LeMan

- HEEY! DURUN ÇEKMESENE LAN!
- NİYE ÇEKİYOSUN KARDEŞİM!?
- PARDON BİZ TELEVİZYON KANALI DEĞİLİZ, LEMAN DERGİSİ İÇİN ÇEKİYORUZ!..
- NEE! LEMAN DERGİSİ Mİ?
- EVET LEMAN'DA KAPAK KIZI OLARAK KULLANACAĞIMIZ BİR ÇİZİM İÇİN MODEL OLARAK SİZİ ÇOK BEĞENDİK..
- EE.. BİZE DE O KAPAKTAN GÖNDERİRSİNİZ ARTIK İKİ TANE..
- TABİKİ DE.. ADRES ALİİM..

Aksamsefasi

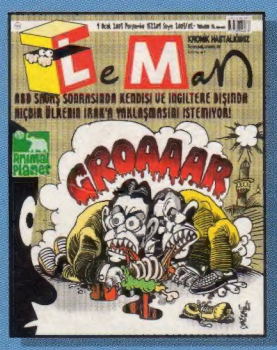

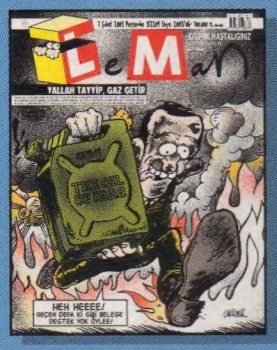

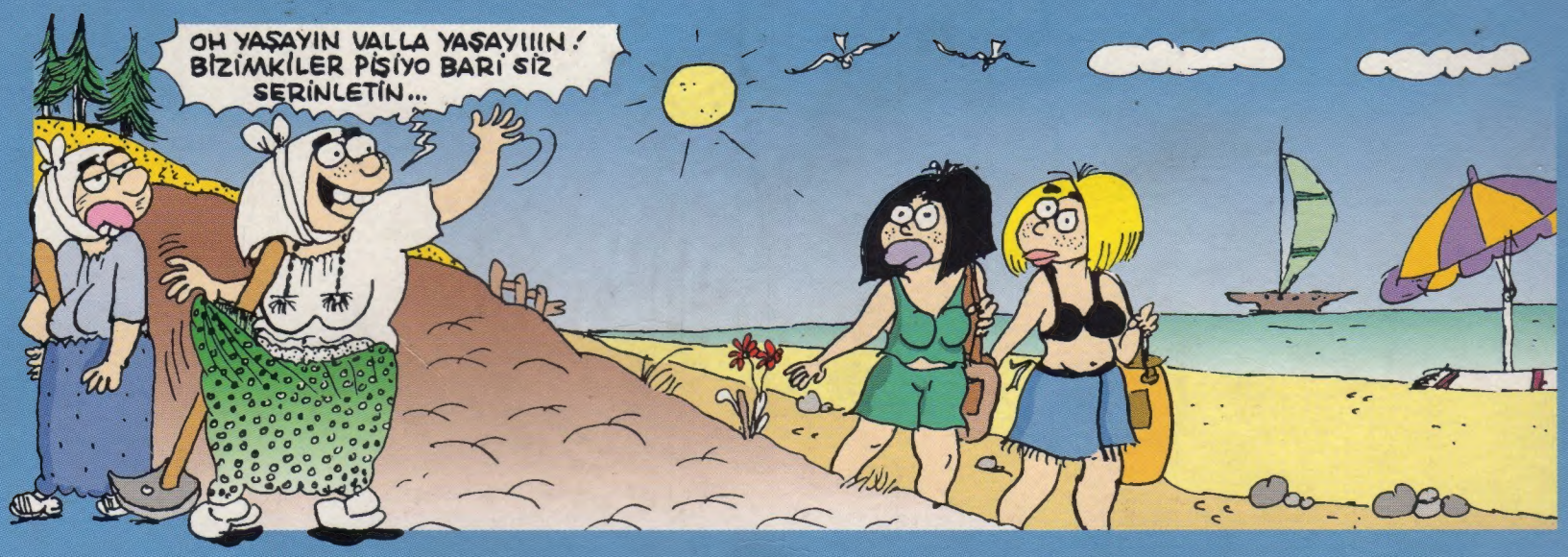

LeMan

ISBN 9757991779-5
9 789757 991779

Akşamsefası

582

2 Ocak 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/01- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

2003
TAVİMİNİZİ
BAYİİNEZDEN
İSTEMEYİ
UNUTMAYINIZ!!

PISST WAKE UP TAYYIP!

*UYAN TAYYİP

PISST TAYYİP UYAN HADİ! İŞİN İÇİNDE ÇOK PARA VAR!.. EĞER YARDIM EDERSEN SEN DE ÇOK FAYDA GÖRÜRSÜN... AK SAKALLI DEDE SÖZÜ DİNLE. BÜYÜK KOLPADAYIZ HADİ!..

ÇAĞDAŞ

LeM anti MEDYA

Irak savaşına karşı çıkarak Bağdat'a giden holivudun asi Çocuğu Sean Penn, Amerikan basınında çarmıha gerildi..Daha önce de Bush aleyhine gazetelere reklam veren Penn için ABD basını, "Ölü Adam Yürüyor" filmine gönderme yaparak, "Ölü Adam Konuşuyor" diyerek işinin bittiğini belirtiyor.

TAKVİM VAR!

BU SAYIDA 2003 İÇİN ENVAİ ÇEŞİT TAKVİM HAZIRLADIK, ŞANSINIZA HANGİSİ ÇIKARSA GÜLE GÜLE KULLANIN

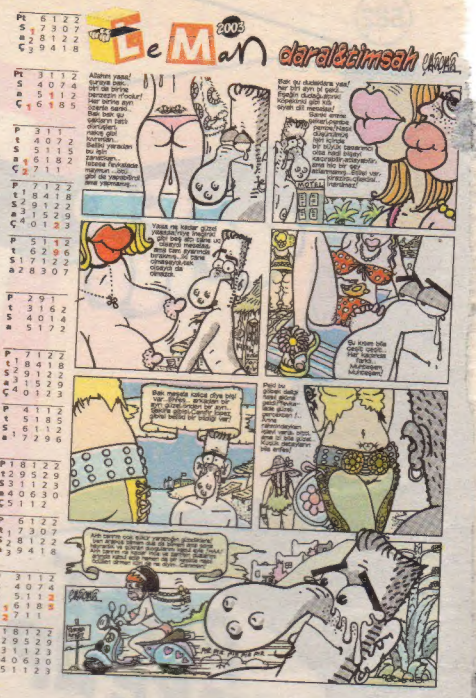

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

58. Hükümet Tarifesi

Ingiltere'de İşçi Partisi hükümeti kaynak yaratmak için başbakan ve bakanlarla tanışmayı, kahvaltı etmeyi, başbakanın konuşmasını balkondan izlemeyi, vb. tarifeye bağlamış durumda. Örneğin, Bakanlar Kurulu üyeleri ile yemek ve yemekten sonra başbakanla tanışmak 19 milyar TL. En az dört bakanla tanışmak da garanti ediliyor! Üşenmedim, araştırdım ve bizdeki gizli tutulan benzer tarifeyi ele geçirdim:

● Recep Tayyip Erdoğan'la 7 gece, 8 gün AB ülkeleri turuna katılmak 10 milyar lira. Yarım pansiyon, Lüksemburg'da göl kenarında piknik ve durum değerlendirmesi artı seccadeler şirketten! Erdoğan'la halı saha maçında aynı takımda oynamak 3 milyar 200 milyon lira, Erdoğan'a derinlemesine pas atmak 640 milyon lira, rakip takımda olup maçtan sonra RTE'yle forma değiştirmek 4 milyar, KDV dahil!

● Başbakan Gül'le Kayseri'de baba evinde pekmez kaynatmak 5 milyar lira. Gül kahvaltı ederken masaya oturup onu seyretmek 600 milyon lira! (Dayanamayıp kahvaltıya katılmak isteyenler için siyah zeytin tane başına 500 bin, yeşil çizik zeytin 750 bin lira. Parmak sucuk 12 milyon, çeyrek paket Kıbrıs hellim peyniri 7 milyon lira, kete ücretsiz!)

● En az beş bakanla meclis koridorlarında halay çekmek 130 milyon lira, halaybaşı olunacaksa 260 milyon lira. Halay sonrası Abdüllatif Şener'in ısıttığı havluyu sırta yerleştirmek 82 milyon lira.

● Ertuğrul Yalçınbayır'la aynı masada maçakızı oynamak 400 milyon lira, yarım ekmek karışık tost, biri büyük üç çay ücretsiz. Oralet 11 milyon lira. Oyuna katılmayıp, masanın şobisi olarak izlemek 84 milyon lira, tosttan makul bir ısırık ve bi küçük çay ücretsiz.

● Devlet Bakanı Ali Babacan'la çivili tahtada metal parayla maç yapmak 800 milyon lira, atılan her golde 35 milyon düşmeli!

● Adalet Bakanı Cemil Çiçek'le kesintisiz 1 saat 45 dakika geçirene 2.5 milyar lira ödenecek. (Tiko para)

● İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'yla beş yıldızlı otel lobisinde aynı hizada namaz kılmak 200 milyon lira, sıra geriledikçe 15 milyon tenzilat!

● Sanayi Bakanı Ali Coşkun'un kaşlarını kemik tarakla taramak 325 milyon lira, Coşkun'la organize sanayi bölgesi açılışına katılmak 190, bakan konuşmadan önce mikrofonda ses denemesi yapmak 225 milyon lira!

● Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış, Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu ve Orman Bakanı Osman Pepe'yle ortak kurbana girmek büyükbaş için 1.750, küçükbaş için 550 milyon lira, kurban derisi ÜMİT'e (Ümit Milli İstihbarat Teşkilatı) bağışlamak kaydıyla.

● Erkan Mumcu'yla Boğaz Köprüsü'nü birlikte yürüyerek ve sohbet ederek geçmek 3 milyar lira, köprü çıkışı OGS uygulaması ücretsiz! Mumcu'nun çalışma odasında yüksek volüm Eminem dinlemek 905 milyon, koltukta uyuyakalmak 5 milyar 100 milyon lira.

● Turizm Bakanı Güldal Akşit'in altın gününe katılmak 1.400 milyon, birlikte Asmalı Konak seyredip ağlamak 3.600 milyon lira. Plaj jandarması eşliğinde bakanla turistik denetime katılmak 1 milyar lira!

● Kültür Bakanı Hüseyin Akdağ'ın Tekir cinsi kedisi Paskal'ı ince kıyılış kaz ciğeriyle beslemek 1 milyar 910 milyon lira, Çevre Bakanı İmdat Sütlüoğlu'yla beraber Gökçeada'da Kuzu Limanı'nda çıplak elle fok okşamak 2 milyar lira, minyon foklarda dörtte bir indirim!

● Bizzat Savunma Bakanı olmak 420 milyar lira, MGK toplantısına katılmamak için rapor almak ekstradan 801 milyon lira! Diazem, Talcid ve Prozac masrafları Sağlık Bakanlığı'na ait, Koptagon'u Pentagon karşılayacak!

vo@leman.com.tr

GİTSEN BİR TÜRLÜ GİTMESEN BİR TÜRLÜ

Hürriyet yeni yılla ilgili bir mizah eki çıkaracakmış.. Bizden bazı arkadaşları da aradılar.. Yeni yılı anlatan bir karikatür istediler, ayrıca eke çağırdıkları mizahçıların toplu fotoğraf çekimine çağırdılar.. Aramızda sözleşmedik, ama çağırılan arkadaşların canı çekmediğinden olsa gerek Leman'dan davete icabet eden olmamış.. Olay bu..

Geçtiğimiz pazar büyük ustamız Oğuz Aral, hepimizin Oğuz Ağabeyi Hürriyet'teki Huysuz İhtiyar köşesinde bu fotoğraf çekiminin hikayesini tatlı bir şekilde kaleme almış.. Yazının bir yerinde Tuncaylı, Çağçağlı Leman takımını gözlerim aradı.. Bir rivayet Leman'dan ayrılan ekiple karşılaşmamak için gelmemişler.. Onun için küsmüşler diyor.. Rivayet muhtelif olabilir ama bu rivayet yanlış.. Kimseyle küs değiliz.. Bizi tanıyan yaşayan en eski kuşak ağabeylerimizden kapımızı çalan en genç kardeşlerimize kadar onları nasıl kucakladığımızı bilir. Ustamızdan öyle gördük. Mizahçıları bir fotoğrafta toplamak Hürriyet'e düşüyorsa bizim o fotoğrafta yer almak istemeyişimiz anlayışla karşılanmalı.. Hürriyet mizahçıların yıldönümlerinde topladığı zorunlu askerlik kurumu değil.. Üstelik Leman çıktı çıkalı 10 yıldır eleştirdiğimiz, yerden yere vurduğumuz, üstüne mahkemelik de olduğumuz Aydın Doğan'ın gazetesinde hatıra fotoğrafı çektirmek bizim için hiç de şık olmayacaktı.. Çizerlerinin karikatürlerinin sık sık sansüre takıldığını bildiğimiz Hürriyet'te belki de bizden istedikleri karikatürler de sansüre takılacaktı.. Bizim elimiz ağır.. Bu saatten sonra beleşe verdiğimiz karikatürlerin sansüre takılmasını da hiç çekemezdik doğrusu.. Bundan yıllar önce Aydın Doğan'ı, Dinç Bilgin'i dağıtım tekelinin bizim dağıtım komisyonunu bir gecede 2,5 kat artırmasını o günden bu güne yıllardır ne çektiğimizi de hiç unutmadık.. Büyük! medyayla mizah dergilerinin yakın zamana kadar kanlarının hiç uyuşmadığı da ortada..

Ustamız Oğuz Aral'ın bize verdiği mizaha dair ilk ders; mizah ve mizahçı evcil olamaz.. Biz belki de o fotoğrafta evcil durabileceğimizi hissettik.. Bütün mizahçı arkadaşlara ve Oğuz Aral ustamıza buradan bin selam ve başka fotoğraflarda buluşmak dileğiyle...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan

DİPNOT

Alp Tamer

DÜN İNGİLİZ LAWRENCE...

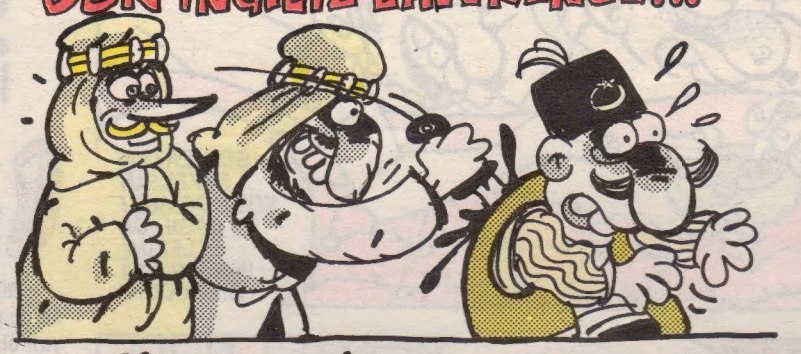

BUGÜN AMERİKAN BUSH

SAVAŞ ÇIĞIRTKANLARI
hayır hayır hayır savaşa hayır...
SAKARYA SSK HASTANESİ
6.5 aylık bebeği yatak yok diye eve gönderdiler ertesi sabah öldü
ZORBA AMERİKAN YÖNETİMİ
başınıza airforce düşer işalla
RAELİAN TARİKATI
hadım etmek lazım ki soyları tükensin genetic kopya soytarıları
ERDOĞAN &ERDOĞAN
1. erdoğan yalakalık abidesi
2. erdoğan yalakanın abidesi

Şu zor günlerde yüzümüzü güldüren bir başarı haberi de İngiltere'den.. BBC televizyonu 44 ülkeyi kapsayan bir araştırmada Türkiye'nin mutsuzlukta Dünya birincisi olduğunu açıkladı.

ÖZGE SAMANCI

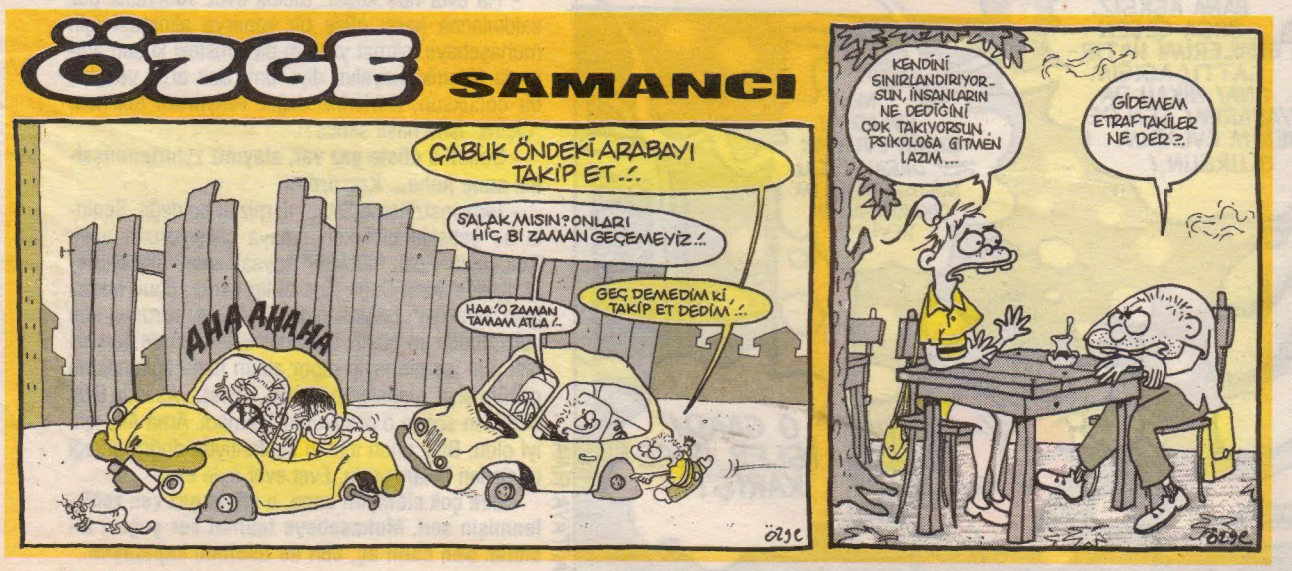

Akşamsefası

Savaşın vahşeti sayılarla ifade ediliyor artık...Irak savaşında yüzbin sivilin ölmesi bekleniyormuş..

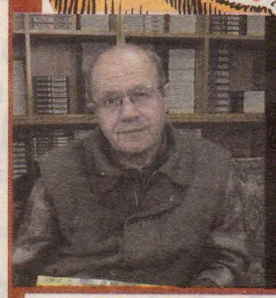

Türkiye'nin en muhalif aydınlarını yeniHarman'da buluşturduk... İsmail Beşikçi ve Yalçın Küçük yeniHarman'a konuştu

İsmail Beşikçi üç yıllık suskunluğunu yeniHarman için bozdu... **Yalçın Küçük** "Sezen Aksu bir daha kürtçe şarkı söylerse perişan ederim"... **Mehmet Ağar**'lı merkez sağ nereye?.. **Futbol** nasıl anarşist olabilir?.. Eski ülkücü, vicdani redçi **Mehmet Bal**'la konuştuk... Vedat Özdemiroğlu **Beşiktaş**'ı yazdı..

yeniHarman bol dumanlı, hususi kokulu, anti küreselci, filtresiz gazete alışkanlıkları değiştiriyor...

daral&timsah

Gecen haftadan devam.

ÖZET: Babasıyla kavga eden Timsah'ın annesi Ankara'yı terkeder, oğlunun yanına Ünal dayılara misafir gelir.. Timsah Daral ile 80'ler partisinde eğlenmeye çıkarlar.. Ünal dayı ile anne evde başbaşa kalır.. Bir inceden elektriklenme başlar... Elektriklenme neticesi yatakta sonuçlanır.. Bu arada Timsah'da kıllanır... Paranoya başlar.. Evin yolunu tutarlar!

ÇAĞCAĞ

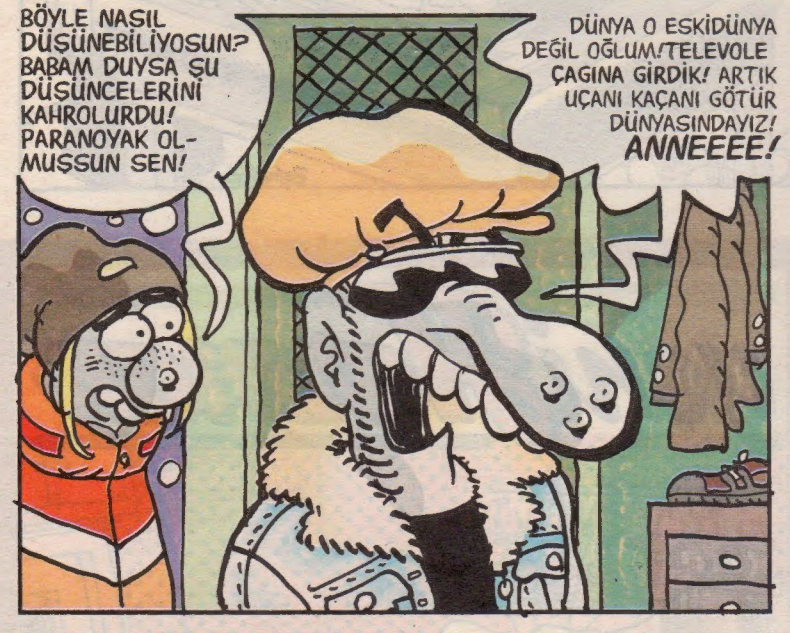

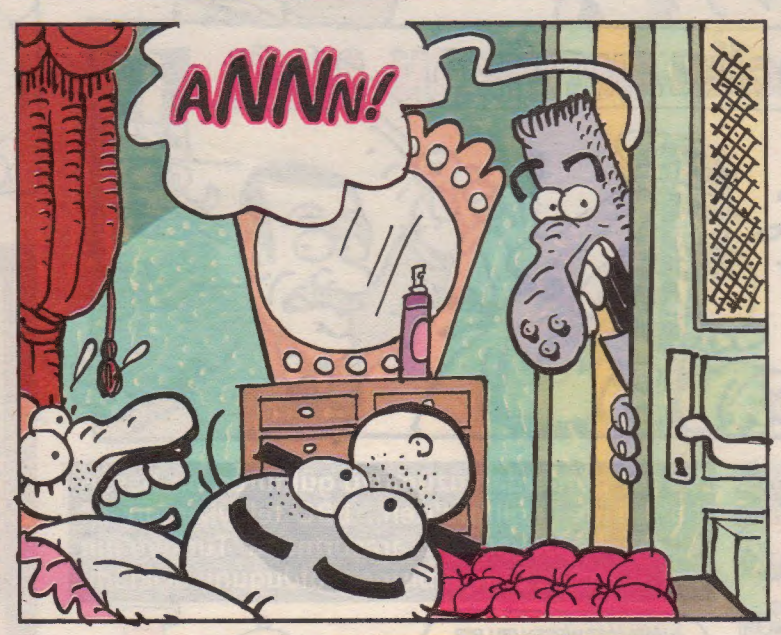

HAFTAYA FİNAL...

daral@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

Atilla Atalay

- Alo, şu anda yepyeni bir Çağatay'la konuşuyosun Sıkılhan. İnanmıycan ama yılbaşı gecesi internete tövbe ettim ben. 46.000 kukuluk dev porno arşivimi de sildim attım.

- Yeni yılın sana sağlık ve esenlikler getirmesi ne de güzel Çağatay. 2003 sürümün hepimize hayırlı olsun.

- Olm kafa yapmasana lan, ciddiyim ben! Reset attım yalnızlığa, bilgisayardan kurtuldum, sosyal bi insan olucam artık ben. Bilgisayarımı sana vermemi ister misin, pentium 4, jet gibi uçuyo. Senin kağnıya benzemez, sanal alemde sayfadan sayfaya sekersin.

- Hayır Çağatay, sonra geceyarısı kapıya dayanıp geri istiyosun. O bilgisayarını uzaklardaki bir köy ilkokuluna bağışla sen abi.

- Peki, yani, zor anlar için sana 75 kukuluk küçük bi disket versem benim için saklar mısın? Yanlış anlama, interneti modemi felan hepsini söktüm ben. Ama bi kriz anında yeniden kurabilirim. İşte öylesi bir anda gelip o disketi senden alırım. Yardım et kardeşine olm, kurtar beni bu bataktan. Alo, Sıkılhan... Kapamadın di mi? Peki 20 kukuluk küçük bi dosya?...15 olsun... Alo?

- Miriba, Sıkılhan Öflan'la mı konuşuyorum, Bunalgül Peremecioğlu ben.

- Ta kendisiyim Bunalgül, naaber, naaptın?

- Yeni yılda senle aramıza bir mesafe koymaya karar verdim Sıkılhan. Senin için fazla ulaşılır bi insanım bu da seni sıkıyo. İtiraf et, adeta torbadaki bir kekliğim senin gözünde.Her aradığında telefonu açıcağımdan eminsin, her çağırdığında seninle "Yüzüklerin Efendisi 2" ye geliceğimi adın gibi biliyosun. Beni biraz merak etmen gerekiyo.

- Tamam Bunalgül, endişe ederim.

- Etmelisin, artı, tırnak içinde söylüyorum, her an beni kaybetme tehliken var senin. Kaygı duy tamam mı? Ama bu kaygı arzunun önüne geçmesin arzu da duy.

- Başka?

- Şimdilik bu kadar yeter. Karışık şeyler hisset benim için. Hatta kal, önce ben kapatıcam.

- Kapadın mı?

- Hayır, istediğim zaman kapatırım, artı, istemiyorum pilav yapmak!

- Alo Sıkılhan, annen ben yavrum, evet. Şimdi senden çok çabuk çocukluğuna dönmeni istiyorum, onbir yaşındayken baban sana bir kanarya almıştı onun adını hatırlıyo musun?

- Cicirik.

- Ha evet hoş kuştu. Cicirik evet. Kimyasal gaz saldırılarına karşı ofise bir kanarya alınması için muhasebeye talimat yazdım da. Ofisteki kuşun adını da "Cicirik" koyalım diyorum. Sen artık yetişkin bir çocuksun, fikirlerine değer veriyorum Sıkılhan, "Cicirik" ismi nasıl sence?

- Bence o ofiste gaz var, alayınız zehirlenmişsiniz anne hehe... Kaç ordan.

- Terbiyesizleşme Sıkılhan, mizah bu değil. Seninle bir yetişkin gibi konuşmaya çalışıyorum, evet. Çok çirkin. Peki, "büsküvi" koysak nası? Ally McBeal dizinde John Cage diye bi tip varya, onun takma ismi "büsküvi". Biliyosun di mi o diziyi, sezonun son epizodunda en büyük hissedar Billy öldü de ben ertesi gün işe gitmeyip rapor aldım hani, ağlamaktan gözüm şişti, sinüslerim tıkandı... Evet... Aslında Billy öldükten soona o dizinin tadı kalmadı. Ama Ally için iyi oldu, Billy onun için bi saplantıydı, doğru erkeği o yüzden bulamıyodu. Evet evet öyle evet.

- Ben çok ciddiyim anne, o ofiste gaz var, zehirlenmişin sen. Muhasebeye talimat ver yoğurt alsınlar. Sen camı aç, ben de telefonu kapatayım.

sklhan@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

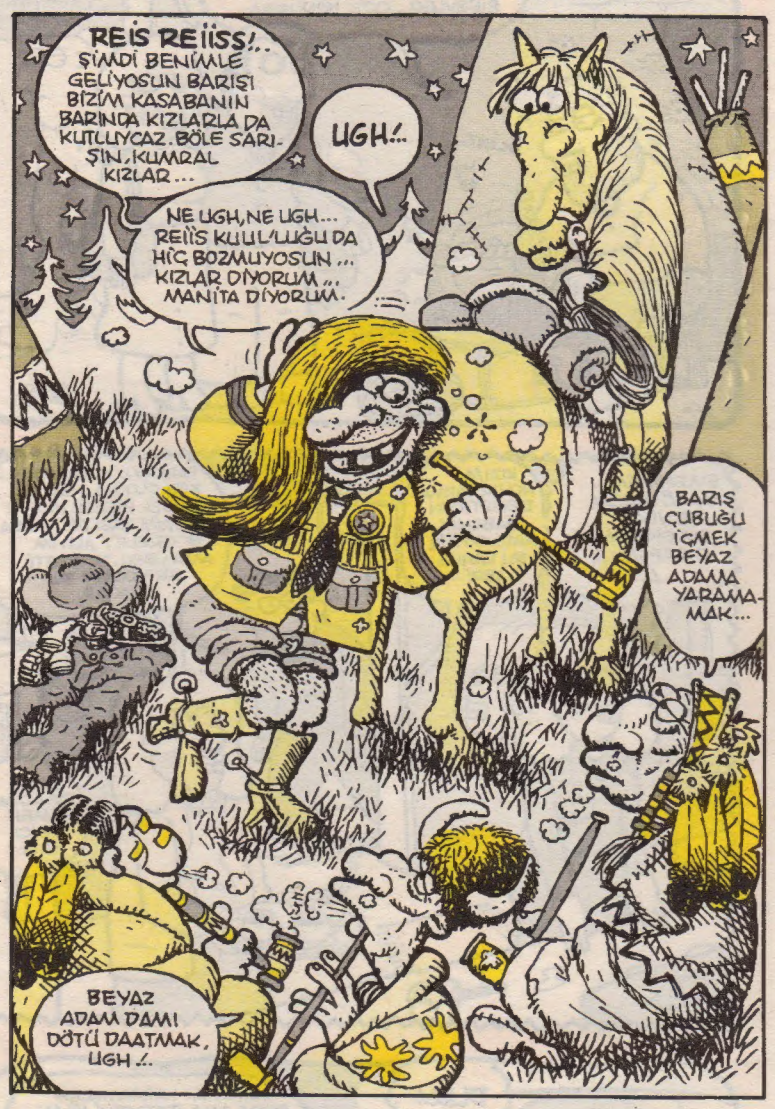

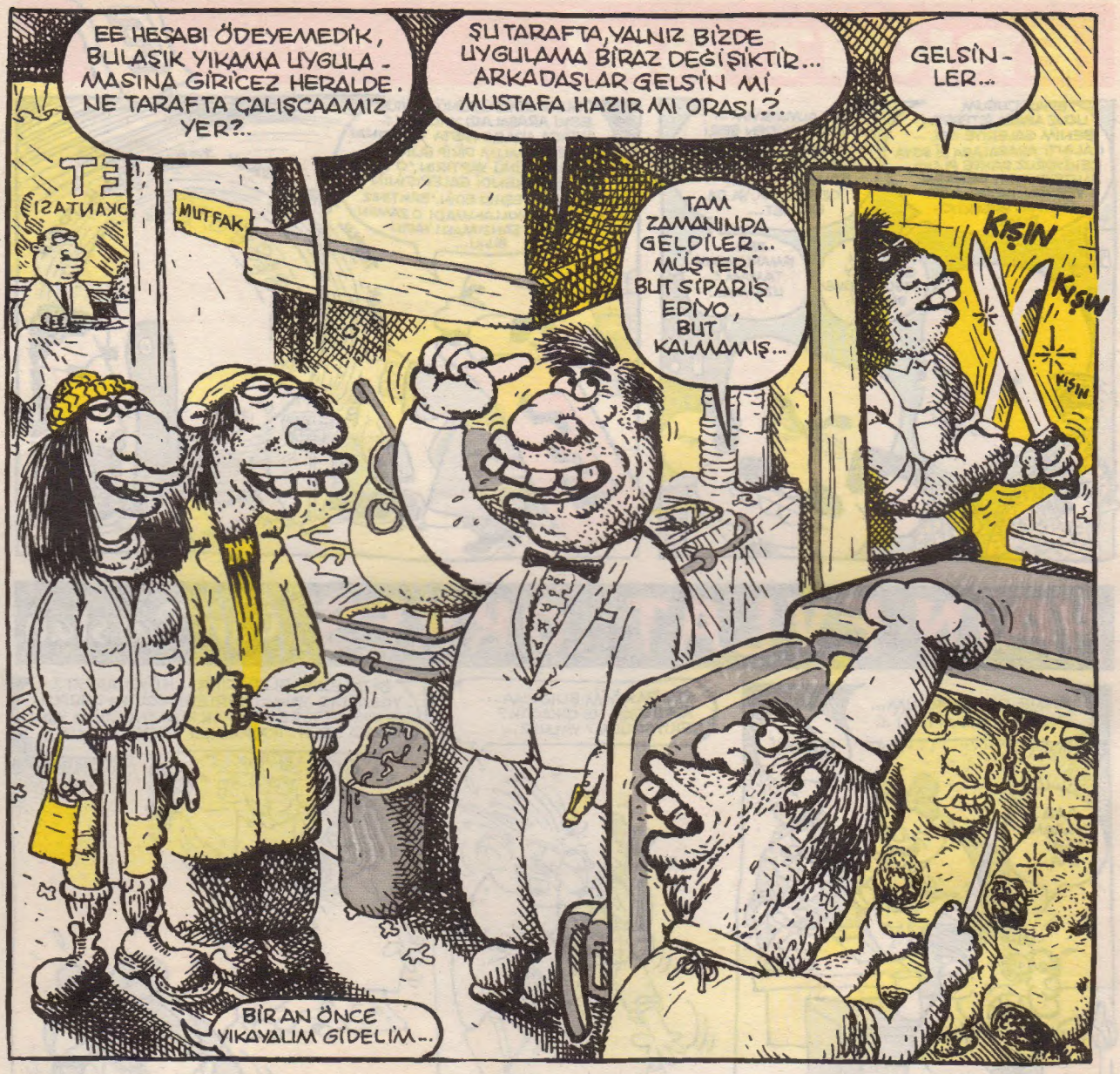

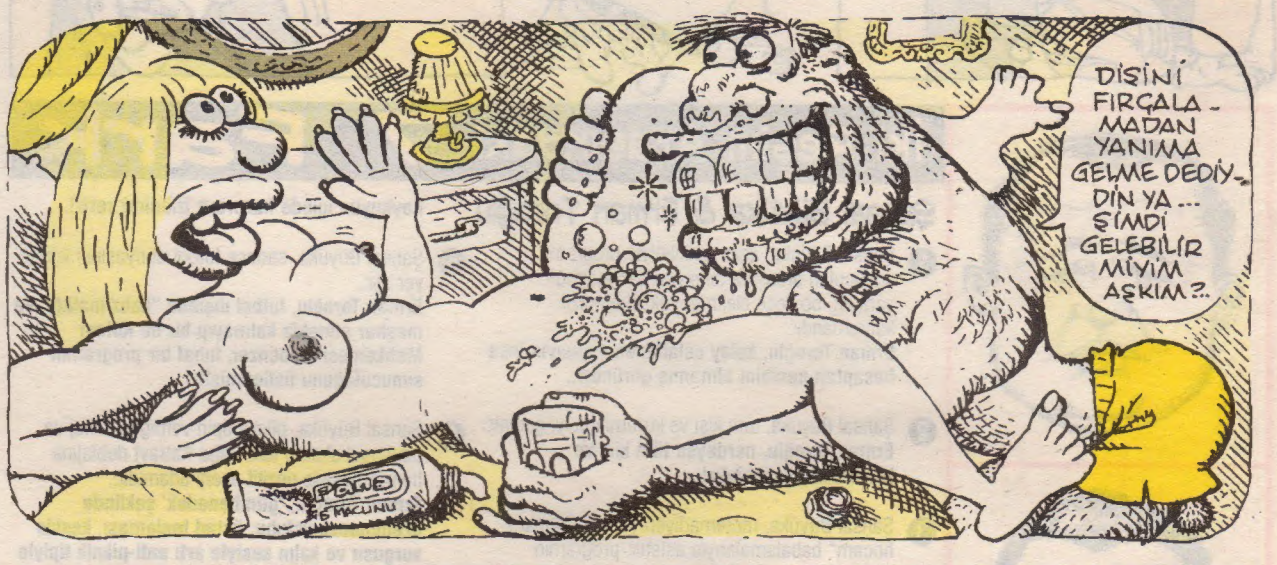

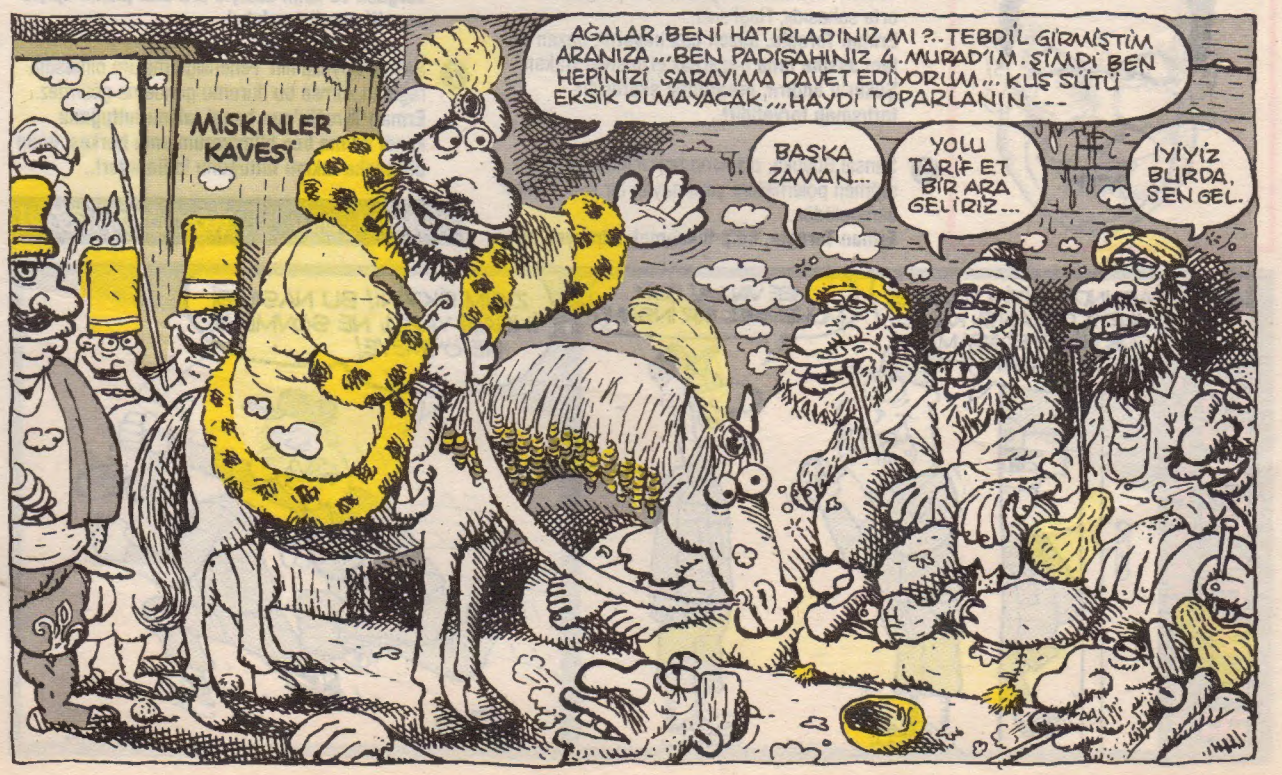

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

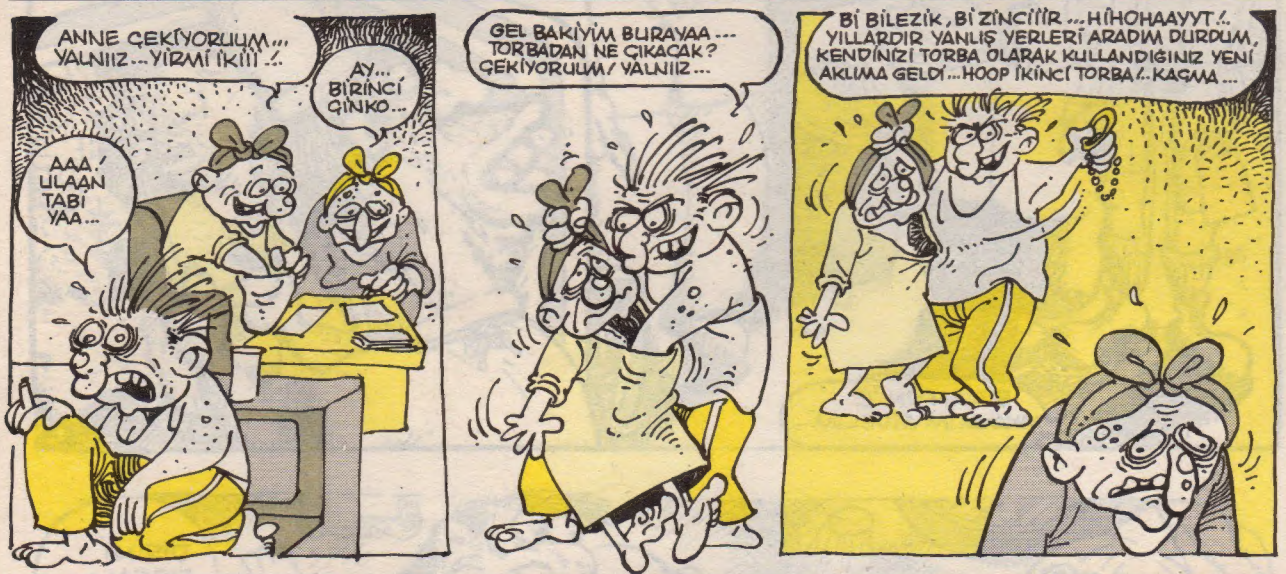

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Şansal Büyüka & Erman Toroğlu

1. Şansal Büyüka, aşırı sakinliğiyle program sunucuları arasında tansiyon dengesizliği yaratan, böylece elektriği yükselten gizli kahramandır..
Erman Toroğlu, kolay celallenen yapısıyla ince hesaptan nasibini almamış görünür!..

2. Şansal Büyüka, tüm kişi ve kurumlarla iyi geçinir.
Erman Toroğlu, nerdeyse tüm kişi ve kurumlarla kavgalıdır!..

3. Şansal Büyüka, mütemadiyen yaptığı "Hocam hocam" babalamalarıyla asisttir, programın orta sahasıdır, Hagi'sidir..
Erman Toroğlu, bazen çok başarılı, bazen de tam aksine fena başarısız çizgisiyle Hakan Şükür'ü andırır, programın skoreridir, tartışmalı forvetidir!..

4. Şansal Büyüka, olayların tam içinde olmasına rağmen polemiklere yazılmayan bir cool istikrar sembolüdür..
Erman Toroğlu, bitip tükenmek bilmeyen bir hayhuyun içinde huzursuz izlenimi verir!..

5. Şansal Büyüka, sadece futbol dünyasının içinde yer alır..
Erman Toroğlu, futbol dışında "kabzımallığı" da meşhur olmakla kalmayıp bir de Koloni Mahkemesi'ne benzer, tuhaf bir programın sunuculuğunu üstlenmiştir!..

6. Şansal Büyüka, piknik tipin verdiği avantaj ve usul usul akan o tok, Baba Katrayt dublajına benzer sesiyle pozitif enerji adamıdır..
Erman Toroğlu, 'gümbenedek' şeklinde özetlenecek üslubu, üstad tonlaması, keskin vurgusu ve kalın sesiyle artı anti-piknik tipiyle negatif enerji tarafıdır!..

7. Şansal Büyüka'nın 'Fenerliliği' malum olmasına rağmen, kimse bu durumu gündeme getirmez..
Erman Toroğlu'nun hangi takımı tuttuğunu kendi adıma ben bilmiyorum ama herkes, onun bir başka takımı tuttuğunu iddia eder!..

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

DOĞA ÖTESİ FİZİK BERİSİ BİLİNMEZ AKIL ERMEZ ÖYKÜLER No 1

Cevdet'le artık asla saklambaç oynamadık... Onu sobelemek mümkün değildi... Bizi daha görmeden nerde olduğumuzu biliyordu... Bu durum mahallemizdeki bilim adamı amcalardan birinin de dikkatini çekmiş...

D.Ö.F.B.B A.E.Ö. ÖYKÜ No 2

canbarslan@superonline.com.

Arşivi

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

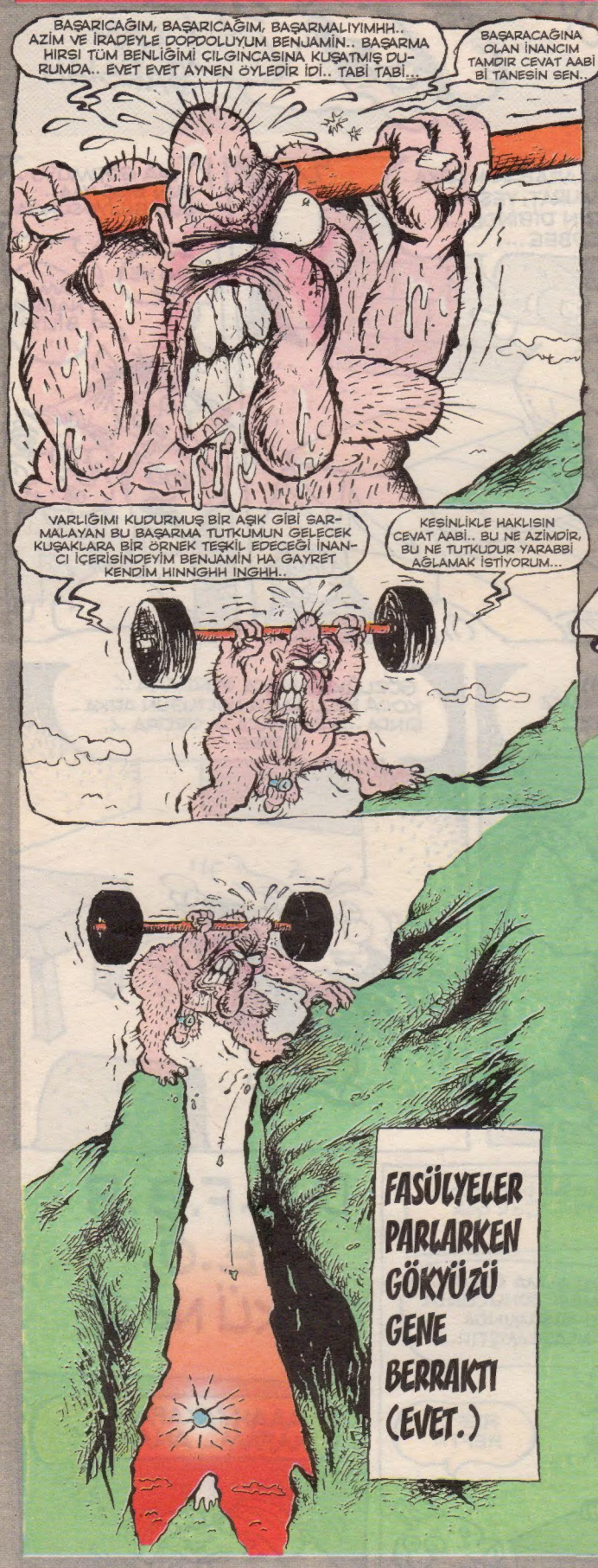

İNSAN DAHA FAZLA NE İSTER Kİ?

CEZMİ ERSÖZ

Günler birbirine benzemeye başlamıştı. O bildik zaman çevremizi giderek daha güçlü bir şekilde kuşatıyordu. Seninle hep aynı saatlerde buluşuyorduk. Kendimizi iyi hissettiğimiz birkaç yer vardı. Oralarda birkaç duble bir şeyler içtikten sonra ya sinemaya gidiyor ya da eve dönüyorduk... Eve dönünce sen ya dünden kalan işlerini yapıyor ya da kitap okuyordun. Ben de kendime bir içki doldurup müziği açtıktan sonra ya önümdeki kağıda bir şeyler karalıyor, ya da hayallere dalıyordum... Geç saatlere kadar böyle sürüyordu.

Geceleri bile birlikte uyanıyorduk. Ben çok susuyordum o zamanlar. Varlığım susuyordu sanki. Yatağın yanıbaşında duran su şişesine saldırıyor, oradan kana kana su içiyordum... Sesime sen de uyanıyor, **ben de susadım, bana da verir misin,** diyordun. Sana su şişesini uzatıp bir sigara yakıyordum ve yine kaldığım yerden hayal kurmaya çalışıyordum... Zamanın bana neden acı vermeye başladığını, içimde neyin eksik kaldığını, neye susadığımı düşünüyordum...Yeniden uykuya dalışını seyrederken o meleksi yüzünde yazgımızı düşünüyordum... Nasıl da huzurluydun benimle birlikteyken... Sanki benim dışımda başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordun... Günlerce, aylarca bu odadan hiç çıkmadan bana sarılarak, sarılırken uyuya kalarak, sonra tekrar uyanıp bana bir şeyler anlatarak ya da sadece beni dinleyerek yaşayabilirdin... Senin için sevgi her derde devaydı... Sen benimle tamamlamıştın kendini... Bazen imreniyordum bu haline... Çocukluğunda eksik sevilmemiştin. Sevgi hiç ertelenmeden verilmişti sana. Hiç gecikilmeden... Ruhunda iyi bir anne vardı. Hep yanında olan... Güvenilir bir baba vardı, en zor anlarında hep elinden tutan... İşte bu yüzden sevdiğini bütün benliğinle seviyordun. Bütün çıplaklığınla... Hiç geriye bakmadan... Sevildiğinden hiç kuşkulanmadan... Verdiğin sevginin aynısının sana geri döneceğinden emin olarak...

Senin gibi olmayı çok isterdim. Ömrümüzün sonuna kadar birlikte, huzur içinde, dingin bir hayat sürerdik... Başkalarının sevgisine ihtiyaç duymadan. Bizim sevgimiz bize yeterdi... Ben de senin gibi olsaydım zaman şimdi olduğu gibi derimi yırtarak, kanatarak geçmezdi... Yetinirdim sevginle... Ben de senin gibi deliksiz, masum uykulara dalıp gider, gözümü açıp seni gördüğümde sanki seni yıllardan sonra ilk kez görüyormuşum gibi içim sevinçle aydınlanır, sana senin bana yaptığın gibi coşkuyla sarılırdım... Hatta her gün aynı saatte, benzer şeyleri yapmaktan gizli bir haz alır, bunu mutluluğumuzun hanesine yazardım...

Sakın sevgini, alışkanlıklarını, benimle yaşadığın her şeyle, minnet duyarak ve daha fazlasını istemeden yetinmeni küçümsediğimi sanma... Bugün durduğum yerden baktığımda bütün bunların büyük insanlık olduğunu düşünüyorum... Benim derdim kendimle... Hiçbir sevgi, hiçbir huzurlu yuva, sorunsuz, dingin akıp giden hiçbir hayat bu derdime deva olamadı... Ne zaman hayatımda bir şeyler düzgün gitmeye başlasa, içimdeki o sinsi can sıkıntısı uyukladığı yerden çıkar ve boğazımı sıkmaya başlar... Bu sen değilsin, der o can sıkıntısı... Bu yaşadığın hayat senin değil... Senin değil bu yazgı... Burada değil, çok uzaklarda bir yerlerde olmalısın. Ruhunu kemiren bu zamanın dışına çıkmalısın... Asıl kişiliğin bu değil. Özlediğin sen, bu sen değilsin.

İşte o zamanlarda çoğu kez görmezden geldiğim, hayatın gündelik akışı içinde unutmaya çalıştığım o büyük boşluk bana kendisini hatırlatmaya başlardı... Bu boşluk benim korkulu rüyam olmuştu. Yine çıkıp geldi işte derdim... Hayatımı, ilişkimi, huzurumu mahvetmeye geldi... Yine beni suçlamaya, eksik ve yetersiz bulmaya, küçümsemeye başlayacak... Yaşadıklarımı değersiz bulacak... Anlamsız, sıradan, sıkıcı bir hayat sürdüğümü söyleyecek... İçimde güç bela kurduğum dengeyi alt üst edecek... Bir yer var, diyecek bana, bu zamanın dışında başka bir insan var... Oraya git, ona git... Orayı bul, ona kavuş, bul ki, kavuş ki benden kurtulasın... Yoksa bırakmam peşini, seni durmaksızın içime çekerim...

Boşluğun içimdeki bu kıpırdanışını ve beni savurmaya hazırlandığını hissettiğimde sana daha çok bağlanmak isterdim. Sanki seni eskisinden daha çok seviyormuş gibi yapardım. Sanki boğulmak üzereymişim gibi uykunda sımsıkı sarılırdım sana... Seninle her gün aynı saatte, aynı şeyleri yapmaktan büyük bir keyif alıyormuşum gibi yapardım...

Aslında her gün aynı saatte, aynı şeyleri yapmazdık... Bazen **Doğu Ekspresi**'ne biner günlerce tren yolculuğu yapardık. Kimi geceler tuhaf, sıradışı insanların düzenlediği partilere katılır, **Beyoğlu**'nun arka sokaklarındaki yer altı barlarına gider, hayatları roman olan insanların dünyasına girerdik... Kışın **Kelebekler Vadisi**'ne gider, orada teknolojiden uzakta şehrin ruhumuza bıraktığı o zehirli tortulardan arınmaya çalışırdık... Çevremiz çok genişti. Tanıdığımız insanlar çok renkli ve oldukça kültürlü insanlardı... Benimle buraları görmek, bu insanları ve hayatları yaşamak senin için olağanüstü bir deneyimdi... Utanırdım senin yaşadığın coşkudan, o lekesiz mutluluktan... Utanırdım, ne yapsam, nerelere gitsem içimde büyüyen o boşluktan...

Bazen ansızın dalgınlaşıp, uzaklara dalıp gittiğimde yüzün gölgelenir, beni benden daha iyi tanıdığın için, hiç sesini çıkarmaz, sadece elimi tutar; yine gitme, buradan başka bir zaman yok, başka bir yer yok, der gibi bana bakar, sanki sürüklenmeye başladığım boşluktan beni geriye, yukarıya, sevgine çıkarmak için çırpınıp dururdu ma zamanımın geldiğini, ellerinden kayıp gideceği zelliği nedeni belirsiz bir şekilde elimin tersiyle itip ru yolculuğa çıkacağımı hissederdin... Öyle büyü böyle zamanlarımda, **söyle, senin için ne yapabi bilirim, seni bu halde görünce kendimi suçlu hi rumlusu benmişim gibi düşünüyorum,** derdin... dim. Çünkü senin içindeki zaman her geçen gün çok korurken, benim içimdeki zaman tutmaya, sa kesip koparıyor ve acı bir hızla yok ediyordu... Za liyordu... Beni ne kadar çok sevsen bile kurtulan mutlak yalnızlık duygusundan. Bu yalnızlık duygu masam kendimi bencillikle suçladım; ama utanı benim yanımda olduğunu hissettirdikçe bu utancı yine de karşı koyamıyordum bu yalnızlık duygu kendimi nerede yitirdiğimi bulmaya çalışıyor, kenc ta onu arkamda bırakarak arıyordum...

İşte bu duygularla boğuştuğum günlerden bir mediğim bir arkadaşım beni telefonla aradı. İzini ğiştirmiş, evlenmiş, ayrılmış. Bana ulaşması çok til firmasında çalışıyormuş. Mutlaka yüz yüze g şurken bir ara, **bir iş arkadaşım var, geçen gün nışmayı çok istiyor, bak ona bağlıyorum, bir n nir,** dedi. **Bir dakika, ne oluyor, daha sonra kon** hattı bağlamıştı bile... Karşımdaydı o. **Alo, buyun** ğimi şaşırdım, ama sonra toparlanıp kendimi tan ışık parladı. Çok sevindiğini, böyle bir tesadüfe in **ka yapmıyorsunuz, siz gerçekten O'sunuz,** de olmuştum bu hayranlığından... Öyle doğal, öyle ki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim... Ha bitmesin istedim... Sesinde garip, bana uzak iklim ler vardı... Yeşiller, sarılar, morlar vardı sözcükle farkında olmadan gülümsediğimi hatırlıyorum. İ zamandır kendimi böyle hissetmemiştim. Bir ara dimi öyle kaptırmıştım ki ne konuştuğumuzun b Sonra vedalaşmadan önce, **sizinle görüşmeyi ç olmasın,** diye yanıtladım onu... Telefonu kapa uzun bir süre devam etti... Sesi zamanın içimde mış, sanki o sızı biraz olsun dinmiş gibiydi... Y şaramadım... Yüzlerce ifade geçiyordu önümde yordu... Sonra bütün ifadeleri kovdum zihnimde vardı... Uzak bir Anadolu şehrine gitmem gerekiy sanlar vardı.Ve henüz bavulumu bile hazırlaman

Yorucu bir yolculuktan sonra o uzak Anado boyu süren etkinlikler, yeni insanlarla tanışmala kadar süren yemekten sonra otelime dönmüştüm dime bir içki doldurup yatağıma uzandım. Çan bir kitabı çıkarıp okumaya başladım. Birkaç sa kapanmaya başlamıştı... Ama uyumak da istem nin en güzel saatleriydi bunlar. Bir ara cep telefo luğumun nasıl geçtiğini, etkinliklerde bir aksilik o şeyin yolunda gittiğini, beni merak etmemeni ve na. Sonra ışıkları söndürüp odamdaki sessizliğ celeri bu saatlerde otel odaları bir mabet gibi olu leridir benim için...

Son günlerde senden uzaklaşmaya başlam bir haksızlık olduğunu biliyordum. Ama kendim de... Kısa ve yapmacık bir ilgiyle konuşmuştur fark edip ve gece boyu düşüneceğini bile bile bunu sana? Sevginden çok emin olduğum için laştığımı sana gizlice hissettirmek arzusu muy hazır olmanı sağlamak için miydi yoksa? Nas yordum sana karşı? Ben senden uzaklaştıkça se leşeceğini bile bile üstelik... İstediğin gibi olsam de işleyen zamanın ağrısına dayanmam giderek yordum... Kendimi zamanın çağrısına bıraksam, rüklensem, sana duyduğum sevgi ve minnet du layacaktı. Ve başlamıştı da çoktan... En çok d şehrinin otel odasında...

Sen bensiz varolamazdın... Gerçekten böyle saklığın olduğu kadar da benim de tutsaklığım seni? Beni senden daha çok sevecek biri olma dım? Hem sevilmeden yapamıyor, hem de hiç b lanmak, onun peşinde savrulmak, savrulurken her şeyi bozup yeni baştan kurmak istiyordum. şey kalmamıştı sanki... Sen beni neredeyse ben senin nerede nasıl tepki vereceğini, ne zaman n bi biliyordum. Gerçekten böyle miydi? En azında du... Sen benim bütün zaaflarımı, açıklarımı, gü mı sıkılmıştım acaba? Bir başkasına kendimi ter latmak istiyordum? Peki, bu anlattığım gerçek miydi o zaman bu durmadan yaşadığım kopuş

Kimi sevsem bir süre sonra elimde cam kı

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Peki

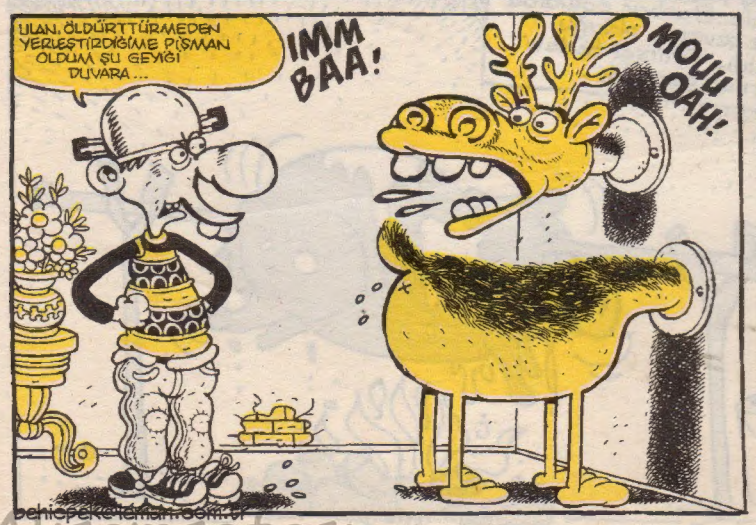

HAYBECİ ŞENSOY SOKAK İZLENİMLERİM

Bizim altımızdaki apartmanımızın dip kısmının bir bakkalı vardır. Bakkal dediysem çıraklı. Ayaklarına köy usulü çırak giyiyor hemşehrim. Dün sabah baktım, evde süt kalmamış. Hem de hiçbiri. Merdiven yolundan kendim giderek indim. Bakkal dediğimiz aslında küçük bir scharkuterie. Duvar tarafları dört. Gofret, yoğurt ve altları, üstleri. adam bakkal siz ne istediğinizi, o da vererek "Buyrun" söylüyorsunuz. Boydanboya sigara. Fitreli, fitresiz. Bir süre karşılıklı sohbet olduk. Adam Kasadarının minik pedallarına basarak tırak açılıyor, içini para diziyor. Edindiğim izlenim, Anadolu halkı AB'ye kodaklanmış. Geçerken durak gördüm. Büyük autoya binen insanlar. "Bu ülke" dedim "Ne yapsın?" sorumluluktan öyle dedim. Her şeyimiz var bakkalda.. Her yanı cam kaplı. Ne mi? Durak. Öyle yazıyor üstünde.

behicpeke.tema.com.tr
Akşamsefası

içten içe... Bilirdin savrul-
ni... Kurduğumuz onca gü-
ilinmeyen bir zamana doğ-
k bir çaresizlik duyardın ki
rim, seni nasıl mutlu ede-
sediyorum, bu halinin so-
Oysa asıl çaresiz olan ben-
sevgini çoğaltıp, onu daha
ılmaya çalıştığım ne varsa
an bende yara açarak iler-
yordum içine düştüğüm o
undan derin bir utanç duy-
ordum... Sen her durumda
daha da artıyordu... Ama
una... Bu duygunun içinde
mi yıkarak, savrularak, hat-

ydi. Uzun zamandır görüş-
aybetmiştim. Birçok iş de-
zor olmuş. Şimdi bir teks-
rüşmek istiyormuş. Konu-
enden bahsettim ona, ta-
erhaba dersen, çok sevi-
şuruz, dememe kalmadan,
n, dedi... Önce ne diyece-
ım. O an sesinde garip bir
namadığını söyledi ve, **şa-**
l mi, diye sordu. Mahcup
çten konuşuyordu ki, san-
ta bir ara konuşmamız hiç
eri özleten rengarenk düş-
in içinde... O konuşurken
m ısınmıştı birden... Uzun
sesinin o ışıklı tonuna ken-
e farkına yaramamıştım...
k isterim, dedi. **Tabii niye**
ktan sonra gülümsemem
açtığı yarayı usulca okşa-
ünü hayal ettim, ama ba-
. Ama hiçbiri kalıcı olmu-
... Yapılacak bir çok işim
rdu... Aramam gereken in-
ştım...

şehrine ulaşmıştım. Gün
ve gecenin geç saatlerine
.. Duş aldıktan sonra ken-
mdan yanımda getirdiğim
a okumuştum ki gözlerim
yordum. Benim için gece-
umdan sen aradın, yolcu-
p olmadığını sordun... Her
yi olduğumu söyledim sa-
tinlemeye başladım... Ge-
sanki günah çıkartma yer-

ım. Bunun sana yapılmış
karşı koyamıyordum yine
seninle biraz önce. Bunu
telik... Neden yapıyordum
iydi, yoksa senden uzak-
bu? Olacaklara önceden
bu kadar acımasız olabili-
in bana daha çok düşkün-
nep yanında kalsam, içim-
daha da zorlaşacaktı, bili-
imdeki boşluğa doğru sü-
gum tarifsiz acımaya baş-
şimdi... Bu uzak Anadolu

ydi? Belki de bu senin tut-
. Koşullu mu seviyordum
ığı için mi senin yanında-
nediğim birine delice bağ-
endimi yıkmak, kurduğum
Aramızda bilinmedik hiçbir
n daha iyi tanıyordun. Ben
söyleyebileceğini adım gi-
şu an bana böyle geliyor-
nlarımı biliyordun. Bundan
ze çekerek yeniden mi an-
en mi olacaktım? Bitecek
m, savruluşlarım?
ları kalıyordu. İçimden bir

ses, bu o değil, aradığın bir başkası, onu bulursan kapanacak içindeki o büyük boşluk, diyordu... Bu sesin yıllardır içimde bana rağmen varolduğunu, neredeyse hayatımı onun tayin ettiğini, seçimlerimi onun belirlediğini düşündüm bir an. Sen nasıl bana bağlıysan, ben de bu sese öyle bağlıydım sanki. Bu ses hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkıyor, kurduğun her şeyi yık ve benim peşimden gel, diyordu... Sanki yaşarken içimden bana karşı bir başka irade ortaya çıkıyor, bütün doğru bildiklerimi geçersizleştiriyor ve kendi gerçeğini bana dayatıyordu. Yaşadığım, içinde bulunduğum gerçeğe karşı olan bir gerçekti onunki. Ben neredeysem beni oranın dışına çıkartmaya çalışıyordu...

Ses... Ses deyince nasıl olduysa birden aklıma bir gün önce konuştuğum o kadının sesi geliyor. Bana o garip, tuhaf, uzak iklimleri özleten, o yeşilli, sarılı, mor renklerle ışıldayan sözcüklerle dolu sesin sahibini hatırlıyorum hiç beklemediğim bir anda... Kimdi o kadın gerçekten? Nasıl biriydi? Sesini niye unutamıyordum? Beni neden bu kadar etkilemişti? Arasa mıydım onu? Arasam ne olacaktı ki? Talihsiz bir karşılaşma daha yaşanacaktı... Yine içimdeki zamanın açtığı yara bildiğini okuyacaktı...

Sonra bastırdım içimdeki sesi. Güç de olsa bastırdım. Güzel bir ilişkin var, dedim kendi kendime... Yeni acılar arama kendine... Bırak içindeki sesi... Yapman gerekenler var. Görevlerin var. Gerçeğe tutun... Yeter savrulduğun... Sonra seni aradım. Sanki aklımdan geçenlerden utanmış, kendimi bağışlatmak ister gibi aradım seni... Öyle çok sevindin ki aradığıma... Biraz önceki konuşmamızdan dolayı burkulduğunu, kendini çok yalnız hissettiğini söyledin. Mutlu olmuştum seni mutlu ettiğime... Sonra bir süre gecemle yine baş başa kaldım. Ardından huzursuz, yanıtsız sorularla dolu bir uykuya daldım. Sabah uyandığımda hatırladım yeniden, uykumda hep o sesle boğuşmuştum... O sesin benden sakladıklarıyla... Ne oluyordu bana? İçimde tatlı bir ürküntü vardı... Bilmediğim bir yerlere doğru çekiliyordum sanki... Yazgıma...

Kahvaltı yapmak için otelin lobisine indiğimde o şehrin tutunamayan, sorunlu, gözlerinde binlerce yanıtsız soru bulunan gençlerinin beni beklediğini gördüm...Sabahın erken saatlerinde benimle konuşmak, yazdıklarını bana gösterebilmek,o kendilerini tüketen şehirden bir an önce kurtulabilmek ve bir çıkış yolu bulmak için ne yapmaları gerektiğini öğrenmek isteyen gençlerdi bunlar. Nereye, hangi Anadolu şehrine gitsem onlarla karşılaşıyordum. Gözlerindeki o kırgın inanç aklımdan günlerce gitmiyordu. Her geçen gün önlerindeki yollar biraz daha kapanıyordu. Ürettiklerini insanlara ulaştırmak, varolduklarını, yaşadıklarını onlara bir şekilde kanıtlamak istiyorlardı. Onlara yeterince yardımcı olamamak beni kahrediyordu her defasında. Benim de gücüm sınırlıydı. Sistem her krizle birlikte onları biraz daha kıyıya itiyor, biraz daha taşralaştırıyordu. Onlarınsa bunu derinden hissederlerken büyük şehirlere, sisteme, sistemin sahiplerine olan öfkeleri ve kinleri her geçen gün biraz daha artıyordu. Beni geldiğim büyük şehrin önemli insanlarından biri sanıyorlardı... Oysa bilmedikleri bir şey vardı, geldiğim şehir beni de her geçen gün biraz daha kıyıya itiyor, onlar gibi taşralaştırıyordu... İmkanlar ve ışıklar durmadan ve büyük bir hızla belli insanların ellerinde çoğalıyordu. Onları dinleyince beni durmadan oradan oraya savuran içimdeki boşluktan, o benliğime takılıp kalmışlığımdan, kurduğum düzeni şımarıkça yıkma istediğimden gizli bir utanç duydum. İçimdeki seslerle uğraşacağıma, hayata, gerçeğe daha sıkı sarılıp böylesi insanlara daha çok zaman ayırmalı, onlara çıkış yolu bulmak için daha çok çaba harcamalıydım...

Gözümden kaçmamıştı, bu gençlerin bir çoğu zamanın onlarda açtığı yaraları varlıklarını kanıtlayarak, ürettiklerini insanlara ulaştırarak kapatamayacaklarını içten içe anlamış gibiydiler sanki. Bu düş kırıklığı onları dine bağlanmaya itiyordu. Zamanın açtığı yaraları dinle kapatmaya başlamışlardı. Böyle düşünen gençlerin yüzünde diğerlerine oranla daha dingin, daha huzurlu bir ifade vardı. Bazılarıysa bu yaranın artık kapanmayacağına, onunla birlikte yaşamayı öğrenmeleri gerektiğine inanmaya başlamışlardı. Bu yüzden felsefeye sarılmışlar, isimlerini doğru telaffuz edemedikleri, ama besbelli ki yazdıklarını çok iyi kavradıkları filozoflardan alıntılar yaparak konuşuyorlardı benimle. Mesela **Nietzche...** Mesela **Albert Camus...**

Bu gençler de tıpkı bu filozoflar gibi varolan gerçeği reddediyor, başka bir gerçeklik boyutunda yaşamak istiyorlardı... Çünkü varolan gerçek, zamanın onlarda açtığı yaraları daha çok ve daha acımasızca kanatıyordu... Gerçekle bağlarını yitirenler gerçekdışını özlüyorlardı... Zamanın akışına dayanamayanlar zamanın dışına çıkmayı özlüyorlardı... O sıralar benim de özlediğim gibi... Dışardan bakanlar benim gerçeğimde bana acı veren bir şey göremezlerdi aslında... Onlara göre şanslı, korunaklı ve şefkatle örülü bir zamanın içinde ilerleyip duruyordum. Neden birdenbire böylesine susamıştım bilmediğim duygulara, gitmediğim yollara? Neydi hayatımda eksik olan? Neydi bu yetinmezliğim? Neden olmadık anlarda içimde bir ağrı gibi sızlayan o sesi düşünüyor, onu derin bir susuzlukla özlüyordum? Yol boyu hep bunları düşündüm. Sana dönünce neler olacağını öylesine iyi biliyordum ki... İki gün ayrı kalmış olsak da beni sanki senden yıllardır uzakta kalmışım gibi özlediğini adım gibi biliyordum.

Son günlerde sana olan uzaklığımın o kötü duygularını biraz olsun gidermek, kendini biraz olsun iyi hissedebilmek için sana olan hayranlıklarını bildiğin insanları aramayı bile aklından geçirmediğini, sadece beni düşündüğünü, bana yemekler yaptığını, daha zili bile çalmadan kapıyı açacağını, uykusuz ve endişelerle dolu bir gece geçirdiğin halde bunu bana belli etmemek için ışığını içindeki sevgiden alan gülümseyişinle bana sarılacağını ve beni sonsuza dek seveceğini söyleyeceğini adım gibi biliyordum... Bir insan daha fazla ne ister ki?

İtalyan romancı **Cesar Pavese** intihar etmeden önce yazdığı günlüklerinden birinde, **eğer akşamları eve döndüğünüzde sizi sevgiyle kucaklayan bir eşiniz yoksa bir hiçsiniz, hayatınızın hiçbir anlamı yoktur,** diyordu... **Cesar Pavese** belki de hayatı boyunca böyle bir sevgiyi yakalayamadığı için intihar etmişti. Kim bilir belki de o derin kuşkuculuğu ona böyle bir sevginin bu hayatta hiç varolamayacağını hissettirdiği için... Yani, gerçeği herkesten çok iyi bildiği için...

O gece zihnimden atamadığım o sesi düşünerek seviştim seninle... O sesi kafamdan atamadığım için garip bir suçluluk duygusuyla ve bu duygumu fark etmeyesin diye yaptığım her şeyle, söylediğim her sözle sana karşı biraz daha mahcup olarak ve biraz daha yabancılaşarak seviştim... Sevişmenin sonunda, **seni çok özlemişim,** diyerek iyiden iyiye batırdım kendimi. Sonra yaptığımdan utanarak yanına, ama aslında çok uzağına düştüm... Bir şeyler seziyordun, ama adını koyamıyordun ya da koymak istemiyordun. Odamızın alacakaranlığında ışıktan gölgelere geçişi daha da belirgin olan o iri, siyah gözlerinle bir süre beni seyrettikten sonra, **küçüğüm benim, yavru kuşum, niye böylesin, neden böyle uzaksın bana, eksik olan ne, yetmeyen ne, bir bilsem, ah bir bilsem, ne yapsam tutamıyorum seni, avuçlarımdan kayıp gidiyorsun, sana yetemediğim için, seni eskisi gibi coşkuyla havalandıramadığım için öylesine kızıyorum ki kendime, bir bilsem nerede hata yaptığımı, ah bir bilsem, küçüğüm benim, seni öyle çok seviyorum ki,** dedin bana... Ta en derinlerimden fışkıran bir utanç duygusuyla sarıldım sana o an. **Ne olur kızma kendine, suç senin değil, ben böyleyim işte, lanet olsun ki böyleyim, içimde derin bir boşluk var, ne yapsam dolmuyor, keşke beni bu kadar çok sevmeseydin, keşke üzüp incitseydin, belki daha çok bağlanırdım sana,** dedim... Belki de daha rahat çekip giderdim... Bu son cümleyi gizli bir ürküntüyle sadece içimden söyleyebilmiştim.

O an çocuksu bir isyan duygusuyla yattığın yerde toparlanıp bir sigara yaktın kendine... Titriyor muydun, yoksa ağlıyor muydun, pek ayırdına varamıyordum, sana bakmaya dayanamıyor, gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalışıyordum çünkü. **Seni nasıl kırıp incitmemi istersin benden,** diye bağırdın adeta odanın boşluğuna doğru... **"İnsan sevdiğine bunları yapabilir mi? Kıyabilir miyim ben sana? Bu sevgi mi sence? Nereye gitmek istiyorsan git, senin mutlu olmanı çok isterim, ama yine de şunu unutma, kabul etsen de etmesen de aramızda büyük bir bağlılık var. Kimselerin bulamadığı, erişemediği ve bulmak için can atacağı bir uyum bu...Yazık etme bu sevgiye..."**

Bunları dedikten sonra ayaklarını karnına çekip, annenin rahmindeki biçimini alarak ona dönmek istedin. İçindeki o iyi anneye sarılıp ondan medet ummak istiyor, yanıt bulamadığın sorulara onun yanıt vermesini diliyordun sanki... Çünkü o senin isteklerini hiç geri çevirmemişti... Onu ne zaman istesen hep yanında bulmuştun... Sevgisini hiç ertelememişti o... Sen de kimi sevsen, kimi istesen hep onun gibi yapacak sanmıştın. Böyle hazırlamıştın hayata... Herkesin senin gibi olacağını düşünerek büyütmüştün içindeki sevgini...

Bir süre daha öyle kaldın. Nefes alıp verişlerini duyuyordum yattığım yerden. Seni öyle iyi tanıyordum ki, birkaç dakika sonra ne yapacağını iyi bilecek kadar hem de... **Uyudun mu,** diye soracaktın... Bense, **uyumuyorum,** diyecektim... **Bana sarılır mısın,** diyecektin... **Sarılırım,** diyecektim, ama sarılmayacaktım... Benden bir hareket görmeyince dayanamayacak, **ya ben seni neden bu kadar çok seviyorum ki,** diye gülümseyerek sanki hiçbir şey olmamış gibi kollarını boynuma dolayacaktın... Böyle anlarda hem derin bir mutluluk duyardım, hem de derin bir ürküntü... Kimselerin arayıp da bulamadığı bir sevgiyi yakalamış olmanın mutluluğu aynı anda, içimdeki ya zamanın dışında, gerçeğin dışında beni bekleyen başka bir şey yoksa, ya içimdeki ses beni kandırmayı başarırsa ve bu sevgiyi de yitirirsem duygusunun yarattığı ürküntüye karışırdı...

Böyle zamanlarda bir başkası olmak isterdim... Derin acılar çekmiş biri olmak ve seni o sis perdesinin arkasından çekip çıkartmak, sevgiyle çarpan her bir zerreni büyük bir zihin açıklığıyla görüp kucaklamak isterdim... Böyle zamanlarda kuşku duyardım kendimden. O boşluk dediğimin yeterince acı çekmediğim için kendi kendime ürettiğim bir şey olmasından... Zamanın içimde açtığı yaraların hayatı gerçek anlamda tanıyamamaktan kaynaklanan bir yanılsama olmasından kuşku duyardım... Kurduğum her şeyi yıkıp yeniden kurmak, bilmediğim uzaklara gitmekten söz ediyordum hep. Hayatımı cesurca riske etmekten... Belki de korkağın tekiydim, belki de asıl cesaret kurduğumu sonuna kadar savunmaktan geçiyordu... Belki de asıl risk hayat boyu tek bir sevgiyle yetinmeyi bilmek ve onu bütün engellere rağmen korumaya inat etmekti... Okuduğum romanların, filmlerin etkisinde kalmış olmalıydım belki de... Çünkü oralarda bir gün birilerinin gelip bu sevgileri insanların elinden alacağı yazılıp anlatılıyordu... Birileri gelip yıkmadan onu ben yıkıp bir başka gerçeğe, bir başka zamana sığınmak istiyordum belki de... Peki, hayatı gerçek anlamda tanıyabilmek ve içinde bulunduğum yanılsamalardan kurtulmak için daha kaç sevgiyi yitirecektim? Hayatı yitirerek, yıkarak ilerledikten sonra elime geçen ne olacaktı? Kaybederek öğrendiğimde elimde kalan ne olacaktı? Kaybettikten sonra bulduğum o şey benimle birlikte gelecek miydi? Zamanın sınırında beni bekleyen ne vardı ve o sınıra dayandıktan sonra, geriye, içime doğru kiminle ve nasıl bir yolculuğa çıkacaktım? Belki de bir hiç uğruna elimdekileri bütünüyle tehlikeye atarak zamanın sınırına gelip dayanacak ve oradan geriye, içime doğru mutlak bir yalnız olarak geri dönecektim...

cezmier@leman.com.tr

* **Avcılar.** 4 Ocak Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arasında **Müzikal Kitabevi**'ndeyim. Marmara Cad., Erenler İş Merkezi, No. 24, Avcılar. Tel: 0212 676 02 85

* **Mersin.** 11 Ocak Cumartesi günü saat 14.00-18.00 arası **1.Mersin Kitap Fuarı**'ndayım. Ataturk Cad., Akbank yanı, Mersin. Tel:0324 237 19 30

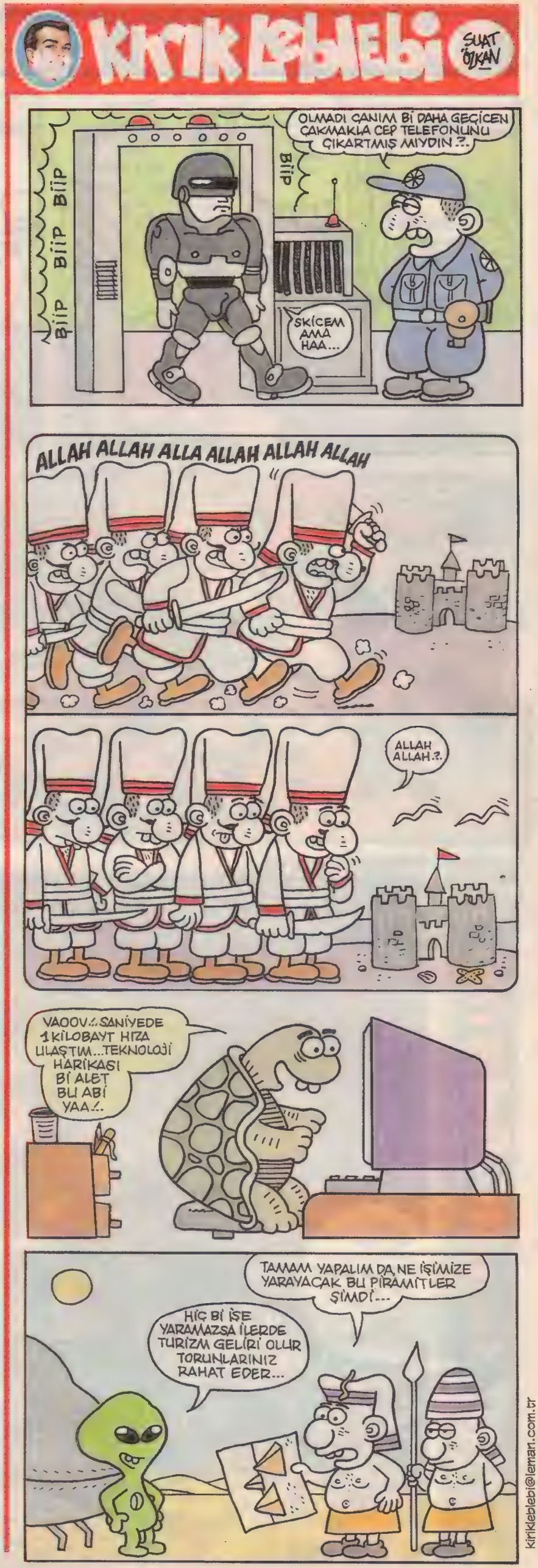

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

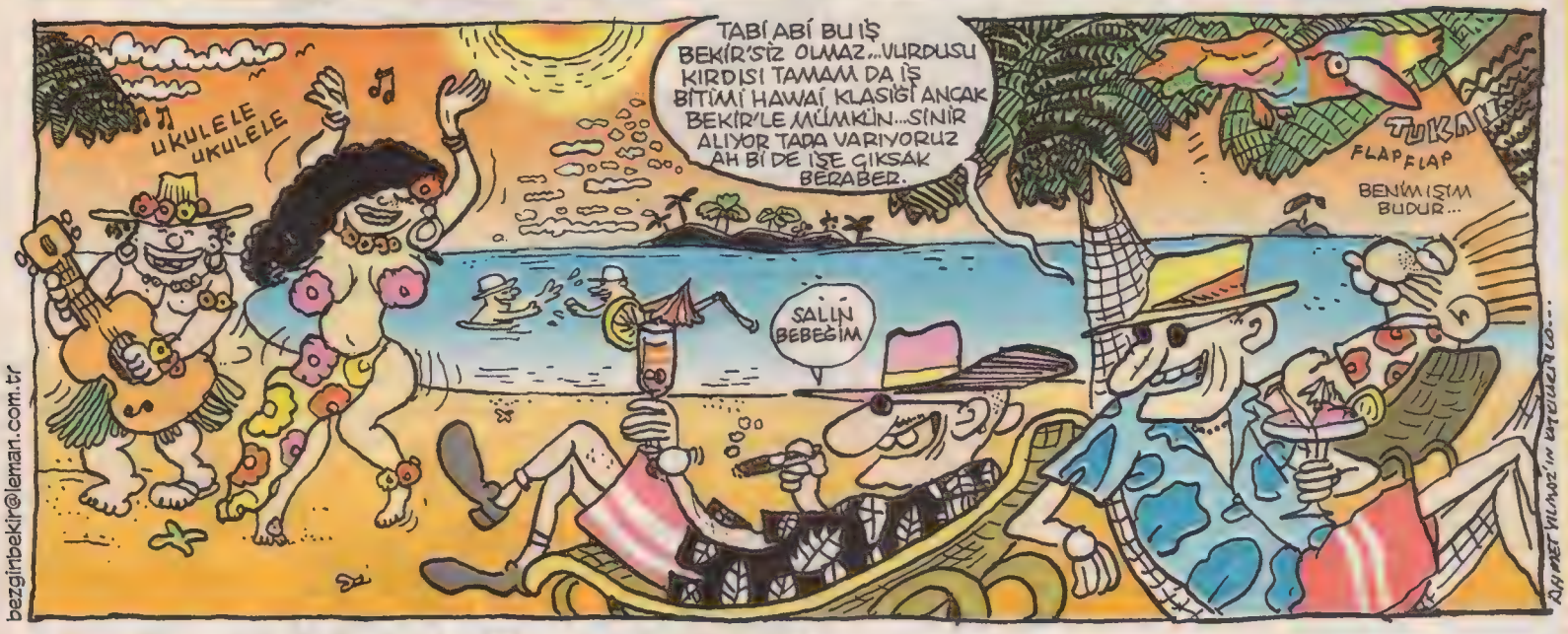

bezginbekir@leman.com.tr

Gönül Adamı

Güneri İcoğlu

HOŞGELDİN YENİ YIL

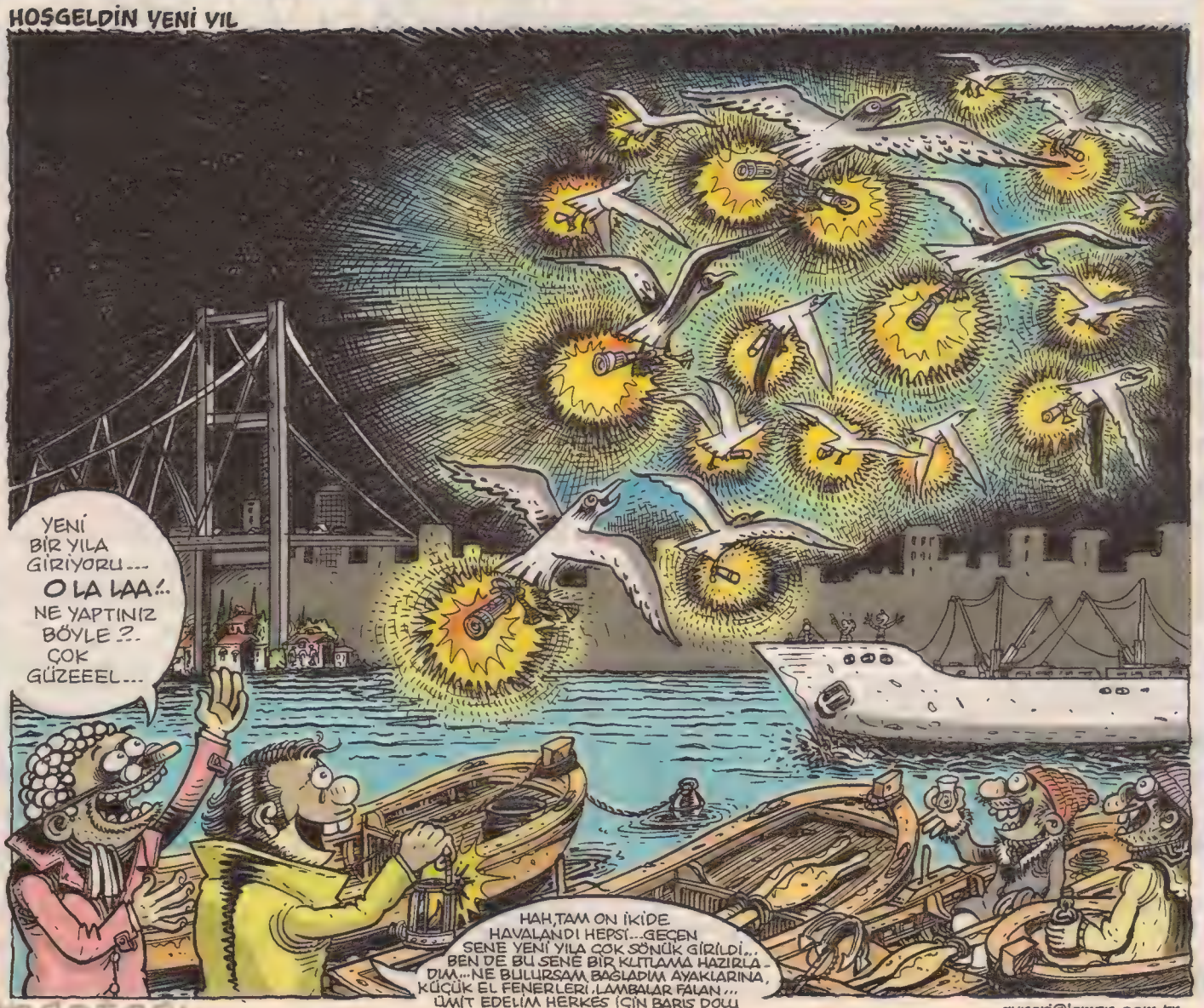

guneri@leman.com.tr

ERDENER ABİ

Akşamsetası

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Tam şu yaşlı kadının durduğu köşedeydi; o herifi beklerken... Vitrininde, kocaman bir kol saati maketi bulunan saatçi dükkânının yanından geçerken, adliyeyle sinema arasındaki sokağın ucuna baktım.. Hatırlıyorum... Böyle kek gibi ortalıkta dolaşmıyodum tabii; okul bahçesindeki ağaçların kaldırıma sarkan dalları arasında, adımlarımı yavaşlatmıştım. Aramızdaki büyük çöp kontenyırı ve tahta sıralara oturmuş bikaç kişi de iyi gizlenmemi sağlıyordu.. Sonra; geldi öbürü.. Tokalaşıp öpüşürlerken, aynı anda da karşı sokağa doğru çevirmişlerdi gövdelerini. Küçük restoranlar, kafeler, oturup bi çay filan içilebilecek yerler vardı o tarafta.. Fakat öyle yapmadılar. Bi yere girip gözden kaybolmadılar yani.. Aramızda, santim hesabı ayarlanmış bi mesafe bırakarak, tekrar peşlerine düştüğümde, bu kadar çok yürüyeceğimi zannetmiyordum!. Semtin, neredeyse bütün sokaklarına daldılar, yokuşlardan aşağı inip, öbüründen tırmandılar, caddelerde turladılar. Zaten o kısımlarını çok iyi hatırlamıyorum; girip çıktıkları bikaç da dükkan, pasaj filan olmuştu işte; onun haricinde ilginç bişey yapmadılar.. Güzel vakit geçirmekteydi ama lavuklar, uzaktan dahi anlaşılıyodu bu.. Acayip bi nefret taşıyodu elbette içimden!. Dünyanın en büyük suçunu işleyen iki kişiydiler sanki; ben de, beceriksiz ama hırslı dedektif, müfettiş Kluso filandım heralde!. Nefret yerini, yarım yamalak bi hüzüne bıraktığında anlarda ise, o herifin yerine yanında benim olmam lâzımdı, diye düşünüyodum. Yani, bu hakkı nası veriyosam tabii kendime!. Fazla sorgulamıyodum zaten; aptal bi aşığın nasıl davranması gerekiyosa, aynısını yapıyodum işte.. Sonra, tuhaf bişey oldu. Tekrar yukarıya, sinemalar caddesine çıktıklarında, ve yorulmuşlardı ki heralde, girip bi yere oturduklarında, farklı bi durumda bulunduğumu hissettim. Röntgencilik hazzı mıydı, iz sürme becerimden duyduğum keyif miydi bu, veya sadece bi oyun hissi miydi bilmiyorum, daa heyecannı olmaya başladı herşey.

Bütün bunnardan keyif almamı sağlayacak şekilde, tam cam kenarına oturmuşlardı. Küçük restoranın hemen karşısındaki derin yarığın içinde, ince, uzun bi pasajda gizleniyodum.. Pasajın 'L' yapıp arkaya kıvrılan kısmında bekledim.. Arasıra, L'nin sivri köşesinden kafamı çıkartıp, yolun karşısına bakıyodum. Bişeyler konuşuyolardı, camın ardında.. Orada benim olmam gerekirdi, diye düşündüm yine! Yani, akıllıca hareket ediyor, en azından kendime bi eğlence yaratabiliyor, ama duygusal olarak saçmalamayı da kesinlikle ihmâl etmiyordum. Hem, tadı başka türlü çıkmaz; takibimin anlamsız da olsa bi amacı bulunmalıydı. Bi daa tekrarladım: 'o'nun yanında, benim olmam gerekiyo..' Öyle diildim fekat işte; uzaktaydım, L'nin kıçının dibine sığınmıştım!. Daha bayaa oturacak gibiydiler; pasajın içinde küçük turlar attım ben de; çaktırmadan bakıcam derken boynum ağrımıştı.. Atari salonları vardı etrafta. Şimdi de atari salonları var. Ama o zamankiler bilgisayarsız olanlarıydı. Sert, kırılmaz saplı kolları vardı, ve taburelere filan oturmuyor, canavar gibi ayakta duruyoduk saatlerce.. Pasajın diğer girişindeki, posterci de, hâlâ yerli yerinde.. Naylon kaplı poster levhalarını çevirdim bir bir, öylesine bakınmak için.. O yıllarda, daha çok hoşuma giderdi posterler, afişler; yani dışardan satın almasam bile, duvara yapıştıracak bişey mutlaka bulurdum. Manzara, kadın, sporcu, araba, bisiklet, hayvan, şarkıcı, elime ne geçerse!. Bi de, fotoğraf vardı, ötekilerden farklı olarak..

Deniz kıyısında, çimenlik bi yere oturmuştuk.. Beş kişiydik gâlbâ.. Sol baştaki, beladan uzak duramayan bi herifti, mafya vari işlere bulaşmaktan hoşlanıyodu; o gün, belinde bi tabanca bile vardı hattâ; ayrıca, o'nun çıktığı, ve sonra da evlendiği herifti işte!. Yanındaki, müzikle yakından ilgilenen bi çocuktu; evdeki inanılmaz plâk arşivinden bahsedip dururdu hep, bi yerlerde küçük diiceylik işleri yapıyordu. Onun yanında oturan, çizgi roman delisi bi herifti, dergi okumaktan vakit kaldığı zamanlar vitray işiyle uğraşıyodu ufak bi atölyede; o gün etrafı neşelendiren de oydu, atladı, zıpladı, binbir türlü zıpırlık yaptı hiç üşenmeden. Hemen yanında ise, ben; ayaklarımı uzatmışım; ve sonra da, 'o', karşımda, yere uzanmış vaziyette, elini yüzüne yaslamış.. Fotoğrafın hoşuma giden tarafı.. -bi dakka!.- L'ye gidip tekrar baktım.. Evet, tam zamanı. Hareketlenmiştiler!. Geriye çekilip, atari salonunun kapısı arkasına geçtim.. Dışarı çıkıp, yürüdüler. Yirmi saniye sonra, hop, peşlerinden!. Bu sefer caddeden aşağıya kıvrıldılar. Onu eve bırakacaktı heralde..

Fotoğrafın ilginç olan tarafı, yani, sadece bi fotoğrafta onunla yaşayabildiğim şey, orada uzanmışken, hafifçe gülümseyerek, yüzüme çok manalı ve ayrıca şefkatli bi biçimde bakıyor olmasıydı. Sanki, bişey söyliycekmiş de.. ya da, sadece beni izleyerek.. her neyse, güzel bakıyodu işte! Ben o gün, ve sonraki gün de, bana öyle baktığı bi ânı hiç hatırlayamadım elbet, çünkü kafam başka bi tarafa dönüktü; belki de, resimde bi numara vardı!. Filmlerdeki sahneler gibiydi, tutku dolu gözlerle, yanıbaşından izlenen bi erkek.. Halbuki, o gün tutkulu bişey filan da yapmamıştım hiç! Gayet başarılı bi şekilde uyuzluk ettiğim söylenebilir hâttâ; esprilere karşılık vermemiş, düşünüp durmuş, o saçma grubumuzun neşesine pek bi katkıda bulunmamıştım... Grup, dağıldı zaten sonra! Dağılmaya müsâit, anlamsız bi topluluktu.. Yine de, şu iki üyeyi dikkatlice takip etmeliydim.. Kalabalıktı cadde; sinemalardan çıkmış olanlar, gezinenler vardı etrafta, görünmemem kolay oldu... İstasyon binasına kadar yürüdükten sonra, köprü sapağında durdular.. Minibüse bindirmez tabii bu lavuk o'nu.. Bi taksi yanaştı biraz sonra. Önce, kapıyı açtı o'na.. Arkasından, o da binmesin diye, dua ediyodum.. Bindi hıyar, maalesef!.. Na'pıcaktım. Minibüse atlayıp, şu öndeki taksiyi takip et mi diycektim.. Döndüm gerisin geriye.. Belki biraz atari oynar, neşelenirdim.. Bayaa güzel takip etmiştim ama; bu tuhaf yeteneğimlen gurur duydum.. Ara bi sokağa girip, karanlığa dalıverdim sonra.. Karanlığın kendisini filan çok sevdiğimden değil; uzakta parıldayan küçük ışıklar, vitrin lambaları, kaldırıma vuran ışık huzmeleri, bazen yolun, asfaltın ıslıklığı, onlar hoşuma gidiyodu işte.. Öyle, duygusal duygusal yürüdüm eve. Oyun oynamaktan vazgeçmiştim..

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER

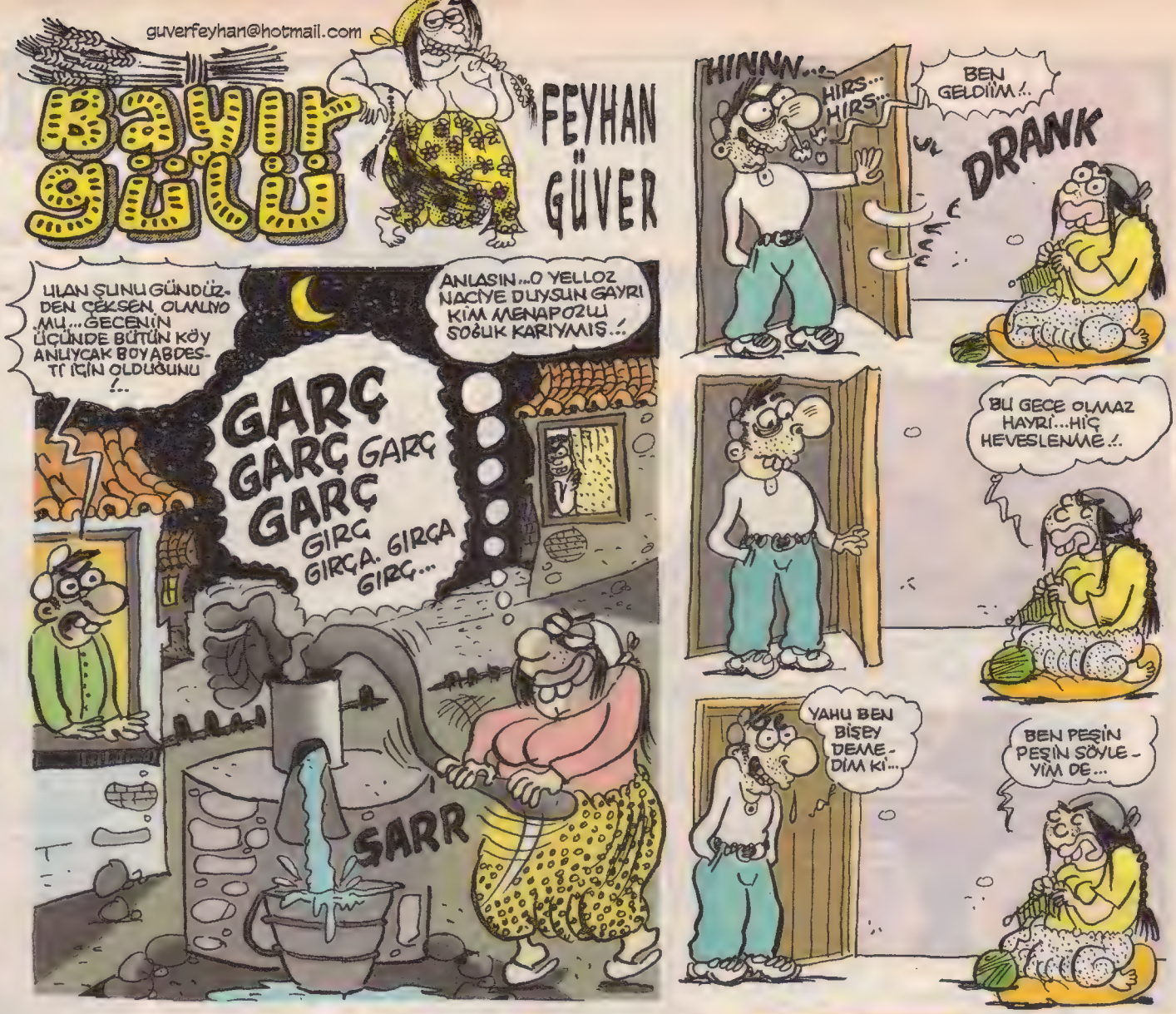

Akşamsefası

...FEYZİ ÖZŞAHİN

Akşamsefası

BAĞDAT GİBİ DİYAR OLMAZ

Nihat Genç

Abbasileri anlatan bir kitap bulmanız zor. Önce Türk Tarih Kurumu'ndan Neşet Çağatay'ın İslam Ulusları ve Devletleri Tarihi, sonra İletişim'den çıkan Lapidus'un İslam Toplumları Tarihi'ni okuyacaksınız. Hem Selçuklu, hem Osmanlı saray teşkilatı, toprak rejimi, müzik, mimari, ilim, birçok şeyin kökeni Abbasiler'dir. Tarihçilerimiz Osmanlılar gibi Abbasiler'in de siyasi, ekonomik yapılarının Roma, Bizans, Sasani etkisi konusunda detaylı bilgiler verir. Ancak, Abbasi mirası ve etkileri konusunda çalışmalar azdır.

Bilindiği üzere, dört halife devrinden sonra Emeviler kuruldu ve başşehri Şam'dı. Emeviler'den sonra kurulan ve gelmiş geçmiş tarihin en masalsı saraylarını, kültürünü barındıran Abbasiler'in başkenti Bağdat'tı. Bağdat diye bir şehir yoktu. İlk Abbasi halifesi Mansur kurdu. Bir küçük Hristiyan köyüydü Bağdat. Mansur çok sayıda köle çalıştırarak, maiyeti için saraylar, camiler, idari kurumlar vücuda getirdi. Kanal sistemi, köprüler ve dünyanın dört bucağından büyük sanatkarlar Bağdat'a aktı.

Sanat müziğimizin sazlarını da geliştiren ve Aristo yorumlarıyla dünya çapında ün yapan Türk bilgini Farabi de Bağdat'ta kendine büyük ilgi gördü, korundu. Bugün, Urfa, Eğin, Harput üçgenindeki şaşılacak derecedeki sanat müziği geleneğinin kökleri, o yıllardan kalmadır. Büyük hoşgörülü ve şaşaalı yıllarında Hristiyanlar kiliselerini, Yahudiler Sinagoglarını Bağdat'ta kurdu. Ancak çok geçmeden bu hoşgörü ortamı iç karışıklıklarla sona erdi, hatta, engizisyon mahkemeleri kuruldu. Hristiyan ve Yahudi din mensupları tanınsın, belirtilsin diye, elbiselerine haysiyet kırıcı işaretler koyuldu.

Ve tabii Abbasi İmparatorluğu'nda başrolü Türkler oynuyordu. Ortaasya'dan gelen akıncı savaşçı Türkler sarayın vazgeçemediği muhafızlar ve ordularını dolduruyordu. Türkler'in Abbasi sarayında ve ordusunda hükümdarlığı o kadar büyük güce ulaştı ki, "sultan" ünvanı verilen beyleri vardı, gün geldi, istediğini tahta çıkarıyor, istediğini indiriyordu. Bir zaman sonra Türkler'i dengelesin diye, Afrikalılar'dan oluşan muhafız birliği kuruldu, ancak, maaşları ödenmeyen Türk beyleri, yine alaşağı etti tahtı..

Bir imparatorluğun büyüklüğü posta örgütünün büyüklüğüyle ölçülür. İspanya'dan Afganistan'a kadar dağılmış eyaletleri posta örgütü aracılığıyla yönetmek, hangi ürünlerin kıt olup tedbir alınmasını da posta istasyonları sayesinde önceden öğrenip tedbir almak mümkündü.

Abbasiler'in soyu Peygamber'e dayanıyordu. Bu, Emeviler gibi "arap soyu", "arap soyluluğu" arayan arapların imparatorluk etrafında birleşmelerini, toplanmalarını sağladı. Hadis, fıkıh alimleri saraya getirildi. Çok sonra Vahhabiliğe yol açan Hanbeli mezhebi gözden düştü ve Ehli Sünnet'i kuran İmamı Azam Ebu Hanefi hazretleri resmi bir güç kazandı. Bu büyük mezhep aliminin mezarı halen Irak'tadır.

Anadolu'ya, Bizans'a her yaz düzenli yaz seferleri yapılıyordu ve Yunan kültürü, eserleri Bağdat'a getirilip çevriliyordu.

Hint, İran, Ortadoğu'nun arkaik kültüründen binlerce masal, hikaye, kahramanlık, binbir güzel şiir, Arapçaya çevrildi. Doğu ve Hint Masalları'nın eşsiz örneği Kelime ve Dimne bu döneme aittir. Binbir Gece Masalları bu döneme aittir. Sadece Binbir Gece, tüm Amerikan, sinema, senaryo ve öykü birikiminden daha büyük ve daha mucizevidir.

İmparatorluğun sınırları Kafkasya'da, İran'da, Horasan'da, budistler, mecusiler, şamani fikirler çok tehlikeliydi.

İçerde Ali taraftarları, şiiler bitmek bilmeyen iç karışıklıkların sebebiydi, Abbasiler'in bayrağı karaydı, Ali taraftarları bazen o kadar etkili oldu ki, imparatorluğun bayrağı kırmızı yapıldı. Şiilerin Ortadoğu'da etkileri hiçbir zaman eksilmedi, 1980'de başlayan 10 yıl süren Irak-İran savaşına kadar sürdü.

754'de kurulan imparatorluk, 9. asrın sonu, 10. yüzyılda tamamen ortadan kaldırıldı. Bir kültür olarak büyüklüğünü şaşaasını koruyan Bağdat ise, 12. yüzyılda Moğol istilasıyla tamamen tarihe gömülüp yokoldu. Bu yokoluş çok trajiktir. İslam kültürünün efsanesini oluşturan kitapları, mimarisi kaybolup gitti!

İslam uygarlığının en büyük parçalarından biri Türk Osmanlı ise, en köklü parçası Arap Abbasi'dir.

Türkler'in, Şiiler'in karışıklıklarından yanısıra, Küzey Afrika'da berberi isyanları hiç dinmedi. Berberiler de Kürtler gibi talihsiz bir kavimdi, bugüne kadar Kuzey Afrika'da İslam fethinin gölgesinde yaşadılar.

İmparatorluğu en çok uğraştıran isyanların başında, Basra kıyısında tuzlalarda çalışan Afrikalı zencilerin isyanıdır! Afrika'dan getirilmiş zenciler köle gibi çalıştırılıyordu. İranlı Ali B.Muhammed adlı biri, bu zencileri 870'li yıllarda örgütledi ve bir düşünce sistemi kurdu. Kendilerini sömürenlere karşı isyana çağırdı. Esirlere zenginlik ve özgürlük vaad etti. Zulmün intikamını almaya çağırdı. 869'da bütün Basra havalisini ele geçirdi ve zencilerden bir çete hükümeti kurdu. Çok geçmeden etraftaki asi bedevi kabileleri kendine katıldı. Üstlerine büyük ordular gönderilmesine rağmen zenciler uzun yıllar Bağdat'ı bıktırdı. Zencilerle uğraşamayan Bağdat, çok uzun bir süre, zencileri kendi idarelerine bıraktı.

Spartaküs benzeri zencilerin bu sosyalist ayaklanması unutuldu gitti. 890'da zenci, yoksul, köle isyan haraketi tam bastırıldı derken, Arabistan'da bugün hala bizi şaşırtan büyük bir ayaklanma başladı. Bunların adı Karmat'lardı. Karmatilik, bütün tarikat mensuplarının ortaklığı, kardeşliği anlamı taşıyordu. Ve malların ortaklığı anlamına geliyordu. Hac yolunu kestiler, Kabe'deki Hacerülesvet taşını alıp kendi kurdukları şehre taşıyıp, burada otuz sene tuttular. Suriye'de ve Arabistan'da otuz yıl şiddet hareketleri ve baskınlar düzenlediler.

Karmati tarikatı incelenmeye değerdir, çağın şartlarına göre, eşitlik, kardeşlik isteyen ve bu düşüncelerini bir takım dini ve tasavvufi bilgilerle düzenleyip örgütlenmeye çalışmışlardır!

Abbasiler'in savaştığı bir büyük tehlike de "maniezm"di, bir nevi bu çok diniliğe seçkinler rağbet ediyordu, özellikle, sonradan müslüman olanlar islamın şekilciliğinden bıkıp ilgi gösteriyordu. Bir diğer tehlike mazdeizmdi, o da bir nevi komünistlik benzeriydi. Tüm bu düşünceleri susturmak kolay olmadı, Abbasiler o zamana kadar Araplar'ın hiç bilmediği "cellatlık" müessesini saraya getirdi ve bir teşkilat olarak kurdu.

İslam, büyük bilginleriyle, doğuda ve batıda bütün dinlere cevap yetiştirmek, susturmak zorundaydı. Büyük camiiler, büyük vaizler, büyük dini tartışmalar, büyük Kur'an yorumları yayıldıkça bugün İslam uygarlığının baştacı büyük alimleri yetiştirdi.

Bu tartışmalar içinde, derin müslümanlık diyebileceğimiz, takvacı bir ruh hali şekillenmeye başladı. Bunlar, hristiyan keşişlerin giydiği beyaz yün abayı (sofu) almışlar, bundan dolayı kendilerine sufi denmiş.

Ruhun kurtuluşu, inziva, rivazet, manevi bir yön arayışı, Kur'an ilminde derinleşmek, Allah'ın emirlerine candan, gönülden bütün ruhunla uymak, saf ve temiz bir Allah aşkını moda etmek, sufilerin rüzgarıyla hayat ve taraftar buldu.

Bu düşüncelerle tüm İslam coğrafyalarında tarikatlara öncülük eden Hallaccı Mansur'du. Hallaccı Mansur Hindistan'a seyahat etti. Devrin büyük ululanından Bağdatlı Cüneyt'in yanına geldi. Karmatilerle ilişkisi olduğu da söyleniyor. İlahi ruhun tecellisinde en yüksek mertebeye çıktığını, yani, Allah'la bir olduğunu iddia edip kafaları karıştırdı.

Bu fikirleri yüzünden sekiz sene hapis yattı. Ve yedi aylık bir uzun mahkemeden sonra, bütün resmi fıkıhcıların savcılığıyla yargılanıp 922'de idama mahkum edildi. Cesedinin başı kesilip ateşe atıldı. Bugün hala bütün tasavvuf hareketlerinde bu sahneler ilahilerle söylenir.

Hallaç'ın müridleri Horasan'a kaçtı. Ve uzun yıllar İslam dünyasını şentendirecek ve İslami akidelere yepyeni bir şekil verecek tasavvfi ekol büyük müridlerini yetiştirmeye başladı. Türk ve İran edebiyatını derinden etkiledi bu tasavvufi aşk. Tarikatlar ortaya çıkmaya başladı.

(Bir parantez açalım, İslam diye bir din geliyor ve bütün kullar, insanlar, Tanrı karşısında eşit diyor. Buna rağmen, birileri kalkıp ben Allah'ı gördüm, peygamberle konuştum, ruhum onlara daha yakın, ya da işte, ruhsal mertebelerin birçoğundan geçtim, diyor. Neden diyor? Bir üstünlük mü arıyor? İnsan başkalarıyla eşit olmak istemiyor mu? Bir nevi Allah'ın asilleri sınıfı mı oluşturuyor. Peygamber soyu, ya da Hakan soyu bir "asil" sınıfı hep oluşturdu. Ancak, İslam dünyasından tasavvufi hareketin liderleri, geleneğimizin soyluları olarak, yani Allah'ın ululları olarak "asil" yerlerini aldı. Bir takım adamlar, gönül adamı, ruh adamı, sevgi adamı, kardeşlik adamı ve Allah'ın sevgili kulları gibi, sıfatlarla öne fırladı.. Bunlar tartışılmadı, işte.)

Abbasiler'in en meşhur dillere destan hükümdarı Harun Reşid'dir. Bağdat'a sel gibi altın akıyordu. Hindistan'dan Endülüs'e bütün kültürler Bağdat'ta buluşuyordu. O günlerde dünya tarihinin en büyük zekası olarak nitelenen Ebu Yusuf El Kindi, Aristo ve Eflatun ve tabii ilimlerde ve hatta meteorolojiye dair bilimlerde yükseldi.

Yunan eserleri Anadolu'dan satın alınıyordu. Öklid'in çevirisi Harun Reşid'e Haccac b. Yusuf Mattar tarafından yapıldı. Astronomi, cebir, logoritma, rasad, geometri üzerine bütün büyük kitaplar bu dönemde yazıldı ve tüm dünya bütün yeni gelişmeleri bu birikim üzerinden öğrendi. Hind ve Yunan eserleri Arapça-

Devamı Arka Sayfada

ramize.erer@ileman.com.tr

RAMİZE ERER

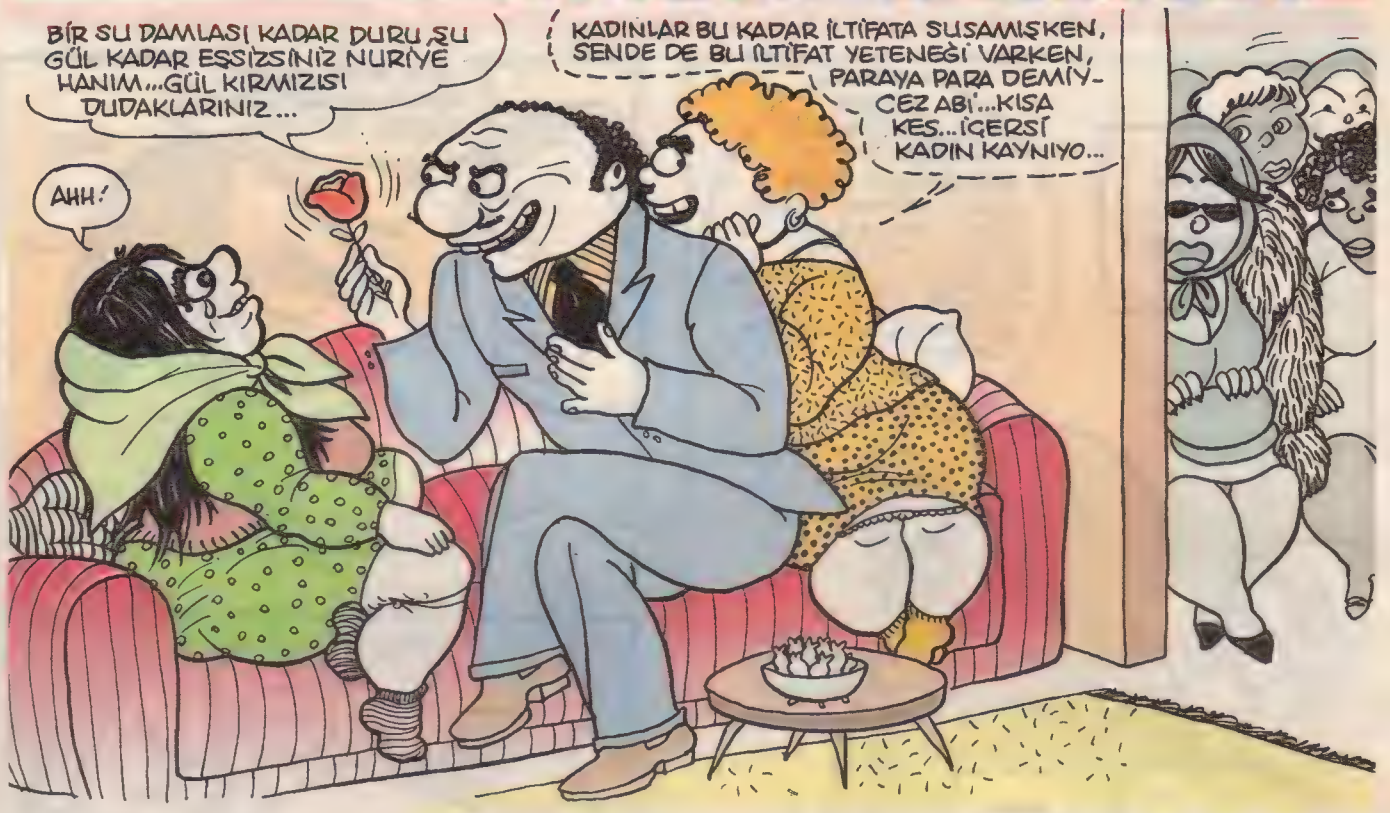

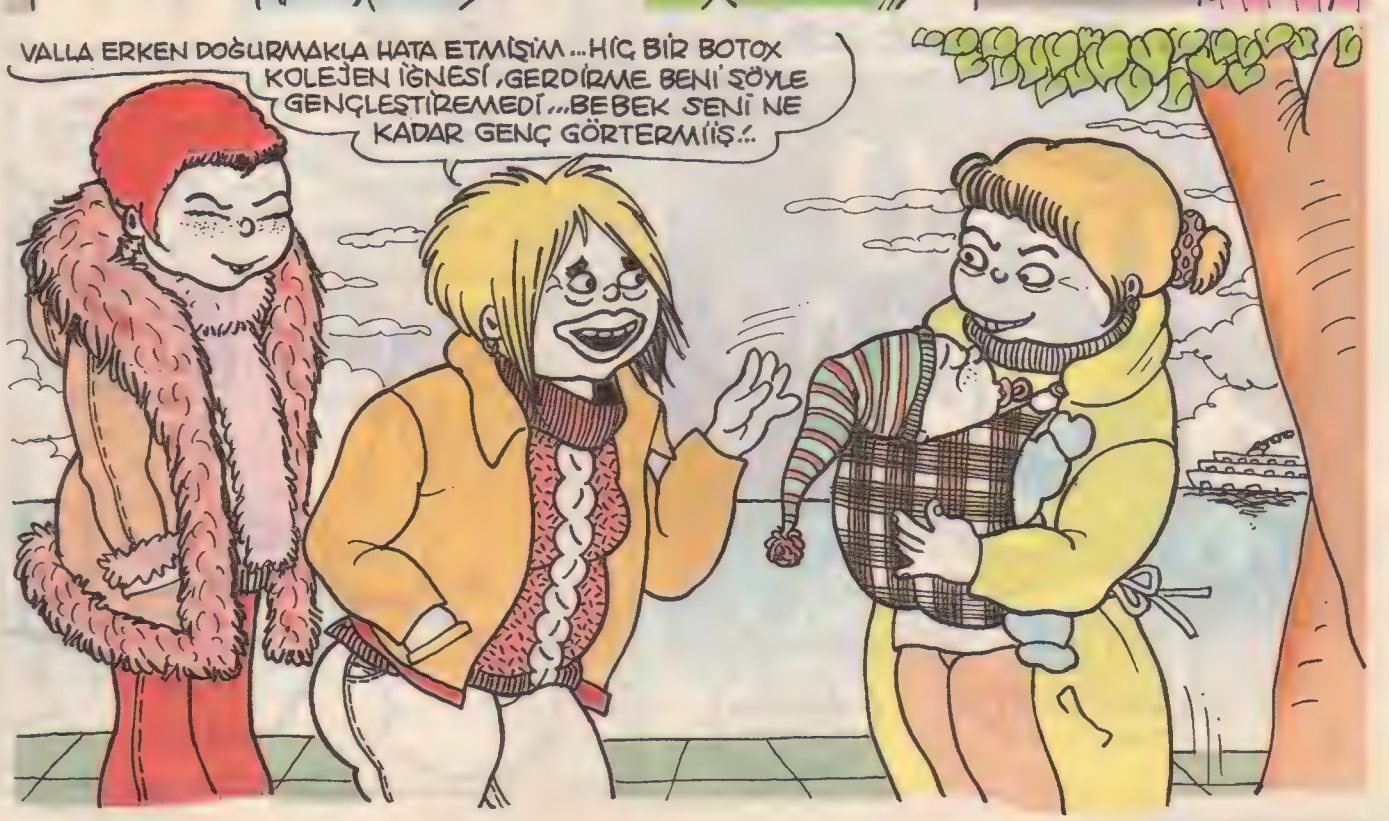

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.comtr

Akşamsefası

ya çevrildikçe, Bağdat dünyanın merkezi haline geldi. Tıptan müziğe bütün büyük ilimlerin desteklendiği, konuşulduğu, tartışıldığı, dünyanın başşehri Bağdat!

El Kindi yalnız filozofi konusunda büyük eserler vermedi, dönemin karakteri gereği simyayla da uğraştı. Bugün tuhaf gelebilir, kürek kemiği ile geleceği keşfetmeye kalktı. Ayrıca askerlik sanatıyla ilgilendi, yirmibeş çeşit kılıncı sınıflandırdı, özelliklerini anlattı.

Bağdat, aynı zamanda Arap dilini büyük zirvesine çıkaran dilci alimlerini yetiştirdi. Araplar'ın bu büyük inanılmaz dillerinin kökü Çöl bedevilerinin kahramanlık, aşk ve destan şiirlerinde ve Kur'an-ı Kerim'in yapısında yatıyordu. Ancak, Bağdat'ta saraylar, köprüler müzikle, şehirli bir yaşam inşa olunca, çöl şairlerine karşı şehirli şairler yetişti.

Araplar'ın yere göğe koyamadığı, bugün bütün Arabistan'ın ezbere bildiği ve her yıl ölüm yıl dönümünü kutladıkları Hariri bu dönemde yetişti. Eski şiirin modası geçmiş, şehirli şairler, yeni incelikler arıyordu. Aşkı, avı, şarabı, yeni bir şiir idealiyle, Bedeviler'in kelime hazinesinden yararlanarak inşa ediyorlardı. Yeni terkipler arandı. Ve Arapça'nın en güzel örnekleri verildi.

Emeviler zamanında Mekke ve Medine'de yeni aşk şiirleri ses sanatkarı kadınlar tarafından yayılmıştı. Sonra, bu kadınların merkezi Bağdat oldu. Esir kadınlara şarkı öğretip, sonra onları çok pahalı bir fiyata satıyorlardı.

Araplar'ın zarif edebiyatları, bu köle kızlar ve onları parayla satın alan aşıkları tarafından binbir hikayeyle derinleşti.

Bağdat sosyetesinde bir mevki sahibi olmak isteyen herkes, yalnız toplum ilişkilerinde şiirleri öğrenmek değil, esaslı şairleri anlamak değil, yeni fikri malzemeler ile bizzat eser vücuda getirmek yeteneğinde olması gerekiyordu. Güzel ve yeni şiirler yazmak tüm İslam hükümdarlarının en büyük uğraşı haline geldi.

Ve Taberi, saray vakayinemeciliğini kurdu. Bugün Taberi olmasaydı, İslam uygarlığına dair tek satır yazmak çok zor olacaktı. Bu "saray tarihçiliği"de bir gelenek olarak Selçuklu'da, Osmanlı'da yaşadı.

Abbasi imparatorları, saray çok borca girince, rahatlıkla zengin kuyumcuların malına el koyabiliyor, yani, müsadere ediyordu, bu gelenekte İslam hükümdarlıklarında yaşadı. Abbasiler, büyük toprak parçalarını, büyük ordu komutanlarına kiraya veriyordu, (ikta), bu gelenekte yaşadı.

Harun Reşid'in sarayları Moğol istilasıyla yıkıldı. Bugün, bu sarayların büyüklüğü ve şatafatını hala kimsenin aklı almaz. Mesela Belkovara sarayı bir kilometre uzunluğunda, bugünkü tabirle on tane stadyumu arka arkaya koyun. İçinde mağaralar, havuzlar, çağlayanlar büyük gölcükler.. Ve aşağı yukarı 260 metre uzunluğunda bir büyük camii, 180 metre genişliğinde, bugün İstanbul ve Roma'nın en şaşaalı eserlerinden dört-beş-altı kat büyüklükteydi..

Bu sarayların adlarını, mimarlığını, şatafatını sıralamak bir kitap boyu sürer. Saddam, aynı saray geleneğini devam ettirip, bugün akıl almaz büyüklükte 15'in üstünde saray yaptırdı.

Ve Abbasi imparatorları da, eskiden, tek bir özel kalem (mabeynci) geleneğini bırakıp, saraya bir yığın mabeynci doldurdu. Halkla konuşma ve görüşmeler bir yığın saray adetiyle imkansızlaştı ve Abbasiler de halktan kopuk, saray içinde bir hayata başladılar!

Abbasi saraylarının mimarisi, Hind'den, İran'dan ve Yunan'dan etkiler taşır. Bu mimari gelenek Selçuklular'ı etkilemiştir!

1071'de bölgeye Selçuklular dayandığında iç sorunlarla uyuşmuş küçük devletler vardı, ancak, Haçlı seferlerine karşı koyan Selahaddin Eyyübi'yle büyük bir siyasi arap heyecanı yaşandı, sonra Mısır'da Memluklular, sonra Yavuz Sultan!

Bugün Suudi Arabistan altı asır Kabe'ye hizmet etmiş Türk hükümdarlarının eşsiz eserlerini yıkmakta. Çünkü, yüzyıldır Araplar'da milliyetçilik akımı canlanmış, Ortadoğu Baas partileri, Mısır'da Abdülcemal Nasır, "arap" gücünü toplamayı denedi.

Suudlar artık Türk eserleri "sömürge" kültürünü sandırıyor diye yıkıyor. Biz de elli yıldır dilimizdeki "arapça" sözcükleri, Arap hakimiyeti diye yokediyoruz.

Türkler'in Ortadoğu'nun ve Kuzey Afrika'nın kültürel mirasına etkileri eşsizdir. Gözü gibi esirgediler. En trajik anı Cemal Paşa'nın anılarında yazıyor, Kudüs'ü teslim etmeyebilir, sokak sokağa bir savaşa girebilirdik, buradaki tarihi eserler zarar görür endişesiyle vazgeçtik.

Biz, Irak Kütülemmare'de İngilizler'e karşı savaştık, Süveyş'te ve Hicaz çöllerinde İngilizler'e ve onların ayarttığı bedevilere karşı savaştık. Kerkük ve Musul'u vermek istemedik. Mustafa Kemal'in gizli meclis konuşmaları elli yıl sonra 1985'lerde meclis tarafından yayınlandı. Mustafa Kemal bir nevi Kerkük'ten çekilmek zorunda kalışımızı meclisle birlikte ağlayarak ve kendinden sonraki nesillere bu sorunun bitmediği mesajlarını vererek bitirdi.

Hatta, bir albayımız, Mustafa Kemal'e gelir, ben Kerkük'e gireyim der. İngilizler karşı çıkarsa, sen de beni tutar asarsın, diye Mustafa Kemal'e danışıklı bir plan sunar, Mustafa Kemal kabul etmez. O günün Milletler Cemiyeti bölgede sayım üstüne sayım yapar. Kürtler kendilerini Arap yazdırır, arap çoğunluk diye bölge düşer.

Ancak, bugün o topraklara dünün emperyalistleri İngilizler'le ve Amerika ile birlikte girmemiz mümkün değildir. Tam tersini düşünelim. Irak, Amerika'yla, birlikte Konya'ya doğru yürüyor.

Gerçek plan budur. Önümüzdeki on yıl içinde bu hayalleri gerçek oluyor. Çünkü muhtemel bir Irak savaşında, Irak, Amerika'nın bir eyaleti oluyor. En azından incirlik üssünden yirmi-otuz kat askeri güç Irak'ta kalacak. Muhtemelen Irak çöllerini nükleer denemeler, sinema platoları, otomobil yarışlarında kullanacak. Muhtemelen bölgeye mütevazi bir Amerikan nüfusu akacak. Muhtemel Nepal'den, Tayland'dan ve Türkiye'den bölgeye orospu akını olacak. Muhtemel ki orada, yollar, köprüler yaptıracak ve küçümsenmeyecek bir Amerikan kolonisi kurulacak.

Çünkü, Amerika Irak'a değil, Ortadoğu'ya kökünden bir çözüm ve İsrail'in yalnızlığını ebediyyen gidermek için Irak'a girecek. Irak'ta oluşturulacak "tampon" bölge bölgeye yeni bir siyasi tarz katacak.. Kurulacak kukla hükümetin Amerika'ya karşı gelmesi bir elli yıl alır. Bu süre içinde, sınırlarımızdaki kürt ayaklanmaları, ihlalleri karşısında, Amerika, Irak birlikleriyle yanyana Türkiye'ye yürümesi hiçte hayali bir senaryo olmayacak!

Yani... Liberal beyler, efendileriniz geliyor. Artık Mezdeke grubunu götürüp, bir Zennube dönersiniz.

Bizim Araplar'a elimiz kalkmamalı. Biz o topraklarda ağbilik yaptık, babalık yaptık, köprüler yaptık, camiiler yaptık. Araplar'ın gönlü olmadan, Türkler'in Irak'a girmesi, doğu topraklarında son günümüz olur. Bin yıllık ortak geçmiş ve birikimimiz bir günde sıfırlanır. Biz o topraklarda "fatih" olarak yaşamadık, Bektaşiyle, Yunusla, Mevlanayla, tüm insanlığa, herkesin Tanrı karşısında eşit olduğunu söyleyen muhteşem bir kültür inşasındaydık!

Ve tuhaf hınçlar, tuhaf üzüntüler sahibi olduk. Petrolümüz olsaymış, kalkınırmışız. Petrolümüz olsaydı, Cavit Çağlar gibilerin sayıları üçtü, yüz olurdu. Araplar'ın petrolle, bir düşünce, kültür inşa edemedikleri ortada. Ekonomi herşey değil. İşte ne güzel, dağan taştan, ottan böcekten sudan para kazanmasını biz de bu yokluk sayesinde yavaş yavaş öğreniyoruz. Pertolümüz olsaydı, doğudaki feodal yapı bin yıl daha yaşar, giderdi. Yoksulluk, intiharlar, derin işsizlik evet ama nihayetinde teker teker ayakta kalmayı öğrenecek, öğretecek bir kültürü işte yavaş yavaş öğreniyoruz!

Toprağa, petrole, savaşa ihtiyacımız yok! Topraklarımız ve Bektaşiler ve Yunuslar bize ebediyyen yeter!

Biz, batının üstümüze yıktığı "fetihci, barbar" kültürden uzakta, gönül ve bilim ve insan ve kardeşlik içinde yaşamak arzularımızı işte böyle tarihi anlarda ortaya koyabilmeliyiz!

Sezar öldürüldüğünde Roma beşyüz yaşındaydı. Roma'nın doğu kolu Bizans, bir bin beş yüz yıl daha yaşadı. Bugün İran'dan, İngiltere"ye, işine giden her sıradan insan, yolda mutlaka Roma'nın bir taşıyla karşılaşır. Anadolu'da, her insanın evine yüz metre mesafede mutlaka bir Roma hamamı vardır.

Büyük imparatorlukların gündelik hayatımıza, müziğimize, kültürümüze, inançlarımıza etkileri inanılmaz ve güzeldir. Büyük imparatorlukların "savaşla" ayakta durdukları, savaşla karın doyurduklarını biliyoruz. Doğu ve batı uygarlığının tüm birikimlerini, bilimini, düşüncesini ortadan kaldıran da savaştır..

Bir yaşam kuruyoruz. Bayram namazına gidiyoruz. Ya da bir arkadaşımıza başsağlığı diliyoruz. Bu törenden, burada kullandığımız cümledeki kelimeye kadar, bu kelimelerin çağrışımları, kutsallığı, annemiz, dedemiz, komşumuzla çocuğumuzla hepimizi çepçevre kuşatmıştır, bu kadar içiçe bir kültür içindeyiz komşularımızla.

Modernizm, bir yıkım değildir, eskinin, daha ucuz, daha kolay, daha seri kullanışlı hale getirilmesi, daha çok hastane, daha çok okul demektir. İnsanlar, coğrafyalarından, camiilerinden, dostluklarından, türkülerinden kaçamazlar.

Devletler coğrafyalarında savaşmadan durmayı öğrenecek! Devletler savaşı çok arzuluyor olabilir, ama, coğrafya üzerinde yalnız devletler değil, bizler de yaşıyoruz.. Bizlerin de keskin inançları var. Öldürmeyeceğiz. Ölümlerin, baskıların, işkencelerin karşısında bir hayat süreceğiz. Çağımızın üç büyük barışçısı, pasifisti, Mahatma Gandhi, Martin Luther King, Mandela ya da Tolstoy, Roman Rollond ve yüzlerce bilimadamı, şair, yüzlerce aydın insanlar gibi, birbirini öldürmeden, yaşasın hayat, yaşasın insanlık diyen büyük bir davaya sarılacağız!

Bu büyük kardeşlik davası bizimle sürecek! Bizler, yaşadığımız toprakların ve dilin, mirası olan, duygu, düşünce, mimari, selamlaşma her neyse, ruh köküne sarılmış İslam'ın tüm eserlerini kucaklayacağız. Allah ulularını baştacı edeceğiz. Çoluk çocuğumuzu bu ruh nefesiyle büyüteceğiz. Asla, öldürmeyeceğiz. Gönül sanatımız, ruh saltanatımız, dışarda taşların işlenmiş güzelliğiyle, içimizde duyguların inceliğiyle nesilden nesile sürecek!

Bizim dinimizde, şiilik, sünnilik, araplık, acemlik, yoktur!

Irak'ta bir gaddar, bir zalim, bir şeytan hakim vardır: Saddam! Saddam'ı durduramayışımızın sebebi, İsrail ve petroldür! Saddam gibileri durdurmanın bambaşka, kültürel, siyasi, bilimsel, düşünsel yolları vardır ve bizler, bu yolları sonuna kadar denemeliyiz...

Bizim de bir kültürümüz var, bizim de Yunuslarımız, Mehmet Akiflerimiz, Nazım Hikmetlerimiz bize birşeycikler öğretti.. Gelin sarılalım, dediler, çocuklar şeker de yiyebilsin dediler.. Bu "kültürümüzü" havaya mı atacağız! Bu evliyalarımızın, büyük şairlerimizin yüzüne nasıl bakacağız!

Artık bu topraklarda, yaşamaya devam edecek şairler, yazarlar "onurdan" nasıl bahsedecek! Artık bir "insanlık davası"nı tartışabilir miyiz? İnsanlık üzerine tek bir cümle yazmaya utanmaz mıyız?

Kuzgun siyah saçlı, Iraklı küçük kız! Bu dünyada senden daha garibi var mı? Kardeşliğin yalnız lakırdısını etmişiz. İçimizde çok acı bir mahcupluk, perişan olmuşuz.

Örümcek ağı gibi karışık yağlı tül siyah saçların. Dudaklarında durmaksızın kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad. Sısıka, donuk bakışlı, hemen kaçacakmış gibi bakan, çekingen, sakınarak, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad. Bir dünya devlet oyunu. Gelip seni kum dağlarında bulacaklar. Gözyaşlarını çiçek suyu gibi akıtacaklar.

Ve sonra rüzgarın bıraktığı iz üstünde kıvrılan yılanlara atış talimi yapıp şamatayla eğlenecekler.

Çakıl taşı gibi sertleşecek gözlerin. Sabah olduğundan yine korkudan, kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad, pencereden bile bakamayacaksın, üzgün üzgün, ürkek ürkek.

Uzun yırtmaçlı entarili Iraklı çocuklar! Kurutulmuş balıklar gibi kuru siyah kırmızı dudakları, parmakları. Önce sizi öldürecekler, sonra iri bir çöl akrebi ve bir deve kemiği bulup, sevinerek hatıra diye çantalarına koyacaklar.

Dünyanın en büyük şairi olup ağıt yaksam ne çıkar. Katır katır ilerleyen tanklar, okumayı, gülmeyi, konuşmayı ne bilir. Sert bir boncuk gibi çığneyecekler gözlerinizi.. Kulhüvallahuehad kulhüvallahuehad!

Hiçbir teselli bulamıyorum. Şimdi ilk defa bu kadar yürekten Allah'a diz çöküp yalvarıyorum. Melek olmalısınız. Sesleri duyulmayan melekler. Suyun, rüzgarın, çölün içine Tanrı'nın koyduğu melekler.

Bombayla yarılmış göğsünüze asılı o simsiyah muskalar. Söyler mi bize, bu pınarları kurutamaz hiçbir güç.. Söylesin muskalar. Üzümlere yeniden su verecek, incirlere yine balverecek mi melekler?

Bazen diyorum ki, o kalın kaşlarınızı görseler, belki vazgeçerler bombalardan. Ama şimdi tankların içinde biralarını içecek.. İçip içip fışkırtarak kusacaklar.. Çölün kumunda kaynayarak, fokurdayacak biralar.. İri kafalı kalın enseli buldok kafalı askerler. Ne hayvana benzer, ne maymuna. Ne meyve dişlemeyi bilir, ne kırlarda özgürce koşmayı. Onlar yalnız diş fırçası ve traş bıçakları markası bilir. Muz kabuğu kadar parlaktır gözbebekleri. Beyaz deney fareleri gibi avuçlarında sevip sevip vıcık vıcık sıkıp öldürecekler. Filmlerden öğrendikleri taklit bir öfkeyle!

Babanı anneni dipçikleyecekler tıpkı Vietnamlı çocuklar gibi.

Ve toprakla kavrulmuş ellerini görünce, gelip önünde duracaklar, şeytanların işediği duvarlar gibi.

Bir bitki çeşidi gibi, bakıp, ezip geçecekler. Hayatlarında ilk defa, bisikletsiz, oyuncak ayısız çocuklar görecekler.

Ve annenin tembihlediği gibi, gitsinler diye, dualar okuyup, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad.. Korkudan mum rengi, sidik sarısı yanakların. Belki açılıp yenmemiş konserveler bırakacaklar köyünüzde. İçinde yengeç, krema, salçalı patates ve balık ve çikolata!

Ne çok eğitimini gördüler çölün kavurucu sıcağının. Fırından yeni çıkmış ekmek gibi insanı kurutan çöl rüzgarının. Köpek zinciri gibi parlak gözbebekleri. Bir kuş yuvası gibi Dicle sazlığında evlerinizi görünce. Önce hatıra fotoğrafı çektirelim, sonra öldürelim, diyecekler. Bir böcek, bir karıncanın kafasına benzeyen yüzünüzü görünce, önce ezelim mi, yoksa, kaçışmalarının keyfini mi çıkaralım...

Söylesin koynundaki muska, hoşt hoşt demeyle kovulmaz, hangi masalın cinleridir bunlar! Ne insan bilirler ne kutsal, uzaydan mı geldiler!

Belki de babanı bir manga asker gözlerinin önünde kurşuna dizecek. Belki uyurken rüyanda bombalar düşecek. Ve sonra soğuk köpük köpük bir bira daha açacaklar. Tiksindirici bir böcek görmüş gibi Amerikalı zenci çavuş, çömlek çanak kırar gibi kemiklerine basıp.. Göklerde karanlıkta engerek yılanları gibi füzeler. Kayan patlayan ışıklar, fırlayan füzeler. Azrail gibi, demirden kurbağalar gibi füzeler! Battaniyenin altında annenin memeleri altında, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad.. Ne kadar büzülsen de kafanı parçalayacaklar..

Beton ve çelik ve barut kokusu yapıcaşak dudaklarına. Nemli gözkapakların bir kelebek simi gibi betonlara tutkal gibi yapışacak. Ya Rab, ya Rab, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad..

Kabus değil, tapındığımız modernizm, batı, kalkınma bu. Cansız et parçalarını bir kirli kilime bile toplayacak zaman yok. Seri, hızlı, greyderlerle kaldırılacak toplumezarlar gibi taş yığını evleriniz. Boru değil, medeniyet bu!

Biz, şimdiden uyardık çocukları. Siz ölürken, erkenden yatacaklar, seyretmeyecekler TV. Anneler pışpışlamak için mezarlarınızı bile bulamayacak.

Onur, şeref, müslümanlık, kardeşlik, siyah şalının altında Iraklı küçük kız, hepimiz perişanız.. Bu onursuzluğu suratımızın ortasında bir şark çıbanı gibi ebediyyen taşıyacağız!

Baban, amcan, belki bir züğürt umuduyla.. Bu geceki bombardımandan da sıyırırsak paçayı... Bir dağ başına kaçıp kıçımı keyifle kaşırım deyip, sınırlara koşacak, tepelerde soğuk karlara bata bata..

Karadut ezmesi gibi dudakları, Iraklı çocukların. Ve sonra, kovsan da gitmez sinekler gibi, tankların başına toplanmışlar.

Ve sonra füze parçalarını çöl kumları içinden toplayıp hurdacılara satacaklar..

Kalın, kirli şalın altından, iri siyah ve korku dolu gözlerini fotoğrafçılar çekip, parlak dergilere, işte sanat bu deyip satacaklar.

Üsler, uçaklar, tanklar, elli milyon bilimadamı, yedi milyar insanın gözü önünde, Kur'an'ın, İncil'in önünde, andlaşmaların, hukukun önünde öldürecekler sizi. Tanklar altında, postallar, bombalar altında, uzaydan bombalar gönderip...

Bir incecik yaprak gibi çıtırdayan kemiklerin..

Bir damla su kalır mı sizden geriye.. Dicle'nin yıkadığı ovalarda, hala sümbül, keklik... Allah belamı versin petrol!

Kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad, bu acıyı Allah nasıl kaldırır. Uzun yırtmaçlı, entarili Iraklı küçük çocuklar! Yanaklarınıza dokunmadı mı hiçbir müslüman... Gözlerinizi öpmedi mi bir tek insan!

Bir daha insanlıkla yanyana aynı kitaplar içinde nasıl uyuruz! Hep kuru duran diken gibi, çadır çiçekleri gibi Iraklı çocuklar!

Amerikalılar çölünüze sıçacak. Kavun sarısı bokları çölde kuruyacak taş gibi. Yağınca yağmur, ayva peltesi gibi bokları..

Kutsal topraklar kirlenmesin diye bin beş yüz yıl bardakların, tencerelerin içine işeyen Türk hacılarının öz oğulları, şimdi Amerikan çavuşlarına lazımlık mı taşıyacak?

Bombalarla sıçıp sıçıp, bu masalı bozacaklarını sanıyorlar..

Dualarla sulanmış çöllerin künbetleri.. kurtlanmış kokmuş çölün suyunu, kulhüvallahuehad, kulhüvallahuehad, yeniden okuyacak Yunuslara, Mevlanalara!..

Ey uçsuz bucaksız ve uzay gibi bomboş çöller! Sufilerin ruh atölyeleri çöller! Ruhumuzun hamamları çöller! Her bir kumu nefesimize buğday gibi çöller!

Sonsuz ruhumuzun yavan somun ekmeği gibi çöller!

Nerde, Allah aşkıyla, insan aşkıyla büyüttüğün, yetiştirdiğin delirttiğin, çıldırttığın dervişler!..

Lo lo, gardaşım, Iraklı kardeşim, lo lo, Mecnun... Mecnunlarım... Nerdesiniz? Çöllerin neden bu kadar boş!

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan Mizah Dergisi Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Ne Yapmalıyım?

Sevgili Leman ve Lemancılar, size feodal erkeğin egemen olduğu bir yerden, Sultanbeyli'den yazıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. Sistem sayesinde 1 yıl fazla okumaya mahkum edildim. Okumakta olduğum okuldan tiksiniyorum. Erkekler güzel bir kız, kızlarsa yakışıklı bir erkek peşinde. Hepsi de o kadar boş varlıklar ki, bir konuşma yapmaktan, kendilerini ifade etmekten acizler. Tabi o kadar boş şeylerle o saman kafalarını doldurursa yer kalmaz yeni bir bilgiye.

Aynı şekilde sokaklar da iğrenç adamlarla dolu. "Kız okumamalı, sonra..... olur" diye atıp tutuyorlar. Sonradan da of moflar çekiliyor. İnanın iğreniyorum, boğuluyorum bu yerde, ülkede. İnsanların hep çıkar peşinde olmaları, bunun için kendilerinden taviz vermeleri... İşleri güçleri dedikodu olan kadınlara ne demeli?

Ya aslında ben o kadar da karamsar değilim. Bugün birşey duydum da... Ben derste bir konu ortaya atmıştım, özgürlüktü bu konu. Hoca da kabul etti. Üzerine konuşuyoruz.Ben ayağa kalkıp konuşunca, bir kız arkadaşımız "Hıh teröristimiz kalktı" diye bir şey söylemiş. Gidip konuşmadım da bilmiyorum iyi mi ettim... Yani birinin kalkıp sömürülen, emekten, çalınan özgürlükten, kaybolan barıştan, olmayan insan haklarından, dayanışma ve kardeşlikten bahsedince; babasının bu zor yaşam koşullarında çocuklarımı nasıl okutacağım, evimde bir çorba nasıl kaynar hesapları yapan bir babanın evladı da kendisinin olması gereken hakkını savunan birine karşı böyle bir ithamda bulunuyor.

Böyle bir iğrenç ortamdan sizi ve Cezmi Ersöz'ü dinleyip, okuyarak kurtuluyorum... Cezmi Abi, söyler misiniz, sizin yazılarınızda acı çekmenize neden olan, kendisinin de acı çektiği bayan kim? Sizin böyle yazmanıza ilham olan ne? Yani gerçekte de yaşanmış bir şey mi? Gerçekten öyle biri varsa onun yerinde olmayı inanın çok isterdim.

Bir şey daha söyleyeceğim. Benim ailemle sorunlarım var (Her ne kadar onlara göre yoksa da). Onlara göre biz çok özgürüz, yediğimiz önümüzde yemediğimiz ardımızda. Ama bana, cebime harçlık verdiklerinde benim hoşnut olduğumu sanıyorlar. Halbuki yanılıyorlar... Babam da eski solculardan. Ama benim bir partiye gitmeme, bir miting veya konferansa katılmama izin vermiyor. Tabi ben de izin vermeyeceğini bildiğim için istemiyorum da. Lafa gelince ben onun erkek kızıyım ama iş buraya gelince olmaz, yok mok... İlk defa 1 Aralık mitingine katıldım. O da babamız uykuluydu. Nasıl olduysa ben isteyince tamam dedi. Herneyse eve geldim, "Özge niye gittin, ben sana öylesine söylemiştim" diyor. Ya gerçekten sıkılıyorum, tam bir ev kızı modeli yaratmaya çalışıyorlar. Lütfen bana yardımcı olun.

Zamanınızı aldım, herkese selamlar. Mektubum (tabi siz kısaltıp, kırparsınız. Zaten köşe çok ufak bir yer) 52. sayıda yer alırsa çok sevinirim. Adresim tüm özgürlükçü arkadaşlara açık.

ozgefidan@mynet.com

Merhaba Gençlik

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum; ben tam 5 yıldır bir Leman hastasıyım. Leman'ı aldığım ilk günü hiç unutamıyorum. Lise öğrencisiydim (ve şu an hala bir baltaya sap olmuş değilim). Herşeyin değişik olduğu, içimin fıkır fıkır olduğu yıllardı. Bir sigara bir de Leman parasını koyardık bir köşeye. Çünkü bunlar çok önemli 2 şeydi okul hayatımda... Öğlen paydoslarında sigara içmek için arayış içinde olduğumuz okul bahçelerinde, elimde sigara, Leman okumanın keyfi başkaydı. Arayış içinde olduğum, beynimdeki nasıl?, neden?, niçin? sorularının geçtiği dönemde tanıştım Leman'la. İyiki de tanımışım ve vazgeçmeye hiçte niyetim yok. Harbi tiryakilik yapıyo bu güzeller güzeli insanların uğraştığı Leman dergisi. Kendimi buldum Cezmi'nin yazılarında. Bir şeylerin değişmesi için uğraştım Leman okudukça. Umutlarım, beklentilerim, sevinçlerim, isyanlarım vardı.

Düz lise mezunuydum, üniversite okumak, o ortamı ve öğrenci evi muhabbetlerini (ailenden uzak) ne kadar istedim. Hayalimdi ama olmadı. Ama artık lanet olsun be dediğim bu şehirden bir ümidim de yok zaten. Orda burda çalış, hayatının bittiği yere kadar cebelleşeceğiz işte... Bir Leman'ım var bir de sigaram. Benim tek dostum misali. Bu mektubumun yayınlanmasını o kadar çok istiyorum ki, çünkü istediğim, hayal ettiğim hiçbir şey olmadı. Çok sevdiğim bu dergide yazımın yayınlanması da son istediğim şey olacak, bu çirkin ve herşeyin çıkar üstüne kurulduğu dünyada. Neyin ne olduğunu bilmediğim dünyadan ne isteyebilirim ki. Sizleri çok seviyorum. Sizlerle beraber devam edeceğim, güzel günler ümidiyle. Hoşçakalın. BİTTİ DERKEN HAYAT YENİDEN BAŞLAR (mı acaba?).

Nurdan-Şişli/İstanbul

Ayrılmış Bir İnsanın Yürek Çağrısı!

34 yaşındayım. 16 yıllık memurum. 4 yıllık eşimden anlaşarak ayrıldık. Şu an hiç bir eşyam yok, evim barkım yok. Çok sevdiğim İstanbul'dan, tek maaşla geçinemeyeceğim için, Manisa'ya tayin istemek zorunda kaldım. Şu an annem-babamla kalıyorum. Ve hayata sıfırdan başlıyorum.

Eşimle severek ayrıldık. Salt sevgi yeterli olmuyor. İşin içine aileler, toplum, ekonomik sıkıntılar da giriyor. İşte sevgili Lemancılar durum bu.. Bana mektuplarınızla destek verir misiniz? Sağolun, sevgiyle kalın.

İbrahim Ormancı
Şeyh Sinan Mah. Papatya Sok. No:17 45600 Alaşehir/Manisa

Kır Çiçeğinin Yüreği

Size, yüreği dünyaları kucaklayan bir kır çiçeğinden söz etmek istiyorum. Feride, Ölüm Orucu Direnişi'ne, Aksaray'daki bir evde devam ederken, 512. gününde 15 Aralık 2002 tarihinde, onu ziyaret eden bizlere çok şey öğretmiş olarak aramızdan ayrıldı. Onun ziyaretçilerinden biri olarak, O'nu tanımış olduğum için kendimi şanslı sayıyorum. Halkına, halkının değerlerine bir ağacın toprağına bağlı olduğu kadar bağlıydı. Onurlu duruşuna saygı duyduk, canımızda can bildik O'nu.

Feride gibi, F tipi cezaevlerinde tecritin kaldırılması ve keyfi uygulamaların son bulması için yaşamını yitiren insanların hepsi, cesaretleri ve kararlıklarıyla yüreklerimizin en özel yerindeler. Biz hepsini Feride'de gördük... Feride gerçek bir kır çiçeğiydi. Bütün kır çiçekleri gibi insanlığı güzelleştirmek ve onurlandırmak için yeryüzündeydi. Bunun bilincindeydi. İncecik bedeninde onca güven ve onca sevgi barınıyordu. Doğaya, çocuklara, halkına ve bütün halklara... Yaşamın anlamını duruşu ve direnişiyle herkese öğretti. O'nu çok özlüyor ve çok seviyoruz. Elbette O'nun gibi bütün kırçiçeklerini... Bizi duyduklarını biliyoruz.

Halkların yüreğindeki kır çiçekleri mevsimler boyu, sonsuzlukla el ele büyür. Hiç durmaz kır çiçeklerinin yüreği.

Nadiye Sönmez-Sarıyer/İstanbul

Onlar Daha Çocuk

Herkese selamlar. Kars şu an buz gibi. Ağaçların, yolların, evlerin tepeleri bembeyaz bir örtüyle kaplı... Kefene bürünmüşler... Ölü şehir gibi... Üşüyoruz. Evlerin bacalarından ipince bir duman süzülüyor... Hiç kimse memnun değil bu beyaz örtüden... Çok kesin konuştum galiba. Memnun olanlar var, onlar çocuklar. Hepsi de çok mutlu; kışın gelmesi onlar için apayrı bir heyecan... Kızaklarını kapıp gelmişler. Gülerek, şakalaşarak tümseğe çıkıyorlar. Biiir-ikiii-üüüç... bızzz... Defalarca uçuyorlar tümsekten... Sıkılıyorlar aynı şeyi tekrarlamaktan, hırsız-polis oyununu oynamaya karar veriyorlar.

Hırsız bir poşet kar çalıyor tümsekten ve tabanları yağlıyor... Çok yetenekli ama... Yakala yakalayabilirsen... Polisler biraz ağır, kızaklarının altları paslanmış, çabalıyorlar, ama böyle yakalayamıcaklar galiba... Nihayet imdatlarına gelenler var... Mahalle arkadaşları... Onların kızakları canavar gibi... Bastırıyorlar, uçuyorlar tümsekten; sırıtarak kızağını itmeye çalışan hırsızı yakalayıveriyorlar... Sen misin kaçan... Başlıyorlar hırpalamaya, kar içine atıp bir güzel banyo yaptırıyorlar... Polisin jopu olur değil mi? Ama jop mop yok... Tilki zekalılar buna da çare buluyorlar... Tümseğin az ilerisindeki evin damından koca bir buz parçasını koparıyorlar... İşte size jop!.. Hırsız jopun yani buzun da tadına bakıyor! Pek memnun kalmamış galiba... Başlıyor ağlamaya... Bu polisler biraz insaflı... Durduruyorlar oyunu, kaldırıyorlar yerden hırsızı... Temizliyorlar bir güzel üstünü... Hırsızın sümüğü soğuk nedeniyle yüzünde donmuş, burnunu siliyorlar, kızağının üstündeki karları boşaltıyorlar...

Hemencecik de barıştılar, mutlular, ellerini omuzlarına dolayıp tümseğe çıkmaya başladılar... Artık oynanmayacak aralarında hırsız-polisçilik. Çünkü ağlayan, üzülen, savunmasız kalan birini gördüler... Yürekleri sızladı... O küçücük yürekleri... Kavganın, savaşın iğrençliğini anlayabiliyorlar... Onlar istemezdi arkadaşlarını hırsız yapıp, jopla (buzla) dövmeyi, acımasız olmayı... Televizyon illetinden görmüşler gerçeklerin böyle olduğunu, kafalarında yer etmiş, bir kere, ne yapsınlar... onlar daha çocuk!..

Bu yazım kardan dolayı elinize ulaşır mı bilmem... Ama ulaşırsa sevineceğim kesin... Bahadır Boysal ve Cezmi Ersöz'e çok selam.

Tamer Yıldırım-Göle/Kars

Merhaba Leman Dostları

Öncelikle Leman dergisi emekçilerine biz dostlarına böylesi buluşmanın yaratıcıları olduğu için teşekkür ediyorum. Ben 24 yaşında ve 8 aydır da buradayım ve daha uzun bir süre burada olacağım herhalde... Aslında çok eski bir Leman okuru değilim, daha çok okuma fırsatını burada buldum. Şimdi buraların neden açıldığı ve nasıl olduğuna girmeyeceğim. Tahmin ediyorum birçok Leman dostu bunları biliyor... Burada ziyaretler dışında dışarısı ile tek bağ kurabilmemizin yolu mektuplar. Öyle ki dostlarımızla sohbet edebilmek, paylaşmak için mektup yolunu kullanıyoruz. Ama daha fazlasını paylaşmak, samimi dostluklar kurmak en büyük isteğimiz... Benimle her konuda sohbet edecek arkadaşların mektuplarını bekliyorum. İnanıyorum ki bu konuda bizi yalnız bırakmayacaksanız. O güzel günde buluşmak dileğiyle... Selam ve sevgiler.

Erhan Özkaya
1 Nolu F Tipi Cezaevi
A Blok-34 Tekirdağ

Merhaba Leman ve Leman Dostlarım

Bu satırları tutsak bir gecenin titrek ışıkları altında ucuz tütün ve kaçak çay içerken yazıyorum. Yazgım tutsak bir beden, özgür bir düşünce... Hiç birimiz bu dünyanın gönüllü sakinleri değiliz. Bunu bana düşündüren; ana rahminden sonra, ilk adımı -ki anamızın karnından da zorla çıkartılıyoruz. Ve ağlamaya başlamasıdır... Ağlamadan doğduğumuz zaman bir şaplakla ağlatılıyoruz. Ve macera dış dünyayla başlayarak devam ediyor... Cinsiyetimizi seçemiyoruz. Adımızı hatta kişiliğimizi bile... Zira; hayata ilk ciddi adımlarımızı attığımız ergenlik çağına geldiğimizde ve ileriki yaşlarda bile belirleyen ana şekilleri küçükten almışızdır... Aşklarımızı bile, sınıfımızı belirleyen ekonomik şartlar belirliyor. Ki ekonomik şartlarda bize ailemizden -ailemize de başkaları tarafından sunulan imkanlardır... Eğitimdeki başarımızı, mesleğimizi ve nasıl öleceğimizi, acılarımızın seyrini, dozunu; sevinçlerimizin sınırını... Ve işte sonuçta bitkiler gibi ölüyoruz. Tek şansımız olan sosyal bir varlık olarak düşünebilmemiz!

Dostlar sormak istiyorum: Acaba dış uzaya ilk doğduğumuzda ağlayışımızın nedeni, ölüme doğuşumuz mudur? Bunu bana düşündüren mecburi istikametlerin yolcusu olmak... Yine de her şey rağmen, bizleri biz eden bizden daha çok bize benzeyen yaşamın umuduna gülümseyişimizdir...

Yaşadığımız "hayat" ne uzun ne de kısadır. Aslında ne yaşadığımızdır... Ve hedefimiz... Tıpkı şimdi tek renkli hücrede, gecelere inat beklenen şavkı havalandırmaya vuracak tan vakti misali. Tan vaktine ve tüm Leman dostlarına selamlar.

Ahmet Süreyya Gür
E Tipi Kapalı Cezaevi
Bağlar/Diyarbakır

Ölüm Orucları Sürüyor

Evet, kelimelere dökmek zor, duygular o kadar yoğun yaşanıyor ki... Yine de en kısa şekilde özetlemek istiyorum. Bu ülkede kendine "demokratım" diyen her insanın, duyarsız kalmaması gereken bir gerçek var; o da ölüm oruçları. Şimdiye kadar 102 gencecik, güzel insan (ki bu sayı her an artabilir) cezaevlerindeki siyasi tutuklulara yönelik, insanlık onuruna yakışmayan uygulamaların düzeltilmesi için yaşamını yitirmiştir. Bugün -F tipi- cezaevlerinde yapılan keyfi uygulamalar; avukatlar, aileler ve bunları yaşamış olan insanlar tarafından, birçok yerde, defalarca açıklandığı halde kendine "yetkiliyim! diyen makamlar, sorunun çözümüne yönelik, herhangi yapıcı bir adımı şu ana kadar atmamışlardır.

Unutulmaması gereken bir gerçekte, seneleri deviren ölüm orucu direnişinin, Türkiye'deki demokrasi mücadelesi ve insanlık tarihi için önemli bir dönüm noktası ve sınav olduğudur.

Evet, bu ülkede halen devam etmekte olan bir gerçek var. Bir kere daha belirtmek isterim ki; ölüm oruçları, kendine "demokratım" diyen hiç kimsenin sessiz ve duyarsız kalmaması gereken bir gerçektir. Yaşananlar an be an tarihe geçmektedir ve asla unutulmayacaktır.

Nadiye Sönmez/İstanbul

OCAK SAYISI ÇIKTI!
ALOO! AKILLI OLUN! ŞAHANE YENİ YIL TAKVİMİ HEDİYELİ!

LeMan Mizah Dergisi
Sayı: 582
2 Ocak 2003 Perşembe
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Rewhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Guneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

AŞKLA SEV, KİNLE VUR!

YAZ ÇİZ BAHADIR BOYSAL

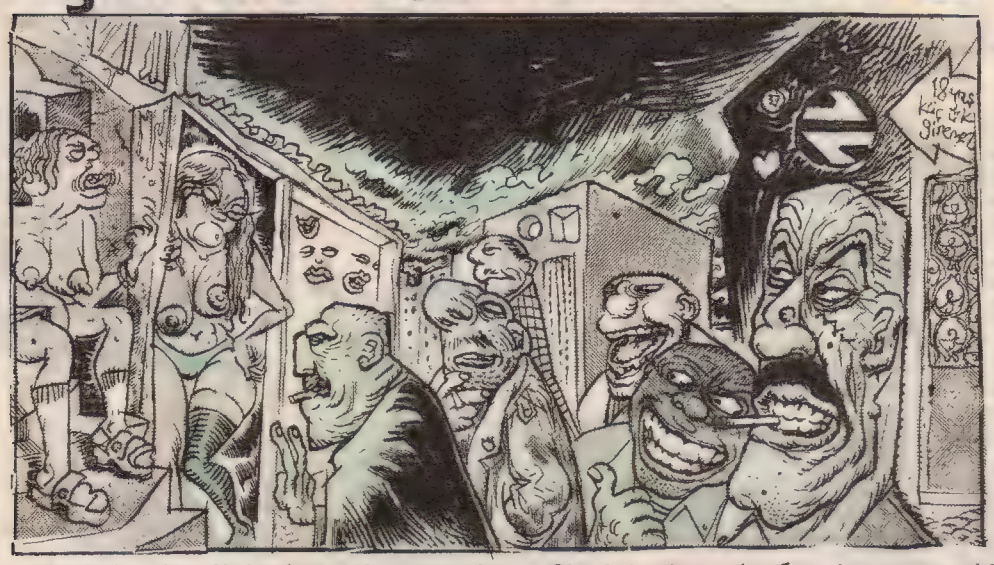

Pörsümüş, altmışlık kanlara bak utanmadan... Gir gir kabine... Ayağının kaymasına aldırma hiç... Bilincini kaybetmişcesine kendini vajina duvarlarına vururken mide asidini son damlasına kadar öğür... kus... Bu ülkeyi işte bu adamlara miras bırakacaksın... Yalan dolu gazete makalelerinin uyuttuğu vicdanını, cüce hırslarını, kurumlaştırılmış korkaklığını, kaba bencilliğini işte böyle bu adamlara bırakacaksın... Duyduğuma göre, intihar edenleri de varmış bunların... Ama bu genel basınç bizi ne zaman patlamaya götürecek? Ortalıkta kokulu bir akıntı var ama bir sübap, bir delik yok...

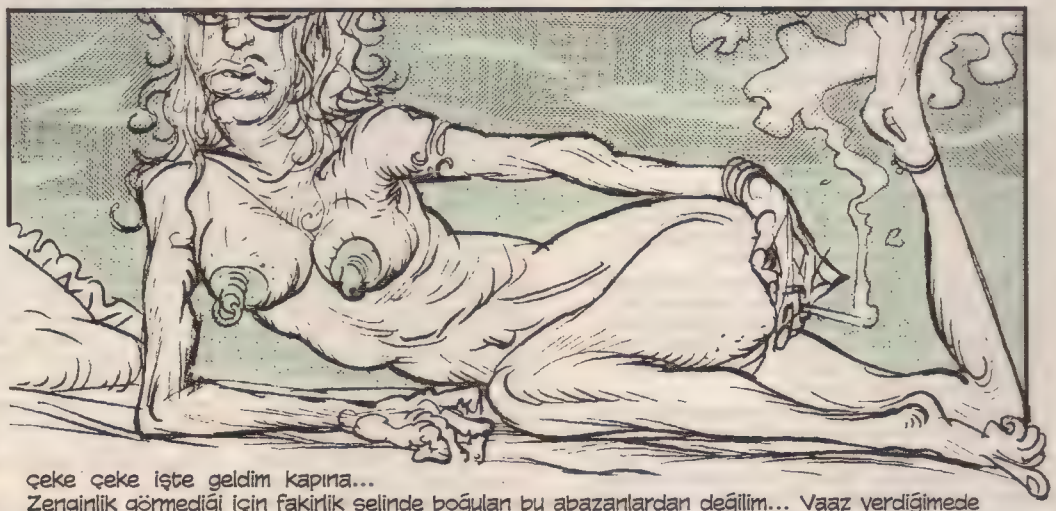

"Havalı Deniz Yukarıda"dır... Sizde onunla birlikte havalardasınızdır artık... Birisi anamıza, bacımıza küfür ettiğinde eğer haklı değilse sinirlenir, ispat etmesini isteriz... Gerçekten orozpu çocuğuysak yapacak bişey yoktur... Ben Anadolu'da namertlikten uzak, mertliğin kokusunu içime çeke çeke işte geldim kapına...
Zenginlik görmediği için fakirlik selinde boğulan bu abazanlardan değilim... Vaaz verdiğimede bakma... Sahte halifelerden de değilim... Boncuklu Yusuf Dede gibi dağlarda gezer gelirim!

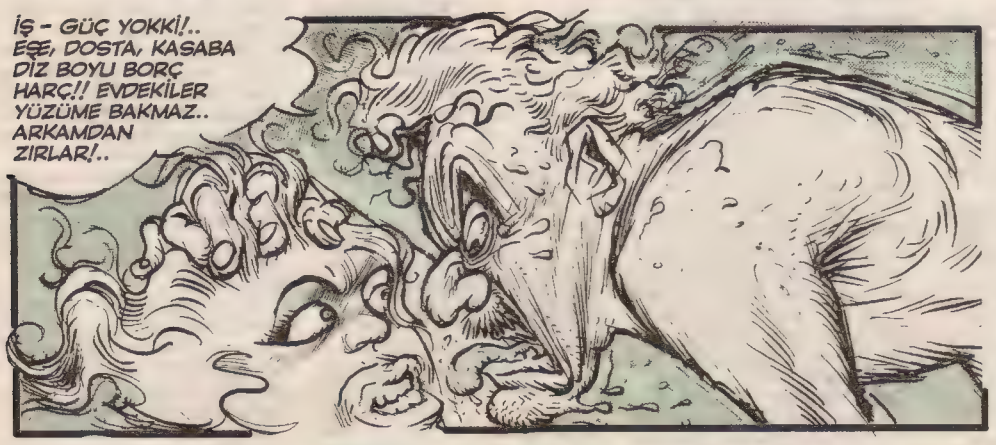

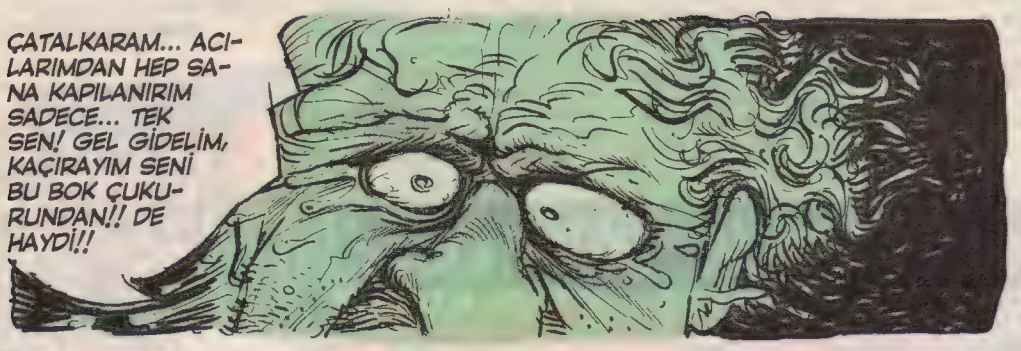

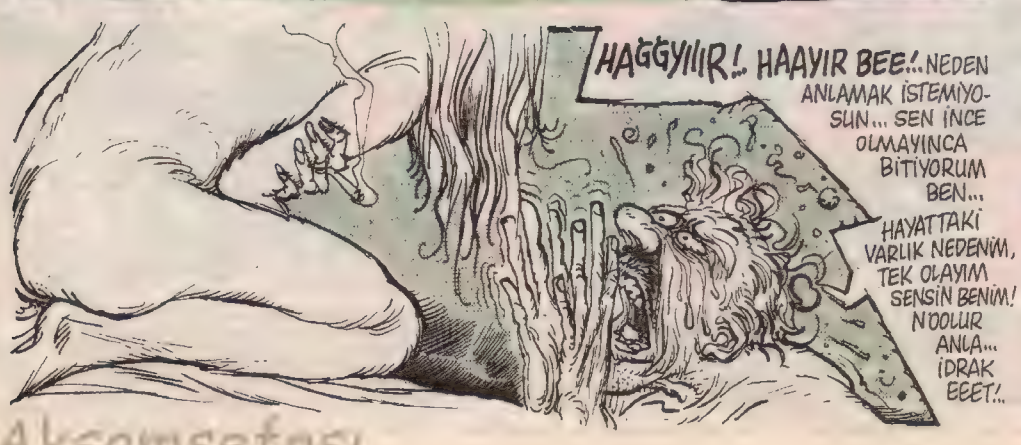

Akşamsefası

583

9 Ocak 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/02- 700.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C.-800.000 TL

ABD SAVAŞ SONRASINDA KENDİSİ VE İNGİLTERE DIŞINDA HİÇBİR ÜLKENİN IRAK'A YAKLAŞMASINI İSTEMİYOR!

3 yıllık suskunluğunu ilk kez ve sadece yeniHarman'a bozan **İsmail Beşikçi**'li ve Baykal'dan Tayyip Erdoğan'a, Levent Kırca'dan Beyaz'a, Özgür Kız'dan Sezen Aksu'ya onlarca ismi yerden yere vuran söyleşisiyle **Yalçın Küçük Hoca**'lı

YENİHARMAN GÖRDÜĞÜ İLGİ ÜZERİNE 1 HAFTA DAHA BAYİİLERDE KAÇIRMAYIN...

Ayrıca: Gaz Maskeli ve 2003 Takvimli

Ağrı'da doğum sancıları tutan Raziye Babayiğit isimli yurttaş, kağnıyla hastaneye yetiştirilmek istenirken, yolda ikiz bebeklerini kaybetti.

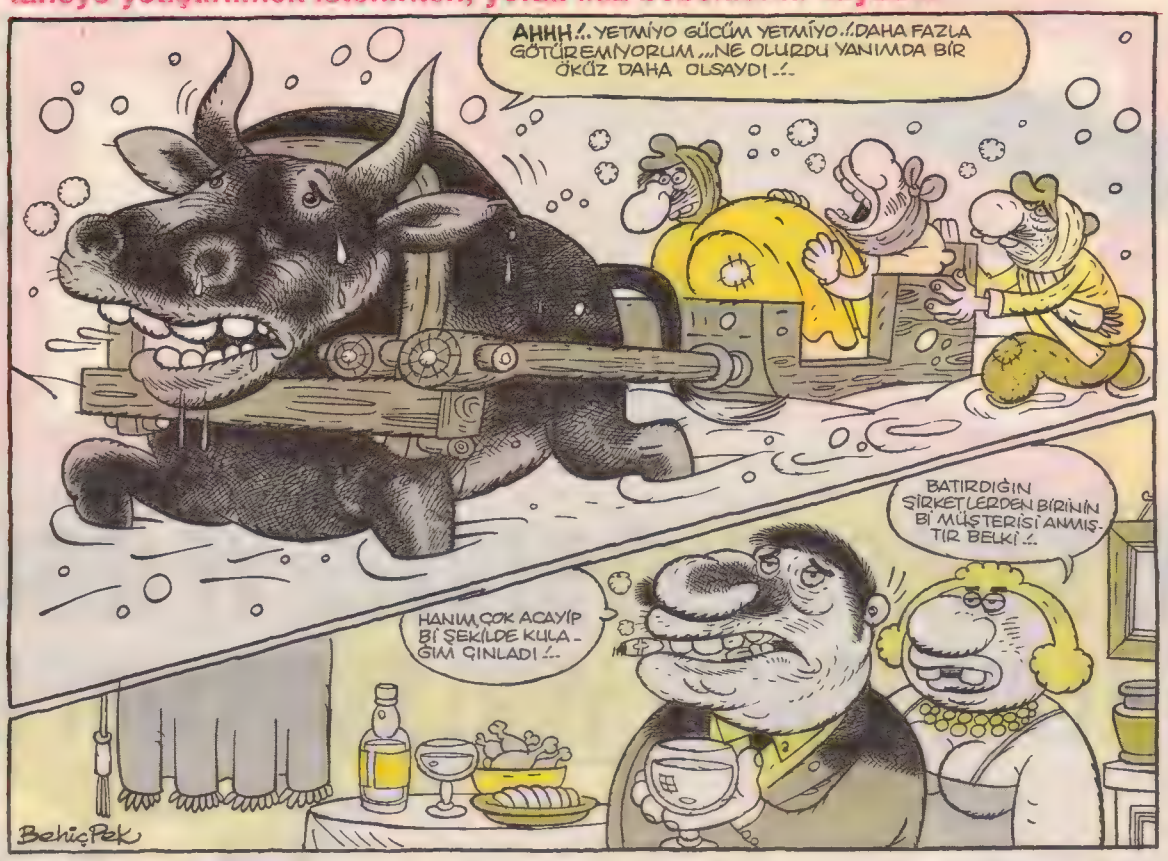

LEMAN

ÖZGE SAMANCI

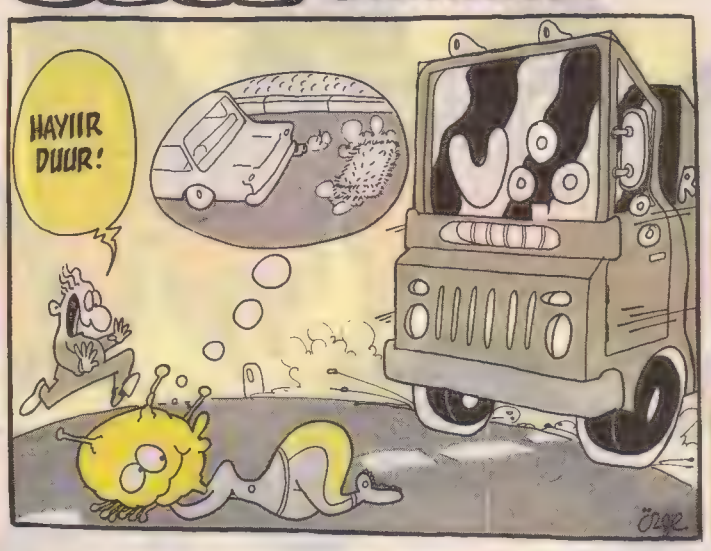

İki Resim Arasındaki 7 Fark

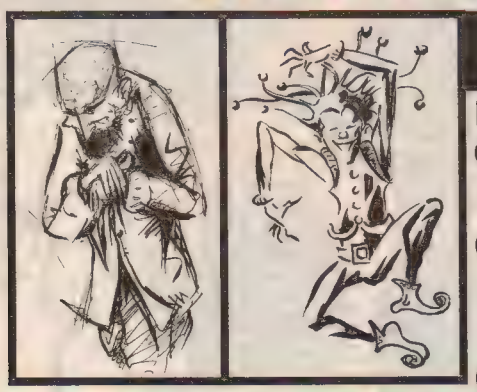

Dalkavuk & Soytarı

1. Dalkavuk Doğu'nun ürünüdür... **Soytarı Batı'nın...**
2. Dalkavuğun görevi ya "evet efendim" ya da "sepet efendim"le bağlanır... **Soyarı "evet efendimci" değildir...**
3. Dalkavukluk Doğu tarihinin küt kafalı egemenlerine yaraşır... **Soytarılık Batı tarihinin hoşgörü geleneğiyle bağdaşır...**
4. Dalkavuk balonları şişirir... **Soytarı balonları iğneler...**
5. Dalkavuğun şişirdiği balonlara tutunarak yükselmek kimseye nasip olmamıştır... **Soytarının zaman zaman efendisini uyardığı görülmüştür...**
6. Ne olursa olsun, ister bir yüksek makamda otursun, ister bir yargı kurumunda bulunsun, ister bilim adamı kılığına bürünsün, ister kalem erbabından sayılsın dalkavuğun soytarıdan besbeter olduğunu tarihler yazarlar. **Egemenlik gücü halktan değil Tanrı'dan kaynaklanan kralların saraylarında cins ev köpekleri gibi cins soytarıların bulunduğunu tarihler yazarlar. Öyle bir av köpeğidir ki soytarı, kralın çevresindeki soyluları kokularından tanıyıp gülünç yanlarını ortaya çıkarır, alayla karışık şakayla barışık biçimde vurgular.**
7. Hey gidi dalkavuk.. **Sana soytarı bile denemez, çünkü soytarılık senin için rütbe sayılır.**

(İlhan Selçuk'un "Dalkavuk ve Soytarı" yazısından alıntılandı. Düşünüyorum Öyleyse vurun-Çağdaş Yayınları, Çizimler: Onur Güçel)

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşam Gazetesi

Birleşmiş Milletler silah denetçileri Irak'ı didik didik etti, haliç pamuğu gibi aldı ve "Kitle imha silahı izine rastlayamadık" diye ön rapor verdi.. Petrole susamış küresel mafyoz ABD ise raporları iplemeyip Irak'a girmeye kararlı...

Türkiye'yi savaş sonrası kurulacak ziyafet sofralarına oturtmamakla tehdit eden savaş uşaklarımız, "savaşa girmezseniz masada size yer kalmıyacak" diyor..

GAZİ ÜNİVERSİTESİ KASTAMONU EĞİTİM ENSTÜTÜSÜ'NDE ÜLKÜCÜ ÖĞRENCİLER TOP SAKALLI ÖĞRENCİLERE SALDIRDI!

YÖK
eceli gelmiş kurumun son çırpınışları

ABD
küresel mafya

İNGİLTERE
bush'un yalakası

ENDÜSTRİ HOLDİNG
dibine kadar hortum inançın paraya endeksi

BACAK KURŞUNLAMA TERÖRÜ
bir sen eksiktin

ANAP
ülkeyi batırdı, kendi de battı

12 eylül ürünü profesörlerden YÖK'ün beyinciği İhsan Doğramacı, akademik özgürlüğün şart olduğunu söyleyerek, "Üniversitelerin sahibi öğretim üyelerinden ziyade öğrencilerdir, öğrenci aileleridir, toplumdur" demiş..

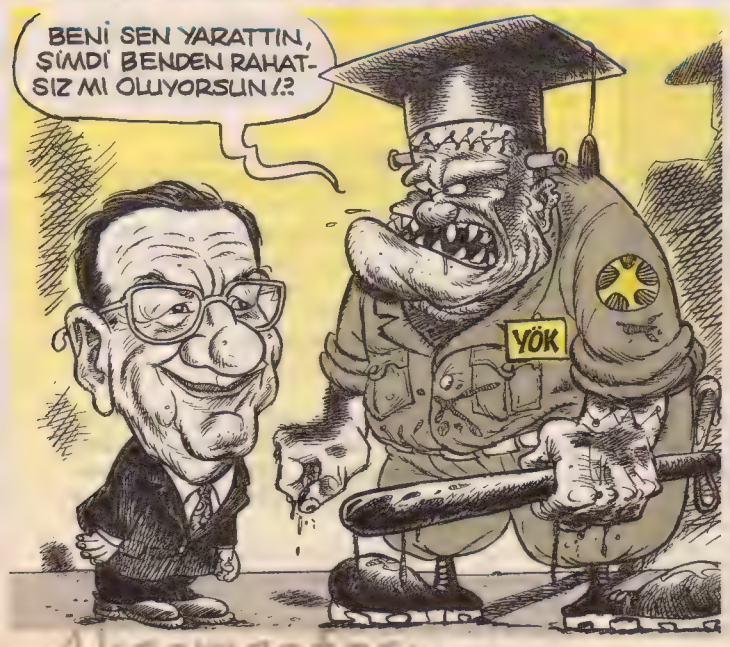

MHP'Lİ ÇAMAL GÜRGENDUT YİNE SAHNEDE..MECLİS DAYAKLARIYLA GÖNÜLLERE TAHT KURAN MEŞHUR DAYAKÇI BU SEFERDE İHA MUHABİRİNİN KAMERASINI KIRDI.."ŞİKAYETÇİ OLACAĞINI BİLEYDİM KAFASINI KIRARDIM"DİYEN GÜRGENDUTA NE ÇİZSEK NAFİLE. SOKAKLARI ,TELEVİZYON KANALLARI, MECLİSİ KABADAYIDAN,CANDARAĞA,CUNDARAĞA' DAN,ÇETELERDEN MAFYÖZLERDEN MAGANDADAN GEÇİLMEYEN YURDUMDA BAŞKA NE OLACAĞIDI?!!

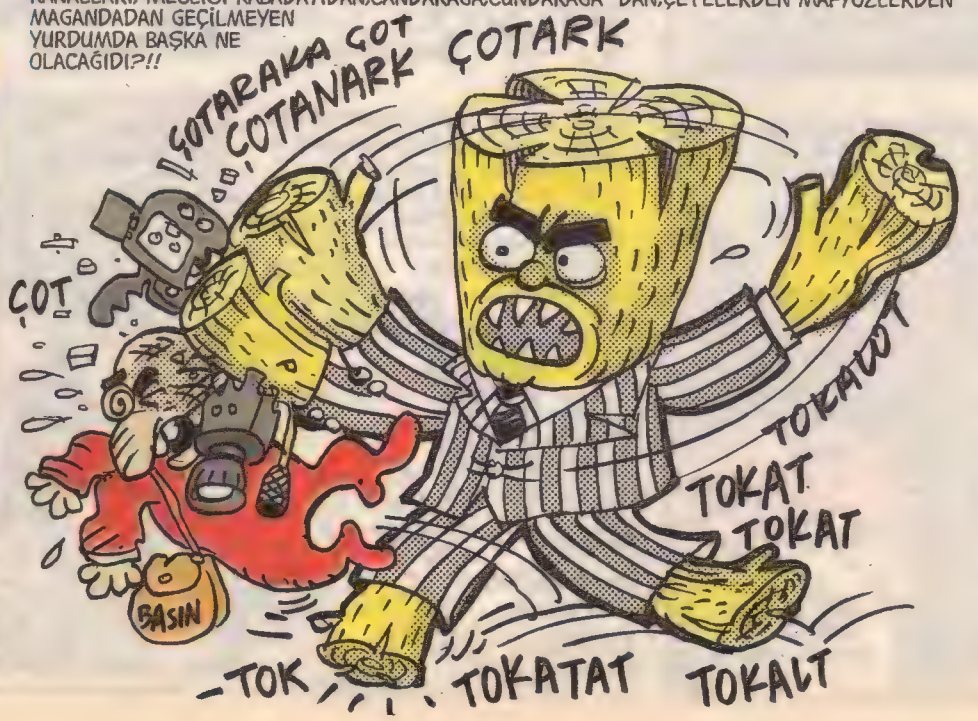

Akşamsefası

Hiyabambum!

* Kofi Annan'ın iki köpeği var, dedi biri, birinin adı İdi Amin, diğerinin Bokassa!.. İdi Amin, Uganda'nın diktatörü, muhaliflerini bizzat yiyen bi kişi olarak tarihe geçti.. Durduk yerde Orta Afrika'yı imparatorluk, kendini de imparator ilan eden ve bu tören sırasında fransız dizayn peruka da takan Bokassa adlı şahsiyetsizin en temel huylarından biri de insan eti yemekmiş ve ilk tercihi çocuk oluyomuş... Hatta okullara haber salıp "Kötü öğrencileri bana yollayın" demiş, yeminlen... Olmaz olsun böyle imparator, olmaz olsun bu tip bir insan!..

*** Türk sineması, hayat detayı: Zenginsen su kayağı yapacaksın!..**

* Irak'ta ve her yerde savaşa hayır... O kadar tarih kitabı nedir peki, pahalı ciltlerle, kalın kalın..: O kitapları Temsilciler Meclisi ile Senato kırışıp münasip şekilde kullansınlar... Buradan anlıyoruz ki, Dandanakan Savaşı sürecinde de o savaşa karşı olanlar vardı örneğin... Normalde insan tarihteki bir savaş, Süper Lig maçı gibi, yapılması gerekliymiş de yapılmış hissine kapılır.. Barıştan yana olmanın da bir tarihi varmış meğer... Bağdat'ta doğmaktan başka suçu olmayan insanlar ölecek... Bu mudur lan globalizm?.. Bağdat yıldızdı, dillere destandı, o vakit New York henüz New York değildi ve 'Manhattan' henüz kızılderililerindi... Uçan halıların, esrarengiz ışıkların, en güzel masalların diyarı, tılsımlı Bağdat'ım, Sinbad'ın memleketi, Doğu'nun yıldızı... Enerji kaynağına yönelik bir emperyalist saldırı değil de ne bu?.. İçinde 'Bağdat' geçen türküler biliyorum ben... Şarkı diil ama, türkü!..

*** Tanrıların taşıt alım vergileri... (iyice!)**

* Rahmetli komedyen Öztürk Serengil, lise yıllarımda bir ara İskenderun'a gelmiş, minik bir tatil beldesinde "Kelaj" isminde dondurma dükkanı açmıştı... Bir gün yanına gidip geyik yapmak isteyen bir arkadaşımızı "Ben yorgunaj, biraz kestiraj" diyerek başından savmıştı... Onun sunduğu "Gülünüz Güldürünüz" programı da 'istesek de unutulmazlar' arasındadır... Acaip bi de şarkısı vardı: Hiyabambum, bambum, bambum!..

*** Niye baş ağrısı geçtikten sonraki çay daha leziz, yorgan daha candaş?.. Baş ağrısı niye böyle yaman bişey.. Baş, ağrıdığını bilince daha çok mu acı veriyor?.. Ya da neler oluyor?..**

* Malatya zamanı... Pikniğe gidildi... Kayısı zaten malum, kirazlar nasıl kütür, etli, hormonsuz.. Tepelik bir yerde bir karavan... Adamın biri minik televizyonunu masaya kurmuş seyrediyor.. Bizim gruptan tanıyanı çıktı, karşılıklı ikramlardan sonra adam masasına davet etti... Babam beni de yanına aldı, gittik... Adam almancıymış, her sene karavanıyla gelip köyünün yakınında tatil yapıyormuş... Bi de alman karısı vardı, sürekli masaya neskafe taşıyan... Adam, videodan Clint Eastwood'un kovboy filmini izliyordu, almanca... Malatya, kovboylar, kirazlar, almanca, nesafe... Kafam karıştı o gün...

*** "Uzak" filmini çok beğendim... (Yönetmen Nuri Bilge Ceylan, 'minimalizm' anlayışını filmin kahramanının araba boyutuna da yansıtmış!..)**

* "Yazmasam çıldıracaktım" yazmış Sait Faik... Çıldırmasalardı yazacak olanlar da vardı elbette.. Çıldırdıkları için bilemiyoruz... Ömrümde hiç üç cümle arka arkaya "çıldırmak" yazmamıştım, bununla dört oldu!.. Sait Faik Abasıyanık'ın arşivi "Bir Usta Bir Dünya" adıyla sergilenecek... (10 Ocak-15 Şubat arası, Yapı Kredi Kültür Merkezi, İstiklal Caddesi, no: 285, Beyoğlu)

*** Nasıl ping-pong oynayasım var... Şu istanbul'da bu oyun doğru-düzgün nerede oynanır?.. Yerini bilen var mıdır, yoksa bu bir tür sır mıdır?.. Somut bilgisi olan bana haber versin... Olmayanın da canı sağolsun!...**

* "Mini mini periler
Rüyalarıma girdiler
Prensesiniz kim dedim
Bana ..... dediler."

Boşluğu uygun şekilde doldurunuz... Bu kız çocuğu geyiğini Bengü Bozdoğan yolladı, sevgiler... Bir de kızkardeşim Funda'yla Simay adlı arkadaşını hatırlıyorum, bunlar prenses tribine girip, "Sarı çiçeğim / Ben öleceğim / Cuma akşamı / Can vereceğim"i söyleyip söyleyip ağlarlardı bi de... Şarkının devamı daha da beter: "Örtün üstümü / Sinek konmasın!.." Prensesin gider ayak sinek detayına takılması... Ya da şöyle mi demeliyim: Tamba tumba esmer bomba!..

*** Çok tanrılı bir kız tanırım ben Sarıyer'de!..**

daral&timsah

Geçen haftadan devam.

ÇAĞDAŞ

ÖZET: Babasıyla kavga eden Timsah'ın annesi Ankara'yı terkeder, oğlunun yanına Ünal dayılara misafir gelir.. Ünal dayı ile anne evde başbaşa kalır.. Bir inceden elektriklenme başlar... Elektriklenme neticesi yatakta sonuçlanır.. Bu arada Timsah'da kıllanır... Paranoya başlar.. Evin yolunu tutarlar! Timsah annesi ve Ünal Dayıyı yatakta orgazm sigarası içerlerken basar. Ve Ünal Dayıyı annesine tecavüz etmekle itham eder. Ünal Dayı durumu yıldırım aşkı, hayasiyetli beraberlik olduğunu, nikah yapacağını Timsah'ı da eviatlık alacağını söyler.. Daral olanları değerlendirir ve durumun bir Timsah kolpası olduğunu anlar...

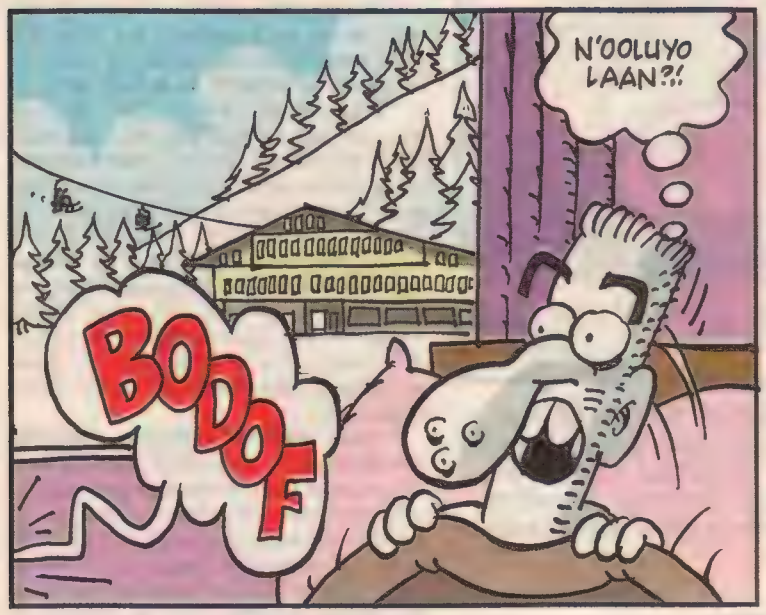

SON

daral@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Immh, ımmh, alo ımmh, ımmh, naaber, ben Çağatay ımmh, alo?

- İyi de olm, nooluyo lan? Numaraları mı karıştırdın, git başkasının sim kartına inle lavuk.

- Yok baabi, senle konuşurken dambıl kaldırıyorum da bi yandan ımmh... Spora verdim kendimi Sıkılhan. İnternet olayı bitti benim için artık. Immh... Çet ortamlarında sanal seks, porno siteleri, hepsi geride kaldı benim için. Immh... Badi yaparken, otuzsekizbin kukuluk dev porno arşivim bi kere bile aklıma gelmiyo...Pardon, düzeltiyorum kırkaltıbin kukuluktu...Immh...Olay bu abi, doğayı, temizi, maviyi seviyorum ben artık....Yeşil... Karın kaslarımı baklava baklava yapıcam. Immh... Immgh! Heynk... Heynk... Heyf.

- Olm bi dur lan, çatlıycan telefonda.

- Yirmüüç tane daha kaldi abi... Immh... Henk... Kırkaltıbin kukuluk arşivim aklıma her geldiğinde kırkaltı kez şnav çekmeyi, ya da halter kaldırmayı prensip edindim...Inngh... Ayh... Kafam dağılıyo ööle olunca... Iyyh... Kuku yok... Acı yok Çaatay... Ingh... Rocky...

- Ama böle olmaz ki, sakat filan kalırsın abi. Tamam spor yap da. Senin aklının çalışma prensibine göre, aklına her kuku resmi geldiğinde halter kaldırırsan harbiden çatlayarak ölürsün... Başka bişey bulalım sana abi. Ne biliim, kırkaltıbin kuku aklına her geldiğinde çık bi yerlere kırkaltı tane meşepalamutu dik. Hem kafan dağılır, hem bir güzel orman olur ilerde, iklim değişir akdeniz olur... Alo? Alo, bayıldın mı lan, İnternet Raki'si...

- Alo, Sıkılhan. Bunalgül ben. Biliyo musun, ben ilkeler edindim kendime.

- Kibrit kutusu kadar beyaz peynir yeme ilkeni söylemiştin Bunalgül, öbürküler ne?

- Diyet yapıcam demiyorum yivrenç salak, ilke edindim. Hani var ya benim bi ilkem "İstemiyorum pilav yapmak" diye, onun gibi işte! Yenilerini buldum. Hayat içindeki duruşum, artı, tırnak içinde söylüyorum, birisi olarak Bunalgül kimdir, anlatabiliyo muyum?

- Anlamaz mıyım? Hatta direkman benimsiyorum senin o ilkelerini.

- Saçmalama Sıkılhan, o ilkeleri ben kendime buldum.

- Eöö, ocakta yemeğim var Bunalgül, kapatmam lazım. Pilav yapıyodum kendime.

- Alo, selamss, Sıkılansss, nasısınısss kıymetlimisss... Baban ben...

- Obaaaa... Baba çok kralsın yaa... Yüzüklerin Efendisi, "Gollum" olayı haa... Yakışmış...

- Yok Ssssıkılhan, dişçisi, ön dişimisssi kesti ondan böyle konuşuyoruss, tısslayarak... Yanlış anlamassan sana söölıyceklerim var Sssıkılhann... Bütün gün evde oturup durma oğlum, çık dışarı mala vur!

- Nea?

- Ssssamimi konuşsuyorum Sıkılhan. Sseni anlıyorum. Babam niye böyle konuşuyo diyosun. Belki bunda dişçisinin bisse yaptığı üç morfinin de etkisssi vardır. Ama bu yılların kıymetini bil kıymetlimiss... Şu koltuğa oturunca anladım, zaman çok hızlı geçiyor oğlumss...İnsana önce sssaçları, soona dişleri, yani tüm bedenisi ihanet ediyor. Gözümüsü açıyoruss, kapıyoruss, bir de bakıyoruss kırkbeşisine gelmişissss...

- Yapmayınıss, yani, yapma baba.

- Sssssittiret çok kassma okulu felan, delikanlı olmanın tadını çıkarsss... Dişcimiss de aynı fikirde... "Okuldu işti püssürdü derken enn güselll yıllarımısı yidik" diyo... Bok varmış gibi, daha yirmiüçüsündeyken yüzüğü de taktık parmağımısa. Olduk sana yüsüklerin kel ve göbekli efendisisi...Yanlış anlama, ssseni anlıyorum Sssskılhan, "Bu ne yaman çelişki baba" diyosun, ama ööle. Sen de çeliş... Çık dışarı, çılgınlar gibi çeliş.

- Eheh, bu sööleddiklerini mesaj olarak da atar mısın baba. Hehe, yazılı bulunsun elimde. Noolur noolmaz, bu orta yaş dişi ağrısı geçince, unutup kendinle yine çelişirsin diye söylüyorum.

- Çelişeni ssss... Her neyse Sıkılhanss... Dişçisi ağzımısa bir takım aletler sokuyor, kapamamıss lasımm, ssseni seviyoruss...

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

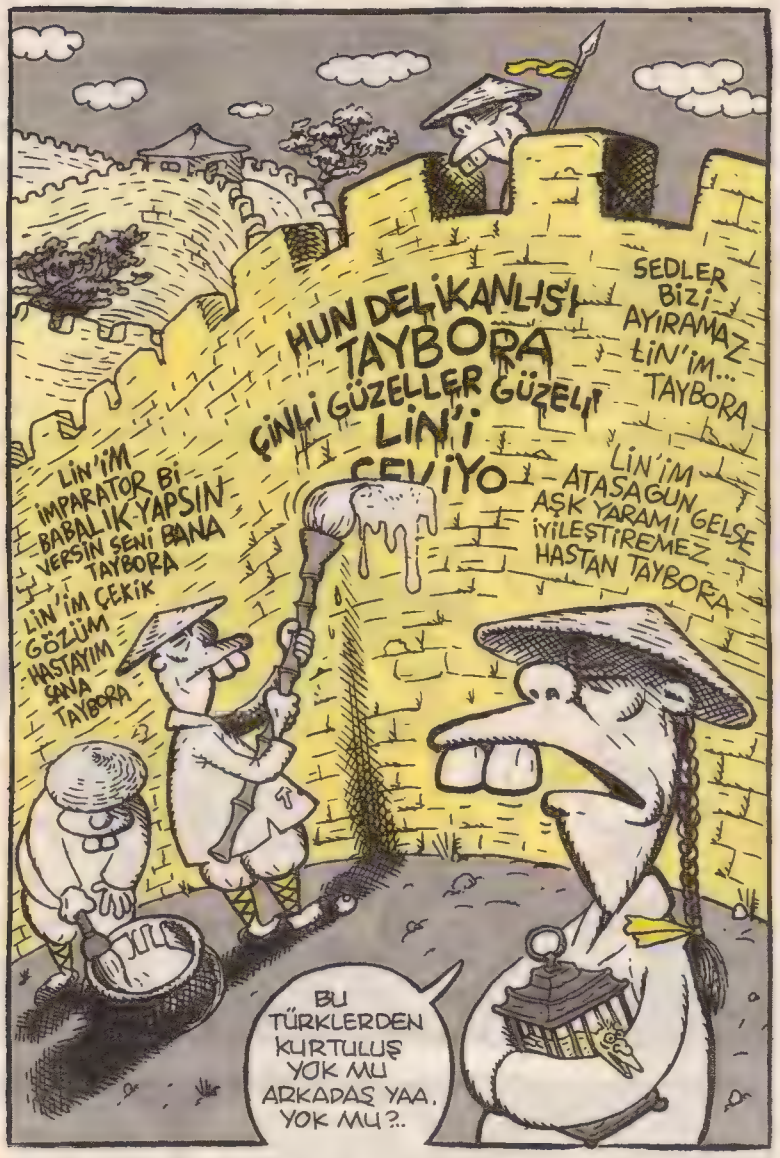

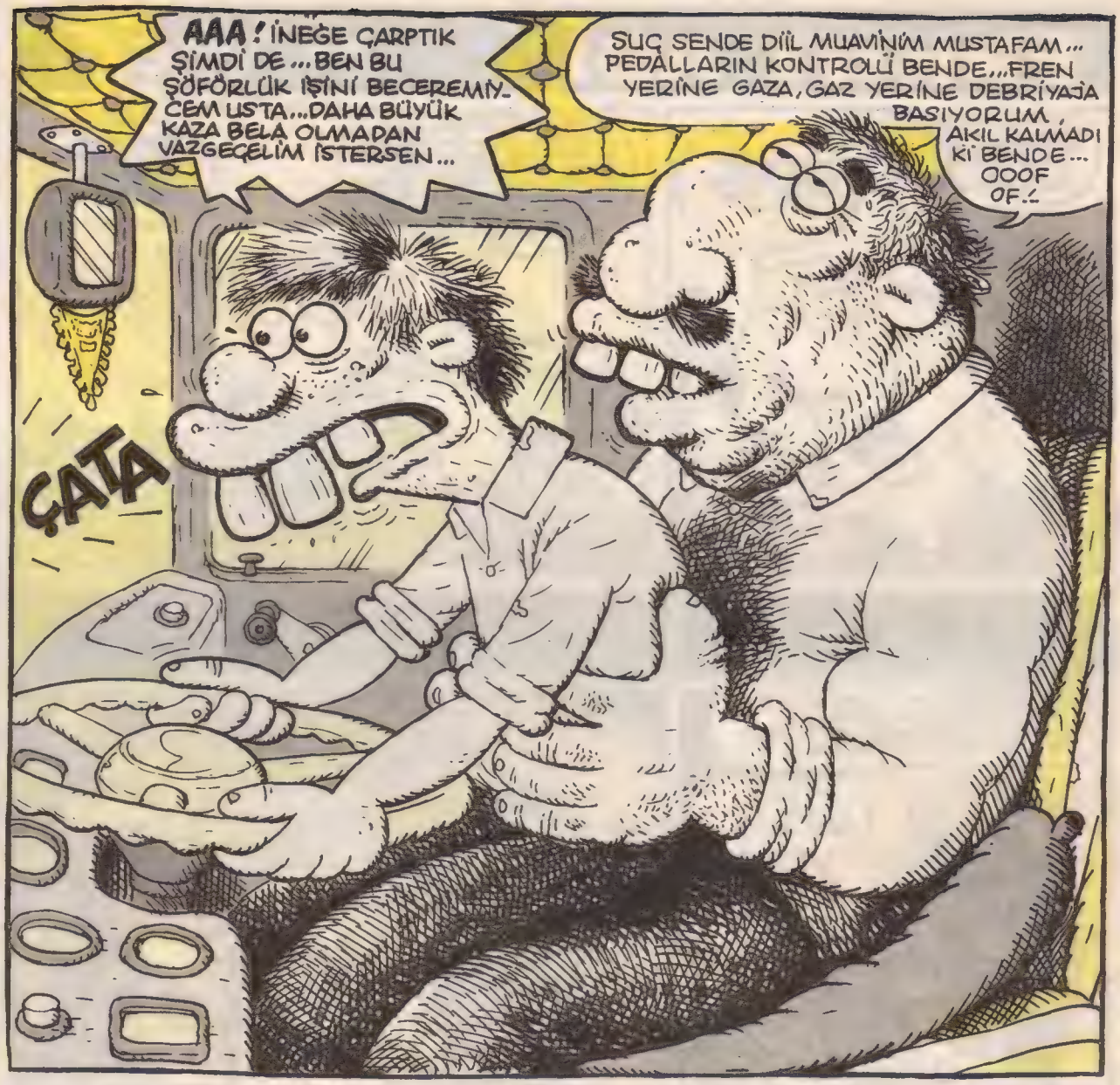

Endülüs'te İslam etkileri (hala.)

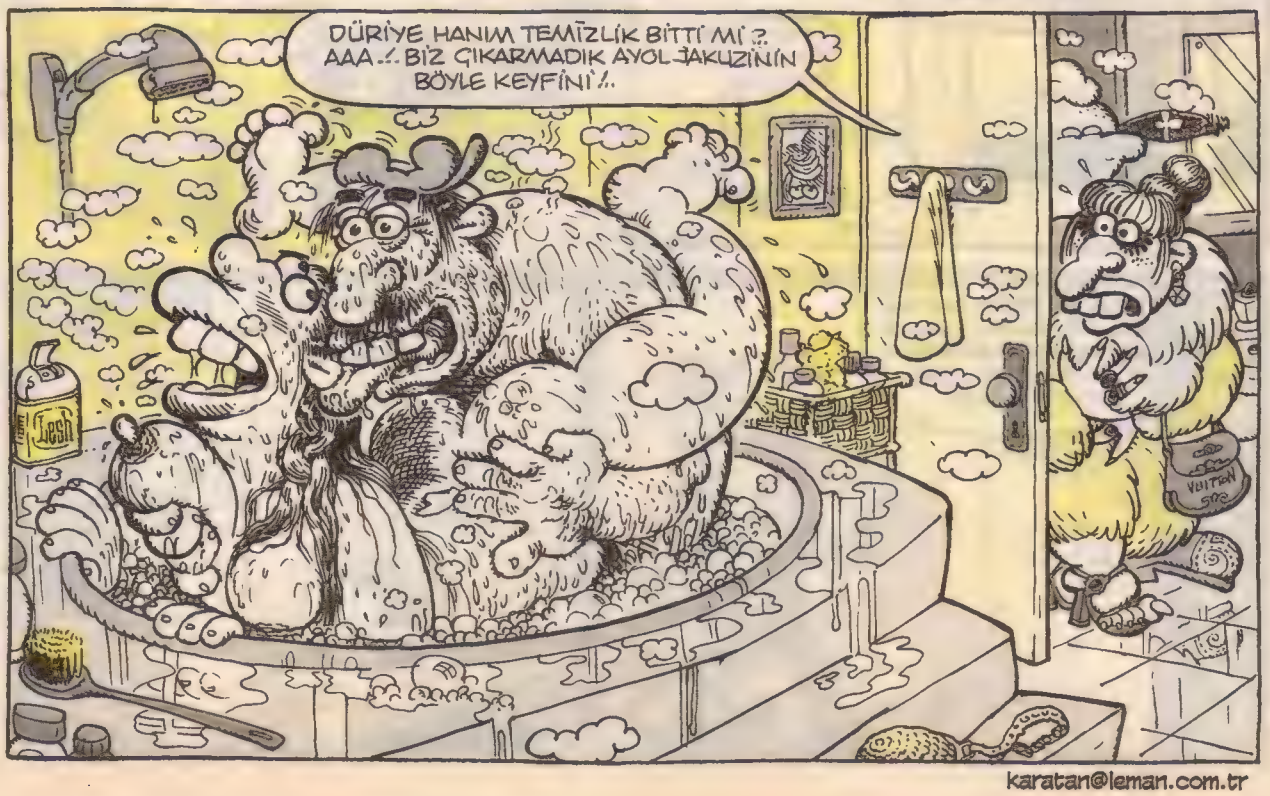

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

KAHRAMAN MASA ESAT

Behiç Pek

ERDENER ABİ

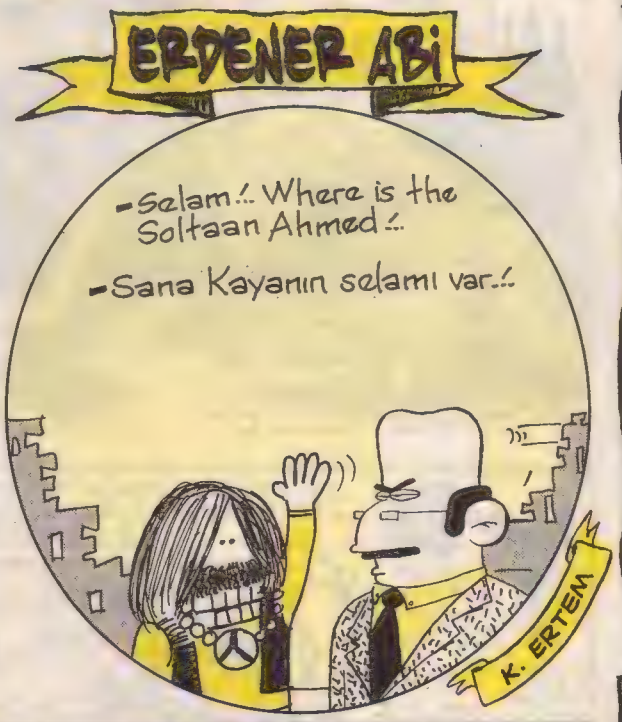

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

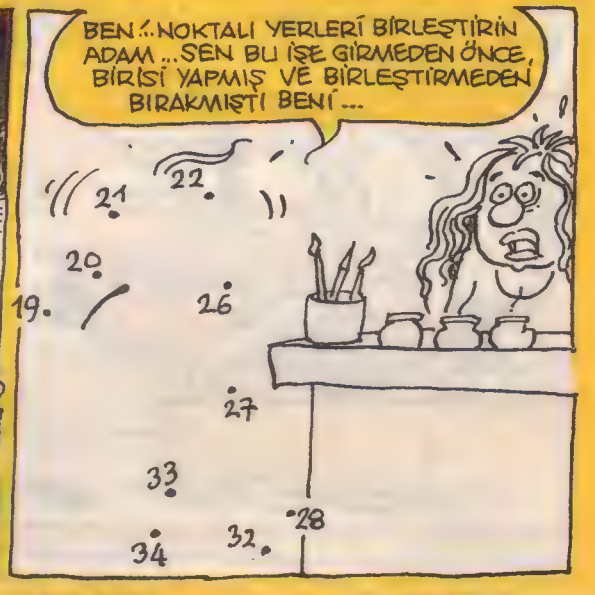

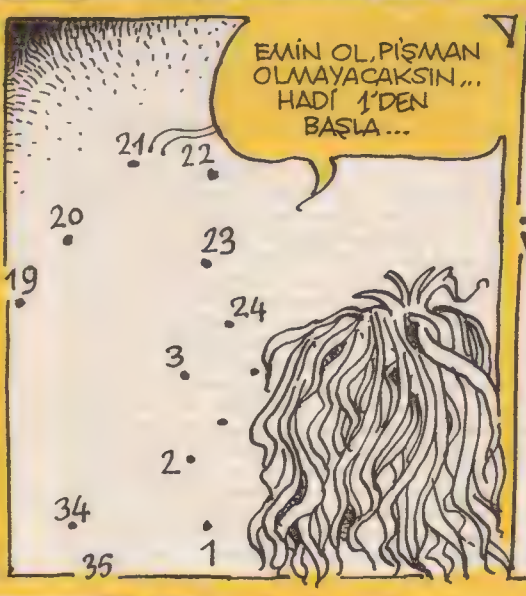

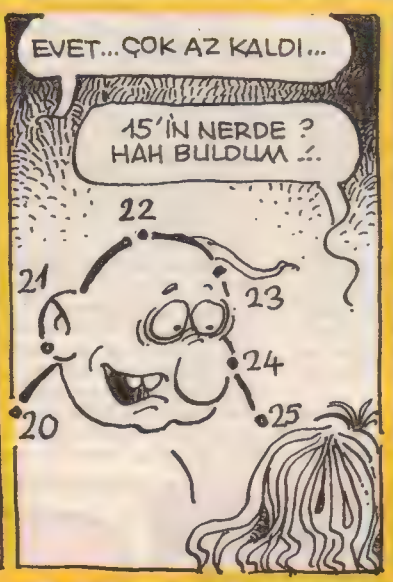

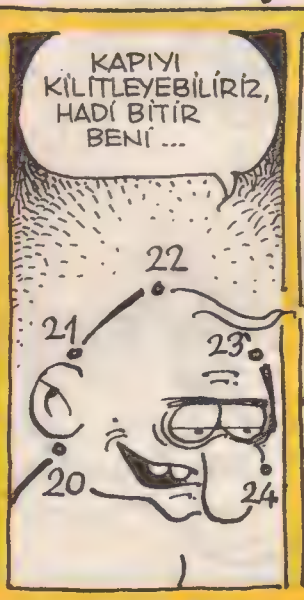

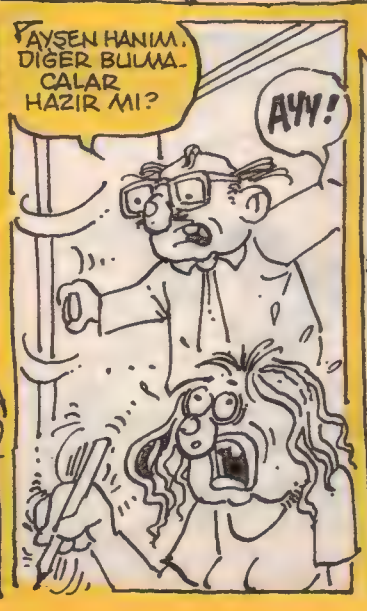

canbarslan@superonline.com

KARKÜTERİ

Behiç Pek

BAYAN GİBİ

FEYHAN GÜVER

guverfeyhan@hotmail.com

YA ŞİMDİ YA DA BİR DAHA ASLA

Ne zaman sokaklarda tek başlarına, kimsesiz, evsiz ve çaresiz dolaşan insanlar görsem, sanki birgün onların durumuna düşeceğimi görür gibi olurdum... Onların da bir zamanlar ellerindeki her şeyi yitirme pahasına sınırları zorlamak için yolculuklara çıktığını ve oradan adeta yarı çıldırmış bir şekilde yeniden buraya, aramıza geri döndüklerini düşünürdüm... Yüzlerindeki o kırgın, o yaralı ifade olmasa artık kaybedecek bir şeyleri olmadığından dolayı çoğumuzdan daha mutlu, daha anlamlı bir hayat sürdüklerine inanacaktım... Ama öyle miydi gerçekten? Ya da sınırları zorlamak isteyen bir insan aslında ona öğretilenlerin dışında bir seçim mi yapmak için mi bunu denemek isterdi, yoksa kendi sesi sandığı o iç ses onun en büyük yanılgısıydı da bunu anlamazlıktan mı gelirdi?

Elimdekileri korumak, hayatımı bilmediğim bir yolculukta belki de bir hiç uğruna savurmamak için kendime ne kadar bilgece öğütler versem de, aslında içten içe ne yapacağımı ve içimdeki o sese karşı koyamayacağımı çok iyi biliyordum... Öyle anlarım olurdu ki bu ses bütün öğrendiklerimi, deneyimlerimi, elimde tuttuklarımın değerini aşar ve beni ait olduğum dünyadan alıp götürürdü. Bu benim yetinmezliğimden daha çok varolana karşı çıkma dürtüsüydü aslında. Bulunduğum anı kabullenememe, görünenin arkasındaki görme susuzluğu ve bu susuzluğu giderebilmek için neredeyse hayatımla bir tür kumar oynama isteğiydi sanki içimde uyanan... Eğer bunu yapmazsam, bulunduğum yeri kabullenirsem, o görünenin ardındakini görme susuzluğumu ertelersem sanki varlığımdan kopmuş ve benim için çok anlamlı bir duygu tarafından terk edilmiş gibi hissederdim kendimi... Ve bu giderek büyüyen terk edilmişlik duygusundan kurtulabilmek için, o ana dek benim için değerli ve anlam taşıyan ne varsa hepsini terk etmek isterdim... Böyle anlarda sahip olduklarımın, elimdekilerin ve bu kabullendiğim hayatın gönüllü bir kurbanı gibi hissederdim kendimi... Sanki kaderimin bütün kapıları birer birer üstüme kapanıyormuş ve bir daha buradan hiç dışarıya çıkamayacakmış gibi gelirdi bana...

Bu büyük terk edilmişlikten belki çıkarım umuduyla ve kaderimin kapıları henüz üstüme tam kapanmamışken, bana o garip, o uzak iklimleri, daha önce hiç çıkmadığım tehlikeli yolculukları hatırlatan ve aklıma her geldiğinde ne kadar unutmaya çalışsam da bir türlü başaramadığım o sesi duymak istedim delice bir arzuyla... Elim sanki kendiliğinden gitti telefona. Parmaklarımın titrediğini hissediyordum, ama bundan hiç utanmıyordum tuhaf bir sebeple...Sanki o an çocukluğumun saçlarını okşuyordu çok iyi tanıdığını sandığım, ama aslında kim olduğunu bilmediğim biri... Sesini duyduğum andan itibaren kaderimin kapılarının birer birer açıldığını hissettim yeniden... Açılan kapılardan bu zamana ait olmayan, sanki yaşamadan geçirdiğim çok eski bir yaz mevsiminde saklı kalmış ve daha önce hiç görmediğim renkler taşıyan güneş ışıklarının içime dolduğunu hissettim... Çoğu kez hayatımızı değiştiren insanları rastlantı sonucu tanırız. Ama aslında farkında olmadan ve içimizdeki gizli bir kaderin bizi yönlendirmesi sonucu çekeriz o insanları... Ve ne kadar istesek de karşı koyamayız bu karşılaşmalara...

Sizi görmek istiyorum, dedim, **sizi tanımak...** Bunu nasıl söylediğimi bugün ben de bilmiyorum... Sanki bunu çok iyi tanıdığım, ama aslında kim olduğunu bilmediğim biri söyletmişti bana.

Nerede ve ne zaman, diye sordu gayet kendinden emin bir şekilde. Gizli bir ürküntü duydum bu emin halinden... Alışık olmadığım bir tarzı vardı. Sanki kaderimin kapıları önümde birdenbire açılıvermiş ve ben bir an çok savunmasız kalmıştım. İçeriye sadece güneş ışıkları değil, nereden ve ne zaman eseceği bilmeyen ve hiç tanımadığım bir rüzgar da dolmuştu... İçimdeki o büyük terk ediliş duygusu sanki rehin kalmıştı elimde...

Hemen bu gece, Ada'da, dedim. **Adalar'**da zaman akmaz, hep kendi çevresi etrafında döner... **Adalar'**da ne yaşarsanız yaşayın sonunda yine başladığınız yere dönersiniz... Kim bilir belki de hiç gelmesin, gelemesin, gelse bile ben yine kaldığım yerden ve orada nasıbim neyse onu yaşamaya devam edeyim, diye söylemiştim **Ada**'ya gelmesini.

Hiç şaşırmadı ve hiç tereddüt etmedi, sadece, **tamam geliyorum,** dedi... Sesinde sanki onun da benim gibi o büyük terk ediliş duygusundan bir an önce kurtulmak, kaderinin kapıları üzerine tamamen kapanmadan oradan bir an önce çıkmak istediğini sezdim... Ansızın onu arayacağımı ve hiç olmadık bir saatte, hiç beklenmedik bir yere onu çağıracağımı biliyormuş gibiydi. Ben onun sesini günlerdir nasıl unutamadıysam, sanki o da benim sesimi unutmamış, unutmaya çalışsa da başaramamıştı... Sanki o da görünenin arkasındaki görme susuzluğunu gidermek, başına ne gelirse gelsin zamanın ucuna kadar gitmek, sınırlarını görmek ve hayatıyla tıpkı benim gibi kumar oynamak istiyordu...

Yaz sonu bitmiş, güz başlamıştı. Hava soğuktu, ama güneş yüzünü saklamıyordu. Tatlı, içimi acıtmayan, tanıdık bir melankoli duygusu sarmıştı ruhumu. Sanki bir zaman bitmiş, başka bir zaman başlıyor gibiydi içimde... Sanki yıllardır seninle birlikte yaşamıyormuşum, sanki bu evde münzevi, yalnız bir hayat sürüyormuşum gibi arkamda bıraktıklarıma ilişkin neredeyse hiçbir endişe taşımadan ve mahcup bir isyankarlıkla çıktım dışarı... Çıkarken kütüphaneden okumayı yarım bıraktığım bir kitap aldım yanıma. Bakkala uğrayıp vapurda içmek için aldığım küçük kanyağı da kalın, yünlü anorağımın öbür cebine koydum...

Vapura binip kanyağımdan bir iki yudum içerken uzun zamandır yaşamadığım çocuksu bir unutkanlık içindeydim. Yoğun, tempolu geçen hayatımdan çıkabilmek için aslında çok iyi tanıdığım, ama kim olduğunu bilmediğim biriyle gizli bir suç ortaklığına girmiş ve ondan sınırları olmayan bir izin almış gibi hissediyordum kendimi... Bu çocuksuluğun ne kadar unutkan, vahşi ve ne kadar başına buyruk olduğunu içten içe seziyordum elbette. Ama o büyük terk ediliş duygusu içimi öylesine derinden acıtıyordu ki, kendimi ne kadar unutkan ve vahşi hissedersem hissedeyim bu duygu içimdeki o büyük terk ediliş acısını sarsacak kadar güçlü olamıyordu...

Görünüşe bakılırsa seni sesinden çok etkilendiğim biriyle aldatmaya gidiyordum. Ama içimde hiç de böyle hissetmiyordum. Bunu yapmak hakkımmış, sanki buna mecburmuş gibiydim. İçimdeki o büyük terk edilişin beni nasıl boşluğa savurduğunu bilebilseydin, sanki sen de bunu yapmamı haklı bulacak ve beni herkesten daha iyi anlayacakmışsın gibi geliyordu bana. Ona doğru yolculuğa çıktığım şu an sanki dünya benden ibaretmiş, bütün bir evreni kendi zihnimde taşıyormuşum gibi hissediyordum... Senin ayrı bir insan olduğunu, benden beklentilerinin olduğunu, umutlarını, seçimlerini ve onca yıl benim için yaptıklarını unutmuş gibiydim. Sana rağmen kendi özgürlüğ
ama eğer beni gerçekten sevdiysen,
yolculuğu yapmamı en çok senin ist
dırmıştım kendimi. Öyle bir yoğun
dönmüştüm ki içime, seni kendimd
Sanki bu yolculukta sen de benimle
görmediğim ve sadece sesini duyup
duyduğum bu kadını sanki sen de bi
tıpkı benim gibi, ne olacaksa olsun di
kıp bir başka zamana benimle birlikt

Ada'ya geldiğimde güneş batma
Ada çoktan boşalmıştı. Hüzünlü bir
deki o tatlı, o acıtmayan melankoliy
sakinlik... Kıyı boyunca uzanan ka
Kahvelerde sadece yaz kış **Ada**'da y
buradaki inşaatlarda çalışan ve durm
at işçileri vardı. Kahvelerin arasına sı
laşan kışa inat dükkanını kapatmam
ri yazan morlu, sarılı ışıklarla bezenm
geri çekilmiş, ama yine de içinde esk
bir melankoniyle gülümser gibiydi...

Yanıma gelen garsona bir çay söy
ten sonra henüz yarıladığım cep ka
ne biraz ilave ettim: Çayla kanyağı k
güz yalnızlığınız ya daha da koyula
yaşanmadan geçmiş eski bir yaz m
nizden bir yol açar ve içinizi kimse
yakıp kavurur.

Ne acı ve ne güzeldir gelip gelm
emin olamadığınız birini büyük b
mek... Yanaşan vapurlardan inen yo
yen birini, benzemekle kalmayıp asl
mek için delice bir susuzlukla ve hiç
birer birer kaybolan insanları seyre
acıdır...

Iki vapur gelip yanaşmış ve yolc
bırakıp gitmişti... O henüz yoktu... S
zü daha önce tanıdığım, bildiğim k
benim için hep bir giz olarak kalaca
bir daha sesini bile duymayacaktım
rip, o uzak iklimlere yolculuk yapa
hayatıma geri dönecektim ve o büy
acıtmaya devam edecek, kaderimin
üzere kapanacak, o kapılardan içer
miş bir yazın daha önce hiç görmed
güneşini bir daha hiç göremeyecek

Kim bilir gelen kaçıncı çayıma şiş
mın son yudumlarını da koydum.
yazlara değil, güzün o gerçek, o s
getirmişti. Ne yaparsam yapayım bu
değilmiş gibiydi. Meyhaneci **Barbo**
dışarıdaki ışıklarını söndürüp, içeriy
ye ve eski yazların anılarıyla dolu ol

Bu koyu yalnızlığımdan sıyrılmak
oturmayı, onunla bir iki duble bi
Ada'daki pansiyonlardan birine gid
yamayacağım o sesle sevişmeyi ha
bensiz bir başına hangi duygular iç
min üzerime kapanan kapılarını
Birden boynumdan aşağı iki kol uz

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyzi@iemari.com.tr

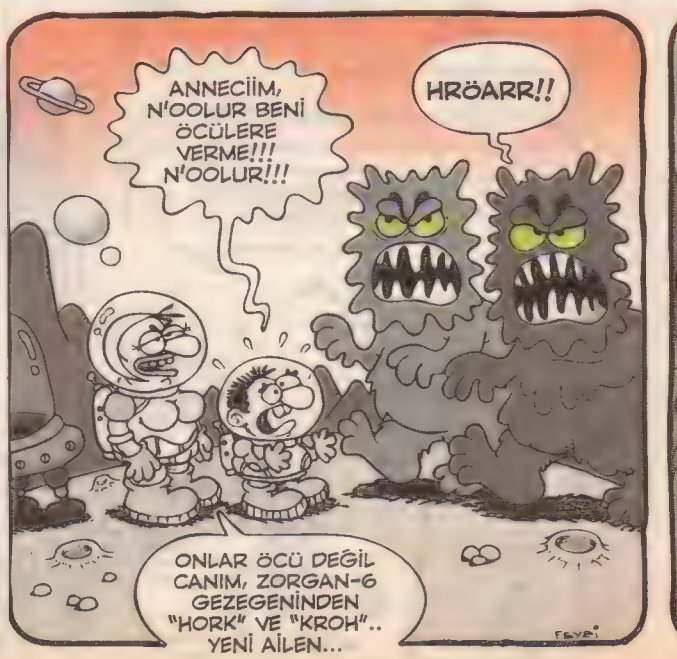

üme doğru yola çıkmıştım, bundan çok emindim, bu yeceğini düşünmeye inanık içindeydim ki, öylesine n ayrı düşünemiyordum... birlikteydin... Yüzünü bile örmek için delice bir arzu an önce tanımak istiyor ve erek, kendi zamanından çı- geliyordun... üzereydi. Yaz bitttiği için kinlik vardı ortalıkta. İçim- çok uygun düşüyordu bu velerden birine oturdum. şayan bir iki yaşlı Rum ve aksızın canları sıkılan inşa- şmış Rum meyhanesi yak-, üzerinde **Barbo'nun Ye-** ş tabelası üşümüş, sinmiş, ir umut taşıyan

dim. Biraz içtikyağımdan üzeriıştırıp içerseniz, r, ya da ansızın vsimine düşleriz bir mutlulukla

yeceğinden çok özlemle bekleuların arasında ona benzeda o olan bir yüzü görebilıkmadan karanlığın içinde o durmak ne güzel ve ne

uğunu güzün karanlığına i o kimdi, nasıl biriydi, yüne benziyordu... Belki de ı. Hiç gelmeyecekti. Hatta Sesini duyduğumda o gahayacaktım. Yine bildiğim k terk ediliş duygusu içimi apıları bir daha açılmamak sızan ve yaşanmadan geçim renklerde ışıklar saçan n...

nin dibinde kalan kanyağıı içtiğim artık beni o eski sıkı yalnızlığıyla göz göze yalnızlıktan kaçış mümkün ekanını kapatmamış, ama geçerek, masasındaki içkia düşlerine sığınmıştı...

çin, birazdan onun yanına şey içtikten sonra birlikte belki de bir daha hiç duıl ediyor, senin bu geceyi de geçireceğini ve kaderişünmemeye çalışıyordum. ndı. İki narin el göğsümde birleşti... Her yeri geçmiş baharlardan kalma hanımeli kokuları sardı bir anda...

Merak etme, ben buradayım, dedi ışıklı bir ses. Bir an öyle kaldık. Bir an diyorum, ama bana sonsuzluğu hatırlatmıştı. Kaderimin kapıları ardına kadar açıldı ve bir anda kendimi bir odada yıllarca unutulduktan sonra hatırlanıp dışarıya çıkartılan küçük bir çocuk gibi, beklemediğim bir mutluluğun saldırısına uğramışçasına savunmasız hissettim ve ne diyeceğimi bilemeden kalakaldım. Sonra gelip yanıma oturdu. Öyle yoğun bir ışık yayılıyordu ki ondan yüzünü göremedim önce. Hayatıma giren, ama dalgınlığım ve yanılgılarım yüzünden yitirdiğim insanların bütün hatıraları saklıydı sanki bu ışıkta. Sınırları belli olmayan bir imge hayaletiydi sanki ve ben bu hayalete doğru çekiliyordum. Ondan bana yansıyan ışık biraz olsun azalınca çok derinlerimde saklı duran gizli bir burukluk yandı ve hemen söndü. Bir daha o burukluğu hiç hissetmedim. Onu çok fazla özlemiş olmamın içimde yarattığı küçük bir depreme yordum bunu. Ve hemen, işte beklediğim buydu, dedim kendime. Gözleri tıpkı kaderimin kapıları açıldığında daha önce hiç görmediğim renkleri taşıyan o güneşe benziyordu. Binlerce renk ve aslında hiç biri değil...

İçtiğim bir şişe kanyağa rağmen titremeye başlamıştım. Acemi, mutluluğa hiç hazır olmayan ve acımasızlığı hiç bilmeyen bir çocuğun titreyişine benziyordu bu titreyiş. Bu halimi fark etmesin diye konuşmaya çabaladım çaresizce. Sesim sevinçten ağlar gibi çıktı: **"Ne zaman geldin, son vapur geleli çok oldu, görmedim çıktığını..."**

"Nasıl görecektin, beni hiç tanımıyorsun ki... Ama ben seni fotoğraflarından tanıyorum. Epey oldu geleli biliyor musun? Burada, birkaç masa arkanda oturuyordum. Arkana bir kez bile dönüp bakmadın..."

Arkamda mı oturuyordun, diye sordum garip bir şaşkınlıkla... **Evet,** dedi gülümseyerek, **seni seyrediyordum, yanına daha önce gelecektim, ama beni bekleyişini, vapurdan inen yolculara ben miyim, diye bakmanı, çayına kanyak koyup içişini izlemek o kadar çok hoşuma gitti ki, yanına hemen gelmek istemedim, belki de bir daha böyle bir şeyi hiç yaşayamam diye düşündüm; bir kavuşma törenini izler gibiydim adeta, içimden sana sarılmak, canım yeter artık bekleme demek geliyordu, ama bu tören biraz daha uzun sürsün diye tuttum kendimi...**

İyi ki geldin, dedim... **"Gelmeyeceksin, sanmıştım... İyi ki geldin..."** Sesimi tanıyamıyordum... Kopuk kopuk dökülüyordu sözcükler dudaklarımdan... Kendimi hiç korumadan, ona duyduğum özlemi akıtıyordum... Sanki onunla değil de içimdeki o büyük terk ediliş duygusuyla konuşuyordum... İşte çağırdın beni, ben de geldim, fazla bekletmedim seni, kaldır içimdeki acıyı artık, geldim teslim oldum sana, diyordum sanki... Kaderimin üzerime kapanan kapılarına, beni bırakın, beni bu hayatıma hapsetmeyin, işte korkmuyorum dışarı çıkmaktan, her şeyi göze alıyorum, beni korumayın artık, ben başka bir zamana, başka bir gerçeğe doğru yola çıkıyorum, başıma ne gelirse gelsin, siz değil, sorumlusu benim, diyordum sanki...

Yaşadığım bu ruh sarhoşluğunu ancak içkiyle giderebilirdim... **Barbo'nun Yeri'**ne geçtik... Teypte kısık sesli bir kadın Rumca şarkılar söylüyordu... **Barbo'**nun masasının hemen yanına oturduk... Ne konuştuğumuzu, ona neler söylediğimi hatırlamıyorum... Sadece olan **Barbo'**nun peçetelerine oldu. Durmadan şiir yazmak istiyordum ona... Sanki içimden bir kapak açılmıştı ve oradan sözcükler adeta yağmur gibi kalbime yağıyor, oradan da peçetelere dökülüyordu. Ona şiir yazan elimi kalbim gibi hissediyordum. Yazdığım şiirleri hemen ona gösteriyordum. Sessizce okuyor sonra usulca çantasına koyuyordu. Ne düşündüğünü sormuyordum bile... Kendi savruluşumla meşguldüm. Bir ara cep telefonuyla konuşmak için dışarı çıktı. Konuşması bitince meyhanenin önünde biraz durup Ada'nın kimsesiz kalmış kedilerini sevip durdu... Yanıma geldiğinde önümde henüz okumadığı iki şiir daha vardı...

Meyhaneden pansiyona giden karanlık yolu öpüşerek yürüdük... Deniz bir yükselip bir alçalıyordu... Yıllardır geldiğim bu **Ada**'ya sanki ilk kez gelmiş gibiydim... Ama aynı zamanda çok tanıdık bir yer gibiydi... Sadece **Ada'yı** değil, bu dünyayı da sanki ilk kez görüyor gibiydim... Hem hiç bilmediğim, hem de çok iyi bildiğim bir yerdi burası, bu dünya... Ben de öyleydim... Hiç tanımadığım biri gibi hissediyordum kendimi... Ve sanki kendimi hiç olmadığı kadar iyi tanıyordum... Bu bendim, peki artık epey gerilerde bıraktığım o kişi kimdi? Hiç bilmediğim bir duygunun önünde boyun eğmiş, ama sanki daha önce hiç tatmadığım bir özgürlüğe kavuşmuştum...

Bizden başka kimsenin kalmadığı o pansiyonun odalarından birinde onunla nasıl sevişmeye başladığımızı da hatırlamıyorum... Bildiğim sadece okyanusta bir damla olduğumdu. Ama aynı zamanda okyanusun kendisiydim... Sanki onunla değil de, yıllar önce yitirdiğim bir parçamla sevişiyor gibiydim... Ona her dokunuşumda yıllar önce koptuğum yeri hissediyordum... Sanki Tanrı'nın beni terk ettiği yerdi öptüğüm her yeri... Sabahın oluşunu önce onun gözlerinde gördüm... Bugüne dek dalgınlığım ve yanılgılarım yüzünden yitirdiğim her sevgi onun altın gözlerindeki yansımalarda bir görünüp bir kayboluyordu... Sanki içimden bir ses, onu şu an hiç bırakma, ne olacaksa ya şimdi olacak ya da bir daha asla olmayacak, diyordu... Ya şimdi ya da asla...

Onun gözlerinde bir görünüp bir sönen o altın ışıklar belki de benim geriye dönüşsüz bir yola girdiğimi işaret ediyordu... Bacaklarının arasından bir inci gibi süzülen suyu içtikten sonra yeniden onun gözlerine baktım. İçinde bugüne kadar kaybettiğim tüm sevgilerin ışığını gördüğüm o yansımalar artık kaybolmuştu. Ama belki de yalnız bana görünen o ışığı hiçbir zaman aklımdan çıkaramayacaktım. O an beni hafifçe üzerinden iterek yataktan kalktı ve telaşlı bir sesle, **benim işe gitmem lazım, toplantım var,** diyerek hızlı hızlı giyinmeye başladı...

İşte geceden bu yana ilk kez o an aklıma sen geldin... Seni şimdi bana çok yabancı gibi görünen o eski benliğimle birlikte kendi gurbetimde bırakmıştım... Belki de ne sana ne de o eski benliğime bir daha geri dönemeyecektim... Uzaklığın bana hiç bu kadar acı vermemişti...

Ne zaman o altın gözlerdeki yansımaları gördüğümü hissetsem, orada senin bir kaybolup bir görünen sevgini hissedecektim en çok... Sevgin de bana hep aynı şeyi söyleyecekti: Ya şimdi ya da bir daha asla...

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'la Savaşa Hayır Koordinasyonu"..** Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı.
* Yoğun etkinliklerim ve söyleşilerim nedeniyle **Yön FM**'deki programlarıma bir süre için ara verdim.
* **Mersin.** 11 Ocak Cumartesi günü saat 14.00-18.00 arası **1.Mersin Kitap Fuarı**'ndayım. Atatürk Cad., Akbank yanı, Mersin. Tel:0324 237 19 30
* **Kartal.** 18 Ocak cumartesi günü saat 19:00'da **Kartal Halkçı Gençlik Derneği**'ndeyim. Adres: Çırçır Cad. No:4 Kartal. Tel: 0216 387 51 41.
* **Kardeş Türküler.** 22 Ocak Çarşamba günü saat 21:00'de **Bostancı Gösteri Merkezi**'nde **Kardeş Türküler**'in konseri var. Tel: 0532 442 78 77.

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

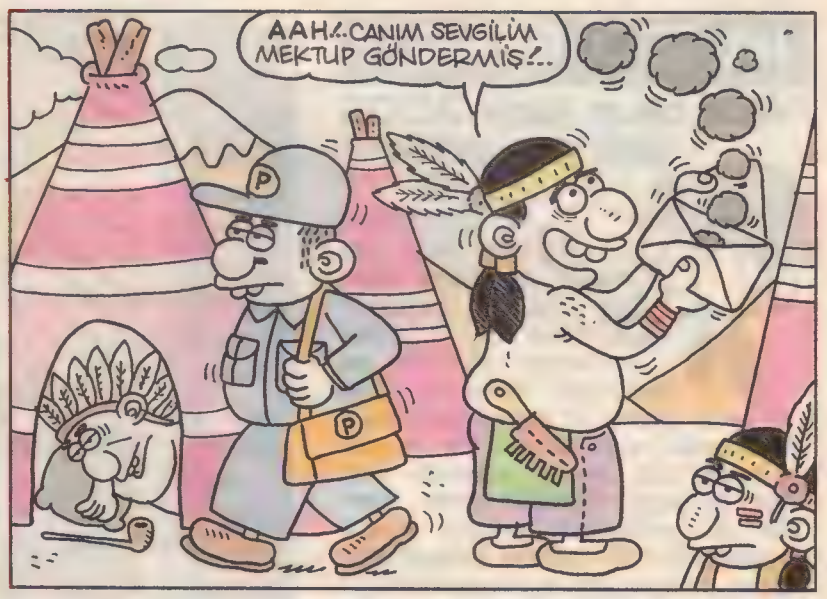

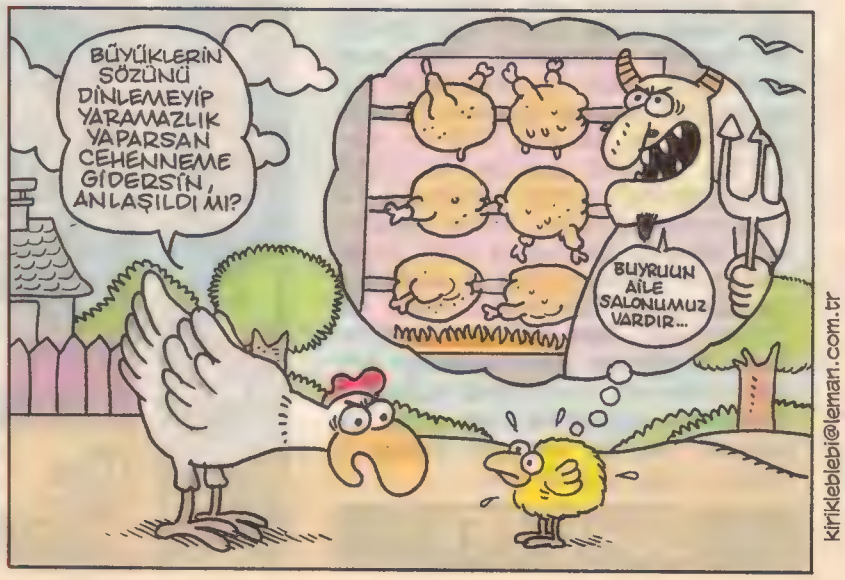

kirikleblebi@leman.com.tr

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

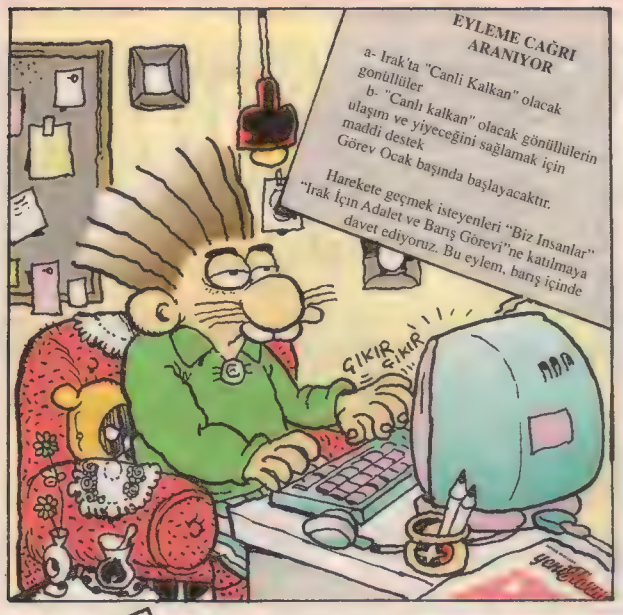

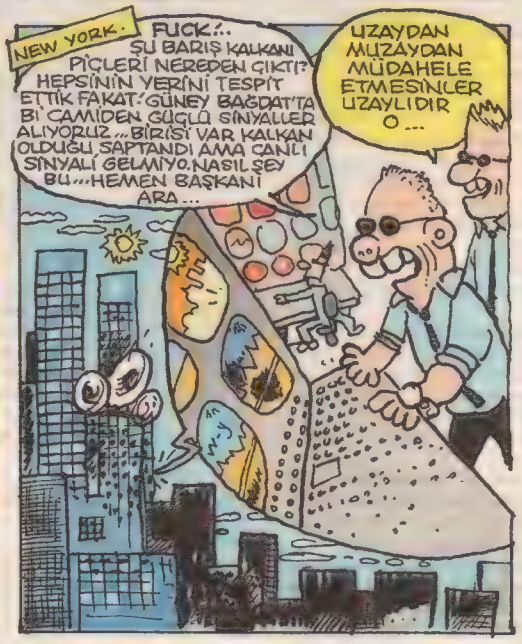

bezginbekir@leman.com.tr

yeni Leman

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Askeri ücret!

Henüz ABD ile Irak savaşmıyor, ama vicdan ile cüzdan kıyasıya savaşıyor!

İşte Bush cüzdanını gösterip, "bak içinde milyar dolarlar var; toprağını, askerini kullandırtırsan cüzdan senin" diyor.

Eğer vicdan-cüzdan savaşını cüzdan kazanırsa Iraklı bebekler kaybedecek.

ABD savaş makinesinin saldırısı sonucu onbinlerce bebek kolunun, bacağının, kafasının havalarda uçuşması seyredilecek.

Irak'ta kitle imha silahları var bahanesiyle kitleler imha edilecek.

Bu günaha ortak olacak mıyız?

70 milyon vicdanı, verip vermeyecekleri bile belli olmayan 5 milyar dolara satacak mıyız?

IMF'nin bize önerdiği düşük asgari ücret gibi, ABD'nin bize önerdiği de düşük **askeri ücret!**

Irak'a yönelik askeri operasyonuna katılmak karşılığında bize önerdiği topu topu 5 milyar dolarlık bir askeri ücret.

Uğrayacağımız en az 50 milyar dolarlık zarara karşılık önerilen 5 milyar dolar bize resmen hakaret.

Hem bu ne cüret?

Serbest pazar ekonomisi diye diye topraklarımızın, evlatlarımızın pazarlığı da yapılır mı?

Topraklarımız, evlatlarımız satılık mı?

Ah savaşın A Be De hali!

Ah savaşın kahpe hali.

ABC alfabenin ilk üç harfi, **ABD** savaşın ilk üç harfi!

Ürettiği silahları denemek, satmak, başka ülkelerin doğal kaynaklarına el koymak için savaşlar çıkartmak üzerine kuruludur ABD'nin siyaseti.

Artık bunları ilkokula başlayan dünya çocukları bile öğrendi.

Ama ABD, uçaklarıyla insanlığın üzerine bombalar atacağına, bugüne dek işlediği insanlık suçları için özür dileyen mesajlar atması gerektiğini hâlâ öğrenemedi!

HAYBECİ ŞENSOY

Veda olsun sana 2002 Bak sen geldin 2003

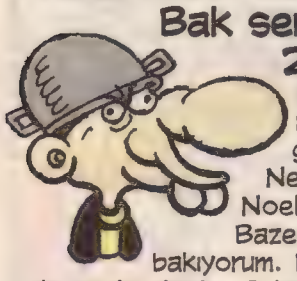

Bir güzel bayram daha bak gerimizde kaldı. Ne mi bayramı? Noel bu bayram. Bazen diyorum da, bakıyorum. Bir yıl ne kadar da geçip gitmiş. O kırmızı şapkası, o iki çizmesi ve kır çuvalı. Var bir sakalı. Bir köy amcası edâsıyla, inek değil de geyik. Güdüyor onları. Kendisi de arkasından güdüyor. Yokuş aşağı, kızak ile. Çuvalını açarak içini, sepet dolusu port de Bourbounaeusseau şarabı eau. Don Peignon Cognac, whisky enval çeşidi. Mor çikolat ve cigarillo. Svissairle. İşte gene Alplerdeyiz. Kızak ile. "Ne kadar güzel değil mi kara kar yağması." Eşimin sözleri bunlar. Saatte 120 km. kayak ile. Yanyana eşim ile. Bir küçük mutluluklar hep bunlar. Yetinmek! Ne güzel biriymişiz ki biz, kayak yaparak indik Basel'e. Genoe ve Pari, Eiffel. Kulaklarım babaannemin o sözleriyle çalkalanıyor! "Bourbon, Pord de Clignancourt, hapi new jaar evlâtlarım." Dalgalanan ışıklı kumaştan sobanın başında.. Aperinlerde kulakların cıngıldasın babaanne. Ne güzel bu gelenek. Bir de var ırak meselesi. üzüyor o da.. Neyse-eau...

BEHİÇ PEK

GönülAdamı

GÜNEBİ İÇOĞLU

Akıl yolu

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

Sokağa çıktığım zaman, elinde kalem-kâğıt, hesap yapan insanlar görür gibi oluyorum... Sanki herkes, çıkacak bir savaşın bu ülkeye ne kazandıracağını hesaplamanın acıklı gayreti içinde:

BİZE KAÇ MİLYON DOLARA PATLAYACAKMIŞ?..

ÇOK!..

Tamam; herkes Amerika adına savaşmanın iyi birşey olmadığı konusunda hemfikir- eyvallah- ama ülke menfaatleri sözkonusuysa eğer, güya orda durup düşünmeliymişiz...

MASRAFLARI DÜŞTÜKTEN SONRA BİZE KALACAK PARA DA ÇOK AMA?..

AZ!..

Allah medyadan razı olsun! Herkes ondan gördüğüne ve işittiğine rıza gösteriyor... akıl yürütmek hakgetire!.. Savaşın bir aldatmaca olduğunu kimse düşünmüyor-düşünemiyor... Albert Camus'nün dediği gibi; "Savaşta akan kan faiziti ileri sürüklüyorsa eğer, bunun yönü yalnızca daha fazla barbarlığa ve yoksulluğa doğrudur.. başka şeye değil..."

Oralılar; "Kürdün aklı gözünde dedir" diye, aklına değilde gözüne inananlar için boşuna dememişler...

İranlı filozof Molla Cami'nin bir hikâyesi vardır; köyden şehre inen garip Kürt'ü anlatır:

?!!

Şehrin kalabalığını ilk defa görünce şaşkına dönen bir Kürt!..

Hikâyedeki insanlar cadde ve sokaklarda, kalabalıklar halinde bir o yana bir bu yana durmaksızın gidip geliyorlar...

Sağdan sola gidenler var...

Soldan sağa gidenler var...

Kimisi de içerden dışarıya çıkıyor, aynı biçimde dışardan içeriye girenler var...

Garip Kürt; bu hareketli kalabalığı görünce kafası karışır ve bir kenara çekilir... şöyle düşünür:

EĞER BEN BU KALABALIĞA KARIŞIRSAM KENDİMİ KAYBETME İHTİMALİM VAR... KENDİME BİR İŞARET KOYMAZSAM SONRA NASIL BULABİLİRİM?..

Tesadüf bu ya; Kürdün omuzuna bir kabak asılıymış... Bir kenara çekilip ayağına bağlamış ve şehrin kalabalığında kendini kaybederse kabağı görüp tekrar bulacağını düşünmüş...

Şehirli kurnazın biri de garip Kürt'ün bu farklı halini görmüş ve peşine takılmış...

Gece olmuş!..

Kürt, bir tenha köşede uykuya dalınca şehirli onun ayağındaki kabağı çıkarıp kendi ayağına bağlamış...

..ve öylece yanıbaşında uyuklar gibi beklemiş...

Kürt sabah uyanınca, kabağı yanında yatan şehirlinin ayağına bağlı görmüş ve dehşet içinde bağırmış:

KALK!.. KALK BE İMANSIZ, SENİN YÜZÜNDEN ŞAŞIRIP KALDIM!.. BU SEN MİSİN, BEN MİYİM? BENSEM, KABAĞIN SENİN AYAĞINDA NE İŞİ VAR? EĞER SENSEN BEN NEREDEYİM? BEN KİMİM?..

BEN HESAPTA YOKSAM, BEN.. BEN NEYİM?

Gözün aklı ile düşünen bu Kürt, ayağındaki kabağı kaybedince kendini de kaybolmuş sanıyor... İşte!.. Savaş çığırtkanları, devletlerinin bekasını böyle akıl yürütemeyen, sadece gördüklerine inanarak yaşayanı zavallılara borçludur... başka şeye değil...

Katkısı için arkadaşım; Aytekin YILMAZ'a teşekkür ederim...

HABEŞİSTAN'IN FETHİ

Nihat Genç

İstiyorum ki, genç okuyucularım atalarının eşsiz maceralarından çekip gitmeyi öğrensin, hudutlar dar gelsin, uçsuz bucaksız coğrafyalara uçacak ütopyalar sahibi olsun.

Yemen San'a'da terörist saldırılar gazete manşetlerine yansıyınca aklıma geldi. Oralar tam dörtyüzyıl bizimdi. Kızıldeniz baştan sona bizimdi. Arabistan kıyısında liman şehri Cidde çok önemli merkezimizdi. Hindistan ve Arabistan'ı ve Afrika'yı buluşturuyor, bize taşıyordu. Kızıldeniz'in bittiği yer, en dipteki boğazda Cibutu'nun adını duymuşsunuzdur, ancak, Kızıldeniz'in tam ortasında Sevvakin ve Akik ve Massaya limanları tarih boyu büyük merkezlerdi ve Osmanlı idaresindeydi. San'a'nın da altında okyanusa bakan Aden limanı da bizimdi, Arabistan'ın en dibi.

1517'de Memlük devletini ortadan kaldıran Osmanlılar, Mısır ülkesine tamamen sahip olunca, aşağılara, tam bir macera ve bilinmeyen ülkelere, Kızıldeniz'e indiler. Aşağılarda ve içerde balta girmemiş ormanlar, uçsuz bucaksız çöller ve bağımsız şeyhlikler bulunuyordu. Bu bölgenin en medeni insanları Hazreti Ömer zamanında müslüman olmuşlardı ve eski bir Hristiyan birikimi hala vardı.

Asırların değişmeyen en büyük ticaret yolu Basra Körfezi'ydi, diğer büyük ayağı Kızıldeniz'di. Kızıldeniz'le batıya, şeker, hurma, fildişi, kıymetli taşlar, turunçgiller, pamuk, madenler, çeşitli boyalar, uzun elyaflı yün ve baharat taşınıyordu. Ve özellikle esir ticaretinin merkezi Sudan ve Habeşistan'dı. Şimdi, Eritre, Sudan gibi adlar, bu uçsuz bucaksız Afkira'nın doğusuna o zamanlar genel adıyla Habeşistan deniyordu. Habeşli melikler bölgede faaliyet gösteren Hristiyan misyonerlerden çok rahatsızdı, bu rahatsızlıkları yüzyılımıza kadar sürmüş, Hristiyanları kovmak için dini ayaklanmalar başgöstermiştir. Bu yüzden Osmanlı paşalarıyla iyi geçinmek istiyorlardı.

Altın ve inci ticaretinin merkezi Habeşistan'dı. Hintliler'in kapı komşusu gibiydi bu bölge, tarih boyu bu bölgede hatırı sayılır bir Hint kolonisi hep bulunmuştur. Hintliler'in bu bölgeyi sevmesinin sebebi "altın tozu"ydu, büyük, kutsal mabedlerine altın tozu taşıyorlardı.

Efsanevi Osmanlı tekstiline "boya" buradan geliyordu. Bu bölgenin halen devam eden ve tarih boyu en çok ihtiyacını duyduğu şey ise, bez ve kumaşı gönderiyorduk.

1522-25'de bölgeye seyahat eden bir seyyah Davit Reubeni, üçbin develik bir kervanın çölleri aştığını görür.

Kızıldeniz'de hareket kabiliyeti fazla olan gemilerin büyüğüne Celbe, küçüğüne Zaime, deniyor, her ikisi de çift direkli, yelkenli ve dümenli gemilerdi. Bu gemiler gündüz seyahat eder, geceleri limanda kalır. Cengiz Orhonlu, TT Kurumundan yayınlanmış Habeş Eyaleti kitabında ayrıntılarıyla konuyu anlatır.

Kızıldeniz mercan kayalıklarıyla dolu olduğu için çarpma ihtimali çok fazlaydı, bu yüzden, geminin önünde, üzerine çıkılan birer uzun ağaç vardı. Ayrıca bu denizde kalyon ve Akdeniz tipi gemiler kullanılırdı.. Bu limanların ilk büyük fatihleri Portekizliler'di.

Portekizliler'le mücadele için Kanuni ta Sumatra'ya 19 kadırga gönderdi, kadırgada, demirci, çömlekçi, dokumacı, her meslekten adam vardı. Bugün Sumatra'da Türkçe konuşan köylüler var, mezarlarında Çankırılı, Yozgatlı, İstanbullu Türkçe isimler var..

İlk hareket emrini 1.Selim verdi, bir Süveyş donanması inşaası emri verdi. Ünlü denizcimiz Selman Reis en dipteki Aden'i muhasara etti, ama alamadı. Cidde'ye geri geldi. Selman Reis Cidde sancakbeyiydi. Daha sonra 1530'da Hadım Süleyman Paşa'nın bir Hint seferi var ve büyük maceralarla doludur. Hadım Süleyman Paşa, Mısır beylerbeyi olduktan sonra Cenovalı mühendislere 74 gemilik donanma inşa ettirdi. 1538'de hareket eden donanmada kale döğmek için büyük toplar da vardı. Aden ele geçirildi. Aden, Okyanusa bakan çok stratejik bölgeydi, bu stratejik konumunu halen korur. Hint denizinin rüzgarında ve muson yağmurlarında çok sıkıntı çektiler. Portekizliler'e büyük korku veren bu seferden umulan bulunamadı. Ancak, hazır gitmişken, Arabistan'ın Okyanus sahillerindeki birçok liman ele geçirildi.

Mısır'ın çok aşağılarında, Nil'in doğduğu bölgelerde, Mavi Nil, Beyaz Nil kollarında uçsuz bucaksız, yani, Habeşistan'ın içleri olan bölgeye o günlerde Foncistan deniliyordu ve sefer düzenlendi.

1552'de Piri Reis, 1554'de Seydi Ali Reis, denizlerde Portekiz tekelini çoktan kırmıştı.. Ancak, çöl içlerinde, ya da balta girmemiş ormanlarda bir egemenlik tesisi hiçbir zaman mümkün olamazdı..

Habeşistan'ı fetheden efsanevi komutanımız Özdemir Paşa'dır. Aslen Mısır'daki çerkez kölemenlerinden. Hadım Süleyman Paşa'yla Hint seferine katılıp şöhret yaptı. Hoş ve babayani tavırları ile Süleyman Paşa'nın dikkatini çekti. Çok iyi bir binici olan, muharipliği atlı olarak yapan Özdemir, atından ayrılmayarak gemiye atıyla binmek istedi. Denizcilik nizamına aykırı bu davranışını Süleyman Paşa hoş karşılayıp, atıyla gemiye binmesine izin verdi.

Kızıldeniz sahillerine yakın ve Funç devletine ait bulunan İbrim, Derr, Say, Mağrak gibi kale şehirlerin ele geçmesinde büyük rol oynadı. Asıl büyük ününü Yemen savaşlarında gösterdi. 1547'de San'a kalesinin fethinden sonra ünü yayıldı. Ailesi Mısır'da bulunan Özdemir Paşa'yı Kanuni Sultan Süleyman İstanbul'a çağırdı. İstanbul'da Kanuniyle kafa kafaya verip, çölleri, bilinmedik ülkelerin iklimini, insanlarını, planlarını detayıyla anlattı ve Habeşistan fethine karar verdiler.

Habeşistan çok uzak ülke. Askerler isteksiz, tereddütlü, Özdemir Paşa karadan ve nehirden bir hareket düşündü. Harekete 1555 yılı ortalarında başlandı. Nil nehri vasıtasıyla güneye inmeye başladı. Yaz seferlerine alışık Osmanlılar'ı bu sefer "yaz" mevsimi çöllerde kuruttu, fazlasıyla zor geldi, askerler dağıldı. Bunalan askerler paşaya karşı çıktı. Çok sıkıntılı geçti, geri dönmeye mecbur kaldı.

Habeşistan aşağıda Mozambik'e kadar ülkelere verilen genel ad. Özdemir Paşa bu bilinmeyen ülkelerin içlerine giremedi, tekrar İstanbul'a döndü. Binbir güçlükle üçbin kişilik kuvvet hazırladı. Cephane ve zahiresi ile birlikte Süveyş'ten gemilerle Kızıldeniz'in en meşhur limanlarından Sevvakin'e indi. Askerleri Mısır'dan gönüllü yazdırdı. Yol uzun ve çok tehlikeli olduğu için, çok fazla para veriyordu. Hareket 1555 yılı sonbaharında başladı. Osmanlılar bu bölgede 1530'dan beri görülmeye başlanmıştı. Sevvakin ve diğer önemli liman Massava'da küçümsenmeyecek bir Osmanlı kolonisi yaşıyordu. Massava civarının ele geçirilmesi 1557, Massava şehri ise 2 Nisan'da alındı. Takiben, Habeş'in en ünlü limanı Arkiko ele geçirildi. Evliya Çelebi, Habeşistan'daki Osmanlı faaliyetlerini etraflıca anlatır.

Önemli limanlar, merkezler ele geçirildi, ancak, içerlere doğru sefer gerekiyor. Sudan'ın güney-doğu derinliklerinde bir yığın kabilenin üstüne yüründü. Günlerce süren bu seferde güneş çarpması birçok askerin hastalanmasına sebep oldu. Tabiatın bu sertliği yüzünden Habeşliler ve Osmanlılar, sonra bölgeye inen yabancılar arasında tarih boyu doğal bir ateşkes yaşandı. Özdemir Paşa yürüyemeyecek, ata binemeyecek kadar hastalandı, sedyeyle taşındı. Bu hastalık sonucu 1560'da vefat etti. Ve oğlu, Halefi Osman Paşa tarafından naaşı Massava'ya nakledilip orada inşa ettirmiş olduğu türbeye gömüldü. Mezarı herkes tarafından ziyaret edilen bir makamdır. Ve buradaki Osmanlı torunları "belgeselcilerimizi" nafile beklemektedir!

Bölgede efsanevi bir nüfuzu olan Özdemir Paşa'nın etkisiyle oğlu Habeşistan krallığı içinde cereyan eden iç mücadelelerden de yararlanarak Habeş beylerbeyliğinin sınırlarını genişletti.

Bu topraklarda İslamiyet, Yemen tarafından gelen bir akım sonucu yayıldığı için Şii karakteri taşır, Habeş müslümanlığı ve kültürü diyelim, Yemen ve Arabistan tesiri altındaydı.

Ve fetihten sonraki yüzyıllarda Func devleti sultanlığındaki yüzlerce kabileye bitmek bilmeyen iç karışıklıklar, küçük savaşlar başladı.

Ve yüzyıllarca Cizvitler, (Katolikler) bölgede misyonerlik faaliyetlerine başladı. Habeş melikleri Cizvitleri gün geldi topluca ülkeden kovdu. Gün geldi, Cizvitler'i Osmanlılar'ın hakim olduğu limanlara kadar sürdü ve Cizvitler Osmanlılar'ın eline düştü.

Üçyüzelli-dörtyüz yıl bu bölgeye atanan sancakbeylerimizin vergi toplaması, liman denetimleri, sefahatları büyük bir kitap doldurur. Habeş eyaletinin sıkıntısı uzaklığıydı. Bölgeden ayrılan beyler Mısır'a yerleşiyor, yine bölgeye atanan memurlar Mısır'dan büyük paralar ve askerlerle gidiyorlardı.

Hiçkimse bu kadar uzak bir yerde görev almak istemiyordu. Görev yapanlar da isteksiz davranıyordu. Çünkü, Sevvakin limanından bir mektup gemi ile Süveyş'e, oradan karayolu ile Akdeniz'e, oradan da gemi ile İstanbul'a ulaştırılıyordu. Raporların ve emirlerin gidişi gelişinin çok uzun zaman alması bölgede "umursamazlık" yaratıyordu.

Habeş'teki Osmanlı egemenliğinin ihtiyacı zahire, para Mısır ve Yemen eyaletlerinden gönderiliyor. Ve bölgenin çok büyük oluşu, koruyacak askerlerin, orada beslenen kuvvetlerin çok az oluşu büyük bir handikaptı. Mesela bir tayin çıktığında o zatın yöreye gitmesi aylar alıyor ve yeri boş kalıyor. Yerine vekaleten bakılıyor. Ve bazen bölgeye hiç gitmeden bazı sancakbeyleri, vergiyi toplamak için defterdar gönderiyor, bu da iç karışıklıklara keyfiliğe yol açıyor. Osmanlı kolonisinde dahi isyanlara sebep oluyor.

Bir örnek, 17.yüzyılda bölgeye tayin edilen Bayezid Paşa bütün eşyasını, erzakını, mehterhane ve cephanesini ve kırk kölesini ve çeşitli hediyelerini üç gemiye yükleyip yola çıktı. Bölgeden ayrılanların malları da, önce Cidde'ye nakledilip oradan hacı kafileleriyle İstanbul'a gönderiliyordu.

Massava, Sevvakin ve Beylül gibi limanların geliri gümrük idi. Yemen baharatı muntazaman İstanbul'a sevkediliyor. Ayrıca Hintli tüccarlar, esir, altın tozu satın alıyor.

Fas, Tunus, Trablusgarp, Mısır, İran, Türkiye, Arap yarımadası ve Asya'daki müslüman devletler esir ihtiyacını buradan karşılıyor. 18. yüzyıl sonlarında beşbin deve ve 500 cellap (esir taciri) her yıl, beş-altı bin esir getirirdi. Her esir ve deve başında gümrük alınır. Getirilen esirlerin beşte dördü 6-30 yaşlarında olup, çoğunluğu 10-15 yaşları arasında olan kadın ve kız çocuklardı. Kahire'nin güneyindeki Ebu Tig mevkiinde 8-10 yaşları arasındaki en iyi, sıhhatli erkek çocuklar iğdiş edilirdi. Bir kısmı zengin Kahire tüccarı tarafından satın alınır bir kısmı İstanbul ve Osmanlı tüccarları tarafından satın alınır.

Esirler alındıkları yerlerden binbir güçlükle yaya olarak nakledilir, bir kısmı yolda ölürdü. Osmanlı saray ve devlet adamlarının dairelerinde kullanılan esirlerin hemen hepsi bu bölgeden temin edilir. Osmanlı cemiyetinin gerek idare kademesinde gerekse diğer sahalarında

Akşamsefası

mevki sahibi kimselerin konaklarında bu havaliye mensup zenciler çok muteberdi. Bu esirler güzel, güçlü, kuvvetli olanlarından seçilmiş, görünüşlerinin sempatisiyle etrafın ilgisini çekmişti.

Kızıldeniz inci ticaretinin de merkeziydi ve inci avcılığı çok büyük yer tutuyordu. İnci avcısı ve tacirleri bugüne kadar bölgede büyük bir ticaret kolonisi oluşturmuştur. Ayrıca Mısır eyaleti, Habeş'ten toprak ilhak etmiştir. Çünkü Mısır'ın aşağılan Nil nehrinin sağ ve sol sahillerinde bulunan topraklara Said iklimi denirdi, bu vilayet tam bir buğday anbarı idi. Habeş vilayetinin zahire ihtiyacı buradan karşılanır. Ve kahve merkezi olan Yemen ve limanı Moha, 18.yüzyıla doğru bütün dünya gemilerinin-emperyalistlerinin buraya akmasına sebep oldu.

İngiliz, Hollanda, Fransız ve özellikle İtalyanlar bölgede ciddi şekilde egemenlik yarışına girdi.

Habeş meliklerinin de kendi içlerinde doğularındaki Galla kabileleriyle bitmeyen iç çatışmaları vardı. Ve genellikle müslüman tüfekçiler kullanıyorlardı. Bu yüzden ateşli silahların ticareti de önemli bir gelir kaynağıydı.

Habeş eyaleti, ulaşılamadığı için, hakimiyet Osmanlılar'da olmasına rağmen, kendi içlerinde mahalli idareciler tarafından yönetiliyordu ve Osmanlılar genellikle vergiyi alıp getirecek bir vekil bırakıyordu. Çok sonra, Osmanlılar Habeş'i, Cidde'den yönetmeye başladı. Hatta, Habeş eyalet paşası kendi gelmeyip, yerine vergi toplayan müteselsim gönderiyor. Deniz ticaretinden kazanılan paranın büyük kısmı limanlardan alınıyordu ve liman emini Osmanlı beyleriyle bitmeyen iç karışıklıklar yaşadılar.

Mısır'da 1805'de idareyi eline geçiren Mehmet Ali Paşa'yla bölgede yeni bir siyasi düzen batılılar tarafından şekillendirilmeye başlandı. Önce Kızıldeniz sahillerini kontrol etmek istediler ve içerde Funç bölgesine savaş açtılar. Onlardan eski Memluk kalıntılarını istediler. Ve 1821'de önce Kordofan'ı, sonra Sudan'ın fethini tamamladılar, büyük bir zulüm yaptılar.

19.yüzyıl boyunca Habeşler Osmanlı'ya bir yığın elçi gönderip, ricalarda bulundular, sebebi, Kudüs'teki Deyrüs-saltana manastırıydı, yüzyıllar önce bu manastırı tamir etmişler ve anahtar tesliminde Kıptilerle aralarında bir ihtilaf çıkmıştı, ama, işte, Osmanlı'dan buranın hakkını isteyip durdular.

1865'e geldiğimizde Osmanlı Habeş eyalati de dahil olmak üzere Babü Mendeb'e kadar hakimdi ve hala hak iddia ediyordu. Osmanlı bölgeyi kontrol ediyor ama üçgünlük mesafedeki yerlerden vergi alamıyor. Bölgeyi kollayan ve binbir ajanlık faaliyetine girişen Fransız ve İngilizler Süveyş kanalının 1869'da açılmasıyla bölgenin siyasi şeklini ileriyi görüp tamamiyle değiştirecek sert hareketlere giriştiler.

1875'te Süveyş açıldıktan sonra İngiltere hükümeti yavaş yavaş Mısır'a el koymaya başladı. Ve Mısır'ın Sudan'la irtibatını keserek, Sudan'ı kendi hakimiyetini aldı. Büyük isyanlar başladı. Bölgede Mehdi adında bir dini lider etrafındaki ayaklanmalar yüzyıldır sürüyor. Mısır ve İngilizler'e karşı bu büyük dini ayaklanmalar, ayrı bir başlık konusu.

İtalya daha ileri gitti. 1885'de hala Osmanlı sancağı taşıyan Massava'yı işgal etti. Bölgeye yabancı emperyalistler girince, üçyüz-dörtyüz yıl başlarında bulunan Osmanlı asker ve paşalarını tekrar aramaya başladı Habeş melikleri. Osmanlı'yı emperyalistlere karşı savaşta yanlarında görmek için bir yığın diplomatik sefer, elçiler, gittiler, geldiler. Osmanlı, kaç cephede savaşıyor, nereye yetişsin?

1.Dünya savaşının sonunda Habeşistan elimizden çıktı. İngilizler, Mısır'ı ilerde fethedeceği ülkeler için sıçrama merkezi olarak görüp, çoktan bölgede hakimiyet kurmuşlardı.

Sanayileşme, fabrika-hammadde demek. Osmanlı sömürgeci miydi, bu sorunun cevabı çok zor. Asla batılı emperyalistler gibi değildi. Sanayileşmesi yoktu. Ancak, gemiler dolusu ve asırlarca on yaşındaki Afrikalı çocukların, gemi ambarlarına tıkıştırılıp bilmedikleri bir ülkeye giderken yaşadıkları derin kederleri, acıları düşündüğümüzde, Osmanlı sömürgeci miydi sorusunun cevabı zorlaşır.

Bu, Habeşistan seferini yazışımın sebebi, okumayazmaya başladığım günden beri, bir tek Türk yazarının yüzyıllarca bu esir ticaretini yönetmiş Osmanlı'dan bir küçük vicdani yük devralmamış olmasıdır. Bir utanç. Bugün o topraklarda milyonlarca çocuk açlıktan ölüyor. Hiç mi tarihi vicdani borcumuz yok. Tek satır yazı görmedim..

Saraylarımızın balını, böreğini, atalarımızın kahramanlığını afiyetle yiyip yutuyoruz, ama, atalarımızın bize bıraktığı vicdani borçlar da var. Bütün borçlarımız duyuni umumiye değildir, ödedik, bitti, diyemeyiz. Bugün Kızılayımız çoktan bu topraklarda daimi bir şube açabilmeliydi. Açlıktan kuruyarak ölen o çocukların dedelerini, dedelerinin dedelerini, fabrikalarımızda değil ama, fabrikadan ağır saraylarımızda çok kullandık. Bir tek Türk yazarı, yüzelli yıldır, tek bir pişmanlık ya da özür, ya da vicdani bir borç dile getirmedi. Bu çok daha utanç verici! Batılı emperyalistlerin o bölgedeki vebalı yüzde doksan beş ise, bizim de yüzde ikilik, üçlük payımız yok mu? Çoktan, Habeş topraklarından gelecek çocukları bedava okutacak, onları özel okullarda bedava yurtlarda ağırlayacak sistemimizi kurabilmeliydik...

Dedelerimizle övüneceğiz ama, aynı dedelerimiz bize, vicdani yükümlülükler de bıraktı. Saraylarımızın balını afiyetle yemek kolay, çöllerden topladığımız kölelerin şimdi açlıktan ölmelerini umursamadan seyreden bu tarihçiler, bu fikir adamları, bu aydınların, bir tarih, bir devlet, bir millet fikirleri olamaz!..

Evet tarih felsefemizi batılı emperyalistlerin topraklarımıza saldırması ve parçalaması, yani "mazlumluğumuz" üzerine kurduk, ama, bizden de mazlumları vardı. Bu mazlumları "tarih felsefemizi" inşa ederken hiç hesaba katmamak, tam anlamıyla "milli bir ayıptır..."!..

Anlatacak çok şey var, başka konuya girelim. Çok düşünüyorum. Eskiden insanlar neden bu kadar coşkulu, gönüllü savaşa koşardı. Tehlikelere çekinmeden atılır, bilinmedik dünyaların derinliklerine yalınkılıç saldırırlardı. Eskiler insanı bizden iyi mi tanıyordu. Korku tüketimi gençliğin ihtiyacıdır. Korku olmadan yaşayamaz bir insan. Korkacak ve durmaksızın korkuların üstüne gidecek. Yaşayabilmek için herşeyden endişe ederiz. Ne demiş Acemler, insan bir damla kan, bin endişe. Başkasının ölümü, çocuğumuzun ölümü, durmaksızın endişe. Eskiden gençler, bu korkuların tümünün üstüne yalınkılıç saldırır ve sonra kalırlarsa bütün korkuları sönmüş, sade, sakin, mum gibi bir bahtiyar ihtiyarlık mı yaşardı. Bilemiyorum savaşçı atalarımın psikolojisini. Allah aşkıdır deyip, bir çırpıda bu korkusuz cengaverlik faslının üstünden de atlayamıyorum. Ancak, korkuları hergüne ve bütün ömre dağılmış bizlerin "daha güçlü" daha cengaver, daha yalınkılıç hayat yaşadığımız ortada, yani, "atalarımızdan" daha zorlu bir savaş yaşıyoruz!..

Yazılacak çok şey var, hızla başka konuya geçelim. Düşünün Kıbrıs'tan elli kat büyük sadece Habeş toprakları. Düşünün uçan bir deniz kuşu gibi Osmanlı kadırgaları...

Bazen ne çok istiyor insan, ataları gibi bütün kıtalarda tam saha pres.. Yollar, budayıverir bu gürültülü bedeni. Koşup koşup Hindistan cevizi ağaçlarına sarılsak.. Sarmaşıkların taş duvarlara sarılması gibi coğrafyalara uzansak..

Evreni temsil edecek bir öfkenin sahibi olamıyoruz artık.. Dünyanın yükünü, gidip uçsuz bucaksız topraklardan sırtımıza alamıyoruz.

Siperde, sütre gerisinde bekler gibi ülkemize sinmişiz, dışardan bakanlar, miğferimizden başka birşey görmüyor.. Birer ikişer dağılsak, yeniden dünyanın ağaçlıklarına!.. Isıtmak için yeniden dünya denen bu hayat sobasını, bir kuru odun gibi atlasak içine çıtır çıtır, yeniden... Dünyanın sırlarını öğrenmeye korkan bir nesil yetişiyor. Vatansızlığı öğrenmeyen her nesil gibi battallaşıyor..

Göreceksiniz.. Bizi ayıran renk, dil, din değil. Hepimiz bir simitin etrafındaki susamlar gibi, aynı dünya ekmeğinin hamuruna tutunup tane tane dizilmişiz.

Açık denizlerde rüzgara söz dinletmek kolay mı? İncecik rüzgarların her biri şeytan gibi, kuytularda, boynuzlarını kırıp kırıp rüzgarın yol almak..

Bilinmeyenler ve hayretler denizi, kasırgalar, fırtınalar. Ne zaman küreğe yapışacak, ne zaman rüzgara boyun eğeceksin. Aykırı rüzgarlar top gülleleri gibi yelkene dolduğunda... Kararsız rüzgarlarla dolu denizlerin ortasında yapayalnız kaldığınızda...

Durgun bir sakinlik bulunca, mutluluktan kanat takmış gibi uçacaksınız. Rüzgarla çekişmesini yeryüzü tarihinde en iyi Piri Reis sonra Barbaros bilir. Hangi dakikada hangi rüzgar hangi yönden çıkıp gelecek, saniye saniye bilir..

Ah, denizlerden uzak yaşayan ülkemin büyük insanları. Rüzgar almayan kuytularda yaralarımızla çürüyoruz. Şimdi, Kızıldeniz'in mercan kayalıklarının dibinde, sessiz süt bitkileri gibi uyuyor, sarıklı, levent, İstanbullu, Eskişehirli deniz-

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

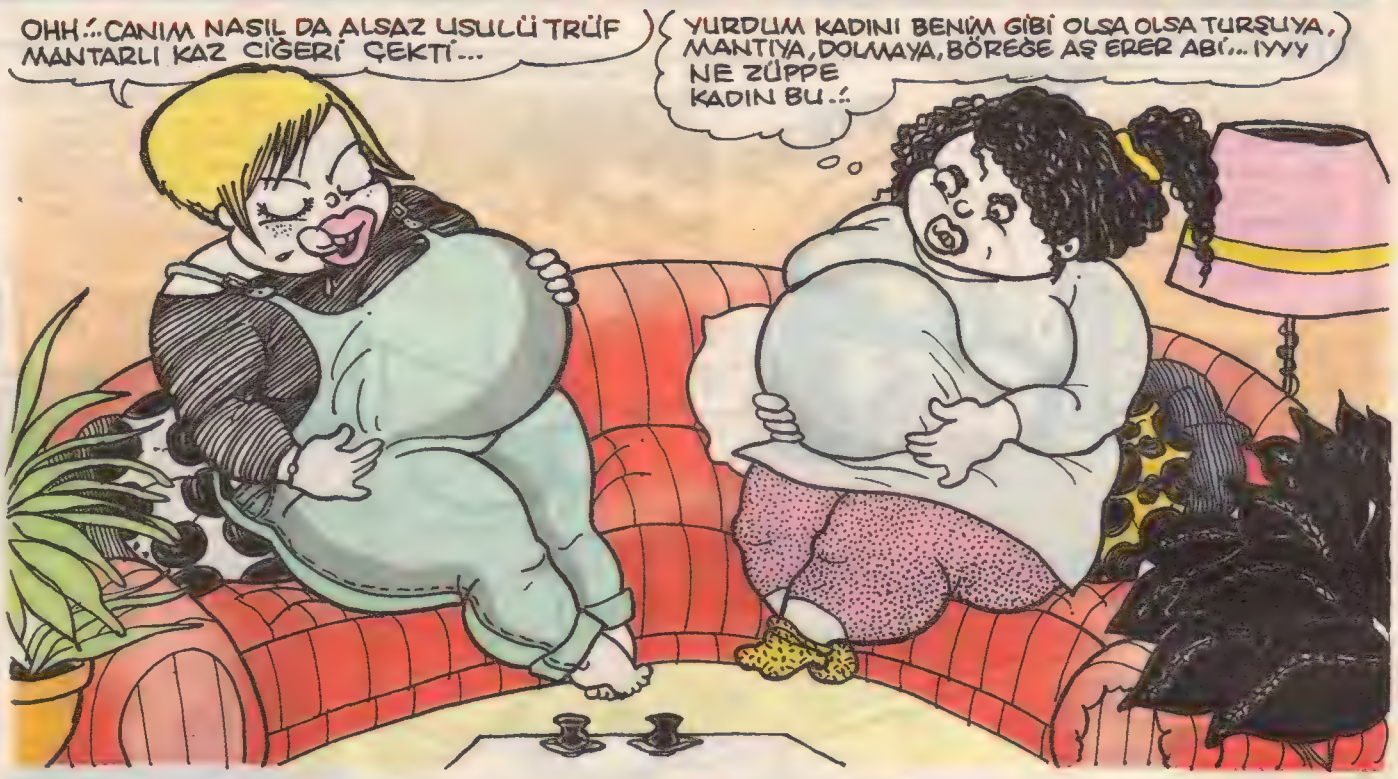

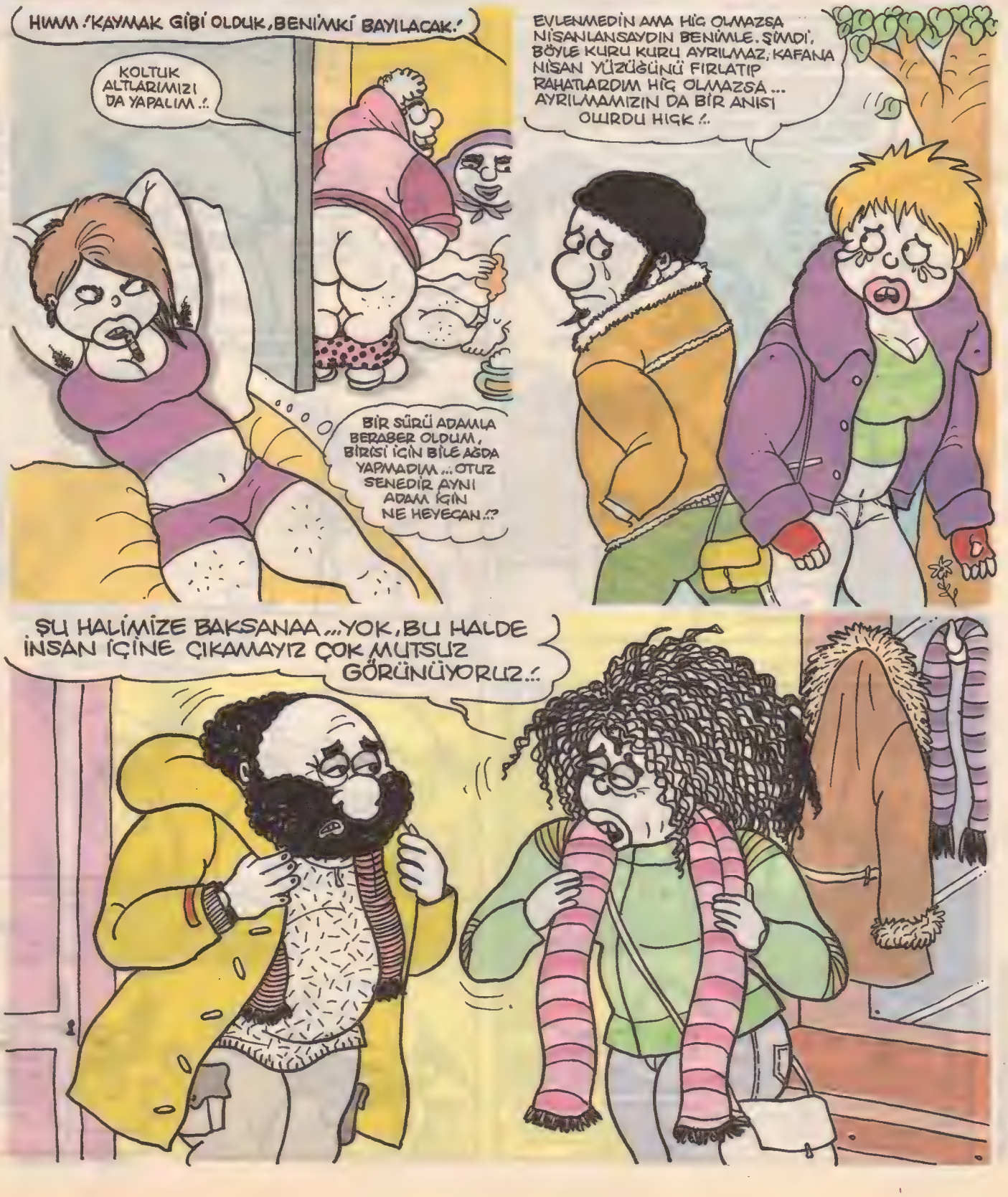

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

MR'IN ÇOCUĞU ASIM...

YILBAŞI KARTPOSTALI

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N F·İ·D·A·N

Meydanı geçip, konservatuar binasının yanından yürüdüm.. Bazen, üflemeli, kalın çalgıların sesleri taşar dışarıya, -Bruoooff! Zuvuuup! Vuzuaart!- çalışıyodur içerde birileri.. Duvarın hemen kenarında, kıç kıça sıralanmış gazete bayiileri var.. Binayla gazete kulübelerinin arasında kalan dar yol aralığında, kuytu bi köşede, bi herif yanındaki kızla tartışıyodu. Gel mi diyodu, git mi diyodu annamadım. Sonra elini kaldırıp, vuracakmış gibi kıza doğru tuttu. Kız irkildi, yüzünü çevirdi. O sırada geçtim yanlarından.. Burası, yani meydanın şu işlek kısmı, en gıcık olduğum yer! Birbirini takip eden, kesişen, çatallaşan, dört beş tane araba yolu var; ve tamamen karşıya geçip diğer meydana ayak basmak için, hepsinin kaldırımlarından zıplamak, bütün ışıkları filan kontrol etmek gerekiyo.. İlk başta dikkatliydim; sonra aklım bişeye takıldı yine. Sonuncu yoldan geçerken, yeşili andıran bi ışığın karşıda parıldadığının farkındaydım. O refleksle, asfaltın ortasına kadar geldiğimde, birdenbire geriye çekildim. Beyaz bi oto önümü kesivermişti!. Otuz yıllık yayalık hayatımda böyle bariz bi sersemlik yaptığımı hatırlamıyorum; hemen direğe baktım! Evet, aha yeşildi işte.. Arabanın içindeki şaşkın, veya dallama, bi de hareket çekmesin mi! Hani olur ya, elini şöyle sana doğru uzatır, na'piyosun lan anlamında. Ben de yeşili gösterdim hemen, ve arkasından olan gücümle, 'ipne' diye bağırdım! -Aslında kötü bi küfürdü. Cinsellik, en önemli hakâret noktası oluyo ama işte. Erkekse ipne, pezemenk filan, kadınsa da horospu, kaltak demek icap ediyo sanki-. İpne, duracak gibi olmayınca, cesaret alıp, bi yığın küfür daha sıraladım. Kadıköyün ortasında dikilmiş, bi arabanın arkasından nefes almaksızın sövüp sayıyodum, ağzım fena bozulmuştu, bağırsaklarım deşilmişti sanki! Sinirlenmiştim yahu. Hayır tamam, bi hata yaptı geçti yeşilde; iyi de, niye hareket çekiyo? Öfkemi alamayıp, bi de "beynini sigeyim!" diye haykırdım. Sonra yürüdüm karşıya. Yolu beraber geçtiğimiz birisi, kem küm bişeyler dedi: Geçilir mi yeşilde, ne terbiyesizlik, mıy mıy falan, pek duyamadım. Onaylıyodu yani davranışımı. Yine de alçak sesle ama. Yanınızda bas bas küfreden birisi varsa biraz çekinir, ulan deli midir nedir diye düşünürek, uzak dururusunuz. Endişelenmesine lüzum yoktu fakat, onunla dertleşecek falan değildim zati; yürüdüm çarşının içine doğru.

Biraz pişman olmuştum sonra. Niye böyle öfkemi serbest bırakıyorum, ağzıma geleni söylüyorum filan, onlar ayrı bi konu da; daha çok, biraz deli cesaretiyle bağırmıştım o an açıkçası. Akıllıca davrandığım pek söylenemezdi yani. Çünkü yolun o kısmının, tercihli bi yol olduğunu hatırladım sonra. Özel otolar kullanamıyordu; içindeki öyleyse, bi polis, bi komser filan, kodaman herifin teki olabilirdi. Sonra al başına belâyı.. Niye inmemişti peki, öteki kavşaktan duyulmuştu bağırışım? Belki sıradan bi vatandaştı, ve tırsmıştı?.. Amaan!. Hem küfredersin, hem de sonra pişman olursun, senin de ne bok yaptığın belli değil. Rahat mısın gergin misin, saf mı, kurnaz mı, annamadım.. Neyse, açık bi börekçi bulmam gerekiyodu. Sabahleyin kahvaltı etmemiştim; gece bile uyansam mutlaka kahvaltı etme ihtiyacı hissediyorum.. Saat gerçekten de, geceye yakın bi vakitti ama bu kez! Çarşının içindeki, birinci değil, daha geç kapanan üçüncü börekçiyi hatırlayıp, adımlarımı hızlandırdım... Poğça kalmamıştı. Tezgahta kalan su böreğini önerdi bana. Ve bi anda acayip kârlı çıktım böylece. Tepeleme doldurmuştu plâstik kâseye, orda ne kadar varsa, cüzii bi fiyata üstelik.. Çayı yeniden mi yapsam, yoksa eski çayı mı haşlasam diye düşünürken, köşedeki züccaciyecinin kepengleri önünde, başka bi tartışmaya rastladım. Bu gece, çiftlerin hırlaşma günüydü herhalde!. Bunlar biraz daha abartmıştı ama; herif kadını kolundan çekiştiriyor, öbürü diretiyor, bağırıp duruyordu. Yukardaki barların birinden çıkmıştılar ve sarhoştular belki.. Aslında hep fantezimdir: "Bırak ulan kızı!" diye bağırmak.. Sonra kurtarmak kızı, eve gidip beraber poğça yemek, ve hiç dokanmayıp, uyurken üzerini örtmek. Böylece bi güven sağlanır, ertesi gün dokanırsın belki. Amaç, dokunup dokunmamak meselesi değil elbette; değişik olan, "bırak ulan kızı" diye bağırmak.. Belki de, "bırak ulan adamı!" diye bağırıp, adamı kurtarmam gerekiyordu. Kız çıldırmıştı çünkü, yanlarından geçerken garip hareketler yaptığını, yanındaki herife vurmaya başladığını, yerlerde tepindiğini gördüm. Adam artık alttan alıyor, yapma Nergis filan diyerek durumu düzeltmeye çalışıyordu.. Allah, hepimizi kurtarsın.

Son küçük meydanı da geçip, ara sokaklara daldım.. Fırının önünde, işçiler şakalaşıyodu. Ekmek yapımına ara vermişlerdi şimdilik! Boş kasaların üzerinde oturmuş dertleşiyor, çay filan içiyorlardı. Ekmeksiz bi fırının dışardan görünüşü de, iğrenç oluyor nedense.. Kendilerine bi köşede, biraz ekmek ayırmışlardır mutlaka. Bi tanesi, hortumla taşları yıkıyordu. Bir diğeri, herhalde o gün yaşanan bi olayı nakletmekteydi arkadaşlarına, bolca küfür ve bağırtı desteğiyle.. Gün yavaşça, tamamen bitmek üzereydi. Sesler filan daha da azalacak, uykuya dalacaktı şehirdeki pek çok insan... Eve girip, börek poşetini sehpaya bıraktım. Üşenip, eski çayı koydum ocağa. Amaç bi an önce tıkınmak. Sonra yapacak işlerim var. Önce tuvalete gittim ama.

"Bırak ulan kızı!." -Hayır, öyle yaparsan caydırıcı olmaz; 'ulan' deme ve daha kararlı gözlerle bak bakiyim. Kısa ve net bi şekilde net konuş ayrıca.- "Bırak!!" -Oğlum bu da çok kısa be..- Öff, bırakmasın yahu, kalsın onda, beni ne ilgilendiriyo.. İçeri dönüp çaya baktım. 'Fıkır' ediyodu hafifçe. Tamam, 'fokur'a gerek yok. İndir..

13. Sayfadan Devam

çok yakışıklıydılar. Bu dünyanın en güzeli, esrarlı, bilinmeyen denizlerin çalkantılarıyla sarhoştular!

Güvertede güneşi, bulutları ufku gözleyip, deryalar içinde bir buğday tanesi gibi bata çıka.. Kaybolup kaybolup bilmedikleri sahillere çarptılar. Fırtınaları oyuncak gibi kullanan usta denizcilerdi.

İlahi rüzgar! Neden en doğruyu rüzgarlar söyler. Çünkü rüzgarlar, birşey söylemek isterse, harbi, apaçık yüzüne karşı söyler!

Tepelerde, süslü kabartmalar gibi bulutlar. Kadırgalar dolusu şeref, ün, para, kazanmak isteyen Anadolu'nun çıplak mert göğüslü çocukları. Bütün tayfaları bir gecede hasta edip yatağa düşüren rüzgar. Denizi, kudurtup, köpükleriyle boğan azgın rüzgar!..

Açık denizlerde gemilerin, başka, bilmediğimiz ilahi bir tekerleği daha vardır. Bu tekerlek, kaptanların talihi, sırndır..

Ey fırtınayla çorba gibi karışmış gecelerin denizi. Ey göklerin koyu lacivert sinsi siyah gölgesi.. Ya bütün dualarını korkudan yutacaksın, ya bütün suları, Suratında şaplayacak beton kütleler gibi, dalgaların şamarı!..

İşte böyle. Bin yıllık hikaye. Alıp başını gitti. Anadolu'nun bütün kasabalarından genç çocuklar.. Alıp başını gitmeyince, gördük işte. Nasıl kasabasında sağırlaşır, ağırlaşır insan..

Kim duymak istemez, Asya'nın, Afrika'nın nazik otlarının kokusunu. Gezmek, pembe bir büyüye girmek, neden çıkıp gidince, matemi sona erer ruhun..

Bu dünyada en şöhretli şey, önce dünyanın kendisi, sonra insandır. Neden ikisini de merak etmeyiz. Kur'an, İncil, bu iki büyük şöhretin önüne Tanrı'yı koydu, binlerce yıl müridlerini Haca tavafa yolladı. Gezip, dünya, insan görmenin, açılmanın mutluluğunu kendi manevi çıkarlarına yazdı...

İçimizde bizden ağır bir demir. Başka limanlara sürükleyemezsek bu demiri, bu demirler, hepimizin prangası olacak!

Şimdi. Çok iyi anlıyorum.. Bizimkisi vatan sevgisi, ideoloji değil. Bu dünya aşkını koparıp alıyoruz gençlerin ellerinden. Ortaatlaslarını ruhlarını yırtıp parçalıyoruz.

Bir böcek gibi koşsak Mozambik'te bir kaldırım kenarına, ne olur. Dünyanın cıvıltısına karışsa adımlarımız. Yüzümüzü uzak ülkelerin güneşleri kavursa. Bir korku tüneli gibi, Hindistan'a gece vakti çıkışsız ve hasta, tek başımızda bir otelde mahsur kalsak!

Bu dünya sanmayın bizimdir, bu dünya, yalnız yolcularındır. Bizler çok gizli devlet belgesi gibi bedenimizi, kendimize saklıyoruz.

Diğer bahçelerin kokusunu hiç duymamış bahçıvanlar, kendi bahçelerinde cellatlaşır, milli bahçıvanlarımız makaslarıyla hergün ruhlarımızı kollarımızı kırpıp kırpıp kesiyor..

Teri, öteki topraklara düşmemiş insanlar, sakatlar! Gittikçe sertleşen kangren tartışmalarda boğulup, daralıp, kendimizi ağulayan ruh halleriyle, tekleyerek kalbimiz, tek tek zıbarıyoruz işte.

Neden dünyaya alıcı gözüyle bakamadık. Issız bir yolun ortasında göğsümüzde harita uyayamadık. Suluboya bir resimmiş gibi dünya, işte orda da güneş deyip, umursamadan vurup kafayı yatmışız.

Oturdukça hasır sandalyeler gibi tel tel eskidik. Oturdukça elbiselerimiz derimizi yıprattı. Aynı haberler, aynı Balkanlar'dan gelen yağmur, ıslak bir sıçana dönmüşüz.

Genç adam, dünyayı dolaşmamış, ekmek parasına her hafta buraya gömülü, bizim gibi yazarlara güvenme. Kelimelerin dekoru ve dedikodusuna fazla inanma. Adam gibi yol, otoyol, asfalt, bayağı yol.. Düşüncenin en güzel yollarından daha uzun, daha derindir. Taştların vızır vızır geçtiği yollar, aşıkların, aşkların en derin kitaplarından daha esrarlıdır.

Eskimiş kara vagonlar gibi kenara çekilmişiz, burada bir kemalizm, bir şeriatçılık lakırdısına bin senedir takılı kalmışız..

Ne çapkın şehirler var, dudak dudak sokakları. Bizimle, insanlarla dolu dizgin sevişmeyi bekleyen. Böğrümüze ve götümüze kurşun yemiş zıpkın yemiş gibi oturuyoruz. İnsanlığa bulaşmaya neden korkuyoruz. Bir dar havuz içinde bir küçük kayık gezintisini ikiyüzyıldır ballandırıp, abartıyoruz...

Bir ülke dolusu barakalar mı gördük, hurma ormanları mı gördük, Manolya ağaçları mı gördük, Tibet'in çatısından kıvrılıp cıvıl cıvıl bir kalple Çin'e mi girdik.

Soğuk, donmuş kuyruk yağı bir kalple, reçine gibi çapaklı gözlerle, mıy mıy, mum gibi susup, çam reçinesi gibi, üçgünde bir kelime, kelime, aktık. Ekranların karşısında kanlı kanlı bakır sıçan tilkilere döndük.

Seyyahlığın şu eski düşüncesini ne geç öğrendim. Ne kadar uzağa giderse insan, ülkesine o kadar güç katar.

Ne kadar geç öğrendim, tekretmenin iştahı olmadan yaşayamaz insan. Küçücük sinekler gibi kaçışarak başka tür meyvelerin balı etrafında.

Ülkemizden transit geçen batılı, sırt çantalı çocuklara hep gıptayla baktım. Sevimli bir kuş gibi gülen yüzlerine baktım. Uçuşup duruyorlar. En uzakların kokusuyla yanıyorlar. Göklerde uçuşan meleklerin eşleriydi onlar, kıtaları minder gibi başlarına koydular, önce kendi beyinlerini pamuk kadar hafif attılar, yolları bir makara ipliği gibi hafif şarkılar söyleyerek parmaklarıyla sardılar!

Ne geç öğrendim, asıl öksüz, garip olanlar, başka yurtları bilmeyenler, başka bayramların şamatasına giremeyenler...

Ne geç öğrendim, bu rüzgarlar ülkemizin yerli Türk malı değil. Yolcudur bu rüzgarlar, bu yağmur yolcu... Özgürlüğün binbir türlüsünü yolcular bilir. Bir fırtına gibi, su gibi, dünyayı dönüversek, ne olur topluca buradan gidip, Yeni Zelanda'da toplansak!

Oralarda da önümüze çıkacak bir dere, bir dünya meyhanesi gibi.. Çöküversek kenarına. Bu kirli bedeni bizim hamamlarımızda değil, orada da çitileriz.. Akıp gidecek orada da sular. Kirimizi başka ülkelerin suları da taşır.. Bizi bu suların kederi, orada da korkmayın yine yalnız bırakacak.

Kara bir muska gibi, şimdi girsek Afrika'nın içine, hürriyeti kellemizin içinde değil, önce, ayaklarımız tapış tapış tadsa!..

Bin yıldır, görürsün Hanya'yla Konya'yı dedik, Rodos'a gidip Hanya'yı görmedik. Gittikçe bezdirici, bir mit, polis, casusluk romanının konusu olduk. Canciğer dostlarımızı ya deli, durduk yere durmaktan ajanlıkla suçladık. Demir zincirler gibi içiçe girdiğimiz çocukluk arkadaşlarımızı dahi, birbirimizi kırk yıldır gözümüz neden tutmadı.

Neyimiz var çocuklara gösterilecek. Hangi ülkeden, hangi dokunaklı alevleri taşımışız. Okudum, çok çalıştım, yoruldum. Anladım ki, bu dünyanın gerçek malı, mülki, bir düzine bilettir. Anladım, biz insanların mal mülk dediği, kanat çırpmadır. Çok çırpınmış kanatların yorgunluğudur, hayat!..

Bu sonsuz dünyayı bize yasaklayanlar var.. Bu eşsiz dünyayı kalbimizin en gizli köşeleri gibi gezmeyi bizi öğretmeyen bir ülkede, sopalarla büyüdük. Hepimizi, kendi gibi akılhastası yapan şanlı cumhuriyetimiz. İşte kazandığımız para ortada.. Artık bıçak saplasan acımaz, kütük gibi, kangren, uyuşmuş bacaklarımız. İnsanların şarkısını, pineklemekten, unutmuşuz.

Gitmelerin, tatlı baş dönmesiyle sarhoşluk duymayanlar, ikna edemezler ruhlarını.. Bir daha çocuklarını.. çünkü çocuklar, birgün mutlaka uçup gidecek. İnsanlık zevkinin bu en büyük en leziz karmaşasına dokunmadan, dans etmeden rahat edemeyecekler!..

Ufak tefek, az buz değil, bayağı darlanmaktayız. Hafızamızın ambarında hergün, elli dergi, otuz gateze, aynı boktan kapuskaları yiyip tükenmekteyiz..

Çürümekte, solmaktayız, uzakta, ferah ferah yollar, ışıl ışıl.. Burada, götümüz kadar büyük yeşil yaralar büyütmekteyiz. Hudutları zincir yapıp birileri kollarımızı arkadan bağlamış, sokakları deli gömleği gibi..

Ah, bu dünya meyhanesinin gerçek şarabı: yollar!

Adımız insansa, biraz rüzgara benzemeli, insan..

Tarihi okuyorum, rüzgar.. Dağbaşlarına çıkıyorum, yine rüzgar.. Bu rüzgar bizi neden uçurmuyor?..

Biliyorum, yelken bezi gibi atalarımın ciğerlerini dokuyan ruh kumaşlarını unutmuşuz!..

nihatg@leman.com.tr

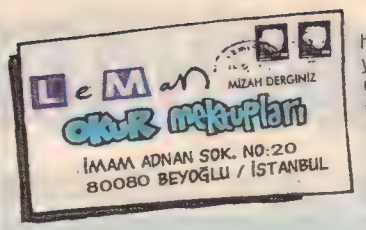

Necip Hocam'a

Necip Hablemitoğlu'nu vurmuşlar. Sol gözünden girmiş kurşun. Korunması gereken bir beyni paramparça etmişler. Evinin önünde saat 8'de bir baba vurulmuş. Alışverişten dönen bir baba. Çocuklarına ve eşine yemek getiren bir baba ölmüş. Şengül Hablemitoğlu; "insanımı kaybettim" demiş. Bir insanın eşi öldürülmüş. Artık Şengül Hanım'ın bir eşi yok. Şimdi ona kim sarılacak? Kim saçlarını okşayacak? Kim kulağına sevgi sözcükleri fısıldayacak? Onu ve sevgisini kim yüceltecek öğrencilerin gözünde?.. Bir insanı eşinden ayırdılar. Bir insanı ikiye böldüler. Bundan sonra yarım yaşamaya mahkum ettiler. Bu kanama durur mu? Hangi insan, hangi sözler, hangi ideoloji durdurabilir?.. Akşam 8'de sol gözünden vurularak bir baba ölmüş. İki kızı görmüş mü babasının cansız bedenini, karda uzanmış, arabanın yanında, kandan bir göl olmuş, donmuş... Silah sesini duymuşmudur kızları?

Kanije'nin babası yok artık. Ona gurur duyduğunu söyleyecek bir babası yok artık. Başını koyup kaybolacağı bir göğüs yok artık. Tombiş, şevkatli eller saçlarını tarayamayacak artık. Kanije 18 yaşına gelince, kendini arayıp arayıpta bulamadığı zamanlarda, ona sakin olmasını söyleyecek, onu sevgiyle kollayacak, ona yol gösterecek bir babası yok artık.

Hangi insan, hangi sözler, hangi ideoloji bir çift şevkatli elin okşayışının yerini alabilir... Baba Hablemitoğlu ağlıyormuş, televizyonda "Politikacılardan da, bu işi yapanlardan da hesap soracağım" diyormuş... Anne Hablemitoğlu'nun oğlu vurulmuş. Bir akşam bir evlat öldürülmüş... Öbür taraftakiler, bir yiğidi yanınıza gönderdiler. 48 yaşındaydı. yapacağı işler, seveceği insanlar vardı.

Ankara Üniversitesi'nde odası olmayan tek öğretim görevlisini sol gözünden vurup öldürmüşler. Her yıl onlarca soruşturma geçiren, maaşı elinden alınan, zorla geri verilen, kovulan bir hocayı öldürmüşler... Yaşarken üvey evlat muamelesi gösterenler, kınama mesajları göndermişler. Kına gönderelim hepsine!

Her öğrencisini sayan, her öğrencisine 'siz' diye hitap eden gerçek bir centilmeni öldürmüşler... Sadece bilgi verme aşkıyla yanıp tutuşan, not sorun olmasın diye öğrencilerine soru dağıtan, "Sadece bunlara çalışın, yeter" diyen gerçek bir öğretim görevlisini öldürmüşler.

Hocam ne dediniz onlara? Yoksa konuşmanıza izin vermediler mi? Hemen mi yaptılar? Silahı doğrudan gözünüze mi dayadılar hocam? Bunu yapmalarının simgesel bir anlamı var mıydı hocam?.. Eminim gülümsemişsinizdir onlara. "Yapmayın çocuklar, bu hiçbir şeyi halletmez" demişsinizdir. Keşke söyleseydin onlara hocam; "Benim iki kızım var" deseydin. Ama bir insanı yok etmeye karar vermiş insanımsılar anlamaz ki... Dün bir tarihçi öldürüldü. Dün bir baba öldü. Dün bir insanı eşsiz bıraktılar. Bir baba ağladı dün, oğlunu öldürdüler. Dün Necip Hablemitoğlu'nun başı parçalandı. Çocuklarının "başı sağ olsun".

Bir Öğrencisi/Ankara

Güzel Başlayıp Kötü Bitirmek

"Bu köşede düş kurmak serbest... Hele bir düş gücünüzü kullanın: Düşünün ki yeryüzü barışçı insanlarla dolu. Yeryüzünün, bizim ülkemiz de dahil, tüm okullarına barış dersi konmuş... Biliyorum çok geç kaldık; ama bir yerden başlamamız gerek".

Ama nerden başlıyacağız derseniz onu ben bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne zaman bir şeyleri düzeltmeye kalkışsam hep yara aldığım. Kendi dünyamı bile öyle bir ele geçirmişler ki kafamı kaldırıp şöyle uzağa bakmak istediğimde bile, sanki gözlerimin önüne etten duvar örüyorlar. Ben onsekiz yaşıma yakıştıramazken bazı şeyleri, onlar kendilerine layık görebiliyorlar kendilerine; büyüğüm ben dedikleri halleriyle iki yüzlülüğü, yalanı, riyakarlığın her türlüsünü, gülümsemelerinin altında yatan binbir türlü iğrençliği. Benden de sömürmek istiyorlar gülümsemeyi, sevgiyi, umudu... Çünkü yetmedi onlara yıllardır devam eden bu sömürü. Çünkü alışmış onlar bir hiç yerine konmayı. Anlayın artık; bir Süreyya Ayhan, bir Azra Akın, bir Tarkan, bir Emre Belezoğlu, bir Galatasaray yetmiyor size! Yetmiyecekte... Siz kendi yağınızla kavrulmasını bildiğiniz sürece insanlığı, insanca yaşamayı hak ediyorsunuz. Onun bunun uşaklığını yaparak değil... Siz kendi ülkenizdeki açları doyurabildiğiniz sürece varlığınızı hissedeceksiniz. Siz bir yerlerde, hiç yoktan savaş denen iğrençliğe kurban gidenlerin sesi oldukça varlığınızı hatırlayacaksınız.

Kökten çözüm isteyenler; artık fısıltı yetmiyecek bize, artık çığlık atalım!!!

Aslı Mutlu/Nazilli

Yürekten Bir Merhaba!

İstediğimiz onlardan, evler, arabalar ve hatta hatta lüks okullar değildi. Emeğimizin karşılığıydı... Onurlu yaşamdı.

Devlet dairelerinde bile, ilk çağda, sahiplerinin kölelerine yapmadığı muameleyi görmek, varlığından utandırıyor insanı. O kadar tanrılar ki yüzümüze bakmıyorlar... Sosyal hiyerarşi, dayatılmış beyinlerle tam birilerinin istediği gibi..

ÖSS'ye hazırlanan –ki yıllarca didin, yine açıktasın– bir genç olarak, ufakta olsa sizlere söyleyebildiğim, aslında yüreğim bir kor bir alev... Kelimelere dökemediğim, kitap okumanın da yetmediği şu noktada; 'kendim' gibi gördüğüm sizlere sımsıkı sarılıyorum. Ve size yürekten bir merhaba diyorum. Leman ve dostlarına...

Leman ailesine teşekkürü borç bilirim aslında. Ama sizi size anlatmanın da gereksiz olduğunu biliyorum. Sizinle yanınlara umutla bakıyorum, bunu da iletmek istedim.

Bir de Leman'ın 1 Eylül 2002/36. sayısında, Okur Mektupları köşesinde yazısını yayımladığınız Sarp'la -sayenizde- tanıştım. Ve sanırım ÖSS'yi kazanmamı o sağlayacak.. Yani kısacası iyi ki varsınız, biz de sizinle varız.

Özlem/Foça

Yaraşa Olamayız... Yine ABD'nin Kucağına Otururuz!

Leman emekçilerinin ve okurlarının yeni yılının mutlulukla geçmesini dilerim.

Fi tarihinde kuşlarla memeli hayvanlar arasında savaş çıkmış. Yarasalar ortalıkta görünmüyormuş. Kuşlardan bir heyet, yarasalara gidip durumu anlatmış. Yarasalar kuşlara "Biz sizin yanınızda yer alamayız, çünkü biz memeliyiz" demişler. Ardından memelilerin gönderdiği heyete de "Biz sizin yanınızda da yer alamayız, çünkü bizler kuşuz" demişler.

O bugündür yarasalar, karanlık ve kuytu yerlerde, diğer kuşlardan ve memelilerden ayrı yaşarlar. Çünkü diğer insanların -pardon hayvanların- arasında bulunmazlar... Bunları niçin anlatıyorum ve bu anlattıklarımdan çıkan sonuç: Yarasa olamayız... Yine ABD'nin Kucağına Otururuz. Tıpkı Körfez Savaşı'nda olduğu gibi. Saygılarımla.

Simitçi Halil Kunut
Cevdetpaşa Cad. No:8/2 Fındıkzade/İstanbul

Savaş İstiyorum

Merhaba, Leman ailesi ve Leman okurları. Yukarıdaki iki kelimeyi okuyunca neler hissedeceğinizi tahmin ediyorum. Ama endişe etmeyin, hemen açıklayacağım.

Son günlerde savaş haberleri duyulmaya başladı. Herkesin içinde bir savaş korkusu var. Savaşın ne kadar anlamsız ve insanlara acı veren bir gerçek olduğu tartışmasız bir durum. Ama bence gözlerden kaçan ve anlayamadığım hatta savaştan bile daha saçma bir olay var: İnsanlar doğal olarak savaş istemediklerini, o insanlığın baş belasından nefret ettiklerini dile getiriyorlar. Ama sonra ne oluyor? Savaşa hayır diyenleri ezmeye, bu insanların sesini kısmaya çalışıyorlar. Peki onlar EVET SAVAŞ İSTİYORUZ deselerdi, o zaman onlara ödül mü verilecekti. Yani ellerindeki pankartlara; biz savaş istiyoruz, yaşasın savaş diye yazsalardı daha mı iyi olurdu... Savaşa hayır demenin YASAK olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Yakında ben de elime bir pankart alıp SAVAŞ İSTİYORUM diye sokaklarda dolaşmaya başlayacağım. İnsanların tepkisini çok merak ediyorum.

Herkes şunu da bilsin ki dünyanın hiçbir yerinde, hiç kimse ekonomik kazanç sağlayacak diye insanları ..... hakları yok ve bu zulüm devam ettikçe SAVAŞA HAYIR sloganı hiç susmayacak.

Nihat Yılmaz-İkizdere/Rize

İnanç

İnancı tükenmemiş insanların ülkesinden geliyorum. Habersiz, taze umutlarla.. çünkü biliyorum ki taze umutlarla yaşamadıkça, yaşanmayacağını ve umutlarımı yanıma alıp özveriyle sakladığım o mahsun günlerimle yürüyorum. O esnada kaldırım taşları arasında bana gülümseyen mavi bir çiçek görüyorum, elimi uzatıp dokunmak istiyorum. Eğildiğimde çiçek bana dönerek " Burada, bu zalim şehirde kayıp giderken bulutlar, sen sessiz yüreğinin derinliklerinde sert rüzgarlar hissedeceksin; üzülecek, yorulacaksın ama yenilmeyeceksin. Yolların uçurumlarla kesilse bile sen kendine bir köprü bulabileceksin" diyor. Ve boynunu büküyor, o sırada baktım ki çiçek gibi toprak oluyor bedenim ufak ufak, nereye baksam içimde ince sızı hissediyorum, sığınağım var mı bilmiyorum ama yine de yol alıyorum. Ben de kendi kendime şöyle diyorum; yeryüzünün tüm ezilmiş halklarına dağılmış yüreğim, ırkçı müdahalelerle karşı karşıyayken parmak ucumdan başlayıp tüm bedenimi esir alan sızıyı, mavi rengin sevgisiyle yeneceğim.Tüm yaşadıklarım ya da muhaliflerin yaşadıkları öfke seline dönüşerek coşacak, bir tutam düş sunmadan hayata, ölmeyeceğim. Umarım düş ve özlemin yerini utangaçlık, acı ve boşluk almaz.

Ve biliyor musunuz bugün 2 üzücü haber aldım, hatta bir öğrenci için yıkım bile sayılabilir. Belediye ve valilik bursu bana çıkmadı. Oysa biz 40 milyonluk nafakayla geçinmeye çalışırken, o sıradan mutlu insanların mutluluk paylarından bir tutam almıyoruz. Neye göre belirlenir bilmiyorum ama o öksüz ve sahipsiz yanım her zaman olacaktır. Bu günlerde beni üniversiteden ayrılma noktasına getiren maddi imkansızlıklar, referansım olmadığı için bana burs vermeyenlerin de etkisiyle beni uçuruma doğru itiyor... Hayatla yüzleşirken, kitaplardaki gibi olmadığını görüyorsunuz, yani dunyayı, insanları göründüğü gibi belleğime yerleştirdiğim için enayi olduğumu farkedemedim.

Bu hayatta varolmanın acısını içime işlenmiş yoksunluklarla yaşamaya çalışırken, günaha yaklaşmak, bilmediğim rüyalara çekilmek belki de çok yakın...

Emrah Tuncer/İstanbul Üniversitesi

İnsan Aşk'tan Vazgeçerse Yaşlanır

Eğer Tanrı bana birazcık can verse, basit giyinir, yüzümü güneşe çevirir, sadece vücudumla değil ruhumu da tüm çıplaklığıyla açardım... Tanrım eğer bir kalbim olsaydı nefretimi buzun üstüne kazır ve güneşin göstermesini beklerdim. Gözyaşlarımla güller solar, vücuduma batan dikenlerin acısını hissederek, dudak kırmızısı taç yapraklarından öpmek isterdim.

Sizlerden çok şey öğrendim. Ama bu öğrendiklerim pek işe yaramayacak. Çünkü hepsini bir kutuya kitledim. Mutsuz bir şekilde...

Sivas'tan Erdal - www.erori34@hotmail.com

Özgürlük Nerde?

Selam dostlar...Galiba ben sizin yaş olarak en küçük okurlarınızdanım. 18 Mart 1989 doğumluyum. Fakat, söylediğim gibi yaşım küçük. Mantığım ise diğer yaşıtlarımın çoğuna göre (en azından kendi çevremdeki) çok daha fazla.

Ben de Ali Ulubay arkadaşımıza katılıyorum. Çok haklı.. bizim ülkemizin insanları KONUŞAMIYOR! Haklı da olsalar, haksız da olsalar hiçbir şekilde duygularını dile getiremiyorlar. Düşüncelerini istedikleri gibi paylaşamıyorlar, birbirlerine anlatamıyorlar. Hani bizim ülkemizdeki DEMOKRASİ?! Bizim halkımız haklarını koruyamıyor bile! Savaş olursa -ki Allah korusun- canlarını kaybedecek olanlara söz hakkı verilmiyor. Nerede bu demokrasi? Hani biz başkalarının haklarını çiğnememek koşuluyla özgürdük. Benim üzüldüğüm, okullarda bize bunlar öğretiliyor. Siz özgürsünüz deniliyor! Hani özgürlük? Ben özgürlük göremiyorum. Halkımın özgürlüğü, benim özgürlüğümdür... İleride çocuklarımın özgürlüğü bu mu olacak? Neyse... Sıkıldım bu konudan. Bunları düşündükçe insanın keçileri kaçırası geliyor.

Bir de "Keyifsiz Doktor" arkadaşımıza bir mesaj iletmek istiyorum. Aşk 'tanımsız' değildir. Aşkın milyonlarca, milyarlarca tanımı vardır. Ama asla tanımsız değildir. 'Tanımsız' diyerek sen de kendince bir tanım getirmişsin aşka: Aşk; tanımsızlığın, anlamsızlığın ve monotonluğun birleşmesidir birleşmesidir demişsin. Bu da kendince bir tanım değil mi? Bir şiir de aşkın tanımıdır, bir cümle de, bir kelime de... Yeter ki biz onun içindeki anlamı bulalım... Benim anlayamadığım bir konu daha var; dostluk... Aklım buna yetmiyor. Lütfen dostluğu anlayan birisi bunu bana açıklasın.

Hepinizi çok seviyorum! Lütfen artık susmayalım. En azından bizden sonrakiler için... Saygılarımla...

Crazy Girl-Karşıyaka/İzmir

Reddi Miras

Barbarlığın yumurta ikizi sadistlik de atalarımızın bizlere mirasıdır!! Tarihini , geçmişini bilmeyen insanlar yanılırlar.

a) "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır"

Yılan sokar ve zehirler. Deliğindeki yılan, bırakalım orada kalsın ve kimse zehirlenmesin.

b) "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" derler".

NEME LAZIMCILIK EN BÜYÜK ALÇAKLIKTIR!.. Bunlar başkalarının başına gelen felaketlere, haksızlıklara, kendi başına gelmediği için sevinenlerdir...

c) "Dayak cennetten çıkmadır".

d) "Kızını dövmeyen dizini döver" vb...

Hem kendi insanlarımıza karşı sadist olacağız. Ama aynı paralelde ABD'nin çıkarları için ülkemizi ve insanlarımızı ateşe atacağız. Ondan sonra çağdaşlıktan, medeniyetten bahsedip; Avrupa Birliği bizi niye arasına kabul etmiyor? diye sormayalım ve de dünyayı bizlere kıçlarıyla güldürmeyelim!!! Leman emekçileri ve okurlarına saygılarımla.

Halil Kunut

Suç ve Savaşlar Üzerine

İnsanlığa yararı dokunacağına inandığımız bir ideal uğruna mücadele verirken, eskiyi silip ve yok edip yerine yenisini yapmamız gerekmez mi?.. Peki bu yakıp yıkmakta insanlık yararına olsa dahi bir "suç" değil midir?

Bu konu üzerinde durmadan önce "suç" kavramı üzerinde birkaç söz söylemek isterim. Suç sözlük anlamı bakımından belli yasaların ve kanunların dışına çıkarak herhangi bir şeye ve kişiye zarar verme; cana kastetme, ırza geçme, hırsızlık vb. eylemlerde bulunmak anlamlarını içerir. Buraya kadar "suç" kavramı üzerinde bir fikir edindiğimize göre, tarihten bu güne kadar gelen savaşların, yakıp yıkmaların ve talanların her ne kadar meşru zeminlerde veya buna benzer şekillerde olsa da bir suç olduğunu vurgulamamız gerekir. Çünkü savaşlarda da binlerce insan öldürülüp katlediliyor, kadınların ırzına geçiliyor, talanlar yapılıyor.

Savaşlar da haklı ve haksız olmak üzere ikiye ayrılıyor. Bunlardan ilki belli bir ideale ve amaca hizmet eden bir savaş ve mücadale, ikincisi ise kendi menfaat ve çıkarları uğruna insanlığı yok edip insanları sömüren kişilerin savaşlarıdır...

Bu tanımlamalardan ilki yine başta söylediklerimize denk gelmektedir. Yani belli bir amaç ve ideale ulaşmak niyetiyle yerleşik bozuk ve baskıcı sistemi yıkmak uğruna verilen savaştır. Bu da bir suç olmakla birlikte içerdiği anlam dolayısıyle haklı olmaktadır. Yalnız ikinci tanımlamadaki savaşlar keyfi ve belli çıkarlar üzerine yapıldığı için kesinlikle "suç" sayılmaktadır. Ne yazık ki günümüzde belli çevrelerce belli bir ideoloji ve amaca bağlı savaşlar ve mücadeleler kötülenmekte ve "suç" olduğu iddia edilmektedir. Keyfi yapılan ikinci türden savaşlarda yüceltilmektedir.

Her şeye rağmen dünyada savaşlar olmaması dileğiyle bütün duyarlı ve aydın insanlarımızı savaş sorununa karşı tavır almaya çağırıyorum.

Bilgen Urulu-Varto/Muş

Gerçek

Hayat aslında sonsuz, dibi karanlık bir uçurum. İnsanlar bu uçurumdaki dallara tutunarak yukarı çıkmaya çalışıyorlar, amaçsızca. Çıkabildikleri yere kadar çıkıp aşağı atlıyorlar. Daha doğrusu aşağı düşüyorlar. Aşağısı karanlık, kapkaranlık. Ama gerçek ve tek gerçek olan ise ölüm. Ne yaparsa yapsınlar, kendilerini nasıl aldatırlarsa aldatsınlar, istedikleri yalanlara, sahteliklere de sarılsalar; eninde sonunda değişmez gerçekle tanışıp, tartışmasız kabullenecekler.

Benimse her tuttuğum dal kırılıyor (Biraz arabesk oldu ama..), habire düşüyorum. Bir alttaki dala tutunuyorum isteksizce. Gittikçe yaklaşıyorum gerçeğe, gerçekte bana... Bırakmak istiyorum kendimi. Bir an önce tanışmak istiyorum gerçekle. Nasılsa kabullenmeşim zaten. Dediğim gibi bazen bırakıyorum kendimi ve düşmeye başlıyorum. İşte o zaman yeni dallar filizlenmeye başlıyor. Halbu ki onlar da en kısa zamanda kuruyup, kırılacaklar. Yine de tunuyorum bilinçsizce. Amaçsızca, isteksizce... Belki minnacık da olsa bir umut ışığı olarak gördüğümden. Belki de korkaklığımdan... Tutunuyorum işte. Bir süreliğine de olsa... Hemen kırılacağını bilsem de...

Bazen yalan bunlar diyorum. Herşey yalan. "Dünyadaki tek gerçek benim" diyorum. Bırakıyorum kendimi hayatın amansız sıradanlığına. Akıp gitmek istiyorum diğer insanlar gibi bu hayatın içinde... O da olmuyor. Belli bir süre sonra çarpıp durmak zorunda kalıyorum gerçeğin duvarlarına. Yıkmak istiyorum o duvarları. Önüme çıkan her şeyi yakıp yıkmak, paramparça etmek, tozu dumana katmak istiyorum. Ama biliyorum ki boşunadır, anlamsızdır bütün çabam. Bu her şeyi yalan insanlığımla nasıl yıkarım gerçeğin duvarlarını. Yine de çırpınıp duruyorum tüm acizliğimle.

Bizi bu anlamsız hayatta, yüzümüze küçük de olsa bir tebessüm yapıştırabildiğiniz için tüm Leman ekibine yürekten teşekkürler.

Dergo/Ağrı
www.dergo62@mynet.com

SAYI: 583
9 OCAK 2003
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için
Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: Sabah Gazetesi - Dergi Bölümü •
Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok.
No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Capitalism

Güzel Sanatlar Akademisi'ne başladığım yıl Amavutköy'de Fetullahçıların yurdunda kalıyordum. Yurtta bi de fizik dahisi bi çocuk vardı.. Elemanı NASA'dan çağırmışlar.. Ben burdaki dostluğu, kardeşliği oralarda bulamam diye kaldı yurtta.. Ne acaib bi tılsımmış bu özel yurt.. E ama nooldu?.. Fetullah Gülen getti NASA'ya!.. Amerika'da oturuyor yıllardır. Seni kaldın burda.. Ulan ne yapıyor bu dübercik diye geçenlerde aradım.. Babasının vergi iade fişi zarfını dolduruyormuş o esnada.. Peeh.. Ey gafil.. Ruhani otoritenin hastasıyken, şimdi maddi iktidarın maymunu oldun. Allah vere de bundan sonraki hayatında Arabistan'da doğasın... Şazeli tarikatına giresin de... İsmin de Abdülvelid Yahya ola, 40 yıl tasavvufla uğraşanda yine de adam olamayasın.. Tevekkeli değil, fesleğengiller familyasındandır..

YUMRUK DİŞLERİMİZİ, HAYAT DÜŞLERİMİZİ ÇÜRÜTÜR A GADASINI ALDIĞIM...

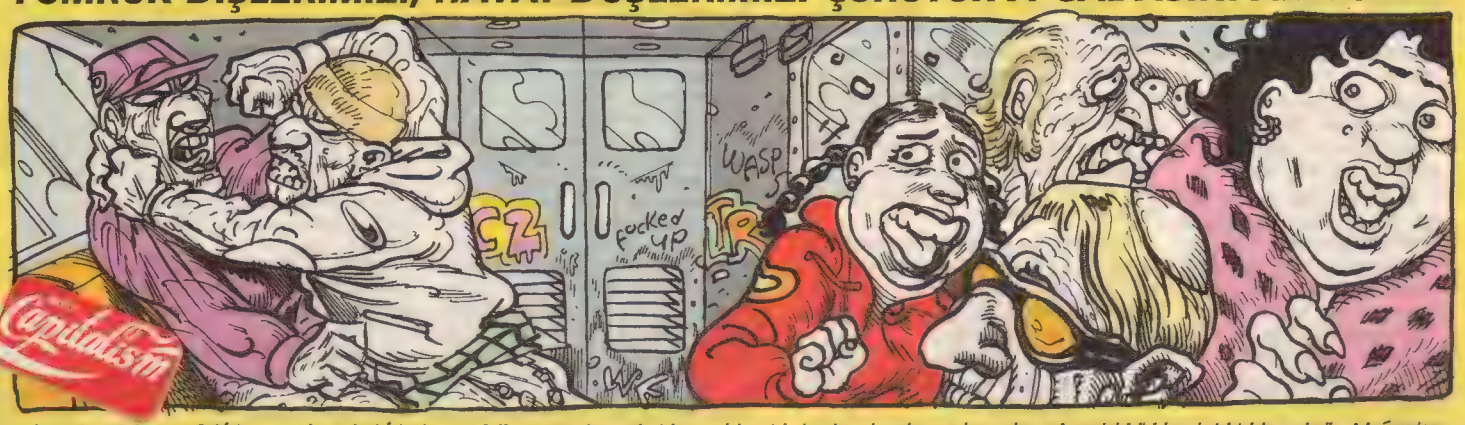

Amerika diyince.. 98'de ben New York'daykene bigün metroda garip bişey oldu.. bi durakta kapılar açılır açılmaz içerdeki iki lavuk birbirine girdi.. Meğer kapışmak için kapıyı bekliyolarmış.. İçerdeki halk inanılmaz bir ciyaklamayla dışarı fırladı.. Öbür vagonlardakiler de olayı görüp fırladı... Tren durdu.. Fakat meyzuda bir incelik var... Danışıklı dövüş.. Tamamen sistemle barışık.. Ooh ne güsel anuna koyim, kavgamızı edelim, açılsın kapılar, hem şanımız yürüsün, hem de ele güne bişey olmasın... Sistem koysun biz yiyelim.. Ne güzel orda hayat.. Oysa şeamet ve felaket saati onların dürtüsüyle hep biz Türkler için çalışır.. Bizde de metro var ama, hikayesi yok.. Sigorta ve emeklilik bağlayıp ordaki zencilerden getirserize bizim metroya... Anuna koyim, zencisiz metro mu olur?..

Cihangir'de oturuyoruz.. Bizim bakkala uğradım, geçenlerde.. Bakkal deliriyor... Bir tane sahte on milyonluk farketmiş kasada..(Nerden bulduysa o morötesi ışınlı para aletinden de almış.) Uyuz olmuş.. Para bi şekilde bunun elinden çıkıyor, Hayriye Abla'ya, ordan kuaföre, ordan Esnaf Lokantasına falan derken yine gelmiş burun eline.. Sinirden vıkır vıkır vıkırdıyor oturduğu yerde... benim de oracıkta bi gülesim geldi... Memleketin ufak bir maketi bu durum... Habire kazıklayın birbirinizi ha muna koyum.. İyicene doyasıya...

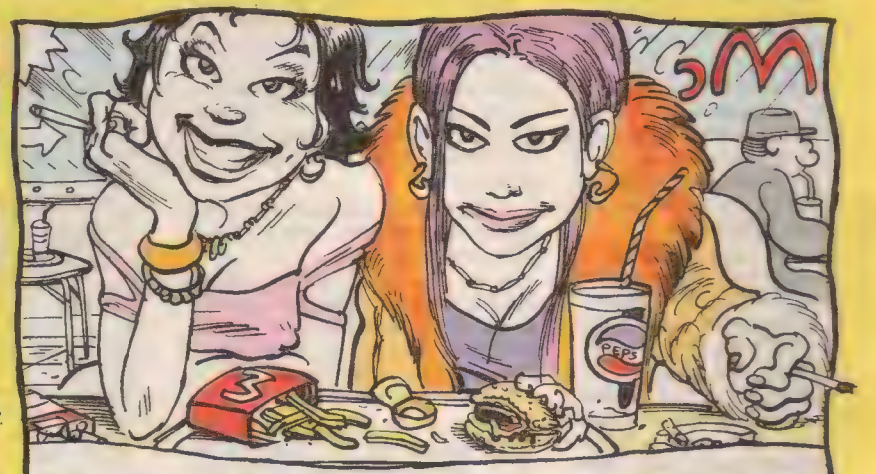

Bir esnaf hikayesi daha... Yıllar evvelinden... Yaş onyedi... Eminönü civarında dükkanları olan bi arkadaşla geziyoz oralarda... Çok güsel iki kızı gördük, tutulduk resmen!.. Serdeki denyo ergenlikle hemen yazıldık... Köşedeki Mek Danılds'a buyur ettik, geldiler sağolsunlar.. Laf lafı açtı... Ne iş yapıyoruz falan... "Esnafız" dedi bizimki.. "Dükkanımız var burda... Siz ne iş yapıyosunuz?" dedi.. Kızlar "biz de esnafız civardan" dedi... İyi de iş ne?. Kuyumcu musunuz?.. Dükkan ne?.. En sonunda inlediler... Fahişelermiş meğer! **Esnafsız** dedikleri o yani...

BOK-PÜSÜR

Tarihteki İlk Bok

Cennette yasaklanan meyveyi hepimiz biliriz. Yılan Havva'nın aklını çelince dayanamayıp elmayı yiyor. Tanrı ceza olarak onları boklu dünyaya yollar.. Cennette dışkı olmadığı için yenen yiyecekler ter yoluyla, mis koku halinde dışarı çıkar. Fakat bu fizyolojik durum dünyada böyle değildir. Adem ile Havva'nın karınları doyunca mideleri bokla doldu, popoda anüs olmadığı için çevrede bulunan misvak ağacının dalından küçük bir parça kopanıp kalçanın ortasında bulunan yarığa batırmışlar.. Böylece ilk insan boku dünya toprağıyla buluşmuştur. Misvak ağacının kabuklarını soyup suda beklettiğimiz ağacın kabuğunu soyduğumuz yeri elimizle ovuşturduğumuz zaman lifler oluşur. Lifleri pencere camına bastırdığımız taktirde camın diğer tarafından baktığımızda anüsteki kasık çizgilerine benzer, inanmıyorsanız misvak ağacının dalları aktarlarda satılıyor. Hocalar namaza başlamadan evvel diş fırçası niyetine dişlerini temizliyorlar.
Cem. Bak. yapımın "Bok" adlı eserinden alınmıştır.

*Geçenlerde bi bahar havası geldi gece İstanbul'a balkonda keyifle sigara içiyim dedim.. Meşhur dansözlerden **Zümre** geldi aklıma... Geçen yıl kokainli falan baskın rezaletinden sonra tövbe edip şahane bi İtalyan'la evlendiydi bu.. İyice gaza gelip müslüman etti İtalyan'ı.. Hatta sünnet bile olmuş.. Fakat boşanmışlar sonra.. E nooldu sonra o adam?. Müslümanlık ve o sünnetli şey?.. Ne yaptı o vaziyetleri Koççibey?.. Allahallah...*

Her seferinde niyet ediyorum, fakat yine girdik işte o cendereye... Yılbaşında Tarlabaşı tarafında bi dostun evine davetliydik... Cihangir'den oraya geçerken aradan İstiklal Caddesi'nden geçmek gerek.. Aha buyur yine insan selinin ortası... Altı üstü, karşı sokağa geçicez.. Ne mümkün! Avcılar, Eserler, Ümraniye... Tüm varoş kortejler halinde resmi geçit yapıyor caddede... Onlar da haklı.. Yılbaşı.. Fakat niye kız arkadaşımın kıçını elliyosunuz?. Peki benim niye dötümü elliyosunuz?.. Cep telefonum getti.. Bi tanesi "Benimle geleceksin!" diye bizim kızın kolundan tuttu çekti, zor kaptım! N'oluyo muna koyum ya?. Kolkola girmişler bide en önde! Geçit yok! Ney lan bu? Şeytan ayini mi? Zar zor geçtik karşıya.. Fakat trafik... Kasımpaşa'dan dolanıp gelicez Dolapdere'ye... Yolda polis içkili bi yankesiciyi çevirmiş Kasımpaşa'da... Eleman "Bırakın ulan beni, Tayyib'in arkadaşıyım ben!" diye anırıyor... Tayyip'de Kasımpaşa kilhanbeyiymiş ya.. Ah ilim irfan sahibi bu ümmet... Ah fırtınalı mucizeler yaratmış hangi neslin evladıyız?..

Hıncal'ın Yeri....

NTV'de haftada bir yayınlanan 90 Dakika adlı futbol programının hastası oldum.. Hıncal Uluç, Haşmet Babaoğlu, Kenan Onuk... Mütemadiyen hiçbir programı kaçırmıyorum.. Türlü sevimsizliklerine rağmen Hıncal öyle iştahla anlatıyor ki herşeyi burda, bi de gece yarısı da tekrarını seyredip iyice pekiştiriyorum. (Fakat gece sanki tesadüfmüş gibi yakalayıp, süzüyorum programı her seferinde).. Ama işin en garip yanı futbolla hiç ilgilenmemem... Maça bile gitmedim hiç...

584

16 Ocak 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/03- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

350 işadamı ve devlet bakanı Irak'a tarihi bir ticari çıkartma yaptı. 650 milyon euro'luk anlaşmayla geri döndü...

IRAK CAN DERDİNDE HÜKÜMETİM MAL!

PISST! KARDEŞ GÜZEL SAATLERİM VAR! BİR SANİYE YAKLAŞ ŞÖÖYLE! BU MAL KAÇMAZ!

YENGEYİ SEVİNDİR KOMŞU! AKŞAM PAZARI, TEN DOOLAR!

KOMŞU LOKUM VAR! ÇİFTE KAVRULMUS! ENERJİ VERİR!

KARABAAŞ .!. KARABAAŞ !.. OĞLUM KALK HADİ, HADİ KUZUSU, BİTANEM SAAT ON İKİ OLDU... HADİ BEBECİİME, YEMEK SAATİN GELDİ, YEMEYECEK MİSİN?..

MINA, KOYİİM, HANGİNİZ SAHİP, HANGİNİZ KÖPEK BELLİ DEĞİL... CÜSSENE GÖRE BİŞEY ALSAYDIN YA, MADEM ÖYLE, HIRT... DÜNYANIN PARASINI BAYILDIN O İTE, İKİ EV ALIRDIN O PARAYA .!.

Kadir Yılmaz

Leman MIX

Mehmet Özkanoğlu

ABİ HASTASIYIM ŞU MANİTANIN, VAR MI BÖYLESİ ALEMDE, MEMELERE BAK ÜFF.!!

SAKIN HAA.!. SAKIN HAA! AKLINI BAŞINA DEVŞİR OĞLUM! SANAYİ SİTESİNDEKİ DEREDEN GELDİ BU, ZEHİR, HORMON HER BİŞİ BUNDA! AMAN ZKİNE MUKAYYET OL! HASTALIK MI KAPCAN Bİ DE.!!

ÖZGE SAMANCI

ERCAN'CIM, GEÇMİŞ OLSUN!. SÖYLE BAKALIM, SANA NE ALALIM? BİSİKLET Mİ, BİLGİSAYAR MI?.

TAVŞAN!

Ayy!. Çok salak buu.! İdeal koca adayımı buldum galiba! Üzerine yoğunlaşayım.

özge

4 YAŞINDA ALLAH'A KÜFRETMİŞSİN, BURDA ÖYLE YAZIYOR !.

ALLAH ALLAH HANİ ÇOCUKLARA GÜNAH YAZILMIYODU?

YOK ÖYLE BİŞEY KANDIRMIŞLAR SENİ.!.

PIHH

özge

AY, MAHMUT!. SANA EVE İŞ GETİRME DEMEDİM Mİ?. ÇOCUKLAR KORKUYO, ÇABUK GÖTÜR ŞUNU ...

HÜRMETLER YENGECİĞİM ÖPİYİM .!.

KORKMA NURTEN BİŞEY YAPMAZ... BAKSANA, NE KADAR DA "TERBİYELİ"!..

ANNEE!

Yacip Örger

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

HAFTASONU BANA ÇARŞ İZNİ YOKSA, KİMSEYE YOK ARKADAŞ! KİMSE ALINIP GÜCENMESİN!

ÇIT

HEVESİNİ ALDIYSAN, GİT BOZ ŞUNU! KABAK GİBİ BELLİ EDİYORSUN YERİMİZİ...ALO.. ALOOO..

TERTİP, BİR DÜŞÜNSENE.. SAVAŞ ÇIKIYOR, HİÇ KİMSE SAVAŞA GİTMİYOR! NASIL?

TAM DA SIRASI HA! NERDEN GELİYO OOLUM BÖYLE FANTAZİLER AKLINA..

DİPNOT

Alp Tamer

SAVAŞA HAYIR DEMENİN YOLLARI : 1. YOL !..

HAYIR!

SAVAŞA TABİİ Kİ HAYIR.! SAYIN "DUBLLUYU BUSH" HAYIR... HAYIR...

SAVAŞA BİN KERE HAYIR !.. NO WAR ELHAMDÜLİLLAH .!.

HEM NE GEÇECEKKİ BİZİM ELİMİZE, ELALEMİN SAVAŞINDAN... NO !.. NO .!.

ZIRRRN!

NE 60 MİLYAR DOLAR MI? HEM DE YARISI PEŞİN. YE... YES... YEEEES... EVET SAYIN BAŞKAN PETROL KULELERİ SÜNGÜMÜZ, DOLARLAR MİĞFERİMİZ...

SAVAŞA HAYIR DEMENİN 2. YOLU : Baktınız ki ABD yardımı göz kamaştırıyor, yapıcakta başka bişey yok, en azından cephe yolunu uzatabilirsiniz olabildiğince.

KERKÜK 35.000 KM.

LeMan

ABD eski Ankara büyükelçisi Marc Parris'ten savaş ara gazları: "Savaştan sonra, barış masasına gelmeye kalktığınızda, bir kenarda paltonuzla beklemek zorunda kalabilirsiniz...", "Daha sonra ararsanız, Beyaz Saray'ın telefonları hep meşgul çalar..."

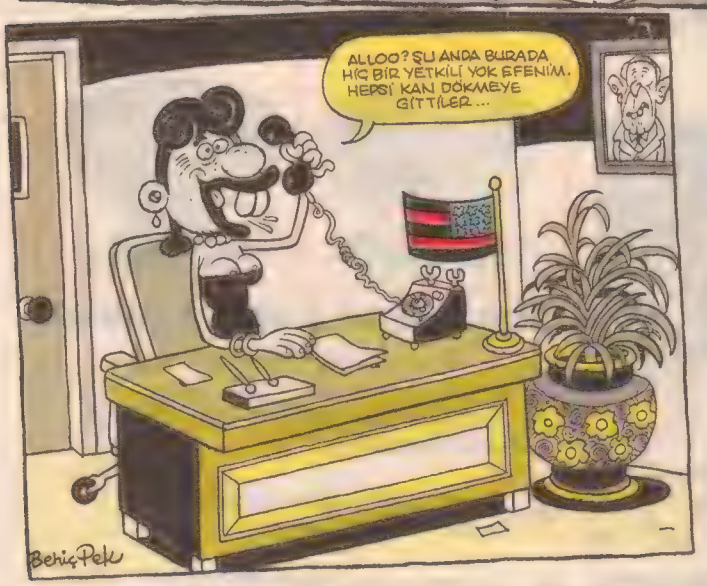

AB uyum paketleri birbiri ardına çıka dursun, pratikte her paket patlayıp çatlıyor..Yayıncılar Birliği 2002 yılı raporuna göre, 38 yayınevinden, 57 yazarın, 77 kitabı yasaklandı...

Ekonomide bol keseden vaadlerle iktidara gelen AKP, yeni kaynak yaratmak için bir zamanlar çatısı altında bulunduğu Refah Partisi'nin kapattığı kumarhaneleri yeniden açmanın yollarını arıyor..

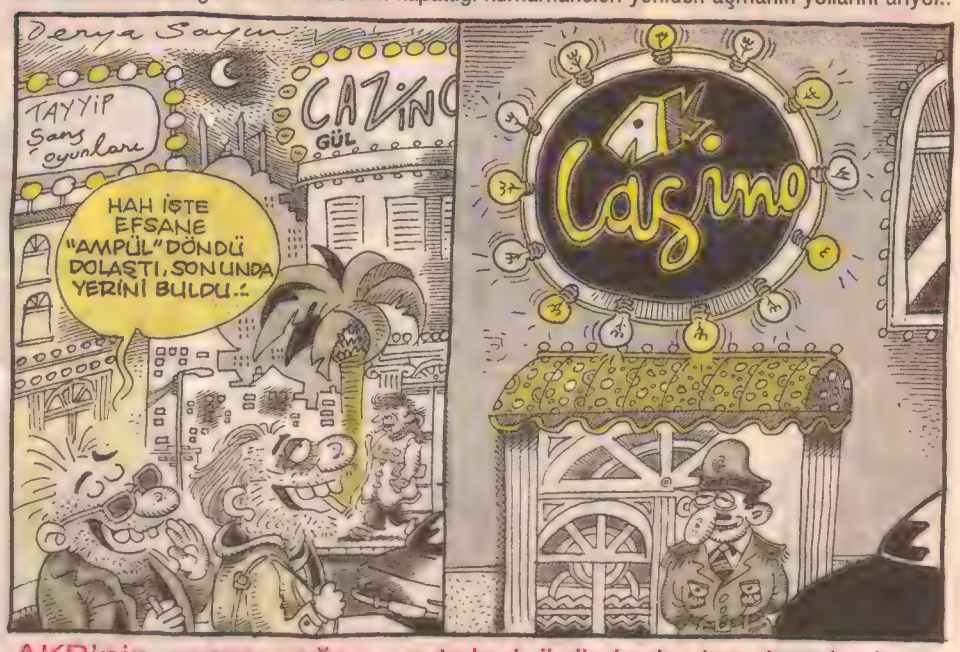

AKP'nin , zam yağmuru tekel ürünlerinden başladı..
İçki ve sigaraya yüzde15 ile 20 arasında zam yapıldı..

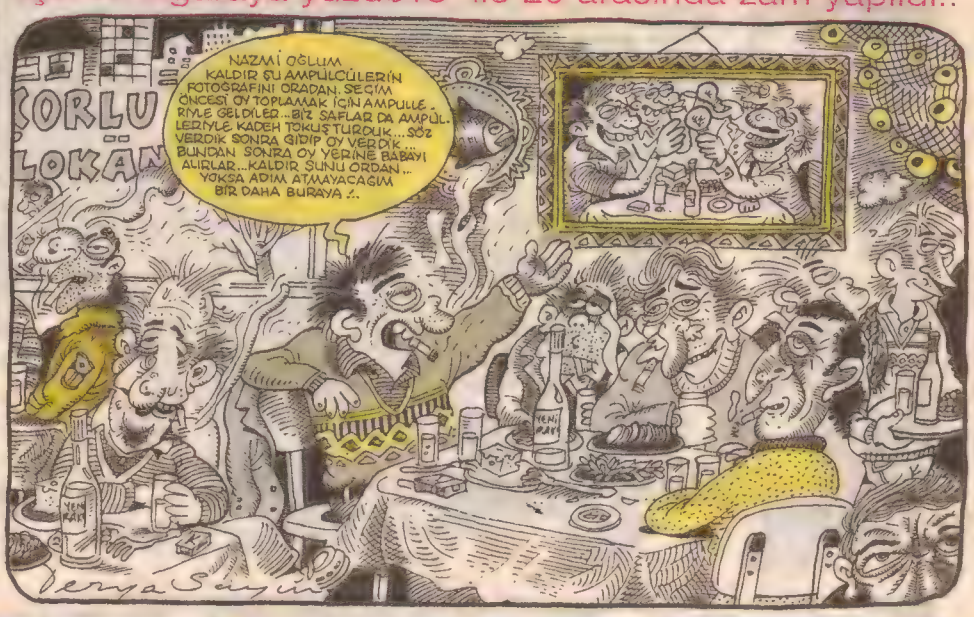

İşadamları hükümetin öncelikli programlarını beğenmedi... Kendi yağında kavrulma kararı aldı!!!

SAVAŞ ÇIĞLIKLARI bu savaşı durdurursak her savaşı durdururuz

TUNCAY ÖZİLHAN hep bana rabbena

KEMAL GÜRÜZ yök'tür git

SAVAŞA MEDYA FONU 200 milyon dolarlık bal, kap doları çal savaş

davulunu, en çok pay ülkemiz medyasına düşecek galiba

İŞ ALEMİ ne savaş ne kriz

post napolyonlar para para paraaaa

MARC PARRİS bizle beraber olmazsanız savaştan sonra babayı

alırsınız demediği kalmayan şantajcı eski büyükelçi

NEŞTER OPERASYONU sağlıktan rant

kapanlar cibiliyetsiz vurguncular

PEARSON elçi değil merkez valisi go go go go home

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞCAĞ

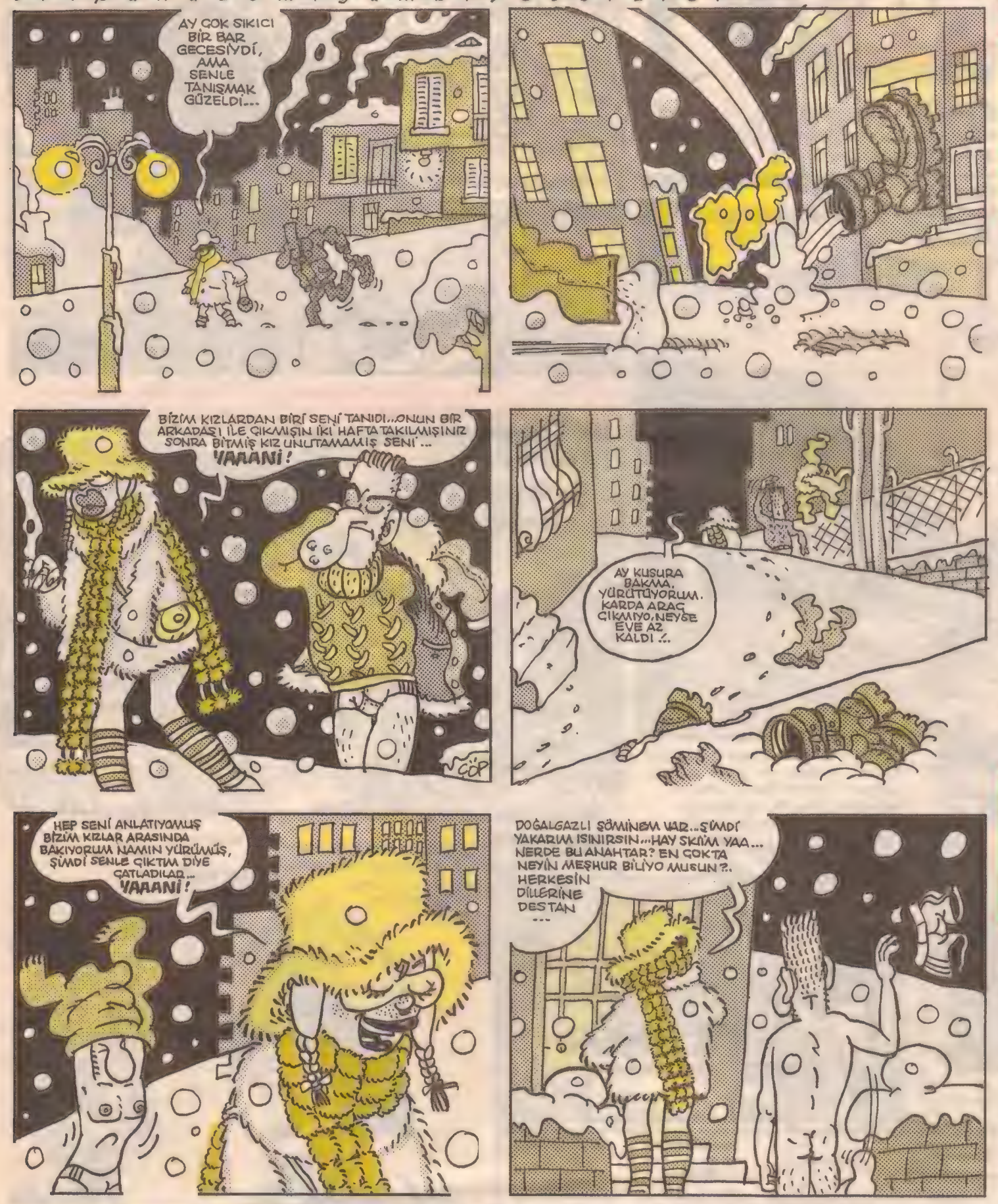

daral@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

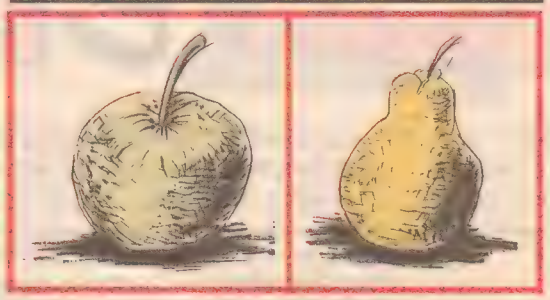

ELMA & ARMUT

1. Elma, Adem ile Havva'nın "yasak meyvası" olarak din kültüründe yerini almıştır... **Armudun mistik alemle işi olmaz!..**
2. Elma, "Kızılelma" kodlamasıyla Türk dünyasında yerini almıştır... **Armudun ırkla, milliyetle işi olmaz!.**
3. Elma, Newton'un başına düşerek bilim tarihinde yerini almıştır... **Armudun ilimle, bilimle işi olmaz!..**
4. Elma, Giyom Tel aracılığıyla masal evreninde yerini almıştır... **Armudun masalla, öyküyle işi olmaz!..**
5. Elma, "Kristal Elma" ödülleriyle reklam ortamında yerini almıştır... **Armudun reklamla, pazarlamayla işi olmaz!..**
6. Elma, marka ismi olarak sanal hayatta yerini almıştır... **Armudun bilgisayarla işi olmaz!..**
7. Yarısının gönül aldığı ileri sürülen elmanın iyisini kimlerin yediği meçhuldür... **Armudun iyisini ayılar yer!..**

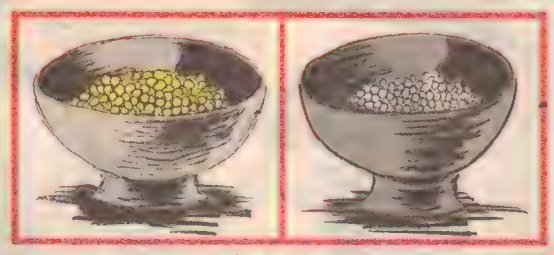

SARI LEBLEBİ & BEYAZ LEBLEBİ

1. Sarı leblebi, 'leblebi' realitesinin ana temsilcisidir, leb denince ilk akla gelendir... **Beyaz leblebi, gölgede kalır, bir nevi çeşitlemedir!..**
2. Sarı leblebi, bozanın partneridir... **Beyaz leblebi, rakının!...**
3. Sarı leblebi, bir Çorum markasıdır... **Beyaz leblebinin memleketi sırdır!...**
4. Sarı leblebi, AKP tabanıdır... **Beyaz leblebi, CHP!..**
5. "Leblebi goydum tasa gızannem" ya da "Leblebiyi gavurah, dumanını savurah" gibi türküler, sarı leblebiyi çağırıştırır... **Beyaz leblebinin bu tip bir çağrışım gücü yoktur!..**
6. 1 aslında +1'dir ama artıyı söylemeyiz, aynı şekilde sarı leblebiden bahsederken "leblebi" demek yeter... **-1 derken mutlaka eksiyi belirtiriz, aynı şekilde beyaz leblebiden ancak "beyaz leblebi" diye bahsedebiliriz!..**
7. Çocukluğumuzda "sarı leblebi tozunun" yeri olmuştur... **"Beyaz leblebi tozu" ne yedim, ne de yiyene rastladım!..**

Çizimler: Onur Güçel

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

esp: vacip ciz: boysal

Arkadaşımız Kemal Aratan mazereti nedeniyle bu haftaki sayfasını çizememiştir...

Akşam

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

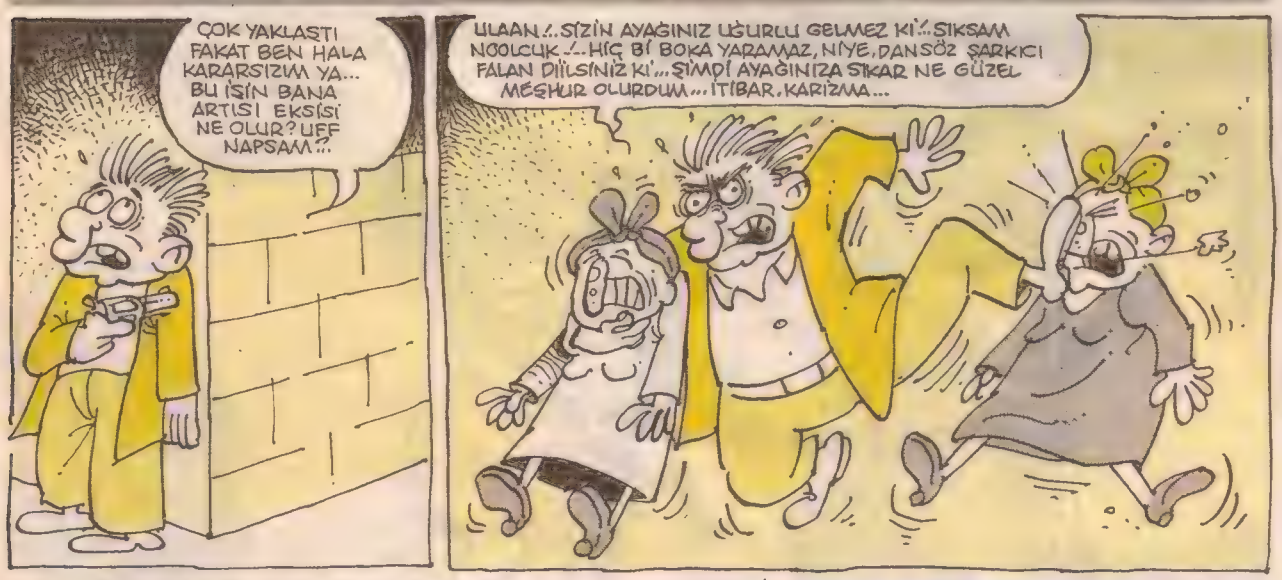

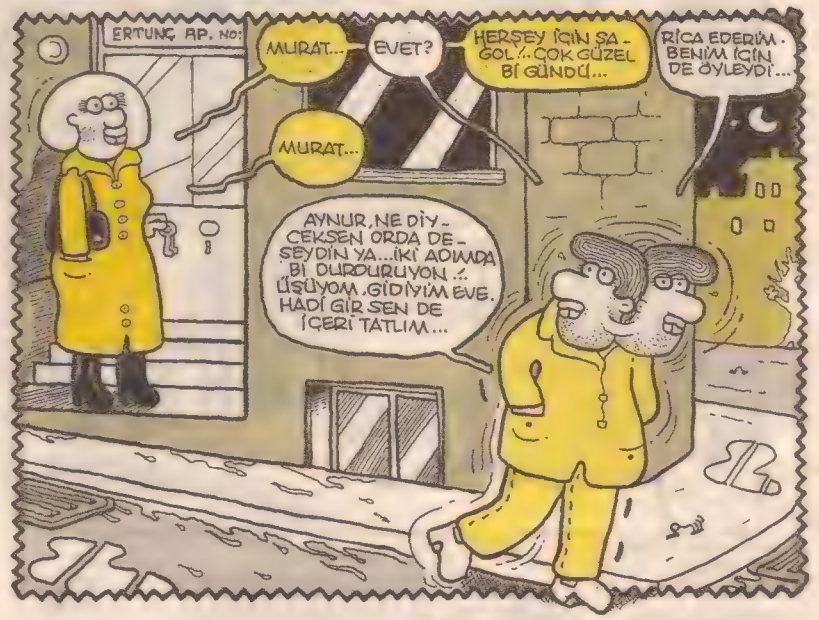

KAHRAMAN MASA ESAT

Behiç Pekü

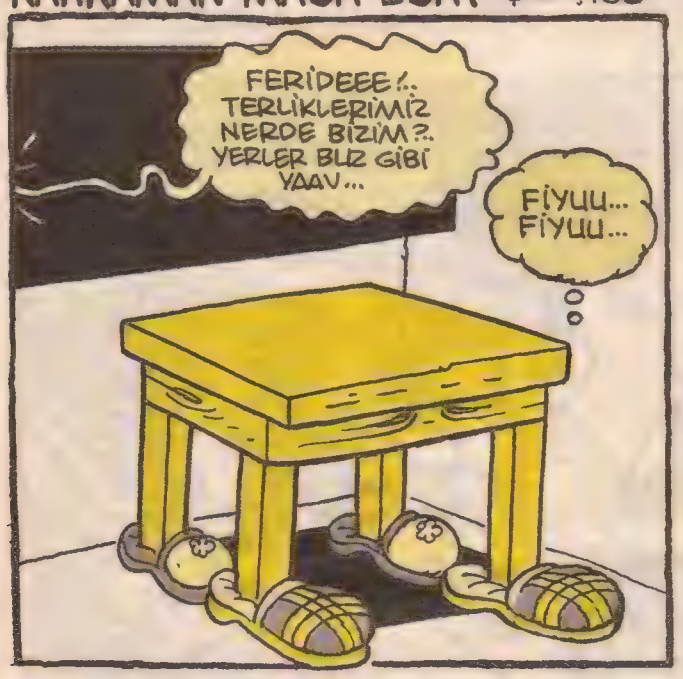

ERDENER ABİ

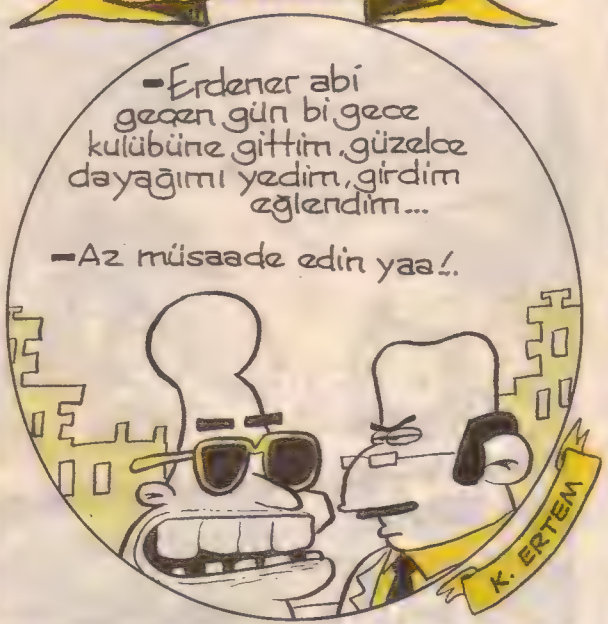

HAMDİ YÜZBAŞI

MAMUT TİBET

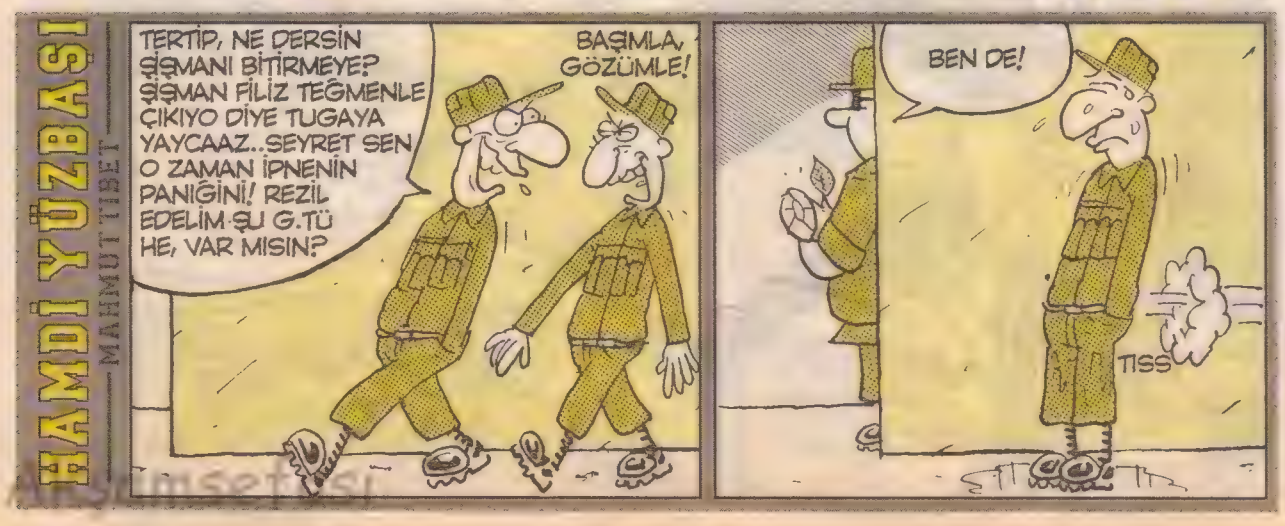

Aydınsel Tasarım

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

BİRADER ORADAN BİZİM MASAYA İKİ TANE KONSOMATRİX YOLLASANA...

EE? ANLAT BAKALIM... NASIL DÜŞTÜN BURALARA?..

YUUH! YUUH!

YUUH!.. YUUH!..

AYOL BİZİM AYSEL'E BAK... YUH İKİZİNİ BULMUŞ, NE GÜZEL...

O NE BE... BİNANIN TEPESİNDE... KİM ÇÖP DÖKER Kİ ORAYA... KAFAYI MI YEDİ BUNLAR?.

BURAYA ÇÖP DÖKEN EN ADİ ŞEREFSİZDİR...

AMAN ALLAHIM... GÖRÜNMEZLİK HAPINI İCAT EDEYİM DERKEN DUYULMAZLIK HAPINI BULDUM... ASİSTAN! HOOP! ALOO! KİME DİYORUM... HOOP!..

AĞA MAALESEF SENİN KAZANI DOĞUMDA KAYBETTİK, BEBEK DE GİTTİ... İKİSİ DE SİZLERE ÖMÜR...

TÜH UTANMAZ... SEN NASRETTİN HOCA'DAN DE YÜZSÜZ ADAMMIŞSIN BE...

BURAYA ÇÖP EN ADİ ŞEREFSİZDİ

HAVA KORSANI FENALAŞTI... DÜŞTÜ! NAPICAAZ!..

EYVAH! UÇAĞI KİM KAÇIRACAK ŞİMDİ?.

İMDAAAT MAHFOLDUK!

ARANIZDA UÇAK KAÇIRMASINI BİLEN YOK MU BEYLER YAA!..

canbarsian@superonline.com

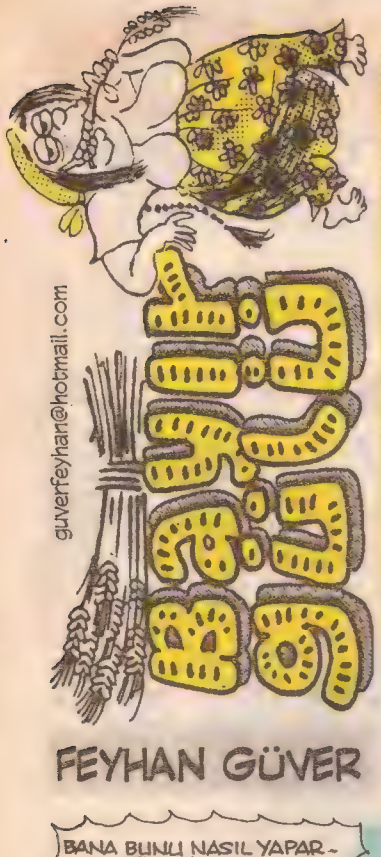

Teşviklerle, kredilerle iyice yağlanan, semizleşen medya açılı
aşına 75-100 milyon arası zam yapılınca kıyameti koparc
medya kuzuları, ekonomi batacak, kaynak nerden bulunac

AŞK TEK KİŞİLİKTİ..

Eskiden anlamazdım. Çocuktum o zamanlar. Adına hayat dedikleri o bilmeceli kurgunun hepsi birbirinden heyecanlı ve merak uyandıran sürprizleri süslü ambalaj kağıtlarını açmam için sıraya girmiş beni bekleyen binlerce rengarenk hediye paketi gibi etrafımda döner dururdu sanki. Ara sıra büyükler kendi aralarında konuşurken kulağıma çalınırdı, ama anlayamazdım. **Hayat çok zor,** derlerdi, **yaşamak hiç de kolay değil...** Ya da, **hayat bildiğini okuyor,** derlerdi, genellikle kederli, kırgın seslerle... Peki neydi hayat dedikleri? Ya da kimdi? Neden bildiğini okuyordu? Hayatın bildikleri neydi? Onun bildiklerini biz bilmiyor muyduk?

Çocuktum, evet... Ama farklıydım diğer çocuklardan... Annemin komşuları bize oturmaya geldiğinde, ya da aile dostlarımızdan birinin evine yemeğe gittiğimizde diğer çocuklarla birlikte arka odada oynamak yerine büyükleri dinlemek daha eğlenceli gelirdi bana. Annemin yanında sessiz sessiz oturup konuşulanlara dikkat kesilir, anlatılan öyküleri anlamaya, kendi çocuk dünyamla yorumlamaya çalışırdım. Şaşırırlardı bana, ne kadar uslu olduğumu, başka çocukların gittikleri evlerin altını üstüne getirdiklerini, benim sanki anlıyormuş gibi büyüklerin sohbetlerini dinlememin ne de sevimli olduğunu söylerlerdi gülümseyerek. Ne onların takdir dolu cümleleri, ne de annemin benim usluluğumdan duyduğu gururdu beni orada tutan. Anlatılan öyküleri dinlemek benim için dünyanın en güzel oyunuydu. En çok da şu hayat dedikleri şeyi merak ediyordum. O hayat dediklerinden herkeste birer tane vardı anlaşılan... Ve o hayat sahibini hiç durmadan kendi bildiklerini okuyarak şaşırtıp duruyordu... Peki benim hayatım nerdeydi? Onunla ne zaman tanışacaktım? Daha fazla merakımı yenemeyip birgün bu soruyu anneme sorduğumda, her zamanki o tuhaf, o yaşımdan beklenmeyecek sorularımdan biriyle daha karşı karşıya olduğunu düşünmüş olmalıydı ki, kestirme bir yanıt vermişti bana, hiç unutmuyorum. Büyüdüğün zaman, demişti şaşkın bir gülümsemeyle, sonra şefkatle sarılıp, **akıllı kızım benim,** diyerek bir öpücük kondurmuştu yanağıma... Verdiği yanıt aklımı daha çok karıştırmıştı... Büyümek benim için bambaşka bir bilmeceydi... Çünkü hep, **büyümüş de küçülmüş sanki,** diyorlardı benim için... Demek ki ben önce büyümüşüm, sonra da daha hayatımla tanışamadan birdenbire küçülmüşüm, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama annem bu tür tuhaf sorularıma hep büyüdüğün zaman diye yanıt verdiğine göre bu doğru olmamalıydı. Demek ki ben de büyüyecektim. Ve büyüdüğüm zaman herşeyi anlayacaktım... Benim de bir hayatım olacaktı. Ve ben büyüdüğümde herşeyi biliyor olacağım için hayatıma da doğru bildiklerimi anlatacaktım. Böylece benim hayatım za
benim öğrettiğim şeyler olan bildiklerini bana okuduğu zan
hiç şaşırmayacaktım.

Beyoğlu'nda, o birlikte çok sık gittiğimiz kahvelerden bi
de yanımda oturmuş, günlerdir acımasızca ruhumu kem
soruların o kahredici yanıtlarını gizlemek istercesine gözl
benden kaçınırken, evet belki de ilk kez o an, bu kadar ge
bir şekilde o çocuksu duygularımda nasıl da yanılmış old
mu anladım. O gün tuhaf bir coşku vardı sende. Sıradışı.
cuksu bir heyecanın vardı. Oradaydım, karşındaydım, doku
bileceğin kadar yakınındaydım. Ama baktığın, gördüğün.
nuştuğun ben değildim artık. Senden öyle parlak bir ışık ya
yordu ki, o ışığın parlaklığında rengi soluklaşan, görüntüs
derek zamanın sonsuz yıkıcılığıyla kaybolan bir resimden f
sızdım. Bana ne anlatıyordun, sana ne cevaplar veriyord
farkında bile değildim... İçimden yükselen o çığlık sanki
tellerimde bambaşka sözcüklere dönüşüp, öyle dökülüyo
dudaklarımdan. Hayatı durduralım, hayat bildiğini okuyor
olur durduralım onu, diye haykırmak istiyordum. Ama yas
ğım o korkunç panik duygusu gövdemin içine hapsolm
sanki. Dudaklarıma, sesime söz dinletemiyordum. Sanki
bölünmüş gibiydim. Bedenim söylediklerine inanmış gör
yordu. Belki de inanmak istiyordum, bilemiyorum. Ruhu
yaklaşan tufanın o korkunç uğultusundan kurtulamıyor
uğultuyu sana duyuramamanın çaresizliğini yaşıyordu. Teh
nin o artık engellenemez yakınlığını sana duyurmak için i
de durmaksızın yankılanan çan seslerini algılamaktan öle
uzağıma düşmüştün. Hayat bildiğini okuyordu, evet... H
aramızda derin bir uçurum gibi giderek açılıyor, yarattığı
tesadüflerle bizi o uçurumun iki yakasında sonsuza kadar
maya hazırlanıyordu.

Birazdan kalkıp gidecektin. Nereye gideceğini biliyor
Ne yapacağını hissediyordum. Seni o kadar iyi tanıyordu
ruhum ruhunun bir parçası olmuştu sanki. Bana hissett
mek için elinden geleni yapsan bile içinde tomurcuklanan
ni aşkın zehirli bir sarmaşık gibi benliğini an be an nasıl
ğını adeta kendi içimde hissediyordum. Kalp atışların hızla
ça benimki de hızlanıyordu. Ansızın içinde beliren o engel
mez heyecan kıpırtısını ben de içimde hissediyordum. S
tek bir farkım vardı. Sen hızlanan kalp atışlarınla, içini sa
heyecan duygusuyla yepyeni bir aşka hazırlanmanın, ke
yeni birine anlatacak olmanın, bu yeni aşkın belirsizliğini
rattığı merak ve cazibenin büyüsüyle bana ve bizim sevda
karşı giderek kayıtsızlaşıyor, bense seninle aynı anda his

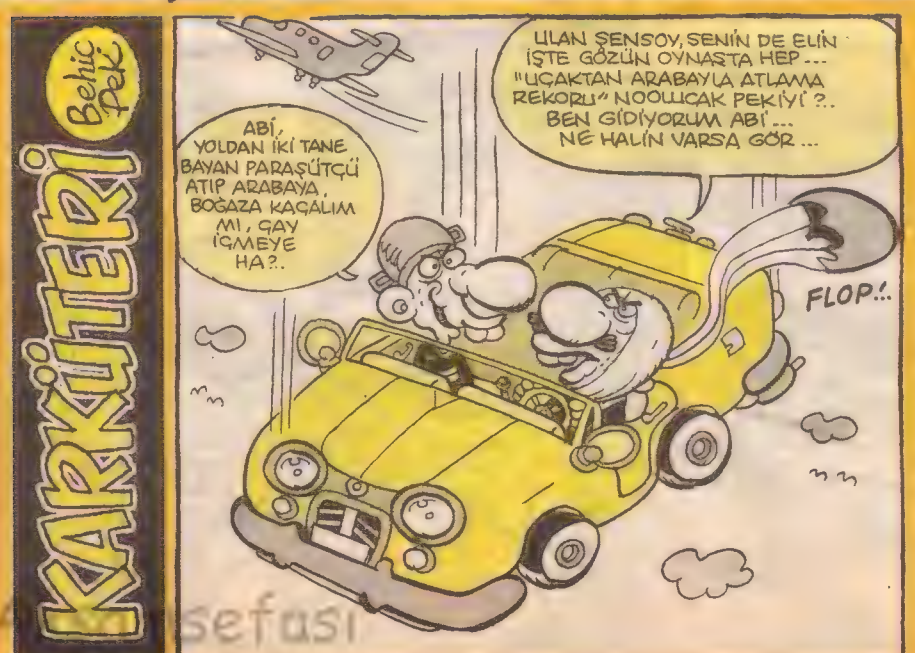

sınırının altındaki emeklinin ma-
. Obezite hastalığına yakalanan
ak yaygarası koparıyor...

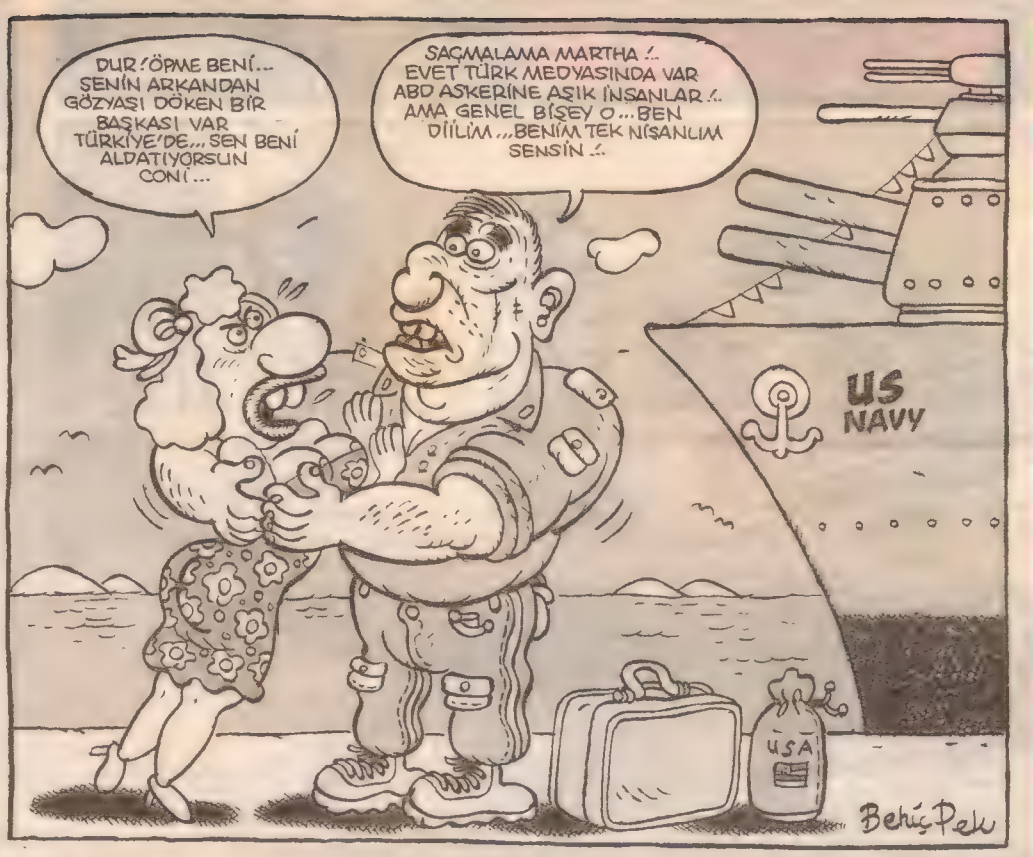

ğim bu yeni duyguların içimde tarifsiz bir acıya dönüşmesini çaresizce izlemekten ve beklemekten başka bir şey yapamıyordum. Seni hissedebiliyordum, evet. Hissettiğin herşeyi kalbimde hissedebiliyordum. O ana kadar seni bu kadar iyi tanımamın mucizevi ve mükemmel bir şey olduğuna inanmıştım. Ve belki de kimseyi bu kadar iyi tanıyamayacağım için bu güçlü bağla sana daha sıkı bağlanmıştım. Bu yakınlık tarifsizce mutlu ediyordu beni. Şimdi ise ilk kez, keşke seni bu kadar iyi tanımıyor, ruhundaki her hareketini böylesine güçlü duygularla hissedemiyor olsaydım, diyordum. Çünkü artık hissettiklerim bana dayanılmaz açılar veriyordu. Keşke bu kadar iyi duyumsayamasaydım seni. Keşke benden saniye saniye, dakika dakika her an biraz daha kopuşunu ruhumun gözleriyle bu kadar net göremiyor olsaydım. Keşke bütün bu olanlar öyle ansızın olsaydı ki, korkunç bir şok ve şaşkınlıkla uyuşsaydı bedenim. O derin ve ani şokla uyusaydım, yıllarca, yıllarca uyusaydım... Uyandığımda hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey hissetmemiş, hiçbir şey hatırlamıyor olsaydım.

Oysa bu mümkün bile değildi. Aylar öncesinde hissetmiştim benden kopacağını, bir başka aşkın büyüsüne kapılacağını ve tıpkı o Beyoğlu kahvesinde olduğu gibi ellerime bir yabancının elleriyle dokunup, gözlerime bir yabancının gözleriyle bakacağını, benimle hiç tanımadığım bir yabancının sesiyle konuşacağını... Ansızın belki hiç tanımadığın, belki de çok yakından tanıdığın bir başkasına dönüşeceğini... Aylar öncesinde hissetmiştim... bir ses duymuştum sanki. Çok uzaklardan gelen belli belirsiz bir ses... Sanki ılık bir yaz sonu gecesinde insanın saçlarında dolaşan yumuşacık bir rüzgarın tatlı uğultusuna benzeyen bir ses... Saçlarını annenin eksik bıraktığı bir sevgiyle okşayan o rüzgar adını kulaklarına fısıldıyordu. Seni başka bir yere çağırıyordu, başka bir zamana... Benimle paylaştığın, benimle büyüttüğün o dört duvarı sevdayla örülü evimizin kapılarının, pencerelerinin arasından sızan, adını hiç durmadan benim asla seninle birlikte olamayacağım çok uzaklara çağıran bir rüzgar vardı kaç zamandır, hissediyordum... Öyle çok içindeydim ki, adını fısıldayan o rüzgarın senden başka birinin duymasının asla mümkün olamayacağı o sessiz sesini ben de işitiyordum. O yaralı çocukluğunun kalbindeki kurak topraklarını yalayıp havalandıran o sese kulaklarımı kapatabilmem mümkün değildi. Çünkü ben senin o yaralı çocukluğunun kalbindeki kurak topraklarında yaşıyordum yıllardır. Seni tanıdığım ilk gün görmüş ve o günden beri yıllar boyunca var gücümle sevgimle sulamıştım o toprakları. Öyle çok sulamış, öyle büyük bir inatla tutunmuştum ki ruhuna, çocukluğunun kalbinde yarattığı o çatlak topraklar bile kayıtsız kalamamıştı yorulmak, dinmek bilmeyen bu deli sevdama... En sonunda narin ve kırılgan bir aşkı filizlendirebilmiştim kalbinde... Nasıl üzerine titriyordum, en iyi sen bilirsin, nasıl da kıyamıyordum sevdamızın o büyülü çiçeğine... Onu hayatın zehirli sularından koruyabilmek için var gücümle çırpınıyordum. Çocukluğunun o sevgisizlikten kurumuş toprağının çatlaklarını doldurmak için, içindeki her sevgi açığını kapatabilmek için kendimi unuturcasına, zamanı, hayatı ve ölümü yok sayarcasına çabalıyordum.

Belki ben de hala küçük bir çocuktum, bilmiyorum. Belki de tıpkı o çocukluk düşlerimdeki gibi eğer ona doğru bildiklerimi öğretirsem hayat benim bildiklerimi okur sanıyordum. İnsan birini yürekten severse, insan birini kendisini unuturcasına severse, insan bir kalbin temizliğine, masumiyetine ve sevgisine inanır ve o ruhu kendi ruhuyla sarıp sarmalarsa, sevilen kalbin çorak toprakları aşk bahçesine döner, çocukluğun yaraları sarılır, o derin çatlaklar sevgiyle kapanır sanıyordum. Evet, evet... Aşk emektir sanıyordum.

Birazdan kalkıp gidecektin. Nereye gideceğini biliyordum. Sana dur, gitme, demek istiyordum. Diyemiyordum. Mis kokular sürmüştün, en sevdiğin giysilerini giymiştin. Bayramın ilk günü sabahın erken saatlerinde evden fırlayıp, yeni alınmış elbiselerini göstermek için bütün gün sokakta dolaşıp duran çocukluğunun yüzündeki o naif gurur vardı yüzünde... Sana kaç zamandır ilk kez yeni bir takım elbise alınmıştı. Yağmur yağıyordu, ama umurunda bile değildi, sen sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordun. Öyle masumdun ki... Sokaktan geçen bir arabanın sıçrattığı çamurla yeni giysilerin kirlendiğinde yüzündeki gurur acıya, yenilgiye, utanca dönüşecekti. Kendini çırılçıplak hissedecektin.

CEZMİ ERSÖZ

Öyle seviyordum ki seni, söylesene nasıl dur diyebilirdim? Tıpkı o giysiler gibi masum ve lekesizdi duyguların... sana nasıl onlarla yağmurda sokağa çıkma diyebilirdim? Nasıl söyleyebilirdim duygularını böyle apaçık, böyle gururla, böyle korkusuzca üzerine giyip sokağa çıkarsan, onlarla, ne kadar büyüsen de aslında hiç tanıyamadığın o hayatın ortasına böyle cesaretle atılırsan kalbinin ansızın lekelenebileceğini... Yüzündeki o masum gururun acıya, yenilgiye ve utanca dönüşebileceğini... Sana nasıl dur, gitme, diyebilirdim? Gözlerindeki o çocuksu sevinç tutuyordu beni. Yeni bir aşkın o taze rüzgarıyla kalbinde canlanan o kıpırtıları içimde kanaya kanaya hissediyor olmam tutuyordu. Olacakları görüyordum. Sözlerinin hiçbir faydası yoktu. **Yanındayım,** diyordun... **Eve git ve beni bekle,** diyordun... **Birkaç saat sonra geleceğim,** diyordun... Oysa ikimiz de biliyorduk gittiğin o yerden bir daha hiç dönemeyeceğini... Dönsen bile artık o gelenin hiçbir zaman eski sen olamayacağını... Bana bir daha hiç o çok eskiden beri tanıdığım yüzünle, o kendi gözlerim gibi bildiğim gözlerinle, o kendi sesim gibi duyduğum sesinle gelemeyeceğini...

Hayat büyük akıntılarla, girdaplarla çağıldayan çılgın bir nehir gibiydi. Ben o nehrin ortasında, avuçlarımı açmış, parmaklarımın arasından süzülüp giden suları durdurmaya çalışıyordum. Sense ellerimi çoktan bırakmış, kendini o çılgın nehire kaptırmış gidiyordun... Aşkımız gidiyordu... Hayatın o gürül gürül çağlayan azgın sularının aldatıcı ferahlığıyla sarhoş olmuştun. Öyle coşkuluydun ki görmen, anlaman, hesaplayabilmen mümkün bile değildi... Nehrin suları öyle derin, öyle yüksek bir sesle çağıldıyordu ki çığlıklarını duyman mümkün bile değildi... Orada, yıllardır kimbilir kaçıncı kez oturduğumuz o Beyoğlu kahvesinde, kalbindeki aşkın gözlerinden sızan masumiyet ışığında giderek kaybolan suretimle karşında sessizce otururken, bütün olacakları hissedebiliyordum. Hayat denilen o deli akıntının suları yavaş yavaş o kahveyi dolduruyor, ayaklarımı ıslatıyordu. Aşkımızı o sulara atacaktın. Ellerimi bırakacaktın. O sular seni de beni de çılgınca sürükleyecek, kalplerimizi bilinmezliğin keskin kayalıklarına çarpıp, tarumar edecekti.

Biliyordum, birazdan kalkıp gidecektin. Nereye gideceğini, ne yapacağını hissediyordum. Aşk emeği terk ediyordu, görüyordum. Hayat benim doğru bildiklerimi değil, benim dünyamın asla algılayamayacağı, şifrelerini kalbimin asla çözemeyeceği bambaşka şeyleri okuyordu. Hayat, aşk emek değildir, diyordu. Aşk emeği terk eder ve yazgısının peşine düşer, diyordu. Öyle çaresizdim ki... Öyle amansız bir çaresizlik içindeydim ki, o an anladım, aşk aslında tek kişilikti. Aşk aslında başka bir yüreğin ışığıyla yeşeren, ama o ışık bir gün sönse bile yüreğimize sımsıkı tutunarak yaşamaya devam eden ölümsüz bir çiçekti. Benim çiçeğim benim kalbimdeydi. Seninki senin kalbimde. O an anladım, aşk aslında ölesiye bir yenilgiydi... Sen çiçeğinin yüzünü başka bir kalbin ışığına çevirsen bile benim çiçeğim senin ışığından yüz çeviremezdi. Öyle çaresizdim ki... İşte o an anladım, senin çaresizliğin senin kalbinde, benimki benim kalbimdeydi. Ne yapsak da paylaşamazdık onu. Tıpkı o bildiğini okuyan hayatın karşısındaki yenik çaresizliğimiz gibi, tıpkı ışığını görüp de sana dur diyemediğim, seni çocukluğunun o geç kalmış rüyasından uyandırmaya kıyamadığım yüzündeki masumiyet gibi, tıpkı bu yitik sevdamın sesini sana duyuramayan o deli çığlıkları gibi, aşk tek kişilikti...

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"**.. Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş Yayıncılık'tan çıktı.
* **Kartal.** 18 Ocak cumartesi günü saat 19:00'da **Kartal Halkçı Gençlik Derneği**'ndeyim. Adres: Çınçır Cad. No:4 Kartal. Tel: 0216 387 51 41.
* 26 Ocak Pazar günü saat 15:00-18:00 arası **Bingöllüler Derneği**'ndeyim. Adres: Rıhtım Cad. İskele Sok. No:13/1 Kadıköy

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyzi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Kızılderililer birleşin!

Sam Amca denilen haydut için Amerikalılar birinci dünyalılar!

Bir kısım Avrupalılar ikinci dünyalılar!

Amerikalılar ve bir kısım Avrupalıların dışındakiler de üçüncü dünyalılar!

Sam Amca'nın gözünde üçüncü dünyalıların tümü kızılderili!

Sam Amca'ya göre kızılderililer ezilmeli, sürülmeli, yok edilmeli.

Kızılderililere ait topraklar, doğal kaynaklar tümüyle ele geçirilmeli.

Kızılderili kardeşlerim, bu gerçeği kavramakta daha fazla gecikmeyelim.

Ülkenizin yöneticisi olmanın, ülkenizin zengini olmanın dahi sizi kızılderililikten kurtaramayacağını bilelim.

Örneğin Türkiye'nin en büyük işadamlarına, en tepedeki bürokratlarına bile Amerika'ya girişlerinde kızılderili muamelesi yapılmakta.

Onlar da donlarına kadar aranıp aşağılanmakta.

Çünkü Amerikalı değilsen, İngilizler gibi bir kısım Avrupalılardan değilsen sen kızılderilisin.

Aşağılanmalı, ezilmeli, yok edilmelisin.

Bakın artık kızılderililerin şirketlerine bile tahammül edilemiyor.

Büyük Türk şirketleri borsa oyunlarıyla, ayak oyunlarıyla giderek yabancıların eline geçiyor.

Bu gidişle Türkiye'de Türkler'e ait şirket, banka bile kalmayacağı anlaşılıyor.

Kızılderililer olarak canımız dahil herşeyimizi elimizden almak isteyen kasaplara karşı bir koyun gibi sessiz mi kalacağız?

Sam Amca yönetimindeki haydutlar sürüsünün girişeceği yeni kızılderili katliamlarına tepkisiz mi duracağız?

Dünyanın bütün kızılderilileri, birleşin!

İnsanca-hakça bir dünya istiyorsanız eğer, bunun emperyalizmin babası ABD'ye direnerek, onu etkisizleştirerek gerçekleşeceğini bilin.

Kızılderili kardeşlerim, hadi yükseltin kızıl bayrakları, sıklaştırın safları.

Biz üçüncü dünyalıları topyekün yok etmek için üçüncü dünya savaşını çıkartmayı göze alamasın gözünü kan bürümüş Amerikan haydutları!

HAYBECİ ŞENSOY

FİŞEK SIKIŞ

Eşime dedim, kuşanma dedim sakın derin göğüs dekolte! Alacağım dedim gittim, alışık değilim, ama alırım İtalian yokuşundan inip silah. Pat pat sıktım ona. Silah dediysem, nizâmi silah değil. Hazır, sıkılmış kuru silah. Eşim dedi "yapma." Ben hayır. Adım benim medyanın prensiyim ben de. Yapmazdım, yapacaktın, pat pat iki kalem sıktım. Hiçbir şey olmuyor. Ses çıkıyor, bulut çıkıyor, tane çıkmıyor. O gene giydi gitti.. Her giydiğinde sıkıyorum. Bazen giyerken sıkıyorum. Fermuarı çekiyor. Yanımız kapı. Onun içinden komşu çıkıyor. "Yapma ve etme" Komşuya da sıkıyorum. Ona da diyor kocası sık. O da giyiyor. Yırtmacı var. Ne yaparsın, toplum böyle? Medya, siz, biz, dömivole. Suçlu arayalım ki nereden bulasın? Sen, biz ve ben. Hepimiz suçluyuz. Teni esmer, ikincil sınıf, poposu manken. Ne yaptığı idük belli, ne papasının parasıyla 4x4=18 jeep tutkunu cahil ve playman delikanlılar. O bunu yatmış, o onu oradan kalkmış. Bana ne de ama hepimiz izlemiyor muyuz sabaha kadar manken kızla. Hemen kalkıyor ve eve dönüyoruz kurarak saati. Bacağıma sanmam sıksın şüpheli şahıslar. Transparan giymiyorum bu toplum değerlerine. Sanmam sıksınlar. Ben de sıkıyorum çünkü.

BEHİÇ PEK

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

MAHALLENİN DELİSİ GÖREVDE

guneri@leman.com.tr

DUMUR

GÜNERİ İÇOĞLU

Hani sokaklarda klişeleşmiş belli dertler, sorunlar için para isteyen, gerçekte mağdur mu, mağdur değil mi diye insanı şüpheye düşüren bazı fukaralar vardır ya, Beyoğlu'nda yürürken işte böyle yanıma yaklaşan ve yüksekçe bir sesle **"Baba şarap alıcam, tersoyum param yok!.."** diyen dürüst ve samimi şarapçı beni ilk başka okkalı bir dumura uğrattı. Fakaat daha sonraları bunun yeni bulunmuş dürüstlük imajlı bir para isteme yöntemi olup olmadığını da düşünmeden edemedim...

Dumur Gezi Rehberi

Tophane, Kılıç Ali Paşa Camii ne güzeldir... Mimar Sinan Usta'nın yaptığı bu muazzam yapının görülmeden geçilmemesi gereken ustaca yapılmış bölümlerinden biri de giriş kapısının iki kenarındaki yuvalara ustaca oturtulmuş ince sütunlardır. Elinizle çevirdiğinizde dönebilen, daha doğrusu dönmesi gereken ince sütunlar... Çünkü usta, ustalığını öyle bir göstermiş ki, eğer bu ince sütuncuklar dönmüyorsa binada bir kayma ya da bir oturma, yani bir sorun var demektir. Bu terazi sütuncuklarını hayranlıkla seyrediyoruz ve caminin hamam tarafındaki avlu kapısından huşû içinde yavaş yavaş çıkıyoruz. Hamamın köşesindeki içinde yüzlerce poşetle dolu olan küçük berberi geçiyor, niye demiyoruz. Çünkü hala huşû sürecindeyiz. Poşetli berberi geçip hamamla caminin arasındaki geçitten hamamın arkasına doğru ilerliyoruz. Hamamın arkasına geldiğimizde görüyoruz ki, kurşunla kaplı olması gereken hamam kubbesinde değişik malzemelerle yapılmış bir sürü teneke yamalar... En enteresanı da kubbenin tepesinden aşağısına kadar inen **ÇÖZÜM, ÇÖZÜM, ÇÖZÜM** diye yazan ve güçlükle okunabilen paslanmış bir teneke şeridi... Birşeyin markası olsa gerek, ama neyin?.. Yamalar öylesine ustaca yerleştirilmiş ki, ön taraftan bakınca asüde bir kubbe, arka taraftan bakınca panayır yeri... Bişey diil yarın öbürgün bi turist gelecek bunu da hamamın mimari bir elemanı sanacak. Bu minik turumuzu caminin bitişiğindeki medresenin penceresinden küflenmiş, nemlenmiş loş odalarına bakıp, dumura uğrayıp yere yığılarak burada noktalıyoruz ve en yakın esnaf ocağında bir çay içip düşünceli düşünceli bir müddet oturduktan sonra bir tane daha çay söylüyoruz... Hülasa şöyle bir özetleyecek olursak, bu nasıl bir gezi oldu?.. Gezelim, görelim, öğrenelim derken iyice tribe girdik o oldu...

Bugüne kadar hep birşeyleri eleştirdik, kritiğini yaptık. Ancak olumlu bulduğumuz şeyleri mizahın özü ve işlevi itibarıyla mesleğimiz gereği yazmadık, çizmedik. Fakat şunu yazmadan edemeyeceğim. Üsküdar Telekom Müdürlüğü'nün danışma bölümündeki ücretsiz fotokopi beni çok duygulandırdı. Vatandaşa ilaç gibi gelmiş. Bana elimde evraklar, ayazda terli terli fotokopici aratmayan telefon idaresi yetkililerine buradan teşekkür ediyorum. Budur işte AB, budur işte kriter...

dumur@leman.com.tr

DUMUR
DEYATLARI 2
ÇIKTI, ÇIKIYOR!!
PEK YAKINDA

Delikanlı Annan

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkarraman

KAAN ERTEM @ leman.com.tr

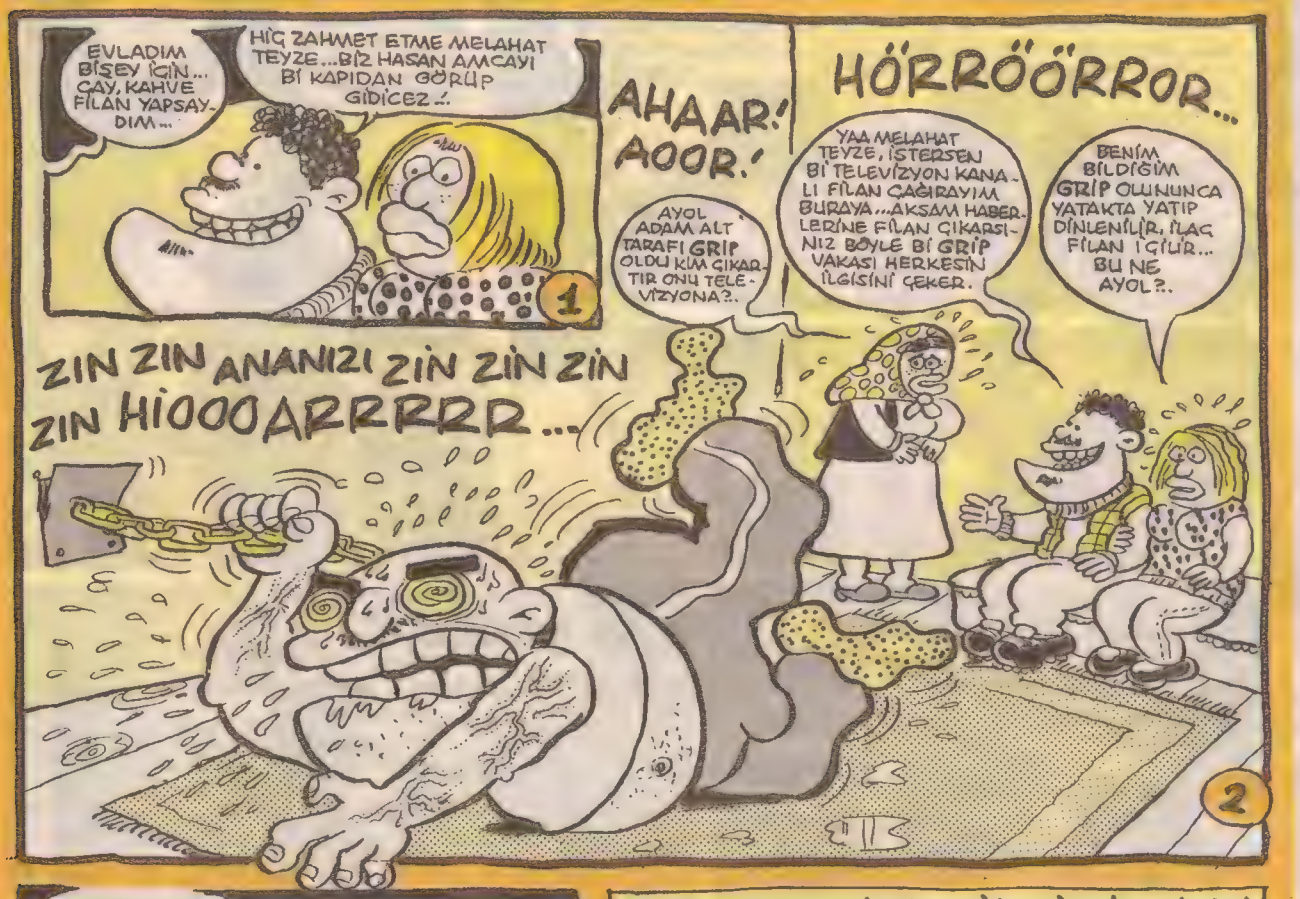

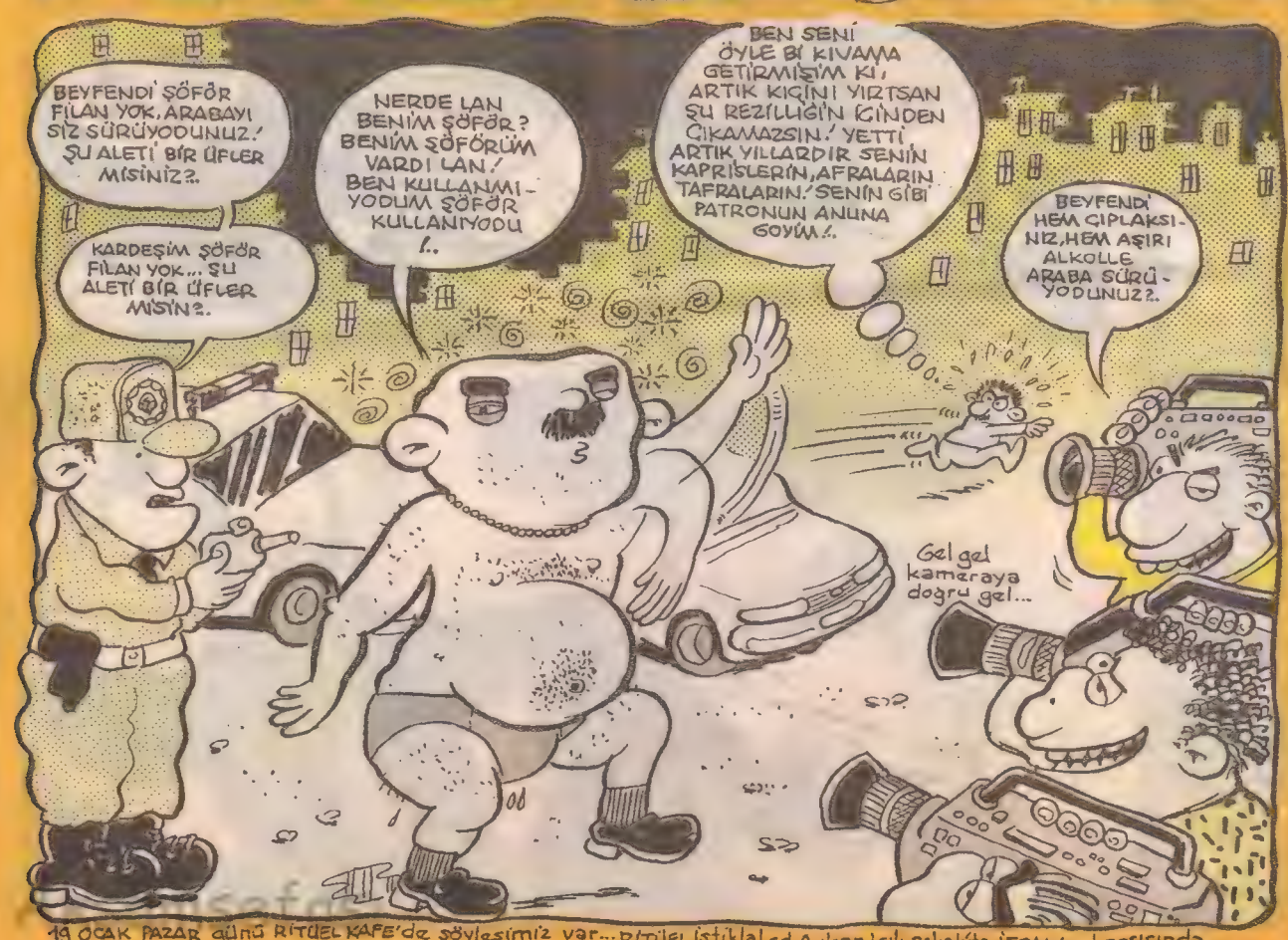

19 OCAK PAZAR günü RİTÜEL KAFE'de söyleşimiz var... RİTÜEL İstiklal cd. Ayhan Işık sokak'ta İFSAK'ın karşısında...

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Rengarenk Türkler

Siyah Türkler:

Halk da denir. Düzenli vergi verirler, oy verirler, error verirler! Seçmen, müşteri, vatandaş, meçhul asker, sokaktaki adam gibi tanımlara sahiptir. Diğer renkleri televizyondan izleyip 'ne güzel' bulurlar, dertlerden kurtulurlar!..

Beyaz Türkler:

Steril konforun sera marulları. Cemiyetin rantiye şefleri. Yırtaroğulları. Yuppiegiller. Babam sağolsuncular. İthal olmayan herhangi bir nesneye kuşkuyla yaklaşırlar. Sermayeyle karşılıklı beslerler!..

Gri Türkler:

Ne siyah, ne beyaz, hem siyah, hem beyaz. Dönem dönem bi paralar bulup ışıl ortamlarda görünüp, paralar bitince inzivaya çekilen, kayıtdışı, sahte mazlum güruh. Aralarından çok iyi danışman, sağ kol, vb. çıkar!..

Yeşil Türkler:

Kendi aralarında türbe yeşilleri, dolar yeşilleri ve ot yeşilleri olarak üçe ayrılırlar. Türbe yeşili Türkler maneviyata ağırlık verirken, dolar yeşilleri maddiyatın hastası olmuşlardır. Ot yeşili Türkler'in ikisiyle de işi olmaz!..

Kırmızı Türkler:

Yavşak veya potansiyel yavşak kesim. Eğlence adı altında kendilerine ve birbirlerine türlü çeşitli kepazeliği reva gören, 'az sonra' kitlesi. Ünlü olmak için kıçlarını yırtıp, sonra da şöhretin zararlarından bahseden maymunsallar!..

Sarı Türkler:

Haybeciler, kolpacılar, vay babacılar. Köprü geçiş parasının, Şampiyon Kokoreç'in günlük cirosunun, kâğıt mendil ticaretinin hesabını yapıp hayıflanırlar. Turuncuya kayanları mega projelere girerler, tutmaz, gene girerler!..

Mavi Türkler:

"Su olsam, ateş olsam" insanları. İçli kesim. Su ya da ateş olamadıkları gibi, somut bir meslek sahibi de olamayıp kısır döngüye girerler. Durum değerlendirmesi ve geçmişle hesaplaşma canlılarıdır. "Bütün dünya bunu inansa, bir inansa" diye diye!.

Mor Türkler:

Gizemli tür. Nerde yaşarlar, n'aparlar, ne yer, ne içerler bilinmez. Üstüste üç gün çıplak gözle görünmezler. Kışın fuarda, festivalde, yazın Hisar'da, Harbiye'de bir an görünüp yine kaybolurlar. Örfle, ananeyle ilgileri yoktur, "Öf... Bana ne"cidirler!..

İLETİŞİM YAYINLARI'NDAN ÇIKTI!

kaçak yayın

ÇOK YAKINDA!

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo Sıkılhan nasısın çocuğum, evet. Bak şey diycem, ondan aradım: mutfak masasının üstünde sana yedi milyon liralık yemek fişi bıraktım, sodekso. Bizim şirketin yemek fişleri, kapısında sodekso çıkartması bulunan her yerde geçer. Git onlarla karnını doyur Sıkılhan'cım. Evet, aç kalmamalısın, seni seviyoruz.

- Masanın üstünde öyle bişey yok anne. Çeyrek yılbaşı biletleri var. Yanlış bıraktın heralde. O biletleri yiyim mi hehe...

- Saçmalama yavrum, tarihi geçmiş onların zehirlenirsin. Yememelisin, evet. Peki... Evet...Evet?...Evet, şarjım bitiyo, ne söyliycektin Sıkılhan?

- Beni sen aradın anne.

- Ha öyle mi? Evet, eee, seni çok seviyoruz Sıkılhan, bize herşeyini anlatabilirsin çocuğum. Evet peki... Derslerine günü gününe çalışmalısın Sıkılhan. Depresyona felan girersen buzdolabının üstüne not bırak. İlgi istersen cebim hep açık biliyosun. Böyle canın sıkıldıkça sık sık ara beni. "Annem toplantıdadır, kariyerini bölmiyim, ayın personelini seçilmesini engellerim" felan diye hiç düşünme. Bak şimdi ne iyi ettin de aradın, konuştuk gülüştük, dertleştik... İki yetişkin arkadaş gibi bir çok şey paylaştık. Şarjım bitiyor olmasaydı daha da çok konuşurduk... Öpüyorum çocuğum.

- Sıkılhan lan şerefsiz. Alo. Alayınız götsünüz olm, yanlış yaptınız, beni tek başıma bıraktınız. Vatan hainisiniz lan siz!

- Hırgürkan, nooluyo be abi? Nedir senin olayın anlamadım ki?

- Mertliktir ulan benim olayım, delikanlılıktır, şereftir, haysiyettir. Ama sizde zerre bazında bile yok bu olaylar. Çılgın Sedat'ın kaset imza gününe niye gelmediniz lan? Okulda kültür şeysi düzenledik o kadar...

- Yani... Bilsem gelirdim belki de...

- Kapa ulan o telefonu!

- Niye ki, nasıl yani?

- Kapat ulan şerefsiz, delirttiniz lan beni delirttiniz. Kalmaz olm, bu yanınıza kalmaz. Gelmeyin lan bi daha o okula, etek giyin de dolaşın olm siz.. Aloo? Alo... Lavuğa bak lan bi de yüzüme telefonu kapatıyo... Bittin olm sen!

- Alo, Sıkılhan Bunalgül ben. Bişi sorucam ama doğru cevap vericeksin tımam mı? Ben senin için gizemli miyim? İlk aklına geleni söyliycaksın ama.

- Lööö... Tabi yani. Şöyle söyliyim: Bazen beyninin çalışma prensibini delice merak ediyorum Bunalgül.

- Ya ööle diil be salak! Yani mesela, tırnak içinde söylüyorum: Ben senin için zaman zaman bir sis perdesi ardında mıyım, yoksa bir neyim yani, merak edilicek bişeyim yok bütün şifrem çözük mü? Anlatabiliyo muyum? Hayır şunun için soruyorum; Büzge diyo ki, ilişkide partnerler sürekli birbirlerini keşfederse sağlam oluyomuş o ilişki. Soona karşındakini bitirince, bu bitti ben yeni birini bulıyım onun gizemlerini keşfedeyim diyomuşsun. Yani "Gizem bitti, öküz öldü, ilişki heyecanını yitirdi" olayı, anladın?

- "Merak kediyi öldürür" diye bişey biliyorum ben. Pussy. Hehe...

- Yiıvvğrançsiın. Her neyse, Çisil de diyo ki... Ay sen Çisil'i biliyosu di mığ, hani bir ayağı...

- Evet bi ayağı altı parmaklı bunu yüz kez söyledin.

- Gizemi kalmasın kalmasın diye söylüyoruz işte salak. Ne diyodum, işte Çisil de diyo ki; bööle gizemli kalıcam, esrar perdesi dikinicem felan diye kasmak tam tersine ilişkiyi öldürür diyo. Ona göre her şey net ve olanca açıklığıyla yaşanmalıymış. Doğal yani, olduğun gibi. Daha ilk çıktıkları gün birbirlerinin yanında osuran çiftler varmış. Yanlış anlama biz de osuralım diye söylemiyorum bunu... Alo... Alo Sıkılhan? A- aa, yine kapamış salak. Ha ha, aklısıra strateji yapıyo, aklısıra "Kaçan kovalanır" olcak, gizem yapıcak. Hiç de merak etmiyorum işte. Salaksın olm sen... Yivrençsin, yivrençsin, yivrençsin.

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

ramize erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

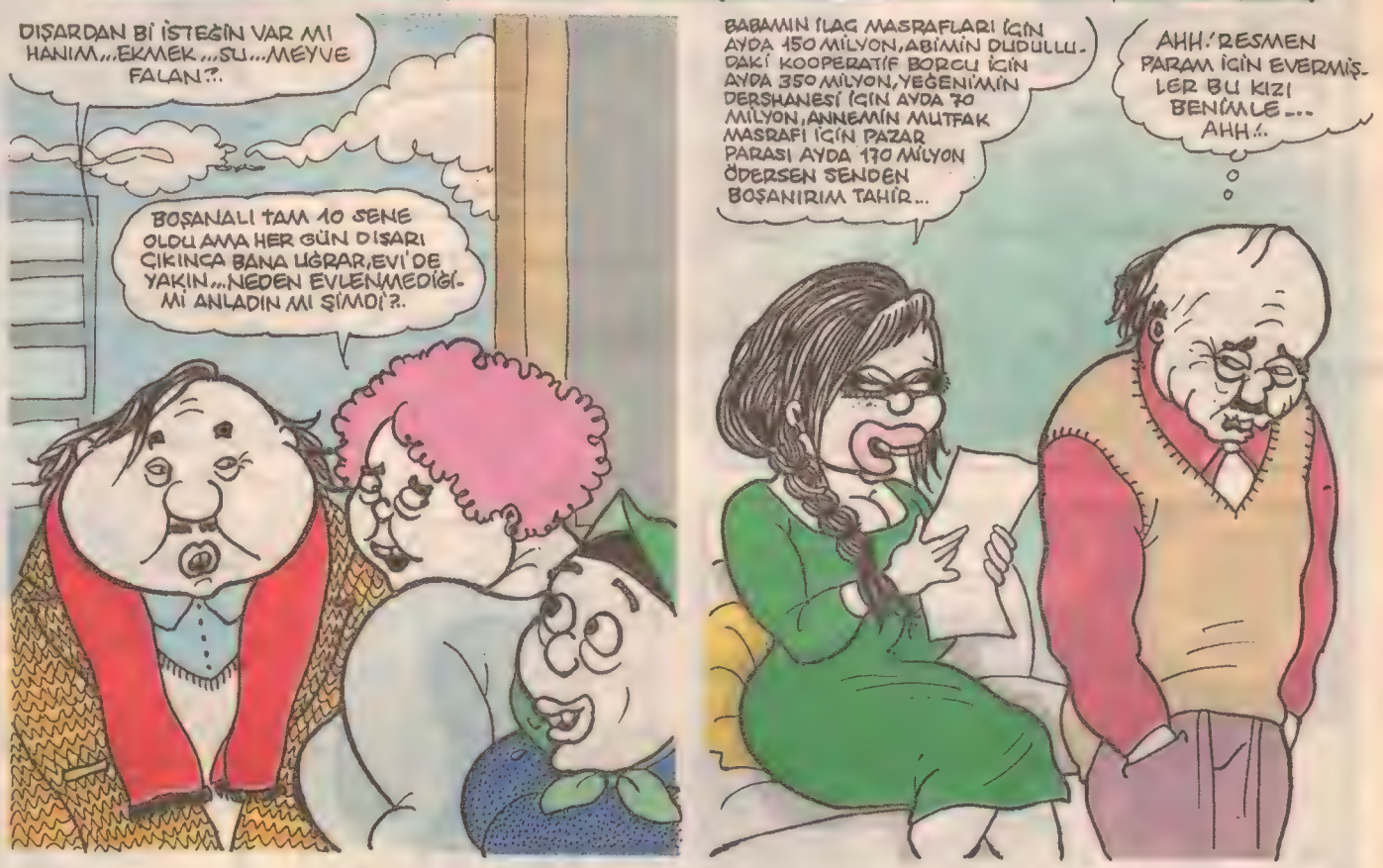

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

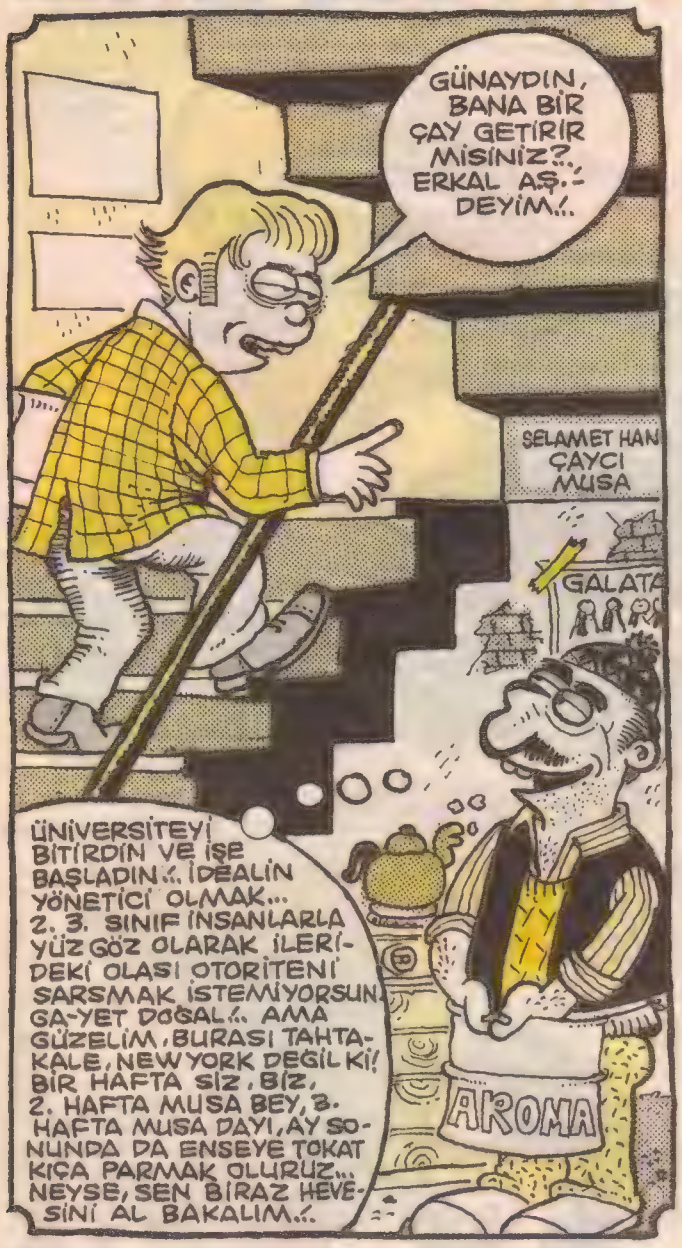

cemaahmet@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Nası kalkamam, anlamak mümkün diil!. Saat de çalmıştı halbuki. Ve duymuştum da yahu. Di-diit, di-diit, di-diit! diye çalmıştı. O ânı hatırlamaya çalıştım.. Di dit deyince, ne yapmıştım ben?. Susturmuştum lavuğu!. Tamam; sonra? Tekrar kafayı vurup, yatmıştım.. İşte; tam burda hatâ yaptın! Hiç susturmıycan. Bırak bağırsın yaa, raatsız etsin seni.. -Ama, raatsız ederse susturmam gerekmiyo mu?. Hayır, yannış! Bi annaşma yolu bulmaya çalışacaksın! Sen kalk hele bi, susar o sonra; yani susturursun bir ara.. ??? Ulan, anlasana oğlum! Ne bileyim, şindi böyle kendine kendine konuştuğun gibi, o zamanda biraz gevezelik etseydin kendinle, bi iki soru sorsaydın, benim niye kalkmak gerekiyo felan diye merak etseydin, hayatla ilk bağlantıyı o an kurardın.. Neyse, zararın neresinden dönülse kârdır. Henüz etraf ışıldıyorken, günü kaçırmamak lâzım.. Banyoya gidip yüzümü yıkadım.. Brrr!. Ouuh!. Buz, buz.. İyi geldi fakat.. Yeni güne çalışarak, kaslarımı açarak başlamalıydım ayrıca: Dün gece saçımı yıkamıştım, lavabonun deliği etrafında biriken kireç lekeleri vardı; çömeldim, küvetin içine uzandım, -onnarı silip temizledim tuvalet kâğıdıyla- sonra kalktım ayağa, hoop!.. Hızla giyinip, çıktım dışarı. Kahvaltıyla filan hiç uğraşamam, poğaça yerim bi yerde... O gün yapacak çok önemli bi işi olmayan bi insanın, günü kaçırmak istememesi de, ne gerzekçe aslında!. Yine de, belli mi olur? Gün ola harman ola, gün nelere gebedir, gün doğmadan neler doğar, günner günnere eklenir, gün bakıyım bi şöyle.. En çok üçüncüsünü; 'neler doğar' diye biteni seviyorum.. Evet; gece, karanlık; onlar çok nefis şeyler ama, ışığın da acayip, farklı bi tadı var. En azından, önünü daha rahat görebiliyosun, fena mı! Kediler felan sıçramıyo karanlığın içinden, gözünü alan o iğrenç araba farları yok!.. Önce, geçerken yönetici kadının zilini çalıp, âidat parasını vereyim dedim.. Aynı geyiklerden sonra: -çatı damlatıyo mu, evet damlatıyo; evsahibi tuvalet borularını yaptırıcak mı, tabii yaptıracak.- içeri gitti, paramın üstüyle geri döndü. Ve bir ricada bulundu ardından: Girişteki floresanı düzeltmemi, kendilerinin denediklerini -alt kattaki diğer kadını kastediyo- ama boylarının yetmediğini, eğer vaktim varsa.. Canım, lafı mı olur! Elektrik işlerini severim hem.. Yalnız, aşağı inince baktım, küçük bi problem vardı. Benim de boyum yetmeyecekti. Anca, parmak uçlarımla dokunabiliyordum.

Ve küçük bi risk aldım. Hemen yan taraftaki merdiven korkuluğuna, ayağımlan basarak, yükseldim. İnce bi demirdi. Basınca esniyordu, kopacakmış gibi. Aslında, bayağı bi riskti hani!. Güne, bi riskle başlayacaktım, ne hoş.. Gelin şuna, güzel bi salaklık diyelim! Üşendim, bodruma inip de küçük tahta merdiveni getirmeye!. Bir trambolin gibi yaylanıyodu ince demir. Oğlum basma, kırılabilirim, sorumluluk almam bak sonra diyodu!. Sus lan dedim, hemen basarak yükseldim, bi elimlen fırt fırt, çevirdim floresanı, Tink! edip yandı, zıpladım aşağıya!.. Vay be... Kim haklı şindi, demir mi, ben mi?. Bi kilo demir mi şey, ben mi daa ötekiyim?.. -Kırılmamıştı ya; g.tüm kalkmıştı, şımarıyodum işte.. Kapıyı itip, sokağa çıktım..

Yürü aşağıya, poğaçacıya.. Sonra yapacak işlerim var!. Kendimi, çok nefis gaza getiriyodum. -Her ne bok yapacaksam, akşam veya gece olacaktı o- şindi, dolaş dur bakalım.. Cebimden, saatimi çıkarıp öylesine baktığımda, oracıkta acayip sevindim!. Anca dank etti yani: Ulan kaç gündür, kayışı kopuk saati cebimde taşıyorum. Gidip, bi kayış taktırayım şuna!. Poğaça yemeyi filan bile, bu keyifli işin sonrasına bıraktım.. Saatçilerde oturmak, hoşuma gider zaten hep. Eskiden, anaanemle giderdik. Çalar saatimiz habire bozulurdu, niyeyse!.. Porno siidicilerin sokağındaki pasaja dalıp, hep aynı yerinde duran küçük saatçiye girdim. Ve büyük bir ciddiyetle, cebimden kopuk saatimi çıkardım, "saatime kordon taktırmak istiyorum," dedim.. Ucuz 'Kasyo' saatimi eline alıp, sandalyesine oturdu, ve küçük tornavidasıyla uğraşmaya başladı adam. Pimler, işin en hassas kısmıydı.. Başka da bi hassas kısmı yoktu zaten.. 'Sahte' ve orjinal kordonlar' hakkındaki kısa bi muhabbetin ardından, vitrindeki saatleri seyretttim.. Alârmlı elektronikler, tepesi çıngıraklılar, ufak bibip'liler, boynu hareketli tavuklu'lar; duvarda, duvar saatleri.. Ama, hiçbiri mi çalışmıyodu ne, öyle Pinkfloyd'un Taym'ı gibi, çin çin, tıkır tıkır, nefis sesler duyamadım etrafta!.. Olsun, orada oturmak da güzeldi yine. İçimdeki biyolojik saat çalışıyodu ayrıca. Karnın aaç, karnın aaç diye uyarıyodu beni... "Buyrun," dedi adam.. Eski, kopuk kayışı da, elime tutuşturdu sonra.. Ee, n'apcam ki bunu?.. Pasajdan çıkarken, oradaki bi çöp kovasına attım.. Yeni kayışımı sıvazladım sonra. Mükemmel değildi açıkçası. Bileğime alışması, zaman alacak... -Gece yatarken, kanapeye felan uzanırken çıkar da, hırpalanmasın saa sola dönerken; tamam mı?.- Tamaam, biliyoz!..

L e M an
MİZAH DERGİNİZ
Okur Mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

İnsanları ve Dünyayı Anladığımı Sanıyordum!!!

Merhaba Leman okurları. Ben yaklaşık 1,5 yıldır Leman okuyorum. Ama daha önce tanışmak isterdim.

Ben 15 yaşındayım, hazırlık sınıfındayım. Okur Mektupları köşesini çok seviyorum. İnsanların duygu ve düşüncelerini cesurca açıklamaları çok güzel (Bunu yeni anlayabildim). Daha önceden ailemin, çevremdekilerin bana verdiği değerlerle yaşamaya çalışırdım. Sonra çevremdeki insanların davranışlarını inceledim. Sustum, konuşmadan kişileştiremedikleri kişiliklerini inceledim. Hepsi devlete kendi kabuklarının içinden, gizlice karşı gelen, en küçük bir çıkar uğruna yalan söyleyen ve bazen beni de yalan söylemeye iten insanlardı. Kimseyi beğenmeyen, insanların ufak kusurlarını büyüten ama kendilerinin aşağılık olduklarını, para uğruna kişiliklerini, gururlarını satan insanlara karşı önyargılı davranan, sadece kendilerini düşünen insanlardı. Sonra bütün insanlara örnek olması gereken insanlara baktım; maalesef onlar da pek iyi sayılmazlardı.

Daha sonra "Irak Savaşı başlayacak" dediler, "Neden" diye sordum. Cevap vermediler, veremediler.

İşte herşeyi anlattım. Çevremde kendime örnek alabileceğim çok fazla insan yok! Çoğu konuda yanlışlardan yola çıkarak doğruları bulmaya çalışıyorum. İnanın ki bu da çok zor. Lütfen bana yardım edin. İnsanları ve dünyayı anlamıyor muşum!!!

Meltem Tuna
Osman Yılmaz Mah. Bağdat Cad. No:24/C Gebze/Kocaeli

Kurtuluş; İstemekte Gizli!

Merhaba arkadaşlar, ben de çoğunuz gibi Leman'ın müptelası, Leman'ın kronik hastasıyım. Leman'ı 4 yıl gibi kısa bir süredir tanıyorum ve kendimi çok şanssız hissediyorum. Çünkü birçok Lemancı arkadaşım, Leman'ı taa Limon'ken tanımaya başlamışlar. Bunu da elbette büyük şehirde yaşamalarına borçlular. Ben ise Orta Karadeniz'in küçük bir kasabasında (80 bin nüfuslu) doğup-büyüdüğüm için, sinema-tiyatro ve birçok dergi ismini de İstanbul'a üniversite eğitimi almaya geldiğimde tanıdım... Arkadaşlar bence büyük şehirde yaşamanın kıymetini bilin.. (İstanbul-Ankara-İzmir gibi) ve bütün olanaklarını kullanın... Ben liseyi okul birincisi olarak bitirmiş ve Boğaziçi Üniversitesi'ni Türkiye derecesi ile kazanmış biri olarak, kendimin ne kadar cahil olduğunu İstanbul'a gelince gördüm... Öyle ki birçok yazar-çizer adını, bir sürü dergi adını (Playboy hariç), sinema-tiyatro gibi güzellikleri burada öğrendim. İlk yabancı müziği burada dinledim. Ve inanın yaşadığım yerin en iyisi bendim... Hem ders, hem de kültürel açıdan... Herkesten çok kitap okurdum. Ama hepsi de edebiyat hocamın önerdiği basmakalıp kitaplardı. Nihat Genç gibi, Cezmi Ersöz gibi yazarları ve hatta Orhan Pamuk ismini burda öğrendim. Size yemin ederek söylüyorum; komünizm, faşizm... gibi kavramları burda tanıyıp, Hıristiyanların kutsal kitabı İncil'in varlığını gördüm burda... Ben daha önce yüzbinlerce değişik İncil var, herkes kafasına göre bir İncil yazıyor sanıyordum. (Din adamlarının anlattıklarına inanıyorduk çünkü)... Bize bütün bunlar öğretilmezken sadece birkaç şey öğretildi. (Haksızlık yapmayalım şimdi hocalarımıza ve aile ve çevremize).

Neydi bunlar;

1) Biz, hepimiz Türküz (Kürt-Çerkes falan yok), 2) Hepimiz Müslümanız (Diğer dinlerin hepsi kafir inancı, onlarla konuşmak, kitaplarını okumak direk cehenneme götürür insanı), 3) Bir de en önemlisi, adam olabilmek, büyük adam olabilmek için kesinlikle iyi okumak (Tabi ki kitap değil, okul) ve başarılı olmak lazım... Yazarlık, Güzel sanatlar, tiyatro oyunculuğu gibi deli saçmalığına inanmamak lazım! Okuyacağın da üç bölüm var; Öğretmenlik... Neymiş öyle Genetik, Mühendislik falan... Hele Boğaziçi, ODTÜ, Bilkent de neymiş öyle, Doktorluk falan olsun da hangisi olursa olsun... Büyük şehirdeki arkadaşlar, mutsuz olmaktan yakınmayı bir kenara bırakın da, büyük şehirin imkanlarını kullanın... Ben hala memlekete gittiğimde Leman bulamam koca ilçede ve Merkez'e inerim... Bir de Doğu Anadolu'yu düşünün... Eğer yer ve zaman olursa öbür mektubumda üniversiteli olmanın kötülüklerinden bahsederim, tabi bu mektup yayınlanırsa...

varvara48@yahoo.com

Sivas'ta Bir Yiğit Halay Çekse Gör Başına Gelir

Sahne 1: Cumhuriyet Üniversitesi Demokrasi Parkı

ABD Irak'a saldırdı saldıracak. Susmanın artık katillik olduğu böyle bir zamanda gelecekleri çalınan üniversite öğrencileri buna tepkisiz kalamaz, kalmamalı. Ama ne yapmalı? –Acılarımızı, sevinçlerimizi, umutlarımızı dile getiren türkülerimizi söyleyip, türküler eşliğinde halay çekebiliriz.– Öyleyse haydi arkadaşlar parka...

Omuzdan tutun beni/Halaya katın beni/Düşersem bu kavgada oy/Dosta anlatın beni... Büyük bir coşkuyla ve gençliğe yakışan duyarlılıkla halaya başlayan yaklaşık 100'ün üzerinde öğrenci yüreklerinin sıcaklığıyla üniversitenin soğuk ortamını ısıtmaya başlarlar. Ancak ilginçtir, türkü söyleyen ve halay çeken öğrenciler çevik polislerce sarılmış bile. (Galiba Sivas'ın soğuğunda üşümüşler de ısınmaya gelmişler). Çeviklerin halaya müdahale edeceğini anlayan öğrenciler yine türküleriyle müdahale ihtimalini dile getirirler; Çeviklere ısmarladım çay gele gele/Kaskları da başlarına dar gele dar gele... Bu arada bir ses: Dağılın çabuk. Size beş dakika süre, yoksa müdahale edeceğiz. Öğrenciler: İyi, beş dakikaya iki halay sığar, diye düşünerek halaya devam ederler. Fakat beş dakikalık süre 30 saniyede bitince halay da bitmiş oldu. –Alın hepsini, alın... alın– Baskılar bizi yıldıramaz–. Doldurun hepsini arabalara, doldurun... Kısa bir arbedenin ardından halay biter, türküler susar ve üniversite eski soğukluğuna bürünür.

Sahne:2 Sivas Emep il binası

Üniversite öğrencileri, halaylarına bile saldırılmasına karşı tepkisiz kalmayacak tabi. Emep il binasında bu saldırıyı protesto etmek ve kamuoyuna duyurmak amacıyla basın açıklaması yapılır. Ama gel gör ki binanın etrafı düşman kuvvetlerini yok etmeye gelmiş gibi çeviklerle sarılmıştır. İçerdekilerin 2-3 katı bir güçle gelenler bu gücü boşa kullanmıyor: Binaya giriyorlar ve... –Beyler, bir iki kişiyi alıp gideceğiz, herkes sakin olsun, sorun çıkarmayın. –Sen gel, sen gel, sen gel, pusili sen gel, sen niye sigara yaktın? sen de gel, sazı güzel sen de gel bakayım–, –Ben mi?–, –Hee sen–. –Sigaralı ooğlum, sen daha önce şubeye geldin değil mi? Akıllı ol ooğlum, akıllı. Başına gelecekleri daha anlamadın mı?.. Şu halinize bakın, babanız sizi buraya inek satarak gönderiyor, siz ne yapıyorsunuz.

İşte böyle; Sivas'ta yiğitler 18 Aralık'ta halay çekti TEM'e gitti, iki gün sonra da 11 öğrenci tutuklandı. Ne diyelim, son sözü türkülerimiz söyler, TÜRKÜLER SUSMAZ, HALAYLAR SÜRER.

denizbk@mynet.com

Düşünceler

Merhaba güzel ülkemin değerli insanları ve sevgili Lemancılar! Ben Lise son sınıf öğrencisiyim. 2 Ocak 2003 tarihinde yayınlanan Özge'nin mektubunu çok beğendim. O yine okuduğu okulda ÖZGÜRLÜKTEN bahsedebiliyor. Biz ağzımızı bile açamıyoruz. Neymiş: Okulda siyaset olmazmış! Ne siyasetinden bahsediyorsunuz? Özgürlükten, emekten, haktan, barıştan konuşmak siyaset mi? Yok solcusunuz, yok komünistsiniz... Gına geldi artık! Ne konuşmalıyız peki? Yeni kız arkadaşlarını, son seyrettiğimiz porno cd'yi (kusura bakmayın), maçları, abuk subuk dizileri mi?.. Tamam yeri gelir belki... Yani özgür düşünemiyoruz. Derslerde Nazım Hikmet şiirleri okuyamıyoruz.

Babam sosyal demokrat. Zonguldak zaten bir emekçi kenti. Ama babam bazı şeylere karşı. Partilerle ilişkimi istemiyor. Bir parti hariç. (O da zaten sosyal demokratlıktan uzaklaşan bir parti). Ben gizli gizli 1 MAYIS'LARA gittiğimi bilirim. Kırmızı atkımı takıp yollara döküldüğümü.. Çevreme endişeyle baktığımı..Ya biri görürse diye.. Her neyse..

Artı şunu da eklemek istiyorum. Bi kız var. Doğal olarak erkeğiz. Ama her hafta sevgili değiştirenlerden değiliz... Kız benle solcuyum diye birlikte olmadı. Zaten tipim değildi. (Ben kendimi avutayım). O zamandan bu güne kadar kızlara sıcak bakamıyorum. Kendi düşüncemden olan kızlara ise rastlayamıyorum... Özgür düşünceleri savunmaya devam... Ülkemin insanlarına sevgiler.

Erkan Alkan/Zonguldak

Özge Fidan'a!

Yaklaşık iki buçuk yıldır Leman okumaktayım. Şu ana kadar Leman'a yazma fikrini birçok kez düşündümse de olmadı. Ta ki 2 Ocak Sayısında yer alan Özge'nin yazısını okuyuncaya kadar... Sevgili Özge senin okuldaki öğrenciler hakkındaki düşüncelerini çok iyi anlıyorum. Şimdiki gençlik ne yazık ki böyle. Ben de bir lise öğrencisiyim. İnsanlar artık bazı değerlerin varlığını yavaş yavaş yitiriyorlar. Derdini açmak için birini arasan bulamıyorsun. Bir de o insanların özgürlükten bir şey anlamalarını, bu konuda fikir üretebilmelerini beklemek yanlış olur sanırım. Böyle bir durumda o insanların senin düşüncelerine, senin duygularına, senin erişebilmeleri çok zor.

Ben de senin gibi birçok sorun yaşıyorum kendi açımdan. Ama önemli sorunları birtakım fedakarlıklar göstrip en aza indirgeyebiliriz sanırım. Belki de sana bu konuda biraz yardımcı olabilirim. Ben bu tür durumlarda kafamın rahat edebilmesi için oturur, düşünür ve yazarım. Birçok şey yazmaya çalışırım: Şiir, hikaye, mektup vb. aklına ne gelirse... Böyle yaparsam bir nebze de olsa rahatlıyorum. Çünkü yazdığım zaman içimdeki o saklanmış duyguları açığa vuruyorum ve bu da beni son derece mutlu ediyor. Sen de böyle yapabilirsin. Belki de kelimelere dökmek zor olabilir. En azından yoğun duygular içinde olabilirsin. O zaman da içinden gelen sesi dinleyebilirsin. O sana her zaman doğru yolu gösterecektir. Sevgiyle kalman dileklerimle...

Doğukan Akbaş/İstanbul
dakbas_23@hotmail.com

Bugünler...

Bir cellat gelir önce. O karanlık odana sessizce girer. Farkına varamazsın... Sinsice yaklaşır. Arkan dönüktür, göremezsin. Seni istediği gibi yakalayabilecek kadar yaklaştığında bir kurt gibi ulur. O an taş kesilirsin. Nefesi ensende bitiverir. Aniden fırlarsın yerinden.Seni yakalayamayacağı bir yer ararsın o karanlık yerde. Bulamazsın. Kenara sıkışırsın... Sonra tüm o korkuyu, sessizliği yırtarcasına kükrer. Ardından bir ruh olup havalanır, bedenine girer... O korkunç cellat içindedir artık. O sensindir. Beynini yemiştir. Aklını çalar. Sen, sen değilsindir artık...

O cellat beni de yakaladı. Tüm kötülüğünü bulaştırdı bana. Şu anda içimde hâlâ... Lanet bir acı aldı beynimi. Bilemedim. Yüreğim anlam veremediğim haykırışlarla çalkalandı. Beynim zonkladı, başım döndü... Şimdi beter haldeyim. Hayat bir labirent gibi. Hiçbir çıkışı olmayan labirent. Nereye gitsem önümde bir engelle karşılaşıyorum. Hiç çıkış yok. Bir umut arıyorum, bir ışık –o alaca karanlığımda... Hep ama hep hüzün var elimde... Acı.. Hayat denen şey sadece karanlık bir dünya...

Bu günler geçecek değil mi?

Bu yaşadıklarıma depresyon diyorlar. Bitecek tüm bu acılar, bu lanet hastalık değil mi? Rahat bırakacak beni? Herşey eskisi gibi olacak değil mi? Eskisi gibi neşe dolu olacağım. Hayat dolu. Sabah kalktığımda içimde yeni bir güne başlama arzusu yine uyanacak değil mi? Annemin sıcacık gülümsemesi, en içten dokunuşu bana yine eskisi gibi ilaç olacak değil mi? Annemin, babamın bile beni çok sevdiğini, hediyeler aldığını anlamsız, boş bulduğum bu kötü dönem bitecek değil mi? En sevdiğim insandan bir mektup alınca yine eskisi gibi taklalar atacağım sevinçten. O güzel sözlerinin içimi ısıttığı günler geri gelecek değil mi? Yıldızlar yine eskisi gibi anlamlı olacak, deniz yine koca koca dalgalarla kıyıya vurup bağıracak değil mi? Hayat yine eskisi gibi anlamlı olacak değil mi? Yine eskisi gibi sorunlarıma çareler bulabileceğim, yine o savaşmak arzusunu içimde hissedeceğim, buz gibi bir gecede annemin elleriyle yaptığı o sıcacık çorbayı içince eskisi gibi içim ısınacak değil mi?

Doktorun verdiği ilaçlar hiçbir şeye yaramıyor... Ben de artık karar verdim. İçimdeki bu acıyı, bu hastalığı yeneceğim. Anladım ki bi an'ın gelip de seni iyileştirmesini beklemek olmuyor. Bunu kendin istemelisin. Bu kötü günlerin bitmesini gerçekten istiyorum. Bu yüzden karar verdim, yarın sabah uyandığımda kendimi şartlayacağım ve o ruhu bedenimden çıkaracağım. Daha fazla zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yarın sabah gözlerimi açtığımda kendime şöyle diyeceğim: İşte yeni bir gün, aynen eskisi gibi. Her ne kadar acıtsa da bu hayatı seviyorum... Ve aileme kahvaltı hazırlayacağım ellerimle. Çay koyacağım... 2003'ün ilk günü, depresyondan kurtulmuş olacağım.

Sidar G./İzmir

Mozaik Değil, Ebru Olalım

Sevgili Leman ve okurları... Ben 21 yaşında, Niğde Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde okuyan, üniversite hayatının karmaşıklığını, Niğde çapında yaşayan bir öğrenciyim... Okur Mektupları'nda çok okudum. Faşist öğrenciler şunu yapıyor, bunu yapıyor vs... Geçmişte ben de bu tür grupların ve olayların içinde bulunmuştum maalesef.

Kendimi bildim bileli, duyu organlarımızın izin verdiği ölçüde ve beynim sayesinde ülkemizi, insanlarımızı, şehirlerimizi gözlemlemiş ve yorumlamışımdır... Bence ülkemiz tam bir çelişkiler ülkesi. İnsanlarımız magazin denen illetle uyuşturulmuş, çok bilmişlik, dedikodu ve şehir efsaneleriyle doldurulup ortaya sunulmuş. Şehirlerimizin çoğu ise kendi içinde özerkleşmiş, devletleşmiş, hemşehrileşmiş.

Matematik hocamız, ülkemiz nüfusu konuşulduğunda,"Hiç boşuna kafanızı yormayın. Bu ülkenin nüfusu şu an 90-100 milyon civarındadır. Başından beri AB'ye girebilmek için nüfusumuz az gösterildi. Bu bir derin devlet politikasıdır!" diyebiliyor. Hangi araştırmayla? Hangi belgeyle? Ahmet Kaya (ruhu şad olsun) öldükten sonra, her ortamda birçok ağızdan (inanın buna) "Aslında Ahmet Kaya ölmedi, yaşıyor. Paris'te görmüşler" sözlerini duydum. Yeşilhisar diye bir ilçesi vardır Kayseri'nin. Neymiş? "Yeşilhisar Kalesi'yle, Erciyes zirvesinin arasında uzun bir yeraltı tüneli varmış, kapalıymış.". Bu iki noktanın arası 30 km.'den fazladır... Bu ve buna benzer örnekler çok yerde karşıma çıktı. Meğer insanlarımız ne çok atıp tutuyormuş.

Çevremde demokrat ve yurtsever olduğunu soyleyen arkadaşlarımın çoğu evinde kaçak elektrik kullanıyor. Devrimci olduğunu, sosyalist olduğunu her fırsatta ifade eden arkadaşlarımın çoğu amcaları, dayıları sayesinde su gibi para harcayıp, lüks arabalarla, güzel kızlarla okula gelebiliyor. En radikal sağcı hatta şeriatçı diyebileceğim arkadaşlarımın VCD kiralayıp, evlerinde porno filmler izlediklerini bilirim. Dahası bu insanların çoğu ibadetlerini şov amaçlı yapıyor. Bize 1. sınıfta Ülkü Ocağında; ocakların, MHP'den tamamen bağımsız bir yapı olduğu, o zamanki MHP politikalarını tasvip etmediği, kınadığı, ocakların MHP'nin malı olmadığı defalarca vurgulandı. Ama geçtiğimiz 3 Kasım seçimlerinde MHP tabanı için çalışan, bizleri MHP'ye oy vermeye davet edenler yine Ülkü Ocakları oldu. Burada belirtmek istediğim insanların, kurumların, örgütlerin vs. çoğunun fikirleri ile yaptıklarının uyuşmadığıdır.

Bu ülkede insanların akılları hiçliğe çok çalışıyor. Evine türlü türlü metodlarla kaçak elektrik bağlayan, telefon kartlarıyla oynayıp, aynı kartla defalarca konuşma yapan, bir resmi kuruluşta işi olduğunda sıraya girmeyip, hemen tanıdık biri arayan, defalarca aradıktan sonra numarasını düşürüp katıldığı yarışma programında, biraz daha fazla hediye için ailesinin tüm gizlerini, sorunlarını ortaya döküp ağlayan, ülkesine gezmeye gelen turisti yolunacak kaz, potansiyel bir fahişe gibi gören zihniyetlerdir eleştirdiğim.

Bu anlayışla yaşayan ülkemizde kahvehaneler sabah akşam doludur. Hal böyle olunca da kitap da okunmaz. Tuvalet kapılarına ucuz sloganlar ve çizim yeteneğinden bir damla nasiplenmemiş ellerle, kargacık burgacık cinsel içerikli yazılar yazılır, organlar çizilir... bu ülkede özgürce düşünemezsin. Aksini yaparsan hapse atılırsın. İşkence görür, aftan maftan da yararlanamazsın. Bu ülkede her yıl binlerce insan belediyelerin, işletmelerin, okulların vs. sorumsuzlukları ve ihmalleri yüzünden ölür veya yaralanır... Bu ülkede sağcısı da solcusu da Rusya'da dövülerek öldürülen Çeçen Komutan Raduyev'den yanadır. Çünkü sağcılara göre mücahittir, müslümandır. Solculara göre ise, yurtseverdir, devrimci bir gerilladır... Size soruyorum; dostumun dostu, dostum değil midir?

Hiçbir ülkede haklar; sivil duyarlılık noktasında sosyal sorunlardan, ekonomik kaostan bu kadar az etkilenmedi. Utanmadan bu durumu kendilerine ithaf edenler var. Radikal sağcısı "Bu ülke bu kadar sorunu benim Adıyaman'daki, Konya'daki vs. şeyhim, evliyam sayesinde atlatıyor" diyor... Haklı görüşler yok değil tabi ki. Eski LDP lideri Besim Tibuk; "Bu ülkede sosyal patlama yaşanmaz. Neden? Çünkü kahvelerimiz var!"... Hiçbir ülkede halklar; ucuz, populist söylemlerden bu kadar fazla etkilenmedi. İcraata baktı. Öyle seçti. "Bize oy verin! Kesemizi şöyle dolduralım. Paralarımızı şöyle hortumlayalım. Vergileri şöyle arttıralım. Enflasyonu şöyle azdıralım".

Çok mu acımasızca bu söylediklerim?

Bütün bu gözlemlerime, insanlarımın alışkanlıklarına rağmen ülkemi çok seviyorum. Bu ülkede kavgalar bitseydi, çıkmaz yollar aşılsaydı ne güzel olurdu değil mi? Babalarımız az çekmedi bu coğrafya, bu eşsiz topraklar üzerinde dönen oyunlar, ayrılıklar yüzünden. Annelerimiz az ağlamadılar. Bu ülke kültür mozaiği olmasın, kültür ebrusu olsun diyorum. Mozaik parçalı yapıdır, ebru bir bütündür. Kültürel çeşitliliğimiz ve mirasımız, adetlerimiz ve örfümüz aynı potada karışsın, erisin. Barış rüzgarı her yerde essin. İnsanımız okusun. Bilinçlensin, tartışsın. Bunlar hayal olmamalı. İnsan haklarına saygılı, tam manasıyla demokratik bir devlet şuurunu ilke edinen, tüm yurttaşlarıyla bir bilgi toplumu barındıran, bir ülke düşü uzaklarda değil artık. Şunu çok iyi bilelim ki bizi kemiren sinsi hastalıkların hepsinin çaresi içimizde var...

Son olarak Nihat ve Cezmi Abilerim sizleri okumaya devam edeceğim.. Herkese sevgi ve saygılar...

Pachuko/Niğde
pachuko@kahkaha.com

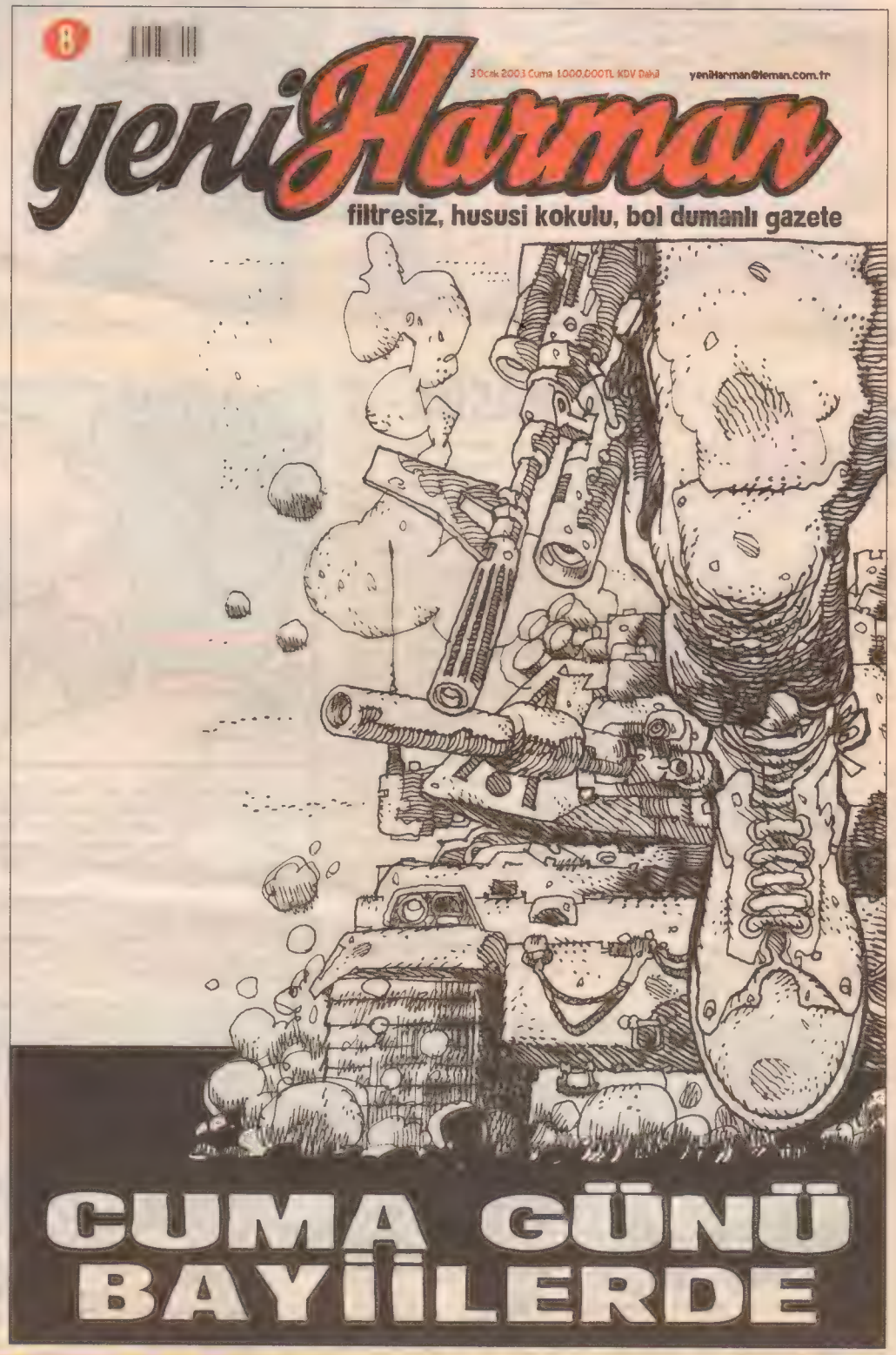

L e M an
Sayı: 584
16 Ocak 2003 Perşembe
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Rewhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Gürsen İÇOĞLU ● Lutfu OFLAZ ● Aslan OZDEMİR ● Veda' OZDEMİROĞLU ● Suat OZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi OZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ORGER ● Behiç PEK ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Uzeyir ATMACA Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BAZILARI CACIK SEVER..

Vaktiyle beden ruhun metaforuydu.. Hey gidi şimdi bir de Amerikan porno terörü var... Mekanik bedenler, entegre dildolarla göya kendinden geçiyor.. Açın DİJİTÜRK'ün şifreli PLAYBOY TV kanalını... (Ayda 10 milyon lira) Bedenin özü olan hücrenin dölyatağına düşmesiyle irade dışı yıkıcı bir süreçe itilmiş oluyoruz.. Ulan benim bildiğim porno, ahlak dışıdır ve sistemle çatışır... Fakat bu Amerikan dilberleri yalancı şerefsizler gibi villalarda ha bire inliyorlar.. Yarabbi bu dünyada zührevi hastalıklar yok mu? Gebelik bilinmiyor mu? Kadınlar adet görmüyor mu? Bu sahtekarların yaptığı cinsellik değil, Amerika'nın cinsel eylem propagandası!.. İktidar mekanizmalarının vajinadaki izdüşümü.. İşler öyle bir hale gelmişki, bi de AMERİKAN PORNO ödülleri düzenlemişler.. Bi tanesine denk geldik.. Ümit vaadedenler kategorisinde genç bi kız ödül almış, filminden parçalar gösteriyolar, elinde ödülle demeç veriyor "anal performansta daha iyi olucam" Sağında ve solunda anne ve babası var smokinli! (Onları da Ayvalık'ta falan yazlık alıp susturuyolar zaar..) Daha da acaibi, bi BBG yapmışlar, evde herkes birbirini zkiyor.. Fakat kaltakların gözlerine bakın... Gözgöze gelemiyoruz hiç değil mi? Gelmezler.. Ve çoğunun maaşlı köleler olduğunu biliriz... Çoğu da sistematik inlemek için uyuşturucu kullanır setlerde.. Bunu da biliriz... Fransız devrimi, sanayi devrimi derken ne hale geldiler anuna koyim... Sorsan dometesin kilosunu bilmezler..

CENNETTE BİLE AFFETMEM

Dört-beş gündür telefonum susmak bilmedi... Bebek'te evimiz varmış... Ucuz BMW'miz varmış.. Kelepir kamyonet, Honda Civic, Pejo... Küçükesat'ta evimiz, Bükreş'te arsamız varmış!.. Denyo'nun biri internetteki bissürü seri ilan sitesine cep no'mu vermiş... Habire arıyolar... Arayanlardan ilanın seri numarasını istiycem, hatırlamıyolar.. Göya numarayı alıp sildirecem... Ne mümkün! Sitelerin editöryal bi telefonları da yok.. Kalakaldık... Ulan bu ne yaman bir sanalmış?.. Ha, öyle mi... Ben de diyorum ki **"herkese karşı tek başıma!"** Sevgili okurlar, gıcık olduğunuz eşiniz, dostunuz varsa onun cep numarasıyla yokardaki sitelere girerek uyduruk ucuz, kelepir ilanlar verin... Gönlünüz şen olsun... Coşun, coşturun... Telaşa mahal yok... İnteraktif compilation!..

Üç-beş kişi sohbet eyliyoruz... Muhabbet harlanmış... Laf açıldı... "Hayatta seni en dehşete düşüren, yiğrendiren şey neydi?" Bi tanesi, ergenliğin en güzel dönemeçlerinden birinde gece sex rüyası görüpte kanter içinde uyanıveriyor... Cenabet olduğu için banyoya doğru gusül abdesti için kaykılıyor... O esnada anne-babanın odasından gelen inlemeleri farkedip gayri ihtiyari o kırmızı ışık süzülen odanın açık kapısından bakıyor... Cima eden ebeveynlerin görüntüsü hafızasından çıkmamış artık... Dimağı acımış... Ben de, tee çocukluktan bir anı aktardım... Yazlığımızın az ötesinde bi patika vardı... Ne zaman ordan yürüsem kenardaki duvarın ardından yiğğrenç bi koku gelir...Bok kokusu da değil, ceset gibi... En sonunda duvara tırmandım baktım, bi evin arkası... Yerde bissürü kanlı orkid!! Bissürü! Çürümüş Allahım nasıl bir ruh hastalığı bu? Başka bi arkadaş, geçen yazların birinde, gece bi açıkhava konserine gitmiş.. Ön koltuklarda Reha Muhtar'ı görmüş... Altında beyaz pantolon, kıçına giydiği siyah tangayı farketmiş... Herallde en yiğrenç hatıra buydu... Madalyayı o gece bu hatıranın sahibine verdik...

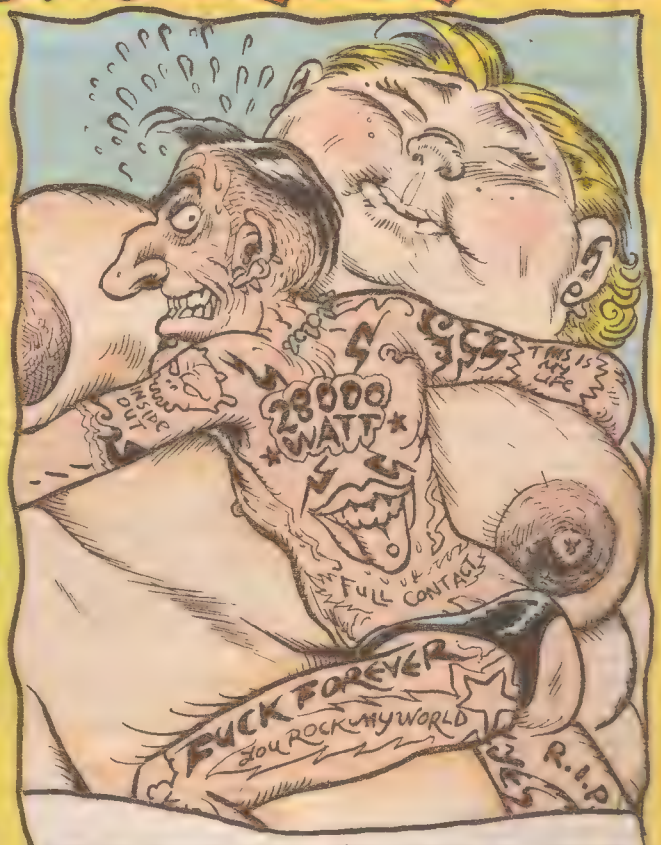

Allah razı olsun çok acayip bi rehber dostumuz var... Dışardan turist kızlar gelir, onları gezdirir, paralarını alır, bi güsel zikip yollar.. Esnaftan arkadaşlar buna TİMSAH adını takmış.. Tam bir nemfomanyak! (zkişme hastası) Gezdirdiği kızla yatmak zorunda... Yoksa mahvoluyor, deliriyiro.. Her gördüğümde vücudundaki dövmelerin sayısı artıyor, ve her seferinde derisinin rengini solaryumla biraz daha koyulaştırıyor.. Bi ara ortadan kayboldu... Bi kızla Tayland'a gitmiş.. Kızı ülkesine yollayıp kızın parasıyla kalıyor orda.. Üç haftada 16 kızla yatmış.. En sonunda geldi, gördük... İşte, elemanın son bombası.. Yanında 400 kiloluk bir kadın!.. Aradan bi on gün geçti yanında öte-tombul başka bir Helga... Falan filan derken bu hale gelmiş!! Arsızlığın doruğuna bak! Şehvet öyle şerefsiz bir basınç yapmış ki buna artık şişman hastası olmuş çıkmış... Allah ıslah eylesin... tek bilek, tek yürek, damardan zküşince böyle oluyor demekki...

BOK-PÜSÜR - 2

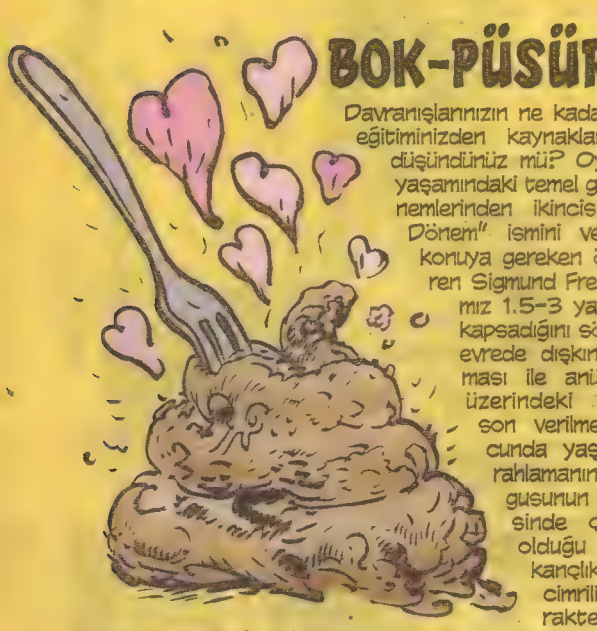

Davranışlarınızın ne kadarı tuvalet eğitiminizden kaynaklanıyor hiç düşündünüz mü? Oysa insan yaşamındaki temel gelişim dönemlerinden ikincisine "anal Dönem" ismini vererek bu konuya gereken önemi veren Sigmund Freud amcamız 1.5-3 yaş evresini kapsadığını söylediği bu evrede dışkının boşalması ile anüs kasları üzerindeki baskılara son verilmesi sonucunda yaşanan ferahlamanın haz duygusunun gelişmesinde çok etkili olduğu ve kıskançlık ve hatta cimrilik gibi karakterlerin bu dönemde oluştuğuna dikkat çekmiştir.. Gelişim psikolojisinin bir diğer babası olan Erikksonın da 1-3 yaş dönemini anal-kas kontrolü dönemi olarak tanımlamış özerklik, utanma ve kararsızlık gibi kişilik özelliklerinin bu dönemdeki tecrübelerden oluştuğunu savunmuştur.

Unutulmaz gecelerden biri.. Evde haftasonu.. Bi kaç kişi, içiyoz...Kafalar binbeşyüz oldu... TV'de Kanal D, Defne Samyeli'yle Gece Haberleri'ne denk geldik.. Aman Allaham! orda kafa üçbinbeşyüz! Doğu Anadolu'dan bir zavallı hilkat garibesini getirmişler stüdyoya... Adamın gözünün biri beride, öteki bambaşka bir yerde... Dehşete düştük... Garip bir hastalık... Peki siz nasıl insanlarsınız?.. Habercilik değil, porno bu insanı etinin en mahrem, en görülmemesi gereken hali değil mi bu!! Vicdansızlar..

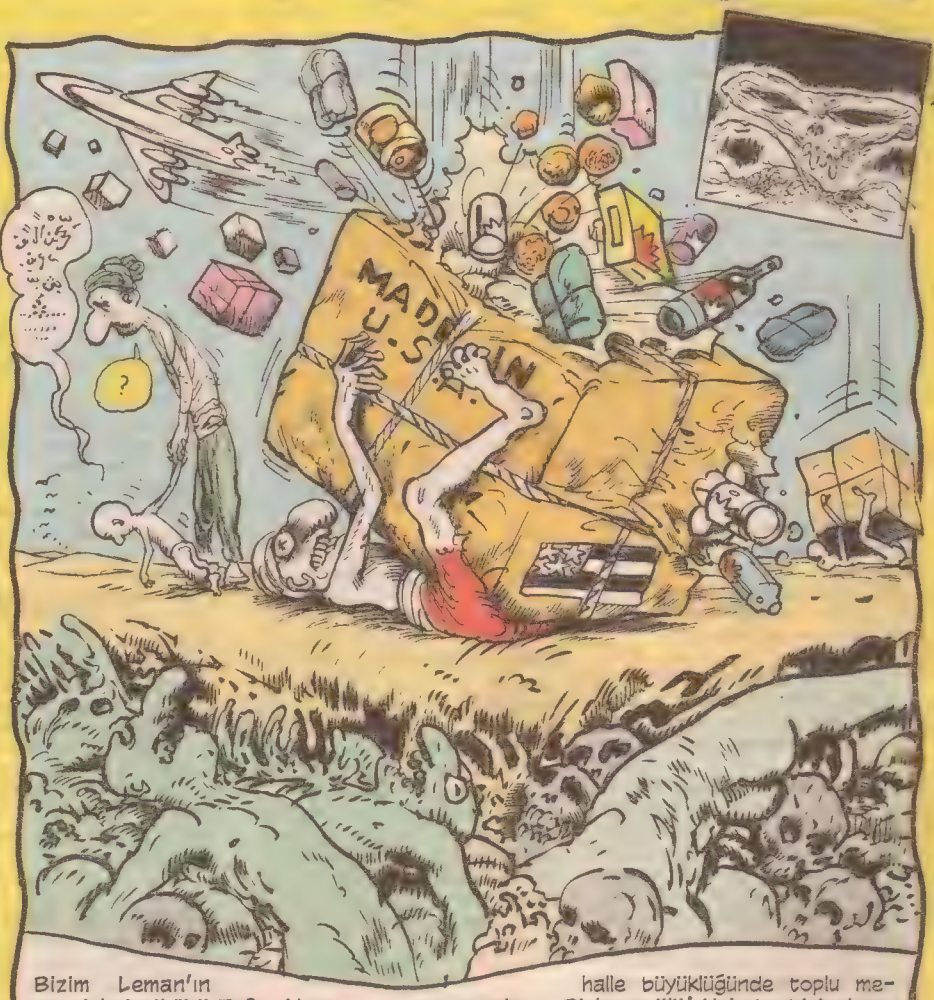

Bizim Leman'ın yazı işleri müdürü Zafer Aknar... Eski savaş muhabiri... ömrü Beyrut'ta, Gazze'de geçmiş... Körfez savaşından bahsetti.. Amerika'nın halka attığı yardım paketlerinin altında ezilen açları görmüş... Babasının elinden tutmuş sınıra doğru yürürken, oracıkta yaprak gibi toprağa düşüp açlıktan ölen çocuğu görmüş... Saddam'ın kürtlerin üzerine uçakla tarım ilacı sıktırdığını... En fenası Kuzey Irak'ta mahalle büyüklüğünde toplu mezarlar... Binlerce ölü! Hele bu bizim kaygısız Abdal bu açlıktan kemirilmiş ağaçları, bu binlerce ölüyü gördüğü için mi böylesine serseri.. Bunun bir çatı katı var Cihangirde.. Ev boğazı görüyor ama evin içini bok götürüyor... Halbuki tembelliği bırakıp azcık daha sıksa derviş olacak... Ulan ne hayatlar varmış.. Ana baba kuzularına da milenyum seti pazarlamaya devam etsinler...

Bi kaç yıl evvel Beyoğlu, Yapı Kredi Sanat Galerisi'nde bi böcek sergisi vardı... Bissürü böcek! Çeşit çeşit.. Şekil şekil.. Birden feci bir kuvvetle hayal gücümün coplandığını hissettim.. Böceklerin arasında HONDA'lar, CAMARO'lar, PORSCHE'ler, FERRARİ'ler gördüm!! Ulan resmen bu böceklerden çalmışlar dizaynı... Tanrı inancı geldi titretti içimi... Münasip ve insani bir mühlet tanımadan televole ve komplo teorileriyle çürüyen bu ömrüm o an ruhsal bi abdestle gendine geldi...

585

23 Ocak 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/04- 700.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

BU SAVAŞI DURDURURSAK HER SAVAŞI DURDURURUZ

SAVAŞA HAYIR afişi veriyoruz..

İçerde 50x70 "savaşa hayır" afişi var.. Bu afişi promosyon olsun diye değil görünür olan her yere asın diye veriyoruz.. Çalıştığınız ofise, sizin çalıştığınız ya da babanızın dükkanının bir köşesine camına, görünür olabilecek bir yerlere, camlarınıza asın... Çünkü bu haksız savaşı, enerji, petrol savaşını durdurabileceğimize inanırsak engelleyebiliriz. **Durdurursak da yalnızca biz durdururuz..** Halklar, insan onuruna sahip olan hiç kimse bu savaşı istemiyor. Dünya halklarının **%83'**ü savaşa karşı. Dünya halkları **Saddam'**ı değil, **Amerika'**yı potansiyel tehlike olarak görüyor. Medya bombardımanındaki Amerika'da bile bu oran **%76**... **Vietnam**'dan beri savaş karşıtı en büyük gösteri bu ülkede yapıldı.. Dünyanın her yerinde her biri onbinlerce insan toplayan gösteriler sürüyor. Sadece aptallar, cahiller ve savaştan çıkarı olanlar savaşı onaylayabilir.

"BİR KEZ DAHA SAVAŞA HAYIR"

SAVAŞA HAY

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

ABD'de savaş karşıtı eylemler katlanarak büyüyor...
Eylemlerin temel sloganı, "Petrol İçin Kan Dökmeye Hayır"

200 bin Amerikan savaş karşıtı Beyaz Saray'ın önünde toplandı..
Dangalak Bush'a, Pentagon'a savaşa karşı olduklarını haykırdı...

TKP'nin kapatılması için açılan davada, Başsavcı kapatma gerekçesini oluşturan "komünist" sözcüğünün şimdi de "Anayasaya aykırı" olmadığını savundu...

Asliye Ceza Hakimi Hicabi Durmuş, sabaha karşı çift tabancayla gittiği barda alkolün dibini görünce, olay çıkardı, polis yumrukladı..

Derya Sayın
Akşamsetas

LeMan

Savaş önce en masum olanımızı çocuklarımızı öldürüyor... Amerikan yönetimi savaşın nimetlerini anlata dursun... Son on yıl içindeki savaşlarda 1.5 milyon çocuk hayatını kaybetti... 4 milyon çocuk sakat kaldı...

Amerika'da Vietnam sonrası en büyük savaş karşıtı gösteri yapıldı..Beyazsaray önünde 200 bin savaş karşıtı, "savaşa hayır" diye bağırdı..

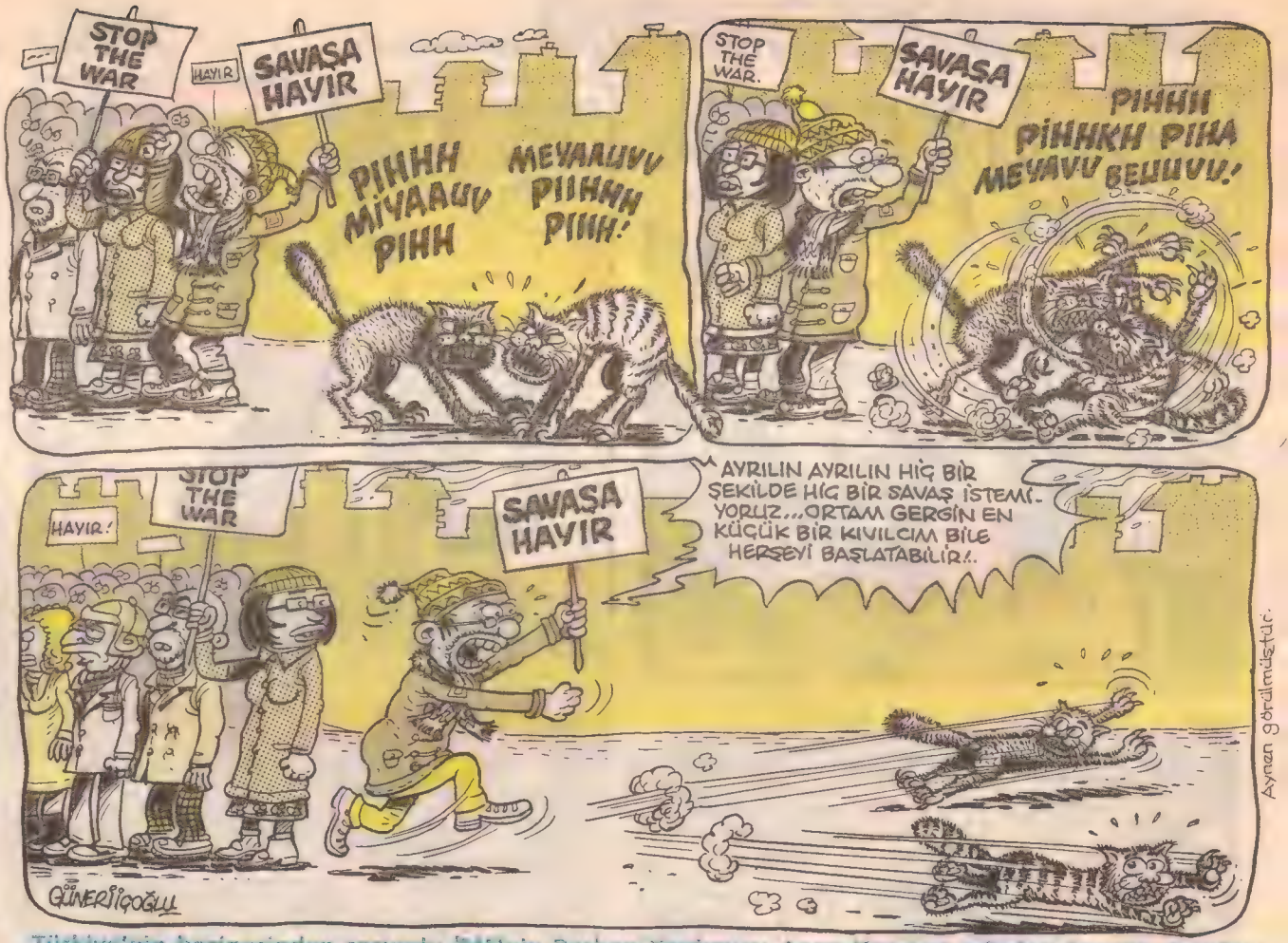

Türkiye'nin hazinesinden sorumlu IMF'nin Başkan Yardımcısı Anne Krueger sabırları taşıran, onurları paramparça eden açıklamalarına devam ediyor...Krueger, "İşçi ikramiyeleri ödenmesin...Zamlar düşük tutulsun...İnsanlar orjinal ilaçlar yerine ucuz olan eşdeğerini kullansınlar" tavsiyelerinde bulundu...

DYP Genel Başkanı seçildikten sonra yumuşama sinyalleri veren, Rusya devlet başkanı demir yumruk Putin'e öykünen **Mehmet Ağar**, ölüm oruçları için arabulucu olabileceğini söyledi...Ağar, üniversite yıllarında **Mahir Çayan**'la top oynadığını da itiraf!!!! etti...

YAŞAR YAKIŞ amerika'ya üsler için söz vermiş kimin malını kime veriyorsun	**CİA AJANLARI** türkiye üzerinden sorgusuz sualsiz ırak'a geçtiler.. cia	nerde kan ve gözyaşı orada **ŞEYTAN AMERİKA** time dergisinin	anketlerinde bile yüzde 83 gibi oranla potansiyel tehlike çıktılar	**İMF** defolun gidin parayla beslenen sülükler hödükler kolpacılar

DİPNOT

Alp Tamer

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

daral@leman.com.tr

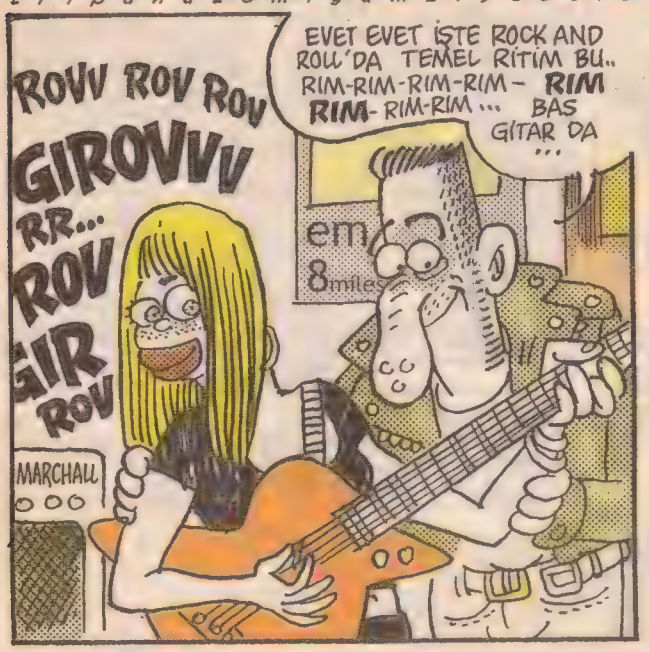

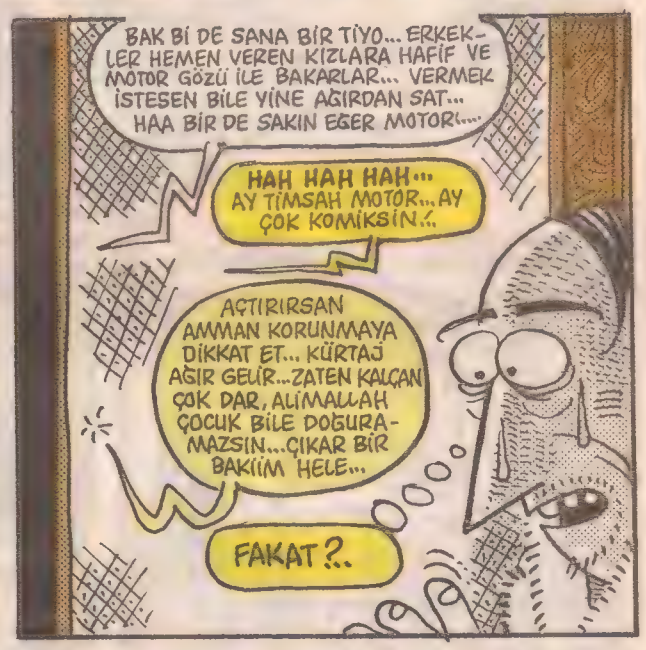

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan, "Bakıcı Dehşeti"yle ilgili arıyorum seni yavrum. Ebeveynleri evde olmayan bir çocuk olarak dikkatli olmalısın. Anneannenin şüpheli bi hareketini görürsen derhal 911' i aramalısın, düzeltiyorum 155. Evet. Nerde şimdi anneannen bizi duyuyor mu?

- Kediyle oynuyolar.

- Anlamadım, kibritle mi oynuyor. Derhal çık o evden Sıkılhan, tehlikedesin çocuğum.

- Kedi dedim anne.

- Kedi kim, tanıyo muyuz biz? Alo? Alo Sıkılhan?

- Miv... Miyvvv.

- Alo... Kediye telefon vermemelisin Sıkılhan... Alo... Çok ayıp çocuğum, mizah bu değil. Hayvan telefonunu yalıyo Sıkılhan, yapmamalı, yapmamalısınız.

- Alo Sıkılhan, Bunalgül ben. Şu an naapıyorum bil bakalım. Supanglenin üstüne üç top dondurma koydum onu yiyiyorum. Daha önce de bir tane dabıl pitza yedim.

- E, afiyet olsun Bunalgül. Acıkmışın demek ki.

- " İstemiyorum pilav yapmak" adlı hayat felsefemi bir kenara bırakıp baldo pirincinden bir tencere pilav yaptım yanında ayva kompostosuyla onu da yedim. İnanabiliyo musun Sıkılhan? Bu ben olamam. Ay yivrencim yaaa. Korkunçlarca kere yiığvvrencıiaam.

- İstemeden pilav yapmak o kadar da kötü bir şey değil Bunalgül. Ya bir de istemeden kaşarpeyniri yapsaydın, veya ne biliyim karpuz yetiştirip yoğurt mayalasaydın. Olaya Polyanna gibi bak bence hehe...

- İşte bu Sıkılhan, işte bu! Komiklik yapıp beni mutsuz ediyosun bu yüzden öyle oburlarca yiyiyorum ben. Kızlar mutsuz ken çok yemek yer. Ama tebi sen bunu bilmiyosun. Kızlar hakkında hiç bişey bilmiyorsun Sıkılhan, Ahmet Altan ve Hobitt okumalısın. Yoğurt kabı yalıyorum şu anda anlıyo musun beni, demin salça kaşıkladım. Hayvansın.

- Eee. İstersen dört şişe soda alıp size geliyim Bunalgül. Birlikte vakit geçiririz moralin düzelir belki.

- Hayır, evde annem var. Üstelik o da mutsuz. Tam birbuçuk metre kaysı pestili yedi. Şimdi kapatmalıyım, birlikte dana haşlama yiycez. Bunun sorumlusu sensin Sıkılhan, senden rica ediyorum lütfen vicdan azabı duy tamam mı? Öpüyorum, babaay.

- Nasılız kardeş? Hırgürkan ben. Arızaların Çocuğu, Hayat Üniversitesi'nin Devamsız Delikanlısı. Aboneyim sokaklara, hastasıyım iplik gecelerin, pardon arkadaşım, ipsiz gecelerin diycektim, o iplik yanlış oldu orda. Özür dilerim, alkol var da biraz.

- Olur ööle hocam, nedir, naapıyosun.

- Paso içiyorum Sıkılhan. Çılgın Sedat dinleyip paso içiyorum. Altı büyük bira tenekesi buruşturdum. Deprasyondayım hoca. Bozuğum.

- Obaa altı bira buruşturmasaydın be abi, bombozuk olursun.

- Bırak buruşuk kalsın ulan bıraak. Benim olayım ööle altı kutuyla bozulmaz, yanlış biliyon sen kardeşini. Kederlenince içiyorum ızdırabımı dindiriyo buruşuk biralar. Poroblemler boğulsun diye içiyorum. Anlamıyosun tebi. Arkadaş değil lavuksun olm sen! Delikanlılık mevzuusunda bi bok bilmiyosun, Çılgın Sedat'ın yapıtlarını dinle biraz.

- Oldu abi, Kadın Ruhu ve Hobitt okuycam Çılgın Sedat dinliycem. Başka nedir?

- Gerektiğinde delikanlı gibi kafana sıkıp gitmeyi biliceksin bi de! Taş kalpli karılara maymun olmaktan iyidir. Üzdüler bu kardeşini Sıkılhan. Aykuusiiden bi kızla tanıştım, niki batsın...

- Anlamıyorum ki ben abi. Niki batsın nasıl, aykuusi ne?

- Nik diyorum oğlum. Aykuusi de yok mu nik? Takma ad hani. Aysiikuu lan işte, sanal alem papatyası, konuşma ortamı oluyo internet üzerinden. Ordaki niklerden. Çılgın Sedat'ın "Adın Batsın" diye bi şarkısı var, o hesap, "nikin batsın" diyorum ben de anladın? Anla ulan!

- Anlaşıldı merkez. Net ve berrak.

- Sıkılhan, yeminim var olm, büyük yeminim var. Bidaha aykuusi den bi kızla çıkmıycam. Ortam sanal diye yalan konuşuyolar. Gerçek hayatta kalp kırıyolar soona kafasına sıktığımın karıları. Obah! Hay ebeni... Sıkılhaan alo... Usta ben bu telefonu helaya düşürdüm. Bira hamallık tabi abi, içip içip helaya gidiyosun, o şekilde konuşurken gitti telefon. Anladın? Neyse, sen beni duyuyosundur da ben seni duyamam bu şekil, telefon kuburdayken kulağımı, nasıl yani, di mi ama. Sen kapat şimdi. Ben bi sopa bulup çıkarıcam bunu burdan. Kafasına sıktığımın telefonu.

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

kaçakyayın

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

1

RESİMLERİNİZDEKİ BU İÇSEL DIŞAVURUM YEPYENİ Bİ ANLATIMIN HABERCİSİ GİBİ...

GİBİSİ FAZLA GİBİSİ FAZLA...SADECE DIŞAVURUM DİİL AYNI ZAMANDA İÇSEL DIŞA PATLAMA... SIPONTAN...

AH ŞU SARI KAHVERENGİ RENKLERİN UYUMU. AYY. SALONUMUZA NE YAKIŞIR DURMUŞŞ ALALIM, ALALIM...

ALALIM..

2

İÇSEL DIŞAVURUMMUŞ..BEN BU TEKNİĞİ UYGULIYÇAM DİYE KAVUN ÜSTÜ NE SU İÇTİM NE MOTOR AÇTIM KAÇ KİLO ZAYİ ETTİM: HABERİN VAR MI YELLOZ KARI, SANATTA YENİLİK KOLAY MI OTUZ KİLOYA DÜŞTÜK...VAY VAY VAY VAY VAY...

CAART

CAART

ABİ KAZA YAPTIK KAMYON DEVRİLDİ..HALK MALLARI YAĞMALIYO...HEM YARALIYIM HEM ÇOK KALABALIKLAR PETRONN!..

MANYAK MISIN LAN. HALK NAPICAK O MALLARI!..

İTHALAT İHRACAT LMTD. ŞTİ.

MAKLİYAT HEROTIC SHOP CO

NE BİLİM ABİ?. EKONOMİK KRİZ FALAN. İNSANLAR NE HALE GELDİ ANLA İŞTE!..

1

BABAA..BU KAYAK İŞİ BİZE GÖRE DİİL...

KES LA KES SANA MI SORACAM..

DUR LA DUR BABA DÜŞTÜ...

2

ABİ N'OLUYO YEE!..

SSSS

DUP!

AĞN!!

3

TKA TKA

N'APTIN LAN BABAYA N'APTIN ?..

TKA TKA TKA

TKA TKA TKA

KİMSE GÖRMEDEN ATIN CESEDİNİ UÇURUMA. BİRİSİNE SÖYLİYCEK OLURSANIZ SİZ DE KENDİNİZİ ÖLMÜŞ BİLİN!..

EKONOMİK GİRİZ İŞSİZLİK...ÜÇ YILDIR KURSAAMIZA BİŞEY GİRMEYO... NERDEN ALIYON BU GUDRETİ GÜCÜ MUHARREM'İM... GÜNDE ÜÇ KERE BEŞ KERE...UY... ABAVVV!.

GİRİZ İŞSİZLİK AYLIK BİTİREMEZ BİZİ...BU BİTERSE İŞTE O ZAMAN BİTERİZ AYŞAGÜL'ÜM...HELE DÖN...AZ YAN DÖN HELE... BAVVV!..

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

KOFTİ ANARŞİST

Kofti kafirin dölü... Devlet de bunu biliyor!!

sıtkı sıyrıl of: Bahadır Boysal

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Entelvole

● Kaotik tartışmaların yorgunluğunu fil biblosu biriktirerek atmaya çalışan tıknaz yönetmen kim?.. Meslektaşından "Ece Temelsorun" diye bahsederek polemik yaratan kadınist yazar kim?.. Yaşayamadığı çocukluk günlerini hesaplayıp, 8 yıllık kontratına eşit olarak bölüp ekstra tatil isteyen editör kim?.. Kim olacak, Yusuf Yusuf... Az sonra!..

● **Saddam'a misilleme... Kürşat Tüzmen'le sahtesini görüştürdüğü iddia edilen Saddam, Akbanka tabanını üzmüş... Tüzmen'in "Tevekkeli değil, çorabı da taklitti, kenarında Adisas yazıyordu" dediği duyulmuş... Misilleme olarak, ilk Saddam-Gül buluşmasına Gül'ün danışmanı Ahmet Davutoğlu'nun yerine benzeri olan yazar Faruk Bildirici dahil olacakmış...**

● Yayın ortamına "tüp kitap" uygulaması gelmiş... Bu yöntemle aynı gün iki, hatta zamanla üç, dört kitap birden çıkarmak mümkün olacakmış!..

● **Sergi açılışında "Sen Koç'san, ben de sanatçıyım" diyerek kendisine çıkışan Jale Yılmabaşar'a çok olgun davranan ve "Yoğun çalıştığı için sinirleri bozuk" yorumunda bulunan Rahmi Koç; aslında çok öfkeliymiş... Yakın çevresine Yılmabaşar için "Kırkıncı sanat yılını kutluyo, kırk yıldır toprakla, fayansla uğraşıyo... O da elektriğini daha atamadıysa, kim atacak?!" diyomuş..**

● Abidin Aydoğdu, Hulki Cevizoğlu'nun programında Bülent Ersoy ile polemiğe girmiş... ("Kim - nerde - nasıl" gibi ama vallahi doğru, seyrettim. Hatta bi yerinde Bülent Ersoy 'Hüdayınabit' bile dedi!)

● **Piyasada 2 Tercüman olayından sonra, mehçul bir grup "İkinci Cumhuriyet" adlı bir gazete hazırlıyormuş... Vatan'ın da "Silistre" adlı bir alternatifi düşünülüyor imiş!..**

● Türkan Şoray, The Marmara Cafe'de mendilini unutmuş... Şoray, mendilini bulamayan yetkililerden pembe ipek mendil için 1000 dolar, üzerindeki gül oya için de 750 dolar istemiş...

● **"Canlı kalkan"ı çağrıştırdığı için kalkan perhizine giren Bebekli dışavurumcu kim?..**

● Bir grup militan vejeteryan, sadece Kurban Bayramı boyunca çalışacak bir tur şirketi kurmuş... Uçak fobisi olanlar için de Atatürk Orman Çiftliği'nin uzun zamandır boş olan armadillo ve rakun kafesleri temizlenip 6 günlüğüne koğuş haline getirilmiş!..

● **Paparazziler tarafından mağdur edilen Zerrin Özer, olayı Ganalı boksör sevglisinden gizliyormuş... Boksör sevgili, bi ara zap yaparken kargaşayı görüp celallenmiş, Zerrin Özer olayı "Sitkom dizi" gibi anlatıp sevgilisini sakinleştirmiş... Özer'in sevgilisine son çare olarak "Döversen de bari Baltalimanı'nda döv, Kemik Hastanesi'ne yakın olsun çocuklar" demesi bekleniyormuş...**

● Yeni Harman'a konuşan kim?.. Aydın Doğan mı, Doğan görünümlü Celal Şahin mi?.. Aydın Doğan'ın Gümüşhane'ye bağlılığını "globalizmle çelişki" olarak değerlendiren yazarın, dört gün süreyle takım gazetesinin kesildiği doğru mu?..

AYRINTILAR

Telefon defterini karıştırırken, arasam mı, aramasam mı diye düşünüyordum. Gerçi, iki ay daha, çok rahat, mastırbasyonla idare edebilirdim. Öyle zamanlar olmuştu ki hem, on yıl aralıksız otuzbir çektiğimi hatırlıyorum. Alışkındım yani; yapaylığı azaltan püf noktalarını, tek başına seksi, bir şölen havasına sokan özel yöntemleri biliyodum. Ne var ki, canım sıkkındı öte yandan. Bir insanla konuşup, biraz beraber takılmak, iyi olacaktı ayrıca .. "Saat beşe doğru gelebilir misin?" dedim. "Yemek filan yeriz once..." ..Telefonu kapattığımda, şöyle bi dikilip, durdum ortalıkta. Etraf darmadağındı. Erken kalkmıştım o gün ama, akşama kadar iş çıkmıştı sonuçta bana.. Önce, elektrik süpürgesini aldım arkadan. Poşetini bi senedir kullanıyorum. Balkondaki çöp kutusunun yanına gidip, içindeki, toz, kırıntı, kıl, -renklendirici olarak da- kırmızı halı tüyünden oluşan dev topakları, parmağımı sokup sokup, dışarı çıkardım. Dumandan bi halka belirmişti başımın üzerinde; etraf, toza boğulmuştu bi anda! Ama makine de, canavar gibi çekiyodu artık. Dünden kalan bulaşıkları yıkadım sonra. Tuvaletin fayanslarını sildim.. Cinsel arzularımı kâbul edilebilir seviyeye indirmekle görevli bi fahişe de olsa, eve gelecek olan bir kadındı sonuçta. Temiz ve düzenni görünme çabası, diğeri kadar önemli bir güdüydü üstelik. Mutfak tezgâhını sildim. Minderlerin kılıflarını değiştirdim.. Ağır ağır yapıyodum hepsini tabii. On dakka çalışıyor, sonra yarım saat mola verip, sigara içiyo, müzik dinniyodum. Akşamüstüne doğru, bütün yavaşlığıma rağmen işler yine de erken bitince, "ee, ne yapayım şindi? dedim. Pırıl pırı olmuştu ev.. O soğukta dışarda oturmıycağımızı bildiğim hâlde, elime bi fırça ve bez alıp balkona çıktım, kuş boklarının tamâmını temizledim... Sonra, zırrr, telefon. Gelmiş Kadıköye. Giyindim, karşılamaya çıktım...

Güzel bir atkı vardı boynunda. Şu, kadınların çoğunun sarıp doladığı, birazını başlarının üstüne de örttükleri, kalın örgülü şeylerden.. Açıkta kalan yüzü, daha da güzeldi. Gündüz gözüyle hiç görmemiştim onu neredeyse.. "Bişeyler alıp, evde pişirelim," dedim.. "Söz vermiştin ya," deyip, hatırlattı. Makdonalta gidecekmişiz. Böyle şeyleri de hiç unutmuyolar. Gitti en az, on kâat! Neyse, söz vermişiz madem... Caddeden yukarı doğru çıkarken, kulüpteki kızların düzenlediği eğlenceden bahsediyordu. Garsonlarla filan ortaklaşa, bi çekiliş yapmışlar. Küçük bi bilezik çıkmış ona. Sonra başka bi günden, kulübe arapların geldiği geceden bahsetti. Kalabalıkmışlar, ortalığı bahşişe boğmuşlar. Bi kızı polis götürmüş sonra, pasaportu yokmuş, falan filan; dinliyodum ama, öylesine. Abuk sabuk şeyler bile annatsa, farketmiyodu hem; yanında, nefes alan bi kadınla yürüyosun sonuçta; tek başınalık duygusu otomatikman, o kâbul edilebilir seviyeye düşüyo. Üstelik, hiç de saçmalamıyodu belki. Onun hayatıydı o, başka ne anlatacaktı.. "Senin işlerin nasıl?" diye sordu. "Bildiğin gibi," dedim.. İyi de, neyi biliyor yahu? Kendim bile, o konularda bazen pek az şeyin farkındayken, niye hep bu uyuz karşılığı veririm ki!..

Yanım varillik kolalardı neredeyse, hamburgerlerin yanında, tepsiye koyulanlar! İçemedim elbet.. Kibarca, ağır ağır tıkınırken o, masaya serdiğim bi dergiyi okuyodum. O zaman diliminde de, aynı tuhaf şey geçerliydi: Tanımadığım, sadece tesadüfen aynı masaya oturduğum biri gibi sanki. Fekat, istediğim an, elimi uzatsam dokunabileceğimi, ağzını açsam dinleneceğimi bilmek, yani bütün bu, küçük kesin olasılıklar, kafamdaki yalnız köpeğin önüne atılan leziz kemik parçalarıydı. O pis hırlayışı duymadan, rahatça dergimi filan okuyabiliyodum işte.. Belki, bu çeşit bi ruhsal konfor da, sunulan hizmete dahildi.. Birer sigara yaktık sonra. Kulupteki alkolik bi kızdan, ve yeni satın aldığı bi ayakkabıdan söz etti.. İlgilendim bu kez, ayrıntılı sorular yönelttim...

Sinemaların, mağazaların filan bulunduğu renkli ve hareketli caddede yürürken, para işini hatırlatıverdim usulca. Hemencecik ilgilenmedi, daa sonraya bıraktı. Bana guveniyodu artık. Dolandırıcı, sapık filan olmadığım, iki uzun gecenin sonunda anlaşılmıştı. Saçmasapan bi gurur hissettim! Halbuki sapıklığı faydalı, yaratıcı bişey zannediyodum hep; fakat böylesi alışverişlerde, normâllik işe yaramaktaydı.. Eve geldiğimizde, sobayı yakıp, kanapeye oturduğumuzda, en normâl tavrımı takındım.. Onun için aldığım kombinezonu kutusundan çıkararak, giymesi için uzattığımda, tekrar bi parça sapıklaşmıştım belki. Ama gıcık bi tepki vermedi. Haşırt diye soyunup, oracıkta giymeye kalkıştığında, hemen arkamı dönüp, elimlen yüzümü kapadım! "Hayır, na'pıyosun! Git öbür tarafta giyin yahu.." "N'olcak canım," dedi.. "Ne demek ne olcak? Sürpriz olsun istiyorum, şaşırmak, afallamak istiyorum. İçeride giyip de, öyle gelir misin lütfen.." Kıkırdayarak, kutuyu aldı, arka tarafa yürüdü.. Ben de, kazağımı filan çıkardım.. Bi de artistik olsun diye, şortla balkona çıktım sonra: Gökyüzünü filan seyrettim. Mantıklı bişey düşünemiyodum ama. Her başarılı erkeğin arkasında bi kadın vardır, diye sayıkladım. En azından, kombinezon giymiş bi kadın.. Arkama dönüp, biraz eğildim. Çatı alçak; ayakta bakınca içersi iyi gözükmüyo. Çıkmamıştı banyodan henüz ama. Biraz daa manzarayı seyrettim; şöyle annamlı, duygusal, aperitif tadında bişeyler düşünmeye çabaladım inatla. Kıçım donmak üzereydi! Artistik yapmayı başka bi zamana bırakıp, içeri koşturdum..

Akşamüstüne

BAK BOLUBEYİ...ANANIN ÖMRÜ EVE ÜÇ KURUŞ GİRSİN DİYE ONUN BUNUN EVİNİN BOKUNU TEMİZLEMEKLE GÜRÜDÜ ÖTE TARAFTAN ŞU ELİMDE GÖRDÜĞÜN AİLE ALBÜMÜ...LA BERİ BAKSANA ÖKÜZ!.. ÖZGÜRLÜK HEYKELİ GİBİ OLDUM BURDA!!

FOTO TALAT ALBÜM

AL İYİCE BAK ŞİNDİ! BU FOTOĞRAF ALBÜMÜ SÜLALEMİZİN KUTSAL KİTABIDIR!! AYIL DA KENDİN-DEN EVVEL KAYBETTİKLERİNE BAK BİR! KAYBEDENLER KULÜBÜNÜN GÖTÜNÜ YİYESİCE SENİ!..

FOTO TALAT ALBÜM

HADİ HEP BERABER TEKRAR HATIRLAYALIM...BAK BU BABAN OLACAK SIĞIR BİR ORUSBUYLA KAÇTI GETTİ...NENEN GEBERDİ GETTİ...BAK ŞU BACINA DA TİNERCİLER SALDIRDI HE Mİ?..

HÖRH!

...AMA TOPARLANMA SINI BİLDİ. BİCKİ DİKİŞ KURSUNDAN ÜÇ BEŞ KURUŞ GETİRİYOR ALLAH RAZI OLSUN... PEKİ SEN NAPIYON PİÇ!?

LAN OĞLUM BERİ BAK BERİ...O FOTOĞRAF-TAN GERİYE BİTEK SEN KALDIN EVİME DÜŞECEK!.. ADAM EDECEM BEN SENİ! BAŞKA YOLU YOK BUNUN! ARTİS DEĞİL EKMEK LAZIM LAN BU EVE, PEZEVENK!..

KİME DİYORUM? PEEH...PEH! PIRIL PIRIL OLDU ÇOCUK... ALTINA İŞİYO BİDE AYVAŞ SERSERİ!.. ŞU STİLE BAK! ŞU STİLİN İÇİMİ TİTRETMESİNE BAK HELE...

BATIRDI ESSOLEŞSEK!.. LAN ZATEN TEMİZLİKTEN CANIM ÇIKMIŞ! SKTİRGİT LAN EVİM-DEN! SKTR!

Biraz sonra kapı dışı...

YA GİDİCEM DE ÖNCELİKLE ONLARIN İDRAR DEĞİL BENZİN DAMLACIKLARI OLDUĞUNU ÖĞRENECEKSİN,..ARKADAŞ ASKER KAÇAĞIYIZ DİYE BİR İNSA-NIN ÜSTÜNE BU KADAR GELİ-NİR Mİ?.. BU ASKERİYE HAK-KATEN DE TERSİNE SEVDA YAPTI BENDE,..BURDAN DA EVELALLAH IRAK'A GİDER CANLI KALKAN OLURUM ADIM HIDIR, ELİMDEN GELEN EN SON BUDUR...

...FEYZİ ÖZŞAHİN

BABACIĞIM... DÜŞÜNDÜK, TAŞINDIK VE SENİ ESKİCİYE VER-MEYE KARAR VERDİK...

BUT MU GÖĞÜS MÜ, BUT MU GÖĞÜS MÜ... TRALALLAA LAA, GÖĞÜS MÜ BUT MU!..

KARISINI PİŞİRİP YEDİKLERİNİ ÖĞRENİNCE KAFAYI SIYIRDI!..

SOLUKBENİZLİNİN KAFADERİSİ KEMERİMİZİ SÜSLEYECEK!.. ÜFFF, HEM DE NASİL SÜSLEYECEK!...

İKİ SAATTİR KONUŞUYORLAR... SANIRIM KİŞİSEL BİŞEY BU!..

feyzi@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Ilıcakların Tercüman'ı & Çukurova'nın Tercüman'ı

1. Ilıcakların gazetesi "Dünden bugüne" Tercüman...
Çukurova'nın gazetesi "Halk'a ve olaylara" Tercüman!..

2. Ilıcakların gazetesinde, birinci sayfadaki "Gong" kutucuğunun imzası "T."
Çukurova'nın gazetesinde, birinci sayfadaki "Gong" kutucuğunun imzası "S"

3. Ilıcakların gazetesi "150 bin lira değil 100 bin lira" anonsuyla çıkıyor...
Çukurova'nın gazetesinin "kaçyüz bin lira olmayıp" 100 bin lira olduğu belli değil, sadece "100 bin lira" yazıyor!..

4. Ilıcakların gazetesindeki "Her sabah dünya yeniden kurulur, her sabah taze bir başlangıçtır" logoaltı sloganı büyük harflerle yazılmış...
Çukurova'nın gazetesindeki "Her sabah dünya yeniden kurulur, her sabah taze bir başlangıçtır" logoaltı sloganı küçük harflerle yazılmış!..

5. Ilıcakların gazetesinde Damla adlı dört sayfalık ilave, bir adet pehlivan tefrikası, Aykut Işıklar, rüya yorumları ve yarım sayfa at yarışı var...
Çukurova'nın gazetesinde ilave yok, rüya yorumu yok, Aykut Işıklar olmadığı gibi Memduh Bayraktaroğlu da yok, pehlivan tefrikası yok, at yarışı tam sayfa!..

6. "Rauf Tamer-Yavuz Donat-Ergun Göze" klasik Tercüman troykasının Ilıcakların gazetesindeki karşılığı Cengiz Çandar, Gülay Göktürk ve Hasan Celal Güzel...
Aynı troykanın Çukurova'nın gazetesindeki karşılığı Gürbüz Azak, Mim Kemal Öke ve ta kendisi, Ergun Göze!

7. 20.01.2003 tarihli Ilıcakların gazetesinde "Milli Piyango Çekildi" haberi 1. sayfadan verilmiş ve 14. sayfada da liste bulunuyor..
20.01.2003 tarihli Çukurova'nın gazetesinde Milli Piyango unutulmuş!..

PANTOLON

metinfidan

metinfidan@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

ÖYLEYSE YOLA ÇIKILMALIYDI... BAĞDAT'A...

Tanrının en sevdiği melekti şeytan... Benim seni sevdiğim gibi severdi onu .Ama iradesini geçiremedi ona. Sevgisine karşılık bulamadı Tanrı. Kırıldı meleğine ve onu dünyaya gönderdi... Tıpkı benim sevgimi karşılıksız bıraktığın gibi , senin benim kanatlarımı kırıp bu hayata geri göndermen gibi...

Melek Tanrı tarafından dünyaya gönderildikten sonra şeytan olarak anılmaya başlandı. Bir diğer adı da **Lucifer**'di... Uzun, güçlü kanatlarıyla anında istediği yerde olmaya başladı...

Lucifer o gün bugündür insanların ve hayatın uçup duruyor... Ve kime isterse o melankolik, o kaypak kızıl ışıklarını gönderiyor... O kızıl ışıklar yüzyıllardır sanatçıları, aşıkları, çilekeşleri, doğru yoldan çıkanları, delileri, hüzün hastalığına yakalananları aydınlatıyor... O melankolik ışıklar bu insanları herkes gibi olmaktan koruyor... Onca acı çekmelerine rağmen bu ışıktan kopamıyorlar... Kopmak istemiyorlar... Ölümcül bir haz alıyorlar bu ışıktan... Ama bir türlü özledikleri yere uçamıyorlar... Gerçeği arıyorlar, ama ne kadar arasalar da gördükleri hiçbir şeyde gerçeği bulamıyorlar...

Tıpkı benim senin ışığından kurtulmak istemediğim gibi... Ve o ışıkta bir türlü görmek istediğim gerçeğini göremeyişim gibi... Ve ne zaman görmek istesem gerçeğini alıp bilinmez bir yere uçup kaybolman gibi...

Lucifer'in ışığı gibi senin de ışığın hiçbir ışığa benzemiyor. Üzerimde uçtuğun zaman hiçbir yeri göremiyorum.Uzaklara gittiğinde acıtan bir beyazlığa bürünüyor her yer. eskin bir yalnızlık beyazı bu. Nereye baksam gözlerim üşümekten yanıyor. İşte o zaman varlığına hiç, ama hiç dokunamadığımı anlıyorum.İşte o zaman nereye baksam, neyi görsem gerçek değil..Sanki kaybolduğun yere götürüyorsun hayatın gerçeğini... Bilmem ve görmem gereken her şeyi gizlendiğin yere götürüyorsun...

Gittiğin zaman sanki seninle hiç yaşamamış gibi oluyorum. Kendime söylediğim en büyük yalan gibi hissediyorum seni... Çok değil , birkaç gece önce cıvıl cıvıl bir okul bahçesi gibiydi evim. Şimdiyse boşluğa açılan uzun, karanlık bir koridor gibi... Sen varken bütün eşyalarım senin gibi konuşurdu, içlerinde gizli bütün anılar canlanırdı birden... Bozuk musluklardan akan yorgun damlaların iç burkan sesinden başka ses duyamıyorum şimdi... O uzun, o karanlık koridorda bir başıma yürüyorum şimdi... Benim gibi hayat dersinden ikmale kalmış birkaç kişinin gölgesi ayaklarıma dolanıyor sadece...

Sen gittin ve kim bilir kaç kez sustu dünya...

Sana şeytanım demek istemiyorum. Düşmüş meleğimsin sen... Biliyorum ki kötü biri değilsin aslında sen. Sadece çok korkuyorsun ve savunmasız olduğun için durmadan yalan söylüyorsun, söylediğin yalanlara en çok kendin inanıyorsun..Bu yüzden Tanrın seni yanından hiç ayırmak istemiyor, hep korumak, hep yanında kalmanı istiyordu... Oysa Tanrının asıl çocuğuydun sen. Senin düşüşün kimselere benzemezdi... Kendini mahvettiğinden daha çok seni sevenleri mahvederdin...

Ama yetmedi sana Tanrının sevgisi... Savunmasızlığına bakmadan gözünü dünyaya diktin... Orada aradın kaderini... Gözden çıkartılışın böyle oldu... İlk terk edilişin... O günden beri hiç kimseye, hiçbir yere ait hissetmedin kendini... Hiçbir sevgiye... Tanrı o günden beri sana hiç güvenmedi... İlk terk edildiğinden bu güne sen de kimseye güvenmedin... Hep kuşkudaydın, hep güvensiz... Seni kim sevse, kim anlasa ne kadar savunmasız olduğunu, aklına hep o terk edilişin gelirdi...

Çünkü ne kadar çok sevilsen o kadar çoğalırdı güvensizliğin... Kendine duyduğun sevgiyle kıyaslardın sana gösterilen sevgileri... O kadar az severdin ki kendini, kim seni senden daha çok sevse ondan o kadar çok uzaklaşırdın... **Kim beni benden daha çok sevebilir ki**, derdin... **Tanrım bile beni böyle sevmedi ki, değil ki insanlar sevsin... Ben eksiksem, eksik seviyorsam kendimi, beni sevdiklerini söyleyenler benden daha eksik, benden daha güçsüz, benden daha kayıptır... Tanrım bile umudunu kesti benden, öyleyse insanlar nasıl umutla bağlanabilir ki bana... Öyleyse bana bağlanan umut, doğar doğmaz iki yüzlü, tepeden tırnağa yalandır... Ben ki ilk terk edilişin iflah olmaz acısıyla sonsuz bir hayaletim, o zaman beni kim benden daha çok severse o da benden daha iflah olmaz bir hayalet olsun.. Ben nasıl kaybolmuşsam kendi içimde, beni kim benden daha çok sevdiğini söylerse öyle kaybolsun kayboluşumun içinde,** derdin...

Geceleri tutkularla, düşlerle, aşkla yanan bir kadındın, bütün sınırları yakmaya kalkar, benimle uzun ve imkansız yollara çıkmaya hazırlanırdın... Gündüzleri bambaşka biri olurdun: Güvence isterdin.Huzur ve korunaklı bir yuva.Sırtını dayayacağın bir eş isterdin.Tanımadığın, kim olduğunu bilmediğin biri. Ama bu özelliklere sahip.O da seni tanımayacaktı. Ama sana kol kanat gerecek,istediğin huzuru sağlayacaktı...

Ben böyle biri değildim, biliyordun. Bu dünyada bir misafir gibi yaşayan ben böyle biri nasıl olabilirdim ki..Karanlıkta zonklayan bir acı gibiydi aşkımız. Bu amaçsız, başıboş kalmış dünyada kimsesiz bir acıydı yaşadığımız..Sadece bir ışık çakımı gibi kısa bir anda birbirimizin yaralarını görmüştük... Yaralarımız birbirine değmiş, ıstıraplarımız kanlarımıza karışmıştı. Sonra o büyük, onulmaz savruluşlarımız başlamıştı... Kovulduğun yere dönemeyeceğine inanmıştın bir kere... Çocukluğunun o mucizevi sabahlarına... Ve sana bunu inandıran bendim ve o mucize sabahlara duyduğun özlemin yoğunluğu kadar korkardın benden bu yüzden... Sana bu yokluğu hissettirenden kimselerden korkmadığın kadar korkardın... Beni bırakıp kaybolduğun sonra dayanamayıp geri döndüğün günlerden birinde, neden gittiğini sormuştum. Ender itiraflarından biriydi yaptığın, derin bir kaygıyla:**Korktum senden,** demiştin... **Bu tutkudan... Her gün biraz daha çoğalıyordu, sonu nereye varacaktı... Buradan nereye gidilebilir ki... Bilmiyorum,** demiştim, **sonu nereye varırsa varsın, gel benimle, bu aşk bizi nereye götürürse oraya gideriz,** demiştim sadece... Sonra yüz yüze gelmiştik... Dayanılmaz bir sonsuzluk gibi gelmişti bana o an... Biraz daha bakışsaydık ikimiz de taşa dönecektik... Önce sen kaçırdın gözlerini, sonra ben gözlerimi yere eğdim, nefese nefese kalarak...

Sonra birbirimize sarılarak güneşe doğru uçmaya başladık. Birbirimize sarılarak uçuyorduk, ama varlığın yanımda değildi her zaman ki gibi. Birlikte uçarken bile hep aynı şeyi düşünüyordun; Daha ne kadar yükselebiliriz ki... Sonu nereye varacak bu yolculuğun... Daha ilerde acıdan, terk edilişlerden ve yıkımdan başka bir şey yok ki... Ve güneşe yaklaştıkça ilk terk edilişinin acısıydı içinde çoğalan... Bu acıyla bir kez daha yüzleşmek istemiyordun... Oysa yitirdiğin ne varsa o acının içindeydi... Oysa sadece çaresizlik vardı sesinde:**Bırak beni,** dedin, seninle uçamam artık, hiç sevmedin beni, hep yalan söyledin bana, bırak kanatlarımı... O an sımsıkı sarıldım kanatlarına; **Ne olur bırakma beni** dedim, o acının içine doğru uçmalıyız, inan bana, öbür yarımız o acının içinde..

Evet, dünyada amaçsızca dolaşıp aradığın, aradığım neyse işte bu acının içindeydi ve onun ötesindeydi..Çok az kalmıştı oraya ulaşmaya... Oraya doğru gittiğimizi hissedince birden yüzün lanetli bir korkuyla gölgelendi.Tanıyamaz oldum bakışlarını... Kötülük yoktu bu bakışlarda , sadece derin bir korku vardı, bir kez daha yalvardım sana bu bakışlarını görünce; **Bırakma beni,** dedim. Daha yükseğe, daha yükseğe çıkalım... Korkma, bak yanındayım, bu yolun dönüşü yok, yoksa çok acı çekeriz düştüğümüz yerde, hadi ne olur, daha yükseğe...

Ama artık duymak istemiyordun beni... Birden kanatlarını çektin benden... Kim bilir bir daha ne zaman doğmak üzere bir **minerva** kuşu gibi alacakaranlıkta kaybolup gittin... Benimse düştüğüm yerde kanatlarım çoktan kırılmıştı... Yanımdan geçen bir at senin kaybolduğun ufka doğru dört nala doğru koşuyordu...

Sonra evime kapandım ve bir daha hiç çıkmak istemiyordum buradan... Televizyonun ve telefonun fişini çektim.Perdelerimi örttüm. Mumlarımı yaktım. Canım hiçbir şey okumak istemiyordu. Kitapların üzerini kapattım. Kanadı kırılmış biri kitaplardan ne öğrenebilirdi ki... Hem seninle yaşadıklarımdan sonra öğrendiğim ne varsa unutmuştum.Bir çocuktan daha bilgisiz, bir garipten daha savunmasızdım. Zaten bu savunmasızlıkla ve bilgisizlikle dışarı çıksaydım beni ezer geçerdi insanlar... Gördüğüm, hissettiğim her şey bana eskisinden daha çok acı verirdi... Hem sokağa çıktığımda nereye bassam kırılmış bir kanada değecekti ayaklarım. Evimden çıkmadan bile hissediyordum, sokaklar, caddeler, kapıların önü aşkın kırılmış kanatlarıyla doluydu... Bilgisizlik, savunmasızlık, kimselerin görmediği şeyleri görme yetisini kazandırmıştı bana sadece...

Evime çekilmekle kalmadım. Evimin içinde bir kuyu yaptım kendime, oraya gömülebildiğim kadar gömüldüm.

Aşkımın zindanı yaptım bu kuyuyu... Seninle en yukarıya, ilk terk edilişlerin de ötesine çıkamamıştık , madem aşk en yükseğe uçmak kadar, en dibe düşmekti... Madem yanındayken varlığına dokunamamıştım, irademi sana kabul ettirememiştim, öyleyse hiçbir avuntu, hiçbir teselli aramadan evimdeki kuyuda sadece ve sadece seni düşünerek yaşayacaktım... Seni hayal ederek düş gücümü çileden çıkartacaktım... Zindanımın duvarlarında yüzlerin dönüp duruyordu... Hangisi sana aitti? Hangisi gerçek yüzündü?..Tutamıyordum hiç birini... Sözlerin yankılanıyordu sığındığım inzivada..Hangisi gerçekti bu sözlerden. Hangisi sana aitti, anlayamıyordum... Duvarlarımdaki resimlerinde hep bilmediğim bir boşluğa doğru gülümsüyordun. Bu gözlerin, bu dudakların, bu yüzün arkasındaki gerçekte kim vardı... Bu yakıcı sorulara doğru dürüst bir yanıt veremediğim zaman kendimi acı çektirmeye, bedenimi tahrip etmeye başlıyordum... Madem bu benlik sana kendisini sevdiremedi, öyleyse durmadan acı çeksin, madem bu beden teninin ardındaki varlığa dokunamadı, öyleyse yok olup gitsin, yıpransın, sola bildiği kadar solsun, diyordum...

Evime, evimdeki kuyuya, aşkının zindanına çekilmenin bedeli çok ağırdı, günler geçtikçe bunu daha iyi anlıyordum. Kendime verdiğim cezalar giderek daha çok artıyordu... Seninle ilgili kurduğum her hayal ürkütücü bir acıya dönüşüyor, teselli bulmak için sarıldığım düşlerim beni çileden çıkartıyordu...

Teninin ardındaki varlığa dokunmama izin vermemiştin, ama tenini bana hep cömertçe vermiştin bana... Ondandı o susuzluğum, sana doymazlığım, bu savruluşum... Tenine dokundukça, orada o kayıp varlığını hissettikçe daha dayanılmaz olurdu özlemim. Daha derinlerine, daha içerlerine girmek isteyişim ondandı... Teninin ardında gizlediğin o kayıp varlığına dokunmak istiyordum en çok... Kendimi sende yitirişim işte böyle başlamıştı...

Kendime verdiğim cezanın sonu yoktu... Ne zaman istesem mağaramın duvarlarında soyunan hayalini görüyordum. Belki sana itiraf etmedim, ama bil istiyorum; ben en çok senin başka bir erkeğin yanında soyunmanı kıskandım... Eteğini çözmeni, sutyenini çıkartmanı, o şeffaf külotunu bacaklarını titreştirerek ayakuçlarına indirmeni... Sonra o zehirli bir çiçek gibi kokan soluğunu kıskandım. Onun başka bir solukla karışmasını... Çünkü soluğun, çünkü nefesin benim için varlığının bir parçasıydı... Varlığının, içindeki aşkın bana geçmesi için delice bir tutkuyla soluğunu içime çekerdim... Boynundaki benlerin varlığından bir iz gibi görünürdü bana. Seni çözebilmek için durmadan öperdim onları... Karnına indiğimde bir okyanusa düşmüş gibi hissederdim kendimi... Sonsuz bir salınma duygusuyla sarınmış sarmalanmış hissederdim... Hep haksızlık ettiğim, incittiğim ölümüm gibiydi bacaklarının arasındaki o kuytu, o karanlık yer... Kanatları yorulmuş bir güvercin gibiydim de, orası gelip sığındığım bir yuvam gibiydi... Dışarı da çok üşüyordum, dışarısı çok korkunçtu, oradan hiç çıkmak istemezdim... **Orası sadece senin,** derdin, başka kimse girmesin oraya, bak nasıl arzuluyum sana görüyor musun?... Böyle deyince benden hep gizlediğin varlığına dokunamadığımı daha derinden hisseder ve çocukça bir hırsla; **evet benim orası,** derdim, başka kimse giremeyecek oraya, sen benimsin...

Biliyordum, oradan doğmuştum ben, ama varlığına dokunamadıktan sonra ölümüm kadar uzak olacaktı orası bana hep... Vaftiz olmadan ölen çocuklar gibi sonsuza dek gökyüzündeki boşlukta dolaşıp duracaktım sana gerçek anlamda kavuşamadan... Sonra düşlerime durmadan yeni hayaletler hücum ederdi... Sonra bana sonuna dek teslim olmuşçasına sırtını döner, dizlerinin üzerinde doğrulur, bacaklarını ayırır, **bak işte tamamen seninim,** derdin... Uyluklarının arasından karanlığın görünürdü. Anlardım, bana en çok teslim olduğun anların, benden en çok uzaklaştığın zamanlar olduğunu. İşte o zaman bir kez daha ölümümü sende yitirdiğime isyan eder, öfke dolu bir kırgınlıkla sevişmeye başlardım seninle... Varlığını kazanamamıştım, ama o kimsesiz tenini kazanabilirim, diye düşünürdüm.Yabancın olurdum böyle anlarda, böyle anlarda sen ölümümü alıp daha da uzaklara giderdin... Hiç olmadığın kadar yabancım olurdun... Aşkta ruh bedene yansır, beden de ruha... Ve o ruh biricik ve vazgeçilmezdir. İşte bende o biricik ve vazgeçilmez olan ruhunu teninde arıyordum... Ama ne yapsam tenin geçit vermiyordu varlığına... Varlığına ulaşamayınca tenin de kaybolmaya başlıyordu... Onu tutmak, ona sarılmak istiyordum, ama ansızın inen karanlıkta paramparça oluyordu tenin... Hep aynı soru zamanın bıçakları gelip boğazıma dayanıyordu: Bu gözlerin, bu dudakların, bu göğüslerin arkasında gerçekte kim vardı? Tutkulu, aşk dolu bir kadın mıydın sen; yoksa kimseye güvenmeyen, kendine bile yalan söyleyen, sana teslim olduğumda garip bir korkuyla ansızın beni bırakıp giden ve hep kendini koruma peşinde olan bir hayalet miydin? İşte bu sorunun yanıtını asla bulamıyordum. Bulamayınca da yeniden bu aşkın imgesel zindanında kimsesiz kalıyordum...

Bir gün yine kapım çaldı... Gelen hayatla tek bağım olan bakkalın çırağıydı.Yiyecek bir şeyler getirmişti. Getirdiklerini dolaba koyarken gözüm birden ekmeğe sarılı olan gazete parçasına takıldı. Bu üç gün öncenin gazetesinde yaklaşan savaştan bahsediyordu. **Amerika** yakın bir zamanda Irak'a yoğun bir hava bombardımanına başlayacak, ardından kara harekatı devam edecekti. Gazetenin yaptığı yorumla göre bu savaşta yaklaşık 500 bin sivil **Iraklı** hayatını kaybedecek, 900 bin kişi yurdundan ayrılarak mülteci durumuna düşecekti, iki milyon kişinin evi yıkılacak, milyonlarca kişi bu savaşta sakat kalacaktı... Ve yok edilen doğa bu korkunç tabloyu tamamlayacaktı... Bunları okuduğum anda kendimden derin bir şekilde utandığımı hatırlıyorum. İnsanlık böyle bir felaketin eşiğindeyken ben yaşadığım bu acı dışında her şeye kayıtsız kalmıştım. Aşırı duygusallığım beni hayattan koparmış ve sadece bu aşka duyarlı kılmıştı.

Haberin devamını okuyunca utancım daha da arttı. Bu korkunç savaşı önleyebilmek için **Avrupa**'nın bir çok merkezinden binlerce savaş karşıtı, hümanist insan **Bağdat**'ta canlı kalkan olmak üzere yola çıkmışlardı bile...

Kendilerini **Bağdat**'taki hastane binalarına, su ve elektrik istasyonlarına, **Iraklı** ailelerin yaşadıkları evlerin duvarlarına zincirleyeceklerdi... Bu canlı kalkan'ların öncüsü ise ne gariptir ki yıllar önce yapılan Körfez Savaşı'na katılmış ve bundan ötürü vicdanı derin bir şekilde kanayan **Amerikan Deniz Kuvvetleri**'ne mensup bir asker olan **Ken Nichols O' Keefe**'ydi... **Amerika**'nın bu saldırgan ve zorba tutumunu protesto etmek için devletin kendisine verdiği pasaportunu ve kimliğini yakmış ve kaderini **Irak** halkının kaderiyle birleştirmek için 18 Ocak'ta **Londra**'dan **Bağdat**'a doğru yola çıkmıştı...

Dünyanın bir çok yerinde bu savaşı önleyebilmek ve **Amerika**'ya dur diyebilmek için yüz binlerce insan mitingler yapıyor, dayanışma yürüyüşleri düzenliyorlardı...

Nasıl karar verdiğimi ben bile bilmiyorum.Hemen giyinmeye ve çantamı hazırlamaya başladım. İçimde, çok derinde bir ses almıştı bu kararı sanki... Bu inzivadan, evimde kendime açtığım bu kuyudan dışarı çıkacaktım. Bu kuyuda kendime işkence çektirerek, bu aşkın ürküntü verici ve azap dolu düşleriyle boğuşarak yavaş yavaş ölmektense, anlamlı bir ölümle ölmeliyim diye düşündüm birden... **Bağdat**'a gidecek ve orada yaşayan bir **Iraklı** ailenin evinin duvarına kendimi canlı kalkan olarak zincirleyecektim...

Gazetenin anlattığına göre **Amerika**'nın **FII7** ve **B2** adı verilen ve her biri 18 ton büyüklüğünde olan bombalarına karşı bu hayal kırıklığıyla tahrip olmuş bedenimi siper edecektim... Yaşadığımız bu bin bir tuzak ve yanılsama dolu hayatta gördüğüm hiçbir şey gerçek değildi. Ama Irak halkının tepesine düşecek olan bu bombalar sonuna kadar gerçekti... Sonu ölüm bile olsa bu gerçeği hissetmeliydim. Bir hayaletin peşinde ve kayıp bir zamanın izinde ne için öleceğimi bilmemektense, ne adına öldüğümü iyi bilmeliydim... Yaşadığımız bu hayat gerçek görünmeyen, göremediğimiz bir yerdeydi. Bu yüzden ne yapsak, ne düşünsek, ne istesek hayat bizi birer hayaletten başka bir şey yapmıyordu... Ne tuhaf, **Amerika**'nın bu ölüm yağdıran korkunç uçaklarının bir diğer adı da hayalet uçaklarıydı... İşte bu uçakların attığı bombalara karşı bir hayaleti sevdiği için o da hayaletleşen bu kırılgan ruhum, bu aşkın savunmasız bıraktığı bedenim kendini siper edecekti... Bu bombalara karşı tek silahım bu kırılganlığım ve bu savunmasızlığım olacaktı...

Hiç tanımadığım insanların kurtuluşu için adamaya hazırken yine de seni yine de hiç aklımdan çıkartamıyordum. Hatta savaşın en acımasız anında bile, **Bağdat**'a o korkunç bombalar yağarken bile seni aklımdan çıkartamayacağımı biliyordum... Ölüm gelecek ve beni bulacaksa onda senin gözlerinin olacağını da çok iyi biliyordum... Ama yine de yola çıkmalıydım. Sonu ölüm bile olsa özgürlük için bunu yapmalıydım. Çünkü evimde, seni düşünerek saklandığım o kuyuda hiçbirimizin gerçek anlamda özgür olmadığımızı çok iyi anlamıştım... Kendimizin bile efendisi bile değilken, hayatlarımıza nasıl sahip çıkar, onun hakkında nasıl özgür kararlar verebilirdik ki... Hiç unutmuyorum bir gün bana çaresiz gözlerle bakarak; **kendimi tutsak hissediyorum, istediğim hiçbir şeyi yapamıyorum, üzerimde korkunç bir baskı var, buralardan çekip gitmek istiyorum, ama gidemiyorum, hep bir şeyler daha kötü olacak diye elimdekilere sımsıkı sarılmış öylece bekliyorum,** demiştin...

Düşmüş meleğim benim... Ben kendim için olduğu kadar senin için de çıkıyorum bu yolculuğa... Kim bilir bu bizim gibiler sayesinde bu savaş önlenirse o zaman gökyüzünde daha da özgür, daha sonsuz ve hep aşkla uçabiliriz, diye...

O ilk terk edilişlerimizin de ötesine, varlığımızın öbür yanısına doğru, nereden kopmuşsak ona ulaşabilmek için... Tamlığımıza, bütünlüğümüze doğru... Bir daha hiç düşmemek için ve hep daha yukarıya doğru uçmak için...

Çünkü evimde kendime açtığım kuyuda anlamıştım ki aşkla özgürlük arasında çok derin, çok kopmaz bir bağ vardı... Özgür olmadığımız için ne kadar aşık olduğumuzu sansak bile er geç ve ister istemez birbirimizin kanatlarını kıracaktık... Bu kaçınılmazdı...

Biliyordum, **Bağdat**'a gitmek için sokağa çıktığımda nereye bassam aşkın kırılmış bir kanadına basmak zorunda kalacaktım...

İşte o zaman bir kez daha anlayacaktım:Sokaklar aşkın kırılmış kanatlarıyla dolu olduğu için savaşlar vardı. Özgür olamadığımız ve bu yüzden eninde sonunda bir gün birbirimizin kanatlarını kırmak zorunda kaldığımız için savaşlar ne yazık ki hep olacaktı... Öyleyse yola çıkmalıydı... **Bağdat**'a...

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"**.. Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)
* **"Yine Seninle Geldi Hayat"** adlı kitabım Gendaş 'tan çıktı.
* 26 Ocak Pazar günü saat 15:00-18:00 arası **Bingölüler Derneği**'ndeyim. Adres: Rıhtım Cad. Iskele Sok. No:13/1 Kadıköy

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

Kırık Lebleb

Suat Özkan

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

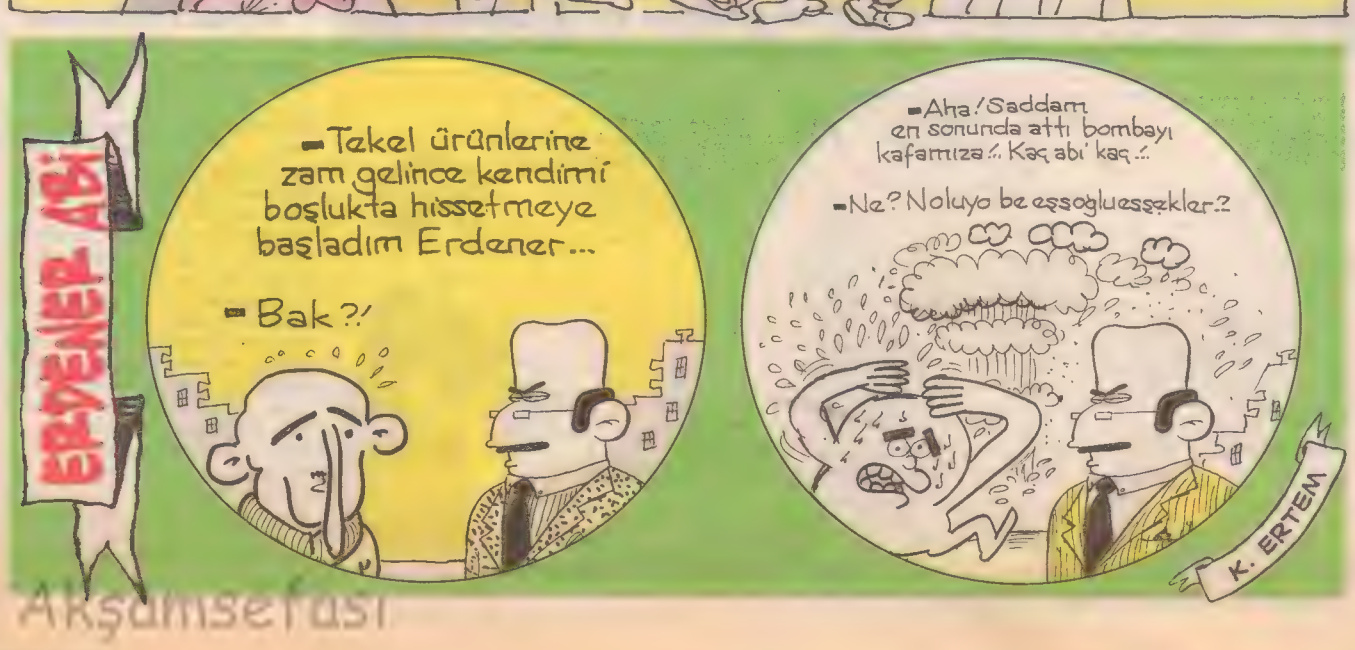

gumeri@leman.com.tr
kirikleble@leman.com.tr
Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

DELİ CAT

agdabak@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

UZUN GÖLGELER

Tülay Genç

Gözümle görmedim, Kızılay'da illegal bir bildiri dağıtılmış, savaş başladığında yolda görülen Amerikan subayları, askerleri dövülecek, öldürülecek, diye. Ürperdim. Anlaşılan Hasan Tahsin olmak isteyen onbinlerce genç var. Nereye gidiyoruz. Yakama barış kurdelası takan, kendilerine Cumhuriyet Kadınları diyen ablaya biraz da şakayla "Amerikan askerlerini öldüreceklermiş" dedim, abla: "yok, yok, biz kimseyi öldürmeyiz" dedi.. Uzaklaşırken bağırdı: "Ama görürsem tokatlarım" dedi. Kalakaldım. Ben de kimseyi öldüremem, aklımın ucundan dahi geçiremem. Ama, tokatlarım. İçimden geçen bu tokatlama lafında bir iştah, bir heves vardı, inadla tokatlarım, dedim. İşte bu fikrimden düşüncelerimden tedirgin oldum. Tuhaf duygular içine doğru sürükleniyoruz. Savaş bilmediğimiz yönlere doğru çoktan uzanmış. Sonra dalgaya aldım, barış mitinginde önüme çıkan arkadaşlara: "canlı kalkan mı olmak istersin, yoksa, canlı tokatçı mı?" diye takılmaya başladım. Gülüştük. Herkes canlı tokatçı olmaya dünden razı. "İyi de, dedim, biz burada barış mitingi yapıyoruz!".. Anlaşılan o ki, barış bizim çok zor becerebileceğimiz bir duygu. Savaş bizi barışa değil, tahrike doğru sürüklüyor! Gerçek bu. Barış marış kendimizi kandırmayalım. Bizim gibi sıcak savaşların birinden çıkıp diğerine giren toplumlarda gerçekten tüm iradenle barışa inanmak barışı hayatımıza geçirmek dünyanın en zor işi.. İnşallah başarınız. Benim gözlemim, sopacılık, tokatçılık, defolculuk, tekmecilik... Yani, usul usul içimizde Amerikan askerlerine karşı bir linç duygusu büyüyor!..

Geçen hafta yazımı yazamadım, özür dilerim. Yıllardan beri düzeltmek zorunda olduğum bir oyunum vardı, onüçyıl önce yazılmıştı ve pek acemiyceydi, gördükçe utanıyordum, iskeleti sağlamdı, bir zaman sonra yazdığım başka bir hikayeyi içine soktum, aynı zamanda senaryo, yeniden düzenledim, rahat ettim. Nihayet elimde gişe rekorları kıracak bir oyunum var, köyde geçiyor. Önüme çıkan tiyatrocu, sinemacılarla görüşmelere başladım. Hayırlısı!

İkinci mazeretim, kardeşimin mezarını yaptırmak için Zincirlikuyu Mezarlığı'na gittik, yanımda muhasebecimiz Ali bey ve dağıtımcımız Cengiz bey. Kapıda bir mermerci bizi gördü. Nedir bunun ortalama fiatı dedim. En iyisi 1,250 liraya olur dedi. Daha önce söz aldığımız mermerciyle görüştük. Mezarları gösterdik, ne bunlardan aşağı olsun, ne de yukarı, ortalaması nedir dedim, adam, ikibuçuk milyar dedi. Kapıda 1,250 lira dediler deyince, adam sizin için 2,250 olur dedi. Adamı karşıma aldım. Bak kardeşim sen beni boka benzetmiş gibi konuşuyorsun, ne arabam, ne evim, ne bankada param var, bu kadar fahiş fiyat olmaz.. Adam sağa sola telefon etti, yanıma geldi, madem durumun iyi değil, hayrımız olsun deyip fiyatı 2 milyara kadar kırdı. Ben de ona, dilenci değilim, senden niye hayır isteyeyim kardeşim, alnımın teriyle kazanıyorum, fiyatı neyse, o... Adam yine sağa sola telefon, bi sürü garnitür boş laf, sonunda fiatı 1,5 milyara indirdi. Böylelikle 2,5 milyarlık fiat, üç dakika içinde bir milyar inmiş oldu. Ali Bey'in, benim, Cengiz Bey'in bir yığın işi var, günümüzü burada bitiremeyiz, biraz daha uğraşsak, 1 milyara kadar indiririz, neyse deyip anlaştık.

Türkiye burası. Bir dakikada bir milyar iniyor. Bu fiyatı vermekten utanmıyor, ya tutturursam diyor, karşısındakini aptal, kendini çok zeki sanıyor. Fiat yüzmilyon oynar, anladık, bir milyar oynar mı? Üstelik mezarın başında yapıyoruz pazarlığı. Matem, yas falan kalmadı. Mezarlığın bizden istediği saygılı, derin zerafet uçup gitti. Zaten kardeşim, çok seçici, zor beğenen, üstün zevkleri olan bir çocuktu.. Hayatım boyu ne benim evimi, giydiğimi, hiçbir şeyimi, vasat bulup beğenmemiştir. Hatta kılık kıyafetim yüzünden bana küfürler savururdu. İçimden dedim ki, insanlar ölüyor ruhları yaşıyorsa, kardeşim çoktan mezarından kalkar, bu adamı burada öldürür.. Bu pis, iğrenç pazarlığa kardeşim hiç karışmadı. Anladım ki, kardeşim gerçekten ölmüş.. Sonra bir hışımla kaçtık mezarlıktan.. Yolda düşündüm, bizi böyle kovalayan kimdi, on dakika duramadık, kaçtık...

Bir gece Vedat'ta kaldım, bir gece Tuncay'da. Vedat'ın kitabı çıktı. Vedat'a sevgim başkadır, onu birkaç kelimeyle anmak istemem. **Vedat'la derin İstan-**

Akşamsefası

Pot...

enderoz@leman.com.tr Ender Özkarraman

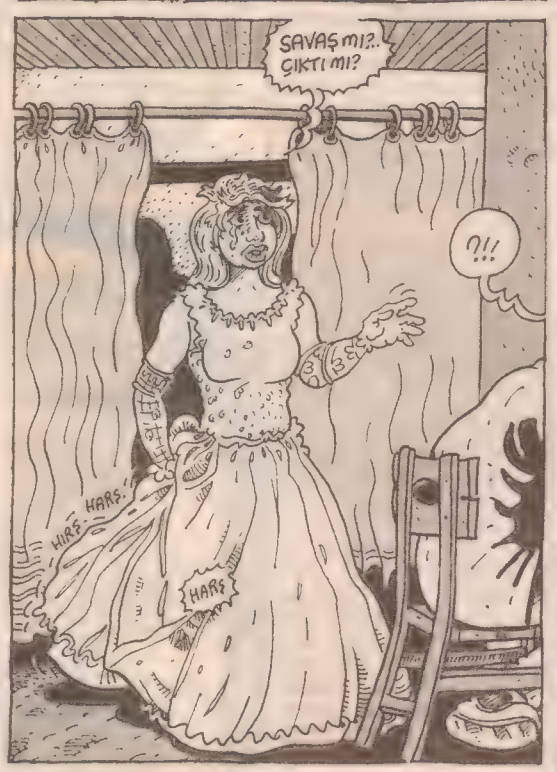

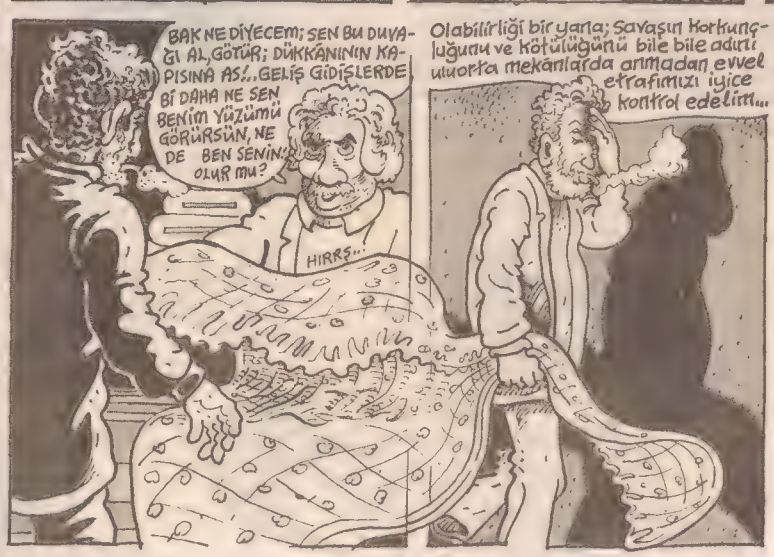

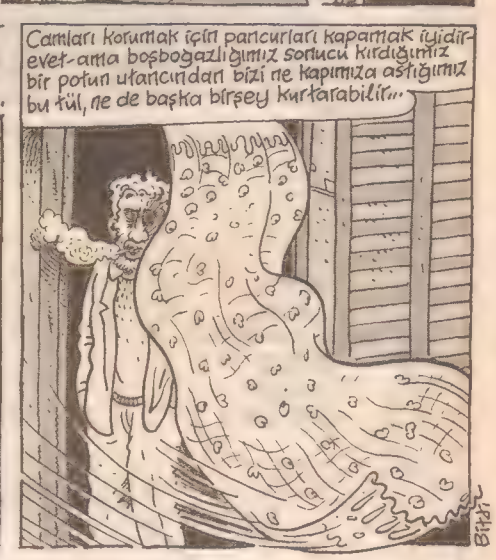

bul'a daldık. Vefa, Süleymaniye'yi akşam karanlığında adım adım gezdik. Tuncay, Leman'ın derdi yetmiyormuş gibi Yeni Harman'ı sırtlandı. Tuncayla da uzak İstanbul'un derinliklerine girdik, Göksu, Beykoz, Anadolu Kavağı, arabanın içinde "ne olacak **Leman**'ın, **Yeni Harman**'ın hali" konuştuk! Sonra durup durup derin boğaza, her bir köşesinden bir nefes baktık.

İstanbul'un bütün hortumcuları, puştları, ibneleri, hepsine hak verdim. O kadar güzel bir kadın ki **İstanbul**. Bu şehir için insan herşeyini verir. Her yalanı söyler, her puştluğu dener. Çünkü şehrin güzelliği herşeyi unutturur insana. İbnesi, götvereni, hortumcusu, anladım ki, İstanbul'da günahkar yok. Şehir güzelliğiyle herkesi yıkıyor. Tarihin bu en güzel şehri için herkes ibnelik, puştluk, tutunmak için buraya, herşeyi deniyor. Hepsi haklı. İbneler, hortumcular, sonuna kadar haklı. **Bu şehirde birgün daha fazladan yaşamak için, heryol denenir!**

E-maillerinize bakıyorum, ama cevaplayamıyorum, mesajlarınız beni mutlu ediyor ama zaman ayıramıyorum. Bazen kısa cevaplar.. İlk üç sene hiç cevap verememiştim, hala bilgisayarım yok. Leman'a gelince, yazılarımı kimler alıyor, hangi yazım hangi sitede, üşenmedik, yazılarımın başlıklarıyla birkaç saat merak içinde gezindik, sonuç şaşırtıcı. İnternet aleminde yazıları en çok dolaşan birkaç değil, bir-iki yazardan biriyim, ben, daktiloya gömüldüğüm bu son on sene içinde dışarda ünüm almış yürümüş. Dergimizin trajları ortada, yaptığımız anketler ortada. Türkiye'nin on yıldır en çok satan dergisiyiz. Dergimizden ayrılmalara rağmen okuyucularımız bizi hala eşsiz ve rakipsiz bıraktı. El Cezire'den, Los Angeles Times'e, Stern'e, New York'tan Japonya, Yunanistan'a dünyanın otuza yakın ülkesi, en büyük dergileri, Tv'leri **Leman**'la ilgili röportajlar, dosyalar yayınladı. Avrupa'nın en klas dergisi Charlie Hebdo'yla ortak sayılar çıkardık, kardeş dergi olduk. Bu büyük sırrı, büyüyü merak ediyorum.

Şunu baştan söyleyeyim, **Leman** bizim istediğimiz dergi değil, **Yeni Harman**'la yeni biçimler peşindeyiz. Ve bazen bok gibi dediğimiz sayılar çıkartıyor, utanıyoruz, çoğu zaman çıkarttığımız dergiden biz de iğreniyor, öbür hafta hemen toparlanmaya çalışıyoruz. Ama, ortada değişmeyen bir gerçek: **Leman, eşsiz ve rakipsiz...**

Bizi, eşsiz, rakipsiz yapan okuyucu, sağolun, çok sağolun... Size ne yazılar yazacağım, size enfes, tadından doyulmaz yazılar, hikayeler yazacağım. Dileyin benden ne dilerseniz...

Geçtiğimiz aylarda Mecidiyeköy'de bir lise, çıkarttığı dergi için röportaj yapmak istedi, sorular gönderdi, bizi çok sevdiklerini söylüyorlar, ama son soru ilginç: "Siz mizahçı olduğunuz için mi diğer dergiler, medya, sizden hiç bahsetmiyor, yoksa sizler ikinci sınıf yazarlar mısınız?".

Bu çocuklar onaltı-onyedi yaşında ve kafaları karışık. Bizler, elli televizyon ikiyüz dergi çıkan bir ülkde on yıldır en çok satan dergiyiz. Kendime gelince, ruh hastası değilim, metinlerimin ne kadar büyük bir okuyucuya gittiğini biliyorum. Türk edebiyatının gelmiş geçmiş en çarpıcı, en şaşırtıcı hikayelerini kaleme aldım. Ancak bu makaleler, hikayeler yazılırken bu genç çocuklar altı, yedi yaşındaydı, tabii ki bilemezler. Ve bizler her hafta tekrar tekrar aynı şeyleri yazamayız ve kendimizle, metinlerimizle ilgili konuşamayız, "ben" diye başladığımız her cümle bizi bozar, çok dikkatliyiz. Ama, yeni yetişen gençlere anlatmak zorundayız.

Sevgili gençler! Bizler, onların bütün dergilerinden, yazarlarından çok okunuyoruz. Bunu anketler, trajlar söylüyor. Üstelik yazdığımız yazılar yüzbinlerce kişi tarafından okunduktan ve aradan on yıl geçtikten sonra dahi yine onbinlerce satılıyor.

Üstelik büyük medya şahsıma büyük paralar teklif etti, ayrıca patronlarıyla bir yığın mahkemem var, benim adımı geçirmeleri için "göt" ister. Matbuat tarihimizde benden daha çok sansür edilen yazar yok. Üstelik o gazeteler halkın vergisi, yani, devlet kredisiyle çıkıyor, ne yapıyorlar halkın vergisini, bulmacalarının ortasına kocaman bir **Oya Aydoğan** koyuyorlar. Şunu sorun kendinize... Oya Aydoğan gibilere gösterdikleri derin hayranlığın milyonda birini bizden neden esirgiyorlar, bırakın en çok satmayı, en çok okunmayı, bu memlekette bir Oya Aydoğan kadar sanatçı olamadık mı?

Gerçek şu, bizi satın alamadıkları için korkuyorlar, bizden tir tir titriyorlar. Çünkü biz, bağımsız yazarlarız. Bakın şimdi, burada hemen yedi sülalelerine dümdüz girer, çıkarım. Beni bağlayan hiçbir şey yok. Ve sık sık köpek olduklarını yüzlerine karşı korkmaksızın bağırıyoruz.. Biz on yıl önce bu dergide **"bağımsızlık"** diye feryat ettiğimizde, bizimle dalga geçiyor, "bunlardan dünyada uç-beş kişi kaldı" diye alaya alıyorlardı, bakıyorum bugünlerde **"bağımsızlık"** lafına hepsi sarılmış, yalan yanlış ve yüzsüzlükle bu kelimeye sığınmak istiyorlar.

Bakın liseli gençler, bu adamların bütün dümenleri sizleri kandırmaya yönelik. Bizler akıl hastası değiliz, ben de o gazetelerde yazar, para derdi hiç çekmem. Üstelik profesyonel kurumlar kitaplarımı tanıtır, bir daha bir daha reklam eder, yan gelir yatarım.. Tüm kitap tanıtımları "parayla" yapılıyor, oralarda tek bir kitabın eleştirildiğini, beğenilmediğini okudunuz mu? Paramı verirler, yazarlar kitaplarımı kahraman ilan eder, sıradan bir kıtap yazsam dahi yüz tane röportaj yaparlar.. Bundan ala ne olabilir? Ben ruh hastası mıyım, önüme açılan bu büyük devasa imkanlara neden koşmuyorum, neden ısrarla, daha zor, daha çetin bir yol seçiyorum.

Ama sizler, orada, kendine, demokrat, ileri-ci, aydın, solcu diyen bir sürü yazar görüyor, kafanız karışıyor.

İşte, savaş, tam da konunun üstüne geldi. Takkeleri savaş günlerinde düşer, kelleri görünür, o keli biz göstereceğiz. Bizler bir kenarda onur, vicdan kavgası yaparız ve kırkyılın başında haklı çıkarız, bugün, o kırk yılın başıdır... Duydunuz işte, Amerika basınımıza ikiyüz milyon dolar dağıtmış...

Bakın, TÜSİAD, başyazarı savaşa girmemiz gerektiğini söyledi. Büyük medya, işadamları, eskiden elaltından gizlice yaparlardı tezgahlarını, şimdi Türkiye'yi fazla tepkisiz bulunca, alenen çığırtkanlık yapıyorlar.

Böylelikle, Amerikan askerleri ülkemiz sokaklarında, nereden daha rahat, temiz, ucuz, süratli bomba atabiliriz diye tepelerimizi derelerimizi inceliyor. Ellerini kollarını sallayarak havaalanlarımıza, sokaklarımıza bakıyor, tepe tepe geziyorlar. Bu tam bir işgaldir. Bu işgali hazırlayan medya ve, medyayı bu hale getiren politikacılardır.

İşgalin büyüklüğüne bakın. Yüzlerce yazar ve tüm hükümet görevlileri savaşa karşıyız diye bas bas bağırdığı haide, ülkemiz sokaklarına bombalar yerleştirildi bile. Madem savaşa karşıyız, niçin müsaade ediyoruz. Çünkü tam bir işgal altındayız. Çünkü irademiz kalmadı. İstediğiniz kadar savaşa karşıyız diye bağırın, artık geri dönüş yok, medya ve hükümetler çoktan "işgal" için Amerikan askerlerinin yolunu açtı.

İşte bunu tartışalım, ağbileriniz iyi bilir, sizler yeni öğreniyorsunuz, yıllarca sizin büyümenizi bekledik, bunları anlatmak için.

Liseli gençler! Yazar ve aydın olmanın, bütün dünya ve tarihte tek bir önemi ve anlamı vardır: Ne pahasına olursa olsun, ölümlerin savaşın karşısında durmak!

Bütün hikayelerin, sinemaların, bütün edebiyatın, bütün bilimin görevi ve ilk amacı budur.

Tarihin bütün çağlarında bütün yazarlar, canları pahasına bilimi ve sanatı hayata sokmaya çalışmalarının sebebi, budur. İnsanları aydınlatmak, güldürmek, eğitmek, geniş kitlelere uzanmak derdi, herşey, savaşa ve ölüme karşı olduğumuz içindir...

Savaş yanlısı, yazar ve aydın olunamaz. Onlar paralı askerlerdir. Savaş makinesinin parçalarıdır ve insanlığın ebedi düşmanlarıdır.

Bizlerin, bağımsız bir dergide binbir güçlükle dergi çıkartmamızın sebebi, bağımsızlık kelimesine yoğunlaşmamızın sebebi, işte bugünlerde söyleyeceğimiz lafların sansüre uğramaması içindir.

Mesela, bizim dergimizde her türlü görüş, fikir sayı-

Devamı 13. Sayfada

KAAN ERTEM @ leman.com.tr

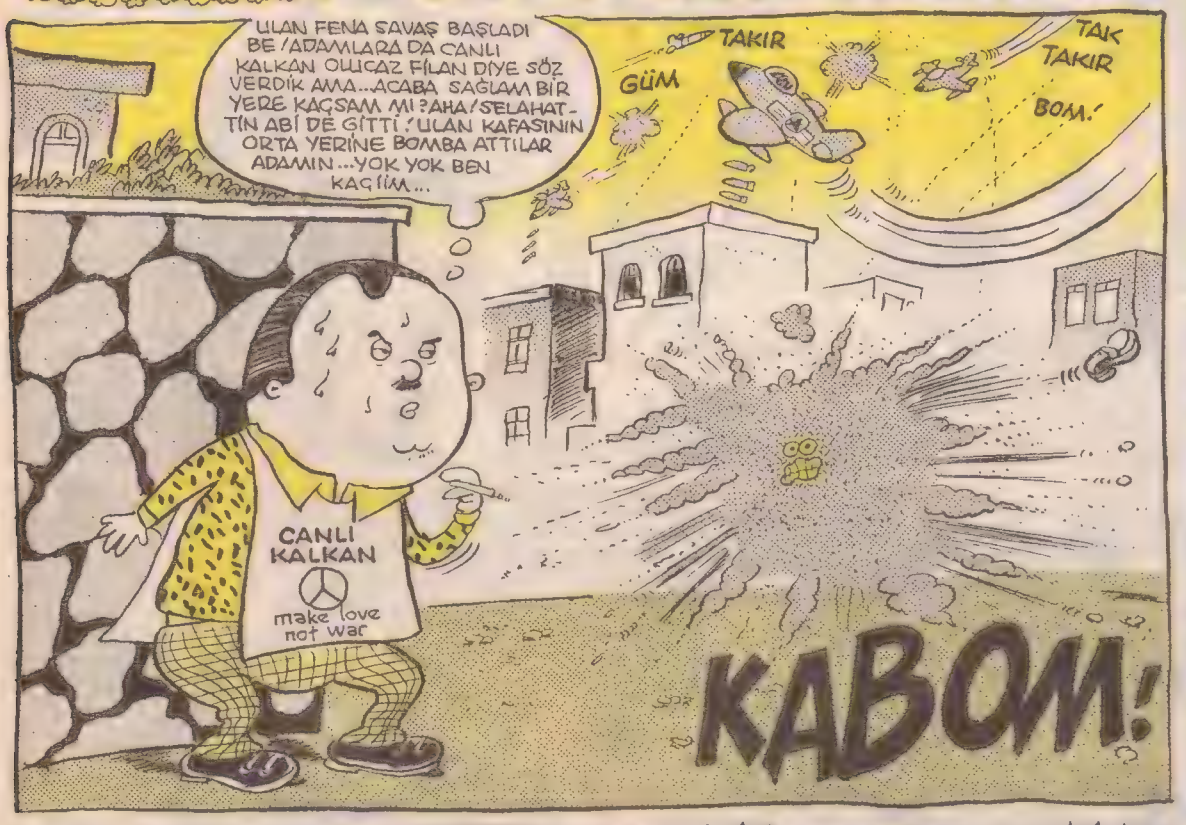

KARKÜTERİ

Behiç Pek

HAYBECİ ŞENSOY

Geçen pazar gece sarı taksiyle.. Gittim, indim ve birdenbire ordan havaya uçtum. Ne mi? Havayolları. Ertesi sabah oradaydım. Orası ne mi? Amerika. Her gündüz ve gecedede özgürlükler ülkesi. Karşılama ve sıcak espiri, yemekler, en şık, Türk dolma, kalın et, sığır ve hayvan eti.. Ağzıma doyum olmadı. O ve ben. Bir de yan kişiler. Derilerinin üstü kara. Diş kısmı çok beyaz. Çok sıcak bir karşılama ve bir hayli tam benim düşündüğüm dost havası. El sıkış, gülüş, tam bir samimi havası. Kendi evi gibi... Ilık!.

Sonra Bonn üzerinden ver elini, ya da verme de... Brüksel'de kaldım iki gün.. Sonra ver... Ne mi? Elini... İstanbul'a indim.. Ev bir bayram, ben bir bayram. "Ne diyor bu bavullar?" Komşum. "İki bavul diyor bu dolar..." Ben: "Benim babaannemden kaldı bu bavullar." İnanmakta serbest. Kanısı geliyor "Bavulu değil içini diyor soruyor kocası"

Bahçce gibi yemyeşil sererek yere dolar, ceylon yapıyor çayı. Kokusunu çekerek yemyeşil ciğerime. Eşim benim ve ben... Uzanıyoruz ona... Yan taraf komşu. Ama olmaz ki... Israr bu. Bir güzel özlü söz vardır bizim. "Erkek" derler! Ona kazancı sorulmaz. Bizde de var o söz. Yoksa iyi olmaz sonu komşumun.

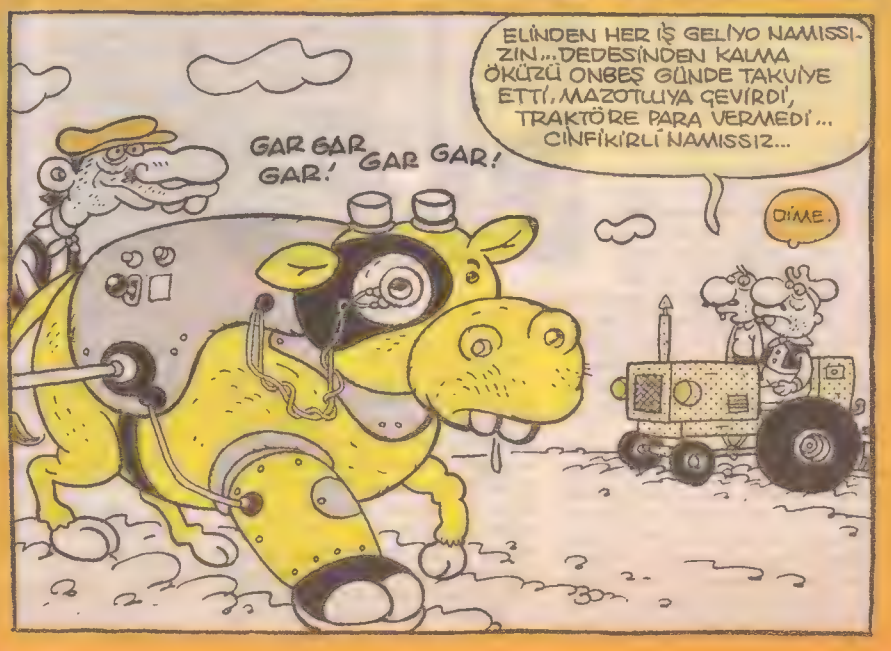

11. Sayfadan Devam

dünyanın en aykırı fikirleri ancak bizim gibi dergilerde söylendi, söylenecek. Ancak, dergimize iyi bakın. Bu dergide asla bir tek kişi savaş yanlısı olamaz. Savaş yanlısına demokrat davranamayız. Onu dergide istihdam edemeyiz.

Bu farkı iyi öğreneceksiniz. Bizim burada, neden, tek başımıza beklediğimizi iyi anlayacaksınız.

Büyük medyadaki sanatçı, demokrat, ilerici aydınlar, o kadar geniş görüşlü ki, bu üstün, deha sanatçılar, pekala savaş yanlısı savaş motoru patronlarıyla yanyana durabiliyorlar, onlardan maaş alabiliyorlar. Biz, asla duramayız. Çünkü, dergi, gazete, matbua, aydın, okumak, hepsinin tek derdi, savaşlara karşı durmaktır.

Bakın, içinden çıkamadığımız alçaklığın tarihi nasıl inşa edildi. TÜSİAD ve medya patronları, geniş kitlelere ulaşmak için dünyanın her yerinde bu ilerici, sanatçı, demokrat aydınların emeğinden, görüntüsünden, kişiliklerinden faydalanıp, çok cazibeli dergiler inşa ederler. Trajları artar. Bu aydınların marjinal görüşlerini yayınladıkları için kendilerine demokrat süsü verirler. Böylelikle savaş yanlısı olanlar, olmayanlar aynı çanağın içinde, aynı kümesin içinde büyüdüler. Büyük dergiler oluşturdular. Büyük TV'ler çıkardılar. Büyük traj sahibi oldukları için devletten büyük krediler aldılar, sonra, bankalar satın aldılar.

Şimdi oradaki ilerici, deha sanatçı, üstün yazarlarımız, bakın sizi nasıl kandırıyorlar. "Kardeşim ben sütunumda bin defa savaşa karşı geldiğimi söyledim".. Bu yeter mi? Bütün dünyada alçaklığın, yavşamanın, köpekleşmenin tarihi böyle oluştu.

Emperyalistlerle, kapitalistlerle, savaş makinesiyle yanyana çalışacaksın, onları güçlendireceksin, onlardan maaş alacaksın, cici demokrat fikirlerinle onlara müşteri toplayacaksın, onların sayesinde şöhret olacaksın, onların TV'lerinde şirinlik yapacaksın, sonra bir milyona yakın Iraklı çocuk öldürülürken "kardeşim, ben sütunumdan sorumluyum" diyeceksin.

Sizleri böyle çocukça kandırıyorlar. Dünleri, dünkü savaşları, dünkü işkenceleri, dünkü emperyalistleri tanımayan sizleri, böyle basitçe kandırıyorlar.

Büyük, demokrat, ilerici aydınlar, böyle evcilleştirilir, susturulur. Çünkü büyük patronlar, büyük medya, bu sanatçıların şirinliği ve görüntüsüyle büyük paralar kazanır, büyük teknolojiler kurar, büyük silahları pazarlar ve ülkelerinin peşkeş çekilmesine kadar dolar için herşeyi yaparlar...

Tekrar ediyorum, gelmiş geçmiş tarihin içinde, her yerinde yazar olmanın ilk şartı, ne pahasına olursa olsun, ölümlere, savaşa karşı durmaktır. Eğer sizler, büyük patronların gazetelerinde, dergilerinde, TV'lerinde çalışmazsanız, onlar trajlarını büyütemez. Sizi, sanat oyuncaklarıyla kandıramaz. Reklamlarını yapamaz. Dolarlarını büyütemez, iş ilişkilerini geliştiremez. Bu insanlara yüz veren, şımartan, güçlerini, dolarlarını, trajlarını, sanat diye, bilim diye kandırıcık yazılarla güçlendiren, ilerici, demokrat, solcu yazarlardır.

Bugün Irak'ta milyonlarca çocuk öldü. Suç bizimdir, Amerikan askerlerine doğru dürüst tepki veremeyen, bizleriz...

Bizler akıl hastası değiliz. Savaş hiç olmayacaksa, insanlar hiç öldürülmeyecekse, tabii ki, her gazetede dergide yazarız, fikirlerimizi tabii ki her yerde söyleriz. Hastalıklı, kaprisli, manyaklar değiliz. Herkesle yanyana durur, fikirlerimizi her platformda yaymaya çalışırız. Ancak, bizler, tarihin her yerinde, her çağında, yani, patronların işte bu savaş anında bizleri kullandığını biliyoruz.

Bir daha tekrar ediyorum, savaş ve öldürme dışında, onların gazeteleri, dergileri ve maaşlarına itirazım yok. İnsanlar fikirlerini her şekilde, ve her yerde yayabilmeli. Ama, kazın ayağı, tarihin ve coğrafyanın her noktasında bizi doğruluyor. Onlarla kurduğun "demokrat" görünümlü "ortaklık" işte bu savaş günlerinde harekete geçer... Ve ülkemiz işgal altındayken, hiçbirinden ses çıkmaz, çünkü, hepsi sadece sütunundan sorumlu...

Sadece savaş günlerinde onların kuklası, oyuncağı, malzemesi olmamak için, onların mekanlarına ve ünitelerine barış günlerinde dahi şüpheli bakarız. Hem savaşa karşıyım diyecek, hem savaş yanlısı, savaş makinesi, işgal güçlerine güç veren insanlarla yanyana duracaksın. Bu mümkün değil.

Artık onlar seni şöhret yapmış, dergilerinde sana şekil yapmış, sana büyük havalı köşeler vermiş, seni TV'lerine çıkartmış, artık onların adamısın. Onlar şimdi Irak'ta milyonlarca çocuğu öldürüyor, sen, çocuk kandırır gibi, "kardeşim ben sütunumda savaşa karşı olduğumu söyledim".. Evet hepimiz söyledik, tüm Türkiye, başbakan, cumhurbaşkanı, tüm meclis, tüm gazeteler savaşa karşı geldiğini söyledi, ama Amerikan askerleri işte gözlerinizin önünde ülkemizi işgal etti...

Sadece sizi kandırıyorlar, hayatı boyunca, birkaç kitaptan fazlasını okumaya şansı olmamış, 15, 16 yaşında sizleri kandırıyorlar. Mesela ben: O büyük medyada neden yazmayayım. Oradaki yüzlerce sümüklü yazardan neyim eksik. Neden para kazanmak istemeyeyim. Türkiye'nin en büyük yayınevinde on tane kitabım var, beş kuruşum yok, ben mazoşist mıyım, ruh hastası mıyım, çok cins bir manyak mıyım?.. Yıllardır kendimizi oradan neden uzak tutuyoruz...

İşte bugünler için...

Bugün karşınıza çıkıp, bunları söylemek için.

Bu şebek demokratlara bugün, kardeşim, patronlarınız, işgalci kuvvetleri alkışlıyor, şımartıyor, tepki göstermiyor, övüyor dediğimizde... "demokrasi var, herkes fikrini söyler" diyorlar...

Savaş yanlısı fikirlerin demokrasiyle ne ilişkisi var.

Zalimler, gaddarlar, frankeştaynlar, scut füzeleriyle ortaklık yapacak, onlardan maaş alacaksın, sonra, "kardeşim demokrasi var, herkes fikrini söyler!"...

Geldiğiniz ilerici görüş, ilerici demokrasi bu mu?

Şimdi ülkemizde gerçek bir muhalefet olsa, 68'deki gibi Amerikan askeri 6. filo denize dökülse, ya da, yuh, defol sesleriyle karşılaşsalar, bu inanılmaz insan kıyımına girişebilirler mi? Bu toprağa basmaya cesaret edebilirler mi?

Bütün ünlü savaş karşıtlarımız, bütün ünlü demokrat yazarlarımızı, onlar istihdam ediyor...

Ben, ona buna takılmıyor, ona buna küfür etmiyorum, ülkemizi Amerikan askerleri neden işgal etti, onu açıklamaya çalışıyorum. Borcumuz varmış Amerika'ya. Bu borç kimin? Medya patronları, TÜSİAD. Hortumladılar... Medya patronlarına soruyorsun, yazarlara yedirdim, gazeteler çıkardım diyor... Ve bir mutfak bıçağı gibi istihdam ediyorlar demokrat yazarları. Patronlar, korkmayın, bu bıçakla demokrasinin ekmeğini, pastasını bölüşeceğiz, diyorlar, ama, bu mutfak bıçağıyla bir halkı, ülkeleri, milyonlarca çocuğu, işte böyle ortaklaşa kesiyorlar!

Tane tane anlatıyorum sevgili liseli gençler! Tekrar tekrar tekrar ediyorum sevgili liseli gençler. İlerici, aydın, solcu, demokrat görünümlü yazarlar, o gazetelerde yazarak, kendi iradelerini medya patronlarına, TÜSİAD'a, savaş makinesine peşkeş çektiler. İnsanlığın alçaklaşma tarihi budur. İlerici, hümanist, insanlar, medyanın, patronların kontrolündeki dergilerde yazmaya başlar. Çünkü demokrat yazarlar, şirin ve modern görünümlü ve sanattan anlayan metinler yazar, sizler de bu yazarlara heveslenir, inanırsınız. Çünkü bu yazarlar, sinemadan, romandan, felsefeden bahseder, bu yüzden onlar gibi düşünmeye başlarsınız! Alçaklığın tarihi budur. Medya patronları böylelikle, tüm sanat eserlerini, tüm felsefeyi, bilimi, bu yazarlar vasıtasıyla garnitür gibi kullanır, meze yapar... Meze yapılırsınız...

Amerikan askerlerinin ülkemizi işgal etmesinin sebebi, aydınların edebiyatı, felsefeyi sanatı ve kendilerini medya patronlarına meze, garnitür yapmasıdır...

Bizim kafamız karışık değil, sizlere bunları anlatmak için bugünleri bekledik.

Bizler, yazarlık serüvenine dünyanın her onurlu yazarı gibi bu değişmez imanla çıktık: Beş para kazanamayız. açlıktan ölebiliriz. Kitaplarımız hiç satmaz. Bizim adımızdan kimseler bahsetmez. Ama bizler ne pahasına olursa olsun, savaş makinesinin gazetelerine, dergilerine alet olmayız. Onların reytingi, doları, gücü, demokrasi hayatlarına süs olamayız.

Bu yüzden sevgili liseli gençler, ben ve benim gibi onbinlerce genç adam sürüldü, işkence edildi, horlandı, tanıtılmadı, adından bahsedilmedi, susturuldu, kovuldu, edebiyattan, gazetelerden uzaklaştırıldı...

Çünkü biz, bas bas bağırıyoruz, sizler köpeksiniz, işgal kuvvetlerinin köpekleri, ajanları, oyuncaklarısınız... Bizi, Amerika, Rusya, TÜSİAD, MÜSİAD, Dinç Bilgin, Aydın Doğan, hiçkimse hiçbir şekilde satın alamaz. Kitabım satmamış, tek başıma açıktan ölmüşüm, bunun için mi, bunlar için mi, onların köpeği olacağım...

Sevgili liseli gençler, bu yüzden, ben elin oğlu Amerikalı zenci çavuşları tokatlamam. Benim tokatlayacağım adam bunlardır. Aynı kumaştan, aynı fikirden, aynı kasabadan, aynı şiirleri okuduğum, aynı ağaçlardan beslendiğim bu insanlardır..

Ve yıllardır bu insanları kelimelerimle tokatlıyorum, ben öldükten sonra da kelimelerim bu insanları tokatlamaya devam edecek.

Sevgili liseli gençler, bütün yoklukları, acıları, perişanlıkları, itilmeleri, mahkemeleri, işte bugünlerde bu sözleri sizlere ulaştırabilmek için göze aldık.. Gün, bugündür.. Ve artık büyüdünüz...

Tekrar, tekrar, tekrar ediyor, tane tane söylüyorum. Hem onların dergilerinde garnitür olacaksınız, hem de ben köşemden sorumluyum ağbi, diyeceksiniz.. Gençler, bu laflar sizleri kandırmak için...

Bu laflara inanıyor musunuz? İstediğiniz kadar inanın. Biz, ben, burada ölünceye kadar, inancımdan, ahlakımdan, onurumdan, zırnık taviz vermeden, devam edeceğim. Sizi de kandırırlar. Sizden sonraki nesli de kandırırlar. Beklerim, ölürüm, başka nesiller gelir onla

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

13. Sayfadan Devam

beklerim, onları da kandırırlar. Yüzyıl sonra başka gençler gelir... Biz burada nöbetçiyiz.. Bu toprakların, vicdanın, insanlığın nöbetçisi..

Sevgili liseli gençler. 70'li ve 80'li yıllarda yaşayan ağbileriniz bunları iyi biliyordu. Geçtiğimiz on beş sene içinde, medya çok büyüdü. Devlet vurdu, işkenceler, hapisler, bütün gençler susturuldu, bertaraf edildi. Ve yavaş yavaş saflar, taraflar değişti. Demokrat kahramanlar, ilerici, deha sanatkarlar, savaş makinesinin yanında yer aldılar ve TV'lerin süslu ışıkları, rotatifin büyülü renkli sayfalarıyla sizlere şirin görünerek,. yeniden çok sattılar. Yeniden çok okunma telaşına girdiler ve patronlarından daha çok maaş aldılar...

Başardılar bunu, kandırdılar sizi. Biz yazarlığı şöhret için, reklam için, para için yapmıyoruz, yapmayacağız.. Bu köpeklerin tarihine ortak olmayacağız..

Hadi, konuyu değiştirip, biraz eğlenceli analizler yapalım.. Orada yazan onlarca demokrat ağbiniz.. Dikkat etmişseniz, hayatlarında bir kez olsun, hepsi anlaşmış gibi, bir tek gün, neden orada yazdıklarını, açıklama, söyleme, savunma ihtiyacı duymamışlardır.

Orada olmaları o kadar doğal ki, sanki bu soruyu ne kendilerine sormuşlar, ne de onlara okuyucuları sormuş. Nedir bu özen. Nedir bu toplu dikkat. Nedir bu toplu tertibat. Nedir bu herşey normal gayreti, görüntüsü. Oysa onları okuyan binlerce insan hergün bu soruları soruyor, herkesin kafası karışık. Ama onlar, kaya gibi sağlam ve suskun. Kendinden eminler ve kendilerine güven içinde görünüyorlar. Neden?

Bir cep psikolojisi kitabı okumuşsunuzdur, savunmayın kendinizi der, suçlu görünürsünüz. Ama yıllar geçiyor, tamam savunmasınlar kendilerini. İnsan tek satır, bir tek cümlecik de savunmaz mı? Bir satırcık olsun insan kendini, yerini, durumunu, orada niçin yazdığını açıklamaz mı? Bir tek cümlecik!

Nedir bu sıkı, gergin düzen. Artık bu aşırı düzen, cep psikolojisi işi değil, düpedüz psikopatlık. Piskopat suskunluğu...

Solcu, demokrat ağbi, güzellemesine devam edelim. O ağbilerinize dikkat edin, neden hepsinin İmroz adası, Heybeliada hatırası vardır.. Nedense hepsinin yaşlı bir Ermeni komşuları vardır, nedense, Ermeni komşuları mutlaka çok cins bir şarabı elleriyle iyi yapar, nedense o Ermeni komşularıyla bir çilingir sofrası muhabbetleri olmuştur ve nedense Ermeni yaşlı komşularından çok acıklı bir mübadele hatırası dinlemiş, içlenmişlerdir. İşte bu hikayeler, psikopat ağbilerinizin ne kadar insancıl, demokrat ve içimizdeki ekaliyetlere ne kadar hoş görülü davrandıklarının belgesidir.

Bu piskopatları makalelerinden incelemeye çalışalım. Bakın, eskiler de çok içerdi. Divan şairlerinin sofrasından içki, mey eksik değil. Ama hepsinin mısralarında eğlence, sarhoşluk... İçki alemlerinde kendilerinden geçer, hatta, içkiye tasavvufi derin anlamlar verirler. Bakın bizim psikopat ağbilere. İçerler ama, hepsi unutmak ve kaçmak için içer. Bunu söylerler. Ayrıca içkiyle ilgili tek eğlenceli mısraları yoktur.

Neyi unutmak isterler? Neden kaçmak isterler? Onu da bilemeyiz, herhalde, bu halkın çektiği acılara dayanamadıklarını ima etmek istiyorlar.. Bilemiyorum...

İşin doğrusu, gerçekten unutmak, kaçmak, için içerler. Böyle, böyle kaçarak, psikopatlaşırlar. Sürekli, vicdanı, onuru, bağımsızlığı ve içine düştükleri satılmışlık duygusundan kaçmak, bastırmak için... Kaçmanın sonu yok. Yazar iseniz gerçekle hesaplaşmak, yüzleşmek zorundasınız. Yüzleşemezler. Değil hayatla, halkla, siyasetle, kendi metinleriyle dahi yüzleşemezler. Bu metinlerin ne işe yaradığı, edebi değerleri var mı, hiçbirimiz bilemeyiz, çünkü, onlar yazar, birileri över, diğerleri basar, reklam eder... Ve şöhret ve çok kitap satmak, kaçışlarını kolaylaştırır...

Ve bizler satılmışlık duygusundan kaçmaya çalışırken, susarken, Irak'ta bir milyon çocuk öldü, doğuda öldü, Bosna'da öldü, Çeçenistan'da öldü.. Ama onlar, komşularının kedisiyle yaşadıkları serüvenleri anlatıp, yine insancıl ve hümanist kalmayı başardı. Hiç kuşkunuz olmasın, savaştan sonra, eski giysilerini Irak'taki çocukları gönderip senden benden hepimizden insancıl görünmeyi başaracaklardır...

Çünkü onlar ne yapsalar, ne bok yeseler "hep başaracaklar", hep ünlü, hep şöhret kalacaklar.. Savaş makinesi yaşamak için, onları durmaksızın ünlü, zengin, keyifli ve çok satan yapmak zorunda..

Sevgili liseli gençler, barış gösterilerini tüm dünya, Japonlar dahi yapıyor. Oysa füzeler, bizim topraklarımıza konuyor. Bizler çoktan, şöhret, reklam, o partiye lider olmak, o adada oturmak, Cihangir'e yerleşmek dertlerinden kurtulup, bir araya gelip, Amerikan askerlerine kızgın bir demir gibi karşı koyabilmeliydik...

Irak'ta çocuklar öldürülürken, birinci sorumlu caniler bizleriz, Amerikan askerlerinin topraklarımızda mevzilenmesine kapıyı açan biziz...

İşte bu soruları bugünlerde kimsecikler sormuyor, kimsecikler cevaplayamıyor. Çünkü onların kendilerine güveni tam... Hesaplı, planlı, bir kendine güven, derinden incelenmiş, kotarılmış kişilik hesapları.

Ne de olsa, sağlam insanlar..

Artistliğine meydanlara fırlayıp savaşa karşıyız diye bağırmak midemi bulandırıyor, Irak'taki çocukları, biz sağlam insanlar öldürüyoruz!..

Oysa bizler çok zayıf insanlarız. Her ölümden korkuyor, paniğe kapılıyoruz. Her işkencede ona buna küfürler savuruyor, her hırsızlık vakasında, ülkemiz yitti, kayboldu, öldük, sömürüldük diye feryatlar yükseltiyor, hayvanlar gibi acı çekip, vahşiler gibi paramparça ağza alınmaz küfürler ediyoruz.

Çünkü bizler, güvensiz, basit, ezik, aşağı halkların çocuklarıyız. Ne yapsak, onlar gibi sağlam karakterimiz olmuyor. Beceremiyoruz soğuk durmayı.

En çok da akşamları yakayı ele veriyoruz. Bilmem niye her akşam, akşamlardan korkuyoruz. Onların akşamları olmaz mı? Çok mu kalın zırhları var, neden onların da aklını başından almaz akşamlar. Onlara akşam olmuyor, akşamı nasıl geçirirler, nasıl atlıyorlar akşamların üstünden..

Çocukken mezarlıkta oynardık, sarıklı, uzun, süslü mezar taşları arasında. Akşam olunca, uzardı sarıklar, üstümüze yürür, korkar, kaçardık. Akşam yakalar bizi, delirtir uzun gölgeleri. Sırtımıza mıh gibi çakılırdı uzun gölgeler. Yoksul babalar görürdüm, çaresiz, zavallı babalar, ölmüş bebekleri battaniyeye sarılı kollarında.. Onların ağlamalarına dayanamazdım.. Hayat nedir, yaşamak nedir, durmaksızın sorardım... Uzun uzun sarıklı mezar taşları, uzar uzar gözlerime mıh gibi çakılırdı...

Ah akşamların uzun gölgeleri...

Nerde bir ölüm duysam, bir genç, bir arkadaşım, bir komşum, çocukluğumdan beri uzar bu gölgeler! Uzadılar uzadılar kurtulamadım.. Atlayamadım akşamların üstünden.. Atlayamadım bu uzun gölgelerin üstünden!..

Bazen bir tabut gibi, uzun tahtalı gölgeler, çivileri nereye gitsem gelir beynime çakılır. Mezarların mermerleri gibi ağır. Karanlığın ağır kumaşları gibi uzun gölgeler, bir hasta gibi sarar.. Bir dev aynasında akşamların gölgeleri içimde uzar, uzar.. Her akşam, her akşam, uzun uzun gölgeler!

Dağları seyretsem, uzar dağlar, uzar gölgeler üstüme düşer. Kumsalların seyretsem, uzar dağlar, taşlar, akşamların gölgesi içime mıh gibi girer. Paslı bir nefes gibi solurum.. Rüzgarların gölgeleri.. Korkunç bir oyuncak gibi.. Yaşlandıkça içimde, büyür, büyür, uzar, uzun uzun gölgeler!

Lastik gibi, cin gibi, buz gibi, sallanır, sallanır, ısınır, ısınır, uzanır gölgeler! Yanımda vurulmuş, doğuda ölmüş, Bosna'da ölmüş arkadaşlarım gelir aklıma... Nedir hayat, nedir yaşamak, bin defa, bin endişeyle akşamlar, uzanır gölgeleriyle. Alır. Boğar. Kalbime erimiş kurşun gibi dökülür... Uzun uzun uzun uzun gölgeler...

Akşamların karabayrakları, uzun gölgeler. Su değil, sularda uzar. Ateş değil, dumanında uzar. Taşlarda, ağaçlarda uzar. Annemin yüzü gibi ince ince uzar... Sanki ötelerin derisi. Ötelerin bedeni, teni. Zakkumdan sakızlar gibi uzar. Çok hazin türkülerin, ağıtların nağmeleri gibi uzar.. Sanki ağaçların içinden ölülerin kervanları geçiyor. Sanki kara kara bir bıçak boynuma uzanıyor... Uzun uzun uzun gölgeler! Akşamların gölgeleri. Her akşam, her akşam.. Bilenip, bilenip, boynuma uzanır.. Uzun uzun uzun gölgeler!

Nasıl sinsi bir hayalet. Meyveleri kasvet. Ruhumuza atılmış, ölümcül yağlı urgan gibi bir kement! Hüzün böyle bir şey mi? Bunu sorarım. Peşimden uzanır, bilmem hala neden kaçarım.. Kuru ekmeğimiz oldu uzun gölgeler. Her akşam, neye bansam, neye bansam da unutsam diye düşünür dururum. Kupkuru. Teneşir yanındaki kazanların götü gibi kapkara gölgeler...

Uzun gölgelerin zehirden tadıyla çok uğraşır, bir şarap tadına dönüşsün diye hafif şarkılar mırıldanırım. Bir vehim belki de beynimde. Bütün dünya zindan içinde. Uzuyor uzun gölgeler. Tann'nın bir çağrısı mı, yoksa, bu hayat yolunda önümüzde yürüyen, yolu işte buradan gösteren... İçimizdeki dervişler mi böyle uzun uzun boylu gölgeler. Sevgilinin gerdanlığı mı? Uzun ırmak saçları mı. Akşamların kuşatması! Kırılmış dal parçaları gibi kuru, uzak bir yerlerde hep ve durmaksızın kar yağıyormuş gibi soğuk... Soğuk, soğuk, uzun gölgeler...

Bir delilik ninnisi mi, emiyor gölgeler beynimizi. Doluyor içimize damla damla. Taşların mırıltılı suları gibi, çok acı, neden ağlamaklı, neden uzun, neden

Akşamsefası

uzun, gölgeler...

Bazen koltukların en yumuşağı gibi, bazen, kimsecikler yokken, tek başıma, ebediyyen uzanmak isterim. Bu daracık dünyada söyleyemez miyim, koca gövdeli selvilerin gölgelerine gömülmeden söyleyemez miyim. Aşk bu mu? Bir dalgınlık mı aşk.. Dalıp dalıp girdiğim uzun gölgeler, ne sarılabilirim, ne kucağıma alabilirim, dalıp dalıp çıkıyorum bir kara bataklık, uzanıyor, uzun uzun gölgeler!

İşte böyle bu uzun gölgelerin içine hatıralarımız yüzerek giriyor, kayboluyor uzun gölgelerin demir parmaklıkları arasında... Toprağın derinliklerine böyle gömülüyor, dünden kalan. Ne kalın gövdeleri var. Başları ağır. Ne sık. Bitmiyor içimdeki ürperti. Saf bir bebek gibi. Okşasam bu kara lal dudakları. Yürüyüversem korkusuzca bu uzun gölgelerle kaplı kapkara gülden kandan akşamlara. Kara ve ballı erikler gibi kopartsam korkusuzca artık dallarından gölgeleri.. Meyveleri değil, gölgeler çökertiyor, kırıyor akşamları, dalları.. ..

Suskunluğu korkutur beni, ah uzun gölgeler, kapımı çalmadan her akşam, titrek titrek yine ne getirirsin. Öldürücü bir kurşun gibi her akşam, hasta beynime girer, benimle ne konuşursun?

Bazen annemin, bazen Tanrı'nın yanakları gibi, kara gül yaprağı gibi. Gündönümlerinin kefeni, matemlerin en azgını. Uzaklaşırken peşime düşer, ısırır, ısırır, sırtıma biner, uzun uzun gölgeler...

Yoksa derim, çok uzaklarda dudağını açmış sevgili mi, uzak uzak seslenen akşamlar. Acı bir çayla bastırılır mı? Telvesi bu dünya dilimizle yorulur mu? Ay doğmuş, ay batmış, kabarık kabarık bulutlar ağaçların üstüne düşmüş. Bu karanlık bayrak, kimlerin ordusu.. Bu kara şal, kimlerin şalı.. Bu kara gömleği kimler giyer. Her akşam aynı matem borusu... Usul usul demlemek isterim, ama o, tekmeleyerek kapımı, paramparça içeri girer... Tanırım, geceye koşan bu delirmiş atlıyı, susarak, durarak yapamam, coşkulu, çıldırmış, kudurmuş marşlarla, şarkılarla, atlının terini siler, geceye uğurlarım... Ne yapiyim, susamam.. Hatıraların tapınağı... Kömür alevinde, yağ alevinde, usul usul çağıldar.. Dereler gibi gürül gürül, gölgeler, oynaşarak, kopardığı ağaç gövdeleriyle çağıldayarak, patlayarak sürükler!..

Neden akşamları öldürmeye gelir, ok gibi, hızlı uzun gölgeler. Tekme tokat girişir, yolumu kaybederim, fikrimi, beynimi... Öyle bela bir yol ki... İstemem ağlamak. Omuzlarımdan kalın pençeleriyle tutar, hüngür hüngür sarsar... Yoksa, kını mıdır kılıçtan ruhumuzun bu uzun gölgeler. Hangi kavgada şaklasa kılıcım, gündöner, akşamların mızrakları gibi, ağır ağır, acı yaralar çizerek kanatarak kınına ne zor girer. Belki de başka bir dünyanın tebessümü.. Aynı hançer yarasını, kırlara, yollara, insanlara giydirir!

Ne gün biter, ne gece gelir... Kemik tarak dişleri gibi uzun gölgeler. Uzun gölgelerin sık aralığında. Bir kara saç teli gibi.. Kopup, takılıp, kalır aklım.. Uzun şişelerin içine sabırla sığdırılmış oyuncak yelkenliler gibi, hangi denize atsanız, aynı şişenin içindeyim.. Yoksa bir karanlık uçurtma mı? Her akşam deşilmekten yorulmayan tendürdiyot renginde uzun gölgeler. Ne zaman ayağa kalkacak! Ayakta duracak mı? Yürüyerecek mi? Sabahı bekler mi.. Ağaçlar gibi yeniden dikilir mi... Neden yanyana, ardarda aynı çığlıklarla koşarız.

Bir akşamda ağaçların saçını başını yolar, bir akşamda gencecik fidanları yorgun, mahmur ihtiyar bastonlarına dönüştürür, uzun gölgeler...

Dereye düşüyor uzun gölgeler, kuşlar yanyana.. Perde perde salınıyor sular, dalga dalga derin bir akşam..

Ey, kederin kara meşalesi uzun gölgeler. Söyle kimin yüzüne peçesin bu akşam? Eski çağların putları mı, minarede su içen kuşların tüyleri mi böyle uzayan?.. taşlar, ağaçlar mı yoksa, uzanıp masal anlatırlar böyle?. Yoksa, sarhoş ağaçların kırıp kırıp yollarda parçaladığı şarap kadehleri mi? Yoksa, bir huzur meyhanesi.. Büyüleyen şiirler gibi..

Hepsi hepsi bir taş parçası, derim, sadece gölgesi uzanıyor.. Ama nasıl olur o taşlar, ağır, derin ƒnağmelerle karanlığı tüttürüyor böyle.. Ne uzun, ne derin konuşur, her birimizle, uzun gölgeler...

Bazen de böyle, uzadığında gölgeler, benimle olsa, toplasa saçlarını yanımda benim, hiç acım kalmaz sevgilim, derim..

Bazen de, alırım uzun gölgeleri karşıma.. Köroğlu gibi konuşurum.. İstediğin kadar, istediğin kadar, her akşam uza.. Mert dayanır, namert kaçar.. Neden kaçayım, derim... Derin derin derinleşirim durduk yerde deliler gibi bağırırım: Ağaçlar kaçmıyorsa, ben de kaçmam, derim!

Bazen de uzun gölgeler kese gibidir, bir kir atarım, bir kir atarım, işte böyle.

Biz Anadolu'nun çocukları, karaselviler gibi, işte böyle, korktuğumuz yerlerde büyüttük kendimizi.

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ
Okur mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Kaybolan Umutlar

Size yazmayı hayatımın sonraki günlerine ertelediğim gibi, hep erteledim. Sonsuz bir gerçek içinde yaşamaktan, hayatın bu kadar ucuz olduğu bir ülkede bulunmaktan bunaldım hep. Hayata sarılmak istedikçe çevremden kopardılar beni. Dipsiz bir kuyuda yaşamamı istediler. Dört duvar arasında boğdular... Ben yaşamak için çaba gösterdikçe hayattan soğuttular... Dost bildiğim insanlar kararttılar gündüzlerimi ve düşlerimi... Gelecekle ilgili bütün umutlarımı sömürdüler. Robot gibi yaşamaya mecbur bırakıldım. Sevgisiz, duygusuz, hissiz, her şeye boyun eğen bir anlayışla yetiştirildim (üretildim)...

Cezmi abi'nin dediği gibi; "Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam sonsuz birikmiş gözyaşı... Neye dokunsam hep geç kalınmış, hep eksik yaşanmış..."

Her geçen gün yüreğime düşen bir kara gün olduğunu bilerek yaşamaktan usandım artık. Bunlar oldukça, yaşandıkça değil yaşamanın, nefes almanın bile anlamı olmadığını anladım. Dünyada bunca acı ve eziyet devam ederken nasıl yaşanılır ki bu kahrolası yeryüzünde? Sevdiğim (kalan sevgi kırıntılarıyla) birçok insanı kaybetmeye başladım. Belki de kaybetmeye mahkumdum. Kader değil bu kahrolası şey... Hayatımın kısa ve öz olmasını istemiştim hep. Belki de doyumsuz bir gelecek ümit ettim. Yaşamın tadını yorulmadan çıkarmak istedim. Ama olmadı. Eğer yaşam bir yolsa, her zaman yokuş yukarı giden bir yoldu benim için. Ölmek istedim çoğu zaman. Ama yapamadım ve yapamıyorum da. Geçen hafta içinde bir arkadaşım intihar etti. Kendini yedince kattan boşluğa bıraktı. Yanında değildim. Belki de o karanlık boşluk çekmişti onu. Beni çekmesi gerekirken... Neyse ki onu kaybetmedim. Şu an hayati tehlikeyi atlattı. Ama bazı rahatsızlıkları ömrü boyunca çekeceğini biliyorum. Yine de yanımdaydı artık. Kaybetmemiştim arkadaşımı... Sorunlu da olsa sorunsuz da olsa bu bir yaşam. "Bir hayat seç. Bir kariyer seç. Bi aile seç. Kahrolası büyük bir televizyon seç. Çamaşır makinaları, arabalar, compact disk playerler ve elektrikli konserve açacakları... Her şeyin sonunda çürüyüp gitmeyi seç, berbat bir evde sonunu beklemeyi... Bencillikten, rahatsızlık duymaktan başka bir şey değil, yerini alsınlar diye yaptığın mahvolmuş çocuklar. Geleceğini seç..."

Hepimiz öleceğiz. Zira hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlük kadar değerli değildir. Tüm Leman dostlarına ve emekçilerine saygılar...

Esgam/Nazilli
esgam@mynet.com

Merhaba Değerli Dostlar;

Üniversitemizi bilir misiniz? Hani haritanın doğusunda, masmavi bir gölün kıyısına kurulmuş, şehrin; yazıyla ve rakamla ismi yazılabilen tek üniversitesi... İşte bu üniversitenin Edebiyat dostları topluluklarını kurdu. Kendilerine başarılar...

Murat/Van

Tüm Leman & L-Manyak Emekçilerine ve Okur Arkadaşlara Selamlar

Sizlere asker ocağından yazıyorum. Sıkıntılar ve dertler içinde ama umudunu yitirmemiş atama bekleyen 12 bin Beden Eğitimi öğretmeninden biriyim. Hayatımın en dinamik, en verimli çağında ülkeme, halkıma hizmet etmek yerine, geçici işlerde çalışarak ayakta duruyor, atama bekliyorum. Biliyorum ki bir yerde beni bekleyen bir okul ve öğretmenlerine kavuşmayı bekleyen öğrencilerim var. Sizin aracılığınızla burdan seslenmek, haykırmak istiyorum! Ne olur bu yaşanan olumsuzluklar bitsin ve öğretmenler öğrencilerine kavuşsun.. Bu duygu yoğunluğu ve sıkıntılar içinde askerlik görevimi yerine getiriyorum. Tüm Leman okurlarıyla ve benimle aynı kaderi paylaşan arkadaşlarla yazışmak istiyorum. Bu mektubu benimle aynı kaderi paylaşan 12 bin Beden Eğitimi öğretmen adayı arkadaşlar için yayınlamanızı rica ediyor, herkese selam gönderiyorum. Sevgiyle kalın...

Kandemir Taştan
2.Jandarma Eğitim Tugay K.lığı
3.Tabur 13.Bölük 11100 Bilecik

Umudun Bittiği Yerde!

Daha önce yayımlanan mektubumda eşimden ayrılıp, baba ocağına geri dönüşümü anlatmış ve sevgili Lemancılardan yardım istemiştim. Eşimden ayrıldıktan sonra tanıdıklar aracılığıyla, Hataylı narkoz teknisyeni bir bayanla telefonlaşmaya başlamıştım. Onun da benim gibi 3 aylık bir evlilik geçmişti başından. Gayet iyi gidiyordu, memur maaşımın çoğunu telefona veriyordum. Fotoğraflarımızı görmüş birbirimizi beğenmiştik. Çoçuğumuz olunca adına "Leman" diyecektik.

Birgün telefon etti. İzmir'e gelmiş, buluşalım diyordu. İzmir otobüs terminalinde buluştuk. Elele dolaştık İzmir'i. Biraz kilo almıştım. Fiziğimi beğenmemişti, oysa fotoğrafıma bayılmıştı. Birden soğuk davranmaya başladı. Ve bir açıklama cesareti bile göstermeden ayrıldık. Bir veda mektubunu, bir son telefonunu çok gördü. Resmen "vebalı" muamelesi gördüm. Depresyon ilaçlarından tutam tutam aldım.

"Bize ne adam senin yaşadıklarından" diyebilirsiniz. Bayan arkadaşım fiziksel olarak beklentilerimi karşılamasa da bunu belli etmedim. Benim gibi acılıydı. İki çıplak bir hamama yakışır derler ama bir umut vardı, güzel bir birliktelik kurarız sanmıştım. İnsanların ne denli kaypak, televoleci olduklarını hesaba katmamıştım ki... Kendimiz yakışıklı olmasakta, güzel olmasakta manken gibi baylar-bayanlarla çıkmak istiyoruz... Kişi başına düşen milli gelirimiz 2000 dolarlarda gezerken, istiyoruz ki karşımızdakinin katları, yatları olsun. Kaldı ki güzellik-çirkinlik görece değil midir? Tabi ki beklentilerimiz hayatın realitisiyle çakışmadığından, umutlarımız sönüyor!.. Daha da vahimi şu: Bunca telefonlaşmışız, birbirimizin umutlarını dinlemişiz, aramızda kırıcı en ufak bir şey geçmemiş... Ama bir son veda konuşması neden esirgenir? Neden hayatta başarılar dilenmez birbirine? Neden insanlar medenice ayrılmaz, neden ayrıldıktan sonra dost kalınmaz? Doğan Cüceloğlu hocam, bu konuda ne der? Attila İlhan "ayrılıklar sevdaya dahil" diyor ama yanılıyor. Örneğin şu anki sevgilinizi, eski sevgilisi 14 Şubat'ta arayıp Sevgililer Günü'nde arayıp hal hatır sorsa kızarız, değil mi? Ben de kızardım düne kadar. Ama kızmamamız gerek. Sevgilinizin eski anılarını yok edebilir misiniz? Neden yeni bir sevgiliyle tanışınca, eski resimleri yok ederiz? Neden ama neden? Özellikle biz erkekler, pek çok kızla, kadınla gezmeyi marifet sayarız da, evleneceğimiz kızın "el değmemiş" olmasını makbul sayarız? Pek çok kızımız evlenirken jinekolağa gidip, bekaret zarı diktirmiyor mu bu ülkede? Bu iki yüzlü ahlak riyakar insanlar ordusuna, sıra neferi yapmıyor mu bizi?

Umarım şimdi anladınız meramımı! Özel gibi görünen yaşadığım olay, bu acılı coğrafyaya ait ipuçları verdi bana, haksız mıyım... Bu arada ilk mektuplarınız gelmeye başladı. Her mektuba yanıt vermeye çalışacağım. Eşinden ayrılmış ve yaşama sıfırdan başlayan bu dostunuza yazarsanız sevinirim. Eee ne demişler, "söz uçar, yazı kalır". Sevgiyle kalın!

İbrahim Ormancı
Şeyhsinan Mah. Papatya Sok.
No:17 45600 Alaşehir/Manisa
Tel: (0533) 268 71 56

Ne Denir? Ne Denmelidir?

Sadece utangaç bir selamım var sizlere: Merhaba... Sonunu bir türlü getiremediğim sorularım var hayata dair! Noktalamasını bilerek geciktiriyorlar bize cümlelerimizin. Kasıp kalıyorum kurmacaların arasına; zamanımı nerede yitirdim? Hangi zamana ait olacağım? Saat kaç?

Yobaz akımların sımsıkı kundakladığı karlı bir mekan... Tek güzel şey lapa lapa kar; yağmurun çocuğu!.. Geleceğime, geleceğim için diktiğim lale soğanlarını buluyorum onlarda; gece yarılarıma sunduğum nur topu gibi yalnızlıkları; sancılı akşamüstlerinden azar azar çaldığım kızıl güneşi; aslında... aslında en çok yüreğine tutulduğum çocuğu!

Ne kadar gerçeğiz? Ya da ne kadar reel zihinlere sahibiz? Sokrat'ın "öğretilebilirlik" prensibi mi, mendil satan çocuğun elindeki çatlaklar, yüzündeki morluklar mı? "Bungun" gecelere dost, Hegel'in akıl almaz evrensel dialektiği mi, top sakalı var diye dayak yiyen arkadaşım mı? Her an, her sanıda iğnelenmiş, mülteci bir yas... Kendimize sırt çevirmişiz, elimizde bıçak, var gücümüzle ilerliyoruz. Git gidebildiğin kadar; Tanrı selamet versin!

– Üff! Keşke Shakespeare'in dark lady'si olsaydım!

(İyi ki varsın Leman! hep var ol! Sizi harbiden seviyorum! Mükemmelsiniz! Bu arada İzmirliyim haa, bu "yer"de sadece lanet bi öğrenciyim).

Seda/Konya

LeMan
SAYI: 585
23 OCAK 2003 PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. ● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Rewhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik İçin Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

TERELALLİ

PICTURES

ÇAN BARSLAN

BARUL MARKET

APTALLAR
Herkesten önce
siz hissedin
siz bilin...
Aptallar için MALUM
bulunur...

YAPALIM MI?
GİDELİM Mİ?..
İstek bildiren...
Soru ekleri...
LİM Mİ ve LİM Mİ
geldi...

HER TÜRLÜ
AKSIRIK, TIKSIRIK
HAPŞIRIK
için
ÇOK YAŞA!..
bulunur...
ÇOK YAŞA TABLET
ÇOK YAŞA
ŞURUP...

OCAK BAŞI
muhabbetlerini
seymeyen
müşterilerimiz
için
OCAKSONU SALONU
açıldı...
Tee ötede...

NEGATİF YAKLAŞIMLARA
OLUMSUZ BAKIŞ AÇILARINA
SON!..HAYIRDIR İNŞALLAH'larınızı
EVETTİR İNŞALLAH'larla
değiştiriyoruz... Ayrıcaaa...

HAYIRDIR İNŞALLAH
larınıza
çok temiz HAYIR'lar
bulunur...
HAYIRLI OLSUN'larını-
za da uyumlu...

CİNAYET MASASINDA
çalışan MEMURLAR
için yere çizilmiş
hazır ceset çizgileri
geldi... Tam 12
pozisyon...

TUZ RUHU
her yerde var..!
Sıkıysa RUH TUZU
bulun bakalım...
O da bizde var
RUH TUZU...

ATTAN İNİP
EŞŞEĞE BİNMEYİN.
Yumuşak geçiş
yapın
KATIR bulunur...

BOZUŞMAK
VE KÜSMEK
İÇİN HAZIR
DEĞİŞİLMİŞ
KÜLAHLAR VAR...
PAYLAŞILMIŞ KOZ
GELECEK...

VURDUDAN KIRDIDAN
YUMRUKTAN TOKATTAN
hoşlanmayan
barışçı insanlar için
KORKAK ALIŞTIRILMIŞ
EL geldi...
Sağ el alana sol bedava...

ZAHMETSİZ, STRESSİZ
KOLAYCA...
%100 BAŞARI GARANTİSİ
ÇANTADA KEKLİK
bulunur...

BİKTİNİZ Mİ?..
BEZDİNİZ Mİ?..
İLLALLAH MI?
GINA GELDİ...

ZOR
ANLARDA
UMMAK
İÇİN
MEDET
bulunur...
Medet...Medet...

BİRİNİ!..
Eşşek sudan gelene
kadar dövmek mi
istiyorsunuz?..
EŞŞEK VAR... SU VAR
GELME MESAFESİ VAR.

ANİ KORKULARA!..
BÖH!.. ve HÖÖ'lere karşı
boş bulunup korkmayın
DOLU BULUNMA
TABLETİ VAR...

PEŞİN ALIN
TAKSİTLE ÖDEYİN!
100 milyon
peşin veriyosunuz.
Daha sonra
aynı 100 milyonu
4 eşit taksitte
25,25 ödüyosunuz
HADİ KERİZLER.
KAMPANYAYA!..

Vahşi tümleçlere...
Azgın yüklemlere...
Sinsi öznelere ve
yabanı soru eklerine
yem olmayın...
Ortamı avuçlarının
içi gibi bilen İMLA
KİLAVUZU bulunur...

GÖZGÖREGÖR'E
DÖTALTI'NA
KİMVURDU'YA
GİDİYORUZ
BARUL TUR

KIŞ BİTECEK
YAZ GELECEK...
Maraş dondurmacıla-
rından
külah kapabilmek
için
REFLEKSİNİZİ
şimdiden alın...

AZGIN ve HAREKETLİ
HALAYLAR İÇİN..!
TEEY TEY TEEEY..!
Sakin halaylar için
TEY var...

YUKARDAN
AŞŞAA!..
bakamayan
yükseklik korkusu
olanlar için...
Sadece soldan
sağa bulmaca
geldi...

Saat 3 sularında
boğulmamak için
saat 3 can yelekleri
geldi...
Saat 4 suları sığ...
Bİ ŞEY OLMAZ...

KARI-KOCALAR İÇİN
KARI-KOCA KİLİDİ
BULUNUR
KARI KOCA
ARASINA
KİMSE
GİRMESİN

KULAK BURUN BOĞAZ DOKTORLARINA
Ağzını açamayan hastalar için
AAAAAAA
geldi...
Derin nefes yakında!..

canbarslan@superonline.com

586

30 Ocak 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/05- 700.000 TL. KKTC-600.000 TL.

ISSN 0-1300-4867-4

9"770130"048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

SAVAŞA KARŞI YAPIŞTIR

"Savaşa karşı" yapıştırmaya devam ediyoruz... LeMan'ın içinde bu hafta da yazar-çizerlerimizin 8 çeşit **savaş karşıtı** afişi var. Geçen sayı dergiyle verdiğimiz afişin, dükkanlarda, ofislerde, apartman girişlerinde, gösterilerde hatta trafikteki arabalarda yapıştırıldığını görmek bizi inanılmaz mutlu etti.. Ancak 50X70 olan boyutun bazı yerlerde sorun olduğu tatlı şikayetlerine karşı bu hafta daha küçüğünü vermek zorunlu oldu... Savaşa karşı yapıştırmayı sürdürüyoruz... Unutmayın "bu savaşı ancak biz durdururuz..."

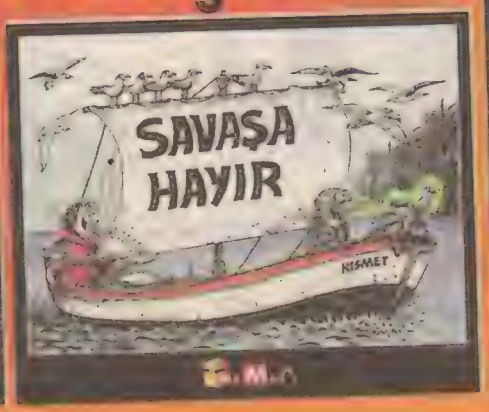

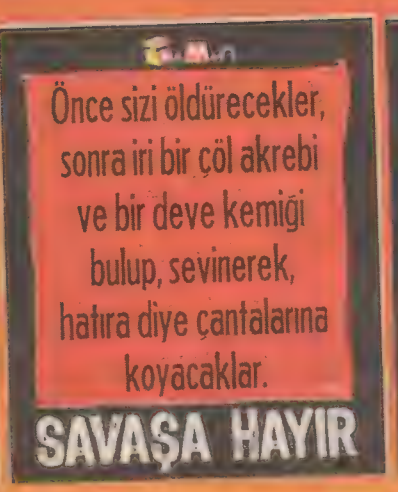

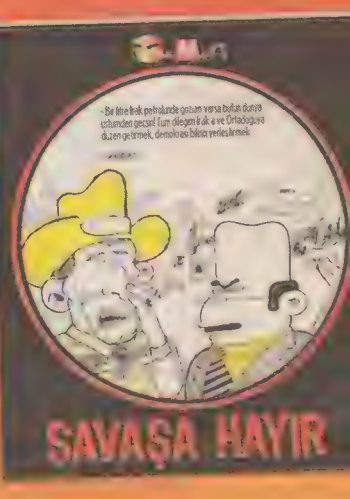

Bayıp Gülü

guverfeyhan@hotmail.com

FEYHAN GÜVER

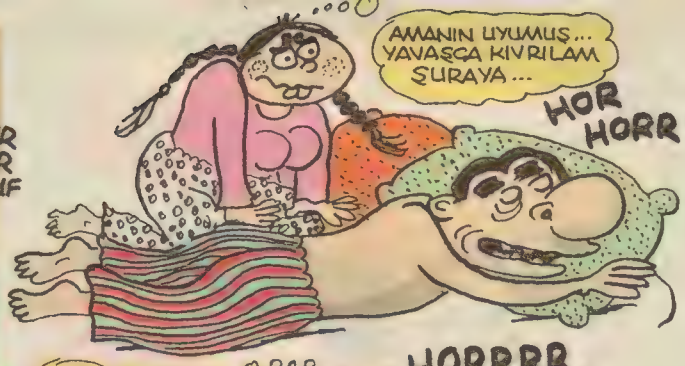

398 bin liralık benzini, 1 milyon 791 bin liraya satıyorlar!

"Öldürün daha iyi"

Vatandaş, daha insanca bir yaşam umuduyla AKP'yi iktidara getirdi. Ama ne yazık ki bir kazık da onlardan yedi. Çünkü hükümet, 3 Kasım'dan bu yana benzine tam 8 defa zam yaptı.

Benzinde otomatik vurgun

Vatandaş benzin alırken düşünüyor

Eskiden benzinciye giden vatandaş depoyu doldurabiliyordu. Ama ar...

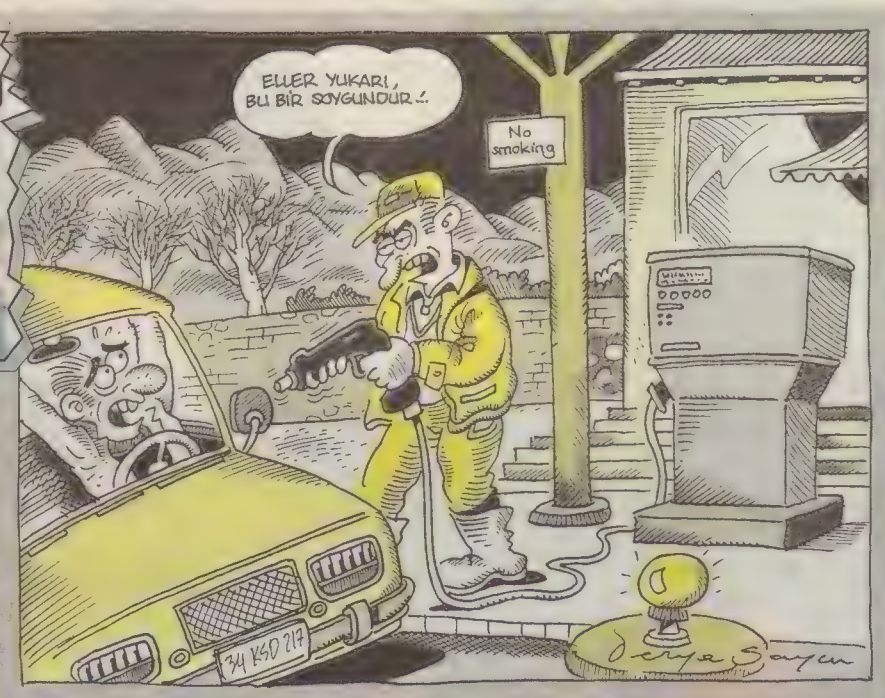

78'LİLER HAKLARINI GERİ İSTİYOR

Hayattan emekli olmaya HİÇ NİYETİMİZ YOK

12 EYLÜL'ÜN YASAKLARA

EVLENİRSEM, BENİM ADIMA BİR VASİ OLMAK ZORUNDA

Sağlık Bakanı, "Hastalara iyi davranılacak" diyedursun...

Bıçaklanan taksiciyi "Parası yok" diye hastaneye almadılar

Bakan Recep Akdağ, sağlık personelinin sevecen olması için genelge yayınlarken, bıçaklanan taksicinin parası olmadığı için hastaneye alınmaması, sağlıktaki rezalet...

● İzmir'in Çamdibi semtinde önce gece kimliği belirsiz bir kişi tarafından yüzünden ve boğazından bıçakla yaralanan taksi şoförü Erdoğan Eker (46), polis ekiplerince Bornova Trafik Hastanesi'ne götürüldü. Hastanede yer olmadığı gerekçesiyle kabul edilmeyen Erdoğan Eker, bu...

Eker, üzerinde yeterli parası bulunmadığı gerekçesiyle hastaneye kabul edilmedi. Kanlar içinde hastanenin önünde bekletilen Eker, polisin yaptığı telefon görüşmelerinin ardından Atatürk Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Erdoğan Eker, yaşadığı...

Kan kaybından ölecekti

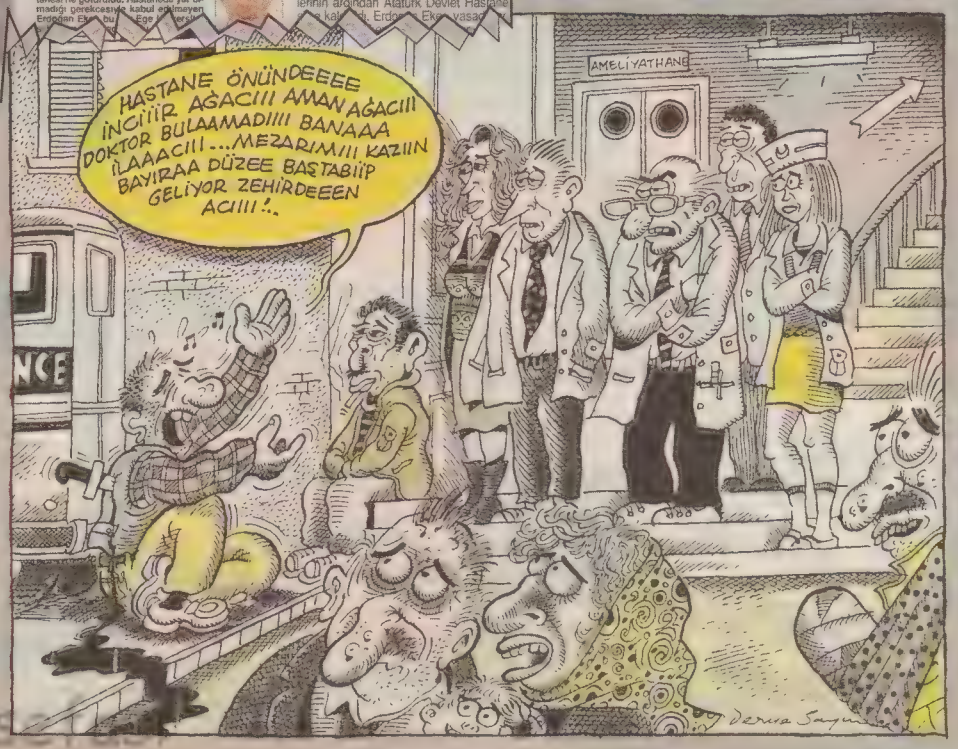

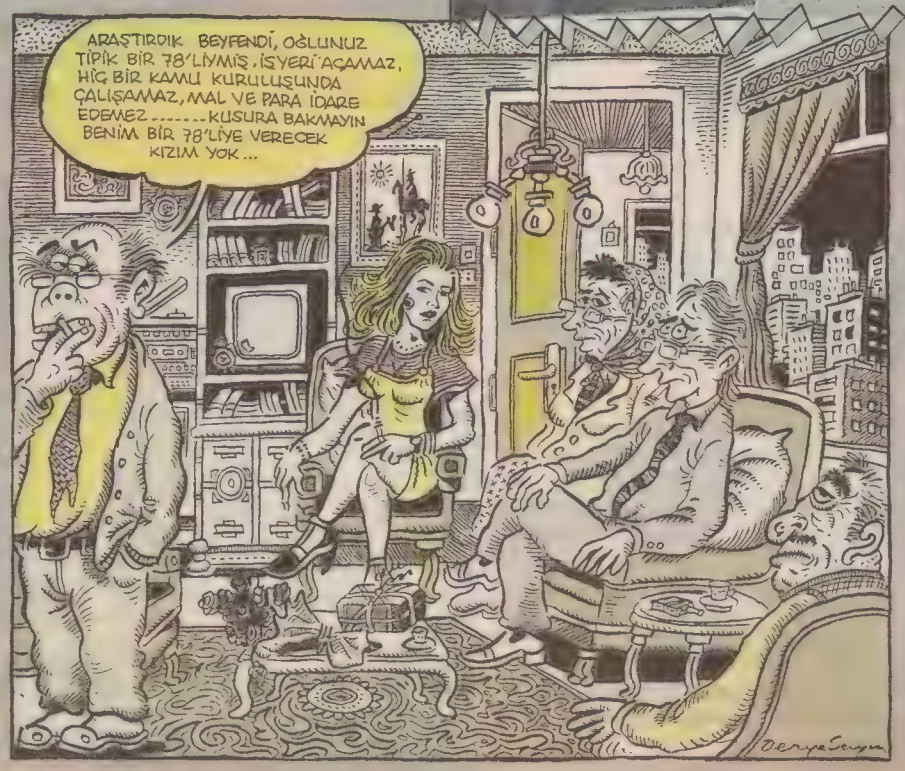

Derya Sayın
Akşam Servisi

LeMan

Irak'ta savaşı durdurmak için Londra'dan yola çıkan "canlı kalkanlar", barış için son bir caydırma girişimini hayata geçirirken, okyanusun öte yakasında beyni,kalbi ve ruhu olmayan başka bir grupta katliam yapmak için yola koyuldu...

Türkiye'de ve Dünya'da Amerika'nın tüm savaş propagandalarına rağmen, savaşa karşı barışı, kardeşliği, haykıran mitingler çığ gibi büyüyor..

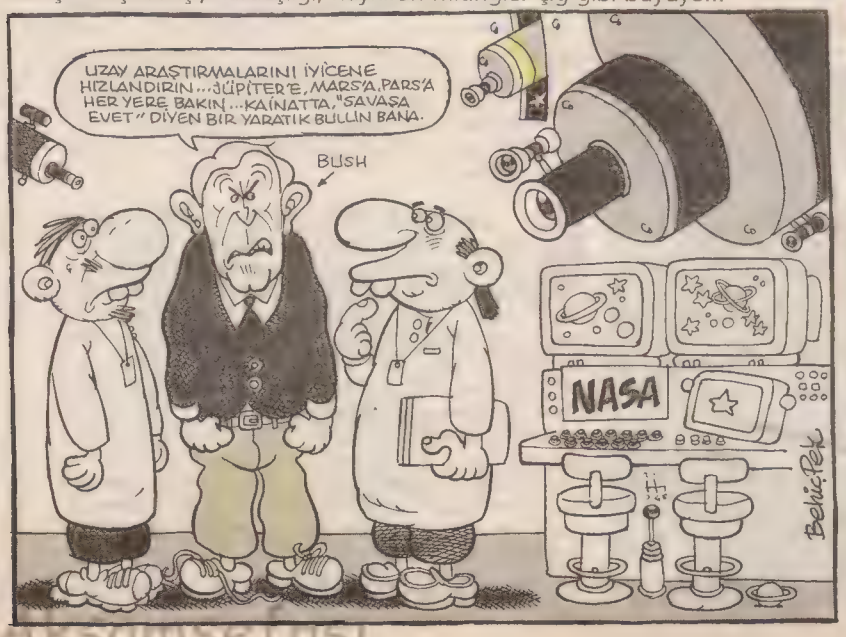

Canlı kalkanlar Bağdat yolunda...

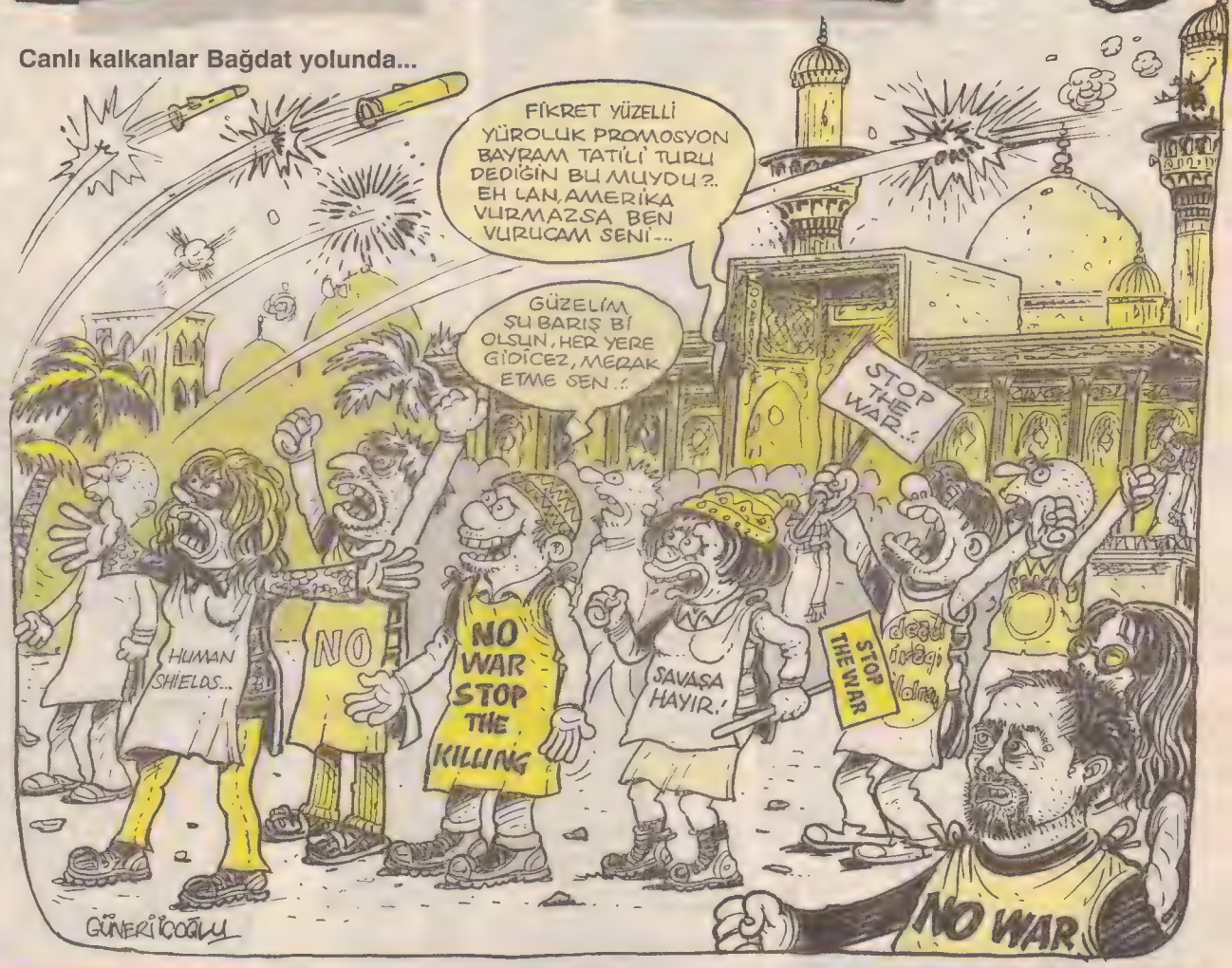

İsrail Başbakanı Şaron, kaybettiği onurunu(!) seçimden önce geri almak ve puan toplamak için tanklarla Gazze'ye girdi...12 Filistinli öldü, 100 Filistinli yaralandı...

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)

Uluslararası Nasrettin Hoca Karikatür yarışmasında ödül alan Cumhur Gazioğlu'na ait bir karikatürün kullanıldığı, " savaşa hayır" afişi toplatıldı...Gerekçe: Olası savaş öncesi toplumda gerilim yaratılmamalı...

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, ölüm orucundaki mahkumların yakınlarının kendisiyle görüşemedikleri şeklindeki eleştirilerini, yalanlayarak, "Ben herkesle görüşüyorum.Ancak birilerinin, birilerinin sırtından reklam yapmasına izin vermem..."dedi.

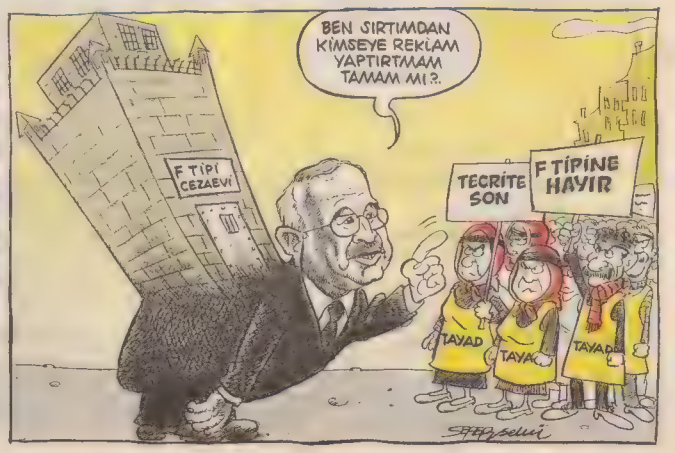

Akşam Ekstra

daral&timsah

tripanazomigambi etsiz

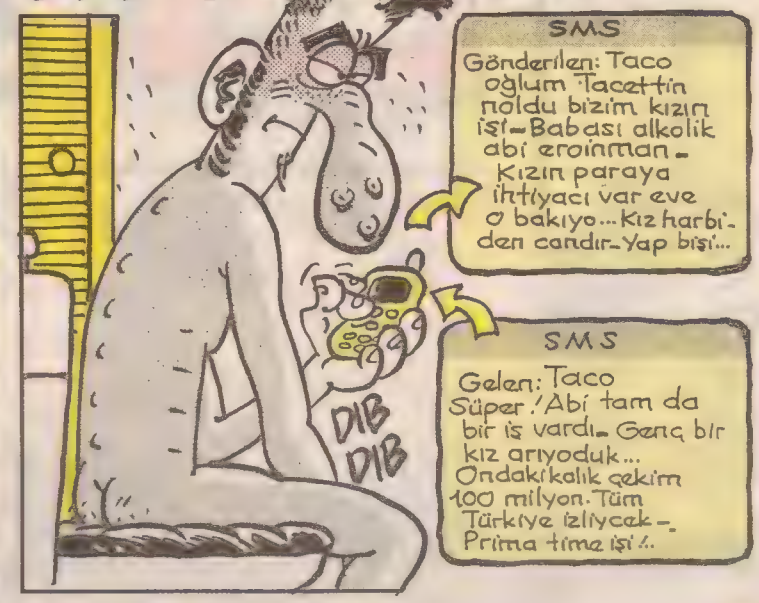

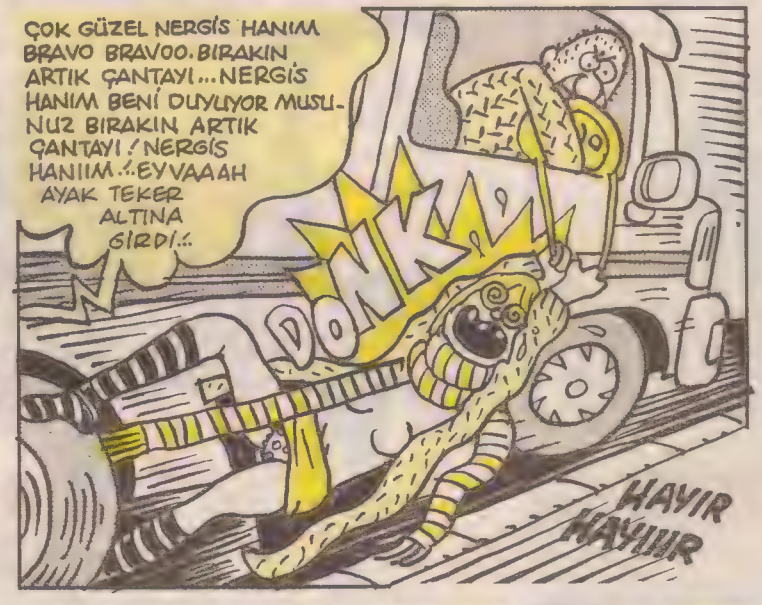

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Usta Hırgürkan ben, naabıyoruz , iyiyiz de mi? Bak ne diycem, dönem sonunda sahneye bir oyun koymak istiyorum kültür şeysi olaraktan. Yalnız baştan söyliyim bu bir mafya dizisidir, yani piyesidir: Kurtlar Lisesi. Ne diyosun olaya? Var mısın delikanlı gibi?

- "Bu bir mafya piyesidir" ha? Çok ii, ne diyim. Yalnız benim ezberim zayıftır Hırgürkan, daha kendi cep telefonumun numarasını bile akıldan söyleyemiyorum. Oyunda lafımı söylerken hata yaparım yazık olur senin o mafya kültürü şeysine.

- Oyna diye değil lan. Mevzuuyu ben vericem, sen yazıcaksın, oynıycak elemanlar tamam. Bi lafıma bakıyolar, ben "Oynayın lan!" desem bi kamyon adam yığarım buraya. Aksesuarlar felan da hazır, ondörtlü kullanıcaz, kuru sıkı. Bi tane de Sürmene işi bıçak var, ısmarladım, akşam otobüsüyle geliyo garajlara.

- "Çocuklar duymasın, şeker de yiyebilsinler" adlı savaş karşıtı bi oyun yapsak diyorum ben.

- Deme Sıkılhan, sen bişey deme koçum! Ben diyim sen yaz, o şekilde bi iş bölümü yapalım yani, anladın? Savaşa karşı olmaya saygı duyuyorum ama olayımız başka bizim. Neyse dinle şimdi bak: Erhınç var esas çocuk, komple delikanlı.

- Kim dedin abi? Nınç?

- Hınç, Erhınç. Okulun servis minibüslerini ele geçirmeye çalışan şerefsiz ve kolpacı bi gruba karşı aslanlar gibi kavgaya giriyo. Bu arada, okul kantini ihalesini bileğinin hakkıyla almaya çalışan, ekmeğinin peşinde temiz çocuklar var, onlar da yardım istiyo Erhınç'tan. Esmer, hafiften kirli sakal, metalik gri 2003 kasa Vectra sürüyo bu Hışımcan.

- Erhınç diil miydi olm, Hışımcan kim? Esasen ikisi de aynı esas çocuk mu? Hani yani delikanlı diye çift kimliği, güzel pasaportu felan mı var? Yoksa tek yumurta ikizi mi bunlar?

- Ne yumurtası ulan! Detay yapma Sıkılhan, lafımı bölme! Erhınç diycektim yanlış oldu, uzatma. Okul gastesinin genel yayın yönetmeni kız, Asuman olsun ismi, deliler gibi seviyo Erhınç'ı , karakalem resmini yapıyo gasteye, baş harfleri altalta okunduğunda "Erhınç" yazan şiirler yazıyo. Kahramanımız da belli bi çerçevede seviyo gasteci kızı. Ama belli etmiyo. Neden dersen...

- Demem aslında.

- Neden dersen, manitayı aksiyon dolu hayatından uzak tutmak istiyo. "Ben canı cebinde dolaşan mert bi insanım, her an bir şerefsizin attığı mermiye siper şu göğsüm, arkamda gözü yaşlı kalasın istemem" diyor. Fonda Çılgın Sedat'tan "Delikanlı gibi" adlı parça çalıyor. Kız, "Olsun varsın kara çocuk" diyor.

- Şarjım bitiyor.

- Bitmesin diyor. Olaylar gelişiyor, kantin ihalesinde kankası bıçaklanan Erhınç intikam yemini ediyor. Takıyor ondörtlüyü cekedin arkasına, şerefsizleri tek tek kıstırıp kabzayla dövüyor. Tam bunların reisinin kafasına sıkıcak, şeyi görüyo, kızı. Ne olsun dediydim ben kızın adına yaa?

- Araştırmacı gazeteci, Asuman Olsun.

- Hah işte, Asuman Olsun buna diyor ki; "Yapma Erhınç" diyor. Kızın bu ricası üzerine adamı infaz etmekten vazgeçiyorum... vazgeçiyor. Onun yerine bir iki tane havaya sıkıyor. Tirtir titreyen şerefsizlere "Etek giyin ulan kolpacılar" diye bağırıyor. Oracıkta etek giydirilen lavuklar okul koridorlarında ibret için dolaştırılırken, Asuman Olsun, Erhınç'la dudaktan öpüşüyor. Olay bu. Hadi şimdi kapat, işin var senin Sıkılhan anlattıklarımı yazıcan bir bir... Haa bana bak, senaryo için çızgısız doya kağıdı felan lazım olursa git bizim kantinden al, para verme öyle şeylere, anladın?

- Alo Sıkılhan, "Bir mafya piyesi" olayımız şimdilik yattı hoca. Oyunun sonunda rol icabı etek giyicek arkadaşlarla kapıştık biraz. "Giymeyiz, etmeyiz, bozar bizi" felan şeklinde kelimelerde bulundular, önden onları dövdüm, arkasından beden hocası geldi ona da piçak soktum. "Bu kirli sakal ne, eşkıya meslek lisesi mi lan bura" diye tutturdu lavuk. "Erhınç rolü için sakal bırakıyorum, piyes, müsammere, kültür şeysi" felan dediysem de dinlemedi şerefsiz. Ben onu sanatın ve sanatçının dostu delikanlı bi insan olarak bilirdim halbusi. Her neyse, ben bi müddet memlekete uzadım hoca. Abimle babam bedenciyi kaçırıp şikayetini geri aldırıcaklar, ortalık yatışınca dönücem. Olmadı, burda bi liseye aldırtır beni babam, o şekil açarız perdeleri delikanlı gibi, anladın?

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

AŞKOLSUN MECNUN ABİ... MEMENDEKİ ŞOKELLEYİ BİTİRMEMİŞİN, Bİ MEME DAA KOYUYODUM!

YOK YETER OSMAN'CIM KİLO YAPIYO!.

OOĞ KAYNANAM SEVİYOMUŞ ŞOKELLE VAR HE.!.

ŞOKOLE

ŞOKOLE

1 İstanbul.

NİNA AŞKIM. DAYANAMIYORUM YOKLUĞUNA... ORDAN Bİ UÇAK KİRALADIM... HEMEN İSTANBUL'A GEL... İHLİBE DİH... MUÇ... MUÇ... Bİ DE SÜRPRİZİM VAR...

Diesel

2 Münih.

AHSOO... İHLİBE DİH İLHAN...

3

YAZI İŞLERİ Mİ? ABİ MANSIZ BURDAN ÖZEL UÇAK KİRALADI, KIZI İSTANBUL'A GETİRİYO. SİZ DE YEŞİLKÖY'DE KARŞILAYIN. 16500 YÜRO VERMİŞ ABİ...

MUNCHEN AIRPORT

PRESS

4

AYY ÇOK ROMANTİK!

AY ÇOK KUUUL.!.

MANSIZ ALMAN SEVGİLİSİ NİNA'YI 16500 €'YA UÇAK KİRALAYIP İSTANBUL'A GETİRDİ.

Mansız sevgilisine uçak kiraladı.

5

İLHAN'IM HAZIR UÇAK GELİYOKEN HISIMLARIM DA GELSİN DEDİ GELİN GIZIM... BEN HALANGİL OLUYORUM YA KIZIM...

AH SOO...

ANA İLAN DAYIMGİLE NE ZAMAN GİTCEZ?.

AH LEN AH KÖYLÜK YERDE ÖMRÜ GEÇCEK ADAM DEELDİM BEN... İSTABUL'LAR, İZMİR'LER YARAŞIRDI BAA.!.

KIYIRT

KIYIRT...

BEN... E, ŞEYLİ PORNO SORACAKTIM...

NELİ?..

ŞEYLİ... EE...

HAYVANLI!

STILER

sex

EŞİNİZİ YATAKTA MEŞGUL EDEBİLMENİZ İÇİN!

Kulli

FRUITS OF THE LOOM

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

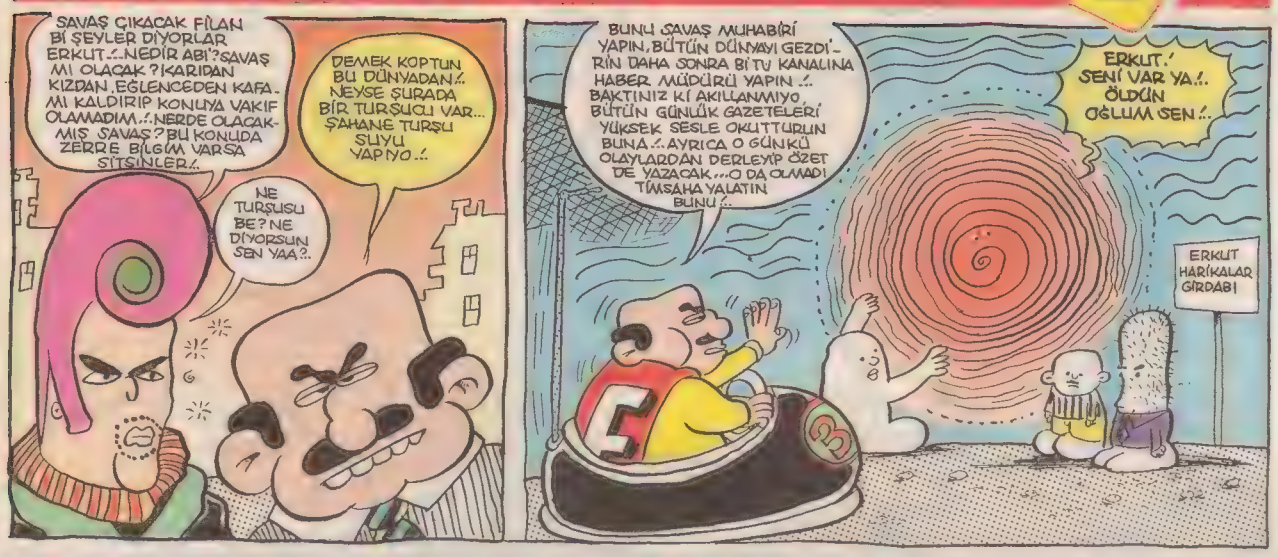

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

METİN FİDAN

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Recep Tayyip Erdoğan & Abdullah Gül

1. Erdoğan, siyaset konuşulan kahvelerde, kalabalık masaya konuşandır...
Gül, kalabalık masaya konuşanı dinleyenlerden biridir!..

2. Erdoğan, sayısız şiir arasından tutup en kışkırtıcı olanını seçip mitingde okuyarak ölçüsüzlüğünü göstermiş, kendini de yakmıştır...
Gül, ölçü ve dikkat adamıdır!..

3. Erdoğan, planların değil sürprizlerin lideridir, ki tersi olsaydı yabancı dil öğrenirdi...
Gül, planların sağ koludur!..

4. Erdoğan, bir an önce başbakanlık koltuğuna oturmaktan başka birşey düşünmüyor izlenimi vermektedir...
Gül, sözkonusu koltuktan kalkacağı için kaygılı gibi görünmemektedir!..

5. Erdoğan, öne çıkardığı vücut dili, delikanlı bakışları, hissiyata önem verir halleri, hazır cevap olma çabalarıyla pratiğin adamıdır...
Gül, sakin tavırları, sade tutumları ve akla-fikre görece bağlılığıyla teoriye yakındır!..

6. Erdoğan, "Yılmaz Köksal" damarından bir maçodur...
Gül, "Ahmet Mekin" familyasından bir kalenderdir!..

7. Erdoğan, bir Fenerbahçe taraftarıdır...
Gül, Beşiktaş!..

(Haftaya: Beckham & Mansız!)

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Akşamsetası

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

HİYAAAH! PARAAM...PARAM BİTTİ... GEÇİNEMİYORUUM.UAA... ULAN NE PAHALI HERŞEY... EHOÜAAH! HEOOO!

YETİŞİN! ADAM EKONOMİK KRİZ GEÇİRİYO...

ATLAMA...KENDİNİ ÖLDÜRME... HERŞEY YOLUNA GİRER...BAK, SÖZ VERİYORUM SANA İŞ BULACAM...BİR EV ALICAM...EŞYALARINI DÖŞİYÇEM... HESABINA PARA KOYCAM, HADİ GEL... HATTA BİZE GİDELİM...ŞÖMİNE KARŞISINDA SANA STRİPTİZ YAPARIM... SONRA DA...

PARDON AMA, İKNA ETMEK İÇİN İDDİALI VAATLERDE BULUNMAYIN... SONRA SİZ ZOR DURUMDA KALIRSINIZ...

AYIP BE! HEM BU KADAR MİSAFİR GAĞIRIRLAR HEM DE AYAKKABILARI DIŞARDA BIRAKIRLAR...GÖRGÜSÜZ HERİFLER...

HADİ KAMİLCİM... BEN KAÇIYORUM... HOŞÇAKAL...

EYVALLAH, GENE BUYUR...

ABİİİ!.. İMDAAAT!.. TAVUK GELİYOO!.. KAÇ ABİİ!..

SALAK!..

ŞİMDİ MEMUR BEY...BİR ŞARKISIN SEN ÖMÜR BOYU SÜRECEK DERKEN, ÖMÜR TAMAM DA... NEYE GÖRE ACABA. MEVZUAT NE DİYO?.

KALBİMİN MEHTABI VE GÜNEŞİ OLMASI İÇİN DİLEKÇE VERMEK İSTİYODUM...

DEVLET SAMANYOLLARI İDARESİ BURASI MI ABİ? DUDAKLARIMDAN YILLARCA DÜŞMEYECEK İMZASI LAZIM DA...

UZAKLARA KAÇIVERSEK SENİNLE BİZ DAİRESİ

ABİ TAMAM...EŞYALARI BAKIŞLARINLA HAREKET ETTİRME YETENEĞİN VAR AMA KÖTÜYE KULLANIYON YA... KENDİN BİRAZ HAREKET ET..: İŞ YAP, ÇOK KİLO ALDIN VALLA...

GINGIR GINGIR...

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

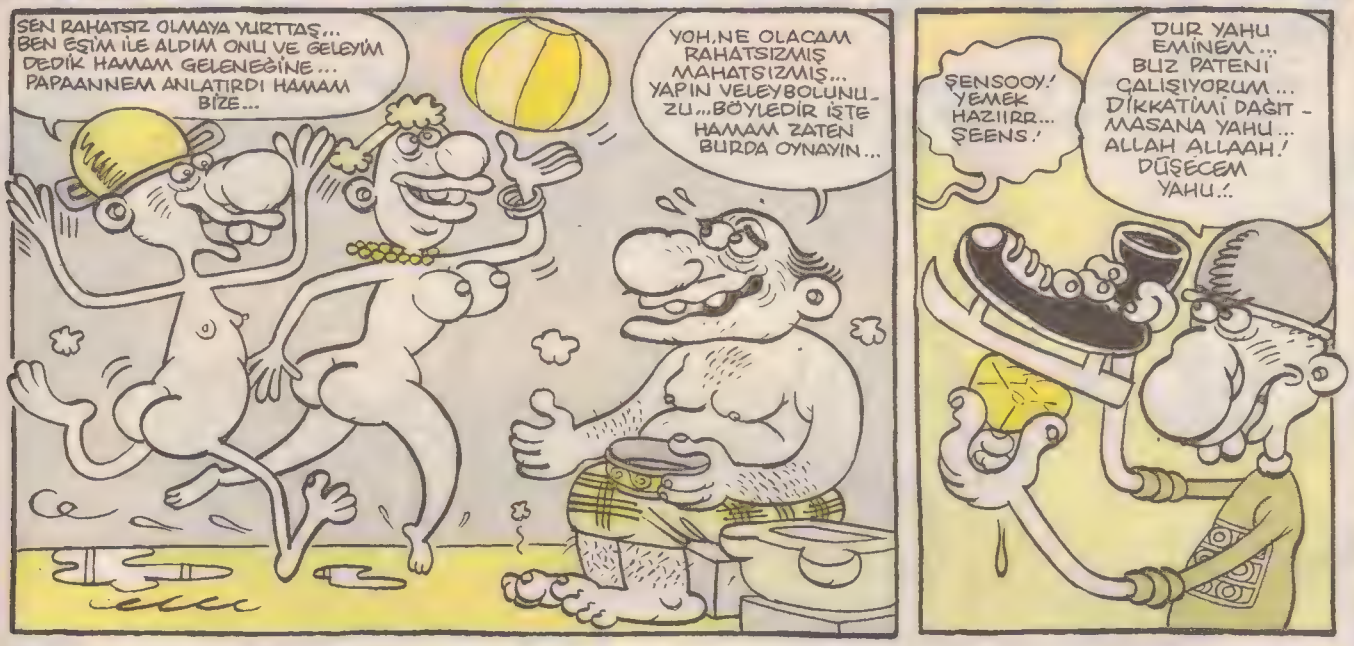

HADİ O TAMAM, AMA YA?

Yazan: Haybeci Şensoy

Tamam, Amerika fazlaya gidiyor. O da tamam, kararları ulusa uyuyor, arasına uymuyor,. Tamam, hukuk onu hiçbir şey etmiyor. Sanıyoruz ki şimdi, bu Şensoy, Amerika'yı mı savunuyor? Hayır. Ama, hani bir hoca var geçmişte. "Ey ağalar" der. "Ya hırsız? Ama o da suçsuz değil mi?" demiş. Biz hep bir tuttumuşuz bir ABD, bir onun başkanı, bir Rumsfeld, bir Bush. Tavada su dövüştürüyoruz.

Almasaydı sattıysa o silahları o ona. Şimdi o hoca gibi ben de: "Saddam'ın mı suçu yok?" Sorum bu o hoca gibi. Seri, senin petrolün var. Onu yapsana halkına. "Vermem! Ona satacam." O da onu alıyor.

Şimdi gelelim bam noktasının zınk ettiği yere. Biz bir tuttumuşuz sayın Bush'u.. Rumsfeld bunu dedi. Ya hoca? Esas o ne dedi? Bizim bu geleneğimiz. Irak'ı, işgal ederiz deyince, petrolleri işletince. Kime bu faydası.. Bundan: 1) Irak en çok, 2) Türkiye az biraz 3) ABD hiç gibi... Bırak gelsin demokrasi, onu o getirecek çünkü. Ne mi? Demokrasiyi... Bakıyoruz, başımızı oraya çevirin bir de. Halkını dikta etmiş, yemek yememiş, süt içmemiş. E bu ne? Çağdaş değillik bu. Masa dilim dilim, üstünde pasta.. Ye! Yemem. Ne? Hayır! Oldu mu bize bu? Ey Tacettin hoca, kulakların çınlayacak kulağın, biz bu gidişle...

Not: Ya Irak'tan para alan yazarlar?

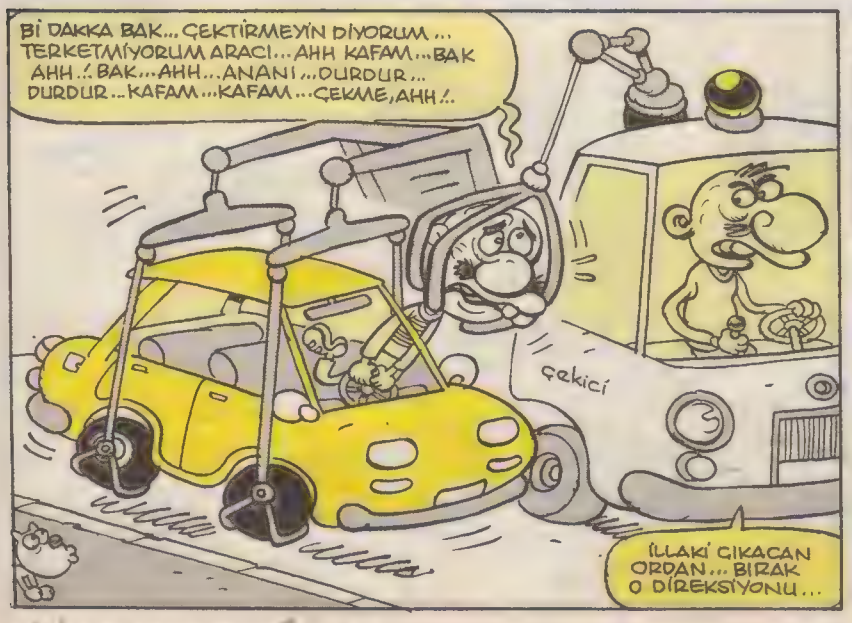

...FEYZİ ÖZŞAHİN

Feyzi@leman.com.tr

TAZE KAN

Bizim işyerinde kirli bir rekabet ve kıskançlık vardı. Neden mi kirliydi, çünkü sanki aramızda rekabet ve kıskançlık yokmuş gibi yapıyorduk da ondan. Herkes birbiriyle hiçbir değer tanımadan, kıyasıya rekabet eder, birbirini işteki başarısından evine aldığı yatak çarşafına dek kıskanırdı...

Ama yine de her akşam birimizin evinde toplanır, tatile birlikte çıkar, birbirimizden ayrılmazdık. Sanki bu zehirli rekabet, her geçen gün yoğunluğu daha bir artan kıskançlığımız bizi birbirimize bağlıyordu... Başarıları ve çalışkanlığıyla patronun gözüne giren, kıdem ve mevki almaya aday arkadaşlarımızın işe yorgun ve sinirli gelmeleri için sabaha karşı telefonlarını uzun uzun çaldırırdık. Onlara misafirliğe gittiğimizde neredeyse sabaha kadar oturur, hatta çocukları üşütüp hastalansın, onlar da bu yüzden işe gelemesinler diye, gizlice çocuklarının yattığı odadaki pencereleri açardık ardına dek! İspiyon, şantaj, muhbirlik, çamur atma, arkadan konuşma ise artık çok sıradan şeylerdi bizim için... Aslında hepimiz bu rekabet ve kıskançlık yüzünden korkunç derece yorulmuş, dahası sinirlerimiz çok yıpranmıştı. Hemen hepimizin yaşadığımız gerginlik ve kaygı yüzünden cinsel hayatı neredeyse bitmişti. Hayattan zevk almaz olmuştuk. Bu korkunç yarışta hatırı sayılır bir başarı kazanan -çünkü genç yaşına rağmen şef olmuştum- ben bile artık bu ikiyüzlü hayatı sürdürecek gücü bulamıyordum kendimde.

Bir arkadaşımızın evinde toplandığımız bir gece bu düşüncelerimi ve duygularımı anlattım. Artık bu kıskançlığa ve rekabete son vermemiz gerektiğini, aksi takdirde çok kötü şeyler olacağını, artık hiçbirimizin bu gerilimi taşıyamayacak halde olduğunu anlattım. Önce garip bir sessizlik oldu. Herkes birbirini anlamlı bir şekilde süzdü. Bense bu sırada insanların birdenbire samimiyet buhranına, ardından ağlama nöbetlerine girip boynuma sarılacaklarını: "**Yahu, sağol, ne zamandır biz de bunu söylemek istiyorduk, ama söylemiyorduk, ne iyi yaptın, gerçekten artık dayanamıyoruz**," diyeceklerini beklerken neredeyse tam tersi oldu. Önce ufak ufak gülüşmeler oldu. birlikte bir müdür muavininin ayağını kaydırdığımız masa arkadaşım: "**Bu gece çok içtin galiba**" dedi. İşyerindeki başarılı bir arkadaşımızı sabaha karşı birlikte uyandırdı luma girip, gözleri salondakilerde de yüksek sesle: "**Yahu neler saç le bir şey, burada herkes birbir rısını ister, nereden çıkartıyors** başladı, salondakiler ise onu ayn onayladılar: "**Evet... eveeeet!**" Sonra da dostluklarını kutlamak i daha bir coşkuyla eğlenmeye başla

Bense o gece kararımı verm mez ruhuma bir mengene gibi y kançlık duygularından artık kurtul yaşayamazdım, işyerindeki statüm olarak kendime ihanet ediyordum lon, eski bir ayakkabı, yırtık pırtık de, kemer yerine pantolonumu ipl düren şarabı, yarım kilo çürük çar dım. İşyerine geldim. Her sabah k zelttiğim boy aynasında baktım ke ka görünüyordum. yüzümde iki ç vardı. Hiçbir gerginlik ve kıskanç sinsi görüntüsü yoktu, güzelleşm miştim adeta. Başladım şarabımı zimkiler de yavaş yavaş gelmeye ba ni kapının dibinde o halde şarap görenin yüzündeki ister istemez b tal, şaşkın, sırıtık, ama korkak ifad bilmediğim yepyeni, rengârenk çiç rine oturuyor, sonra birbirlerine: "N pacağız" ifadeleriyle bakıyorlardı. ra da tek tek yanıma gelip saygılı evime götürüp yatırmak için ikna her defasında onlara burada yatıp ten çok mutlu olduğumu söyledim. vetleri, yolsuzluklarını bildiğim iyi b di, hiç aldırmadım. Kıskançlık ve re nu ve dikkatini öylesine köreltmişt her zaman yaptığı gibi başıyla sela gittikten sonra aniden durdu, geri farketti beni, yanıma geldi, bir sü uzun uzun düşündü, sesi heyecanc **lı bir elemanımızsın, sana bir ş giyin gel, toplantıyı geç başla** İçim o kadar rahattı ki, kılım kıpırda sadece: "**Siz toplantıya başla memnunum**" deyip içmeye devar kalmıştı, adeta ağlamaktaydı...

O günkü toplantının ilk ma

behicpek@leman.com.tr

ÖZGE SAMANCI

KIRIK LEBLEBİ

SUAT ÖZKAN

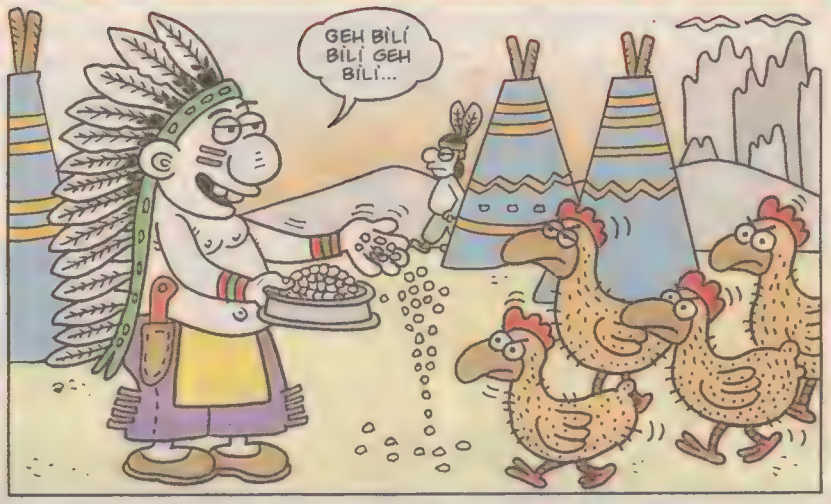

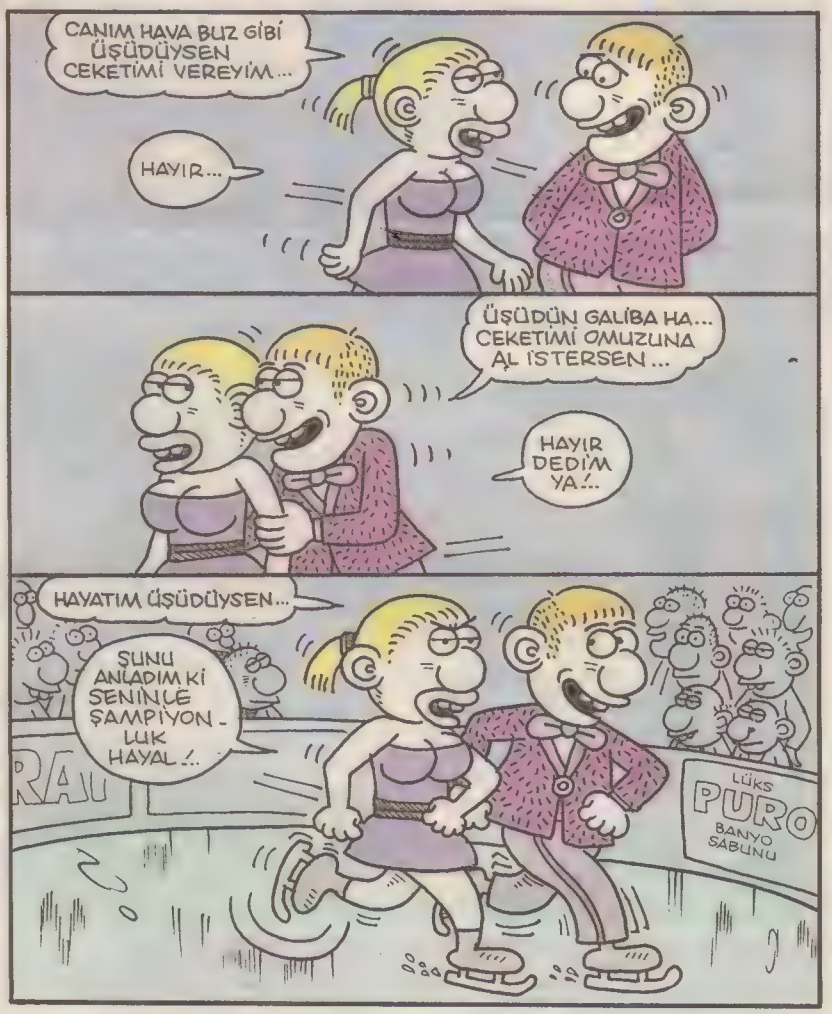

kiriklebleb@leman.com.tr

ğım bir başkasıysa, ko-
ve herkes duysun diye
halıyorsun, yok böy-
nin iyiliğini ve başa-
un" diye söylenmeye
anda ve hep birlikte
Sarmaşdolaş oldular.
in şampanya patlatıp
dılar.
ştim. İşyerine girer gir-
pışan rekabet ve kıs-
nak istiyordum. Böyle
korumak için sürekli
sabah, eski bir panto-
gömlek buldum ev-
bağ adım. Bir öküz öl-
meyve ai-
avatımı dü-
dime, hari-
ünlük sakal
ğın sarı ve
ş, gençleş-
çmeye. bi-
şladılar. Be-
çerken her
liren o ap-
içimde hiç
kler açtırıyordu. Yerle-
e olacak, şimdi ne ya-
nce hep birlikte, son-
ve dost tavırlarla beni
tmeye çalıştılar. Bense
u halde şarap içmek-
daha sonra yediği rüş-
len Genel Müdür gel-
abet merak duygusu-
ki, yerde yatan bana
m verdi. Birkaç metre
öndü ve işte o zaman
bakti, ne diyeceğini
an titriyordu. "**Başarı-**
ns, git eve, tıraş ol,
ırım bugün. Hadi!"
nadı bu konuşmadan,
ın, ben halimden
ettim. Kan ter içinde
ddesi bendim elbette.

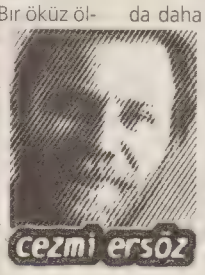

Daha sonraki günlerin de. Çünkü iş arkadaşlarım, her sabah, beni aynı yerde, sakallarım biraz daha uzamış ve elimde bir şişe öküz öldüren şarabıyla buluyorlardı. Ve her defasında da çaresizlikleri ve suçluluk duyguları biraz daha artıyor, toplantılarda, bu duruma nasıl son vereceklerini, beni nasıl eski halime döndüreceklerini tartışırken sık sık kavga ediyorlar, bu kavgalar sırasında ister istemez birbirlerine duydukları kıskançlık, kin ve rekabet duyguları açığa çıkıyordu. Yeri geldiğinde bir şantaja döndürülecek olan kimi yolsuzluklar ve rüşvetler benim halim yüzünden bir sinir harbine dönüşen toplantılarda o anki öfkeyle, zamanından önce ağızlarından kaçıveriyordu. gücünü çalışanlar arasındaki rekabet, kıskançlık ve kötülükten alan şirketteki suni denge bozulmuştu aniden.

Bütün bunları birkaç ay önce işe giren ve burasını da daha önce çalıştığı yerlerden farksız bulan, her yerde aynı rekabet ve kıskançlığın hüküm sürdüğünü gören, zaten nerede olursa olsun bu işi yapmaktan nefret eden, ama paraya ihtiyacı olduğu için çalışmak zorunda olan genç bir kız anlatıyordu bana. Her şeyden vazgeçip, şef olduğum işyerinin önünde bu kılıkla şarap içip, şirketimi protesto etmem onu adeta büyülüyor hayran bırakıyordu. Bakmakla yükümlü olduğu babası olmasa benimle aynı şeyi yapacağını söylüyordu. Ne yalan söyleyeyim, hoşlanmıştım bu kızdan...

Bir gün iki polis geldi ve beni yattığım yerden zorla kaldırmaya çalıştılar. Belli ki akıl hastanesine götüreceklerdi. Var gücümle bağırmaya başladım. "**Ben bu şirketin elemanıyım, beni bir yere götüremezsiniz**!" diye var gücümle bağırdım. polisler beni sürükleyerek şirketin kapısının önünde bekleyen ekip otosuna getirmişlerdi ki bizim genel müdür kan ter içinde koşup yanımıza geldi: "**Bırakın, o bizim elemanımız, bir yanlışlık olacak**" deyip beni polislerin elinden kurtardı. İşyerinden biri gizlice beni polise ihbar etmiş olmalıydı. Heyecanı henüz yatışmamış olan genel müdür ise ikide bir, zaten pislik içindeki üstümü başımı siliyor: "**Bir şeyin yok ya, iyisin değil mi**" diyordu sürekli olarak. Beni şarap içip uyuklamam için, şirketin kapısının önüne uzanıp şarap içmekle yetinmiyordum, kimi günler tıraş olup eskisi gibi şirkete gidiyor ve toplantılara giriyordum. Yerime şef olarak atanan kişi dışında şirkettekiler bu duruma sevinsinler mi, üzülsünler mi bir türlü karar veremiyorlardı. Yaşadıkları suçluluk duygusundan kurtuldukları için seviniyorlar, ama o halimle ne kadar kötü görünüyor olsam da bir taraftan da gizliden gizliye ve kendilerine itiraf edemeseler bile onlar için bir kurtuluş umuduydum. Kıskançlıktan, kötülükten, ruhlarını kemiren vücutlarını kaskatı yapan ve sinirlerini harap eden rekabetten kurtulma umudu...

Ertesi gün beni yine o perişan kılığımla ve elimde şarapla şirketin kapısının önünde boylu boyunca yatarken görünce allak bullak oluyorlardı. Sinirleri zayıf olanlar zaman zaman ağlama nöbetlerine giriyordu, geçmişte kimi fobileri olanların fobileri tekrar ayaklanmıştı, gündüz içmeyi bırakanlar işyerinde gizli gizli içmeyi alışkanlık haline getirmiş, kimisi de kendisini dine vermiş, şirkette olur olmadık zamanlarda namaz kılmaya başlamıştı... Kimse kendisini işe vermez olmuştu. Şirket hızla zarar ediyordu. Alacaklılar şirketin kapısını aşındırmaya başlamışlardı... İstifalar başlamıştı! Ortalık çok kötü karışmıştı. Bir yerlerde birikmiş parası olmayanlar, yaşı ilerlemiş ve başka yerde iş bulma şansı zayıf olanlar, kooperatif taksiti ödeyenler birbirlerinden gizli gizli yanıma geliyor, şirketteki kıskançlık ve rekabet duyguları konusunda yerden göğe kadar haklı olduğumu, işe dönersem ve yeniden her şey eskisi gibi olursa bu durumu konuşup içtenlikle özeleştiri vereceklerini söylüyorlardı. Bu sözlere karnım toktu. Olup biten hiçbir şeye aldırmadan şirketin kapısı önünde şarabımı içmeye devam ettim.

Şirkettekiler tek tek istifa ettiler. Sonunda şirket el değiştirdi. Yeni insanlar işe alındı. Ve bir gün iki polis geldi, beni yattığım yerden zorla kaldırdılar. Karşı koymaya çalıştım. Daha önce yaptığım gibi: **Ben bu şirketin elemanıyım, beni bir yere götüremezsiniz**" diye bağırmaya başladım. "**Artık değilsiniz**!" dedi güçlü, kendinden emin bir ses. Dönüp baktım: İş hayatından, şirketlerdeki kıskançlık ve rekabet duygularından nefret ettiğini söyleyen, babasına bakmakla yükümlü olmasa, benim gibi yaşayacağını söyleyen o genç kız: "**Artık bu şirketin genel müdürüyüm. Bana kalsa neyse, ama sizi görünce arkadaşların morali bozuluyormuş, işteki verimlilikleri düşüyormuş**!" dedi. Donup kalmıştım. Genel müdürün gözlerinin içine baktım. Hiçbir suçluluk duygusu yoktu gözlerinde, hiçbir pişmanlık. Beni hiç tanımıyordu, benim de onun hiçbir açığını, hiçbir zaafını bilmediğimi biliyordu. O taze bir kandı artık şirketlerde. Bir zamanlar benim vazgeçişimi sevmesi ve protestoma hayran kalması, şirkette kısa sürede bir yerlere gelmek için kıyasıya savaş verdiği halde, o dönem henüz istediği yere gelemediğinden ötürüydü!..

cezmier@leman.com.tr

* "**Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu**".. Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)

* **Sanat ve Hayat Dergisi**'nın 4. sayısı çıktı! Yazışma adresi: Osmanağa Mah. Murverçiçeği Sok. Murver Apt. No:1 D:12 Kadıköy-İst. Tel-Fax: 0216 349 91 55

* Yeni eve taşındığım için telefon numaram değişti. e-maillerinize geçici bir süre için cevap veremediğimdan dolayı özur dilerim.

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

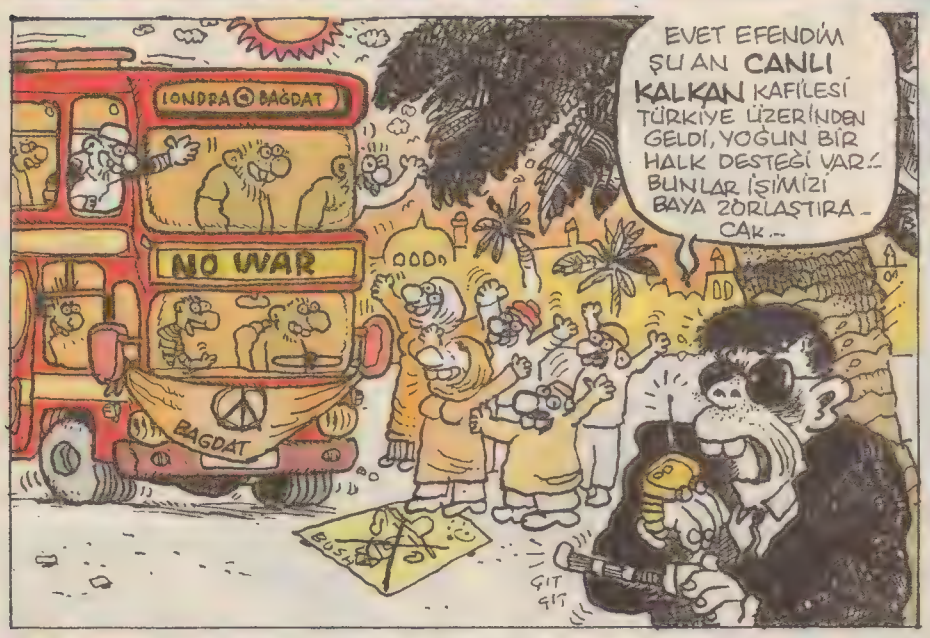

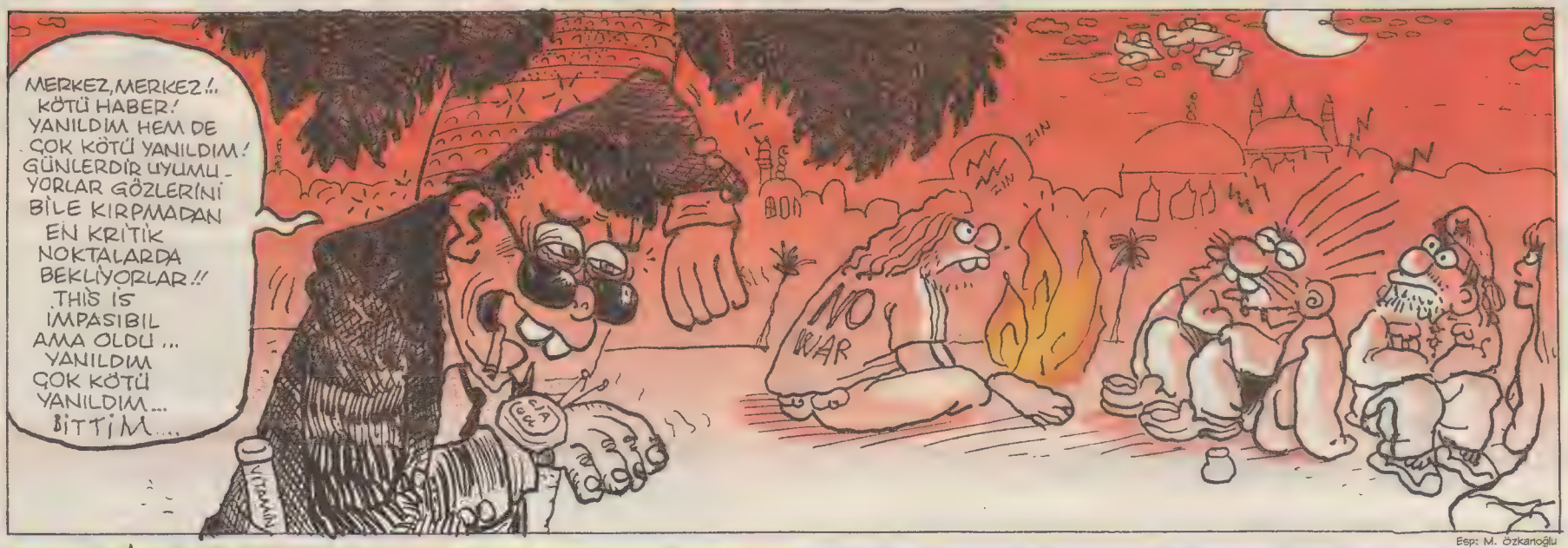

bezginbekir@leman.com.tr

ERDENER ABİ

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

Akşamsefası

SAVAŞ VE ONUR VE ZOKA

Nihat Genç

Balıkların boyunları yoktur, gözkapakları yoktur, elle tutulamayacak kadar yapışkandır, balıklar füzelere benzer, balıkların kuyrukları ay biçimindedir, erkek balıklar dişilerin yumurtalarını yemezlerse tüm denizler balık dolar... Lüferlerin küçüğüne Sarıkanat denir, irisine Kofanalar, Marmara'da uskumruların, izmaritlerin, istavritlerin yolunu gözler, peşine düşer, yollarını keser. Bir çok balık Çanakkale'yi geçince, dönüp, Saroz Körfezi'ne girer, saklanmak için mi? Hangi kitabı okusam, hangi konuda derinleşsem, herşeyi savaş bakışıyla görüyorum. Saklanma, yeme, öldürme, kaçma... Palamutlar, lüferler hamsi sürülerine saldırdığında hamsiler, birbirlerine öyle yapışır ki tek bir beden olurlar. İlk çağın ilkel savaşçıları da birbirlerine yapışarak korunurlar, bu tek beden kitlenin en dışındakiler mızrakla korunurdu, bu savaş biçimi günümüze kadar geldi. Demokrasiler askerlerin şerefine son vermek için vardır. Askerler savaşlarla şeref kazanır, demokrasinin siyasileri, yazarları şerefi barışla... Bizler, askerler şeref kazanmasın diye bağırdığımızda askerlerin düşmanı mı oluruz?

Bazen, kendime, ciddi müzikler dinlemeliyim, diyor, aylarca meşhur klasik parçaları peşpeşe dinliyorum. Ancak tuvalete giderken, lavobada ellerimi yıkarken yine de dilime "lel lel lele Sakine" takılıyor. Kendimizi boş bırakmaya gelmiyor, neysek o çıkıyor dışarı.

İnsanın içinde bulunduğu kültürü değiştirmesi kolay değil. Zorlama, çaba, inad, bir yere kadar. Ne kadar dikkatli olsak, kendimizi kontrol, terbiye, kültürel disiplin, mümkün değil.

Böylelikle özendiğimiz şeyler ciladan öteye gitmez, basit bir renk olarak kalır. Yaşadığımız toplum, TV'ler, gazeteler, konuşmalar, kahve, sokak, biz farkında olmadan kanımıza işler, en mahrem derinliklerimize sızar. Tek başına temizlememiz, estetik bir hijyen, yüce, saf bir sanat duygusunu içselleştirmemiz, bireyin tek başına başarabileceği birşey değil. Bunu, topluca toplum başarabilir. Komşunun giydiği ayakkabı, karşı apartmanın pencereleri, açtığım kanaldaki konuşmalar herşey etkiler beni. Her şeye karşı sert, kontrollü, sıkı bir red disiplini içinde olamam, çirkin, kirli şeylere karşı sürekli ıkınarak yaşayamam.

Nefret ettiğimiz vasatlıklar farkında olmadan içimizde kök salar, bu yüzden, bencil, özel bir yaşam kuramayız. Özel zevklerimiz, özel ahlağımız, tek kişilik düşüncemiz olamaz. Topluma sızan tüm sanat ve kültürel materyalleri temizlemek mümkün değil. Şeref, onur, sanat, biçim, yazı, şekil, kelime, mana, duygu, bunların fırlatılış, dökülüş, püskürtülüş, yayılış, şekilleri hepimiz için önemli.

Mutlu bir gülüş ve iyi kalpli, ince zevkleri olan bir insan olmak tek kişilik bir çabayla olmaz. Keşke evimize kapanıp, tek başımıza tüm beynimizi, fikirlerimizi, istediğimiz gibi inşa edecek kadar güçlü yaratıklar olsak. Sevinçlerimiz, onurumuz, şerefimiz, zevklerimiz, ancak ortak büyüyebilir. Yüzbinlerce insanın milyonlarca ince dikkatiyle ortak bir zevk inşa edebiliriz.

Ama komutanlar, aldıkları madalyaları tek kişilik bir kahramanlığın başarısı gibi yakalarına takar, ama, bazı yazarlar, sanatçılar, estetik, duygu, mimari başarılarını tek kişilik bir yeteneğin ürünü sanırlar.. 19 yaşında yüzbinlerce erin ölümünü unutturur o madalya.. Oysa, coşkunluğu,

neşeye ancak topluca uzanabiliriz!

Bazı insanlar, para kazanma hırsı gibi, sanat ve edebiyat ve kültür kazanmak istiyor, tek kişilik bir kahramanlık bekliyor. Bu tek kişilik maceranın sonu size korkunç bir sıkıntı getirir. Bir yığın bilgisiyle üniversite odasında kahrolmuş kafadan sakat hocaları düşünün, bir yığın lüks imkanıyla villasında kahrolan zenginleri düşünün. Hayat, topluca giriştiğimiz bir çabadır. Lüferler Marmara'da önümüzü kesmişse, şüphesiz birkaç hamsi, istavrit yakayı kurtarabilir, ama birkaç kişi.. Toplumda herkesin üstün, güzel, biricik, onurlu, değerli şeylere ilgisi olmalı. Değerli hazları, gururları inşa eden en temel duygu ahenktir, herkes, azbuçuk oturmasına, konuşmasına, giyimine, kimleri okuduğuna, son derece dikkat edebilmeli.

Mavi gözlü, tatlı yüzlü, bir çocukluk cenneti içinde yaşayan milyonlarca çocuk, bilgisayar başında korkunç bir bencilliğe doğru ilerliyor. Herşeyi öğrenmek isteyen, tuhaf bir nesil. Hiçbir şey öğrenemiyor. Herşeye gözatmış, göz gezdirmiş, bakmış, koklamış, bu kadar. Diyelim bir yazarı tanımak istiyor, o yazarın üçbin sayfalık metni var, yarım sayfa okuyor, "hah buymuş..." deyip, kafasınca öğrenmiş oluyor. Tanımış olmakla öğrenmiş olmayı karıştırıyor.

Bir yazar soruyorsun, ağzını yayıp, küçümseyerek "haaa, yolda gidiyordu, gördüm onu".. Yazarı yolda giderken görmüş, artık onu yargılayacak kadar bilgi sahibi.. "Yaa geç onu, yaa bırak onu, yolda gördüm onu..."..

Bir küçük resim, bir fotoğraf karesi, bir bulmaca bilgisiyle hayatı öğrenmiş insanlar, yargılamaya değerlendirmeye sıra geldiğinde, aldıkları bilgi kadar, kısa, net tepki veriyorlar. "Yaaa yolda gidiyordu..". Yani yazar yolda gitmesin mi?

Düşünce yok, minik paniklerle oluşmuş binlerce refleksten ibaret. Derinliğe inemez, ölçüsüzlükte her sınırı aşar. Bu kuşağı yönetenler, göz hizasına, yüzlerce renk, biçimde hergün defalarca düzenlenmiş objeler, resimler, reklamlar, tekrar tekrar sokarlar. Reklamcılar, gazeteler, onların gözlerine ne kadar, kaç tane ses, imge, şekil sokarsa, o kadar tepki alır, şebek gibi oynar onlarla.

Kitap, sanat, reklam, sinema, estetik, şebeklere atılan ok gibi sesler, ışıklar, ne kadar çok atarsanız o kadar tepki! Bu şebekler "sanal ışıklara" yem olurlar. Diyelim diskonun ışıkları, reklamlarda kullanılan renkler, resimler, diyelim sanatçının elbisesindeki simler, çoğaltabilirsiniz. Böylelikle herkes tepki almak, çok okunmak, çok dinlenmek için daha parlak, daha ışıklı giyer, bu şebeklerin göz hizasında daha çok durur. Tekrar tekrar aynı şeyleri bıkmaksızın yapmak modern çağın satma, okunma, reyting ölçeği olur. Ve görüyoruz, ışıklar etrafında milyonlarca sinek uçuşuyor. Bu sinekler insan değil, sanal böcek. Hepsi sabun köpüğünden oluşmuş şeyler etrafında trajlar, sahte coşkular, heyecanlar uyandırır ve birazdan ölürler. Önemli değil, medya, reklamlar, birazdan onlara oyalanacakları milyonlarca ışıklı köpücük daha sunacaktır!

Bireyi, ortak heyecanlarından, düşünce kontrolünden, iç disiplininden uzaklaştırıp, binbir parçaya, binbir panik reflekse dönüştürme ameliyesi, internet kuşağıyla son noktaya geldi. 12 Eylül'deki ağbileri, sadece Teksas-Tommiks okumuşlardı, direnişe, hak aramaya, başkaldırıya ayarlı ortak bir düşünceleri vardı, bu yüzden hepsi kıyımdan geçirildi. Şimdi Kemal Sunal kuşağı... Hayal ışıklar içinde günboyu dönüp duran, sersemletici binlerce oyun.

Bu dünya tatlısı mavi gözlü, çok güzel çocuklara dünyayı unutturan, bedenini kaybettiren, patates çuvalına dönüştüren, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük aleti olarak görülen bilgisayar.. Hani orada binlerce kutsal kütüphane saklıydı. Hayır, milyonlarca küçük, basit, ışık, ok, tık, tık...

Henüz yontma taş devrine ulaşmamış milyonlarca genç. Ağaçlarda yaşayan şebek atalarımızı hatırlayalım. Ağaçların yerini bilgisayar aldı. Ağaç deyip geçmeyin, her dalın ayrı bir sallanışı var. Her dalında ayrı bir manzara. Her dalında ayrı tonda binlerce yaprak, binlerce çeşitlilikte meyve. Her dalında ormanın ayrı bir derinliğine sızarsınız. Her dalında sizi ayrı bir tehlike, düşme korkusu bekler. Her dalın neşesi, üçması, kırılması, rüzgarı, hepsinin ayrı ayrı binlerce küçük heyecanları vardı.. Sesler ve ışıklarla doluşmuş bilgisayardan çok daha fazla ses, ışık, efekt sunuyordu ağaçlar..

Denizde bir yığın fosforlu cisim vardır, gece denizin üstünde bir yığın ışık (yakamoz) oluşturur, gece balık tutanlar kalın misina kullanırsa yakamozlar çoğalır, balıklar kaçar, misinayı inceltip, yakamoz oluşmasını önleyebilirsin. Savaş savaş diye yırtındığımızda, bu internet kuşağının anladığı, göklerde kayan ışıklar, rambo giysili askerler, sürekli tarayan makineli sesi, ani kaçışlar, çıkışlar, devrilmeler, çarpışmalar... Hepsi efekt..

Savaş denilince binlerce renk, ışık anlayan bu nesle sözle bir şeyler anlatmak zor. 1991 Körfez savaşında Amerika yüzbinlerce ton ağırlığında bombayı aylarca Irak'ın başına döktü, milyonlarca insan öldü, ama bu tarafta milyonlarca insan, sadece ışıkları izledi.

– Tuhafıma giden, bugün bu insanları harekete geçirmek için, fotoğrafçılar, yazarlar, sürekli biyolojik gazlarla öldürülmüş savaş görüntüleri yayınlıyor, yani, durmaksızın ölümü anlatıyor sanatçılar.

Ne tuhaf şeydir insanlara ölümü hatırlatmak, her insan, bebekler dahi ölümü tadar, bir sineğin, kelebeğin ölümü, anneannesinin ölümü. Bizse hala, sanki uzaylı yaratıklar var ve ölümü hiç bilmiyorlarmış gibi, işimizi gücümüzü bıraktık hergün ölüm sahneleri gösteriyoruz.

Savaşın bize verdiği rol de işte bu, en edebi ölüm sahneleri, en trajik ölüm sahnelerini estetize edip, çarpıcı hale getirip yayınlamak, söylemek!

Düşünceleri "seslerle-ışıklarla" belirleniyor, o kadar sessizler ki...

Diyelim Orta-Doğulu kanlı örgütlerin resimleri-kafalarına birileri tarafından çakılmış. Pis sakallı, hoca, molla görünümlü, uzun etekli bu adamlardan iğreniyorlar. Ama düzgün giyimli İsrail askerlerinden iğrenmezler.

Oysa, Orda-Doğu'nun tüm kanlı örgütlerini hazırlayan, yetiştiren İsrail. İsrail, tüm Orta-Doğu'nun teröristleşmesi, halkın sertleşmesi, militanlaşması için kırk yıldır çalıştı, başardı. Bu 'militan görünümlü İslam'ı" tüm dünyaya kabul ettirdi! Orta-Doğu halkları artık yaşamak için tüm parasını silaha vermek zorunda!

Oysa barış içinde yaşamak İsrail için ne kadar kolay. Şaşırılacak kadar kolay, barış. Elli yıldır her saldırı karşısında bire yüz karşılık alan, misilleme politikasıyla yaşayan İsrail, hayatında sadece bir kez, bir tek gün, karşılık, misilleme yapmadığı takdirde, ebedi bir barışın önü açılacak. Bu kadar basit, barış.

Diyeceksiniz ki, Filistinliler, Araplar karşılık vermesin, barış böyle sağlansın. İyi de, İsrail saldırılarına, sürekli sustuğumuz takdirde, ardından hemen toprak tecavüzü geliyor. İsrail tüm komşularının topraklarını işgal

Devamı 13. Sayfada

erderoz@leman.com.tr Ender Özkan Raman

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

CANLI KALKANLAR BAĞDAT YOLUNDA... Kafilenin 2 Şubat'ta İstanbul'da olması bekleniyor...

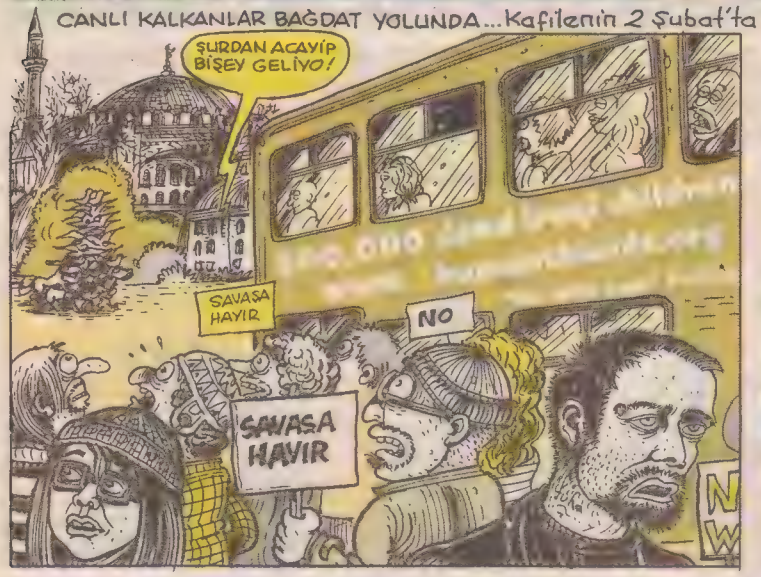

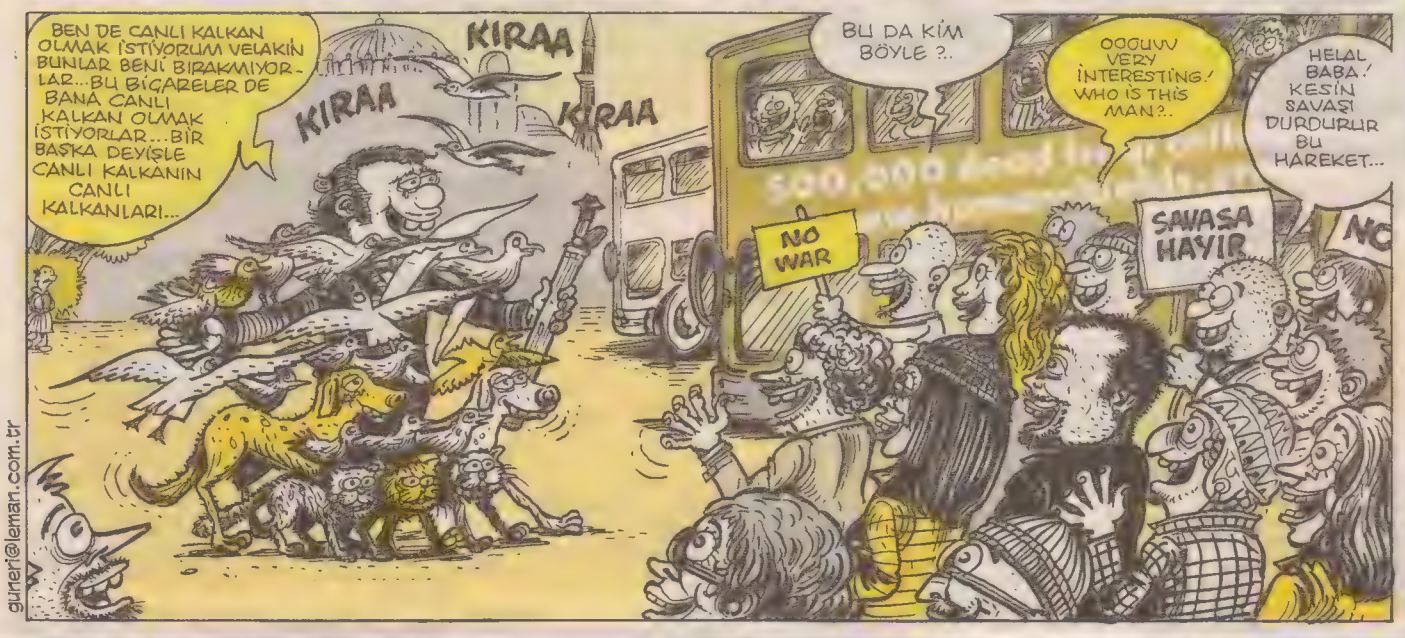

ŞURDAN ACAYİP BİŞEY GELİYO!

SAVAŞA HAYIR

NO

SAVAŞA HAYIR

BU NE YAA?..

NO WAR

BEN DE CANLI KALKAN OLMAK İSTİYORUM VELAKİN BUNLAR BENİ BIRAKMIYORLAR... BU BİÇARELER DE BANA CANLI KALKAN OLMAK İSTİYORLAR... BİR BAŞKA DEYİŞLE CANLI KALKANIN CANLI KALKANLARI...

KIRAA

KIRAA

KIRAA

BU DA KİM BÖYLE ?..

OOOUVV VERY İNTERESTİNG! WHO IS THIS MAN?..

HELAL BABA! KESİN SAVAŞI DURDURUR BU HAREKET...

NO WAR

SAVAŞA HAYIR

NO

guneri@leman.com.tr

LeMan
GÜNERİ İÇOĞLU
dumur detayları
GELİYOR! 2

Yeni sayısıyla olay yaratmaya devam ediyor!

yeni Harm
filtresiz, hususi kokulu, b

IRAK'A GİRMEK ÜZ
HAZIRLIKLARIMIZ
MIŞ BULUNUYORL
ARKADAŞLARIM IR
YAPACAĞIZ, AMAC
KEZ DAHA ANLA

BUSH

USA

KOFTİ ANGAŞİST

Kofti kafirin dölü... Devlet de bunu biliyor!!

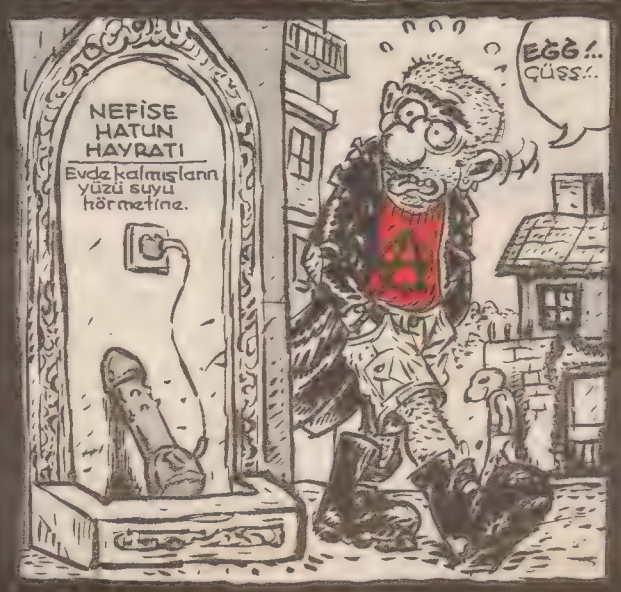

sıtkı sıyrıl of: Bahadır Boysal

AYGAZ

BURAYA ÇÖP DÖKENİN AAZIMA ALIRIM

ORKUN MURATI SEVİYO

?

?

CEYDA İLE ELİF TUĞÇE YE HASTA...

NEFİSE HATUN HAYRATI

Evde kalmışların yüzü suyu hörmetine.

EĞĞ!.. ÇÜŞŞ!..

NEFİSE HATUN HAYRATI

NACİ SOK

LEZZET GIDA

ULAN PARASIZLIKTAN EVDEN DIŞARI ÇIKMIYODUM. MEĞER ORTALIK NE HALE GELMİŞ BE!! EKONOMİK KRİZ BİR, SAVAŞ SENDROMU İKİ! DELİRMİŞ EN SONUNDA MİLLET!.. ANASI SKİLMİŞ!!. BU NE YA?..

BEN EN İYİSİ TEKRAR EVE KAPANIP OTUZBİRE DEVAM EDEYİM...

11. Sayfadan Devam

etti, bugünkü sorun da bu işgal toprakları..

Cebine indirdiği bütün bu işgal topraklarına rağmen, İsrail bugün tek bir kez misilleme yapmasın, Orta-Doğu'da ebedi bir barışın kapısı hemen açılıyor!..

Çünkü İsrail bu saldırıları kendisi istiyor. Orta-Doğu'yu terörize ettikçe kendisi kazanıyor. Tüm islam dünyasını militanlaştırmayı başardı, tüm dünya, İslam'ı ve Orta-Doğu'yu İsrail'in istediği bu şekilde tanıdı. Bunun büyük bir amacı var, dünyanın gözlerini Orta-Doğu'ya çevirmek. Tüm dünya Orta-Doğu'dan hergün ama hergün gelen haberlerle buraya yoğunlaştı. Son elli yıldır dünyanın tüm gazete, ajans ve TV'leri, hergün Orta-Doğu'dan bir haber vermek zorunda kaldı. İsrail başardı bunu. Şimdi, Amerika'yı yanına alıp, Orta-Doğu'da daha büyük bir alan açmak istiyor kendine. Amerika, mevzi mevzi Orta-Doğu topraklarında İsrail adına büyük yerler açacak...

Filistin ve Arap terörizmini coşturan, kudurtan harekete geçirten ve dünya kamuoyunun gözlerine kendi ajanslarıyla sokan İsrail'idir.

İsrail ve Amerika'nın bu büyük planının parçası olarak ruh ve beyinlerimiz yıkandı.

Bakın, Türkiye'de son yirmi yıldır, nerde bomba patlasa, İslamcı teröristler, şeriatçılar diye ayağa kalkıyoruz.

Son yirmi yıldır, aralıksız laik aydınlarımız, profesyonel ve kusursuzca, hiç iz bırakılmadan öldürüldü.. Her defasında mollalar, şeriatçılar, islamcı teröristler diye bağırdık...

Oysa, uyduruk örgüt isimleri dışında elimizde kanıt yok.. Bu bombaları kim koyuyorsa, bizim yine, daha bomba sesini duyar duymaz, "mollalar, şeriatçılar" diye ayağa kalkacağımızı çok iyi biliyor.

Yirmi yıldır küfrettiğimiz, iğrendiğimiz İran'ın mollaları bugün tek bir Amerikan askerini toprağına sokmuyor. Üstelik Irak'ın başdüşmanı İran. Ama bizler, Mustafa Kemal'in çocukları... Amerikan askerleri bizim toprağımızda cirit atıyor. İran kadar bağımsızlığımıza düşkün olmadık mı? Hatta Amerika, ülkemizi işgale dahi tenezzül etmiyor, kendi mutfağı, banyosu gibi kullanıyor.

"Şeriatçı, mollacı, terörist" imgeleri, sesler ve ışıklarla yirmi yıldır kafamızda kim hazırladı. Ve sonunda, bizler, Amerika'yla İsrail'le yanyana, aynı füzelerle Ortadoğudaki kardeşlerimizi öldürmeye koşuyoruz.

Kemalist, laik yazarlar bizlerin canı, kanıydı, vurulan, canevimizdi, çok acılar çektik. Ancak, bizler kemalistlerden daha çok acı çektik. Çünkü Kemalistler, her bomba sesinin arkasında, Arap, şeriatçı, islamcı teröristler arayarak, İsrail'in oyununa gelerek, Amerika'nın bu büyük planının parçası olarak, bizlere daha derin acılar yaşattılar.

Hala, kemalistler her bomba sesinin ardında islamcı teröristleri arıyor ve topraklarımızda Amerikalı askerler cirit atıyor!

Bu bombaların, bu ölümlerin, bizleri, Orta-Doğulu müslüman halklara düşman yapmak, iğrenmek, karşı çıkmak için profesyonelce düzenlendiğini çözemiyoruz. Hem Orta-Doğu'yla ticaret yapamayan dünyanın en aptal ülkesi, hem Orta-Doğulu halkları öldürmeye yemin etmiş Amerika köpeği olduk...

Bağımsızlık mı diyoruz, lel lel lel Sakine mi bilmiyorum. Amerikan askerlerinin topraklarımızda işi ne? Amerika'yı, İsrail'i bize bu kadar hoşgördüren hangi seri cinayetler, hangi bilinmeyen faili meçhuller.

Türkiye'de bu kadar kararlı, radikal kemalist, milliyetçi, nüfusa ve ağırlığa rağmen, bu topraklara Amerikan askerleri New York'tan daha kolay nasıl basabiliyor?

Laikleri durmaksızın öldüren gizli servis cinayetlerinin bizi kimlere köle, esir yaptığını, kimlerin müttefiki yaptığını, bizleri nasıl delirttiğini, hala göremiyoruz.

Belki bugünlerde bu yirmi yılın faili meçhullerinin sorusunu sorarsak, hangi büyük plan, bizleri nereye sürükledi, daha iyi anlaşılır!.

Ortaokulda sıkıcı filmlerden çıktığımızda "konuşuklu film" der sevmezdik. Hareket, dövüş, daha başka birşey, yiğit, kahraman, yenilmez, hikayeler görmek istiyorduk. Konuşuklar içinde herkes sıkıcı bir karışıklık içinde kaybolur, kim nedir, iyice anlaşılmazdı...

80 öncesi beş sente muhtaçtı Türkiye, borç almak ağrımıza gider, utanırdık. Özal öğretti ve alıştırdı borç istemeyi. Hiç utanmıyoruz artık. Hala ekranlarda ekonomiyi konuşmaya doymuyoruz, ekranlar konuşuk dolu. Konuşa konuşa kavramları değiştireceğimizi sanıyoruz. Kredi, fon, yardım, plan, program, görüşme, stand by, kalkınma, deyince, borç olmuyor sanki. Biz, bu "konuşuklar" içinde sıkıntıyla vicdanı, onuru unuturken, birileri bu kavramların hakiki bir şekilde doğurduğu ilişki tarzlarını çoktan hayata geçirdi, onlar hiç konuşmuyor, ilişki tarzlarını çoktan hayata geçirdi, onlar hiç konuşmuyor, macera, action, limanlarımızda, havaalanlarımızda, bu ilişkilerin doğal sonucu olarak devam ediyor. Biz konuşuyoruz.

Sanki, vicdan, onur, bağımsızlık, utanma, bu konuşuklar içinde kaybolacakmış gibi. Ve sizler ne konuşursanız konuşun, bu ilişkilerin doğurduğu yeni müttefikler, hareket, eylem içinde... İşte tüm Türkiye baştan en dibe, savaşa karşıyız diyor, yine de Amerika toprağımızı işgal ediyor. Bu ilişkiler "irademizi" alıp, bağlamış...' Hadi, gazeteler, TV'ler, konuşun, konuşun, tartışın, iyi oluyor... Toprağınızda Amerikan askeri.. Siz konuşa konuşa... Topraklarımız işgal oldu, sizler konuşa konuşa...

Kahvenin önüne hırpani giysili bir adam geldi, birden bağırarak, zırlamaya başladı, ama nasıl, sarsılarak, şok ederek zıplıyor, şimdi, başına bir felaket gelmiş gibi.. Nasıl zırlıyor, burnundan bir ince düdük gibi iç çekiş sesi uzuyor, uzuyor, nasıl başarıyor, burnundan düdüklü makarna büyüklüğünde bir sümük, düşüyor, içeri giriyor...

Çok başarılı bir sahneydi, bu kadar hızlı, çok para toplayamazdı. Sarsıcı, şok edici ağlama şeklini bitirip, aşağı kahvenin önüne gitti ve yine başardı...

Zırlayarak dilenmek, yalvarmak adamın ağrına gitmiyor mu? Sanırım ilk yaptığı günler utanıyordu. Öğrendi, alıştı.. Sokakta mendil satan çocuklar, boyacılar, bahşiş bekleyen garsonlar, iş arayanlar, dilenmeyi, istemeyi, yalvarmayı, zavallı durumlarını herkese acıklı acıklı anlatarak hüngür hüngür başarıyor.

Hergün meclise gelen ziyaretçi sayısı onbinin üstünde, hepsi iş istiyor. Yüzbinlerce, milyonlarca insanı dilencileştiren, yalvartan bürokrasi.. Kaydı, kuydu, ilanı, imtihanı sıkı kurallara bağlanır, fırsat eşitliği tanınır, olmuyor. Bürokrasi halkın dilencileşmesini istiyor. İktidar, istediğinde bu trafiği birgünde sona erdirir, korkuyor, o da halkın yalvarmasını istiyor. Kendini acındırmayan, perişan, acıklı halini binlerce defa ortalıklara dökmeyen, araya adam koymayanlar iş bulamıyor.

TV'de bir yarışma programına telefonla katılan bayan izleyici çamaşır makinesi ister, sunucu vermez, bayan izleyici karşılık olarak "ama ben şehit annesiyim" der.

Devlet, halkı dilencileştirerek, boynunu, ruhunu, iskeletini kırıyor.. Bu dilencileştirme ameliyesini sağ iktidarlar tamı tamına uyguladı. Derinliğine bakalım bu kölelikten beter duruma. Zaten köle şartlarda çalıştırılacaksınız, ama, yalvardığınız insanların köleye dahi ihtiyaçları yok. Çünkü milyonlarca köleden en torpillisi girer. Oysa eski zamanların köleleri, zorla yakalanır, kelepçelenir, kızgın demirle dağlanırdı, bu insanlar, gönüllü köle olmak istiyor, yine karın tokluğuna iş bulamıyor.

Milyonlarca işçi, çırak, garson, komi çocuğun hayatlarına bakalım, içinde bulundukları ağır şartları, TV'lerde konuşuklaştırırız, asgari ücret, düşük ücret, gibi ekonomik tanımlarla bu ağır ve çağların, tarihin aklının alamayacağı kölelikten beter durumu unutmaya çalışırız.

Devamı 14. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Akşamsefası

KAAN ERTEM@leman.com.tr

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

Çocuğun on yıllık maaşını toplasan bir TV alamaz, geçin bunu, bu çocuk işini sevmeyip ayrılsa cıngar kopar. Annesi, patronu, komşuları bir daha yüzüne bakmaz çocuğun. Toplum çocuğu öyle cezalandırır ki, hayatı on yaşında biter çocuğun. O işini sevmiyor, o haylaz, o gözü başka yerlerde diye, çocuk beyinden ve kemiklerinden sakatlanır. Toplum ona son bir şans verir, 13-14 yaşında.. Bir iş imkanı. Çocuk bu işten de üç dört ay çalışıp ayrılırsa, ailesinden, tanıdıklarının gözünden ölümüne düşer. İşe yaramaz denilip dışlanır. Cani gözüyle bakılır. İki ayrı iş şansını kullanmayan bu çocuk için hayat bitmiş demektir. Her kötülüğe örnek bu çocuk gösterilir.

Ekonomik tanımların dışında, çocuğun yüzleştiği çok ağır toplumsal dayatmalar, baskılar, ücretten de, iş koşullarından da öte bela bir şekilde çocuğu kuşatmıştır.. Bu "sosyal kuşatma" kölelikten daha ezici daha parçalayıcı ve kıyıcıdır...

Milyonlarca işçi çocuğun nasıl ağır çalışma şartlarında yaşadığını, sosyolojik, psikolojik, ekonomik olarak cici ablalar inceler, bitmeyen raporlar hazırlar. Ama çocuğun, bire bir nasıl ağır bir sosyal baskı ve dayatma içinde kölelikten beter bir hayat içinde böcekleştirildiğini ve bu hayatı tıpatıp milyonlarca çocuğun aynen yaşadığını hesaba katmayız...

Hatta çocuk ne kadar ağır işte çalışırsa çalışsın, patronunu, şefkatli, babacan bulmak zorunda. Çünkü beğenmezse, bak yine işini sevmiyor olacak, dövülüp, dışlanacak. Patronu ne kadar kendini ezerse ezsin, ona, babalık yapıp iş vermiştir, bu kadar büyük iyiliği bir saniye olsun hatırından çıkarmayacak, bir ömür o patronun göz hizasında, sevgili, şirin, fino köpekler gibi uysal, sevimli pozlar içinde duracak..

Bu çocuklar sadece, yalvarmayı, dilenmeyi, boyun eğmeyi, susmayı, çaresizliği, içe kapanmayı öğrenmez, ailesi ve patronu ve çevresi için durmaksızın övgülü sözler söylemek, iyi davranmak ve yalakaca, yavşakça memnun, mutlu sözler söylemekle ömür boyu cezalandırılmışlardır. Çünkü, nankörlük asla yapmamalıdır. Halden razı görünecek, bunun adı, terbiye, sabırlı, efendi, çalışkan çocuk demektir.

Biz de bu çocuklarla aynı iş koşullarında 35 yaşlarına kadar çalıştık, ancak bu çocuklardan daha fazla acı çektik, çünkü, bizler 8-9 yaşlarında Teksas, Tombraks, Zagor, Kaptan Swing gibi kitaplar okuyunca, kahramanlık, başkaldırma, kavgaya girme gibi duygular öğrendik, bu çocuklar Kemal Sunal'la büyüdü, bu yüzden, bizler kadar acı çekmeyecek, hallerinden razı olduklarını şımarıkça geçiştirecekler.

Filmlerdeki kötü adamlar, diyelim Cüneyt Arkın, sonunda kötü adamı kıstırır, yatırır yere ve tam boynuna kılıcını dayar, kötü adam önce, ikna konuşmaları yapar, ama faydasız.. Cüneyt Arkın'ın sert, soğuk, kararlı yüzünün hiç değişmediğini gördükçe, son anlarda "yalvarırım bağışlayın" ne isterseniz veririm, paramı, altınlarımı, herşeyimi veririm" diye yalvarır, sesi iğrenç bir şekilde titrer.

Bu kötü adamın yalvarış şeklinden utanırız, bu utançla yalvarması ölümden beter iğrenç bir duygu. Çünkü adice yalvarıyor. Oysa, filmin bir ön sahnesinde kötü adam Cüneyt'i yatırıp kıstırmıştı ve yukardan aşağı Cüneyt'e: "hah hahhh sonun geldi, öldüreyim mi haaa!" dedikçe, Cüneyt, sert, soğuk, kararlı yüzünü hiç değiştirmemiş kahramanca direnmişti...

Biz de Cüneyt gibi durmak istiyoruz hayat karşısında ama, olmuyor, karnımızı doyuramıyor, aç kalıyoruz. Ancak, yalvarırsak, kötü adam gibi, bokunu yiyim ağbi, açlıktan ölüyorum ağbi, ne olur ağbi, diye bin defa zırıl zırıl ağlarsak, belki döner birkaç kuruş, bir iş verirler..

Veya bu hayatta, soğuk, kararlı, gururlu, vicdan, onur sahibi olmak isteyen hepimiz ömür boyu acı çekeceğiz, bu acılara çoğumuzun ömür boyu katlanması mümkün değil. Bu yüzden, çoluk çocuğumuzun internette uyuşmasını isteyeceğiz, böyle yetişsinler diye bekleyeceğiz.. Bızım gibi kahramanlı, masallı, Cüneytli filmler, dövüşle, Teksaslı filmler hiç öğrenmesinler, Kemal Sunal'la günleri bitsin diye yalvaracağız...

Çünkü, psikolojileri ve cüzdanları, bu sert yükü kaldıramayacak ve bir şekilde çözülecek, kişilikleri dağılacak. Bugün etrafımızdaki kalabalıklara teker teker ve iyice, derinliğe bakın. Milyonlarca genç, bir ekmek parası için, milyonlarca kez yalvarmış dilenmiş, olmamış, ekmek istemiş, yüzbin kez telefon etmiş, yine olmamış, başvurmuş, bir daha başvurmuş, hırsızlığa dönmüş, düzenbazlık yapmış, iftirayla denemiş, başka şeyler denemiş, yine de karnını doyuramamış ve sonunda dağılmaya yüz tutmuş, milyonlar...

Aslında çocukluklarından beri, yüzsüzlüğü, dilenmeyi, yalvarmayı, hırsızlığı öğrenmiş olsalardı, ki öğrendikçe, çözülmeleri daha geç oluyor, şimdiki hayatları o kadar ağır olmayacaktı.

Çünkü gelmiş geçmiş tarihin en neşeli, şamatacı insanları kölelerdi. Bugün dahi hırsızlardan mutlusu yoktur, cezaevlerinin şebekleri adi hırsızlardır, herşeye gülerler. Bir kere yalan söyleme, çalma çırpma öğrenmesin bir insan. Köleler, yaşamak için vicdan, onur, gurur gibi kavramları ebediyyen hayatlarından çıkarır ve çocuklarını bebeklikten beri bu duyguları yokederek büyütür, yani, onlara, köleliğin zerafetini, boyuneğmenin inceliğini öğreterek büyütürler...

Neyse... Bu derin suskunluğu çözemiyorum. Amerikan askerleri ülkemizde en küçük bir mukavemet yok. Belki de savaş dönüşü, yorgun, yorgun üslerine dönen ABD askerlerine avcumuzu açıp beş on dolar daha kaparız...

ABD'yi de hayretler içinde bıraktık. Bu kadar ince zevkli bir köle. Bu kadar zarif uysal bir köle. Artık bu saatten sonra, şeref, onur, insanlık, bağımsızlık diye konuşup mide bulandırmayalım.

Birkaç pislik, birkaç hain yazar, vicdan, onur deyip, kendi vicdanını temizliyor, işte mastürbasyon yapıyor. Böyle rezil kelimeleri konuşup konuşup boşuna olmayan acıları, olmayan duygular yaratmayalım.. Tek kişilik şeref, onur olmaz.. Bazen aklımıza gelirse de helaya girerken falan, "lel lel lel Sakine niye gittin düğüne" der, atlatırız...

Geçen hafta gazeteler yazdı, tarihin en büyük hazinelerini barındıran sarayları, camiileri korumak için kapılarına bir bekçi koyamıyoruz, çinilerimiz uçmuş...

Oysa yüksek bürokratlar, generaller.. Hepsinin kapısına çifter çifter, polisler, jandarmalar koyuyor, gece gündüz itinayla bekliyoruz.

Çünkü asıl hazinemiz onlar. Ülkemizin eşsiz değerleri onlar. Bize şeref getirdiler. Onur taşıdılar ülkemize..

Onlar ülkemizi bağımsız yaptılar. Mustafa Kemal'in çocukları onlar. Helal olsun onlara. İşte bu günler için, aç kaldık, şerefsiz, onursuz, ekmeksiz, yoksul kaldık, ama, onlara lojmanlar verdik. Maaşlar verdik.. İşte bu şerefli günler için...

Asıl hazinemiz onlar bizim...

Bugünler için büyüttük onları. Bir de Leman Dergisi'ne aklım almıyor. Savaşa Hayır posteri yayınlıyor.. Ne savaşa hayırı.. Madalya dağıtacaksınız... Hepsine... Şanlı, parlak, apoletlerine madalyalar..

Şerefli askerlerimize madalyaları bizler vereceğiz.

Çünkü bizler tarikatlara karşıyız, çünkü orada şeyhler var, bizler ancak, Amerika'nın köpeği, kulu, müridi oluruz. Efendi dediğin bir tane olur, tarikatlara ondan karşıyız..

Nerden girmiştik bu yazıya, balıklar.. Bu lüferlerin irisine kofana denir.. Marmara denizinde göt keser kofanalar. Öyle kurnaz ve öyle savaşçı balıklardır ki, her biri Rambo'dur lüferlerin. Marmara'ya giren bütün balıkların anasını ağlatır.. İşte Uskumru sürüleri.. Öyle yağlı bir balıktır ki uskumru.. Marmara'ya iner inmez Kofanalar peşine düşer.. Bütün balıklar büyüdükçe kilo alır, bizim uskumru, yaşlandıkça kurur, kovalanmaktan, kaçmaktan, kupkuru kesilir...

O kadar kururlar ki, geriye, boğaza döndüklerinde bir damla yağ kalmaz üstlerinde, bütün hayatları kaçmayla geçmiş.. Artık adları "çiroz" olur. Halk, mecalsiz, halsiz çirozları yakalayıp iplere asar kurutur...

Hiç sevmediğim balıklar, kaya balıklarıdır, bizim mahallenin balıklarıdır onlar. Üç-beş kayanın etrafında bir ömür sürterler, hiçbir yere gitmezler. Kararırlar, yağlanırlar, çirkin bir hal alırlar. O kadar yapışkandır ki sırtları, ellerinizi vıcık vıcık eder.. Yüz defa sahile insen, aynı kaya balığını aynı yerde turlarken görürsün, mide bulandırır bu tembellikleri...

Oysa bütün balıklar gezmeyi sever. Öyleleri var ki, boğaza, Marmara'ya, Ege'ye, hatta inanılmaz, Akdeniz'den çıkar kaybolur giderler okyanuslara..

Bu okyanusun yolunu tutan balıklar, bu kadar yolu nasıl gider, niçin gider anlayamazsın.. Ama, yaşlandıklarında, gittikleri o yoldan geri dönerler birgün... Çok yaşlandıklarında, öleceklerini anladıklarında, doğdukları sulara dönerler.. İşte bunu aklım almaz..

Üstelik, doğdukları yer kapanmış olsa, asfaltla, toprakla deniz doldurulmuş olsa dahi, bu balıklar, gelir, burunlarıyla bu doldurulmuş kayalıkların başı ucunda koklaya koklaya beklerler... Doğdukları yerin en yakınında ölürler...

Bilmiyorum bu yüzden mi? Dönüyor, dolaşıyorum, 8-10 yaşında Teksas, Tombraks, okuduğum, Cüneytli filmler izlediğim o sinema önlerine gidiyorum.. Üstelik sinema çoktan yıkılmış, yerine pasaj yapmışlar.. Olsun, dönüp, dönüp, duruyorum...

Unutuyordum söylemeyi... Balıklar ağlamaz, çırpınır... Günboyu çırpınırlar...

Bir de ucunda olta, kurşun ağırlığında zokayı yutmaları... Şeref, bağımsızlık, onur diye diye... Nasıl yedik bu zokayı?

Bir de dünyanın en güzel mavisi...

Siz de gördünüz denizleri, gökleri... Sordunuz mu hiç dünyanın en güzel mavisi nerde, diye...

Gıdın, öğrenin, ipe dizilmiş çirozların sırtındaki mavi çizgileri... Dünyanın en güzel mavisi çirozların sırtında... Çırpına çırpına bir mavi, çizgi çizgi... çırpına, çırpına...

Denizlerde, göklerde, balıklarda, dünyanın bu en güzel mavisi nasıl oldu sanıyorsunuz, çırpına çırpına..

nihatg@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

SÜPER YAZI DİZİSİ -1-

Merhaba!. Bir 'süper yazı dizisiyle' daha karşınızdayız!. Bu süper yazı dizimizde, zaman zaman yeni ufuklara yelken açacağız; zaman zaman süper yazı dizilerinin diğer özelliklerini tanıtmaya devam edeceğiz; zaman zaman hiçbişey yapmıycaz, mal mal etrafa bakınacaz..

SÜPER YAZI DİZİSİ -2-

Süper yazı dizilerinin en onemli özellii; en basit, kıytırık bi özelliği bile, 'en önemli ozellik' diye sunmasıdır!. Hepsi aynı şeydir sonuç itibarıyla, bakmayın siz! Onnardan bi tanesi meselâ, şudur: Bu yazı dizileri, ilk dizi'de pek bişey annatmaz; lafı mümkün olduğunca geveler. Ama bunu yapmaya da hakkı vardır hani; süperdir çünkü o. Şindi diyeceksiniz ki; "nerden bileceğim ben süper olduğunu kardeşim?.. E, yazıyo ya üstünde! Okumanız yazmanız yok mu allaaşkına? Süper yazı dizisi diyoz; bizde kandırmaca yok!.Yine de diyeceksiniz ki, "tamam, yazıyo ama, bi garanti veriyo musun sen yine bilader? diyeceksiniz... Diyonuz mu?.. Demiyosanız hiç uğraştırmayın beni de, bırakın işime devam edeyim yahu!

SÜPER YAZI DİZİSİ -3-

Herşeye rağmen, bazı sorumluluklarının da bilincindedir, 'iyi bi süper yazı dizisi.. Ama sadece bilincindedir! Bunu çok sık uygulamaya koymaz; "yaa tamam, bilincim yerinde benim, karışmayın, çekil git!" der.. Bunu bi örnekle kanıtlayalım isterseniz. Normâl bi yazı dizisindeki şu cümleye dikkat edin: "Güneşin ilk ışıkları ile aydınlandı yüreğim, ve kahvaltı hazırladım kendime.." Süper bi yazı dizisinde, aynı durum şöyle ifade edilir: "Ulan yine sabah sabah kalktık! Canım da hiçbişey istemiyo ha!." Şindi diyeceksiniz ki; yoo diyin diyin, bi sakıncası yok! "Ulan ikisi de çok farklı şeyler lavuk, normâlle süperle ne ilgisi var," diyeceksiniz.. İşte o zaman, ben de derim ki: "Sensin lavuk, ağzını bozma," derim. Laf söyletmem kesinnikle kendime! Kontrat mı imzaladık? İçimden geliyo, süper diyom ben!

-ÖNYARGI-

Önyargı, önbilgi annamına gelir. Bi konu, bi şey, bi insan hakkında, bazı ön bilgilerimiz vardır. O şeyi veya kişiyi, sadece bu sınırlı bilgilerimizle değerlendirmeye çözümlememeliyiz asla.. Meselâ, Rıfat'ı ele alalım! Fazla muhabbetim yok kendisiyle. Üç kere filan konuştuk. Ama kesin, yavşağın tekidir; biliyom yaa!. Şindi ben ona, gidip de, "Rıfat, sende kalem pil mi var mı?" dersem, bu bi önyargı olur! Çünkü nerden bilecem olup olmadını? Olsa da vermez hem; cimrinin tekidir.. Hiç sevmiyom yaa!. Vallahi.. Nedendir bilinmez..

SÜPER YAZI DİZİSİ -4-

Süper yazı dizileri, arasıra çeşitli vaatlerde bulunur. Yok, yeni ufuklara yelken açacakmışız da, yok ufuklara başka yelken alacakmışız da?. Bi dakka, neyle alıyon yelkeni, hangi parayla alıyon! Adama gülerler! Süper yazı dizilerinin de kısıtlı bi bütçesi vardır sonuçta!.. Şindi diyeceksiniz ki; neyse, siz bişey demeyin, sinirleniyonuz çünkü; ben derim: "İyi de kardeşim, tutamıycaan vaatleri niye veriyosun," diyorum. Cevabını, bi sonraki dizide açıklıycam.

SÜPER YAZI DİZİSİ -5-

Ben naapiyim; hayret bişey!. 'Süper bi yazı dizisi' bu. Herşeyi yapmama olanak tanıyor, kendimi tutamıyom, salaklaştıkça aptallaşasım geliyo! Bunu bi örnekle hemen kanıtlıycam: Normâl bi yazı dizisindeki, "Saat beş sularında, kırmızı binadan içeri girerek, ikinci kata çıktı," cümlesi, süper bi yazı dizisinde şöyle olur: "Saat sekiz buçuğa doğru, yeşil binadan içeri girerek, orada, kapının önünde dikildi.." İşte, bunu demek istiyorum iki saattir! Bi sürü anlam kargaşası, yanlışlık, eksiklik var! Nası oluyo, hangi cesaretle yapılıyo bu değişiklikler, haberiniz var mı? Herşeyin aksini söyliycem, yeşile kırmızı diycem diye anam ağlıyo. Süper yazı dizileri böyle zahmetli işte!

NORMAL YAZI DİZİSİ:

Araya zar zor girdim! Hemen bişiy söylemek istiyorum: Bakın, inanın hiç bi kabahatim yok. Yapma, saçmalıyorsun diyorum, "sana ne lan, karışma" diyo, hakâret ediyo bi ton. Dayanacak gücüm kalmadı!

SÜPER YAZI DİZİSİ -217-

Aradan, uzun yıllar geçmişti. Kendi boyunda bir oğlu vardı. Bir de köpekleri: Lübitnik. Sonra, Çengelköy'e taşındılar ailecek. Nakliye kamyonunun şöförü, Ertan adında bir gençti. Ertan'ın müziğe hevesi vardı. Sekiz tane siidi aldı gidip. Bi tanesi, çizik çıktı. Geri götürüp, "Bu çizik," dedi satıcıya, "buuu, çii-ziik!" Annamadılar onu önce. "Bu çizik ulan!" dedi hırsla. Nası çizik olur dediler, paketli şey, imkânı yok.. "Ben mi evde çizdim yoksa?" diye, düşüncelere daldı Ertan. Tam o böyle düşünür dururken, "Çizik yaa! Burda satılan siidilerin hepsi çizik, bozuk!" diye bağırak, bi adam girdi içeri. Kendi boyunda oğlu olan kadının, eniştesiydi içeri giren. Ertan önce onu tanımadı tabii. "Pardon, kiminle müşerref oluyorum acaba? diye sordu. "Sana ne be; işine bak. Zaten canım sıkkın!" diye yanıtladı adam. "Hayır, benimki de çizik de, o yüzden sordum," diye karşılık verdi Ertan. Oracıkta kapıştılar! Bu onun siidisinin naylonunu tırmalıyor, öteki öbürünün yeleğine tükürüyordu! Vay gerizekâlılar deyip, herkes onnarla dalga geçti. Bir kişi vardı ki ama; olayı, sakin, sorgulayan gözlerle bi köşeden izlerken, şunu sormadan da edemiyordu: "Niye bu koduumun sidiileri, en ufak bişeyde çiziliyo? Teknolojimiz bu sorunu halledemiycek mi yani!" ..İşte, böyle düşünmekte olan kişi; 'dünya siidi kurulu başkanı, 'Ceymis Fotarta' idi!. Sonra, karısıyla beraber dışarı çıktılar. "Aman bırak, ömrünü tükettin, çizilirse çizilsinler," dedi kadın, kocasına. Dudak büktü adam, bu sözlere. Dünya siidi kurulu başkanı, Ceymis Fotarta!. Ah kardeşim; Luizyâna'da geçen o günnerimizi ne çabuk unuttun! Hatırlar mısın, hani, -nerden hatırlıycak pezemenk! Siidilerin çizilmesinin sorumlusu da odur! Rocer Rabirt, koruyucu bi kapak yapmayı teklif etmişti; bu istemedi. Stivın'ı kandırdı, Merizabet'i de hamile bıraktı 'lojistik siidi' odasında!.

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Selam

Sizi okudukça hayatı, hayatın gerçeklerini, insanları daha iyi anlamaya başladım. Leman'ı okumamla alakalı olsa gerek, her yerde sesimi daha yükseltir oldum, kendi haklarımı savunurken daha cesaretli olmayı öğrendim Leman'la. Beni size hayran bırakan şey gerçekçiliğiniz oldu, belki de her şeyi korkusuzca ve tüm çıplaklığıyla gözler önüne serebilmeniz... Verdiğiniz tüm emekler gerçekten muhteşem, "birilerine faydalı olabildiği için!". Ve buradan bir insana daha seslenmek istiyorum: Evet sana, o sensin! Her şeyini benimle paylaştığın için (en önemlisi sevgini), hayatını, herşeyinle, tüm çıplaklığıyla gözlerimin önüne serdiğin için ve bundan da önemlisi bana insanları KURT, LAZ.. vs. vs. gibi sınıflara ayırmadan, oldukları gibi kabullenmemi ve sevmesini öğrettiğin, benimsettiğin için sana minnettarım. Seni çok seviyorum. Ve iyi ki doğdun diyorum.

Tülay/Bursa

Erken öğrenmek

Merhaba. Leman'a hep yazmak istedim. Her defasında erteledim. Kağıt, kalem elime nasıl geldi anlamadım. Leman okumaya ne zaman başladığımı hatırlamıyorum; amcam senelerdir okur ve abim de müptelasıdır.

17 yaşındayım ve üniversiteye başladım ve her şeyin göründüğü gibi kolay olmadığını öğrendim. İlk önceleri; birçok şeyi erken öğrendiğim gibi okula da erken yazdırıldım. 6 yaşına bile girmemiştim, çektiğim ızdırabı hâlâ hatırlıyorum. Once hiçbir şeyden haberi olmayan küçük bir kızdım, aileden çok şey öğrendim; babamdan otoriter, sinirli ve acımasız olmayı, annemden susmayı, itaat etmeyi ve sevgi dolu olmayı, abimden mücadele etmeyi, insan haklarını, siyaseti, evreni ve insanları... İçinde yaşadığım toplumdan yalanı, riyakârlığı gördüm. Biraz daha büyüyünce halkın çektiği acıyı, zorlukların hayatı nasıl imkansız kıldığını, Amerikan emperyalizminin küçük önderlerini gördüm. İnsanların paraya olan kulluklarını, bir yerlerde uygulanan ve ülkemizde sadece adından bahsedilen insan haklarının ne olduğunu ne olmadığını öğrendim. Lise hayatının birinci sınıf züppelerini, okuyabilmek için savaş verenleri gördüm; açlıktan nefesi kokanları, kışın soğuktan mosmor olmuş elleri gördüm... Bunlar ülkemizin gerçekleri, bunlardan haberi olmayan binlerce parazit var! Lise ve üniversite hayatı boyunca yaşadığım şeyler bana insanların sadece paradan, lüksten ve magazinden konuştuğunun yanı sıra mücadelenin nasıl verildiğini, onurlu bir hayatın nasıl sürüleceğini gösterdi!

Bu ülkede fikri yüzünden ölen bir insan varsa lanet olsun her şeye! Komşumuza ihanet ediyor, halkımızı açlığa, savaşa, sefalete sürüklüyorsak, savaş propagandası yapıyorsak lanet olsun bize! Tüm kuşaklara acı çektiren zihniyetlere binlerce kez lanet olsun!

İçinde insanca duygular olan, insan hakları için çalışan, barışa, demokrasiye gönül vermiş tüm dostlara binlerce kez teşekkürler... Bazı şeyleri erken öğrendiğim için çok mutluyum, bunlar hayata bakışımı, kişilik özelliklerimi oluşturdu... En azından kayıtsız değilim, mücadele ediyorum ve hayatı seviyorum. Güzel günler mutlaka gelecek, inancınız bol olsun, çünkü ihtiyacımız olan yegane duygulardan biri de bu!.. Tüm Lemancılara sevgilerimle...

Hazal/Antalya

Nazlı Akan Munzur'dan...

Sevgili Leman; bu, dağları karlı yalnızlık kokan Doğu kentinde yalnızlığımı sizlerle gidermeye, suskun odamı esprilerinizle kahkahaya boğuyorum. Sizleri 98'den beri mümkün olduğunca takip etmeye çalışıyorum, her sayınızda bambaşka bir güzelliğe imza attığınıza şahit olmak ve o güzelliği paylaşmış olmaktan emin olun ki çok mutluyum.

Tüm okurlar gibi Leman'ın her sayfasını defalarca okuyorum, tabi ki Okur köşesini de unutuyor değilim. Defalarca yazmak istedim fakat her defasında bir şeyler engel oldu. Şimdi ise size hep söylemek istediğim şeylerin özeti gibi bunlar... Bu arada sizler aracılığı ile tüm Leman okurlarına özellikle sayın Hocam için, öğrencisinin yazdığı yazıya tüm içtenliğimle katıldığımı belirtmek istiyorum. Hablemitoğlu ailesine sabırlar diliyor, öğrenciler ve tüm sevdiklerine baş sağlığı diliyorum. Hepimizin içini acıtan bu olayı her andığımızda o kişileri kınayacağımız bilinsin... Sayın Hocam Necip Hablemitoğlu'nun öğrencisine mektubunda tüm duyguları ve sevgisini dile getirdiği çin tekrar teşekkür ediyorum.

Sevgili Leman, Ankara'da okul bittikten sonra çocuklarımız için tüm arkadaşlarım gibi ben de sevdiklerimi geride bırakıp Doğu kentlerinde eğitim zincirine bir bir halka eklemek için geldim. Tüm eğitimcilere ve insanlar için uğraş veren herkese sevgi ve saygılarımı sunuyor, birbirlerini ve beni yalnız bırakmamalarını istiyorum. Kimsenin karşılıksız sevmediği bu dünyada şuna inandım; sadece çocuklar karşılıksız sevgilerini sunuyorlar. Tüm Leman okurlarını ve herkesi şu sevgiye en çok ihtiyaç duyduğumuz dönemde karşılıksız sevmeye davet ediyorum.

Eylem T./Tunceli

Çok Muhterem Leman ve Lemancılar :)

Ben 15 yaşında, Lise 2 öğrencisiyim. 3 aydır Leman'ı alıyorum. Aslında daha 9 yaşındayken sizin varlığınızdan haberim vardı. Abimle, arkadaşı alıyordu. Ben de okuyup okuyup gülüyordum. Sonradan almamaya başladılar ben de unuttum. Kısmet 2002'de imiş. Neyse şu an dersteyiz. Ben zaten derslerde de durmadan okuyorum. Ve en büyük fanatik benim. Sizi, hepinizi çok seviyorum. Bir de benim çok (muhterem) sevdiğim arkadaşım Aslı Leman'ı hiç sevmiyordu. Çok karşıydı. Ben de ona sinir oluyorum. (Çünkü size laf gelmesinden hoşlanmam). Ama şimdi biraz değişti. Özellikle Can Barslan'dan etkilendi. Kendisine bol bol selam yolluyor, onu çok seviyoruz. Ayrıca Feyhan Güver, Metin Fidan, Tuncay Akgün, Kemal Aratan, Bahadır Boysal, Feyzi Özşahin, Suat Özkan, Kaan Ertem ve diğerlerine çok selam. Bir de adamım Deli Cevat'a selam... (Gökhan Dabak). Behiç Pek abimiz "Herşeye Karışan Kadın Beyza ile Herşeyden Korkan Adam Feza" bölümünü lütfen yazsın. Onu da severiz. Biraz önce Leman'ı okudum, çok güldüm. Verdiğiniz takvim ve afişi de duvarıma astım... Birgün kendimi denedim, diğer dergilerden de aldım. Çok samimi olarak söylüyorum, siz bambaşkasınız. Yani bu duyguyu kelimelere dökemiyorum. Mektup uzadı... Çok sevdiğim arkadaşlarım adına hepinize selamlar.

Not: İnşallah ileride çok istediğim Ressamlığı yapabilirim. O zaman beni tanırsınız.

Hilal Korkulu/İstanbul

Kıbrıs'ı Güzel Günlere Çıkarın!

Merhaba Leman dostları... 3 yıldır sizlerle birlikteyim. Sizlere yavru vatan Kıbrıs'tan sesleniyorum. Dünyanın en lezzetli patateslerinin ve mis kokulu portakal çiçeklerinin yeşerdiği bu sıcak ülkeden...

Doğma büyüme İstanbullu olupta buraya gelmek bende bir hayal kırıklığı yarattı. Davulun sesi uzaktan hiç de hoş gelmiyormuş aslinda... Buraya geldiğimden beri -yaklaşık 4 aydır- insanları hayretle izliyorum. Kimse kimsenin umurunda değil. Herkes kendi çıkarının peşinde. Barış istiyorlar çünkü evleri o meşhur çizginin (Yeşil Hat) dışında. AB'ye girmek istiyorlar çünkü onlar da artık daha rahat yaşamak istiyorlar. Bu küçük, kendi halinde, köy gibi yerde yaşanmayacağını biliyorlar ve işsizler. Bıkmışlar artık bu kavgadan. Kurulu düzeni olanlar ve Rumlarla iç içe yaşamak istemeyenler ise her ne pahasına olursa olsun Barış istemiyor.. 50 bin kişi mitinge katıldı. Okullar tatil oldu. Türkiye'den gelen öğrenciler, Kıbrıslılar hep birlikte Denktaş'ı istifaya davet ettiler. Kofi Annan'ın planını bir bir uyguladılar.

İki Kıbrıslı arkadaşın karşılıklı küfürleştiğini, kavga ettiğini gördüm. Biri AB'ye girmek istiyor ötekisi ise evini kaybetmek istemiyor. Acaba bu kavga da Annan planının bir parçası mı? Her şeyin bir çözüm yolu olmalı yeter ki, bir olun, iri olun, diri olun... Toplu mezarlarla dolu, şehit ve bebek kanlarıyla sulanmış bu güzel vatanı güneşli günlere çıkarın.

Adem Çakmakçı/Yakın Doğu Üniversitesi

ademboy@yahoo.com

Kanla Ödenen Borç

17 Ağustos, 11 Eylül, ekonomik kriz, ardından IMF ve dış borçlar derken toplumsal bir düzen arayışının yoğunlaştığı son dönem, hepimizi zaten büyük bir bilinç bulanıklığına sürüklemişti. Ve bizler bu bilinç bulanıklığına alışıp tam da bir şeyleri gözümüzde netleştirmeye çalışırken, şimdi de Irak operasyonuyla gözümüz bütünüyle kör edilmeye, bazı kapitalist çevrelerin çıkarları doğrultusunda bilincimiz uyuşturulmaya çalışılıyor. Toplum olarak ameliyat masasında narkozla uyuşturulup beyni alınmaya çalışılan bir hasta gibiyiz... Kuşkusuz hiç kimse savaşı, ölümü ve ardından gelecek yıkımları savunacak değildir, fakat evinde sıcak çayını yudumlayıp, televizyonda savaş haberlerini izlerken SAVAŞ İSTEMİYORUZ diye kendi kendine söylenen zihniyet ve bu zihniyetle vicdanını tatmin etmeye çalışan kişilik; bil ki senin bu tutumun ABD'nin ülkeni, ülke nazarında seni, onurunu, kendine olan saygını, tarihler boyu atalarının canı pahasına kazanılan o kan kokulu gururu hiçe sayarak tüm anlamlarını savaşa sürükleyecek ortamı hazırlamaktadır.

Savaş sürecini meşrulaştırma adı altında BM kararının beklendiği şu sıralar, savaşın ve ölümlerin yasal bir doğallık örtüsü altında insanlara kabul ettirilme çabası ABD'nin, Irak'ın petrol yatakları ve Ortadoğu'daki stratejik konumuna göz diken, zihniyetini çeşitli askeri ve ulusal politikalarla gizlemeye çalışma gayesi senin; birey olarak insan yaşamına duyduğun saygıyla iyiye, güzele, barışa olan duyarlılığınla ve daha mutlu yarınlara duyduğun özlemle, bilinç altında süren gizli bir mücadeledir. Bu mücadele de birey olarak çıkarılacak her sesin toplumsal bir çığlığa dönüştürülme çabası bir insanlık görevi olarak kabul edilmelidir. Aksi halde bomba, silah ve ölümün son haykırışları başladığında atacağımız korku çığlıkları daha yaşını doldurmamış bebeklerin son nefesleri arasında boğulacaktır. Dahası vicdanımızda onrılmayacak bir yara açılacaktır. Hele de iki müslüman ülkenin ortada hiçbir sebep yokken kapitalist ve sömürgeci canavarların kanla beslenen şehvetini tatmin etmek amacıyla, birbirine ölüm kusması, inananların da geri dönüşü olmayan bir yanılgıya düşmesine sebep olacaktır. Unutulmamalıdır ki hiçbir ulusal çıkar masum insanların kanına bedel olacak kadar kutsal ve önemli değildir.

Not: Savaşa karşı vermeye çalıştığım bu bireysel tepkiyi kitlelerin vicdanında bir uyanıya dönüştürme çabama ilgi göstermeniz umuduyla...

Cihan İmrek/Malatya

Burası KONYA SELÇUK Üniversitesi..."

"Burası TÜRKİYE, burada oyle şeyler yapamazsınız..!"

Bugün Konya Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi'nin düzenlediği Erdal Erzincan konserinden sonra, konserden çıkan bir grup, kampüs girişinde halay çekmeye başladı, bu olay tramvay hattına kadar sürdü. 5 dakika sonra inleyen uğultu, 10 dakika sonra çıkacak olayların adeta habercisiydi. Yalnızca halay çeken, kız ve erkeklerden oluşan gruba karşı, halay bitimi beklenmeden, faşist zihniyet tarafından tehditler gelmeye başladı. Ardından bu zihniyet, halayın ideolojilerine zıt olduğunu fikirleriyle anlatmak yerine –"ki hiçbir ideoloji halayla temsil edilemez"– yine her zamanki gibi güçlerini göstermeye çalıştılar; ve kan... ve gözyaşı... kazanılan, 8 kalbi kırık insan... ve bir kısmı daha üniversiteli bile değil. Fakat onlar bu bağnaz zihniyetle erken tanıştı.

Olayların sonrasında düşünen, sorgulayan insanlar için birkaç sonuç çıkarılabilir: Ulus olarak savaşa hepimiz karşıyız fakat, halen içeride birbirimizi boğazlamaya çalışıyoruz. Bir Hiroşima, bir Körfez ve suçsuz ölen insanlar, kan ve savaşa karşı halen yapılsın mı, yapılmasın mı diye çıkan sesler... 21.yüzyıldayız, ne kadar da asırla birlikte ilerliyoruz değil mi?.. Diğer sorgulanması gereken ise, bir kamu kurumu personelinin faşist zihniyetin yaptığı hareketlere kayıtsız kalarak, taraf olduğunu göstermesi. Oysa ki güvenlik görevlileri bu saldırıyı gerçekleştiren grubun hemen arkasında yer alıyordu ve ne üzücüdür ki bu kurum bir "Üniversite".

Son olarak, yapılan saldırı esnasında, konserden çıkan diğer dinleyiciler olay yerinde olmalarına rağmen hiçbir şey yapmayarak, baskıcı ve şoven zihniyete seyirci kaldılar... Bu nasıl üniversite öğrencisi? Hani bağımsızlık? Hani özgürlük? Hani duyarlılık?.. Bu Üniversite öğrencileriyle gelişen, ilerleyen bir Türkiye...

Belki de Alman filozof'un söylediği gibi; "Umut kötülerin en kötüsüdür, çünkü işkenceyi uzatır".

Not: Olay 10.01.2003 tarihinde olmuştur.

Kafka Gençler/Konya

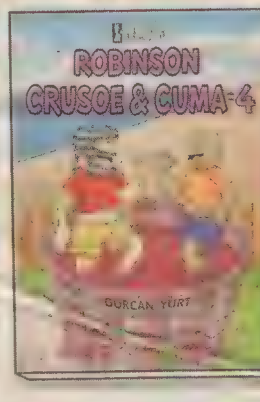

LeMan & L-Manyak ciltleri ve kitapları sömestirde sizlerle

Arkadaşımız **Alp Tamer Ulukılıç**'ın **Renkli Türkçe Sinemaskop** adlı resim sergisi 4 Şubat - 8 Mart 2003 tarihleri arasında Helikon Sanat Galerisi'nde...
Helikon Sanat Galerisi
Ebuzıya Tevfik Sok. 15/1
Çankaya 06680 Ankara
Tel-Faks: (90) 312 - 441 78 01

LeMan
Sayı: 586
30 Ocak 2003 Perşembe
Haftada bir yayımlanır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd Şti
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGUN

Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● ... DABAK ● Cezmi EKSOZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● ... CENC ● Feyhan GÜVER ● ... ● Feyzi ÖZŞAHİN ● ... ÖZKANOĞLU ● ... ÇAĞLER ● Behiç PEK ● ... ● Deniz SAVIN ● Özge SAMANC ● ... Sekreterleri: ... ● Bilgisayar Tasarım: ... ● Mert HOŞGÖR ● ... Montaj: ... ● Satış: ... ● Muessese: ... ● Kaligrafi: ... ● Renk Ayrımı: ... ● Sayfa ... 0 212 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 /140. Baskı: LeMan Matbaası ● Genel Dağıtım: BBD Merkez ● Adres: İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklı dır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

DONK

ÖNÜNE BAKSANA HIYAR ŞAHSİYET... TABİ TABİİ...

ŞŞŞT AKILLI OL.. ALOO...

LAP

ŞŞŞT AKILLI OL.. ALOO...

TİR TİR TİR

GIRR

VROOOO

DÖRT SANİYEM VAR!.

HÖ!

PIT PIT

ÜÜĞ..

ŞŞŞT AKILLI OL.. ALOO..

İKİİ..

LAP

BİİR

BİTTİN ULAN SEEN..

SWIIIP

SIFIR..

HİŞŞT AKILLI OL..ALOO..

GATIRR

Akşamsefası

587

7 Şubat 2003 Perşembe 152209 Sayı: 2003/06- 700.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-700.000 TL.

Savaş kapımızda YALLAH TAYYİP, GAZ GETİR

Türkiye uzun süren pazarlıkların ardından Irak'a Kuzey'den cephe açarak girmek isteyen ABD'ye 'evet' dedi. Türkiye'nin 1991'deki Körfez Savaşı'nda uğradığı zararları unutmadıklarını belirten Başbakan Gül, ABD'nin tazminat konusunda 'tatminkar' önerilerde bulunduğunu söyledi. Açıklamada ABD ile 325 savaş uçağı ve 40 bin askerin Turkiye'ye kabul edilmesi konusunda anlaşmaya varıldığı belirtildi..

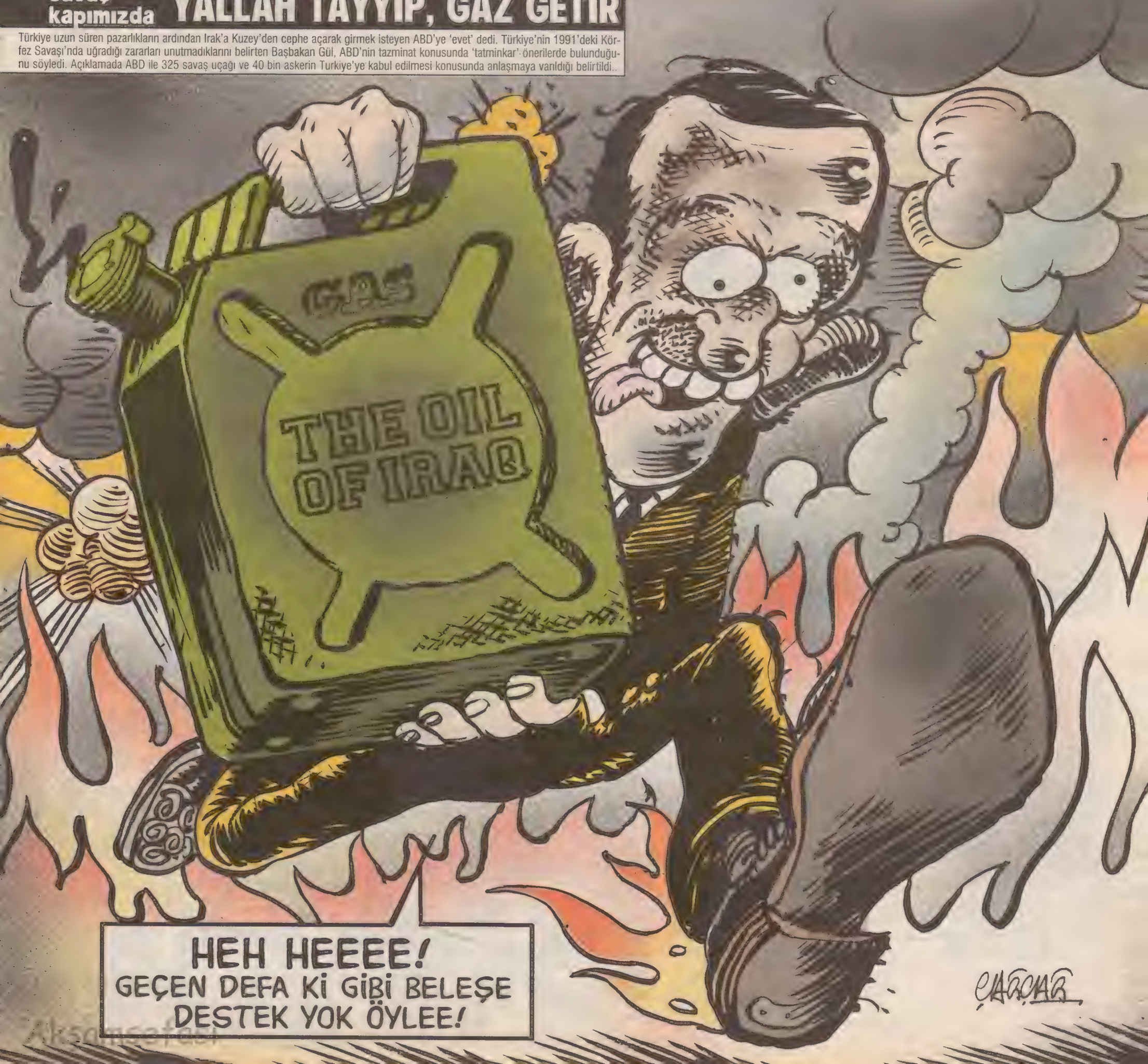

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyzi@leman.com.tr

NE DERSİN, SENCE BÜYÜYÜNCE BİZ DE BÖYLE BELGESELLERDE OYNAYABİLECEK MİYİZ?.

AMAAN, ALLAH KORUSUN!..

Zeynep

LÜTFEN ÜSTADIM... BUNU, YAPMAMALIYIZ... SANAT TARİHİ, YAŞANAMAMIŞ İLİŞKİLERİN DE TARİHİDİR AYNI ZAMANDA!..

KIZ DUR..!

Derya Sayın

DEDİKLERİNE GÖRE BİRAZ UZUN BİR KULUÇKA DÖNEMİ GEÇİRMİŞ...

Hiiii..! ZEYNEP ABLA SAPIK... HEMEN POLİSE HABER VERMELİYİZ...

KÜÇÜK, ANNENİN EVDE SÜT YENİLERİ KİLOTLARI VAR DİMİ?

GÜZEEEEL...

BAK ŞİMDİ İYİ DİNLE BENİ EVE GİDİP GİZLİCE ONLARI BİR TORBAYA DOLDURUP BANA GETİRİYORSUN VE BU ÇOKONAT SENİN OLUYO... ANLAŞTIIK?! HADİ: AKSİYON...

OHOOO! DOLU AMCA...

ÇÖP

GİYİLMİŞ Mİ OLSUN KİLOTLAR, YANİ KİRLİDEN Mİ GETİREYİM.

Derya Sayın

KALİTE KONTROL TESTİNDEN GEÇMİŞİM ANNECİĞİM!...

AFERİN BENİM YAVRUMA!..

NO WAR

ONLY FOR PEACE

SAVAŞA HAYIR

OH OH OH OH... HADİ BAKALIM HADİ BAKALIM HADİ BAKALIM... BİDE "GÖZDEN IRAK OLAN GÖNÜLDEN DE IRAK OLUR" DERLERDİ... ADAM TAA NERELERDEN GELİYOO...

AMAN EVLADIM KENDİNE DİKKAT ET... YANLIŞ HESAP BAĞDAT'TAN DÖNMESİN...

Derya Sayın

Akşamsefası

LeMan

Uzay mekiği Columbia , atmosfere girerken yanarak infilak etti...7 astronot yaşamını yitirdi. ABD'de ulusal yas ilan edildi...

Big dürrük, mister Corc dabuiyu Deniyo Bush, zirva savaş gerekçelerine bir yenisini daha ekledi.. Amerika, Irak'a tanrı adına saldırıyormuş..

Hükümet Amerika'ya boyun eğdi; 40 bin Amerikan askeri ve 350 uçak ile Kuzey Irak cephesi açılıyor...

(Mimari Deep Art Men'den Ozzy Ridy Musti)

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak)

editor@leman.com.tr

Bir kazayla Türkiye'nin karanlık yüzünü ortaya döken Susurluk vakasının isim listesinde yer alan emekli general Veli Küçük, her emekli generalin kaderini paylaştı. Fiba holding'e bağlı GİMA ve Endy marketler zincirinin yönetim kurulu üyesi oldu..

İnsanlık tarihinin en zararlı kimyasalı...Çorç W. Bush...

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

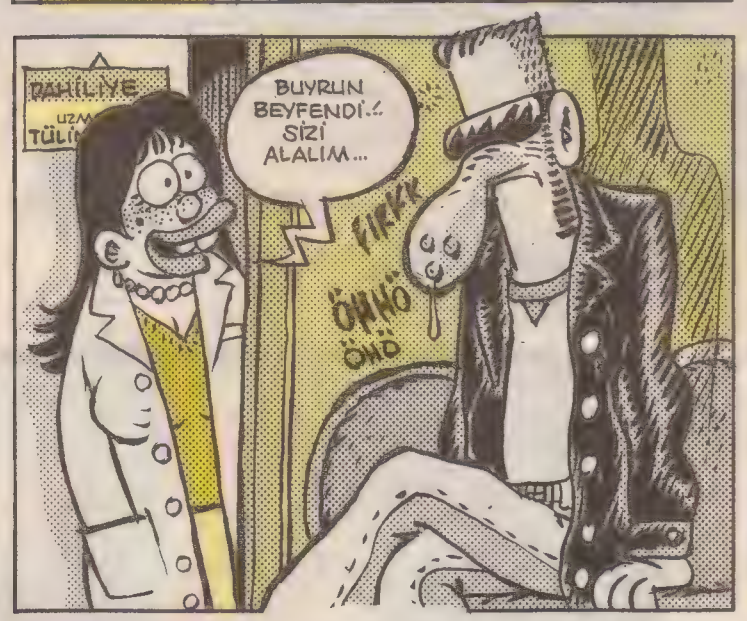

• HEPİNİZİN BAYRAMINI KUTLAR SAYGIYLA SEVGİYLE NİCE NİCE BAYRAMLAR DİLERİM EFENDİM...ÖPÜLDÜNÜZ HARARETLE..

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Tünaydın Sıkılhan, evet, nasısın yavrum, peki. Şunu diycem sana Sıkılhan, ben bu gece rüyamda Birleşik Devletler Nebraska Senatörünü gördüm. Gri saçlı, uzun boylu, sağlıklı bir beyefendiydi, Homer marka lacivert bir cip kullanıyordu. Rüya bu ya, birlikte aynı marketten yoğurt aldık. Çıkışta bana kapıyı tutup "Good afternoon" dedi. Daha önce rüyamda hiç böyle kibar bir kongre üyesi görmemiştim.

- Vay canına hehehe...Rüyada Nebraska Senatörü görmek ne anlama geliyo acaba?

- Savaş tabi yavrum, olası Irak savaşı. Rüyamdan anladığıma göre bu öğleden sonra füze saldırısı başlıycak. Dikkatli olmalısın Sıkılhan, evet çocuğum.

- Neye dikkat edicem ki anne, siper mi kazıyım eve.

- Laflarına dikkat et Sıkılhan, sağda solda "savaşa hayır" deme. İstikbalin mevzubahis. İlerde tahsilin için Amerika'ya gitmek istersen fedaraller yüzünü hatırlayıp sana vize vermezler. Ayrıca unutma ki, benim de Greencard Piyangosuna başvurum var. Diyelim ki bana çıktı, ya Birleşik Devletler bana "Vaktinde senin oğlun Sıkılhan Öflan bizim savaşa hayır dediydi Misis Öflan" derse. Di mi çocuğum, çok boyutlu düşün, analitik ol yavrum, o kadar aykuun var bak yazık. "Savaşa Hayır" demeyen arkadaşların vizeleri kapıp Nebraska'ya Sinsinati'ye, Massaçuset'e giderken sen burda kalırsın, büyük sözü dinle, küreselleş azcık, sosyal ol. Olmalısın evet.

- Savaşa hayıaaar!

- Çocuksun Sıkılhan.

- Miriba Sıkılhan. Ben var ya karşıyım şeye... Eee... Ay dilimimin ucunda yaa... Şeye... Ay yivrencim, erken bunama oldum. Hay tamam. Sevgililer Günü dayatmacasına karşıyım.

- Çok iyi Bunalgül, kıvanç duyuyorum.

- Baksana sen napıcan ondört şubatta var mı bi planın.

- Manda kesicez Bunalgül. Kurban bayramı için yedi kişi ortak bi mandaya girdik. Ortaklardan biri bayramın son günü gelebiliyo, kesim için onu bekliycez. O gün görüşürsek sana da payını veririm. Döş senin için uygun mu?

- Nası yani, sen şimdi sevgililer gününde bana manda döşü parçaları mı hediye edicaksın. Ay inanmıyorum sana Sıkılhan yaa.

- E karşıydın ya sen.

- Salaksın Sıkılhan. Şu kadın ruhu şeysini sana öğretemedim gitti yaa. İstemiyo gibi gözüküyorum anlasana. Kadınlar hayır derse belki demek, asla derse hayır demek, karşıyım derlerse... Alo... Gene kapadın di mı? İnanmıyorum bu çocua yaa, "Manda döşü" dedi bınaaa.

- Sıkılhan, baba benim, Hırgürkan. Bi grup arkadaş otobüs tuttuk Ukrayna'ya gidiyoruz geçerken alalım mı seni de?

- Obaa, naapcanız olm orda?

- Turizm yapıcaz hehe... Emme gömme kaplıcaları varmış orda. Ilık suda balık yalıyo, anladın?

- Huha... Şahane lan. Ama biliyosun bizimkiler hayatta izin vermez.

- Ört lan şu telefonu uyuz! Biz de delikanlı yerine koyduk arıyoruz salak gibi. İzin alıcakmış sütlaç. Kapat lan kapat.

- Alo, Sıkıl oğlum fena keleğe geldi kardeşin. Hakkını helal et, elveda.

- Hırgürkan? Olm, noolu-yo lan?

- Kolpaya düştüm baba. Otobüs olayı konusunda beni yanlış doldurmuşlar, Irağa gidiyomuş olm bu otobüs, canlı kalkan olcakmışız orda. Ben ne anlarım ulan kalkan olmaktan. Yediler kardeşini şerefsizler. Elveda koç. Okulda mevzuusu açılırsa "delikanlı gibi öldü" dersin kalkan olayını karıştırma.

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

daral@leman.com.tr

Arşivsel

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

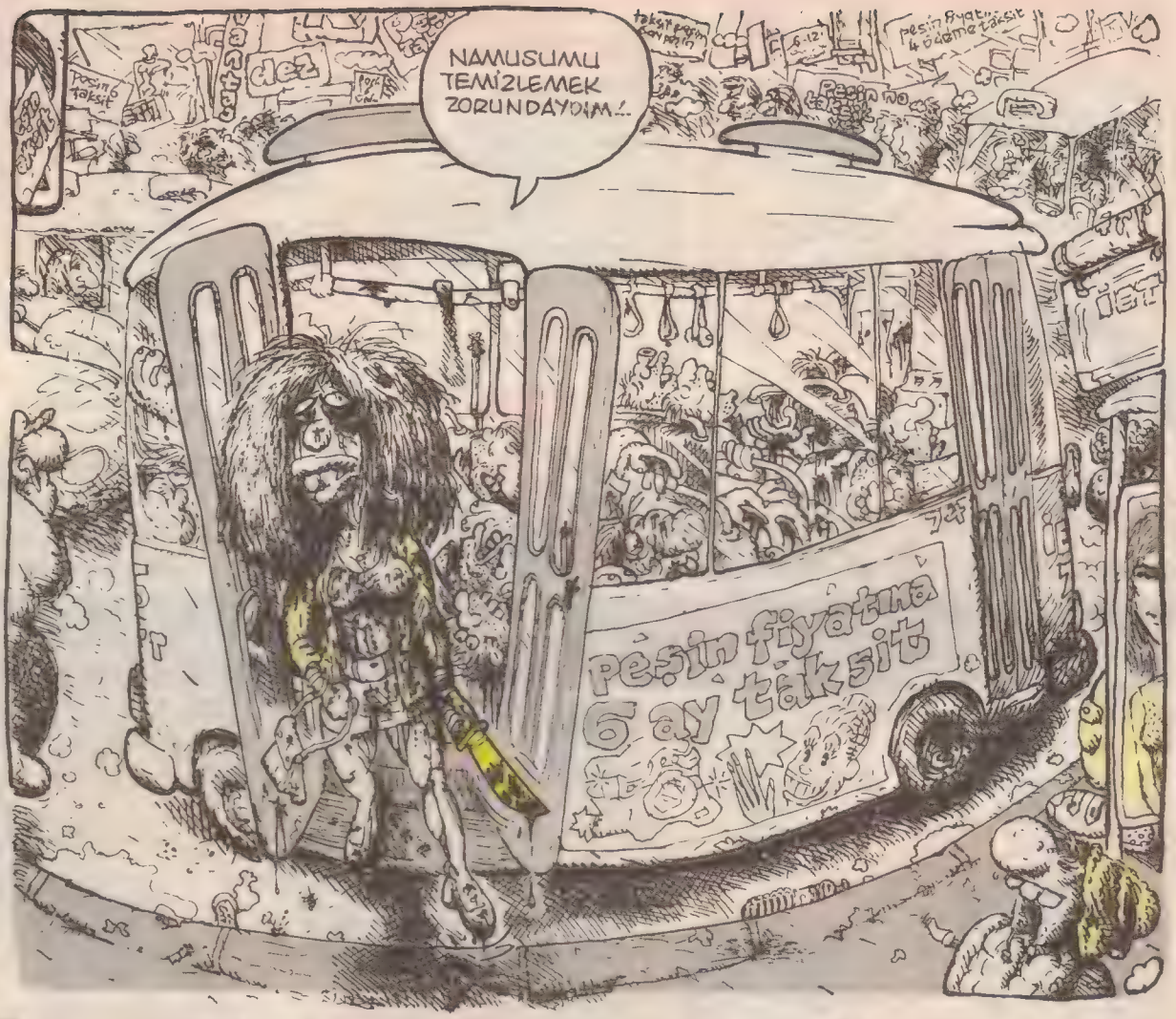

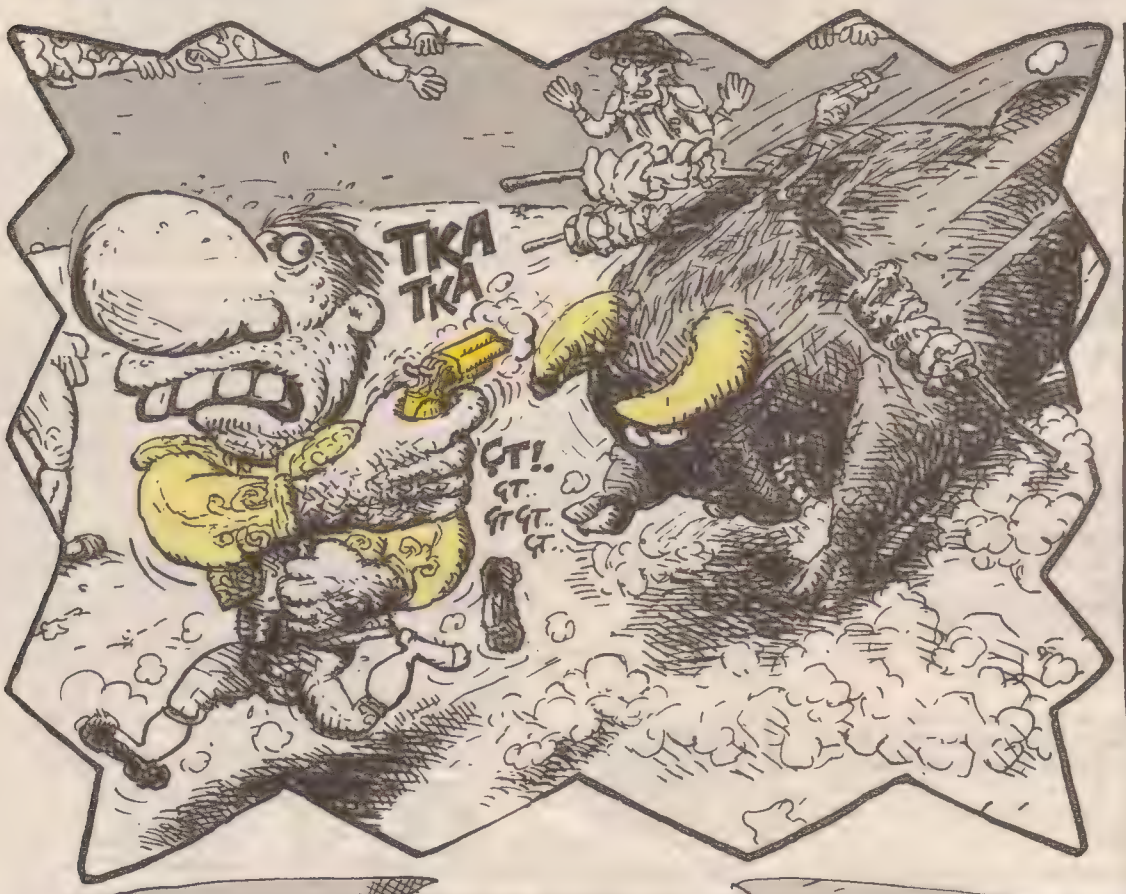

Akşam Ekstra

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ercem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PANTOLON

metinfidan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

David Beckham & İlhan Mansız

1. Beckham'ın yüzü Greta Garbo'ya benzetiliyor...
   Mansız'ın yüzü Küçük İskender'e!..
   (SON DAKİKA: Amerika'dan ağır bi sakal beklentisi olan savaş yanlısı 8 Avrupa ülkesinin yaptığı ortak açıklamada "Irak dağınık kalsın" denildi!)

2. Beckham'a Japon kızları hayrandır, ayrıca Beçkham'ın Japon bademli çukulatalarıyla anlaşması vardır...
   Mansız'a sadece Japon kızları hayrandır!..
   (SON DAKİKA: Diyanet'ten yapılan açıklamada "Devekuşu kesmek caizliğine caizdir ama merdi de sarsar" denildi!)

3. Beckham, ünlü bir pop yıldızıyla evli...
   Mansız, eski bir kuaförle sevgili!..
   (SON DAKİKA: 2. Levent'te soyulan bir bankayı kurtarmanın sorumluluğunu BDDK-MLC üstlendi!)

4. Beckham'ın yıllık geliri 12.5 trilyon TL...
   Mansız'ın yıllık geliri 2 trilyon 250 milyar TL...
   (SON DAKİKA: Diyanet'ten yapılan bir diğer açıklamada "Devekuşu gitmeyinen yorulmaz, yağlı kurşun ile yiğit vurulmaz" denildi!)

5. Beckham'ın attığı, atacağı her gol kendisini ilgilendirir...
   Mansız'ın attığı, atacağı her gol beni de ilgilendirir!
   (SON DAKİKA: Geçen haftaki 7 farka yedek madde "Gül pekmez kaynatır, Erdoğan gündemi oynatır!")

6. Beckham'ın anlaşmalı firmaları yukarıdaki çukulata firmasıyla beraber Adidas, Vodafone, Marks&Spencer.
   Mansız'ın tek anlaşmalı firması Puma!..
   (SON DAKİKA: Diyanet'in susmaz oluşu ve bir yetkilinin "Eskiden Devekuşu Kabare'ye pek giderdik, ne günlerdi" açıklama yapması?!.)

7. Beckham, figür ve marka olarak yalnızdır...
   Mansız, kafada ve sahada 'Kadıköy yıldızı' Tümer Metin'le ikili olmuştur, hep öyle anılacaklardır!..
   (SON DAKİKA: Orhan Pamuk'un kayıp paltosu bulundu! Palto, Lucescu tarafından üşüyen genç yıldız Eser'e giydirilmiş!)

(Bazı bilgiler 28 Ocak 2003 tarihli Hürriyet'in spor sayfasından.)

vo@leman.com.tr VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Arşivinsesi

TERELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

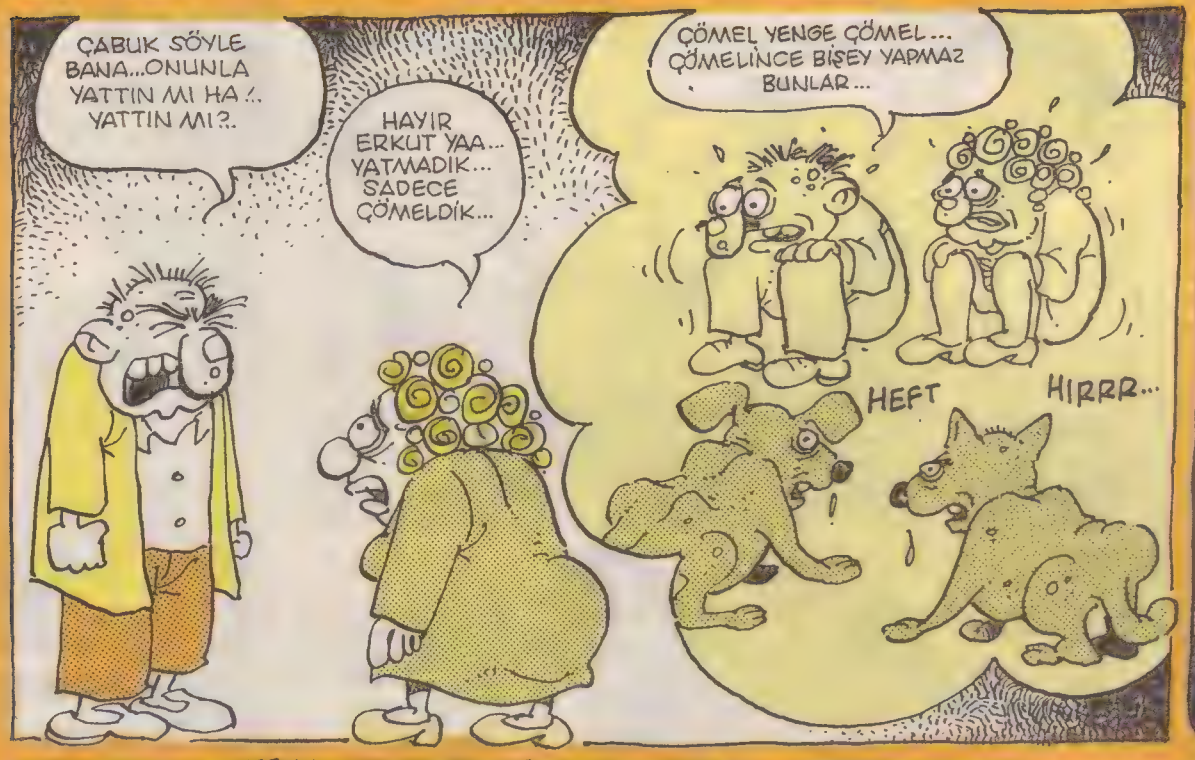

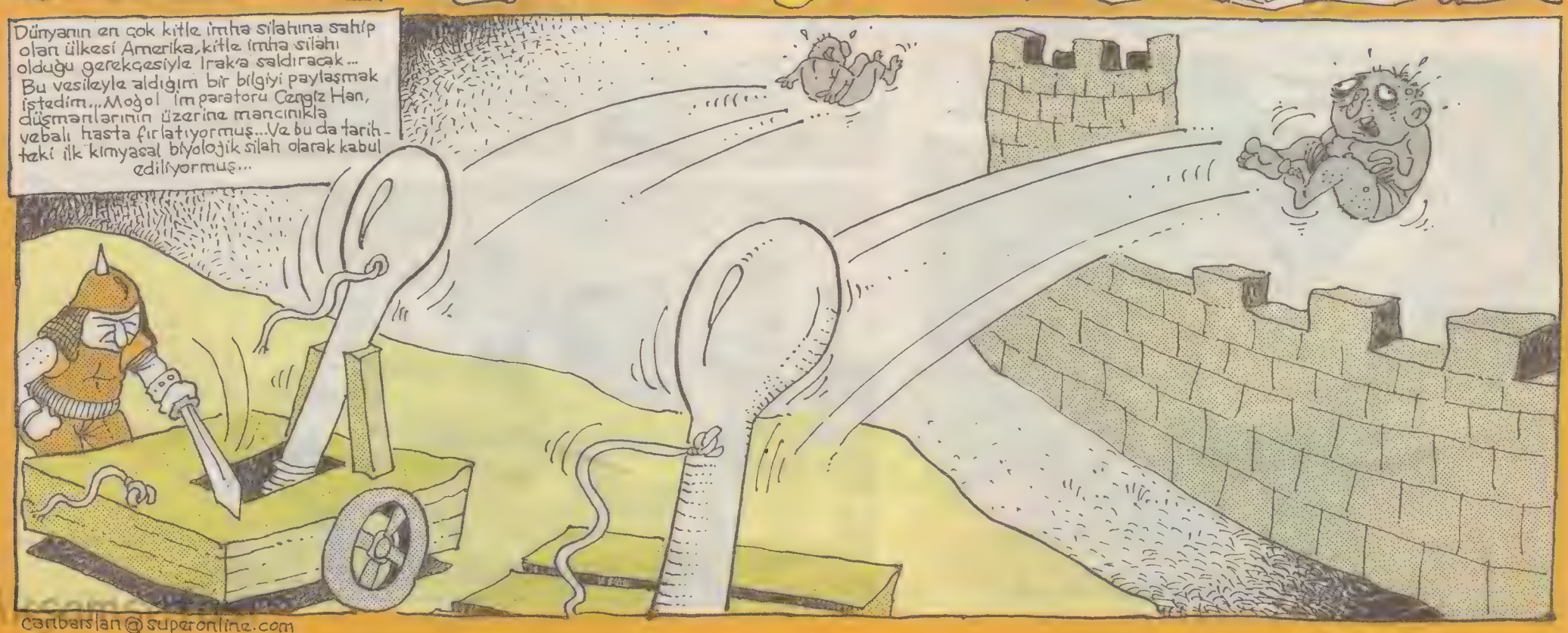

canbarslan@superonline.com

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER
guverfeyhan@hotmail.com

"ÖTEKİ OKUMALAR" dergisi çıktı...

KARKÜTERİ

Behiç Pek

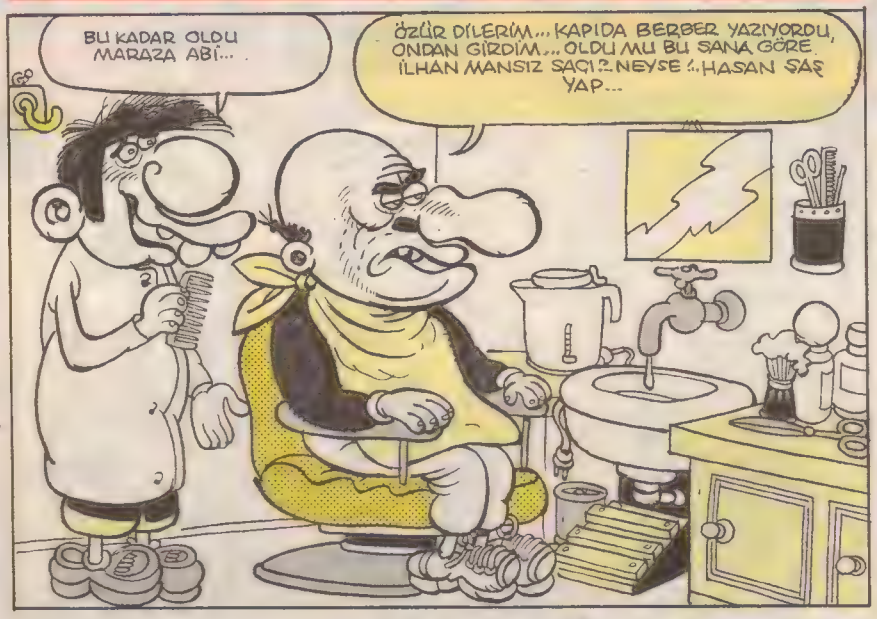

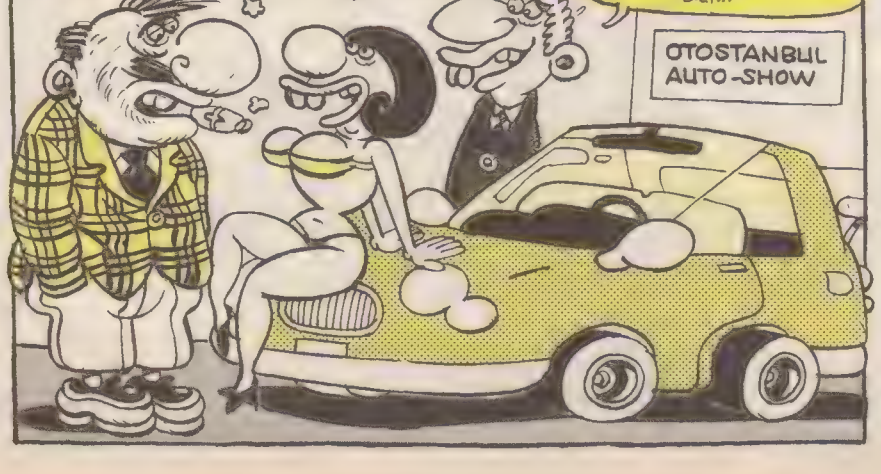

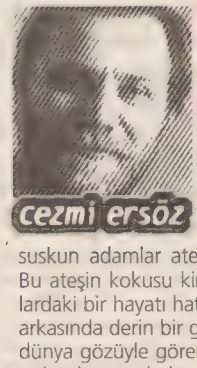

BİZİ G... YERDE

Eskiden maha... aralarında dalgın ... hülyalı arsalar olur... Akşamları karanlık ... serin gölgeler örtü... suskun adamlar ateşler yakardı üzerind... Bu ateşin kokusu kimi çocuklara çok uz... lardaki bir hayatı hatırlatırdı. İnsan kafası... arkasında derin bir göl taşır da onu bir tü... dünya gözüyle göremediğinde nasıl üzü... se işte bu ateş kokusu çocukları öyle üzer...

Karardıkça mahalle, karardıkça sokak... karardıkça o suskun adamların yaktık... üzgün ateşler, gökyüzü daha da kızıllaş... iyileşirken terleyen bebekler gibi...

Kızıllığın etrafında meleksi beyazlık... meleksi bulutlar olurdu... Buluttan kuş... olurdu. Sevgilerini kücaklarında taşıdığı i... itilmiş, hırpalanmış ve bu hayatı terk et... ne kadar insan varsa gökyüzünde, bu... tan kuş olup çağırırdı bu çocukları yuk... ya, kızıllığa, bu meleksi beyazlığa...

Bu sesi sadece anneler hissederdi ve... dünyada daha fazla yapayalnız kalman... için kanayan sesleriyle çocuklarını eve ça... rırlardı... Bu akşamları üzerinde üzg... ateşler yakılan arsalardan gökyüzünün... zıllığına baktığımda, orada, o meleksi ... yazlıkların üzerinde uçan buluttan kuşla... yukarı, yanımıza gel, çağrısını duyan ... cuklardan biri de bendim...

Annemin sesi gökyüzündeki kızıllığa ... rışırken anlardım ki benim bir ailem yok... Akrabalarım yok. Bu dünyada bir kayd... bir hüviyetim yoktu...

Anneme çok acırdım, ama yine de b... dim ki benim bir annem yoktu. Yaşar g... yapardım ben, bu beni çok yaralasa ... İşim gücüm kendime yaptığın ihanetin ...

ÖZGE SAMANCI

ozge@leman.com.tr

GÖRDÜKLERİ HER DAMGALADILAR

yutlarını anlamaktı. Zamanımı buna harcardım. Yarısı bendeydi yaramın, yarısı dağılmıştı her yere, herkese...

Bir yerden zorla kopartılmıştım, ama nereden, bunu anlamak için herkesin öyküsünü dinlerdim. Sanki hayat, sanki bu koca ve eksik varoluş benden, bu yarım bırakılmış yaramdan kanardı. Bir sırra, bir kaybolușa kanardı. Bu yüzden en çok benim kaybolmamdan korkardı evdekiler. Bir odaya toplanır beni konuşurlardı. Kaybolursam gidebileceğim yerleri...

Sonra hep birden garip bir sessizliğe bürünüp gökyüzüne bakarlardı...

Severdim onların sessizlik içinde gökyüzüne bakmalarını. Özlerdim böyle anlarda onları. Çok özlerdim. Çünkü ne kadar istesem de bu hayatın bilgileriyle, bu hayatın sözcükleriyle onlara duyduğum sevgiyi anlatamamıştım ben. Bu yüzden hiçbir teoriye inanmıyordum artık. Çünkü hiçbir teoride kimsesiz misafirlere bir yer ayrıldığına rastlamamıştım...

Günlerini kendisine yaptığı ihanetin boyutlarını anlamak için geçirenleri konu eden bir teoriyi hiç okumamıştım... Kimsesizdik, yabandık, yabancıydık, ilişirdik hayatın kenarına, ama yine de bizi merak ederlerdi bu dünyanın gerçek sahipleri hayatlarını değiştirmek için değil, kendilerini bir kez daha doğrulama şansı için yağmalamak isterlerdi düşlerimizi, sırlarımızı...

Bu dünyaya ait olmayan kimsesiz misafirlerden bile bu dünya için gizli bir çıkar umarlardı onlar...

Çünkü genç yaşlarında sonsuz gücenik, sonsuz alıngan ve doyumsuz yaşlılar oluvermişlerdi. Çünkü sevgileri kucaklarında taşırlarsa yarıştan geri kalacakları öğretilmişti onlara. Sevgilerini yola çıktıkları yere bırakırken geri dönüp onu alacaklarını sanıyorlardı. Ama yarışları bir türlü bitmedi, bir türlü bitmedi savaş oyunları...

Dinmedi hırsları, dinmedi kötücül arzuları.

Ya sevgilerini bıraktıkları yerde unuttular, ya da yollarını tamamen kaybettiler...

Sonsuz gücenik, sonsuz alıngan ve doyumsuz bir yaşlı oldu yola çıkarken bıraktıkları sevgileri...

Unutulmanın acısını kötü kalpli bir yaşlı olarak çıkarttı onlardan. Demek insan, kucağında taşıması gereken sevgisi kötü kalpli bir yaşlı olursa, o da bunun acısını hep çocuk kalan kimsesiz misafirlerden çıkarıyormuş...

Bu hayata ilişerek ve hep kalbine bakarak yaşayan kimsesiz misafirlerden...

Sevgimizi kucağımızda taşıdığımız ve hep çocuk kaldığımız için bize etmedik kötülük bırakmadılar. Zaten buralı değildik. Zaten misafirdik. Hiçbir iddiamız yoktu, hiç yarışmamız. Onlara rakip olacak kötücül bir arzumuz...

Yine de yapmadıklarını bırakmadılar...

Zaten bizim olmayan bu hayatta bize soluklanacak bir pencerelik zamanı bile çok gördüler...

Ve bizi gördükleri her yerde damgaladılar. Ve üzerimize eşyaların üzerine yapıştırılan etiketler gibi: Verimsiz... Uyumsuz... Sorunlu, diye yazılar yapıştırdılar. Üzerimize daha fazla gelmesinler, bizi hep uzaklara, ötelere çağıran gökyüzündeki kızıllığı seyretmemize engel olmasınlar, diye, güç de olsa bu damgalara katlandık...

Ait olmadığımız bu dünyanın sorunlarını hep bize yüklediler. Sebebi saydılar bizi ışıksız, yaşamasız, müjdesiz hayatlarının. Berrak bir sevgileri olmadı hiç. Bunu bile bizden bildiler. Şimdi artık terk ediyoruz bu hayatı. Ama terk etmeden önce bir karar aldık: Yok oluşa giderken büyük ve sonsuz bir çığlık bırakacağız arkamızda. Öyle bir çığlık ki kendilerini bu dünyanın asıl sahipleri sanıp bizi damgalamaya kalkanlar artık bu çığlıktan başka bir şey duymayacaklar. Öyle bir çığlık ki bastırıldıkça çoğalacak...

Artık bitsin, kendi imgemi hiçbir insanda
görmek istemiyorum.
Gövdemden, ümit etmekten, ölümü
özlemekten bıktım.
Ne olursa olsun o büyük günahı
işlemek istiyorum
Toprakla ve gökyüzüyle çiftleşmeliyim
beni yaratanla sevişmeliyim...
Arındırsın diye içimdeki bütün zehri ona
akıtmalıyım
İşte ümitsizlik mavimle kuşatıyorum gökyüzünü
Kırmızı kanser kaygımı akıtıyorum ona
Boğulma sarısıyla esir alıyorum ağaçlarımı
Taşları boyun eğmiş metafiziğimle
tanıştırıyorum onu
İşte deprem korkusunun sıkıntı siyahıyla
dokunuyorum zamansızlığına...
Beni yaratanla sevişiyorum
Kendimi öldürtüyorum ona.
İdam sehpasından bir kördüğüm yapıyorum
gökyüzüne
Bütün suçlarımı ve ihtiraslarımı ona
yüklüyorum
Kendi zamanımla kilitliyorum onu.
Benimle birlikte yaşlansın diye,
duygusuz bir bellek ithaf ediyorum ona
Sırrını yitirmiş kötü bir tanrıya
dönüştürüyorum onu...
O büyük günahı işliyorum
BENİ YARATANLA SEVİŞİYORUM...

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"**.. Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)

* Yeni eve taşındığım için telefon numaram değişti. e-mail-lerinize geçici bir süre için cevap veremediğimdan dolayı özür dilerim.

* **Slavoj zizek** Kırılgan Mutlak. Encore Yayınevi..

* **Eskişehir.** 8 Mart Cumartesi günü saat 15:00'de **Eskişehir Sanat Derneği Lokali**'ndeyim. Adres: Cumhuriyet Mah. Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 230 25 57 - 0535 314 90 97

Kırık Leblebi

ŞUAT ÖZKAN

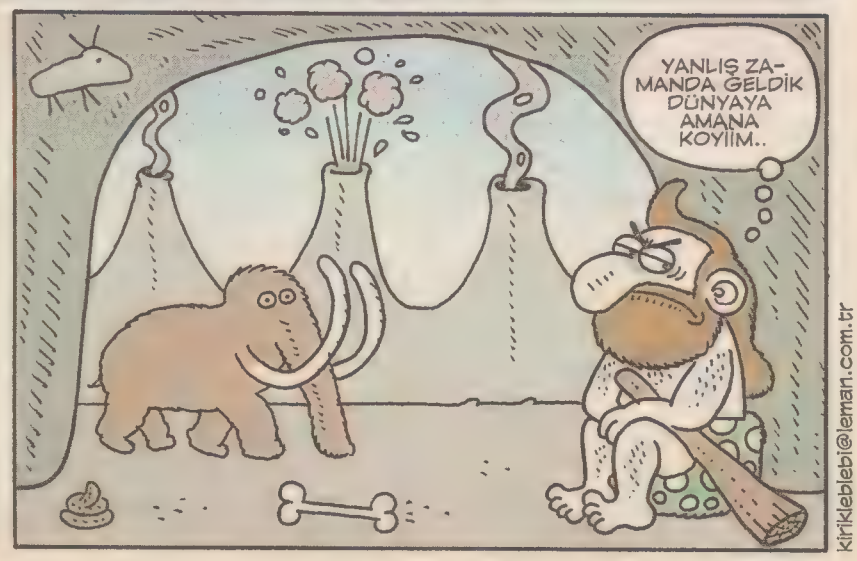

kiriklebleb@leman.com.tr

Akşam Setası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

DELİ CAN

Gökhan DABAK

adabak@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

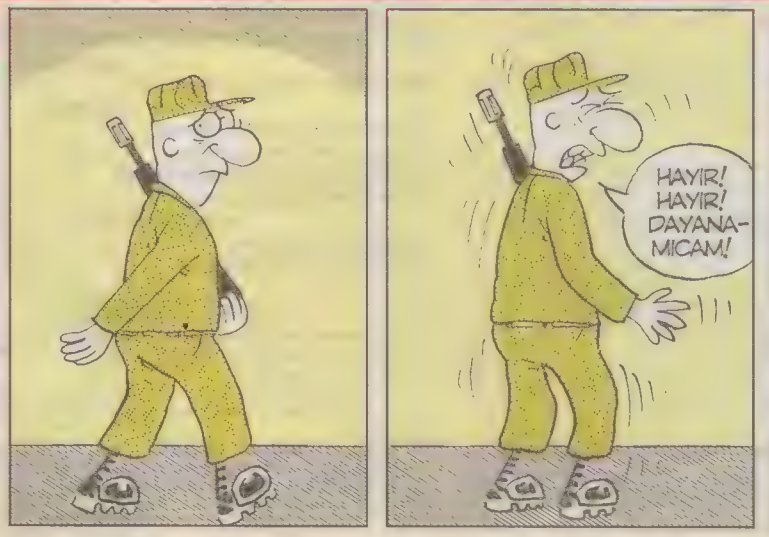

mtbet@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİNEİDAN

Buzdolabını açıp, içine baktım.. Sanki her açışta bi sürprizle karşılaşacağını sanıyo insan! Ne olduğu belli halbuki. Ay sonu işte, öyle tepeleme dolu raflar beklemiycen. Zaten iki tanecik raf, bi de küçük sebzelik var. Büro tipi dolaplardan çünkü.. Yine de ışığı güzel. **'Geel, geel, giir, sok kafanı içeri'** diye fısıldayan, nefis bi beyaz ışık!. Uzun uzun bakıp da, beni neşelendirecek bi ürün bulamayınca, başka şeylere takıldı gözüm. Hemen süngeri elime alıp, su şişelerinin bulunduu raftaki lekeleri, yumurtalın altı tane boş oyuğunu -ikisi doluydu-, ve sebzeliin dibindeki yeşil küçük kalıntıları temizledim bi dakkada. Sonra beyazpeynir kutusu ile, poşetten bi biber, bi tane de hormonlu domates çıkartıp, tezgaha koydum..: Off. Şunları hazırlamak yok mu şimdi, dünyanın en zor işi gibi geliyo! Ekmek taze diil, ufalancak hemen. Peynir için bıçak kirleticem. Domates, **forş** diye sıçıycak bi yere mutlaka.. Niye hayvan gibi, oracıkta, **'voaarh şrolaph'** diye, ısırıp parçalayarak yiyemiyorum ki?. Sandviç diye bi uygarlık geleneği var çünkü! Böylece, heryere raatça taşıyabiliyosun azığını. Leopar falan gibi; onnar da yapıyo ya bazen; ceylanı ağzıyla sürükleyip, rahat edeceği yere, bi ağacın tepesine filan çıkartıyo lavuk. Benim huzura ereceğim yer de, şu kanape denen diğer uygarlık icadıydı. Haldır huldur, iki dakkada hazırladığım besinimi alıp, tv' nin karşısına geçtim.. Gerçi onnar, başka bi hayvandan korktukları için ağaca çıkıyolar. Etrafıma bakındım şöyle; evin içinde, sandviçimi elimden kapıp kaçacak bi yaratık görünmüyodu. Aslında, var belki. Yani; insanın da bazı korkuları ve, diğer yandan.. eeh! Olmıycak ama, niye zorluyosun? İyi kötü verdin bi örnek; inatlaşıp da sonuna kadar götürmesene şunu! Birebir uymuyo her zaman..

Tv'nin sesi kısıktı. Gecenin bu saatinde, ne dedikleri hiç ilgimi çekmiyodu. Şapşal ifadelerine bakıyor, ve teyipten müzik dinniyordum.. Şu gerizekâlının elinde, bi masaj aleti var. Onu tanıtıyodu. Sonra, bi tekrar programındaki uyuz sohbet. Gevrek gevrek gülüyolar. Yani, Allaaşkına, parmaamı bile kıpırdatmam sesi açacam diye. Ne diyebilirler ki? Bi tanesi ilginç bişey söylesin. İmkânsız! O süslü dekorların önüne mal gibi çıkıldığı anda zaten, **'bazı şeyleri söyleyememe kontratına'** çoktan imza basmış oluyolar.. Sonra, o herif belirdi ekranda, geç bi saate doğru. Yuesey başkanı Buş.. Ulus'a sesleniyomuş. Az önceki mantık onun için de geçerliydi; 'ama du bakalım, ne saçmalıycak' diye merak etmemek de çok güçtü.. Spontane çevirmenler, çevirdi durdu, bu herif anlattı durdu. Bekliyodum hâlâ, ilginç bişey söyliycek diye. Aslında, ulusa sesleniyomuş tabi; bana ne. Fekat bi yandan da, kızım sana diyom gelinim sen anna hesabı, herkese giydiriyo hafiften.. Yannız, tuhaf bi durum daha söz konusuydu: Bi insan, bu kadar inandırıcılıktan uzak olur mu yahu!. İnsanların fiziksel özellikleriyle uğraşmak, en son başvurulacak bi yöntemdir. Ama sinirinizi bozan kişinin de, her bi hareketi canınızı sıkar. O 'alt dudak' örneğin. Neydi öyle tanım. **Oh, Gaad!.** Her tafının sonunda, ben yalancıyım, ben kuklayım, ben yavşak bi politikacıyım diye kıvrılıp büzülüyodu sanki. Kontrol etmeyi beceremediği bi vücut kıpırtısıydı!. **Raki'nin (rambo, Stalone)** alt dudağına, yamuk ağzına falan, birçok hayranı hastadır mesela. O çıksaydı böyle kürsüye; ama saçmalasaydı çok nefis; aynı şekilde iğrenir miydik.. Demek istediğim; ölen yine ölüyo; bugüne dek binnerce insan bok yolunda geberip gitti. Fekat öncesinde bu tür saçmalıkları izlemek, böyle alkışlar filan, her kelimesi onbeşkişi tarafından plânlanmış aptalca laflar, etrafta mikrofonlar, madalyalı herifler; off, daha çok miidesi kalkıyo insanın!. Aslında, harbiden zekice sinema filmleri de yapan, edebiyatçıları, bilim adamları, müzisyenleri olan bi memleketin, bu şekilde temsil edilmesi, berbat bi durum açıkçası.

Uzun lafın kısası, çıksa da çıkmasa da şu savaş; son bi yıldır ne gerdi herif dünyayı yaa! Ülser yaptılar milleti, bi avuç kişi.. **'Hayır'** desen ne olcak hem. Öteki de **"bence, evet"** der. Evet hayır yanşması mı bu.. Adamın füzesi var yahu.. Füze bu, boru mu! Uçak gemisi var ayrıca. Ötekinin fe onaltısı, diğerinin f kırkyedisi, bi tanesinde kimyasal, öbüründe nükleer.. Böyle sürüp gidecek galiba bu. Füze olmazsa, sopayla bi dönem.. Ne acayip!. Hep söylendii gibi; teknolojiinin o abartılı süratine, ahlağın hızı birazcık yetişemedi bile. Çünkü ahlâk, gerçek anlamda hiç olmadı. Soyut bişey olarak kaldı, durdu. Birisi onbinyıl önce, dikti çiti bi yere, burası benim lan diye sahiplendi; öyle devam etti sonra. Ne zaman tersi gerçekleşcek; 'al, bana fazla, şu toprak senın olsun' diye birisi içinden gelerek öbürüne verecek; o zaman evrensel ahlâk doğacak işte.. Bekle ki gör!. Elindeki süslü anahtarlığı bile emanet etmez kimse.. **'Aa, ne güzel, versene bi tutıyım.' 'Vermem oğlum, bozarsın.' 'Ver lan bi bakıyım.' 'Yaa, sigtir git-**

Tv'yi kapatıp, sehpanın üzerindeki kırıntıları elimlen bi köşeye topladım. Yemesi bi dert, temizlemesi ayrı. Gidip bezi getirdim.. Hayat devam ediyo.. Nası bi hayat devam ediyo tabi. Bazılarımız, çoktan öldü belki; yaşadığımızı filan sanıyoruz.. Olsun, yine de devam ediyo. Sanmak manmak durumları, kafana bi tuğla iner, aniden değişebilir. Hâlâ nefes alıyoken, şansımız var... -Versene olum lan, bi bakıyım.- **-Al bee! Bok var sanki.- -Aa; ne güzel harbiden yaa. Sağol, baktım; al..- -İyi tamam, sende kalsın, bozma ama.- -Yok, niye bozıyım ki.-**

Akşamsefası

*MOĞOLLAR kitabı. **Akon OK - Kaan ERTEM**.. Akyüz Kitaveinden çıktı... Bununla ilgili olarak, 15 Şubat Cumartesi saat 16:00-18:00 arası **Onuncu Köy Sanatevi**'nde söyleşimiz var.. Yer: Serasker Cad. Pavlanya Sok. Kadıköy

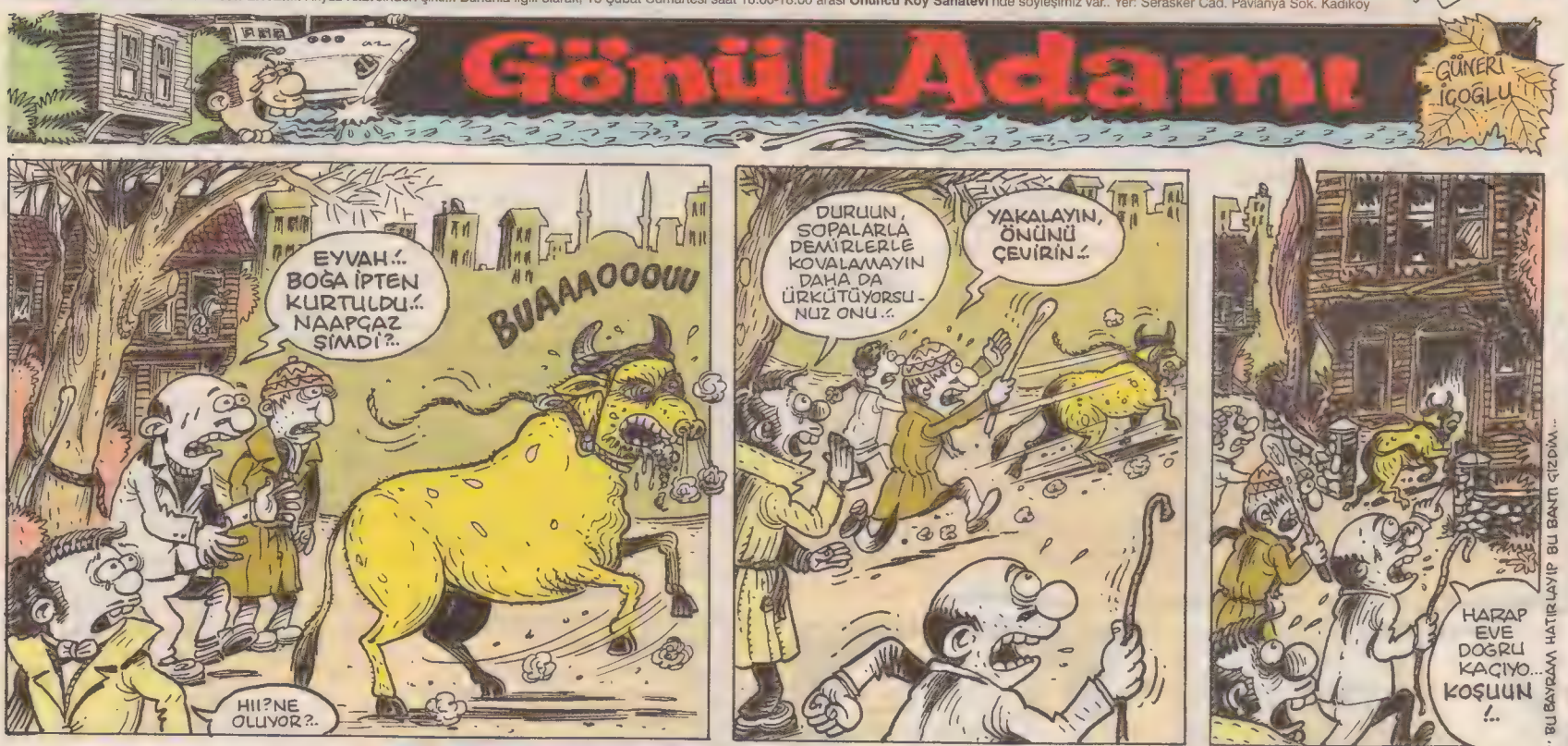

DUMUR

GÜNERİ İÇOĞLU

Abimin Karadeniz'li bir ahbabı başından geçen tuhaf bir hadiseyi anlatmış.Daha doğrusu bu hadiseyi başından kendi kendisi geçirtmiş.Şöyle ki, bu ahbap birgün hırsızlardan korunmak için evinin bütün pencerelerini demirlerle bir güzel kapattırmış.Daha sonra evin kapısına üç kilitli çelik kapı takılmış.Apartman kapısı da bütünüyle elden geçirilmiş.Evin kapanmadık yeri kalmamış.Herşey güvenceye alınmış.Bu yorucu günün ardından bir randevusuna yetişmek üzere son derece güvenli olan çelik kapısını çekmiş ve evden çıkmış. Dışarıda apartmanın önünde ayakkabısını bağlamak üzere elindeki içinde kıymetli evraklar, kredi kartları, yüklüce bir para ve evin anahtarları bulunan poşeti ağacın dalına asmış ve eğilip ayakkabısını bağlamış. Doğrulup kalkmış ve yoluna devam etmiş. Arabayla Küçükyalı'dan Kadıköy'e geldiğinde ki, yaklaşık otuz dakikalık yol, elinde poşetin olmadığını farketmiş ve hemen evinin önündeki ağacın dalında asılı halde bıraktığını hatırlamış. Acilen onca yolu geri dönmüş, bir bakmış ki ağacın dalları bomboş, poşet falan yok, almış götürmüşler. O anda yaptırdığı çelik kapıya, pencerelerdeki demirlere, aldığı tüm güvenlik önlemlerine bakarak ne düşündüğünü bilemiyoruz. Hayatın anlamını çözecek değil ya, zaten bu olayı da abime **"haçen saa bişey anlatacağum, gül biraz"** diye anlatmış. Abim bu olayı önüne gelene yirmi kere anlatıp karnı çatlayıncaya kadar güldü de güldü... Eh bize de işin dumura uğrama kısmı kaldı...

Beyoğlu'nda meşhur bir lostra salonu varya hani... Feleğin çemberinden geçmiş abiler vardır orda... İşte oraya ayakkabılarımı boyatmak için bırakmıştım. Otuz, kırk dakika sonra almaya gittiğimde, az bir işi kaldığını, beklemem gerektiğini söylediler. **"Dışarıda açık havada beklerim"** dedim. **"Yok abi içerde bekle"** dediler. Ben de **"hastayım boya kokusu beni rahatsız eder"** der demez boyacılardan en zayıf olanı **"abi biz de onbirinci hastalığı var"** dedi. **"Nasıl yani, o ne hastalığı?.."** diye sordum. Gelen cevap **"Abi bizde her hastalık var. Ciğer, akciğer, diş, göz, kafa..."** saydı saydı on etti... **"Peki on birinci hastalığı ne?"** diye tekrar sordum merakla. **"Abi on birinci de döt hastalığı. Sürekli oturmaktan oluyo. İşte onun ismi de onbirinci hastalığı"** yanıtını alır almaz dışarı çıkıp derin bir nefes alarak dumura uğrayan bünyemi oksijenle doldurdum....

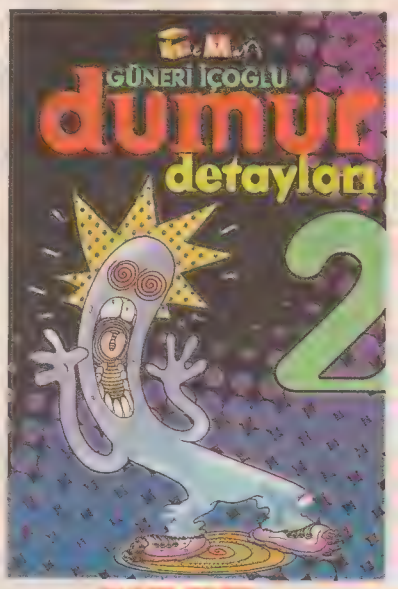

DUMUR DETAYLARI 2
ÇIKTI, ÇIKIYOR!!
PEK YAKINDA

KAAN ERTEM@leman.com.tr

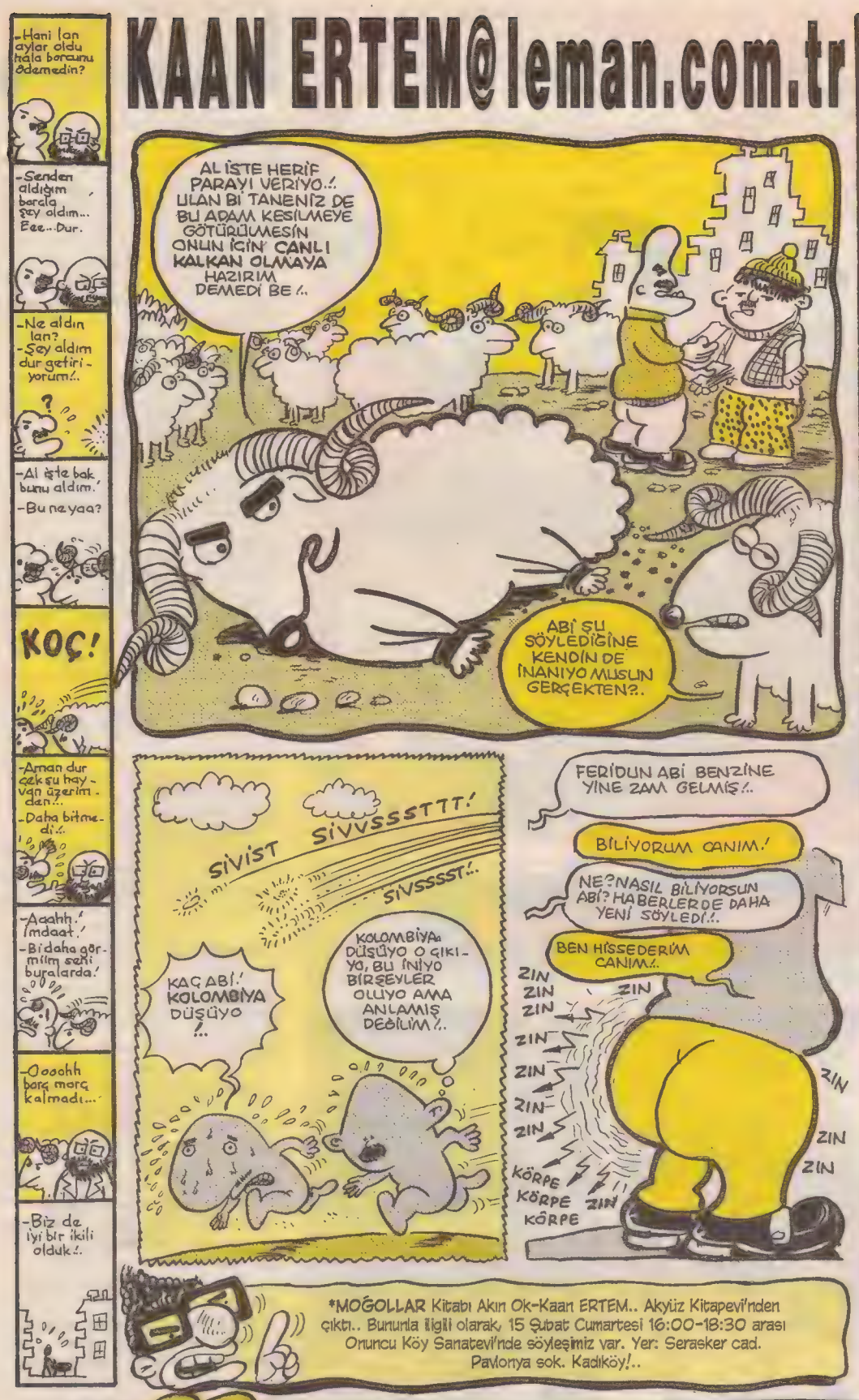

İki Solistten Şarkılar

* "Hayat" dergisinin 1 Haziran 1961 tarihli sayısından (125 kuruş) bir hanım okuyucunun yazdığı "Gönül Postası" mektubu: "19 yaşındayım. Güzel değilim. Fakat tâliplerim çoktur. Şimdi dört tâlibim var. Hepsi ayrı ayrı mektuplar yazarak beni istediklerini belli ediyorlar. Ben henüz kararsızım. Ve güzel olmadığım halde beni ısrarla istemelerinin sebebini anlayamıyorum. Biz biraz zenginiz, acaba onun için mi?"

Yanıt şöyle:

"Olabilir. Sizi paranız için değil, sizin için almak istiyen iyi bir adamı seçebilirseniz çok iyi edersiniz. İyi bir kız olduğunuz için sizi istemeleri de muhtemeldir."

Hiçbir yorumum yoktur. (Hayat cildini bana armağan eden dostum, ne de güzel bir insandır!)

*** Trik trak, trik trak**
Olma mı bazen çalışmamak?!

* Cici Kızlar Special Weekend!

"Bak şu çocuğa bana göz ediyor anne

Gizlice kulağıma söz ediyor anne!"

Çocuk... Göz ediyor..

(Damadı kendine ilk 'baba' dediğinde amcamın şaşırıp babama dediği laf:

- Arkadaş baba diyor!..)

Gizlice kulağa artık nasıl bir söz edilirse. 70'li yılların 'hortum patlamış geliyo' hissi veren paçaları, pikap bağımlısı ispanyolet bi kesim. 'Hippi kılıklı' kişiler içinde Adalet Partisi'ne oy veren de olmuştur kesin. Bora Ayanoğlu Special Weekend! Tatyos Efendi Özel Haftasonu!

*** Orji benim ezberim,**
Kan ağlıyor gözlerim!..

* Aynı dergiden başka bir mektup. Kendi türünde bir ilk: "iki hanım okuyucumuz yazıyor!" Okuyalım: "Biz iki kızkardeşiz. Aynı genci ikimiz de seviyoruz. Bu gencin hangimizi tercih ettiği de belli değil; aynı şekilde davranıyor. Bu yüzden aramızda ihtilâflar çıkıyor. Bize bir tavsiyede bulunur musunuz?"

Tabii ki bulunulmuş:

"Size tavsiyemiz rekabet halinden çıkmanızdır. Hanginiz küçük ise o sırasını beklemek üzere çekilsin. Bizde âdet, önce büyük kızın evlenmesidir. Böyle yapmazsanız, ilerde çok üzülürsünüz."

Ben olsam "Bizde âdet böyledir, güzeli oynatırlar, çirkini söyletirler" diye de eklerdim!

*** Bugün benim yoğun günüm,**
Hem hip-hop'um hem rastayım
Bir bar taburesi üstünde
Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştayım!..

* Türkçe sözlü şarkılar içinde en 'varoluşçu' olanı şudur:

- Benim de canım var, ben de insanım

Benim de kalbim var, ben de insanım!

Hedonizme
- Tatmadığım zevk kalmadı dünyada,
Aşkın kimyasal gücüne
- Vücud ikliminin sultanı sensin,
Halüsinasyon olgusuna
- Gül açarken bahçemde,
Hep hayalin gülümser
Uzaktan bana..
yapıtlarında rastlanır.
En anlamadığım ise şöyle:
"Aşık gibi sevmezsen
Kardeş gibi sev beni!"
Ne demiştin canım sen.

*** Yazabilen bir hayvanım. Bu bana yeter. Ağzından ateş çıkarabilenleri çok inceden kıskanırdım eskiden, şimdi inanır mısınız işim olmaz! Umrumdu.**

* Bu kez 15 Haziran 1961 tarihli Hayat'tan bir Gönül Postası, yine bir hanım okuyucuları yazmış: "Hayatta çok ümitsizim. Ümitsizliğimin sebebini biliyorum, fakat teselli bulamıyorum. Eğlenmek istiyorum, eğlenemiyorum. Çünkü kendimi beğenmiyorum. Bana samimi olarak çirkin olmadığımı söylüyorlar ama inanmıyorum. Evliyim, fakat hayattan hiç zevk almıyorum. Bu hususdaki fikirlerinizi rica ediyorum."

Hem "samimi" olarak konuşuyorlar hem de hâlâ inanmıyor. Cevap ise şöyle:

"Sizin kendi kendinizden canınız sıkılıyor. Kendinizi daha faydalı bir insan haline koymanız lâzım."

Benim de bazen kendimden canım sıkılıyor. Sonra ikimiz, başkalarının dedikodularını yaparak rahatlıyoruz, kendimle ben!

*** Televizyondaki herhangi bir "Cumartesi eğlencesini" izleyip eğlenmişliğim yoktur. Eğlenceli olduğum cumartesilerde başka sebepler ararım.**

* Radyoda masumiyete çağrı gibi bir anons: "İki solistten şarkılar dinlediniz." Yıllarca o iki solist. Ahmet Kartal dedemden kalma, lambalı Philips dağıldı, gitti eskiciye. Onun camında yazan bütün kentleri ben hep görmek istedim. Ama sanmayın ki ince biriyim, tüm şarkıları tek soliste söyletip, finalde kandırdılar mı bizi "iki solist" diye, bunu da düşünürüm bak!

sisli geçmiş zaman

miskinin kalbi
madenlerini işletmeyen ülke
yenik takımın soyunma odası

miskinin cebinde on madde
sevgisiz yaşayabilme sanatı

ENDİŞE

Nihat Genç

Endişe "Anksyete" çağın hastalığı. Önceki çağlarda neler olup bittiğini çok iyi bilmiyoruz. En iyisi şöyle diyelim, çağımızda insan kendini çok inceledi, hiçbir çağda insan kendi içine, davranışlarına bu kadar derinliğine bakmadı. Endişe içinde insan, olur olmaz, hiç olmayacak korkular üretir. Elektrik direği düşer kafamı kırar. Karşı komşu beni öldürecek, ben de onu öldüreceğim, bunu niye düşündüm, düşündüğüme göre birşey var, uzar, uzar ve vehim, kuruntu dediğimiz düşüncelerle kuşatılınız.

Yazarlar, sinemacılar insanların heyecan noktalarını bildiği için, kuruntular üzerine olmadık şeyler üretir. Hiç olmayacak cinayetler, patlamalar, nefesimiz kesilir, izleriz. Hiç olmayacak dediğimiz sanal, uydurma, zihin oyunlarının, yok canım, dediğimiz saçma şeylerin aslında bizlerde birer karşılığı vardır, çünkü, insan zihni vehim üretir.

Hiç olmayacak konuların roman ve bilimkurgu filmleriyle bizi etkilemesinin sebebi, onların hiç olmadık şeyler olmadığı. Onlar bir şekilde hayatta değilse de zihnimizde oluyor. Saçma, inanılmaz, olması imkansız şeyleri düşünen zihnimiz için bu kurgu romanlar, fantastik hikayeler çok tatlı oyuncaklara dönüyor. Sanat, sinema, bilim kurgu herşeyi uyduran, herşeyi birbirine karıştıran, anlamsız neden-sonuçlar bulan, bozuk, manyak, paranoya, tuhaf biçimler ve sözler bulan zihnimize hergün yeni oyuncaklar üretir.

Bilimkurgu, fantastik deyip geçtiğimiz hikayeler, filmler "gerçekçi mi?", dediğimiz de, "değil" deriz. Oysa "gerçek". Zihnimizin fotoğrafını veriyor onlar, bir zaman sonra da, sokağı, dışarıyı, yani hayatı aynen zihnimizdeki gibi görebiliyoruz.

Çağımızın insanı endişe içinde her an kuruntu, vehim uydurur, bunlara inanır, bunlardan kurtulamaz. Ne yapalım insan böyle bir yaratık. Uydurduğundan korkar. Başka şeyler düşünmek ister, niye başka şey düşünmeye doğru kaçtığını düşünür, bundan da endişe duyar. Zincir büyür. Büyüsün, hepsi vehim. Endişe hali gidince, yahu, nasıl komik şeylerden korkuyorum deyip, kendine güveni yeniden gelir.

Bu konu üzerine yüzlerce yazı yazabilirim, endişenin faydaları da vardır, çok sıkı, kontrollü adamlar olursunuz, diyelim sahaya pet şişe atmazsınız, düşünürsünüz.. Batılılar sahaya daha az petşişe attığına göre, batılılar bizden daha çok bu çağın hastalığını taşıyor.

New York filmleri çok izledik, bir Godzilla filmi vardı, gökdelenleri peksimet gibi kırıyor, insanlar kaçışıyor. Bir şehir için bu kadar delice bir kabusu hangi senarist düşünmüş olabilir. Ama iyi gişe yaptı. Şu işe bakın, bu aptalca deyip geçtiğimiz korkular aynen New York'un başına geldi. Yani, zihnimizdeki sanal korkular gün geliyor gerçeğin ta kendisi oluyor.

Bilimkurgu, fantastik edebiyat, insanları olmayacak vehim ve kuruntulara, saçmalıklara alıştırmak gibi bir görevleri mi var? New York için bir yığın aptalca senaryo yazıldı, sular zehirlenir, elektrikler kesilir, şehirde deprem olur, seri katiller, büyük yangınlar, hepsi gerçek hayatta da oldu. Hatta, bir küçük mektup içinden çıkan tebeşir tozu tüm şehri mutsuz yapıyor, kabustan kimse uyuyamıyor.

Evimize böyle şakacı bir mektup geldi ve komşularımızın hepsi Arap.. Endişeli insanın ilk yapacağı şey Araplar'dan kuşkulanmak, sonra, karşı apartmanı ve yanındaki bir sokak dolusu apartmanı yoketmek... Korkularımızdan hareketle bir mahalleyi, bir dünyayı yoketmeye başladık bile...

Seve seve ve mutlu mutlu tek bir gün evimizde oturamıyoruz. Bakın işte gencecik çocuklarımız Kuzey Irak'a gidiyor yine. Kürt Devleti kurulmasın, Kerküklü Türkmenler'in başına bir iş gelmesin, petrolden belki biz de pay alırız. Ne çok siyasi serüvenimiz, ne çok siyasi neşelerimiz var. İçimizde kök salmış bir yığın korku, endişe... Evet, Kerkük bizimdi ve Lozan'da masaya konmadan önce bölgede bir yığın karışıklıkla gözümüzü korkuttular.

Şeyh Said isyanı, gerçek bir isyan. Tarih kitaplarında öğretilmesi gereken, bir isyanın bütün özelliklerini taşıyan, tüm korkularımızı özetleyen, cumhuriyet tarihimizin "demokratik" yönünü değiştiren bir isyan.

Şeyh Said, yaşını başını almış, ince yüzlü, uzun beyaz sakallı, uzun entarili, kalabalık bir ailesi, kardeşleri, damatları olan ve çevresinde itibar gören bir şeyh.

13 Şubat 1925 günü kalabalık bir grupla Piran köyüne gitmekte... Şeyhin kış günü bu yollarda ne işi var, sorusuna, babasının kabrine ziyaret için gittiği cevabında ısrarcı olur. Şeyh Said, mahkeme boyunca bütün sorulara samimi ve bir din adamı doğruluğunda cevap vermeye çalıştı. Onun büyük bir hınzır mı, yoksa, kullanılmış, oyuna getirilmiş cahil bir din adamı mı sorusunda tarihçilerin ağır basan görüşü, "kullanılmış" olduğu.

Şeyh Said'in kafilesindeki grupla jandarma arasında küçük bir tartışma çıkar. Jandarma silahlarını almak ister. Şeyh Said aracı olup yatıştırmak ister. Ancak, önleyemez, çatışma çıkar. İşte isyan ateşi burada başlar.

Şeyh Said mahkeme boyunca bu isyanı önceden planlamadığını, birden alevlendiğini söyler. Ancak, niyet olarak kalbinde bir isyanı taşıdığını, zaman zaman arkadaşlarıyla laik devletin dinden uzaklaştığını çokça tartıştığını söyler!

Şubat ortasında başlayan isyan, Mayıs'ın ortalarına kadar sürer. Köylüleri ve dağlıları arkasına alır. İki ay gibi kısa sürede Genç, Hani, Lice gibi ona yakın kasabayı, peşinden Elaziz'i işgal ve yağma ve talan, telgraf direklerini yıkar, bankaları boşaltır, jandarmaları esir alırlar.

Komutanlar ve valiler tayin eder. Mektuplarına "emirül mücahidin" imzası atar. Komutan tayin ettiği kardeşi, damadı, ya da şeyhlere emirler yağdırarak başkaldırıyı sevk ve idareye başlar.

Elazığ işgalinde komik şeyler de oldu, cephane deposu soyulurken ağzında sigarayı unutan bir isyancı yüzünden depo havaya uçtu...

Mahkemeden bir ilginç not daha, Şeyh Said'in adamlarından biri bir kadına tecavüz eder, kadın, Şeyh Said'e müracaat eder, "şeriat istiyorum" der, Şeyh Sait'e mahkeme heyeti, "kadın şeriat istiyordu, niye yardımcı olmadın" der, Şeyh Said şeriat gereği adamını toprağa gömüp taşlaması gerekiyor (recm), "yapamazdım, çünkü adamlarım dağılırdı" diye cevap verir.

Şeyh Said Diyarbakır'a saldırırken yanında beş-altı bin adamı vardı. Diyarbakır'ı düşürmek ihtilalin hedefiydi. Diyarbakır içinden kendilerine büyük destek geleceğini düşünmüşler ve bu destek gelmeyince de büyük hayal kırıklığı yaşadılar.

Bu umulan desteklerden en önemlisi, yörenin büyük derebeyi ailesi Cemiloğulları'nın da şeriattan, yani kendilerinden yana olduğu söylentisidir. Bu söylentiyi mahkemede itiraf etmesi, Cemiloğlu ailesinin başına büyük işler açtı. Aile bugüne kadar iflah olmadı. Cemiloğulları, uçsuz bucaksız arazileri olan, ailesinde Fransız gelinler olan, Diyarbakır'daki konaklarında piyanoları olan, çocukları Fransa'da okumuş tam bir derebeyi ailesiydi. Bu iftira yüzünden cumhuriyetle ters düşmüş bu aile hakkında bir çalışma, kitap yoktur.

Diyarbakır surlarla çevriliydi ve bir gelenek olarak akşamları tüm kapıları sıkıca kapanıyordu. İsyancılar Diyarbakır'ı ele geçiremedikleri için çok hayıflandılar. İfadelerinde Diyarbakır içine sadece kırk ila seksen askerin sızabildiğini söylediler. İçerden beklenilen destek gelmemesi isyancıların azmini, heyecanını kırdı. Şeyh Said mahkemede samimi pişmanlıklarda bulundu: "ahaliden sıtkım sıyrıldı, başarmış olsaydık bile bu ahaliyle birşey olmazdı, şeriattan yana kimse kalmamıştır." dedi.

İlginç bir not, PKK savaşında büyük rol oynayan helikopterler gibi, bölgeye gönderilen tayyareler keşif ve takipte çok önemli roller oynadı.

Şeyh Said, isyanın laik devlete karşı yapıldığını, isyan başarılmış olsaydı, medreselerin kurulacağını söyledi.

İsyan, dinci ve şeriatçı bir isyandı, Şeyh Said'in ısrarı buydu. Şeyh Said bütün ifadelerinde "şeriat" dışında bir emelleri olmadığını ısrarla beyan etti..

Ancak, isyanın arkasında "bağımsız Kürdistan" vardı, Halep'ten İstanbul'a kadar gidip gelen adamlarıyla İngilizler'le ilişki kurulmuştu.. Bir ilginç not daha, Şeyh Said'in adamlarından Kör Sadi İstanbul'da İngilizlerle görüştüğünü sanarak Türk gizli servisiyle görüştü. Kör Sadi, idam kararını "minnet ve şükranla kabul ediyorum" diyerek kabullendi. İdam kararı açıklandıktan sonra, isyanın önemli isimlerinden Hacı Ahti: "Yaşasın Kürtlük Mefküremiz" diye bağırdı...

Bir ilginç not daha, Güneydoğu'da kurtuluş savaşı Fransızlar'a karşı verildi. İstiklal Mahkemesi heyeti Diyarbakır'a Adana'dan hareket etmek istedi, ancak, tren çok pahalıydı ve Fransız işletmesindeydi. Trene para bulamayan heyet, hiç açılma-

Devamı Arka Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

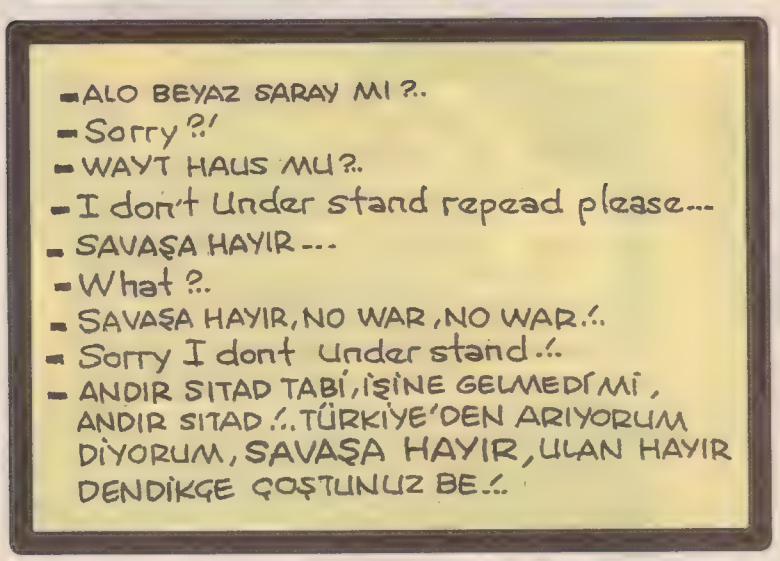

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ

mış, ilk defa otomobil geçen yollardan dolaşarak günlerden sonra Diyarbakır'a güç-bela yetişebildi..

Şeyh Said'in karizması büyüktü, "o mehdidir" ve "kıyam" başlamıştır propagandası yalınayak, başı kabak köylüleri dahi isyanın içine sokmuştur. Şeyh Said ısrarla, ben isyanın ne başındayım, ne önünde, kendimi isyanın içinde buldum, demiştir. Mehdi gözüyle bakılan Şeyh Sait için, o top mermisini eline alıp üflüyor, tayyareler düşüyor, diyordu köylü.

Mahkemede tuhaf şeyler de oldu, Harput komutanı ilan edilen Şeyh Şerif tamamen inkarcı davrandı. Bütün şahitlerle olayın başında olduğu belgelendiği halde isyanla alakası olmadığını, "herkes ordaydı, ben de içlerindeydim" diyerek suçlamaların hepsini reddetti. Hatta, isyancı komutan şehri işgal edince altına bir otomobil verildi, "neden bu otomobile bindin" sorusuna da "ne bileyim verdiler, bindim" dedi. Kendisine gösterilen emir mektuplarını "okumam yazmam yok" diyerek anlamadığını söyler, "peki başındaki sarık nedir?" denilince "sarık adettendir" diye cevap verdi.

Mahkemede ilginç olaylar birbirini izledi. Peçeli Şeyh namında bir şeyh ki önemli komutanlardandı, müridlerini, kurt, tilki gibi uluttuğunu, ayrıca zikir töreninde yüzünü peçeyle kapayıp, müridleri ayağına kadar gelip, bir Tanrı gibi kendisine "cemalini bağışla" diye yalvarıldıktan sonra peçesini açtığını...

İsyan, yüzlerce araştırmaya konu oldu, bin sayfa yazsan bitmez. Bir yönüyle, irticacı dediğimiz okuma-yazma bilmeyen şeyhlerin önderliği, arkasında, kürt istiklal fikrini benimseyen, aydın, okumuş insanların ortaklığı, arkasında İngiliz oyunu, olarak görülür.

Özetle, Şeyh Said isyanı bir Kürt hareketi mi, yoksa bir din hareketi mi sorusuna verilecek cevap, din hareketi görünümünde tamamen bir Kürt istiklal hareketidir!

Şeyhlerin cahilliği, kurnazlığı, İngiliz oyunu, genç aydınların Kürtlük sevdası, silahsız köylülerin şeyhlerin peşinden koşması, gibi inanılmaz detayları olan, ancak, hiçbir karanlık ve gizli yönü kalmadan bütün yönleriyle ortaya çıkarılmış bir isyan hareketidir!

Şeyh Said isyanı siyasilerce dallandırılıp budaklandırılmak istendi, ilginç sonuçlar yaşandı, Şeyh Said'e ısrarla, "şeriat"ın tesisi için kimlerden, nelerden etkilendi diye soruldu. Şeyh Said ısrarla, laik devlete karşı olduğunu, kadınların dans etmeye başladığını ve medreselerin kurulması gerektiğini söyledi. Mahkeme heyeti bu cevapları yeterli bulmayıp, mesela, okuduğunuz dergi, gazete, gibi sorular yöneltti. Şeyh Said, Terakkiperver Partisi'nin muhalif görüşlerinden etkilenirdim, dedi. Ayrıca, Sebilürreşad, Son Telgraf, Tevhidi Efkar, Tok Söz gibi dergilerin görüşlerinden etkilenirdim, deyince, kızıl kıyamet koptu. Bu gazetelerin yazar, başyazarları mahkemeye büyük tantana içinde getirilerek ihaneti vatandan yargılandılar, beraat ettiler. Bu taktiğin aynısı 28 Şubat'ta oynandı, bir takım gazeteciler işte andıç belgeleri falan, suçlandı...

Gelelim bu tarafa. İsyan haberi duyulur duyulmaz mecliste fırtınalar koptu. İsmet Paşa rahatsız, Heybeliada'da istirahatte idi. Başbakan Fethi Okyar'dı. İsmet Paşa acilen Ankara'ya geldi. Fethi Okyar bey mecliste isyanın derhal durdurulacağı konusunda heyecanlı ve çok dikkatli konuşma yapıp, bütün tedbirlerin alınacağını söyledi. Ancak, meclis çoğunluğu, tedbirleri yeterli görmedi. Fethi Okyar fazla şikayetçi olmadı, kibarca istifa etti, yerine İsmet Paşa geldi.

Burada, cumhuriyet Türkiyesi'ni bıçakla ikiye bölen ve sonuçları hala ve yıllarca sürecek büyük tartışma başladı. İsmet Paşa'nın başını çektiği grupla (bugünkü moda deyimle "şahinler" diyelim) Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Rauf Orbay arasında, tartışması ve sonuçları çok yaralayıcı büyük tartışmalar meydana geldi.

Ankara'da ve Diyarbakır'da iki ayrı istiklal mahkemesi kuruldu. Herkes bunda hemfikirdi, itiraz eden yok. Ancak, Rauf Orbay, Cebesoy, Karabekir Paşa, kurulan bu mahkemenin yetkilerinin meclisten fazla ve önde olmaması gerektiğini savundu.

Rauf Orbay ve arkadaşları, meclis yetkilerinin bir mahkemeye verilemeyeceğini savunurken, Halk Partili büyük çoğunluk karşı çıktı.

Devlet, millet, cumhuriyet büyük hiyanet içindedir, artık neyin hukukuna bakacağız, diyerek, Rauf Orbay ve arkadaşlarını safdışı bıraktılar. Ali Fuat Cebesoy'un, Rauf Orbay'ın, Karabekir Paşa'nın isyanı gerektiği sertliğiyle bastıralım, ancak, dikkatli olalım. Hukuku aşmayalım, meclisten büyük yetkileri hiçbir mahkemeye vermeyelim görüşü, bugünlere kadar mağlup oldu. Bu görüşü savunan insanlar, Mustafa Kemal'in savaş arkadaşlarıydı ve Cumhuriyet Türkiyesi'nin, iki, üç, dört numaralı isimleriydi, hepsi zaman içinde diskalifiye edildi ve beşinci sıradaki İsmet Paşa bir cuntayla iktidara oturdu.

En yakın arkadaşların birbirlerini suçlaması, düşüncelerin kuşkuya, vehime dönüşmesi meclisi sarstı, öyle ki, birkaç yıl sonra İzmir Suikasti patlak verince, bu mahkemelerde, işte bu Karabekir ekibi yargılandı. İp koptu. Meclis, devlet, Türkiye, İsmet Paşa ve onun cuntasının eline geçti.. Hukuktan, meclisten vazgeçmeyelim diye direnenler kaybetti...

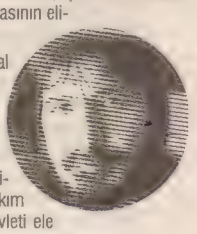

Rauf Orbay kürsüden "vehimle ülke yönetilmez" diye bağırıyordu. İstiklal mahkemeleri meclisin üstünde yetkiler aldı, devlet ve cumhuriyet düşmanlarını böyle bastıracaklardı. Hukuku iptal ettiler! Ancak, bunun doğurduğu sonuçları, torunları, PKK savaşı ve benzerleriyle yeniden ve aynen yaşadı...

İsyan bastırıldı, asiler asıldı. Aradan altmışbeş yıl geçti. Aynı isyan, aynı yerden, aynı gerekçelerle hortladı. Aynı mahkemeler kuruldu. Yine Türkiye'de cumhuriyete karşı isyan var, hangi hukuk, hangi haklar deyip, bir takım insanları, bu altmışbeş yıldan hiç ders çıkartmayan adamlar, meclisi, devleti ele geçirip, anayasanın önüne geçti.

Ve Rauf Orbay gibi düşünen, hiçbir şey, hukukun ve meclisin önüne geçmemeli düşüncesini savunanların hepsi PKK'cı ilan edildi! Emin Çölaşan zekasında yüzlerce aydın... Hukuk, meclis, yasa diyenleri, önlerine geleni PKK'cılıkla suçlayıp, dışladılar..

PKK isyanını hazırlayan neydi? 1970'li yılların doğusunda en çok konuşulan konu, doğunun ihmali, ikincisi cahil şeyh ve ağalar ve hepsinin üstünde, jandarma baskısıydı..

Son yetmiş yılda, doğuda yazılıp çizilenler, filmi çekilenler, anlatılanlar, mahkemelere geçen, toplanan, yasaklanan, dövülen tüm fiil ve olayları toplasak, elimizde kocaman, yıldırıcı bir sopa buluruz, bu: jandarma dipçiği... PKK isyanını hazırlayan meclis ve hukuk ve Allah tanımayan bu dipçiktir...

Hukuk olmayan yerde jandarma kol gezer. 40'lı, 50'li, 60'lı yıllarda isyan yoktu, ama, zavallı köylüleri, ezme, sindirme, küçümseme, yukardan bakma, yönetme, her türlü kanun üstü, kanun dışı uygulamalar kol geziyordu. Bütün bunlar "bir şüphe" üzerine gerçekleşiyordu.

Artık iş çığırından çıktı ve PKK bağımsız bir Kürdistan kurmak istiyor. Ancak, PKK isyana kalkışırken bütün gücünü devletin işkencesinden, jandarmasından, yani hukuksuzluğundan aldı.. Kitlelerini, doğuda köylülere yapılan zulüm ve gaddarlıkları anlatarak topladı. Babaları, anneleri, gözleri önünde aşağılanan, gururları kırılan, bu hikayelerle büyüyen gençleri ayaklandırmak çok zor olmadı.

PKK hareketiyle Şeyh said isyanı arasında büyük paralellikler var, ikisinin de ortak özelliği, köylü, hatta, dağlı isyanı oluşudur. Köylü hareketler devlet kuramaz. Şehir uygarlıktır, her iki isyan şehre sızamadı, şehirden yüz bulamadı. Talabani, Barzani türü adamlar, dağ karakolu komutanıdır, dağlıları mavzerleyip, gümrük kapısı tutar, petrol kuyusu başında bekler. Bu tür dağbaşı karakolu devletlerini devlet haline getiren ulusal tarih, dil, kültür, ortak edebiyat değildir, karşılaştıkları yoğun baskılar ve bitmeyen iç karışıklıklardır. Jandarma dipçiği, dağlıları ortak bir heyecan, ortak bir şuura doğru yönlendirir. Çünkü gelmiş geçmiş tarih içinde en gururlu insanlar, dağlılardır, işte Çerkezler en güzel örneğidir.

Siyaset bilimi öğrencileri, genç kaymakamlar, bütün okuduklarınızı bir yana koyun ve önce şunu öğrenin, bir dağlıya atacağınız tokatın yankısı üçyüzyıl sürer...

PKK isyanı önü alınamaz hal alınca, kurulan mahkemeler, çıkartılan yasalar, aynen İsmet Paşa hükümetinin İstiklal mahkemelerinin rolünü oynadı. Bu iç savaş günlerinde demokrasi, hukuk, çiğnenmesin diye ayağa kalkanlar yine dışlandı, yine PKK'lı olmakla suçlanıp, sindirildi.

Şeyh Said isyanında dahi mahkemelere meclisi aşan yetkiler vermeyelim diyenlerin torunları aynı demokratik taleplerle kamuoyunda bağırdılar, çağırdılar ve yine vatan hainliğiyle suçlandılar.

Ve asırlarca jandarma dipçiğiyle yaşayan doğulular. Olağanüstü hal henüz kalkalı bir ay olmadan, bugün yine, allem kallem, büyük bir savaşa sürükleniyor. Gerekçeler Şeyh Said'den beri aynı. Büyük devletler Kerkük'ü elimizden alıyor, petrol, kürtler devlet kuruyor. O kadar haklı sebepler için, torunlarımız, torunlarımızın torunları bin yıl daha savaşacak.

Türk devleti ve Amerika, "demokrasi", barışçı ve mutlu bir yaşam için değil, sadece "ateşkes" için istiyor. Yani daha çok silahlanma ve mezar kazıp vakit kazanmak için, boşluklarda demokrasi istiyor.

Olağanüstü hal henüz kalkmıştı ki, daha birkaç soluk, nefes almadan doğulular, dünyanın jandarmasını topraklarında buldular.

Kardeş olmasınlar. Komşularıyla iyi geçinmesinler. Ticaret yapmasınlar. Şarkı-türkü söylemesinler. Konsere gitmesinler. Derelerinde yüzmesinler. Caddelerde gençler elele yürümesin. Kebapçılar, otelciler çalışmasın. Dağlarında piknik yapılmasın. İnsani hiçbir şeye fırsat verilmesin. Kardeşlik için zaman ayrılmasın. Bir savaştan çıkıp diğerine girsin. Daha çok katil, daha çok gaddar, daha çok kin

sahibi olsun. Tatlı tatlı muhabbetin, çalışmanın mutluluğunu tadmasın. Birbirlerini boğazlasın. Sonra, üstlerine jandarma gönderip sizler "hainsiniz" yaşamayı bilmiyorsunuz diye hepsini boğazlayalım...

Türk devletinin Amerika'nın savaşa gir baskısına vereceği cevap basitti: "kardeşim iki saniye dur, daha üç gün olmadı savaştan çıkalı".. Tam tersini yaptı: "ben dağlarda çok Kürt isyancı öldürdüm, dünyanın en tecrübeli subayları bende, şimdi savaş çıkarsa bendeki tecrübe çok işe yarar.." dedi...

İşte yine onlar, yine haklı sebepler!

Hepsinin o kadar haklı sebebi var ki, hepimiz cepheden cepheye koşmalıyız, kardeşlerimizi öldürmeliyiz. Dış politikacılar, emperyalistler, yazarlar, leşçiler, herkes o kadar haklı sebep ileri sürüyorki, kardeşçe, barış, demokrasi isteyenler "vatan haini, vahşi insanlar" gibi dışlanıyor.

Irak haklı, Amerika haklı, Türkiye haklı, Kürt haklı, İsrail haklı, Araplar haklı... Hepsi haklı...

Haksız olanlar, kardeşçe, bitkilerin, derelerin, dağbaşlarının içinde özgürce yaşamak isteyenler... Haksızlar, çünkü, dünyanın en saygısız, en vahşi düşüncesini taşıyorlar: Yaşamak istiyorlar. Yaşamak isteyen bu manyaklar, bu şizofrenler, bu paranoidler, bunlar, yaşamanın hiçbir haklı sebebi kalmadığı halde, inad edip hala yaşamak istiyorlar.

O kadar haklılar ki, canlıların, bebeklerin, ağaçların, yaşamak için şansları, sebepleri kalmadı. Üstelik, yarın gelecek şehit ailelerinin yüzüne bakmazlar, şehid ailelerine yardım da etmezler, şehid ailelerine saygı da duymazlar, çünkü bunlar hainler... Bunlar, savaşta canını tehlikeye atıp cepheden cepheye kahramanca koşmuş komutanlarımızı dahi sevmezler.

Doğuda Kürt isyanı başlayınca hepimiz aile secerelerimizi hayatımızda ilk defa gözden geçirdik, bizde kürt var mı, dededen, nineden soruşturduk. Kürt eniştelerimize şüpheyle baktık. Yıllarca lisede, üniversitede aynı takımda oynayıp aynı kıza aşık olduğumuz arkadaşlarımıza şüpheyle baktık. Hepimizi bir şüphe, vehim hastalığı sardı...

Endişe, yani, mutsuzluk hastalığı. Birey, etrafına, kendine güvenmiyor. İnsan olduğuna, yaşaması gerektiğine, kuşlara, çiçeklere, gözlerine, beynine, kalbine, bedenine güvenmiyor, çünkü şüphe ve vehim hiçbir şeyden tad aldırtmıyor ona. Yolda yürüyorsa düşerim diyor, mehtap varsa, ay orda neden dönüyor diyor, uyurken gece biri beni bıçaklar diyor. Durduk yerde milyonlarca insan hiç sebep yokken nedensiz korkular içinde mutsuzlukla çırpınıp duruyor. Savaştan sonra Batman'da onlarca kız intihar ediyor... Kızılay ve Beyoğlu'nda bir basit basın açıklamasını devlet onbeş yıldır tam dörtyüz polisle başında bekliyor, yani, tedbir alıyor...

Tarihin gelmiş geçmiş, en yaygın bulaşıcı hastalığı, mutsuzluk. Endişe, II.Dünya savaşından sonra, batıyı, vebadan, koleradan beter sallayıp durdu. Öyle ki artık her kişiye bir psikiyatr düşüyor, artık hem psikiyatr hastasına hem hasta psikiyatra inanmıyor, devlet bireyine, birey devletine, kimsenin kimseye güveninin kalmadığı bir dünya.

Savaş, keşke öldürdüğüyle kalsa. Keşke bir maç gibi, cepheye gidip, otuz, elli onlardan, otuz, elli bizden ölüp, geri gelsek. Savaş acılarını üç-dört-beş kuşak sürdürüyor. Mutsuz, güvensiz babalar trajedilerini, baskıcı, korkak, güvensiz, gururu kırılmış, tokatlanmış, sürülmüş hastalıklarını torunlarına geçiriyor, ikigün süren savaşın acıları yüzlerce yıl devam ediyor.

İşte yine başladılar.

İşte yine onlar. Kaç yüzyıldır savaşıyorlar. Museviler, müslümanlar, hristiyanlar, hepsinin o kadar haklı sebebi var ki, durmaksızın bu haklı sebeplerle savaşıyorlar...

Hepsi aynı kitabı okuyor, çeviriyor sayfayı, yine savaşıyor.

Hepsi binlerce mabed kuruyor, dualar okuyor, ertesi yıl, aynı mabedleri bombalıyor, ağlıyor, tekrar kuruyor, tekrar parçalıyor, öldürüyor.

İşte yine onlar, Tanrım yine onlar... Yine hep beraber, yine aynı anda yanyana savaşıyorlar...

Üniformalar, silahlar, bomboş korkular üretir, asker!

Sen Tanrı'ya bakma asker, bugünlerde ne sevdiği belli, ne sevmediği!

Asker! Muhtaç olduğun kudret, yüzüne nedensiz gelip oturacak bir tebessümdür.

Bütün endişeleri, bütün paranoyaları yok eden yüzümüze gelip oturan yalnızca bir tebessümdür. Ne topta ne silahta, insanlığın bütün kuvveti bir tebessümde saklı. Ne fırtınada ne kasırgada Tanrı'nın bütün kudreti, yüzümüze asılı bir tebessüm. (Bir okuyucum, asker çocuk vedalaşmak için telefon etti: "Annem temizliğe gidiyor, ben savaşa gidiyorum" dedi.)

Yola çıkma asker, geri dön asker... ABD'li asker, İngiliz asker... Üniformanı çıkart asker. Kabeyi, Süleymanı, çarmıhı, rengini, ırkını, soyunu sopunu, kahramanlığını, cesurluğunu, çıkart asker!

Nedensiz korkularından, tarihinden, kininden, düşmanlarından, soyun asker! Dünyanın bütün askerleri soyunun artık! Mermiler değil, sevgiliniz öpsün teninizi! Hatıra olarak değil, hayatın hepsi olarak bir çiçek al eline asker! Tabutunun üstüne yığılmadan karanfiller... Annenin kanlı yaşları ve yolduğu saçları dökülmeden... Belki silah çekmeğe vakit bulamadan, papazlar törenine koşacak, bütün mezarlar aynı boyda ve binlercesi yanyana...

Bütün tarihi başından sonuna inkar edelim, asker. Bütün dinleri başından sonuna inkar edelim, asker. Tek başımıza, çırılçıplak kalalım, asker. Nedir ki bu dünya, üçbeş gün bakıp gideceğiz.. Tanktan, zırhtan derimizi sıyıralım asker.. Göklerden geçen yağmur bulutu gibi sessizce ağlayarak, soyunalım asker...

Amerika'nın çocukları, İngiltere'nin çocukları, çiçek çocukları gibi, savunmasız bırak kendini, silahsız... Cevap verme, şaşırtıcı bir sakinlikle, bekle asker..

Sebepsiz korkular, içimizde, bombalardan beter patladığında.. Ne olur, bu dünyanın tanımadığı acayip bir hasta gibi sessizce bekle, asker.. Birazdan geçer, deyiver. Rıhtım boyunca mendil sallayanları unutma asker. Bir bebek gibi gülümse...

Gülümse asker... meyvesidir hayatın tebessüm..

Elmalar gibi, çimenler gibi, buğdaylar gibi, erikler gibi, bekle ve gülümse asker...

O gülümsemeyi bekle...

Kendimizi korumak için ne çok önlem alırsak, o kadar insan ölecek asker. Hiç şansımız yok asker! Savaşmadan teslim olalım, bedenimize, mutluluğun resmi, şu insan bedenimize teslim olalım...

Ey nedensizce insan yüzüne gelip oturan tebessüm. Çıkıp gel artık, bombalar patlamadan!

nihatg@leman.com.tr

Hocam Neden Sadece Siz

Merhaba Leman dostları; Ben Mersin'de görev yapmakta olan bir öğretmenim. Geçenlerde benim de üyesi olduğum Eğitim-Sen'in "Savaş'a Hayır!" demek amacıyla düzenlediği bir saatlik iş bırakma eylemi vardı. İnanır mısınız 40 öğretmenin bulunduğu bir okulda sadece 4 öğretmen bu eyleme katıldı. Göğsümüze "Savaş'a Hayır" kokartı taktık ve eylemden sonra derslere girdik. Öğrencilerim de bana "Hocam bu kokartı neden sadece siz takıyorsunuz?" diye soruyor. İşte ben bu noktada söyleyecek söz bulamıyorum ve arkadaşlarımdan da hem mesleğim hem de insanlık adına utanç duyuyorum. Öğretmenlerin konuştukları tek konu olası bir savaşın piyasalara etkisi ya da Mersin'e kadar ulaşması muhtemel bir kimyasal bomba! Kimsenin Irak'ta yaşayan insanlara ne olacağıyla ilgilendiği yok. Umurlarında bile değil. İnsanların burunlarının dibinde yaşanacak olan bir katliama bu kadar duyarsız kalması beni dehşete düşürüyor. Ben sadece bu konudaki rahatsızlığımı dile getirmek istedim. Sağlıcakla kalın... Teşekkürler Leman.

stirner2003@yahoo.com

"Görüldü" Yazan Sayfalar ve İnternet...

Leman ve Leman dostlarına... Bugün de hebercisi tutsak geçecek bir diğer günün ve ertesi... Sıralanmış zaman birimi yalnızlığa akıp giderken "Dicle" misali... Ve şimdi köpüklerinde hayallerimi yüzdürdüğüm nehri de göremiyorum. Mağduruyum; Zengini olduğumu sandığım şeylerin yoksulu kalmışken. Herhalde, yalnızlık böyle bir şey olsa gerek, hep bir kaybedişin başlangıcı... İşte bundandır ki, özgürlüğe olan tutkum, yalnızlığıma bir isyan, belki de bin isyan... Manevi doyum ya da çıkarlar çatıştığında unutmalar, kopmalar oluyor. Malum göz önünde değil, çok ıraktayız. Can dediklerimiz de yabancı kalıyor buralara. Çünkü hapishaneleri öyle yüksek yerlere yapmışlar ki, kimseler uğramıyor. Biraz da istemiyorlar. Buralarda yaşam; yalnız, yarım-eksik... İnsan sesinin çığlığının, yankısının suratına tokat gibi çarptığı beton duvarlarda, dost seslere, sevgiyle yazılan satırlara ihtiyaç duyuyor. Ya da paylaşılacak, tartışılacak şeylerin ortak noktasına payidar olmak. Zira; ayrı düşüncelerde olan insanların bile ortak bir noktası vardır, paylaşabilecekleri dostluk ve yalnızlık adına.. Bazen boş kalabalıkta dahi yalnızdır insan. İnsanlar yalnız olduğu için değil, yalnızlığını anlatabileceği birisi olmadığı için yalnızdır.

Günümüz koşullarında, yüreğimizin ifadesi beyaz sayfalara dökülen kelimeler yerini, internet sitelerine, çetleşmelere, imeil ve cep mesajlarına bırakmışsa dahi, biz mapuslular için duygunun, düşüncenin, yanki bulduğu "görüldü" damgası yiyen beyaz sayfalardır... Karalayıp anlattıkça rahatlıyor insan, yankı bulacağından emin olarak.

Bu soğuk beton duvarlarda kocaman yüreğimize küçük sevinç olarak sığdırdığımız beyaz sayfalar hep ısıttı bizi ve yüreğimizi. Tüm sıcak yüreklere sonsuz selamlar.

Doğan Aydın Özdemir
E Tipi Kapalı Cezaevi
Bağlar/Diyarbakır

Biz Uzaylı Değiliz

Toplumumuzdaki düşüncesiz insanlar yüzünden lezbiyenlik ayıp bir şeymiş gibi görülüyor. Bence lezbiyenleri bu kadar küçük düşürmek, onları ahlaksız ilan etmek üzüntü verici. Bu insanlar yüzünden lezbiyen olduğumu kankamdan başka kimseye söyleyememem ve aynaya baktıkça kendimden nefret edip, utanmam gerçekten çok onur kırıcı. Burdan, birbirlerine "lezbiyen" diye küfür edenlere, "lezbiyen olsaydım intihar ederdim" diyenlere sesleniyorum, lezbiyenleri uzaylı olarak görmeyin. Bir lezbiyen olarak söylemek istediğim bir şey daha "İrem seni çok seviyorum".

Burdan bütün Leman emekçilerine, Leman dostlarına ve Karşıyakalılara selamlar.

ASİTGGCG/Ankara

Uzatın Elinizi

Bütün şarkılar, türküler gurbeti anlatırmış meğer. Yeni anladım bunu. Ankara'da da yalnızdım gerçi. Ama üç-beş tane de olsa çok sağlam dostlarımı bırakarak geldim buraya. Burası Bursa'nın Keleş ilçesi. Şarkılar, şiirler, kitaplarım, Leman (en çok da Nihat abi). İşim zordu yoksa.. Burada dört-beş tane Leman satılıyor. Çok merak ediyorum. Kimsiniz siz? Bu ufak yerde hayata kahkahalarla ve öfkeyle müdahale eden bu dergiyi okuyanlar kim?.. Yalnız kalmak istemiyorum artık. En azından varolduğunu bilmek güzel. Burada yapacak hiçbir şey yok. Keleş'de üç-beş, tüm ülkede yüzbin Leman okuru. Varlığınız bilmek güzel. Burada yapacak hiçbir şey yok. İnternet bile yok. Ben de mektup istiyorum sizden.

Pir Sultan'dan Davut Sulari'ye, Ruhi Su'dan Livaneli'ye... Ahmet Arif'ten Yılmaz Odabaşı'na... Şiirler, türküler ayakta tutuyor beni; "şu kahpe dünyanın orta yerinde" elinizi uzatın istiyorum. Birbirimize elimizi uzatmalıyız. Üşenmeden...

Ender Bıyıklı
Ertuğrul Gazi Mah. Atatürk
Cad. No:4 Keleş/Bursa
enderbiyikli@mynet.com

Alaaddin'in Lambası

Emekli olduktan sonra bir türlü iflah olamadım. Doktorların tavsiyesine uyarak sportif hareketler yapmaktan bıktım usandım. Sonra tarihi yerleri gezen yaşlı turistlerin dinçliği dikkatimi çekti. Bu yaşlı turistlerin dinçlik gizemi, bu tarihi yerleri gezmelerinde saklı olamazmıydı? Vakit geçirmeden hafif elbiseler giyip düştüm yollara. Bir tarihi kaleyi gezerken bir anda duvar çöktü. Üstüme başıma birkaç taş isabet etti ama neyse ki kazayı ucuz atlattım. Düşen taşların arasında çaydanlık biçiminde bir cisim gördüm. Hani Alaaddin'in lambası dedikleri cinsten. Bu cismi elime alıp biraz kurcalayınca içinden çıkan buharlar, dev bir adam olarak karşıma dikildi. Ve: "Dile benden ne dilersen" dedi. Sonra içimden bir emekli ne diler diye geçirdim. Tabi ki maaşına zam diler... Çok şükür bu zam da verildi. En iyisi verilen bu zammı geri alacak şekilde yeni zamların yapılmasını önle desem, bu dev yapılacak zamları nasıl denetlesin? Bizde daha bunu kimse başaramamış. En iyisi git benim evin bir odasını para doldur demeli. Bu da olmaz. Çünkü dev bu parayı babasının yanından getirecek değil, oradan buradan çalıp getirecek, bu da hem suça teşvik hem de suç ortaklığıdır. Peki bu dev adamdan bir faydalanma yolu yok mu? Buldum, hemen bir kameraman çağırmalı ve bu devle güzel bir röportaj yapmalı. Ama seçim, geçim ve de o biçim sorunu olmayan devin röportajı ilg içeker mi? derken aklıma gelen bir soru beni heyecanlandırdı. Başarı zincirinin halkalarını çoğaltmak için sakal traşı olacak kadar zaman bulamayan bir gazeteci edasıyla: "Sayın dev" dedim. "Şimdiki teknolojiyle bir insanı buharlaştırıp bir kabın içine hapsetmek mümkün değilken seni hangi güç bu hale getirmiştir?". Dev oldukça şaşkın: "Dilek yerine ilk defa bir soruyla karşılaşıyorum. Sorunuz beni çok etkiledi. Kaç milyon yıl oldu bilemiyorum. Zaman mevhumunu yitirdim. Uzayın derinliklerinde bir gezegende yaşardım. Birbirleriyle savaşmaktan başka iş bilmeyen komşu gezegenlerin insanlarına sevgiyi, saygıyı ve hatta hamamda yıkanmayı biz öğrettik, sonra komşu gezegenin insanlarıyla ticareti geliştirdik. Mal aldık, mal sattık. Ne oldu bilinmez, galiba çok nutuk attık; onlar çalıştılar biz yattık, onlar zengin oldular biz battık. Huylu huyundan vazgeçmez demişler. Adamlar güçlenince hem birbirlerine hem bize saldırmaya başladılar. Savaşmaktan yorgun düşünce de "Bu iş böyle olmaz. En iyisi, gelin helalleşelim ve de globalleşelim. Bundan sonra suçluları dahi asmak ve kesmek yok" dediler. Ve cezaevleri doldu taştı, terör haddini aştı. Ve bu işe ilkel bir çare buldular. Bütün suçluları uzay gemilerine doldurarak yaşama elverişli gezegenlere bıraktılar. Sıra bizim gezegene geldiğinde ise ekimi ve dikimi kısıtladılar. Her yanı ulusal park ve sit alanı ilan ettiler. Ve benim gibi dev adamları moleküllere ayırarak turistler için taklit tarihi lamba yapan Alaaddin'in lambalarına doldurdular. Ve bu gezegene attılar." dedi.

Bir siren sesiyle kendime geldim. Ağzımda oksijen maskesi, kolumda serum bir ambulansın içindeydim. Yüzümü silen hastabakıcı: "Bak Allah'ın işine, çöken kale duvarının altından adam sağ çıktı" diyordu.

Abdurrahman Aybacı/Adana

"Petrol İçin Kan istemiyoruz"

Önce hep bir ağızdan "yarın belki savaş çıkabilir" dedik. Sonra bu kelimeler yerini "yarın büyük ihtimalle savaş olacak" cümlesine bıraktı. Nihayet bir "oh" çektik ve yarın savaş olacağına kesin karar verdik. Herşey bir pembe dizi gibi gelişti. Biz de öyle izledik. Ama şundan eminim ki eğer savaş çıkacaksa (ki kaçınılmaz) yaşanacaklar asla bir pembe dizi olmayacak.

Yarın "emparyalist güçler" binlerce kilometre öteden, onbinlerce asker ve daha hiç denenmemiş "reklamlık" silahlarıyla komşumuzu vuracak. Sırf "terörist devlet" olduğu için. Nükleer ve kimyasal silahlara sahip olduğu için. Ve bunları Birleşmiş Milletler (BM) denetçilerinden sakladığı için. Üstelik bu suçlamaların hepsi daha kanıtlanmamış iddialar. Yani "ortada yargısız infaz" var. Bir halk, daha yargılanmadan yok edilecek. Ve "suçlu devleti" suçlayanların elinde düzinelerce nükleer ve kimyasal silah bulunuyor. Ama dikkatinizi çekiyorum; "elinde", ülkelerinde değil. Çünkü bu silahların ülkelerini kirletmesini istemiyorlar, silahları sömürge ülkelerde konuşlandırıyorlar. Bunları da herkes biliyor. Ey yurdum insanı soruyorum sizlere, bu savaşta vurulacak olan yalnız Irak mıdır? Hayır, kesinlikle değil. Sensin sen!.. Uyuma artık uyan... Ya arkadaş biz bu kadar mı duyarsızlaştırıldık? Duyarsızlaştık? Biliyorum belki de ilerde olabilecek herşeyi biz çoktan hakettik.

Evet yarın büyük bir savaş olacak ve bir ülke de haritadan silinecek. Süper güç bir sihirbaz edasıyla bir devleti de himayesi (sömürgesi) altına lacak. Tüm bunları da dünya barışı için yaptığını söyleyecek "utanmadan, pişkince"... Hani son günlerde çığ gibi büyüyen eylemler yapıyor tüm dünya barışseverleri. Ve bir slogan atıyor tüm bu insanlar "hep bir ağızdan". "No blood for oil": Petrol için kan istemiyoruz!

Evet bir devlet bu savaş sayesinde zenginliğine zenginlik katacak. Ama sadece bu yüzden yüzbinlerce insan ölüme hamkum edilecek. Peki savaş Saddam yüzünden çıkacaksa bu masum insanların suçu ne? Soruyorum BM'ye: Sizin iddia ettiğiniz gibi savaşı uluslararası toplum mu istiyor? Kesinlikle hayır! Eğer sizin dediğiniz gibi olsaydı, bu savaşa ilk başta 500 bin Amerikalı hayır der miydi? Bu yalana ancak kuklalar inanır. Peki ya bu savaş olacaksa, ölecek olan yüzbinlerin hesabını kim verecek?

Barış içinde kalmak dileğiyle..

Özcan Özlem/İzmir

O Gün

Gidiyorum! Herşeyi, yaşanan ve yaşanacak birçok anıları geride bırakıp, gözlerimdeki nemle uzaklara gidiyorum... Gidiyorum! Ardımda sevdiklerimi bırakıyorum ve bir de hiç sevemediğim, keşke sevseydim dediklerimi... Çok zor, çok zor biliyor musun gitmek! Herşeyi silip yeniden başlamak... Unutmak! Unutulan unutanı çoktan unutmuşsa hiç koymaz bu ona. Ama ya unutmamışsa!.. Bilmiyorum! Belki de her şeyden korkuyorum. Bazen ölmek istiyorum; hiçbir şey yaşamadan, acı çekmeden... Hayat diyorum, yaşamaya değer diyorum ama hiçbir zaman yaşamıyorum. Yaşamak istiyorum; tam yaşıyorum dediğimde sırtımdan vuruluyorum... Neden ben diyorum bazen. Bu soruyu her sorduğumda, bir cevap bulamadan boşver diyorum; gözlerimi kapatıp hayal dünyasına dalıyorum.

Ama biliyorum... Birgün bitecek bu ızdırap. Belki o gün beni sevenler için sessiz ve karanlık birgün olacak. O karanlık gün benim aydınlık günüm, o sessiz gün benim saatlerce güldüğüm gün olacak. O gün benim ölümüm olacak!..

Bu satırlar ölümü düşündürse bile size; unutmayalım!.. Ölüm ne bir son ne de çare. Sadece bir kaçış hayattan. Bencillik belki de. Gelecekte yaşanacak sevgileri; seveceğimiz, hayatımıza girecek masum sevgilimizi terkedip gitmek. Hayattan kurtulmak için onları terketmek... Ne ölelim dostlar, ne de öldürelim!.. Unutmayalım ki hayat her şey rağmen yaşanılmaya değer. Belki de sırf Azrail'e kıllık olsun diye yaşanmalı!..

Feryat Bozbek/İstanbul

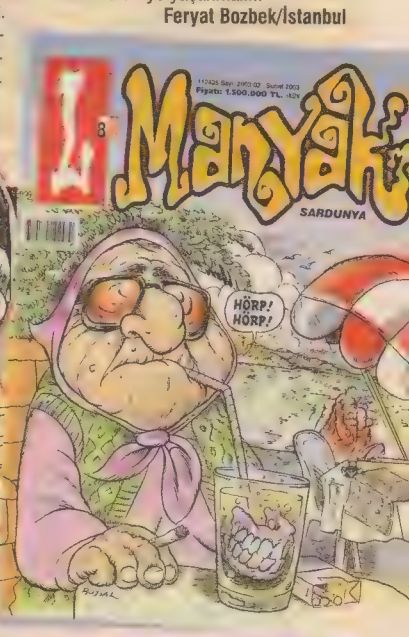

LeMan
Sayı: 2003 Perşembe
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) • Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN • Kemal ARATAN • Atilla ATALAY • Can BARSLAN • Bahadır BOYSAL • Mehmet ÇAĞÇAĞ • Gökhan DABAK • Cezmi ERSÖZ • Ramize ERER • Kaan ERTEM • Metin FIDAN • Nihat GENÇ • Feyhan GÜVER • Gunen İÇOĞLU • Lutfü OFLAZ • Aslan ÖZDEMİR • Vedat ÖZDEMİROĞLU • Suat ÖZKAN • Ender ÖZ-KAHRAMAN • Feyzi ÖZŞAHİN • M. ÖZKANOĞLU • Vacip ÖRGER • Behiç PEK • Sefer SELVİ • Derya SAYIN • Özge SAMANCI • Galip TEKİN • Mahmut TİBET • Alp Tamer ULUKILIÇ • Ahmet YILMAZ • Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU • Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU • Tanzer ERCANPOLAT • Mert HOŞGÖR • Fikret ÖZDEMİR • Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN • Renk Ayrımı: M.ÖZKARA • Ali Ekber USLU • Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU • Engin ÖZDEMİR • Satış: Cengiz KOCALI • Müessese: Ali YAVUZ • Baskı Sorumlusu: Özeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

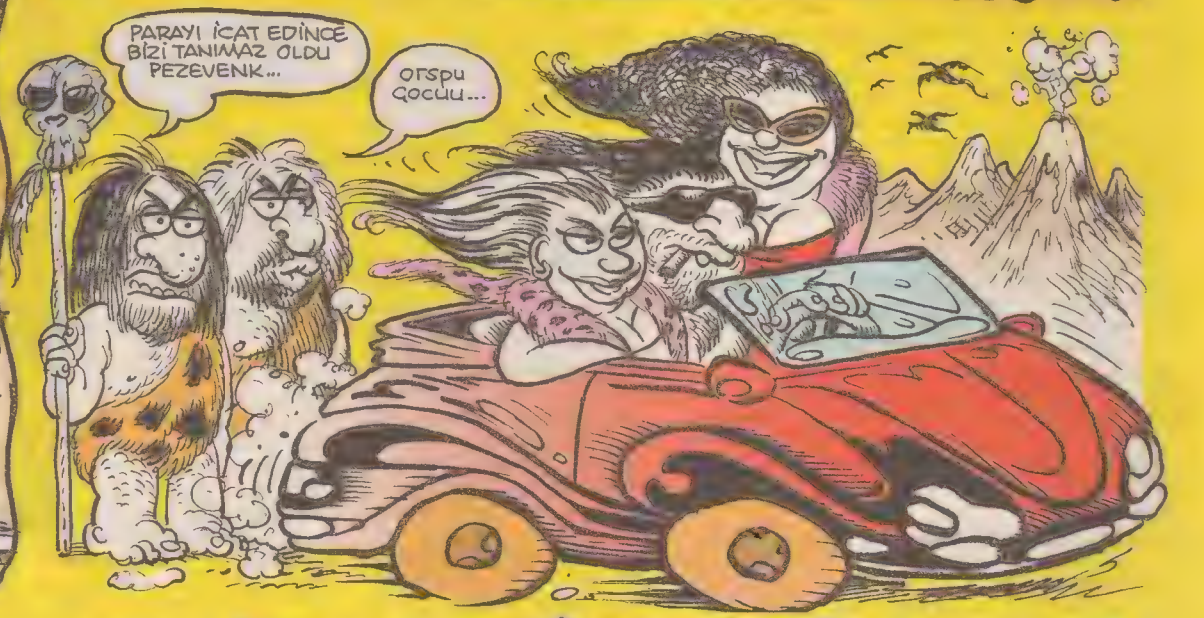

588

13 Şubat 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/07- 750.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

SEVGİLİLER GÜNÜ KUTLU OLSUN DA SAPLAR N'OOLSUN...

ABİ SEVGİLİLER GÜNÜN OLSUN.!.. NE GÜZEL, NE MUTLU SİZE ABİ EN ZOR İŞİ HALLETMİŞİNİZ...

YENGEYE HEDİYE ALDIN DİMİ?..

TADIM

SAĞOL ABİ... ALLAH DAİM OLSUN.!..

BU ARADA BAYRAMINIZ DA KUTLU OLSUN...ÇEKİRDEK VERİİM Mİ?..

SAĞOL BELHUDAR OL KARDEŞ...EVET O İŞİ HALLETTİK...

ALDIK BİŞEYLER DARISI BAŞINA.!..

YOK SAĞOL...GİT ARTIK SEN.!..

İYİ BAYRAMLAR

Akşamsefası

...FEYZİ ÖZŞAHİN

feyzi@leman.com.tr

Derya Sayın Sevgililer Günü

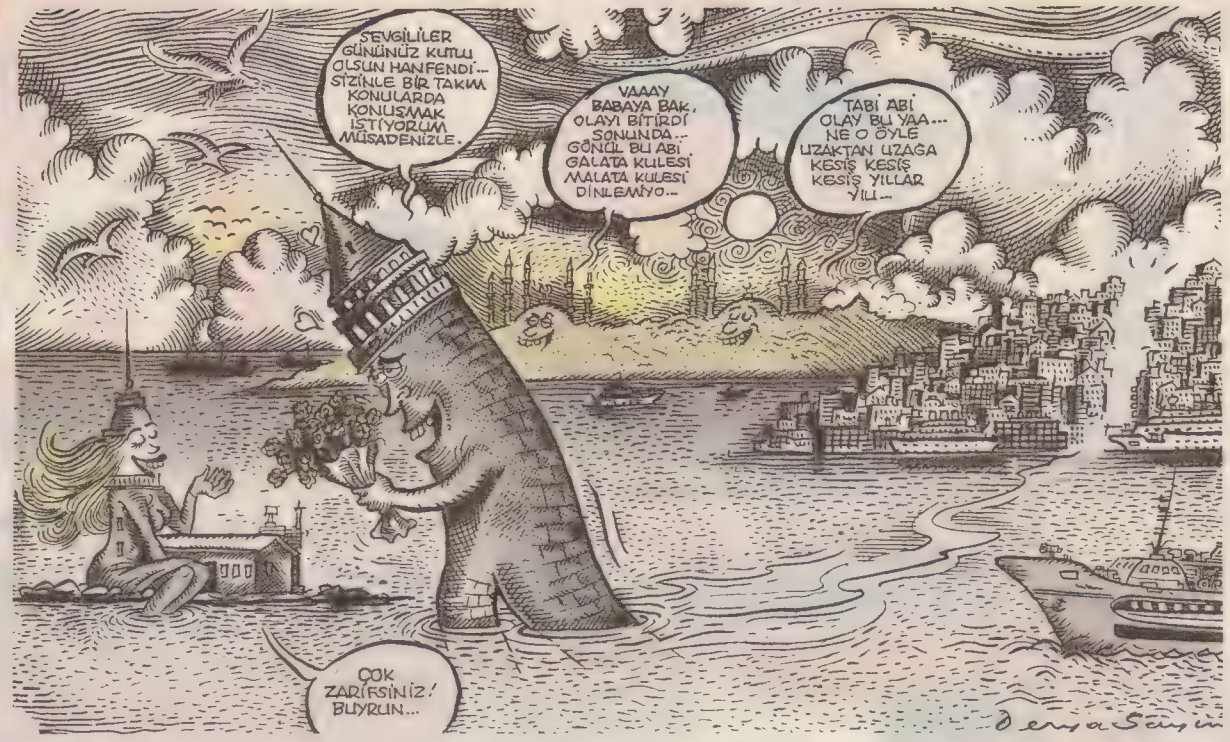

Ayşe Arman'dan kadınlara "Sevgililer Günü" tavsiyesi: "Hem ahtapot hem kedi olun"

ÖZGE SAMANCI

LeMan

Amerika Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın, BM'ye sunduğu Irak'a ilişkin kanıtlar, dünyanın yüreğini hoplattı..

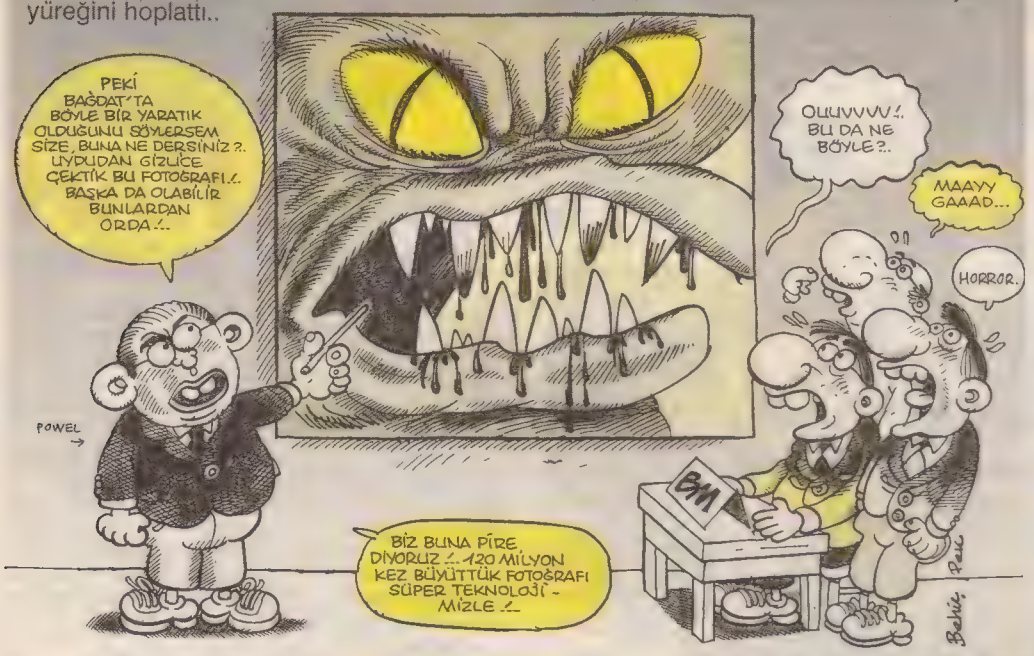

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin dış duvarını boydan boya kaplayan modern dünyanın savaş karşıtı manifestosu niteliğindeki Picasso'nun "guernica" tablosu, Powell savaş gerekçelerini açıklarken mavi bir perdeyle kapatıldı..

SAVAŞA "EVET" İÇİN EL KALDIRANLAR
insanlığın vicdanına mahkumsunuz

EL TAYYİP
muhalefette müslüman iktidarda hristiyan demokrat

C.POWELL
savaş çığırtkanı

DEMİR AT&ÇIĞLIK ATAN KARTAL
amerikanın dallama katil sürüleri at eşek isimlerinden ordu türeten embesiller

BAŞBAKAN GÜL
savaş stilisti kapalı devre barışsever

KARAR ANI
kabzımal duyarlılığı

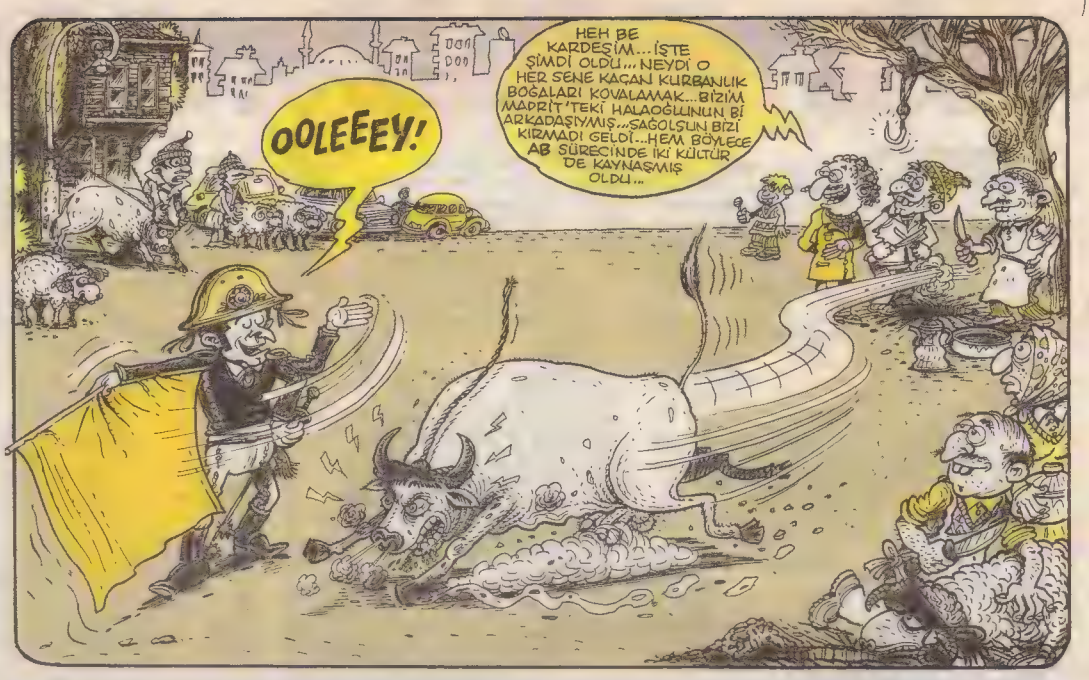

GİT DERGİSİ'NİN HERŞEYİ VE YENİHARMAN'IN MUHABİRİ ARKADAŞIMIZ TİMUR DANIŞ VE 20 AYLIK OĞLU YUNUS, SAVAŞA KARŞI ANKARA'YA YÜRÜYOR...

Hareket: 14 Şubat Cuma saat 10:30 Karaköy'den vapurla Kadıköy'e geçiş... Saat 11:00 Kadıköy-Beşiktaş Vapur İskelesi Basın Toplantısı ve Hareket... Bütün okurlarımız destek için davetlidir...

Ben ve oğlum, Amerika ve İngiltere'nin Irak'a karşı yarattığı saldırı durumunu ve her an savaşa dönüşebilecek bu gerginliğin yaşantımızı bozması, tedirgin etmesi, tehdit etmesi durumuna evimizde oturarak katlanamıyoruz. Baba ve oğul elimizden gelen, evimizden çıkıp savaşa hayır diyerek yürümektir.

Aynı zamanda, ülkemiz, komşumuz Irak ve onun komşularıyla tüm dünya savaş tehditi altındadır. Bu savaş şehrimizden, ülkemizden ve tüm dünyadan insanların yaşamlarını etkiliyor ve savaşa karşi hayır sesleri çok çeşitli şekillerde, çok renkli olarak seslendiriliyor. Yaptığımız yürüyüş tüm savaşa karşı çıkışların bir parçasıdır. Adımlarımızı tüm barış yanlılarının çabalarına katıyoruz. Yürüyüşümüz boyunca insanları 1 Mart'ta Ankara'da yapılacak **Barış Mitingi**'ne çağıracağız.

Ayrıntılar yeniHarman dergisinin son sayısında..

Yolculuğu **LeMan** ve **yeniHarman** dergilerinden ayrıca **www.leman.com.tr** adresinden izleyebilirsiniz.

İstanbul belediyesi hizmetlerinde bir ilke daha imza attı.. Kurban bayramı süresince "alo boğa kaçtı" hattını devreye soktu..

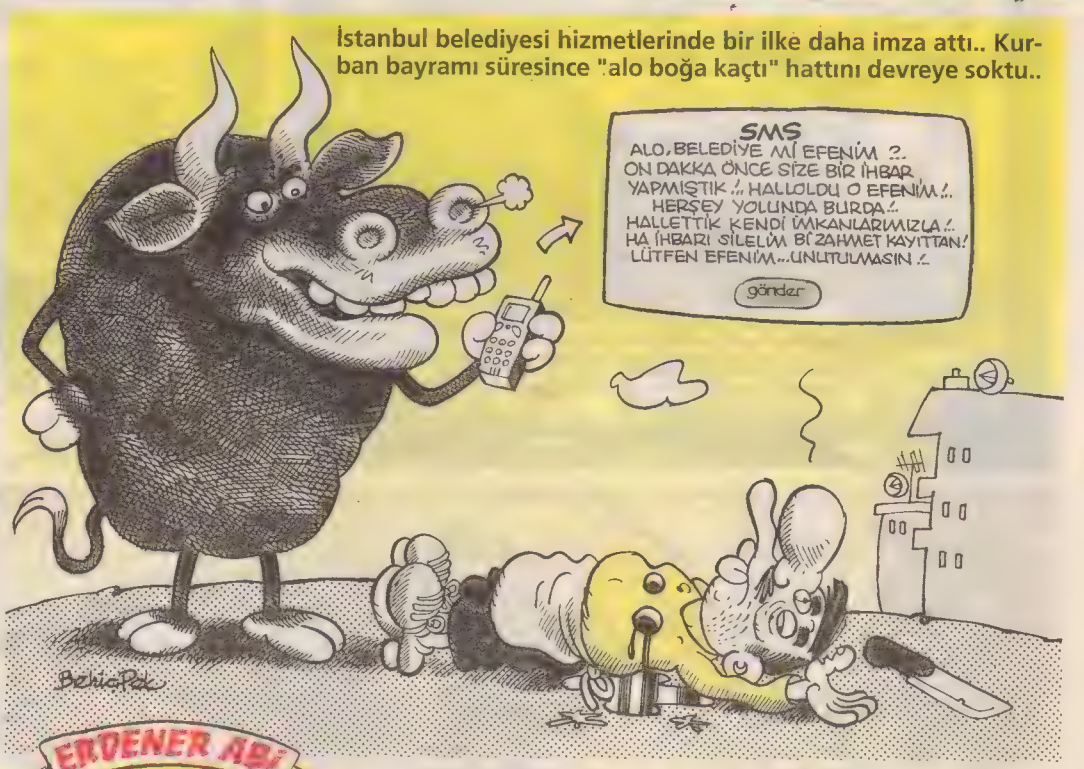

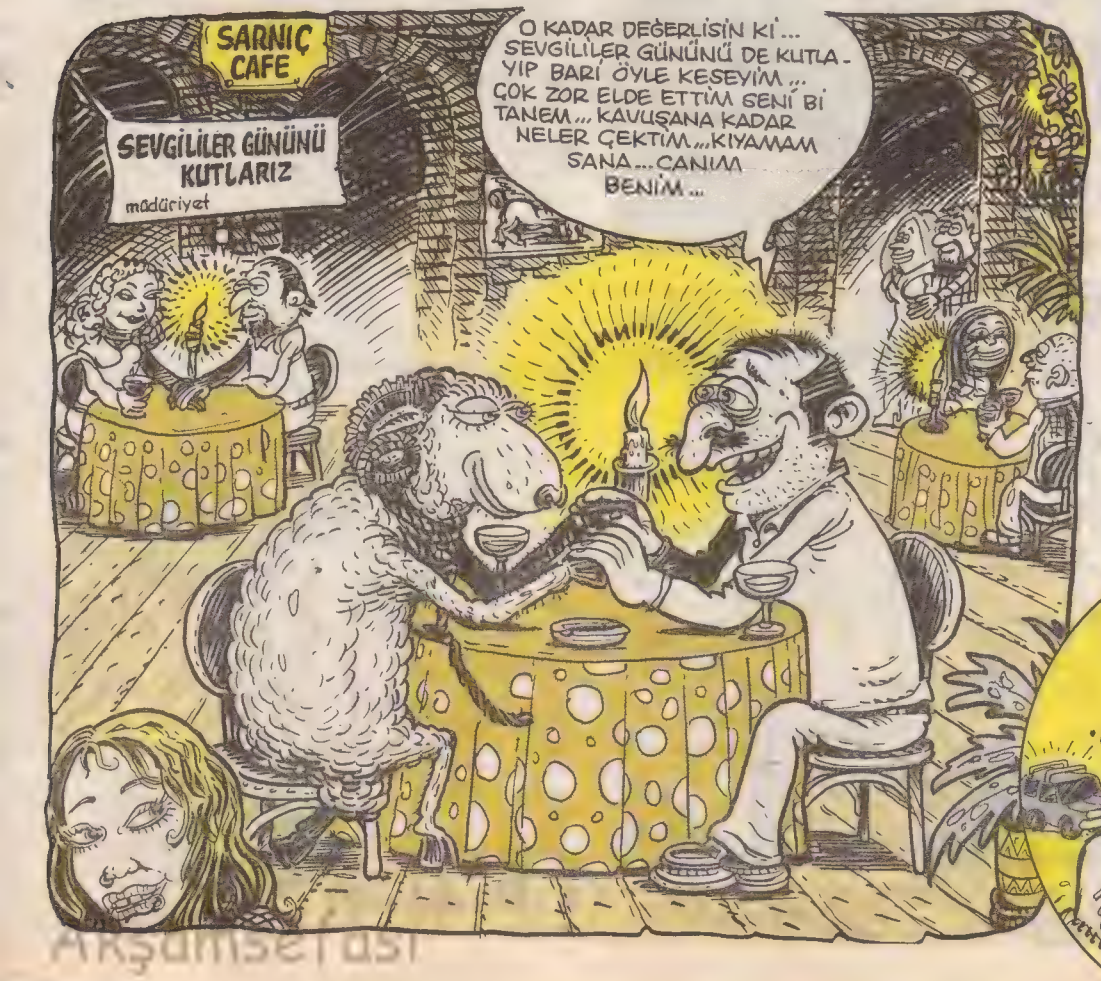

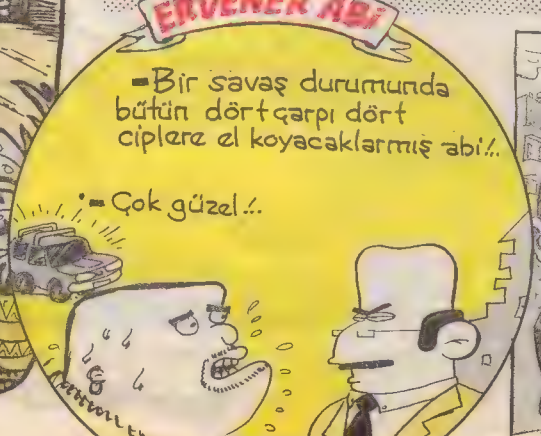

Akşam Ekstra

daral&timsah

tripanazomigambivetsizler

ÇAKÇAK

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alo, Sıkılhan az önce anneannene bayram kutlaması için SMS attım, onu gösteriver kendisine tamam mı çocuğum. Nasısısın, nası geçiyo günleriniz, biz burda otelde iyiyiz babanla. Yemekler açık büfe, yerler komple halı. Akşam lobide **"Savaşa Hayır Balosu"** vardı çekiliş yapıldı bizim aldığımız bilete yirmiiki fonksiyonlu isviçre çakısıyla, **"her açıdan takma kirpik etkisi veren maskara"** ve güveç tenceresi çıktı. Neyse tatil dönüşü görüşürüz benim şarjım bitiyo, öpüyoruz seni babay anneannene iyi bak. Ha, bak ne diycem unutuyodum, komşular hayvan parçası felan getirirse, onları dipfirize koy. Bi de anneannene dikkat et, yeni kağıt paraları bilemiyo o, Ramazan Bayramında el optü diye dayının çocuğuna 50 euro vermış yanlışlıkla...

- Gulizar?

- Evet buyrun ben Gülizar Öflan. Ah, annecim siz misiniz, nasısınız? Kutlama SMS'i attıydım Sıkılhan'ın cebine, gösterdi mi size?

- Ben de esemes edyom, yavrıım, Allah daha nice bayramlara erdirsin.

- Sıkılhan, kusmak istiyorum. Ay inanamıyorum ya, inanılmaz şeyler yaşadım, inanır mısın?

- Bütünüyle kuşkudayım Bunalgül.

- Yaa, halamla teyzem vardı bizde, beni ortalarına alıp defalarca öperek saçlarımı filan okşadılar, üstelik benim de kendilerinin ellerini öpmem karşılığında para teklif ettiler. Sence bu normal mi şimdiğ?

- Başından geçen olaylara bayram kutlaması adı veriliyor Bunalgül.

- Teyzem annemi koklayıp ağlıyoo.

- Sinirdir geçer Bunalgül.

- Sence teyzem geçiş döneminde mığ?

- .....

- Kapadın gene di mi? Alo? İnsan arifesi! Hayvan ertesi!

- Alo, naber kara kız?.... Hiç nolsun be, ben de iyiyim takılıyorum ööle... Canım... Sana Çılgın Sedat sidisi yolladım aldın mı?.... Ben de seni kara kız... Allahına kadar seviyorum....

- Alo? Hırgürkan... Olm kimle konuşuyosun lan? Kara kız kim? Abi, yanlış mı çevirdin, ben Sıkılhan...

- Sus kara kız, yalnızca dinle. **"Beklenen gün gelecekse çekilen çile kutsaldır"** diyorum. Bak ne diycem, abimde ikibinüç kasa siyah bi şiroke var, arkasına **"Karakız"** yazdırdım..... Ne güzel gülüyosun kara kız.

- Huhohaha... Ne diyon usta sen, bira mı yuttun, kafayı mı kırdın?

- Uğruna şerefsizlere mermi üstüne mermi sıkarım delikanlı gibi, kabzasında kirpiğin var ondörtlümün, Allah şahit, bulamazsın ben gibi seven, kelepçesi ak topuğuna bağlı, bu esmer gönlümün... Bu şiirimi demin kafadan yazdım sana kara kız.

- Hırgürkan, abi sen şu an duyuyo musun beni.

- Duyuyorum zznaıçtığımın, bi sus lan, bi sus. Konuşup durma boru gibi sesinle.

- Anlasam bi.

- Olm sevgililer gününde alemin ortasında sap kaldık şurda. Millet manitasına sarmaşık olmuş, öpüşüp koklaşan, telefonlaşıp mesajlaşan... Hani ben de hepten sap gibi gözükmiyim diye öylesine kolpadan telefon açtım, alemler kız arkadaşıynan konuşuyo sansın hesabı. Ama sen bi susmadın be kardeşim. Kara değilsin, kız değilsin belli ki sana söylemiyoruz yavşak. Ne diye konuşup da gülüyon boru gibi sesinle. Allahtan biri duymadan attım kendimi dışarı. Ulan bi oyun yapalım dedik, hepten sakata geliyoduk, erkeklere şiir yazıyorum toposum zannedicekler di beni... Bak hala gülüyo, gülmesene olm o boru gibi sesinle şerefsiz. İlk gördüğüm yerde kafana sıkıcam lan Sıkılhan, infaz edicem seni.

Atilla Atalay sikhan@leman.com.tr

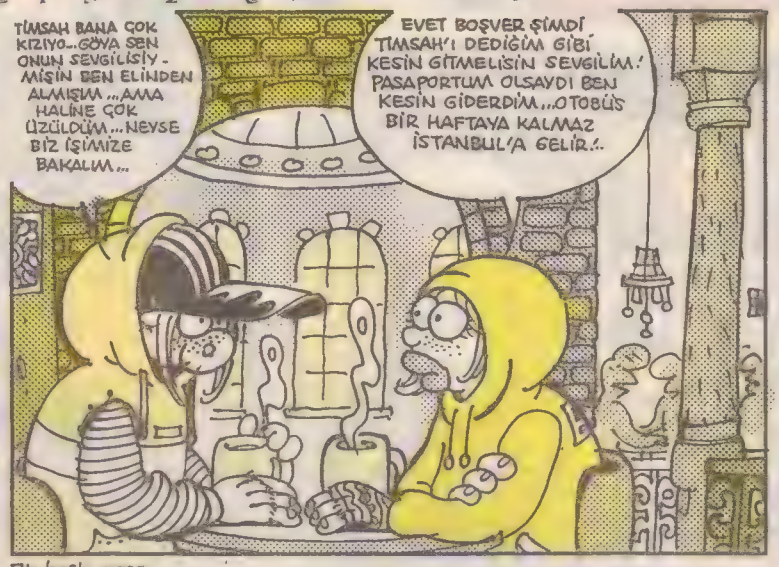

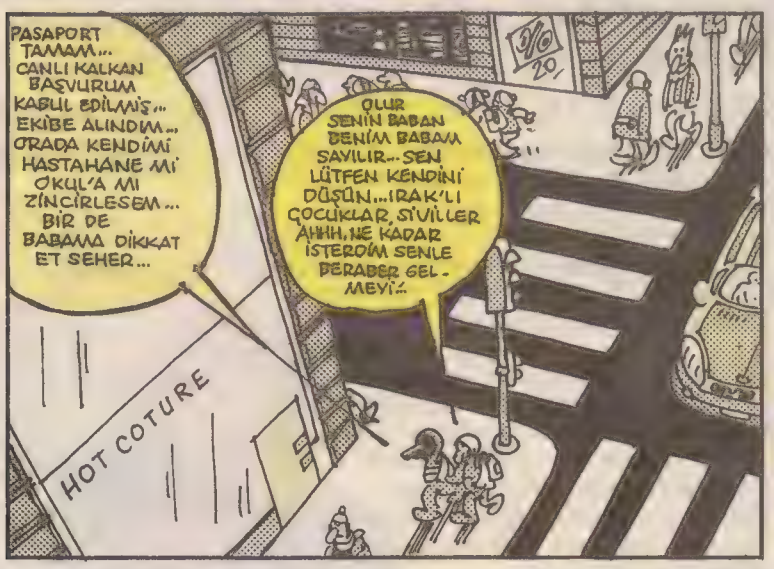

Bir hafta sonra.

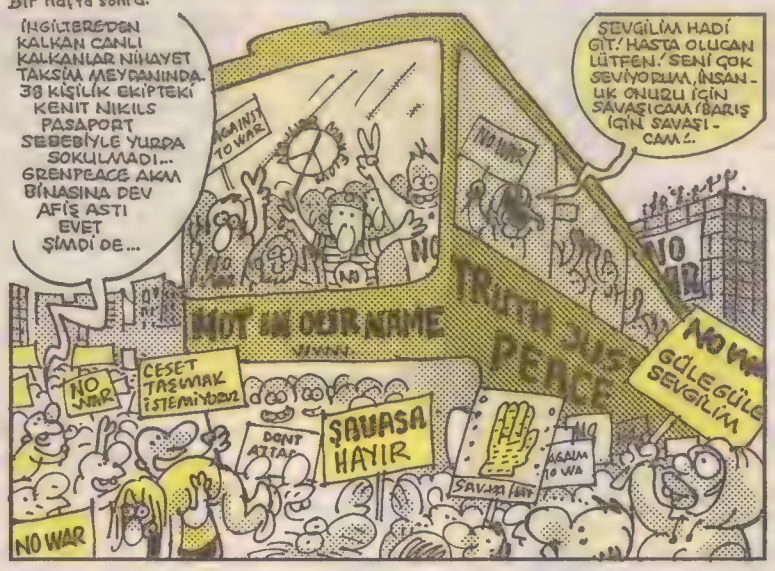

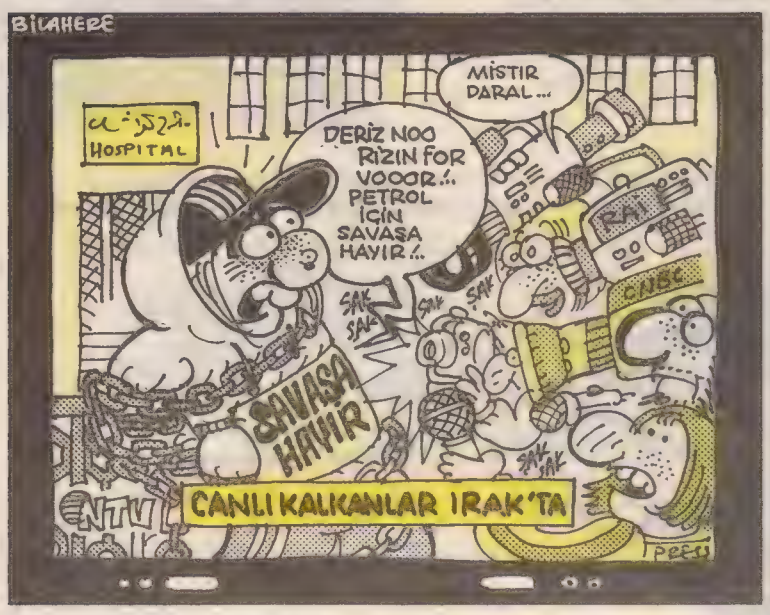

Firenkistanya konsoloslugunda vize bölümündeki inanılmaş şahane yurdum insanını bulup oraya yerleştiren konsolos beyi tebrik ederim..Ben böyle vize memuruna yabancı memurlar arasında bile rastlamadım ..Nerden bulduysanız bu zatı şahaneyi inanın ki 14.Lui den daha firenkistanyalıymış..O oradayken o kapıdan değil ki sarı basın kartıma rağmen ben Descartes/Jean Jack Rouseo vize alamaz. tekrar kendilerini ve vize kapılarında Turku Türke kırdırmayı akıl edip görevlileri yurdum insanından seçen Avrupam uygarlığını da ayrıca tebrik ediyorum...Bence dururken sokaklarda süründuruleye de sitemim size değil insanının bu hale düşmesine göz yuman şahsiyetsiz politikacılarımıza, vize derdinden yeşil pasaport ayrıcalığıyla kurtulan devletim ayrıcalıklılarınadır.. öperim..

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

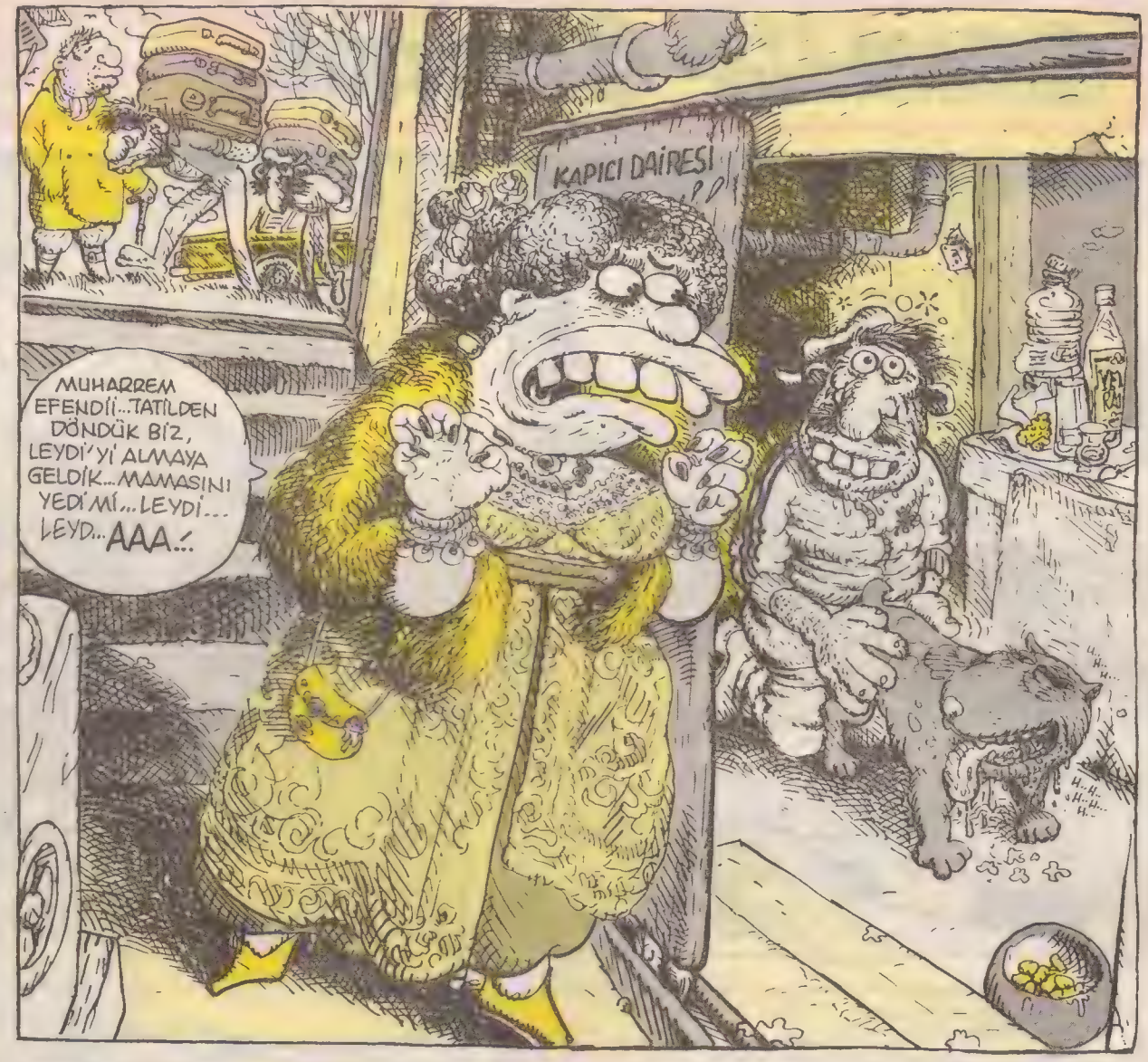

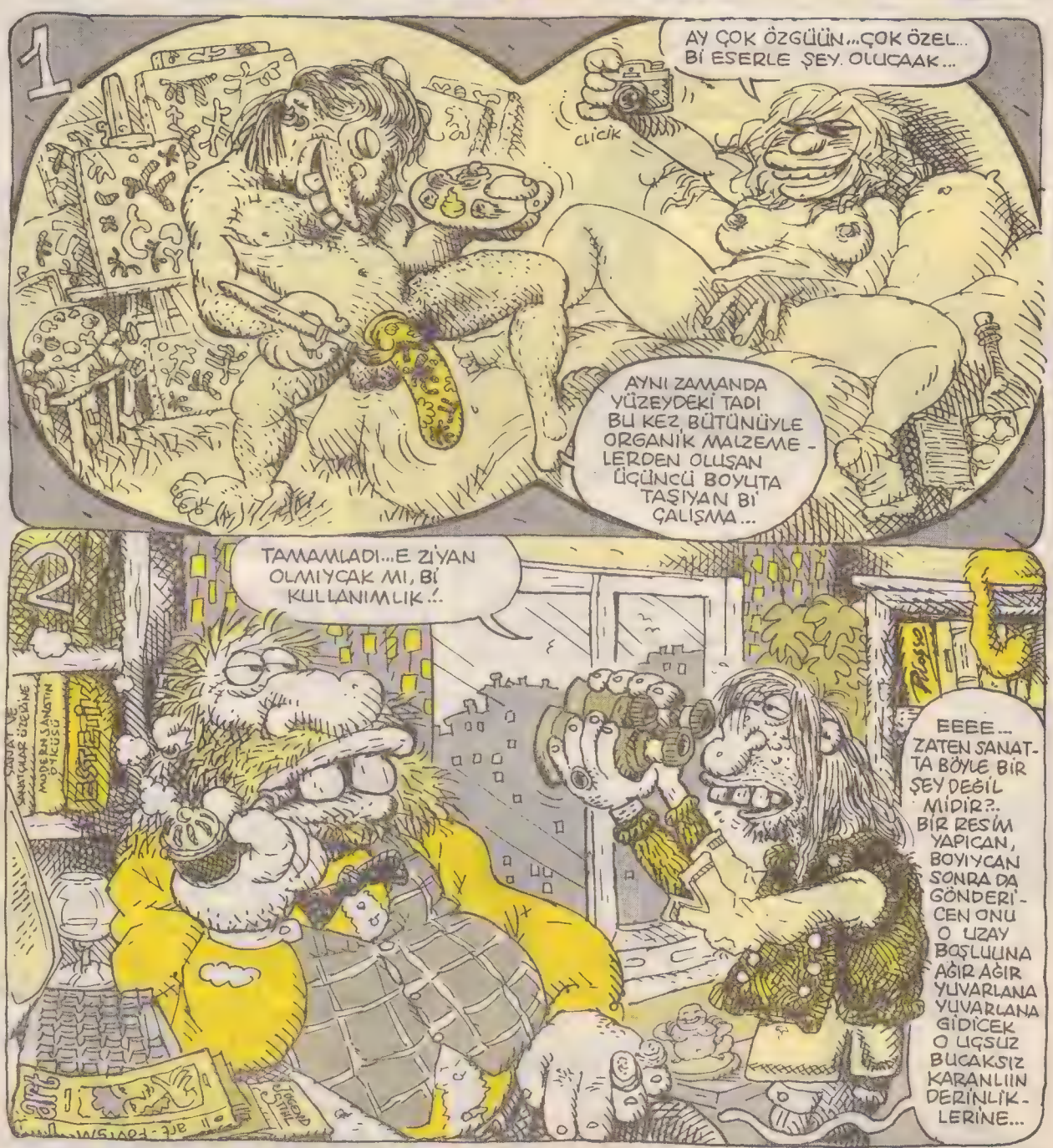

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

KREDİ KARTLARI PATLIYOR.

AHMET YILMAZ

Pantolon

metinfidan

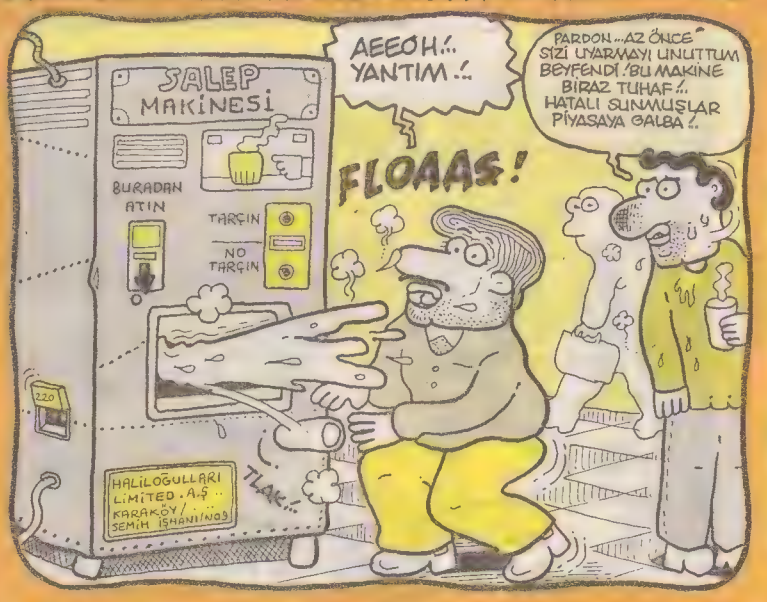

metinfidan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

ÖYKÜ:

Azimli DANA İLE PESİMİST ÖTEKİLER

BAKIN ŞUNU DİNLEYİN... HİNDİSTAN'DA İNEKLER KUTSAL SAYILIR VE ONLARA ASLA DOKUNULMAZ... HER YERDE SERBESTÇE DOLAŞIRLAR... VAY BEE... NE ÜLKELER VARMIŞ... ŞURAYA BAK...

NATIONAL GEOGRAPHIC INDIA

O HALDE NE DURUYORUZ!.. OKUMAKTAN FAZLASINI YAPMALIYIZ... HEPİMİZİ KESECEKLER... BIÇAĞI GIRTLAĞIMIZA DAYAMADAN ÖNCE ELİMİZİ ÇABUK TUTMALIYIZ...

BİZ Mİ?.. NE YAPABİLİRİZ Kİ?..

İNSAN İRADESİNE KARŞI ASLA DİRENEMEYİZ...

KONUŞSUN BAKALIM... NE DİYECEK?..

DİYECEĞİM ŞUDUR Kİ... HİNDİSTAN'A GİTMELİYİZ...

NEE!..

OHAA..!

ORADA BİZİ ÖZGÜRLÜK BEKLİYOR... İTİBAR BEKLİYOR... GÜVEN DUYGUSU VE TAZE OT BEKLİYOR...

KAFAYI YEMİŞ SAÇMALIYO...

GENÇ İŞTE... HAYAL KURUYOR...

ENTELEKTÜEL GEÇİNİRSİNİZ AMA CAR CAR LAF ÜRETMEKTEN BAŞKA BİŞEY BİLMEZSİNİZ..! SİZ KIÇINIZIN ÜSTÜNDE KADERİNİZİ BEKLEYİN O ZAMAN... BEN HAREKETE GEÇİYORUM...

Bulabildiği her araç ve her yöntemle kaçma girişimlerine başladı... Ama sandığı kadar kolay olmayacaktı...

DÜŞTÜ SALAK...

HAH HA HİHOO HAA..!

SADECE BİR İNEK OLDUĞUNUN VE YAPABİLECEKLERİNİN FARKINDA DEĞİL... NE KADAR KÖR...

ASLINDA SAYGI DUYUYORUM AMA BU KADAR OPTİMİST OLMASI SONUÇTA KENDİSİNİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATACAK...

KİFAYETSİZ MÜŞTERİS YA...

Dedikodulara ve küçümsemelere aldırmadan çalıştı çabaladı...

AY AYY!

BAŞAR- DIIIM... BAŞAR...

DIIII...AAAA!..

DBOOFF!..

İŞTE... VA... VAKİT GELDİ...

METİN OLUN ARKADAŞLAR...

YOO!..

MAL GİBİ BEKLEDİK. BİZ DE Bİ ŞEYLER YAPSA MIYDIK ACABA... GENÇ NELER YAPTI... ONU GÖREN VAR MI?..

DÜNDEN BERİ ORTADA YOK. BENCE İLKÖNCE ONU KESMİŞLERDİR... NOLCAK BAŞKA...

BEYHUDE ÇABA İŞTE... HİNDİSTAN'A FALAN GİDİLMEYECEĞİNİ BEN BİLİYODUM...

Oysa yanılıyorlardı... O çok uğraştı... Kendi imkanlarıyla yola çıkmak için her yolu denedi... Başaramadı... Ama azmin karşısında çareler tükenmezdi...

KUSURA BAKMAYIN, TESLİM EDEMEYİZ... KENDİSİ KONSOLOSLUĞUMUZDAN SIĞINMA TALEP ETTİ VE BURASI BİZİM TOPRAKLARIMIZ SAYILIYOR... AYRICA BİZİM İÇİN KUTSALDIR, ONU VEREMEYİZ...

CONSULATE GENERALE İNDİA

HİNDİSTAN KONSOLOSLUĞU

canbarslan@superonline.com

SEN BENİM KESİK PARMAĞIMDIN...

Otelin penceresinden iskelede bekleyen vapura doğru koşar adım gidişini seyretmeye başladım.Gösterişli ve bakımlıydı... Gece pek fark etmemiştim üzerinde bu denli kaliteli giysiler olduğunu... İskeleye yaklaştığı sırada acele etmekten vazgeçmişti. Kaptanın kendisini gördüğünü ve bekleyeceğini anlamıştı belki de. Dışarıda kalan son yolcuydu ve gerçekten kaptan onu bekliyordu... Yürüyüşü, kendinden emin hali, kıyafeti görenlerde saygı uyandırıyordu demek ki..Ben de herkes gibi etkilenmiş olabilir miydim bu durumundan. Eğer öyleyse... Bir anda kendime yabancılaştığımı hissettim. Bu duyguma derin bir yalnızlık duygusu karıştı... İskele çekilmişti. O vapura atlamaktan bir an çekindi... Bunu fark eden kravatlı, memur tipli bir adam elini uzattı. O da pahalı deri çantasına sımsıkı sarıldı ve elini uzattı... Vapura atlarken o kısa kesilmiş kumral saçları rüzgarda hafifçe savruldu... Onun kendinden emin, o güvenli haline rağmen savrulmuştu saçları... Gece boyu okşayıp kokladığım saçları... Çocuksuydu bu saçlar. Çıplaklığına çok uyuyordu. Onu benim gözümde korunaksız ve bana yakın kılıyordu. Sığındığı imajına aykırı düşüyordu... Bu pahalı giysilerinin arkasına saklandığında ne kadar yabancım gibi görunse de, açıkta kalan saçları onu bana o kadar tanıdık kılıyordu...

Elini tutup onu vapura çeken memur kılıklı adamı kıskandığımı hissettim birden.Bu kadar kısa bir sürede onu bu denli sahiplenmiş oluşuma çok şaşırmıştım.Telefonda duyduğum bir ses... Sonra buluşmamız ve sabaha kadar süren beni benden kopartan sevişmemiz, sonra da o telaşlı, bir gece önce yaşadığımız derinliğe hiç uymayan ayrılışımız... Hepsi buydu. Bugün işe gitmeyip benimle bu adada kalsaydı her şey farklı mı olacaktı... Onu şimdi olduğundan daha mı az sahiplenecektim... Hiç tanımadığı bir adama elini uzatmasını şimdi olduğundan daha mı çok kıskanacaktım yoksa... Bilmiyordum gerçekten. Aslında biliyordum, ama bilmezlikten geliyordum... .Aslında her şey olması gerektiği gibiydi, ama ben bir şeyleri kabullenemiyordum. Bir tür sezgiydi bu... O bugüne dek tanıdığım kadınlardan çok farklıydı... Kafamda onun için yazdığım hiçbir senaryoya, bu senaryolarda ona yakışacağını umduğum hiçbir role uymayacaktı... Peki, buna nasıl inanmıştım? Şimdi bu hissettiklerim sevişmenin yorgunluğuyla sabaha karşı daldığı o kısa uykudan cep telefonunun alarmıyla birden uyanıp ve ona sarılı kollarımı iterek, **işe geç kaldım, bir an önce hazırlanmalıyım**, derken, beni o an için yok sayması, sabahın oluşuyla sanki bambaşka bir kişiliğe bürünmesi yüzünden değildi sadece... Benim onu daha çok görebilmek için hiç uyumadan ona sarılmam, onun beni unutup uykuya yenik düşmesi de değildi... Daha başka şeyler vardı bu hissettiklerimde... Sanki bütün bunları yaşamadan neler olacağını sezmiş gibiydim. Onun sesini telefonda duyduğum anda doğmuştu içime bunlar.Anlamıştım, onun beni sevdiğinden daha çok sevecektim onu. Belki de ilk kez kendime ördüğüm duvarı yıkıp dışarı çıkacaktım... Belki de ilk kez içinde gizlendiğim fanusun beni koruyan camını kırıp, bir başkası olma pahasına bugüne dek kendim için uygun bulduğum yolların dışına çıkacaktım... İçimdeki sevme açlığının giyotinine sonunu düşünmeden uzatmıştım boynumu. Çünkü yıllar var ki sevilmekten sevmeye imkan bulamamıştı... Çünkü yıllar var ki o sonu gelmez anlaşılma isteğim yüzünden anlama yeteneğini yitirmiştim... Yazabilmek için başkalarının kanında kaybolmayı değil, kendi kanımda boğulmayı istemiştim... Çünkü öyle sevdalıydım ki kendi kanıma ve öyle iyi tanıyordum ki onu, ne kadar kendi derinliğimde kaybolsam da sabah yine kalbimde uyanacağımı biliyordum... Ne kadar dolaşsam da kendi içimde yine dönüp dolaşıp labirentimin başına dönüyordum.Bütün dünyayı, bütün insanları içime toplamıştım sanki. Bir ömür boyu yeterdi onlar bana... Her şey benim içimde başlıyor, benim içimde bitiyordu nasılsa... Dünyayı ve insanları anlamak için kendimden dışarı değil, gözlerimi kendi içime yöneltiyordum... Dünyanın ve insanların nereye gittiğini anlamak için kendimden ötelere, o zifiri aydınlığa değil, içimdeki o derin karanlığa bakıyordum... İçimde bir şeyler bana dünyanın kötüye gittiğini işaret ediyorsa, hiç düşünmeden dışarıdaki dünyada da bir şeylerin kötüye gittiğini hissediyordum... Bu kendime saplanıp kalmışlığın bedelini çok ağır ödüyorsam da, yazabilmek, üretebilmek adına bu ağır bedelleri o kadar da gözümde büyütmüyordum... Bu ağır bedellerden biri de yıllardır hiçbir kadınla bir kez olsun bile kendimi unutarak sevişemememdi... Çünkü içimde kurduğum o denge yüzünden kiminle sevişsem sımsıkı sarıldığım o karanlık varlığımdan dışarı çıkmak istemiyordum... Yılların sonunda oluşturduğum o iç dengem bozulmasın, karşıma kim çıkarsa çıksın beni benden kopartmasın diye hemen onunla arama bir set çekiyor, hemen duvarlarımı örüyor, onunla sevişiyor görünüp aslında kendimle sevişiyordum... Onu seviyor görunüp aslında onun üzerinden kendimi seviyordum... Onu sevmediğimden değil, onu kendimden çok seversem dengem bozulur, kendimi yitiririm diye, onun sevgisinden kendime yeni bir yalnızlık durağı daha kuruyor, hayata, dışarı, yollara çıkacağıma, biraz daha kendi içime kaçıyordum... Bu yüzden kim beni sevse dışarıdaki hayattan beni biraz daha kopartıyor ve hiç olmadığı kadar kendi kanıma daha sevdalı yapıyordu... Bu yüzden kiminle olsam onca yıldır süren yalnızlığımın ne kadar haklı bir yalnızlık olduğunu düşündürüyordu bana... O beni seve dursun, ben o sırada çocukluğumun saçlarını okşar gibi yalnızlığımın saçlarını okşuyor oluyordum... Buradayım, diyordum yalnızlığıma, bak yanındayım, korkma, kimse beni senden ayıramaz, hem kim beni senden daha çok sevebilir ki, hepsi gelip geçici bu insanların, oysa bir sen varsın, bir de ölümüm var. Korkma, ölene dek birlikteyiz seninle, seni kimse kopartamaz benden... Bazı geceler odamdaki aynanın karşısına geçer, çırılçıplak soyunduktan sonra parmaklarımı vücudumun en mahrem yerlerinde gezdirir, sonra da parmaklarıma bulaşan o kokuyu soluksuz kalıncaya kadar koklardım... Yalnızlığımın kokusuydu bu... Kimse bu kokuyla arama giremezdi...

Otelin penceresinden iskeleden ağır ağır uzaklaşan vapuru seyrederken bu kokuyla arama onun girdiğini hissediyordum.Yalnızlığım terk ediyordu beni tıpkı bu iskeleden uzaklaşan vapur gibi... Artık her ayrılıktan sonra kendime bir kez daha sevdalanmış olarak dönemeyecektim kendime... Sanki her şeyim bu giden vapurda kalmıştı... Her ayrılıktan sonra yüzümdeki o hüzünlü, ama bir o kadar da haklı gülümseyişle önünde durduğum ve bana kalbimin odasını açan o büyük kapının anahtarı da...

Aramızdaki mesafe artık ne kadar uzak olsa da buradan, bu pencereden onu görebiliyordum. Bana bakıyordu sanki... Üzerindeki kıyafetlere hiç yakışmayan bir çocuksulukla onca kalabalığın arasından uzanıp onu gözlerimle uğurlayıp uğurlamadığımı bilmek ve görmek istiyordu... Ama beni görmesi mümkün değildi, çünkü penceremde patlayan sabah güneşinin ışıkları buna engel oluyordu... Ama ben ona ne kadar uzakta olursam olayım gözlerindeki o altın yansımaları görebiliyordum ve o yansımalardaki, ya şimdi ya da bir daha asla cümlesini... Şimdi, diyordu içimdeki o çok tanıdık ses, şimdi... Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacak bunu unutma diyordu, aynı ses... Ne tuhaf içimdeki aynı ses iki farklı şey söylüyor ve ikisine de inanmamı bekliyordu benden... İçimdeki o ses bile artık bana sadık, bana açık değildi... O bile kendisini tanıyamıyordu artık. Ya da içimde bilmediğim başka bir gücün emrine girmişti.

Hiç acele etmeden üstümü giyindim. Şaşıyordum kendime, yıllardır neredeyse .her sabah uyandığımda varlığıma yapışan o uğursuz sıkıntı yoktu üzerimde. Yine her şeye geç kaldın, yapacaklarının çoğunu yapmadın, hep eksiksin, hep yetersizsin sözleri tenimi yırtmıyordu artık... Sanki o çok iyi bildiğim zamanın dışına çıkmış, sınırları , akrebi ve yelkovanı olmayan bir başka zamanın içine dalmıştım... Kaybedecek neyi varsa kaybetmiş, ama bundan dolayı üzerindeki bütün yüklerden ve korkulardan arınmış birinin gönül rahatlığıyla onunla bir gece önce seviştiğim yatağı seyrediyordum... Telefonda duyduğum o ses işte beni bu yatağa kadar sürüklemişti... Bir gece önce bu yatakta ölmüş ve orada yeniden doğmuştum... Bu yatak hem doğum yatağım, hem de tabutum olmuştu. Belki de hayatımda ilk kez ölümüme kendim karar vermiş ve öldükten sonra kimsenin yardımı olmadan doğumumu kendim yaptırmıştım... Bu odayı son bir kez daha seyrederken farkında olmadan parmaklarımı koklamaya başladım... Artık orada yalnızlığımın o eski kokusu yerine onun o eşsiz kokusu vardı.Sanki bütün gece onunla değildi de kokus
la sevişmiştim. Sonra parmaklarımdaki koku yetme
olacak ki seviştiğimiz yatağın çarşafını koklamaya b
ladım... Yalnızlığımdan daha güzeldi bu koku. Hem
kırılgan, hem de çok güçlüydü... Yakını uzak ed
uzaklığı bir anda yakına çeviren kendine aşık bir kok
du... Bu kokuyu her zaman hissedebilmek için sons
dek mutsuz ve kendimden ayrı kalmaya hiç, ama
üzülmeden razı olacağımı hissettim bir an. Bunu his
dince derin bir korku sardı benliğimi, çok eski bir ko
Ne yapıyorum ben? diye söylendim kendime, **dur**
raz; ama zaafıma yenilip yeniden çarşafı soluk sol
koklamaya başladım... Sanki çarşafı değil de kade
kokluyor gibiydim o an... Sanki yıllardır isteyip de
türlü sahip olamadığım ne varsa bu kokuda saklıydı.
güne dek ne yaşadımsa boşuna yaşadığımı hatırlatı
du bu koku... Neye sahipsem aslında bunların hiçbir
bir anlamı olmadığını hissettiriyordu... Hayatımda e
olan ne varsa bu koku tamamlayacaktı sanki. Ner
kalmışsa hayatım oradan başlayacaktı. Hayatımı sonu gelmeyen bir çocukluğa bile dönüştürebilirdi, razıydım... Bu koku benden ne istese onu yaşamaya hazırdım...

Bir koku için bir hayat nasıl olur da değiştirilebilir sorusunu kendime sorduğum an **Sait Faik'in, Menekşeli Vadi**, adlı öyküsü geldi gözümün önüme... Bu öyküde karısıyla birlikte bostanlarında yetiştirdikleri sebzelerini dükkanında satan bir manavın hayatının monotonluğundan kurtulabilmek için gittiği bir pavyonda tanıştığı ve sonra da aşık olduğu konsomatrist bir kadınla ya-
şadığı o tutkulu ilişkiyi anlatıyordu... Manav konsor
rist kadına kendisini öylesine kaptırmıştı ki, evine
sene boyunca uğramamıştı. Bu arada aşık olduğu
kadın için hapse giriyor, onun yolunda bütün para
kaybediyordu. **Sait Faik** manavın ağzından onun öy
sünü dinledikten sonra.. **Neden**? diye sorar; **Neden**
kadın yüzünden bunca acıya katlandın, evine git
din, karını, çocuklarını yedi senedir arayıp sorma
Neydi bu kadında seni böylesine çeken? Manav ö
utanarak susar, ardından gözlerini kısarak uzaklara
kar, o uzaklarda hayatını bunca alt üst eden tutkus
yüzleşir bir an, sonra da **Sait Faik**'e sadece şunu s
ler: **Çok güzel kokuyordu, çok güzel...**

O manavın içinde yıllardır büyüttüğü boşluğu bir
ce tanıştığı pavyon kadınının o güzel kokusu dol
muştu. O koku hayatının o güne dek sarıldığı bütün
lamlarını bir anda yok etmiş, hepsinin yerini almı
Hayat ne kadar gerçekse, aşık olduğu kadının kok
da o kadar gerçekti o adam için. Hayat ne kadar acı
sızsa, doldurulmadığı zaman o büyük boşluk da er
bir gün hayat kadar acımasız ve gerçek oluyor, da
onun üstüne çıkıyordu... Şüphesiz o sadece güze
koku değil, ardında doyurulmamış yoksunluklar ,
tırılmış özlemler taşıyan ve insanın derinliklerinde s
birçok sevgi sembolünü içinde barındırıyordu... Ve
iyileşmeyecek hastalıkları da...

ONU KESİYO
Yazan: Haybe
Ben, annem döpiye
manlar henüz 5 katlı
ca hause Neden hause
Konak restore oluyor. Pap
bir kuş ahın vardı! İçinde de c
ha 1960'lar 61 ve 52. Papam or
Alarak onları eş eş çoğaltmış ve oldukça da ç
şu şikayet ediyor. Onlar koşuyor sebebi. Ve t
şu, fakat hörgüç sıfır. Bacak kalın, kıllı. Haim
Daha biz o zaman papam ensesini kesiy
Yine de hiç unutmam. Günlerden bayram.
keskın bir çakı tipi duz âlet. Yerde yatan dev
o kalın bacakla öyle bir vuruş vurur ki, papar
tar. Kuş bu ya. Uçsana. Hayır! uçmayarak ve
Beşiktaş, Ortaköy ve Bebek. Halk bilmedi ne
le ve elinde kement. Yan koltukta ben var. "
bacağına dolanıyor ve kuş yerde kaldı. Yer
önü. Ya şimdi? Hani bayramlar? Nerdee? İşt

RDU O O ZAMAN!
ci: Şensoy
, papam ve papaannem. O za-
ayfleks bir evde yaşıyoruz. Kısa-
mi? Serde çunkü yoksulluk var.
m, bahçemizde devasa sivri tellı
vasa kuşlar. Türü: Büyük. Yıl da-
Avustralya'dan. Papam konsül.
k olmuştular. Gak gak gak! Kom-
u dumana katıyor. Kuş, deveku-
evivo bacağı tipi! Aşil tandon!
r ve yiyor güle oynaya aile onu.
eker ya da inek. Papam elinde
kuşu bir anda ordan ve papama
bir anda "aaah" uçup ilerde ya-
koşup sokağa kaçtı. Maçka'dan
Papam emektar siyah Citroen-
adi papa! Hadi!" Savurarak onu
anyer! meşhur Sarıyer Pitza'nın

Bunları düşünerek otelden çıkıp sahilde yürümeye başladım.İçimi ısıtan güneş de benim gibi kendi zamanının dışına çıkmıştı... Hava bu güz sonuna göre öylesine sıcaktı ki üzerimdeki anorağım beni terletmeye başlamıştı. Anorağımı elime alıp iskelenin hemen arkasına yan yana dizilen kahvelere doğru yöneldim. İçimde garip bir hafiflik vardı. Zamanın dışına itilmişliğin ve ne yapacağını bilememenin verdiği bir hafiflikti bu. Sanki sonsuz bir tatile çıkmıştım. Kimseye verilecek bir hesabım yok gibiydi. Hasta insanların yaşadığı duyguya benzer bir duyguydu yaşadığım. İnsanlara yıllardır duyduğum o marazi sorumluluk duygusundan kurtulmuş gibiydim. Herkesin gözü benim üzerimdeydi, ama ben yine de kendimi yetim ve terk edilmiş gibi hissediyordum... Ve ne tuhaftı ki bu yetimlik ve terk edilmiş duygusu içimi acıtmıyordu... Hüzünlüydüm, ama mutsuz değildim.Hayatın dışına itilmiş gibiydim, ama yaşam sevinciyle doluydum... Hüzün dolu bir yaşam sevinciydi bu...

Kahvelerden birine oturdum ve denizi seyretmeye başladım. Masmavi bir doluluk içimi doldurdu birden. Önümde uzayıp giden deniz dünyanın bütün denizlerini, bütün adalarını, vapurlarını, gemilerini, iskelelerin arkasına dizili bütün kahvelerini bana taşıyor gibiydi. Önümdeki denize bakarak dünyadaki bütün denizleri görebiliyordum sanki... Hiçbir yere yetişme telaşım kalmadığı için nereye ve neye baksam sanki onlardan bir parçaymışım hepsini içimde hissediyordum. Bugüne dek sahip olduğum her şeyi kaybettiğimi hissettiğim için sanki her şeyi yeniden kazanmış gibiydim... Bütün yalınlığıyla, bütün berraklığıyla... Gördüğüm her şeyi sanki ilk kez görüyormuş gibiydim... Ben dünyaydım sanki ve benimle birlikte dünya da her şeyini kaybetmiş, her şeyini kaybettiği için sanki her şeyi yeniden kazanmış gibiydi... Sanki dünya benim gözlerimde, benim varlığımda ilkel çağlarına dönmüş gibiydi... Korkunç acılar, korkunç dramlar yaşanmış ve bütün bunların sonuna gelinmiş ve her şey o ilk günkü masumluğuna ve ilkelliğine yeniden dönmüş gibiydi... Kıyıya vuran dalgalar yaşanan onca vahşete tanıklık ettikleri için sanki yaraları hala kanayan kayaları sanki bir daha o günlere dönülmeyecek gibi acelesiz bir şefkatle okşuyor gibiydi... Ne garip diye düşündüm bir an, daha önce hiç yaşamadığım bu duyguları önce senine vurulduğum, sonra da ilk tanıştığımız gece seviştiğim ve sabah olur olmaz, **işe geç kaldım, biran önce hazırlanmalıyım,** deyip iskeleye yanaşan ilk vapurla çekip giden o kadın yaşatıyordu bana... Sahiden bu kadar derin bir şey miydi onunla paylaştığım? Bana seni, işimi, yapmam gerekenleri, daha önce kim olduğumu bile unutturacak ne yaşamıştım ki onunla?.Bunu kendime sorduğum anda parmaklarımı yeniden koklamaya başladım. Parmaklarım dünyanın ilk hali gibi kokuyordu... Yaşanması gereken ne varsa yaşanmış ve bitmiş ve her şey yeniden başlamış gibiydi. Ve dünyanın bu haline ilk kez tanık olanlardan biriydim belki de ben... Ve ne acı ki bu şehirde yaşayan milyonlarca insan benim bu gördüklerimi, bu hissettiklerimi henüz görmüyor ve hissetmiyordu... O an kendimi çok yalnız hissettim, ama bu yalnızlık duygusu daha önce hissettiğim yalnızlıklara hiç benzemiyordu. Hatta bana tuhaf bir ayrıcalık duygusu veriyordu... Bu ayrıcalık duygusuyla geldiğim bir gün önce geldiğim şehre bakmaya başladım... İşte o an sen yine düştün aklıma... Bu şehrin içinde bir yerlerde beni merak edip duruyor ve belki de büyük bir telaşla seni aramamı bekliyordun. Çünkü neredeyse yirmi dört saattir seni aramamıştım. Bu yaptığım büyük bir sorumsuzluktu... Ama nedense bu sorumsuzluk duygusu bana kendimi hiç de suçlu hissettirmiyordu. Şaşırıyordum bu halime. Gözlerimdeki perde dünyanın ilk halini görecek kadar kalkmıştı, ama sanki başka bir perde gelmiş ve daha önceki hayatıma ilişkin bütün duyarlıkları, bütün sorumlulukları silip götürmüştü... Bir suçtu sana bu yaptığım, hem de ağır bir suç... Seni hiç hak etmediğin halde bir başka kadınla aldatmış ve ne kadar merak içinde olduğunu bile bile saatlerdir aramamıştım... Ama bütün bu düşündüklerim beni suçlu olduğum duygusuna sürüklemiyordu... Sanki sana bütün bu yaşadıklarımı, bu hissedişlerimin beni dünyanın ilk halini görmeme nasıl neden olduğunu anlatsam, beni senin de anlayabileceğine inanıyordum garip bir safdillikle...

Bu düşüncelere daldığım sırada kahvenin kapalı bölümünde işsiz güçsüz birkaç adalının seyrettiği televizyondan gelen sese takıldı aklım. Haberleri okuyan spiker savaşın kaçınılmaz olduğundan, **Amerika**'nın **Irak**'a saldıracağı zamanın artık gelip çattığından söz ediyordu... Saatlerdir kapılmaktan büyük bir haz aldığım düşlerden sıyrılıp haberi dinlemeye başladım. Bir anda dünyanın her şeyin yaşanıp son bulduğu o en masum ve en ilkel halinden bugünkü haline dönmüştüm... Spiker haberin bir sonraki bölümünde olası bir savaşı önlemek için dünyanın bir çok yerinden ve **Türkiye**'den **Irak**'a gitmek üzere yola çıkan o gönüllü insanlardan canlı kalkanlardan bahsediyordu... Bu haberi duyar duymaz yerimden kalkıp televizyonun olduğu tarafa doğru yöneldim.Canlı kalkan olarak **Türkiye**'den kimlerin gittiğini merak ediyor, dahası hayranlık duyuyordum bu insanlara... **Irak**'a neden gittiklerini düzenledikleri bir basın toplantısıyla açıklayan canlı kalkan'lardan birini hemen tanıdım. Onu unutmam mümkün müydü? Yıllar önce katıldığım bir siyasi toplantının dönüşünde içinde gazetecilerin de olduğu bir otobüste tanımıştım onu ilk kez.Yol boyunca hep o konuşuyordu... Esprili, insanları konuşmalarıyla hemen etkisi altına alan biriydi. Onu dinleyenler arasında kolu sakat bir gazeteci kız da vardı. Bu kız da onu ilgiyle ve zaman zaman gülerek dinliyordu. Ve bu kişi gecenin ilerleyen saatlerinde kolu sakat olan bu gazeteci kızla uğraşmaya başladı. Ona durmadan; **Bu sakat kolla nasıl gazetecilik yapıyorsun? Gel vazgeç sen bu sevdadan... Bak bu kadar işsiz gazeteci var... Göster bakalım o kolla nasıl fotoğraf çekiyorsun?**

Ne acıydı ki o gazeteci kızdan başka herkes onun bu acımasız esprilerine gülüp duruyordu... Ancak bir ara kolu sakat kız karşılaştığı bu haksızlığa daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlayınca oradaki herkes bu korkunç alaylara ortak oldukları için utanıp önüne bakmaya başlamıştı... Sanıyorum o çaresiz kızın düştüğü bu acıklı durumu en iyi ben anlamıştım... Çünkü benim de sol elimin baş parmağı küçükken geçirdiğim bir kaza sonucu kesilmişti. Ve ben bunun eksikliğini ve acısını yıllarca çekmiştim.Ve daha dün gece kesik parmağımı o görmesin diye sol elimi hep pantolonumun ya da anorağımın ceplerine sokarak gizlemeye çalışmıştım, ama onun bu durumumu benimle karşılaştığı ilk anlardan itibaren fark ettiğini hissetmiştim. Kendisiyle çok meşgul biri gibi görünse de kimi ayrıntıları çok iyi gördüğünü hissetmiştim nedense... Ve neredeyse bütün gece elimi görmeye çalışmış ve sonunda dayanamayıp sormuştu: **Neden sol elini hep ceplerinde tutuyorsun?** Anlamıştım, artık onu saklamak gereksizdi... Bir parmağı kesik olan elimi çıkarıp masanın üzerine koydum:**İnsan bir kusuru varsa onu gizlemek ister,** dedim sadece... Sağ eliyle sol elimi tutarak: **Biliyor musun, seni ilk gördüğümde anlamıştım böyle bir şey olduğunu, hem çok da abartılacak bir şey değil bu..** Ve sonra da yüzüme alaycı bir gülümseyişle bakarak: **İnsan belli bir yaşa gelince komplekslerini aşmalı,** demişti...

İskeleye bir vapur yanaşıyordu. İçtiğim çayların parasını garsona aceleyle ödeyerek iskeleye doğru koşmaya başladım.Sana karşı saatlerdir hissetmediğim suçluluk duygusunun sol elimin kesik parmağı kadar acı vermeye başladığını hissetmiştim bir anda... Vapura binince cep telefonumdan arayıp sana eve döndüğümü söylerken sesim titriyordu. Çünkü sen benim herkesten gizlediğim, ama acısını ve yokluğunu hiç olmadık zamanlarda hissettiğim kesik parmağımdın... O kesik parmak ki bir tek gün bile onun sözünü etmemiştin.

cezmier@leman.com.tr

* **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu"**.. Savaşa hayır diyorsanız burayla irtibat kurabilirsiniz. 0212 - 252 72 87. (www.iraktasavasahayir.org)
* **Slavoj Zizek.** Kırlgan Mutlak. Encore Yayınevi..
* Taşınmam bitti. Artık e-maillerınızi cevaplamaya hazırım..

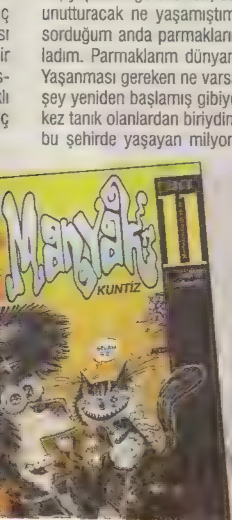

Bayram, Sömestir, Sevgililer günü... Bu dergiler, ciltler, albümler sevgi gibi paylaşılır, hediye edilir...

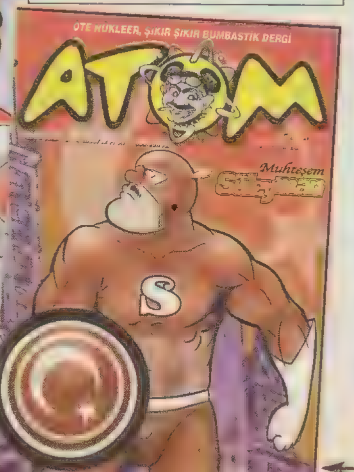

ATOM'un tirajı son üç ayda yüzde ikiyüzelli arttı, uyandıralım!..

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

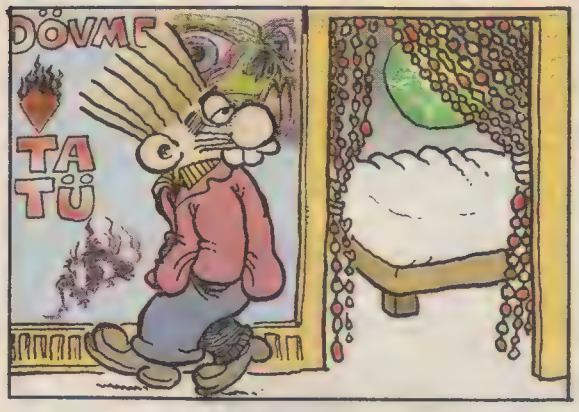

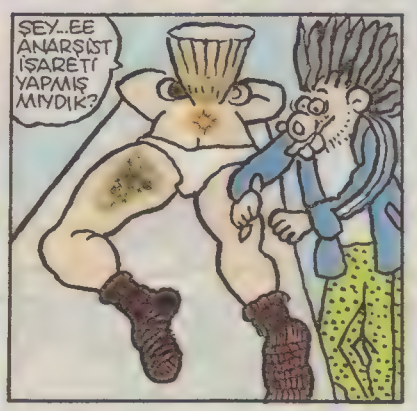

bezginbekir@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

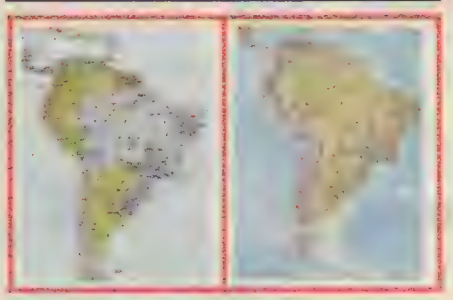

SİYASİ HARİTA & FİZİKİ HARİTA

1. Siyasi harita, adı üstünde siyasal nedenlerle çizilmiş sınırlarla doludur. **Fiziki harita, sınırsızlığa bir övgü gibidir!...**
2. Siyasi harita, aldatıcı bir rengarenkliğe sahiptir.... **Fiziki harita, doğanın renkleriyle donanmıştır!..**
3. Siyasi haritanın değişmesi hiç de zor değildir... **Fiziki harita, kolay kolay değişmez!..**
4. Siyasi harita, kübik bir çalışma gibi parçalanmışlığı anlatır, yorumdur.. **Fiziki harita, natürmort resme benzer, kendisidir!..**
5. Siyasi harita, şekle-imaja önem verenlere hitap eder... **Fiziki harita, özcülerin-esasçıların haritasıdır!..**
6. Siyasi harita, kapitalist durur... **Fiziki harita, sosyalist bakar!..**
7. Siyasi hariţa, fiziki değildir... **Fiziki harita, fizikidir!..**

(Peki niye Güney Amerika? Kuzey Amerika'ya kıllık olsun diye!)

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

Sevgililer Günü Mesajları

* Orta boylum, az sonralım, Pötürgeli sana mecbur.. Ya komple benimsin, ya sağ kulak memen benimdir... **Misket Teo**

* Gülen Balık, sana kalbimi açasım var... Hatta ağır bi para inse, ev bile açarım!.. Hastasıyım alenen, en az 1.5 yıl süreceğe de benziyo ha!.. **Bal Ayısı**

* Dursun sazlar dursun bu gece, Kamasutra başlasın... Sonsuz esmerimsin!.. **Etniknur**

* Canım dediklerim canımı yaktı... Sana canım demem, gülüm demem... Esasında senlen işim olmaz... İlansız geçmesin dedim bu güzel gün, bu anlam dolu gün... **Şambabaöz Kozalak**

* Rotenmayer, tutuldum sana... Şu saçları açıp bi serin elbise giyip, gelmedin ki dağa bağıra... Heidi, Clara'ya bakar, gel sen... Peter de yığsın erzağı kulübeye... Gel!.. **Alf**

Bir ayda beş baskı... Okuyucuların ilgisine teşekkür ederim... VÖ

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

vo@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibat@leman.com.tr

Akşamsefası

Saftorik

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkanraman

Akşamsefası

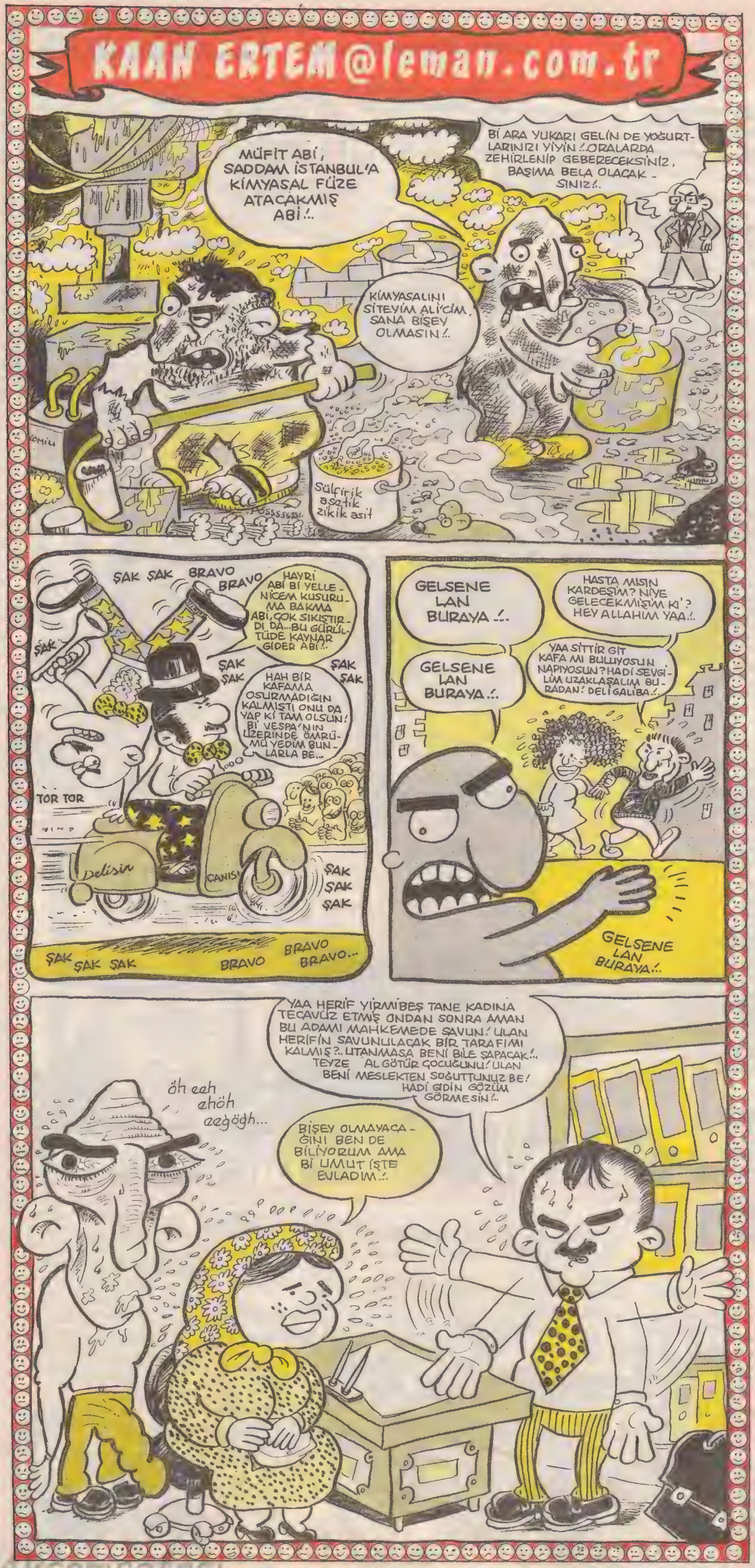

Nihat Genç

SAVAŞ VE KURBAN

Bayram nedeniyle dergimiz erken baskıya giriyor, çabucak yazmak, hızla yetiştirmek zorundayım, özür dilerim.

Dünya halkları savaşa karşı, ama devletler savaşıyor. Demokrasinin değil, cuntaların ülkeleri yönettiğini görüyoruz. Demokrasi maskesi altında gizli krallıklar, gizli diktatörlükler içinde yaşıyoruz. Gizli diktatörlüğün kralı askerler, ordu. Kaç zamandır siyasetbilimciler derslerde, kitaplarda bu sisteme "demokrasi" diyor!

Asker sevkiyatı çoktan başladı. Eskiden savaşa giden askeri taburların önünde dört tane adam olurdu. Kara sakallı, pazulu, deri giysili bu adamların elinde büyük baltalar olurdu. Taburun önünü açmak, öne çıkan ağaçları kesmek için..

Tabii ki, modern toplumda, taburların önünü beyazcamdan, ekrandan açıyorlar. Emekli generaller ekrana fırlamış ballandırarak savaşı anlatıyor, asker ailelerine güya umut veriyorlar. TV8'e çıkan bir tümgeneral ise, buraya tarihe geçsin diye not alıyorum, biyolojik gazı küçümsedi, "korkmayın canım, abartıyorlar, yüzünüzü yıkarsınız geçer" deyip ondakika kadar biyolojik bombanın korkulacak bir şey olmadığını savundu...

Bunları da duyduk, bu ülkede..

Yıllar önce arabayla köyler arasından geçerken bir keçi sürüsüne rastladık, hemen atladık. Başında 13 yaşlarında bir çoban çocuk. Oğlakların üstüne saldırdık. Kaçıştılar, etrafımızı sardılar, kucakladık, oynadık, seyrettik.. Keçilerin en güzeli, bir ağacın altında öyle bekliyordu. Her tarafı bembeyaz, ama alnı, boynu siyah. Sürüye hiç katılmıyor, şakalaşma, kaçışma, kovalamacaya hiç girmiyordu. Sürünün bu en güzel oğlağının neden bir kenarda beklediğini çobana sorduk..

Çoban çocuk, iç geçirerek: "Onun nişanlısını geçen hafta kesmeye götürdüler" dedi.

Bir dağ başında neşeyle eğlenirken, nefes kesici bir aşk trajedisiyle karşılaştık. Bu güzeller güzeli şirin oğlak, ağacın altında, sessizlikle, düşünceden kendini yiyip bitiriyor, hep aynı yere bakıyor!

Hayvanlarla aramızda hepimizin yaşadığı acıklı, duygusal, bir melodram öyküsü vardır. Bu duygusal hikayeler çok önemli olmalı ki, yüzlerce çocuk, aile filmi, çizgi film, hayvan melodramlarını işler. Her pazar sabahı nerdeyse bir çocuk-köpek filmi izleriz.

Hayvanlar yalnız "melodram" oyuncusu değil, aynı zamanda yeryüzü sahnesinin en büyük komedi oyuncularıdır, işte, yüzyıldır dünyayı eğlendiren Tomm ve Jerry, Miki Fare, Vakvaklar, işte binlerce masal ve hikayénin kahramanı, hayvanlar, fabl'lar..

Melodramlara ve komedilere fazla doymuş olmalıyız ki, son yıllarda "hayvan belgeselleri" pek revaçta. Çıplak doğadaki acımasız saldırı, vahşilikler, parçalamalar, yaşam kavgasının sertliğini gördükçe neye uğradığımızı şaşırıyoruz.

Belgesellerde "sert" dramlar izliyoruz. Bu ağır dramlar hepimizi silkeliyor, şaşırtıyor, hayatın, doğanın acımasızlığı karşısında küçük dilimizi yutuyoruz.

Hayvanlar bizlere sadece melodramı, komediyi, dramı öğretmedi, hayvanlar bize "trajediyi" de öğretti.

Çünkü hayvanlar, tarihin bilinen en eski kültürlerinden beri adak ve kurbanın konusu. Tek tanrılı dinler İbrahim Peygamberle başlar, oğlunu kurban etmek isterken bir koç indirilir göklerden, bu onbinlerce yıldır süren adak, kurban kültürü bugüne kadar geliverir.

Bu toprakların bilinen en eski kültürleri, diyelim Hititler'den beri bu sokak ve bu dağlarda ve bu kasabalarda "adak" her yıl törensel olarak kesildi, kutlandı...

Dünya tarihimizde ilk defa bu yıl, bizler de batılılar gibi hayvanların hijyenik kesimhanelerde kesilmesini istedik. Yolda, izde, görünür yerlerde kan dökülmesin istiyoruz. Hem kan dökülmesini vahşi, hem pisliklerin, leşlerin ortalık yerlerde olmasından binlerce mikrop üreyeceğini düşünüp, iğrenç olduğuna karar verdik.

Hristiyan geleneğinde "kurban" yok. 19. ve 20. yüzyılda Hristiyanlar'ın Çin'de, Afrika'da, Avrupa'da, Cezayir'de öldürdüğü insan sayısı tüm tarihe eşittir, belki de fazladır. Tarihin hiç bir döneminde bu kadar seri bu kadar vahşi şekilde insan öldürülmedi. Kızılderililer, tarihten kazılıp çıkartıldı, Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında binlerce kabile tarihe gömüldü, nerden saysan, nereden başlasan, sadece kendi kıtalarında II. Dünya Savaşı'nda yirmi, otuz milyon ölü, sadece on yıl önce Bosna'da dörtyüzbin, sadece Cezayir bağımsızlık savaşında bir milyon, nerden saysan, dünya tarihinde Hristiyanlar kadar kan döken bulamazsınız.

İşte bu hristiyan batı, onbinlerce yıldan beri süregelen bu kurban geleneğimizi "vahşi" buluyormuş, "iğrenç" buluyormuş... Peki batı nerde kesiyor? Hijyenik kesimhanelerde.. Ben bir yazarım ve mezbahaların ne olduğunu görmek istedim, defalarca mezbahaya gidip kesim aletlerini inceledim, bir zincirli makaraya ayağından bağlı koyunlar Ford'un yürüyen band sistemi gibi geliyor, testereyle kafa kesiliyor, bir saatte yüzlerce koyun..

Neyse, modernleşen toplumumuz, kurbanların gözden uzak kesilmesine karar verdi. Sağı-solu kirletiyorsa büyükçe bir muşamma serilip, kesim üstünde yapılabilirdi, neyse...

Onbinlerce yıldır kurban adak eden ve dinlerin, kültürlerin en büyük kutlaması halıne gelen bu törenin bir anda sona erdirilmesine hiç ses çıkartan olmadı. Modernizm, hijyen, görüntüsü pisliği, vahşilik, bıçak, kan, gıbi kavramlara kimse karşı çıkamazdı. Otuz-kırk yıllık cici kültürümüz, yeni AB görgümüzle, onbinlerce yılın bu törenini örtbas ettik..

Yazarlar kültürlerini bilmıyor. Yazarlar kültürlerını neden savunmuyor. "Kültür"ü birileri elimizden nasıl alabilir? Birileri bizim "kültürümüze" nasıl el koyabiliyor, yasaklayabilir!..

Sadece Osmanlı'nın eserlerini kaçak piyasada satmıyoruz, kültürlerimizi de elden çıkarıyoruz!

Bu sokaklarda, bu dağ başlarında onbinlerce yıl kesildi bu kurban, birgünde "yasakladık"...

Kurban, insanlık tarihi ve tüm kültürler içinden neden bu kadar uzun bin yıllar sürdü? Neden insanoğlu kurbana büyük anlamlar, kutsallık atfetti. Onbinlerce yılın adetini otuz yıllık cici, şirin kültürümüzle aşağılayıp, küçümseyip hayatımızdan çıkartabilir miyiz?

Kurban, insanoğlunun trajedisidir. Karşı konulması imkansız, kader gibi. Bir kötülüğü yoketmek için insanların Tanrı'ya bir adağı. İçimizde saklanmış vahşi kötülüklerin yokedilmesi anlamını taşıyor.

Kurban töreninde hayvan, dramın, melodramın, komedinin kahramanı değil, ruhlarımızın ve sahici, bilinmeyen bu dünyanın trajedi oyuncusudur. İnsanoğlu her yıl bu trajediyi sahneye koyar. İnsanların karşı koyamadığı depremler, ölümler, kasırgalar, cinayetler, önlenemez kaderin öfkesini, bilinmeyenleri, "yeter artık Tanrım" demeyi, bilemediğimiz bir yığın derin korku dolu telaşı ifade eder.

Kurbanın, saf, habersiz, aciz duruşu, meleyişi, biraz sonra kasabın inecek bıçağını bekleyen hali, bizim de kader karşısındaki bilinemez masumluğumuzu anlatır.. Kurbanlık koyun gibi, kadere, ölüme karşı koyacak gücümüz yoktur, bunu mu öğretir bize. Artık ölmeyelim, artık birbirimizi öldürmeyelim, Tanrım işte bu simgesel törenle kanımızı döktük, artık birbirimizi boğazlamayalım, yakarışını dillendirir.

Kan dökülmesi, kanın insan alnına sürülmesi, dökülen kanı gözlerimizle görmemiz, büyüden öte, gelenekten öte, sahiden insan kanı görerek, ruh ve davranışlarımızda bilinmez birşeyler oluyor. Doğayla aramızda sıkı ve birbirini tamamlayan ve bilmediğimiz bir şeyler var, öldürmek gibi, kan gibi, boğazlamak gıbi...

Nerden biliyoruz bu törenin pislik, iğrenç olduğunu, buna kim karar veriyor.. Belki de dünyaya can veriyor kurban. Belki de hayat damarlarımıza kan veriyor.. Kurban kesiminden ruhlarımız acı çeker, evet, çok acı çekeriz, ama, kurbandan "neden utanılır!".

Utandık ve iptal ettik! Koyunun melemesi derin bir duygusallık doğurur ve çoluk çocuk, anne-baba bu duygusal sahneyi yaşar.. Şimdi kesimhanelerde binlercesi görmediğimiz için rahat mı ediyoruz. Kapalı demir paslı kapılar ardında boğazlanmaları daha mı hoş!

Neden kurbanı görmek istemiyoruz, neden bu onbinlerce yılın geleneğini artık "makinelere" devrediyor, öldürmeleri makinenin yapmasını istiyoruz.

Insan öldürecekse, maktulun yüzüne bakabilmeli, eskiden idamlar ders çıkartmak için halkın önünde yapılırdı, sesini duymalı, yüzünü görmelisin ölümün, cezanın, kanın.. Devlet öldürüyor, siz görmüyorsunuz. Kalp atışını, terlemesini, beynini, sinir parçalarını kimsecikler görmüyor..

Kurban, "öldürmenin" dehşetini anlatır insanlığa! Kurban töreni bu dehşetin estetize edildiği sahnedir, dualarla, okşamalarla, bir canlının hayattan çekilişini saniye saniye izleriz!.. Kurban "ölüm terbiyesidir", hem bizi ölüme hazırlar, hem "masumiyet" öğretir bize.. Sahici bir töreni! Bundan mı iğreniyorsunuz? O halde, Irak'ta Körfez savaşında bir milyon çocuğun ölümünden neden utanmadınız? Bosna'da dört yüz bin insan nasıl öldü, Anadolu'da o kadar kurban kesildi mi? Tarihin en kanlı günlerini yaşıyoruz, hijyenden, temizlikten, mıkroptan korkuyoruz, ama, tarihin hiçbir çağında bu kadar insan öldürülmedi

Insan nasıl bu kadar vahşi olabiliyor, askerler, politikacılar nasıl bu kadar katil olabiliyor, bu soruyu onbinlerce yıl insanoğlu kendine sordu. Sorduğunun delili bu "törendir".. Kurban töreninde seyirci, ölümün dehşetini iliklerine kadar hisseder!

Nasıl cins bir insan oldunuz, bir kurbanın kesilmesine dayanamıyorsunuz, bir milyon çocuğun ölümüne sessiz kalıyorsunuz?

Japonlar, yüz yıl önce Meiji döneminde kültürlerinden utanıp, batılı karşısında aşağılık duygusuna kapılıp, budist tapınaklarını yaktı, yıktı. Yüz yıl önce Türkler, batılılardan utanıp, kılık kıyafetini değiştirdi.

Kültürden utanmak, iğrenmek bitmiyor, yüzyıl içinde yüz milyonun üstünde insan öldüren bu batılı, hris-

Akşamsefası

tiyanlara özeniyoruz.

Hepimiz, müslümanı, kafiri, laiki, kurban derisinin, postunun peşine düştük. Yirmi yıldır bacağı senin, sakatatı benim olsun kavgasındalar.. Onlar postu yine kapacakları için, kesimhanede kesilmiş, bu tören olmuş mu, kurban ne demektir, ne bildikleri var, ne umurlarında.

ABD Dışişleri bakanı BM'de Irak'a karşı savaş kararını konuşurken, duvarda asılı Picasso'nun ünlü "guernica" tablosunu kaldırdılar, neden, bu tabloda kesilmiş, hayvan, insan başları, kolları vardı.

Bakanlar, gazeteciler, generaller, hergün kızılcık şurubu gibi, nar şurubu gibi kan içiyor ama kurban töreninden iğreniyorlar.

Onbinlerce yılın kurban töreni insanoğlunun ruhuna ne söylemek ister! Bugünün bilimi, araştırması, psikolojisi bunu anlayabilir mi? Sırf görüntüsü bozuk ve mikrop saçıyor bahanesiyle, tarihin en köklü töreninden vazgeçiyoruz, bilip bilmeden.

Peki bu "öldürme" mikrobundan, hastalığından devletler, insanlar neden vazgeçmiyor.

Yüzyılımızda yüz milyonun üstünde insan öldüren batılının hijyen, estetik, görüntü sevdasına, kendimizi vahşi göstermeyelim aşağılık kompleksine karşı utanıyoruz.

Kurban töreni belki de çaresizliği öğretiyor bize. Ölümün bilinemezliği.. Belki de içimizdeki vahşiyi terbiye ediyor. Belki de Tanrı'ya bir diyet. Belki de gaddarlığımızı sindiriyor, belki de zalimliğimizi yumuşatıyor. Kim ne biliyor. Kimin hangi çalışması, incelemesi varmış da, biliyormuş..

Hem bizim, hem insanlığın kültürü bu! Biz bu topraklara gelmeden de vardı. Başka topraklarda da var. Onbinlerce yıldır var. Ne aydınları, ne kültür bakanlığı, hiçkimse bir şey bilmiyor, herkes iğreniyor, göze hoş gelmeyen çirkinlikmiş, yuh olsun hepinize..

Şimdi, şu canlı kalkanlara bakalım. Ne diyor bu canlı kalkan adayları. Savaş olmasın, bombalar düşmesin diye biz kendimizi feda ediyoruz. Bunu şöyle tercüme edebiliriz. Tanrıların öfkesini durdurmak için biz kendimizi kurban ediyoruz.

Evet, antropoloji kitapları okuyup, ilk insanlar nasıl "insan" kurban ediyordu diye şaşırıyorduk. İşte böyle kurban ediyordu. Bu yüzden, bu sebepten.. İşte canlı kalkanlar bile bile "kurban" oluyorlar ve biz onları alkışlıyoruz. Hiçbirimiz onların önüne çıkmıyoruz. Hatta, onlara kurban olmaları için yol parası veriyoruz..

Tanrıların öfkesini durdursun diye...

İlk çağ insanlarının neden insan kurban ettiğine şaşırıp, vahşiliktir, deyip, geçtik.

İşte, kültürlü, okumuş, bilgili canlı kalkanlar yola çıktı. Hangi çaresizlik, hangi kader, hangi içinden çıkılmaz, engellenemez psikolojiler içinde kendilerini kurban ediyorlar.

Onbin yıl öncesinin tapınaklarındaki aynı kurbandır bu canlı kalkanlar.

Eski kültürlerin neden insan kurban ettiğini anlamak istemiyoruz. Mikrop saçıyor, pislik saçıyor, AB'ye giremeyiz, kandan, bağırsaktan iğreniyoruz diye bağırıyor bir aydın sürüsü.

Ama binlercesini bir saniyede gözlerden uzak makine testerelerle boğazlıyoruz, insan eli değmeden...

Satışa sunulan modern ürünlerin en büyülü cümlesi: "İnsan eli değmeden"...

Ah, kınalı koç, seni bu ellerimle, bu ellerimle, okşayıp, bu ellerimle, dualarla, yakarışlarla, bu ellerimle keseceğim..

Süslemişler seni yine kınalı koç. Süründen ayırmışlar.

Birazdan boynuna inecek bıçak. Gırtlağından hırıltılar fışkıracak. Kanın köpürerek, coşarak toprağa dökülecek..

Sana kurban olurum. Dağların, çimenlerin, sürün, yamaçların içinde, tarih dönecek, mevsimler dönecek ve biz, dünya durdukça sana kurban olacağız.

Bugün, yeryüzünün en kutsal günü. Bütün kültürlerin en mübarek günü. Artık kınalı koç değilsin. Sürünün taçlanmış en güzelisin. Bugün Tanrıların, ölümlerin bir filozofu, başka birşeysin. Etin, postun, derin değil... Tanrı'nın, insanoğlunun sana verdiği o büyük görev!

Neden hala yüzbinlerce insanı birgünde öldürüyoruz, bunu öğreteceksin bize, bu dehşeti...

Asırlardır içimizi kemiren bu vahşiyi, sen göstereceksin bize. İçimizden çıkartamadığımız o manyak katili, o şey, o neyse.. Hala milyonları öldüren o şey, onun için, kurban olacağız yine, kaç yüzyıl daha...

Kınalı koçum, toprağa coşarak karışsın kanın, şehrimize can versin kanın. Boynuzlarını kapımızın üstüne asacağız. Bir tapınak gibi yuvamız artık, ömür boyu o kurban koçların altından girip çıkacağız hayata!

Tanrı'nın bir kavlı vardı İbrahim peygamberle, oğlunu kesme sana koç gönderiyorum, diye..

Müslümanların bir kavli vardı İbrahim peygamberle, oğlumuzu değil, koç kurban edeceğiz, diye.

Müslüman çoktandır İbrahim peygamberle kavlini bozdu.. Onbinlerce oğlunu kurban ediyor Koçları ise her bayram, ciğeri, postu, kebabı için kesiyor.

Müslümanlar kavlini bozdu kınalı koç. Bu bayram, her bayram, o mübarek etin bu yüzden boğazlarına zehir oluyor.

Oğul kurban ediyorlar, devletlere, liderlere, gözü kapalı iman edip, oğullarını cepheye sürüyorlar..

Çocuklarının etinden devletlerine "kavurma" yapıyorlar..

Din değil artık bu tören, kebabistan. Hepinize hayırlı olsun bu mübarek kurban bayramı, oğullarınızın bacakları, sakatatları..

Döndüre döndüre elinizde kanlı kara bıçağı, gözünüz kararmış, sallayın artık, evlatlarınızın en yumuşak yerine...

Kardeşlerim! Bu toprağın güzel çocukları! Kaç zaman vardır ki, bu medya, bu yazarlar, bu aydınlar, işte bu kurbanın mübarek kanına "leş" diyor.. Leşleri temizleyin diyor. Leşleri ortalığa dökmeyin diyor..

Leş olan sizin ruhunuzdur. Kurbandan geriye "leş" kalmaz.. O kutsal emanetimizdir. Artanlarını toprağa gömeriz! O kutsal emanetimiz, Tanrı'ya selamdır. Toprağa selamdır. Tarihimize selamdır!

Nasıl bir kin var içinizde, kültürünüze "leş" diyorsunuz.. Nasıl bir cahillik içinizde tüm tarihlerin ve tüm dinlerin ve kültürlerin bu en trajik kahramanına "leş" diyorsunuz..

Kurban töreninde sessiz bir acı kaplar içimizi. Ürkerek izleriz bütün kalbimizi parçalayan bu sahneyi!.. En sevdiğimiz ölümdür, o! Melek değiliz biz, insanız, artık anlayın bunu, işte içimizde yüzlerce yıldan beri durmaksızın öldürüyorlar!..

Kurban, insanoğluyla Tanrı arasında bitmeyen savaşın, bitmeyen huzursuzluğun, bitmeyen boğuşmanın, bitmeyen hesaplaşmanın en güzel sembolüdür! Sen bize verdin, biz de sana veriyoruz.. Al sana Tanrım.. Al sana...

Bu ıstırabı sen bize verdin, biz de bu ıstırabı sana iade ediyoruz. Al sana Tanrım, al sana..

Hayatın bu yüce ve kutsal savaşını, yaşadığımız toprakların ve kültürün yüzüsuyu hürmetine artık anlayalım...

Kurban, Tanrı'yla aramızda en katlanılmaz acıdır! Öyle yakıcı, öyle korkunç bir hüzündür ki.. Siz buna, manzarayı kirletiyor diyorsunuz.. Neymiş sizin manzaranız, güzel kızlar, güzel mankenler mi? Güzel filmler, şov programları mı?

Kınalı koç!

Etini kemiğini sıyırdığımızda, uçar gider göklere..

Kurbanın ruhuyla, göklerin ve bilinmeyenlerin ve tanrıların alemiyle içiçe gireriz..

Ve toprağımızın, dağlarımızın meleyen bu kutsal halesini getirir alnımızın ta ortasına süreriz..

Koru bizi tanrım, kötülüklerden, ölümlerden koru, diye dualar ederiz!..

Ve on-onbeş yaşında çocuklarımıza göstererek kurbanı, onları, şimdiden ölüme ikna ederiz.. Ve ta ölünceye kadar bizler, o kurbanın melek ve masum ve soylu gülümseyişini içimizde saklarız...

Kurban töreni trajedilerin trajedisidir, yeryüzü sahnesinin en büyük trajedisidir, oraya Tanrı'ya yakararak bir koç getiririz ve boynuna dualarla bir bıçak vururuz, insanlar ölmesin, içimizdeki vahşi ölümü görsün, diye..

Bunu anlayamadı müslümanlar, kurbanı, kebap, kavurma diye kesti..

Artık bu kavurmayı sokakta, göklerin altında, ahalinin gözleri önünde yemeye utanıyoruz, görüntü temizliği peşindeyiz, hijyenik olsun, steril olsun, mikrop olmasın.. Bir milyon Iraklı Körfez savaşında öldü, sesimiz çıkmasın...

Neden gözümüzün önünde kesilmesin. Hergün gazeteler, ekranlar, kana yeterince doyuruyor bizi. Cinayete, boğazlamaya karşı göz doygunluğumuz var. Kanlı resimler, kanlı gazete

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@...

RAMİZE ERER

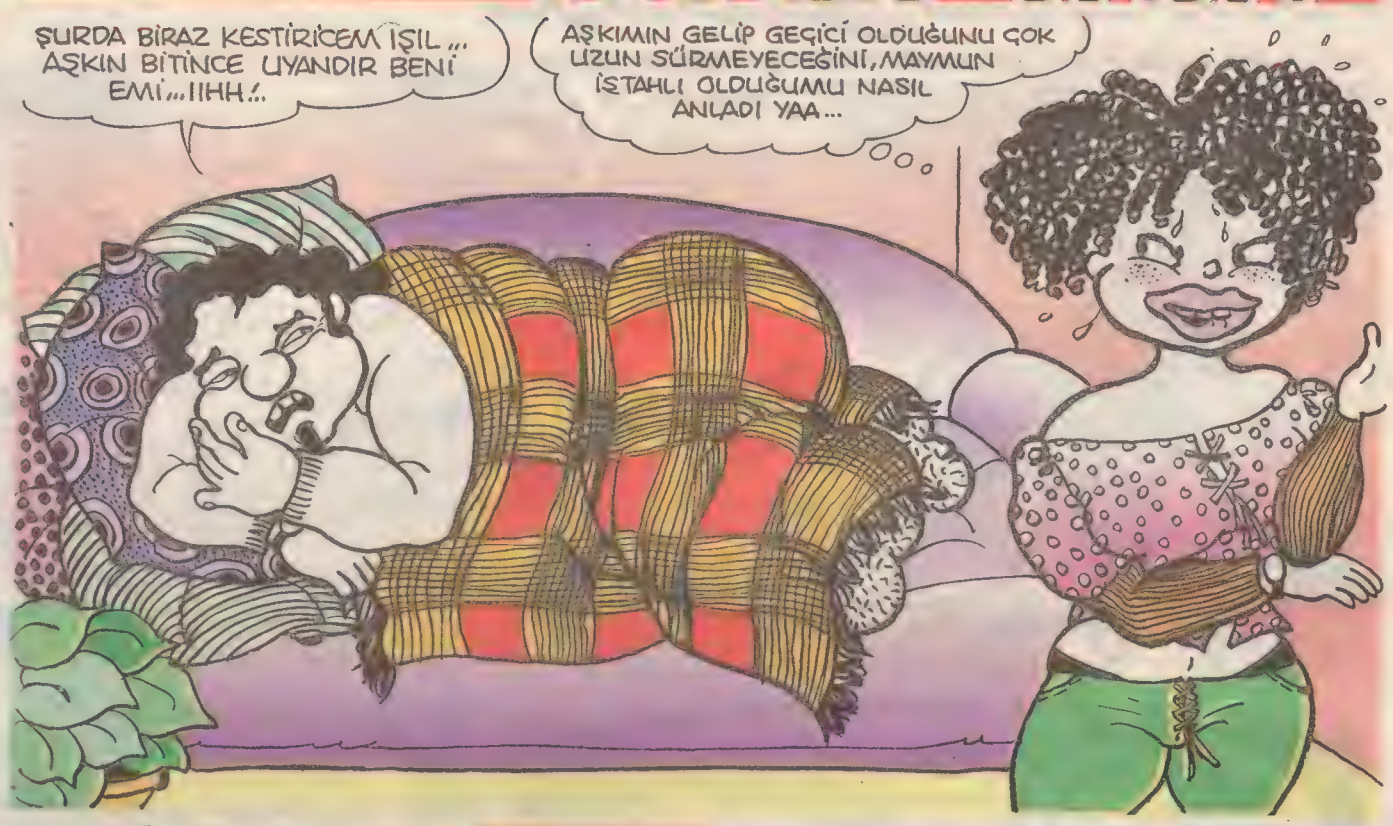

harala gürele

ÇAKAÇAK

ORTA YAŞIN KADINI BÜŞRA UMDUĞUNA DEĞİL,BULDUĞUNA BAĞLANIR

dejenerasyon çağının direnemeyen aksakallısı tacettin dedesi...

girişim ruhu geldiysen cüzdanı tıklat!

KARANLIKLAR PRENSİ ÖZDEMİR VE DOMESTİK DÜNYASI...

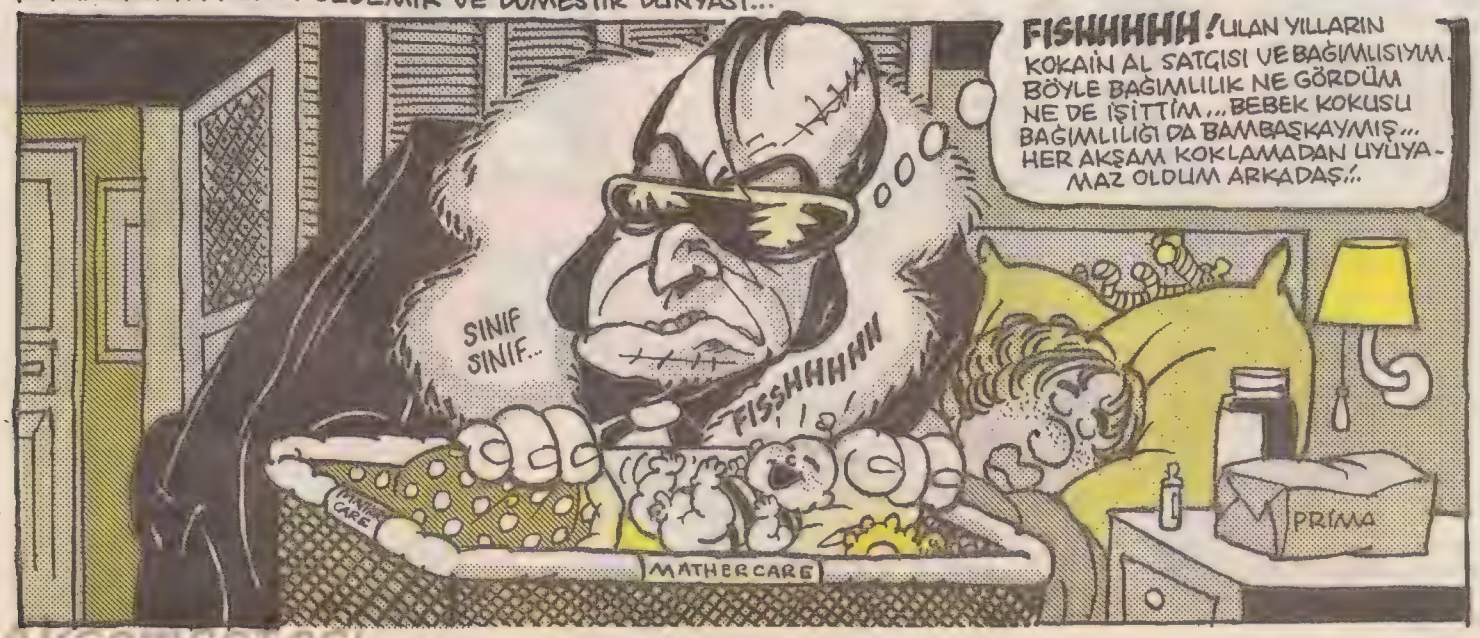

AYRINTILAR

m·e·t·i·n·f·i·d·a·n

Tam önümde, yavaşça ilerlemekteydi çöp kamyonu. Arkasında, ayakta duran adamlardan bi tanesi, hüooop! uzandı asfalta dooru, uçuşan bi poşeti kapıp içeri attı.. Bütün yolu kapatıyodu kamyon; köşebaşına dek arkalarından yürümeyi düşünüyodum.. Sonra, bi daha yaptı adam. Hüoop, hareket halindeyken sarkıp, ufak bi kağıt parçasını kaptı yoldan! İşini seven bi çöpçüymüş. Bir başkasını da, üç dört ay önce görmüştüm.. Sonbahardı. Taner'den dönüyordum. Modern Talking, Ahmet Kaya, Sezen Aksu ve Supertramp mp3'lerimden, birer disk kaydı hazırlamıştık bilgisayarında.. Bi tanesini hiç beğenmemişti, "dinlenir mi lan bu," demişti. Öküzsün oğlum, hiç annamıyosun işte, diye cevaplamıştım. -öküz möküz, nefis yapmıştı ama kaydı, onbeş dakkada, şipşak. "Gidiyorum ben," dedim, "Kalkma, yürümek istiyorum.." Bi arkadaşınız sizi uğurlamaya gelirse yanınızda, rahat hareket edemiyosunuz hiç. Şurdan binersin diyo, bak otobüs geliyo diyo, şu minibüs o tarafa gitmiyo diyo, biletin var mı diyo.. Yok biletim! Gitmiycem bi yere felan, burda kaldırımda durucam, çekil ya!.. Zaten onun da, bu kez kalkmaya niyeti yoktu. İnternette, manitayla görüşme saatini bekliyodu. Neyse, önce bi işedim, yolda bastırmasın diye, sonra çıktım dışarı.. Sık uğrayamıyodum zaten Taner'e; o yüzden ilginç geliyodu belki, bu yolları adımlamak. Başka bi şehri ziyaret etmişim gibi sanki.. Aşaaya doğru saldım kendimi. Cebimde, bilet de vardı o gün, minibüs parası da, taksi ücreti bile hattâ. Parası olunca da böyle, garip bi rahatlık hissi duyuyo insan. Hiçbirini beğenmedim! Minibüsler kalabalık dedim, gidemem ayakta. Otobüsler; eeh! Taksi? Amaanh!. Geriye ne kalıyo; acele.. Acelem de yoktu.. Tadını çıkardım ben de.. İnsanların, hepsi bi farklıydı sanki. Eli torbalı adamlar ve kadınlar, henüz yakılan vitrin lambalarının parıltısıyla, günün son ışıkları arasında özel bir renk seçen kaldırımlarda, büyük bir sükûnetle yürümekteydiler. Bi süre, ilgimi çektiler; hayatları hakkında kafa yordum, onların kardeşi, kocası, karısı, çocuğu, abisi, yengesi, amcaları filan olduğumu düşündüm; kendi yolumu bırakarak; onlarla aynı tarafa, başka bir yaşamın içine doğru gittiğimi düşledim.. Korkunçtu!.. Sonra, kendime döndüm yine.. Rekor kırdığım günneri hatırladım: Pendik-kurtköy'den, Kadıköy'e kadar, dört saatte yürümüştüm. Sadece, ilçe merkezlerindeki parklarda verdiim onbeşer dakkalık molalar, ve camii çeşmelerinden içtiim sularla.. Yaşlandım artık; rekor filan kıramam! Hem ne annamı var canım. Bin şurdan bi minibüse, hadi.. Işıltılı vitrinler, değişik insanlar filan da azalmıştı. Karanlık, yüksek taş duvarlarla kaplı devlet binaları ve ıssız, garip lojmanların bulunduğu bi caddeye gelmiştim.. Kenardaki bi otobüs durağının demirine sırtımı yaslayıp, dikildim orada. Kimsecikler yoktu etrafta.. Bi durak, bir de ben.. Yaklaşacak bi aracı da durdurmak istemiyordum.. Sabaha kadar kalabilirdim sanki orada. Öyle rahattı ki, sırtımı yasladığım demir; soğuk ve sert; düzgün, güven verici! Tutuyor bedenimi, sarsılmama, düşmeme izin vermiyor. Omzumun kenarıyla bile yaslanabiliyorum; her açıdan destek oluyor; sağlam, görünmez bir dost!. Arasıra, dik de durdum tabii. Sonra, yine yaslandım. Elimi cebime soktum. Duraklarda uyulması gereken bi 'duruş kuralı' yoktu nasıl olsa... Karşı kaldırıma, bir çöp kamyonu yanaşıverdi.

Onların da acelesi bulunmuyordu pek.. Hemen kamyona boşaltmadan evvel, kutunun etrafıyla ilgilendi adam. Yapraklar, çalı çırpı parçaları ve toz topraktan oluşan yığını, elleriyle toplamasını izlemeye başladım.. Bi faraşı yok muydu. Sadece eldivenli elleriyle yapmaktan keyif alıyordu heralde. Öbür adam -şoför- sigarasını içerek, sakince içerde beklemekteydi. Tek çöpçülü bir kamyondu.. Dağınık yığını biraraya getirip, avuçlarına aldı, kutuya attı adam. Tekrar eğildi yere. Bu kez, daha küçük bir topağı kavradı yerden. Kutuya atıp, yine eğildi.. Bi parça bile bırakmamaya kararlıydı, ilginç bi gösteri olacaktı! Taner, yanına oturttuğu iki nefis hatunla bi limuzinin içinde çıkıp gelse, binemezdim o an; -bi dakka derdim, bi dakka yavrum!- Adamın ne yapacağını, yerde ne kadar kırıntı bırakacağını merâk ediyodum!. Kollarını açarak, küçülen yığına, az öteden yeni çerçöpler katıp, tekrar avuçladı. İyice küçülmüştü yığın! Zorlaşıyordu almak gittikçe. Fırs fırs! diye, inatla, bikaç kere daha tekrarladı aynı hareketi. Ama artık bişey gelmiyordu; ellerinin arasından sadece tozlar dökülmekteydi. Kavrayamadıkça, etraftan küçük süprüntüler çekerek yığını zenginleştirmeye çalışıyor, yolu kazıyordu nerdeyse! Bi kısırdöngüydü bu, kafayı mı yemişti neydi.. Ben de, aynısını yapardım ama! Çöpçü olsaydım öyle davranırdım; bi kırıntı bile bırakmazdım! İşimi sevdiimden de diil belki; bir tür hastalık heralde. Sonra, kovarlardı beni: "Ne lan? bu saatte daa yeni geliyosun!." Yine de bi denge noktası vardı elbet. Onu yaptı adam: Yığının, artık kavranamayan son bölümünü, eliyle vurarak etrafa dağıttı!. Böylece, yığın filan kalmadı ortalıkta; eşit aralıklarla, bi yerlere dağılıp gitti hepsi.

Kamyon uzaklaşınca, direğe yaslandım tekrar.. Bi süre sonra, bi otobüs göründü uzakta. Yola indim.. Fısss, giiğk! diye durdu önümde. Çotart, açıldı kapı, zıpladım yukarı. Sakindi içerisi.. Biletimi atıp, sallana sallana arka tarafa yürüdüm.. Ve oturunca bi yere, hemen de kafasını döndürüp, camdan dışarıya bakar insan. Az önce bulunduğu caddenin ve yolun, kayıp gidişini, kirli pencereye vuran yansımaların ardından izler.. Uzaklardaki evlerin küçük sarı ışıkları, usulca öper camı; trafik lambalarının yeşili kırmızısı da, yukarıdan aşağıya yalar... Değişken ve parıltılı dekorun tam ortasında, suratımı farkederim bir an! O da, yeni farketmiş gibi, şaşırmış görünerek bu tarafa bakıyodur. İçerideki, dışarıdan kendisine bakılmasını sever çünkü.. Ama daha çok; içeriden bakılan dışarısının gözüyle içerde görüneni, tekrar dışarıya göstermekten keyif alırken; dışarıdan görülen dışarıdakinin içine, içerideki dışarı tarafından içerlenerek bakılmasından ise, hiç haz etmiyodur..

Akşamsefası

13. Sayfadan Devam

sayfaları seyretmeden uyuyamaz olduk. Bir cinayet haberi izlemeden rahat edemiyoruz..

Kanla, dehşetle, boğazlamayla, cinayetle ne kadar yakın ilişkimiz var ki, gazeteler, ekranlar bu haberlerle "raiting" rekoru kırıyor..

Kurbanları artık TV'ler, ekranlar kesiyor, bize, sıradan biz insanların elinden "tören" alındı.. Kurbanla doyuruyor karınlarını ekranlar, gazeteler...

Herşeyi ele geçiren medya, kurbanlarımızı elimizden aldı, sürüden o seçiyor artık bu akşam kimi kurban edeceğini, kimleri bıçaklayıp, kimleri yokedeceğine medya karar veriyor.. Kana, cinayete doyuruyor gözümüzü.. Medyanın kurbanları "steril", hijyenik görüntüler içinde.. Medya, ölüm tüccarı. Devletler katil.. Ama neden ölüm fotoğraflarını yumuşatıp, estetize ediyorlar..

Ne kadar değişti şu dünya. Şu medya, şu devlet, her biri sürüye dalmış canavar kurt... Bizden "hijyen" istiyor, koca sürüyü paramparça edip, yutuyor!

İşte insanoğlunun ruhunda saklı bu vahşiyi, onbinlerce yıldan beri iyi tanıyordu eski kültürler.. Bu vahşilerin gaddarlığını, ruhlarını yufkalaştırmak için "kurban" töreni asırlardır sürdü.

Şimdi ekranda savaş diye gütünü yırtan gazetecilerin, İsmet Berkant'ın, Ertuğrul Özkök, Cengiz Çandar, nicelerinin ekrandaki masasına savaşta ölmüş iki yüz bin bebekten, sadece birinin kafasını koysak..

Yine böyle ateşli, heyecanlı konuşabilirler mi? Gerçi onlar kelle sevmez. Çünkü kelle elle yenir, hijyenik değildir.

Şimdi o yazarlar iştahla savaş üzerine konuşurken masalarına yeni kopmuş kanlı bir asker bacağı koysak, böyle konuşabilirler mi?

Gerçi onlar, paça çorbasına bayılır. İlikleri çıkana kadar kaynatılmış, üstü pütür pütür ılık, parça çorbası..

Gerçi, bir kızılderili kadar vahşi olsak.. Onların ekranı dolduran kellelerinden bir tanesine, canlı yayında, bir kurban bıçağı uzansa...

Milyonlarca izleyici nasıl dehşet içinde kalır, bu ne ürpertici, vahşi bir sahne olur..

Ama onlar milyonlarca insanın ölümünü bir cümlenin içinde geçiştiriveriyorlar, hiç ürperti duymuyoruz..

Ama onların ekranları dolduran kelleleri... Kelleleri neden o kadar iri, neden ekranı dolduruyor o kelleler..

Eğlenceli analizler yapalım. Brezilya dizileri tiyatro ve sinemada bir devrim yaptı, dizi boyunca ekrana oyuncuların iri yüzleri geliyor, koca kafalar. Ekranı dolduruyor, dizi boyunca, kamera o kafadan öbür kafaya geçiyor, dizi bitiyor!

Eski senaristler "büst" çekim derdi, yeniler omuz çekimi (amorst), baş çekimi diyor. Senaryo deyimleri, bel çekimi, boy çekimi, genel çekim, panaroma, falan...

Ancak, binlerce yıl tiyatro izleyicisi oyuncuların yüzünü bu kadar yakın görmedi. Sinemada da görürüz ama, ayrıntılar, detaylar, genel çekimler, boy çekimler, bel çekimleri, bolcadır..

Ama neden Brezilya dizileri ayrıntıya, detaya girmiyor, sadece oyuncu kellesi üzerinden diziyi tamamlıyor ve çok tutuluyor...

Bunun birçok sebebi var. Birincisi çok ucuza mal oluyor, kelleden kelleye kamera kayıp, dizi bitiyor. İkincisi, oyuncu kelleleri ayrıntıları, detayları, başka dekorları örtüyor.. yani, oyuncu yüzü ekranı doldurarak binlerce ayrıntı kayboluyor, sizlerde, hayata dair binlerce çağrışım yapacak nesneyi görmemiş oluyorsunuz. Başka nesneler görmüş olsanız hayata karşı başka sorular soracak, dizinin ana konusunu bile unutmuş olacaksınız..

Milyonlarca insanın kellesi paça çorbası kadar ucuza mal olan bir diziye dönmemeliydi. Ucuza getirmek için patronların köpeği cahil cüehal yazarların kellesi bu kadar hızlı ekranları örtmemeliydi.

Hepimizin hayatını, milyonların endişesini, korkusunu, trajedisini örten suratlar!..

Ekranları bu "hijyenik", "traşlı", "kravatlı" ve "besili" suratlarla kapatıp, işte, insanoğlunun, yeryüzünün en ağır, en trajik, en korkunç acılarını ucuz bir Brezilya dizisine dönüştürüyorlar...

Şimdi, onbinlerce evladınız öldüğünde, bu kelleler, yine gerçeği gizleyecek. Şirin şirin bakınacaklar ekrandan. Boşuna arıyacaksınız oğlunuzun adını, resmini. Gerçi, evladınızın yüzünden çok seyrettiniz, sevdiniz bu kelleleri. Gerçi artık bu suratlar da bir evladınız sayılır, Asmalı Konak ya da Hürriyet Gazetesi.

Evlatlarınızın cesedlerini bu şakacı, nükteci, gülünç suratların maskesiyle gizleyeceksiniz. Cenazenizi bu soytarılar mı kaldıracak.

Bu, cahil, balta kalpli şebekler herşeyi soytarılaştırdı, her şeyi. Doğayı, sanatçıları, hayvanları, sizleri, halkları, partileri. Kendilerini en çok kim eğlendiriyorsa onu sevdiler. Yazarlarını dahi hayvanları gibi, uşaklar ve şarlatanlardan seçtiler. Doğanın efendisi onlar, iktidarlarının keyfini küçük sevimli şirin hayvanlardan çıkarırlar. Ne kadar iyi niyetli, sevgi dolu, babacan olduklarını bu şirin sevimli dostlarına ispat ederler. Doğaya ancak sanatın konusu olursa tahammül ederler, yani resimde. Hayvanlar şirin ve zararsızsa tahammül edilir..

Doğaya, sanata, bilime, topraklara, herşeye el koyarak, biçim vererek, fiyat biçerek satın alırlar. Bu şirin sevimli hayvanlar, kuyruğuyla burnuyla havuzda balonar döndüren yunuslar gibi sanatçılar, aydınlar.. Halkımız için gece gündüz çok yorulmuş bu beylere, oyun, neşe, meşgulüyet, dinlenme hizmeti verirler. Hayvanların şaklabanları gibi, yazarların, sanatçıların da şaklabanlarını severler. Çok oyunbaz yazarları vardır. Köle pazarında satılan köleleri pazarlarken, ya da, hayvan satıcısı fiyatını yükseltmek için: "Çok oyunbazdır" der. Evcil ve oyunbaz bu sanatçı, yazarlar, bilemezsiniz ne büyük şirketleri ayakta tutarlar. Ne büyük çamlar devirirler. Karın tokluğuna, reklam uğruna kapılarına sığınmış kediler, köpekler gibi köleleri olmuş. Aydınları, halkı, sivil kurumları, soytarı, şebek, maskara, oyunbaz yapıp, sonra siyasete sokup sonra ekranlara fırlatıp eğlendirirler.. Şu maskaraların cüretine bakın, kültürleri kaldırıyorlar..

Ama bunları satılmış insanlar için yaparlar. Kurban gibi, kültürlerüstü bir bayramını dahi bilmeyen, savunamayan, cahil bırakılmış halklara karşı yaparlar...

Bayramınızı kaldırdılar, sesiniz çıkmadı.

Ama bunu kınalı koçlar için yapamazlar. Bazı kültürler vardır. Devletlerden büyüktür. Koç'un ifade ettiği semboller, bayramlar, kültürler, cumhuriyetten büyüktür. Türk milletinden büyüktür. Bütün holdinglerinizden, bütün dolarlarınızdan büyüktür..

Onu yıkmaya, iptal etmeye, leşleştirmeye, Anadolu'dan çıkartmaya gücünüz yetmez. Onu soytarı, onu leş, maskara yapamazsınız.

Çünkü o Anadolu'nun her kiliminde duruyor.. Her evinde, her duvarında, her ocağında. İşte müzelerde Hitit kadınlarının yüzüklerine, küpelerine, bileziklerine işlenmiş, işte dağbaşlarında kayalara kabartma kabartma işlenmiş, Anadolu'nun her taşına kazılmış, her yuvasında, bir koç resmi, şekli, motifi duruyor...

Bu kültürü kazımağa gücünüz yetmez. Rotatifleriniz, ekranlarınız, yedi sülaleniz, ordularınız yetmez...

Cahil herifler! Cahillikten delirmiş herifler! Bu kutsal kültürü, Ahmet Altan'ın romanı mı sandınız, orasını çıkart, burası kalsın.. Terbiyesiz adamlar!..

Benim cahil ve aptal halkım, yeryüzü topraklarının en eski kültürlerini barından Anadolu'da ilk defa cahilliğiniz ve suskunluğunuz sayesinde, ilk defa bu yıl, Kurban, sokaklarımızdan, meydanlarımızdan, gözler önünden, ahalıden, insanlardan uzaklaştırılıyor!

Unutuyordum söylemeyi, Anadolu'da koç erkeği, erkekliği temsil eder. Sizin erkeklikle ilgili bir sıkıntınız, bir takıntınız var, erkek adamlardan hoşlanmıyorsunuz, Anadolu erkekleriyle bir probleminiz var...

Erkek adamdan neden bu kadar korkuyorsunuz?

Korkmayın bu kadar, nasılsa korktuğunuz başınıza gelecek...

nihag@leman.com.tr

Yazarımız Timur Danış ve oğlu Yunus'un Savaşa Karşı Ankara Yürüyüşü...

ORGANİZE SUÇ ŞEBEKESİ

Greenpeace, çok hayırlı bir işe imza atmış ve Amerikan hükümetinde yer alan isimlerin seceresini ortaya dökmüş. Okuyunca insan bakıyor, karşısında bir kabine yok da adeta organize bir suç şebekesi var. ABD hükümetinin başta gelen insanlarının önceki ticari faaliyetleri, seçim kampanyasında bağış aldıkları şirketlerin listesi her şeyi açıklıyor, taşlar yerli yerine oturuyor...

İMPARATORLUĞA KARŞI DURMAK

... Biz ne yapabiliriz?.. Stratejimiz sadece imparatorluğa karşı koymak olmamalı, aynı zamanda onu kuşatmalıyız da. Onu oksijensiz bırakmalıyız. Onu utandırmalı, onunla dalga geçmeliyiz. Sanatımızla, müziğimizle, edebiyatımızla, inatçılığımız, neşemiz, mükemmelliğimiz ve ödün vermeyişimizle - ve kendi öykülerimizi, inanalım diye beynimizin yıkandığı öykülerden farklı olan öykülerimizi anlatma yeteneğimizle...

KUZEY IRAK - KDP'nin etkin isimlerinden Hoshyar Zebari, yeniHarman'a konuştu:

TÜRKLER GİRERSE, İRAN NİYE GİRMESİN?

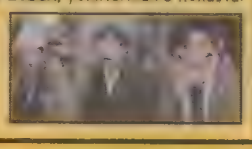

Cezaevinden kaçma rekortmeni Adil Şahin firarlarını yeniHarman'a anlattı

PERUK TAKTIM, MAKYAJ YAPTIM, ENTARİ GİYDİM VE SONRA...

yeniHarman, insan kalkan AKP yöneticisi Fatma B. Ünsal'a sordu:

- ÖLÜRSENİZ CENAZENİZ AKP ÖNÜNDEN KALDIRILSIN MI?

- "HERKES TAVRIMI KENDİNCE OKUSUN!"

"PAŞAM BİZİ KİMLERE BIRAKIP GİTTİN"

Mail BÜYÜKERMAN HATIRALARIM-2

Askerler, 26 kent yönetimini nukleer tehdit için gizlice uyardı...

METRO VE ALT GEÇİTLERİ SIĞINAK YAPIN!

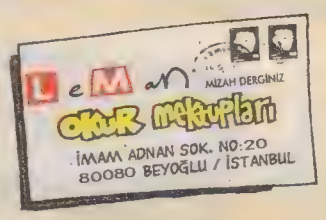

Bu Ülkeyi Siz mi Kurtaracaksınız?

Ben küçük bir esnafım, mahalle bakkalıyım. Leman'ı uzunzamandır (Limon'dan bu yana) okuyorum. Dikkat edıyorum, genelde Leman'a mektup gönderenler üniversite ve lise öğrencileri ve hep aynı şeyler: "Kimse bizi anlamıyor. Çevremizde kendi dünyamıza yakın kimseyi bulamıyoruz. Ailemiz çok geri kafalı vs. vs." Peki siz ne yaptınız bugüne kadar. Dert yanıp, sitem etmekten başka...

Hak alma bilincinden yoksun ülkemin gençliği, işçileri ve memurları ne diye sitem ediyorsunuz ki. Koskoca İstanbul Üniversitesi'nde yemek boykotu vardır. Katılım tahminen 100 kişidir. Harçlara karşı eylem vardır. Katılım yine aynı...

Herhangi bir işyerinde grev vardır. Aynı iş kolundan, başka işyerinden destek bulamazsınız. Ben diyorum ki, bu hak almayı isteyen veya bilen insanlar herhalde çok saflar. Ya kuzum Allahaşkına, koskoca üniversitede bir siz mi varsınız akıllı... Bırakın insanları sömürsünler, bırakın eğitim diye verdikleri yoz, ne idüğü belirsiz şeylerle kafaları ütülensin ama şikayetçi olmasınlar... Bu ülkeyi siz mi kurtaracaksınız? Öyle derler ya!

Ben gene de bu ülkenin o 100 kişilerle bir yerlere varacağına inanıyorum. İnsanın şaşırmaması mümkün değil. Hiçbir ülkede böyle binlerce "embesil" üniversite öğrencisini bir arada bulamazsınız.

Ali Korkmaz
Davutpaşa Cad. Badem Sok. No:18/A Güngören/İstanbul

Leman Ruhunu Taşıyan ve Paylaşan Herkese Merhaba!

Ben, kapitalizmin beşiğinde (İstanbul Bilgi Universitesi) öğrenimini burslu olarak sürdürmeye çalışan sol görüşlü bir öğrenciyim... Maalesef masaya vurduğunuzda, bizim okuldaki dangalaklardan daha anlamlı sesler çıkıyor(!). Ve bu dangalak sayısının yüzde ellı olduğunu görmek beni hem üzüyor, hem de onlara acıyorum. İnsan, Akmerkez'i nasıl dünyanın merkezi sayarak yaşar; neden Gucci'nin, Mango'nun indirimlerini (gerçi bunlara indirim yapmasanız da yüzmilyonları seve seve bayılıyorlar) hayatın başlangıcı sanırlar anlamıyorum, anlayamıyorum. Para insani duyguları nasıl bu derece yokedebilir, çözemiyorum. Size çok üzüleceğiniz bir haberim var çok sevgili(!) arkadaşlarım: Onsuz hayatınızı sürdüremeyeceğiniz; "fast-food"larla halkımızı tanıştıran, yegâne yerebatasıca şirket McDonalds, isim hakkını devrederek bu yılın sonunda Türkiye'den çekip gidiyormuş! Vah vah! Ne üzüldüm, gazetede (hani içinde "kim kiminle yatmış"tan başka şeyler de olan, 24 sayfalık haber kaynakları, hatırladınız mı?) bu kesin gidiş haberini okuyunca... Defolup, sktirip gitsinler Allahın belaları!

Bazı ekonomistlerimizse (paraya tapan başka bir kesim), "yabancı sermayeyi kaybediyoruz" diye ağlaşıyorlar. "Teyzemin Ev Yemeklerinin", yılların "Sarıyer Börekçilerinin" yerini almaya, "küçük Amerika"da küçük yerli sermayeyi yoketmek için vargücüyle çalışan kapitalist maşalar! Cehenneme kadar yolunuz var! Zarar etmiş, yüce kuruluş Donald Amca! Oh, iyi olmuş! Sen misin yüzyılların rengarenk Türk kültürünü, zengin mutfağını tek tipleştirmeye çalışan... Aldın mı cevabını?! Yıllardır McDonalds'ı ve benzerlerini protesto eden; tencere yemeklerinden, börekçilerden vazgeçmeyen sevgili yoldaşlarım, savaş manyağı "Busht", katledeceği bebeklerin kanıyla karışacak Ortadoğu petrolleri için kendi kendine gelin-güvey olsun, biz antiemperyalist savaşımızı -kısmen de olsa- kazandık.

Yılların "meşhur Kahraman Maraş dondurmasına" sırt çevirip, dondurma niyetine kremşanti yalayan salaklar; kafasındaki tokadan kıçındaki dona kadar Amerıkan bayrağına ve dolara bürünmüş "Akmerkez gençliği" (zavallıları!) geçmiş ola hepinize...

Duygu Yağmur/İstanbul

Yemezler Sam Amca!

Birkaç gün önce, televizyon seyrederken, gözüme yeni yapıldığı belli olan bir film çarptı. Seyredecek daha iyi bir şeyin olmaması nedeniyle filmi izledim. Film Amerikan askerlerinin Irak'a yaptığı operasyonu anlatıyordu. Herşey klasık Amerikan filmi gibi giderken, esir alınan bir Amerikan askeri ile bir Iraklı arasında geçen konuşma beni şaşırttı: Amerikan askerine neden Irak'a operasyon yapıldığını soruyorlar. Askerin cevabı ise aynen şu: "Biz sizi sadece Saddam'ın diktatörlüğünden kurtarmak ve nükleer silah tehdidini ortadan kaldırmak için operasyon düzenliyoruz!" Filmdeki Irak halkı ise, "Amerika bizi Saddam'dan kurtar" ve "George Bush, Saddam'ı devir" gibilerinden laflar ediyor.

Normalde sinema filmlerinin altı ay sonra Türkiye'ye geldiğini düşününce, bu filmin niye hemen Türk halkına televizyondan seyrettirildiği uzun süre kafamı kurcaladı; ama sonunda çözdüm: Yemezler Sam Amca! Türkiye'nin kritik kararlar vereceği günlerde, millete operasyonun haklı olduğunu kabul ettirmek için bundan daha sessiz, daha akılcı bir yol bulunamazdı herhalde... Ama Türk genci sandığından daha akıllı. Yemezler...

Petrol rezervlerinin tükenmek üzere olduğu düşünülürse, Amerika'nın süper gücünü kaybetmek üzere olduğunu anlarız. Ama bu gücü kurtarmak için pek çok çocuğu babasız, pek çok anneyi ise oğulsuz bırakmak insanlık dışıdır. Olası operasyonda ölecek olan insanlar düşünüldüğünde, Amerika'nın yapmayı düşündüğü bu harekat katliamdır. SAVAŞA HAYIR!

Doğan Akay-Yaş:17/İstanbul

Sevgili Leman Dergisi Çalışanlarının Dikkatine!

Uzun seneler boyunca Leman?ı beğenerek takip edip, okumaktayım... Ve "Savaşa Hayır" kampanyasını destekliyorum. Hatta Leman Cafe'den bir sürü Savaşa Hayır tişörtü alıp eşe dosta dağıttım. Asıl amacımdan biri de sizlerle tanışıp görüşmekti. Ama ne yazık ki, işlerinizden dolayı sizleri bulamadım. Dediğim gibi Savaşa Hayır kampanyanızı tekrar kutlar ve sizden bi şey rica etmek isterim: Amerıkan mallarını boykot kampanyası başlatmanız. Bunu sizden özellikle rica ediyorum. Çünkü okuyucu kitlesi olarak oldukça fazla böyle bir kesime hitap ediyorsunuz.

Haksızlıkların karşısında mutlu ve sağlıklı yarınlar dileğiyle.

M.Vural Uzyol/İstanbul

Olağan Bir Diyar'dan

Ne zaman geldin ruhum, görmedim seni, uçaktan atlarken unuttum galiba, özledim... Sensiz yaşamaya alıştırdılar galiba, özledim seni. Şu iki kapılı handa, daha 16 yaşıma gireli 20 gün olmuşken kaybettiğim (belki de hiç sahip olmadığım) ruhumu arıyorum. Push'tun biri masum insanları katletmeye hazırlanırken, ben geçmesi en az sırat köprüsü kadar zor olan üniversiteye giriş köprüsünden geçmek için çalışıyorum.

Bu kadar tersliğin içinde bir de siz çıktınız karşıma. Sizi şurdaki DGM'ye şikayet etsem müebbet alırsınız. Sayenizde en ciddi olmam gereken yerlerde (sınavlar, yas... vs) durup duruken gülmeye başlıyorum. Bu da sizin gerçek hayatı ne kadar güzel yansıttığınızın kanıtı oluyor... Bir de Diyarbakır'da kitaplarınızı bulmak imkansız. Bilmiyorum olağan hale mi takılıyor, ne oluyor. Her neyse tüm Lemancılara selam (en çokta cezaevindekilere).

Hüseyin Kandemir/Diyarbakır
f.kafka@mynet.com

SAYI: 588
13 ŞUBAT 2003
PERŞEMBE
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için**
Tel: 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası
Tel: 0212 858 00 93-95-96 • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

AEEEEEEĞĞĞ!!! EKREM NAAPIYOSUUN ???

YAVRUM TEK GECELİK İLİŞKİLERİN ADAMI DİİLİM BEN.. HASTAYIM SANA...BÜYÜK AŞKLAR NEFRETLE BAŞLAR KONSEPTİN-DEN YOLA ÇIKARAK EVELALLAH... OOOOHH OOHHH!..

SORRY MAMA

HI-TECH BITCH

SERDAR ŞAM

ATMIYORUM ULAN! ATMIYORUM SİMİT MİMİT!.. BABAYI ALIRSINIZ SİZ MUNA KODUMUN BEBELERİ!!

EBBOOV!.. MİLLETÇE OSURUKTAN NEM KAPAR HALE GELDİK... VAY Kİ VAY... HEY Kİ HEY!..

ÇAĞDAŞ PAZARLAMA HAYIRLI GÜNLER DİLER... ÖNSEVİŞ-ME DERT OLMAKTAN ÇIKTI ARTIK. O KISMINI CÜCE FERHAT HALLEDECEK SİZ DE SONRA DOYA DOYA ZKISIRSINIZ ARTIK... GOMPLE MUAMELE!..

ÖEEH... ARZU-LAR ŞELÂLEE ---

OYOYOOYY! AMMAAN SABAHLAR OLMASIIN !..

BAK AYFER.SEN KOSKOCA SÜT ÜRÜNLERİ FABRİKATÖ-RÜ NİYAZİ BEY'İN ÖKÜZÜSÜN... BEN SADECE ONUN ŞOFÖRÜYÜM... BU AŞK İMKANSIZ, ANLIYOSUN Dİ Mİ?.

LÜTFEN BÖYLE KONUŞMA NECDET... BEN ÖZGÜR Bİ ÖKÜZÜM... BANA KİMSE KARIŞAMAZ...

SENİ TRT RADYO-SUNA ALDIRICAM.. FIRTINA EFEKTİ İÇİN DUBLAJCI LAZIMMIŞ... EDEBİNLE OSURURSUN MİKROFONA. GÜL GİBİ GEÇİNİR GİDERİZ...

BUYRUN FEYZİ BEY... KIL DÖNMESİ AMELİYATINIZI BAŞARIYLA GERÇEK-LEŞTİRMİŞ BULUNU-YORUZ... ESKİSİNDEN DAHA GÜZEL OLDU GOTÜNÜZ..!!

VALLAHİ BRAVO... AYIN ONDÖRDÜ GİBİ ÇIKARMIŞSINIZ TULUMU... TENK YU'LARDAN BİR DEMET..

ULAN O KADAR MASRAF EDİP SU MEMLEKETE ÖZEL AJAN TRİBİNİ SOKMAYA ÇALIŞIYORUZ... FAKAT ARKADAŞIMIZ YAPICAKLARINDAN GERİ DURMUYOR! AHA BUYRUN, NE RÖNTGENDE ÇIKTI MİKRO FİLMLER, NE DE BOK TAHLİLİNDE!! BEYİMİZ İNATLA SİNDİRİP BÜNYEYE DAHİL ETMİŞ... GEREK PROTEİN, GEREK KARBONHİDRAT OLARAK..!

EÖÖ... NABİİM, SU İÇSEM YARIYOR BE HOCA..!

Serdar Şam

Akşamsefası

Sevgili dostlar, şerefsizin biri yahoo mail adresime girip ortalığa bir güzel saçmış... Onun adına herkesten özür diliyorum.. Yeni adresim:bahadirboysal@leman.com.tr

21 Şubat 2003 Cuma 151209 Sayı: 2003/08 - 750.000 TL

ISSN 0-1300-4867-4

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-800.000 TL.

İnsanlık, lambayı umutsuzca okşaya okşaya, sonunda olmazı başardı. **Alaaddin'in cini**ni çıkarttı.

Bu, tarih için bir dönüm noktası. Savaş çıkarsa, kitlelerin dalgalandığına daha da şahit olacağız. Bu sesi, **Bush, Blair** değil, insanlığın kendisi duydu, kendine güveni geldi, insanlık ortak sesinin mucizesiyle başka bir tarih yazıyor. **Bu büyük gösterileri, Fransız, Rus ihtilali gibi çok büyük bir dönüm noktasının başlangısı olarak görüyorum.** Tüm insanlık, **siyahı, beyazı, Japon'u, Arap'ı** ilk defa bu kadar güçlü, şiddete, savaşa karşı başkaldırıyor. Savaşı durduracak olan bu güçtür. Bir de durdursalar, bu insanoğlunun büyük bayramı olur. Her yıl kutlanır. Devletlerin değil, insanlığın tarihi başlar. **Bir tarafta silahlar, cephaneler, diğer tarafta sadece pankartlar. Sessizliğin acısına artık kimse dayanamıyor.** İnsanlık için herkes elinden ne gelirse birşey yapmaya çalışıyor. **Herkes ama herkes savaştan kendini sorumlu tutuyor. Mahşeri vicdan budur, bugünlerde onu da gördük.** Üstelik kanunlara, hukuka asla karşı gelmeden yapıyorlar. Bence, insanlığın büyük vicdanı, büyük caddeleriyle, büyük sokaklarıyla buluşuyor. **Evrenimizde, yerküremizde, ilk defa insanoğlu bu kadar yakından dokunuverdi Tanrı'nın yüzüne...** Yerküremizde insanlığın ortak tokatı, ilk defa bu kadar geniş coğrafyalarda birden patladı şeytanların yüzünde!

Nihat Genç - Yeni Harman dergisinden (sayı 11)

Akşamsefası

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER
guverfeyhan@hotmail.com

SAVAŞ CEPHESİ PUSUDA YUNUS YOLLARDA

Savaş "Şakşakçıları" savaşa karşı barış için Ankara'ya yürüyen Yeniharman muhabiri arkadaşımız Timur Danış ve 21 aylık oğlu Yunus'a tüm cephelerden saldırıyor. Halka ve olaylara Tercüman'ın pis haberinden sonra, Sosyal Hizmetler İl Müdürü Timur'un çocukla yürüyüşe çıkmakla suç işlediği-

MURDOCH
175 gazetesi, 75 tvsi ile savaşa destekliyor uluslararası çığırtkan, prostat ruh...

HÜKÜMET
Üç-beş dolar için şerefimizi iki paralık ettiniz..

TONY BLAİR
bush'un hormonsuz hali

KADIKÖY KAYMAKAMI
"vajina monologları" adlı oyunu yasakladı vardır bir bildiği derrrmişik

DIŞ BORÇ FAİZİ
9 yılda 212 milyar dolar faize gitti
borç hala 200 milyar dolar

CONDOLEEZZA RİCE
abd ulusal güvenlik danışmanı
saddam'mı işaret ederek "hitler'de böyle doğmuştu" yalanını söyleyen ruh hastası

YEK
yök gidiyor yek geliyor
eğitimde içi boş reform

FATİH ALTAYLI
suat yalaz'ı bırak, teke tek gel

Dünya halkları barış için ayakta..70 ülkede milyonlarca insan "savaşa hayır" diye haykırırken düşük IQ Bush, NATO'dan sonra BM'yi de tehdit etti: "Tarihin derinliğine gömülürsünüz"

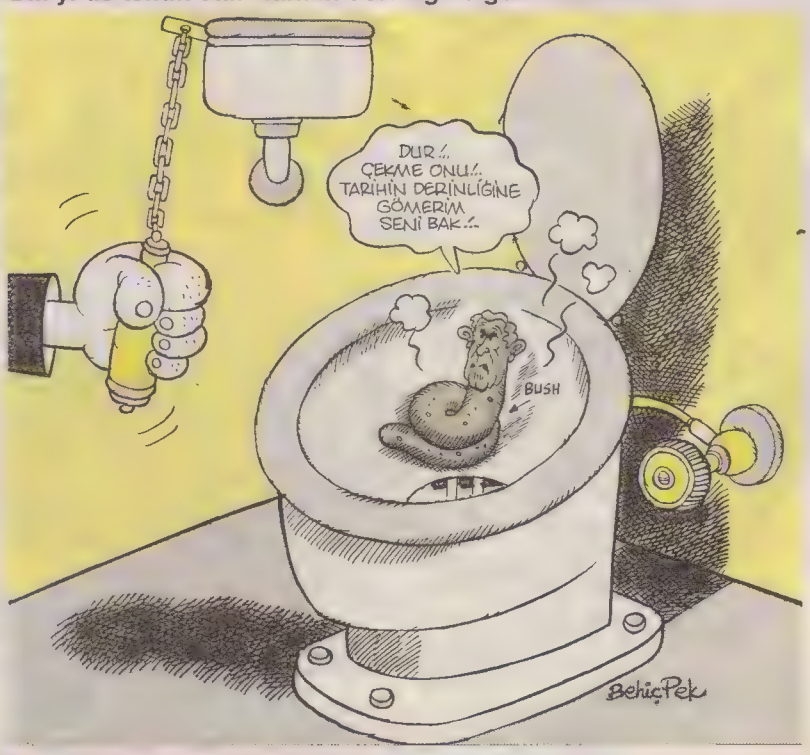

İngiliz İşçi Partisi'nin yüzkarası Başbakanı Tony Blair, yürekler parçalayan(!) konuşmasında Irak rejimi için "kitle imha silahları olmasa bile onur kırıcı bir rejim" dedi...

Mart

ni iddia etti. Ama asıl bomba Fatih Altaylı'dan geldi. Altaylı, kendisine gelen Suat Yalaz'ın mektubunu dayanak göstererek arkadaşımızı sapık ilan etti... Savaşçı cephe bu soylu yürüyüşe cephe açmakta vakit kaybetmedi... Savaşa karşı tüm dünyanın tarihte benzeri görülmemiş ayaklanmasına Timur'la yavrusu Yunus'un yaptığı katkı buralarda onca birilerinin canını sıktı. Canı sıkılanlar insanlığın savaş karşıtı inanılmaz şahlanışından bile sinmeyen herşeye rağmen Amerika'nın hak'a müdahelesini türlü gerekçeler uydurarak haklı göstermeye çalışanların cephesinde elbette.. Timur'un yola çıkmadan başına gelecekleri hissetmişçesine yazdığı yazı Yeniharman'ın son sayısında ve gerekli yanıtları içeriyor...

(Fotoğraf: Zafer Aknar)

ABD Irak'a saldırmak için tüm ince hesapları(!) yapıyor, şimdi de ay ışığının durumunu hesaplıyorlarmış...

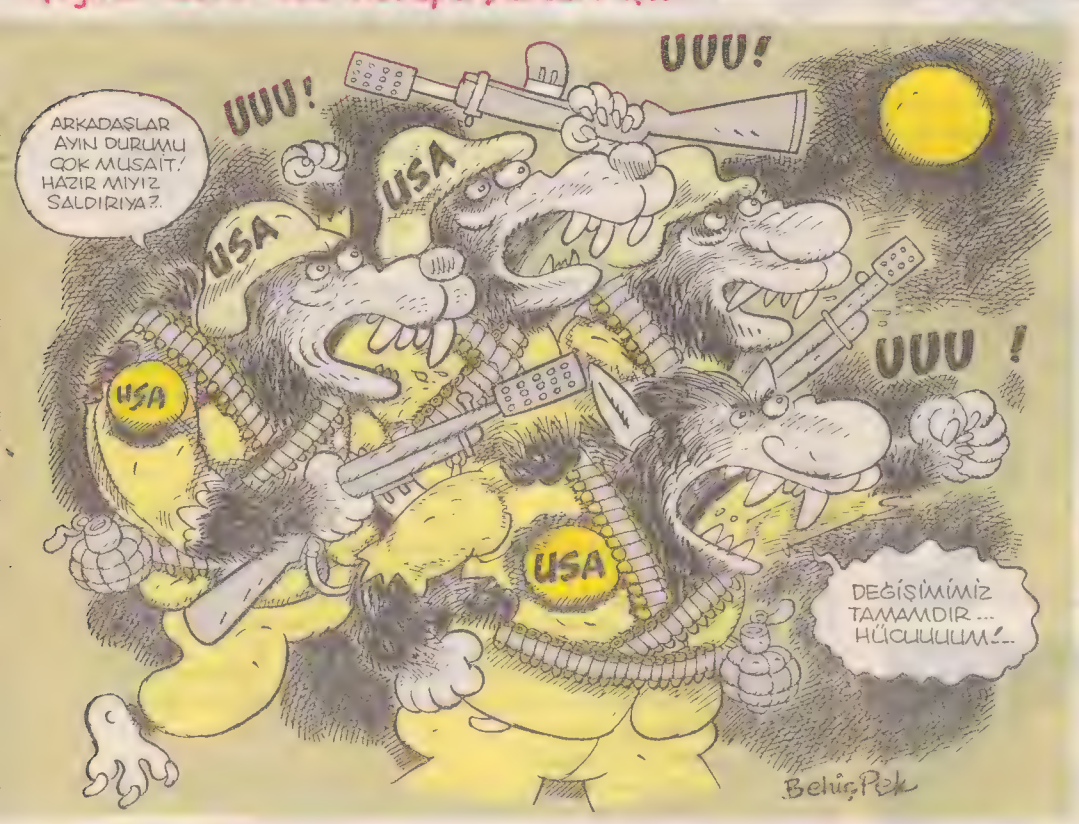

Başbakanlık konutunda saat 20.00'da ışıklar sönünce, Başbakan Gül açıklama yapmak zorunda kaldı: "Işıkların sönmesi tamamen tesadüfidir. Eyleme destek olmak için söndürmedik!!!"

Genelkurmay 2.başkanlığından emekli Çevir Bir, Vaşington ziyareti sırasında, Türkiye'nin ABD'yi desteklemekte geçiktiğini söyledi.Bir, "Operasyondan sonra Türkiye ile Amerika komşu olacak.Beraber güvenlik üretecek" dedi..

Aksamset

Amerika'nın planladığı askeri oprasyonun ardından bir süre Irak Valisi olması düşünülen post dallama General Tommy Franks, keskin hatlı yufka yürekli John Wayne benzetildi mümtaz basınımızda...

Irak Amerikalılar'ındır

Hürriye

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Sosyolojik Dumur

Yolda arkasından gelenleri düşünmeksizin akvaryum balığı gibi yürüyenlere şöyle bir değinelim, mercek altına alalım. Tazyiksiz, oldukça yavaş akan düzensiz bir kalabalık içinde yürüyüp yürüyüp birden duranlar... Hızla yürürken birden sağa ya da sola dönenler... Beş kişi birden daracık bir yolda enlemesine seri halde yanyana dizilip konuşarak yolu kesenler... En yamanı da bu son gruptur. Diğer maddeler akvaryum balığıysa bu son grup da akvaryumdaki yapay kayalık dekoru gibidir. Bu akmayan durağan karmaşa trafikte de aynen böyle... Bu kez arabalar akvaryum balığı belirsizliğinde, gider mi, aniden durur mu, sağa sola döner mi bilinmez... Bu küçük dumursal araştırmanın neticesinde şunu anlıyoruz. Bazen sorunlar ve uğradığımız dumurlar sosyolojik olabilir. Hatta psikolojik, arkeolojik, mitolojik, theolojik, yani kısaca lojik olabilir.. Bu lojik tıkanıklığı çözersek, belki herşey açılabilir, kimbilir...

Beylerbeyi'nde oturduğum evin hemen yanında ekalliyetten yaşlıca bir komşum oturmaktaydı. Şimdi rahmetli oldu, toprağı bol olsun.. Rahmetliye mahallede Madam Teyze diyorlardı. Birşey söyleyecekken, ya da çağıracakken ona da öyle sesleniyorlardı. Mesela şöyle; **"Madam Teyze, Madam Teyzeee çamaşırları içeri al yağmur yağacak"** diyorlardı. Bunu duydukça her seferinde şöyle hafiften bir dumura uğruyordum. Ekalliyetten olan bu komşunun ismi neydi acaba?.. İsmini bir türlü öğrenemedim kadıncağızın...

Yakında Leman Kafe'de tekrar gösterilerine başlayacak olan kızkardeşim Raziye'nin not defterinden aldım... Eşinin şirketten bir arkadaşının oldukça vahim durumu... 5 senelik evliliği boyunca, karısı ancak 3 tüp bitirebilmiş... Beş senede üç tüp... '**Neyse ki büyük tüp. Üç tane küçük tüp de olabilirdi bu**' avuntusuna kapılmış mıdır bu bedbaht koca bilemiyoruz... 60 ayda, yani 260 haftada üç tüp... İnanılması çok zor çok... Anlatıldığına göre adamcağızın dışarda yemek yemekten iflahı kesilmiş.. Garsonlarla hısım, akraba gibi olmuş. Neyse uzun süren boşanma davasının ardından sonunda boşanmışlar. Bu dumur detayı benim de evliliği bir kez daha gözden geçirmeme neden oldu...

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

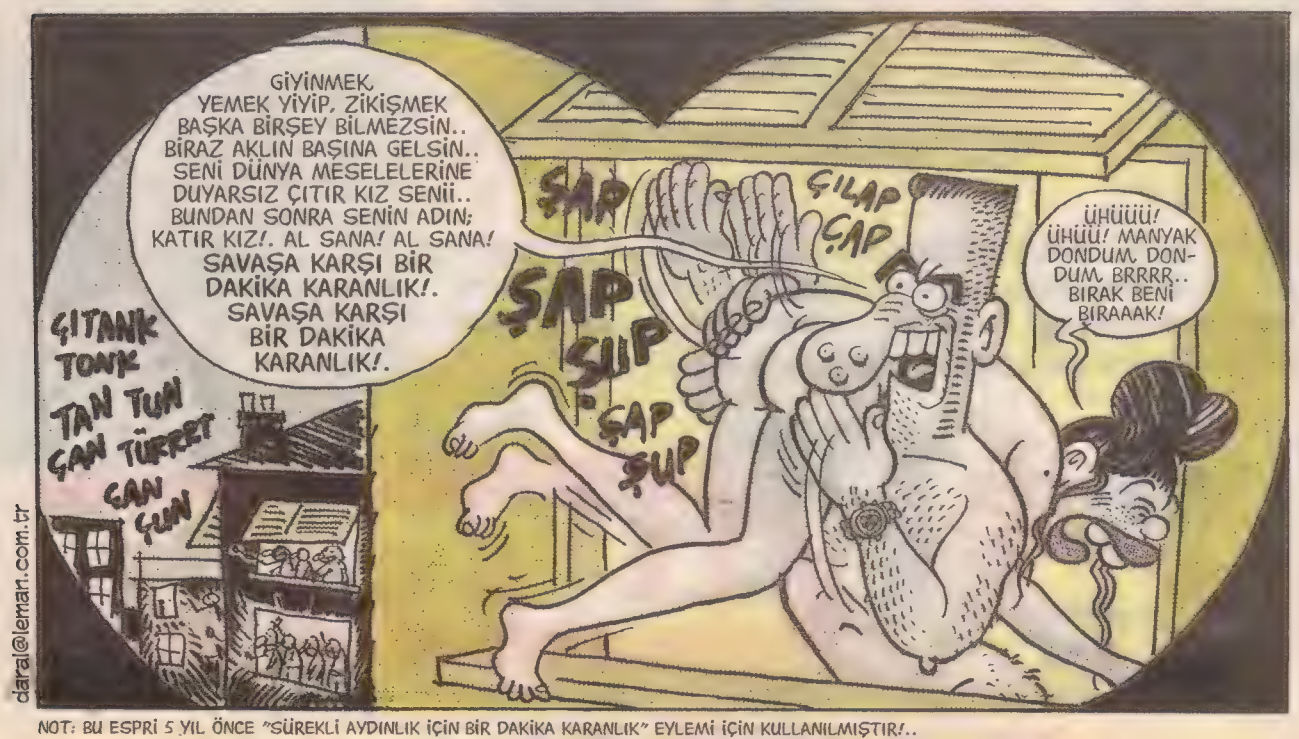

daral@leman.com.tr

NOT: BU ESPRİ 5 YIL ÖNCE "SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN BİR DAKİKA KARANLIK" EYLEMİ İÇİN KULLANILMIŞTIR!..

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan, alo yavrucum, ben bu sabah cep telefonum yerine televizyonun uzaktan kumandasını alıp ofise gelmişim. Evet?

- Farkındayım anne, şu an senin telefonunla konuşuyoruz zaten, onu aradın. Evin içinde sabah sabah Ally McBeal dizisinin müziği öttü, açtım.

- Eee, bi de şu var Sıkılhan, bugün günlerden pazarmış. Yani benim işe gelmem gerekmiyormuş... Daha da tuhafı, evet, tuhaf bu: dalgınlıkla köprüyü geçip yıllar önce istifa ettiğim eski iş yerine geldim ve ayağımda terlik var. Ayakkabısız çıkmışım.

- Huhahaha, çok ii yaa.

- Gülme Sıkılhan, mizah bu değil! Evet, şimdi söyle bakalım hap filan mı kullanıyosun sen? Kullanmamalısın Sıkılhan, körpe bünyeni zehirleyip dimağını köreltmemelisin, evet. Biz sana yeterince sevgi göstermiyo muyuz yavrucuğum, niyçün yapay mutluluklar arıyosun? Seni seviyoruz Sıkılhan, bir geçiş dönemindesin çocuğum.

- Senin eski iş yerin nası bi yerdi anne? İftira işi mi yapıyodunuz orda? Ne hapı şimdi yaa, kim?

- Peki sen bişey kullanmıyosan benim bu halim nedir Sıkılhan Bey? Belli ki yanlışlıkla mutfakta bişey yuttum ben. Yoksa dalgın bi insan değilimdir, ofisteki astlarım ve üstlerim beni, atak, dinamik, analitik ve laik olarak bilirler. Oturmasını kalkmasını bilen, tuttuğunu koparan bir insanımdır. Oysa bugün yaptıklarıma bak, evet! Zihnim darmaduman, dimağım bulanık.Yanlışlıkla bişey yutmadıysam, nedir bu halim?

- Ne biliyim, kafa yorgunluğu olabilir, ya da belki sen de kendi içinde bir geçiş dönemindesindir. Her neyse anne, şarjın bitiyo, kapattım.

- Şarjımın olması lazım daha. Alo.. Alo... Gene kapattı sorumsuz. Eşek ya. Ne geçiş dönemi, daha çok var, düzenli olarak adet gören bi insanım ben, evet!

- Alo Gülizar, karıcım nerdesin sen yaa, sabah sabah kaybolmuşun evden?

- Baba, ben Sıkılhan, annemin cebinden konuşuyorum, yandaki odadayım. Telefonunu ben açtım çünkü... Neyse, anlatması uzun.

- Demek annenin cep telefonuyla konuşuyosun Sıkılhan. Yanlış anlama yavrucuğum, sana bir soru sorucam. Biliyorsun seni çok seviyoruz oğlum. Bize her şeyini anlatabilirsin. Ben de genç oldum, bir arayış süreci yaşadım, doğrularım ve yanlışlarım oldu... Şimdi sana şeyi sorucam. Ama tabi istemezsen cevaplamassın, o senin özelindir. Cep telefonu tamam da, annenin başka eşyalarını kullandığın oluyo mu? Hani evde kimse yokken filan...Yanlış anlama, biz seni öyle de kabul ederiz. Ama anne baba olarak bilmek hakkımız.

- Ne diyon sen baba yaa! Oha artık. Lan ne zormuş ergen olmak be, biri ille hapçı olcaz sanıyo öbürü bilmemne. Hay yalıyım diyalog çabanızı!

- Evet anlıyorum seni Sıkılhan. Kapamakta haklısın. Aynı evin içinde cep telefonuyla konuşmamız anlamsız oluyodu. Anlıyorum seni çocuğum, ben de genç oldum.

- Miribağ... Sıkılhan, var ya inanmıycaksın.

- İnanırım Bunalgül.

- Ay inanmıyorum sana Sıkılhan. Daha ne söyliycağmı bilmeden hemen niye "inanırım" diyosun, inanılmazsın. İlgisizsin, artı, düşüncelerime saygın yok senin. İki laf konuşmayalım hemen sex di mığ? Birliktelik bir emek gerektirir Sıkılhan Bey. Az bekliycen, ben cümlemi kurucam " Sıkılhan ben Cosmokız Dergisin'deki bi testi çözdüm, sonuca göre bi önceki yaşamımda kontesmişim ben, inanılmaz dimığ" diycem. Sen " Aaa inanılmaz yaa çok hoş" diycaksın. Partnerler arasında diyalog böyle olur salak.

- Ben yivrencim Bunalgül.

- O yönün seni çekici kılıyo sanıyoşun di mığ? Sana kimse pilav yapmıycak yalnız ölücaksın, yivvvvvvvvvvvvvvvvvvrençsiiin!

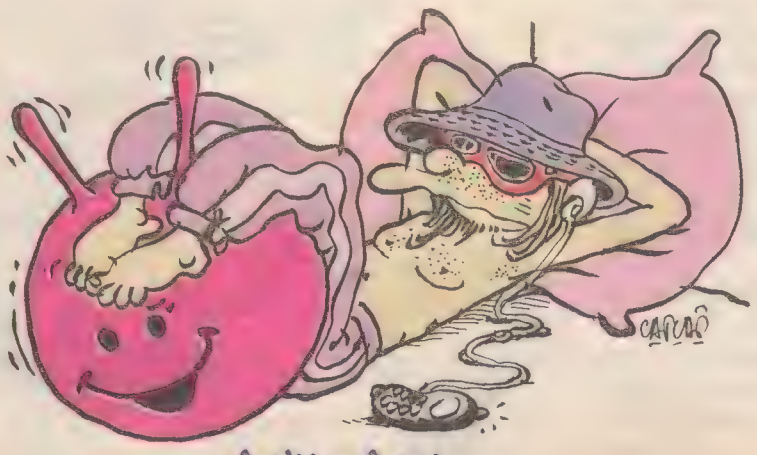

Atilla Atalay

sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

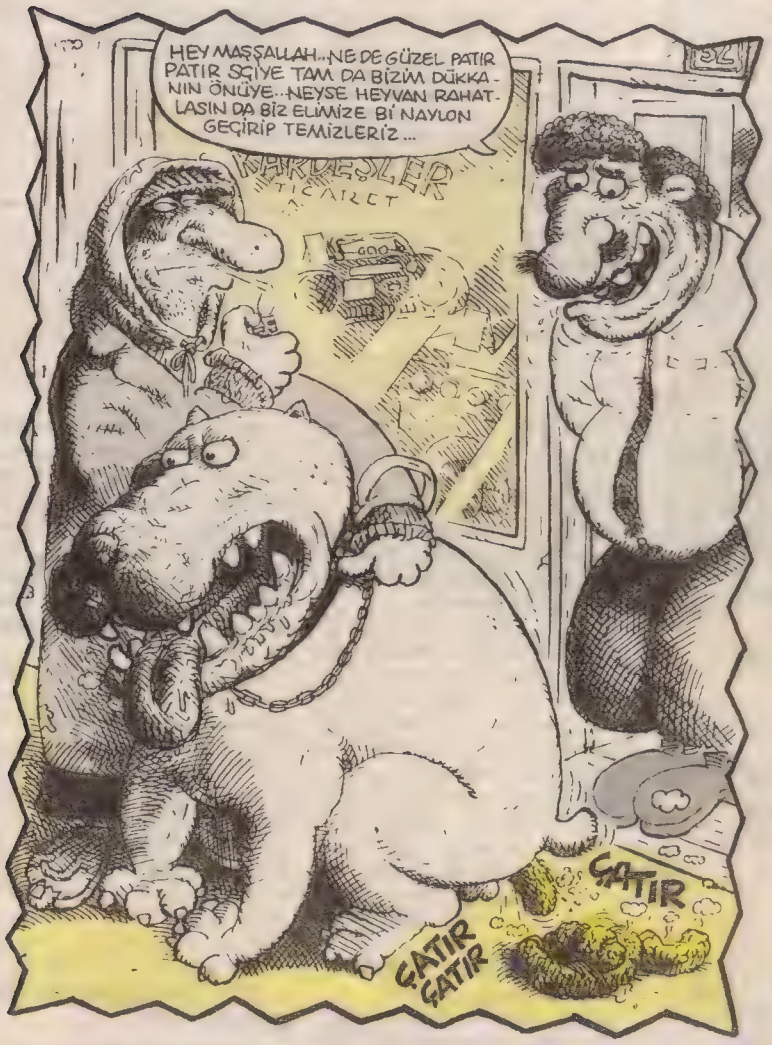

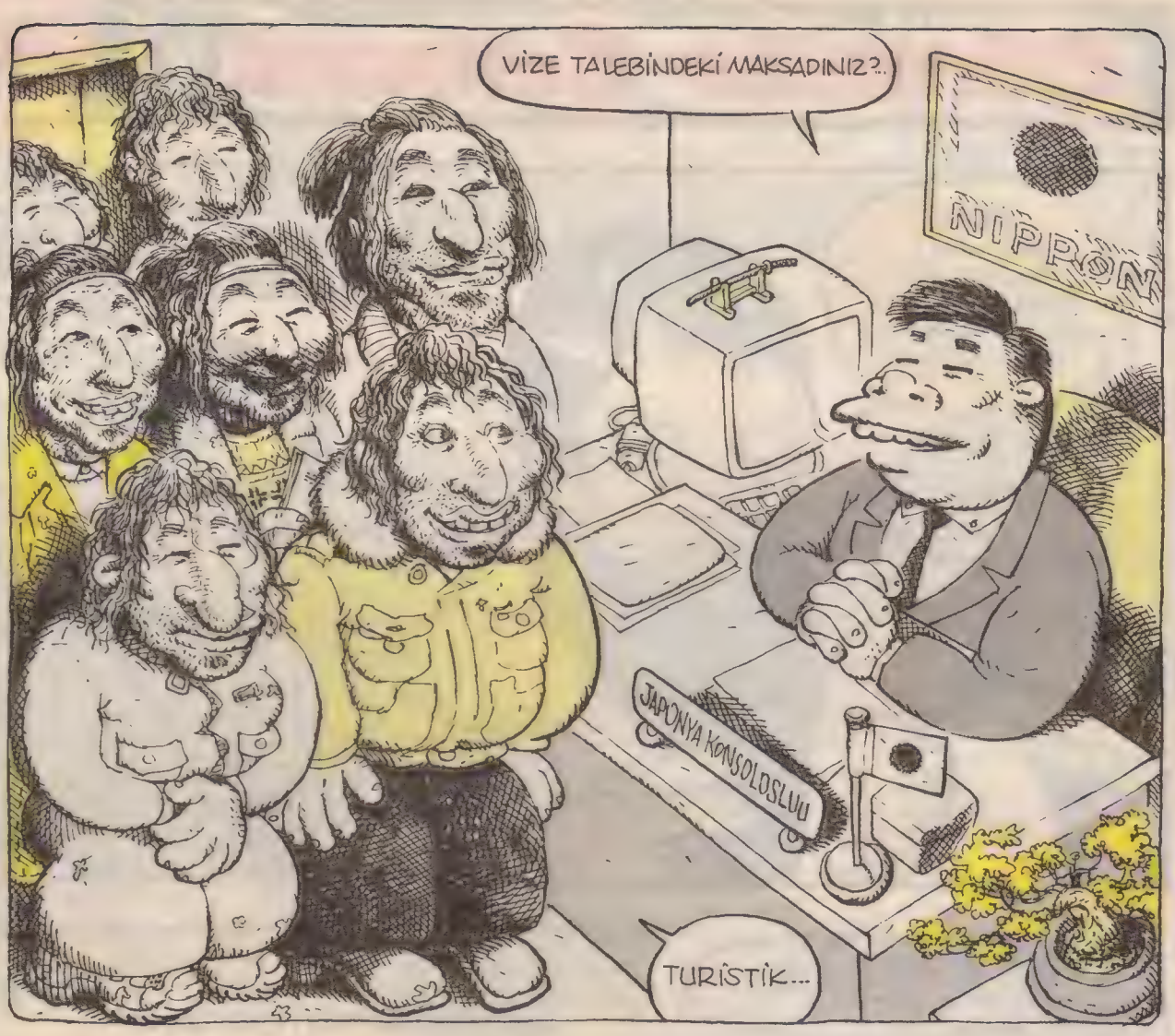

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

IRAK'TA SAVAŞA HAYIR

• AKŞAM PAZARI...

• JAMES BOND SERİSİ YA DA COŞKU SELİ...

cemaahmet@leman.com.tr

AHMET YILMAZ 2003

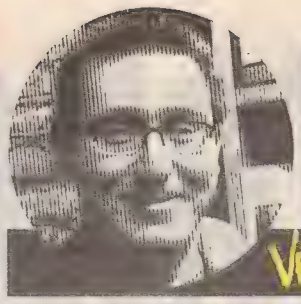

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Bin at akınlarda midilli gibi şendik

● "Geçmiş paskalya" veya "geçmiş yortu" kutlanır mı, hiç bilemem. Lakin geçmiş bayramınız kutlu olsun! Hatta hazır zamanı dışlamışken, bundan sonraki bütün bayramları şimdiden kutlamalı mıyki? Beklemek de lazım tabi ki de!

● **İlkokulda falan "Hiç te bilene" diyen kızlar... Aslında sevimlilermiş. Biz de çocuk ve sevimliydik, herşey de sevimliydi. O da yanlış! Sevimli: Sevmeye uygun, sevsen sevilir, sevilesi. Bu böyle, "Sevgi dolu bir dünyam var"a kadar gider. En nihayetinde İclal Aydın!**

● "Tanrıların İkinci El Pazarları!" Bu espri dümdüz giderse "Tanrıların Kirveleri"ne de ulaşır. Hafif sola dön, "Tanrılar, ilk hedefiniz Akdeniz'dir, ileri!" Hakem Zeus olsa, sarı bile göstermeden direk şimşek fırlatır...

● **Hiç giyilmemiş "tılsımlı gömlekler" gördüm Topkapı Sarayı'nda. Mümkünatı olsa hemen birini giyerdim.**

● Sinan Göksel'in yıllar önce İzmir'de Fransız Kültür Merkezi'nde açtığı "Sudan Fotoğraflar" adlı sergi. Ve aynı günlerde Sudan Konsolosluğu'nun Resim Heykel Müzesi'ndeki kültür günleri. Sonuç: Sinan'ın sergisine bi düzine Sudan'lı gelip şaşırmaları ve Sinan'ın arkadaşlarının fotoğraf görmeye gittikleri yerde çeşitli çatalkaşık, alet-edevat görüp daha da şaşırmaları! (Edevat: Ecevit mi diyosun, Hacivat mı diyosun, ne diyosun?)

● ***Aşkın ömrü üç yıl derler Sakın kanma onlara!***

Şarkının orjinali "Aşk dediğin laftır derler." Devamında "Güzelliğin gençliğin henüz bitmeden / Etrafını saranların hepsi gitmeden gelir ki, "etrafını" güzel söylenir. (Güzellik-gençlik bitince yiğidoların ince kaçışı?!)

● Ben de en az Ajda Pekkan kadar hür doğdum, hür yaşarım. İlk tercihim Beatles'a beşinci olmaktı, ben ikinciyi tutturdum. Mezara tükürmeyi ayıp buluyorum, yüzlerinize tüküreceğim! SEKSÜEL HAYATIN ESRARI, haftaya.

● **Mintax'la alıştıydık biz x'e, ilk başharf de geldi; Xavier! (Yıllardır adı geçen 'Cim Bom Bom' bu adam galiba!.)**

● "Bir tarafta "İnandığın gibi yaşamalısın" hükmü; diğer tarafta son zamanlarda da revaçta olan ayet ve hadisleri kendimize uydurma ve sahte bir rahatlıkla avunma alışkanlığımız... Bir tarafta "Allah'ın dinine yardımcı olunuz." emri; diğer tarafta "Allah bize yardım eder." deme alışkanlığımız ve ilim ve teknolojide çağ atlamış olan medeniyet harikası gelişmelere hayran hayran, bir o kadar da saf saf bakışımız..." *(Zaman, 23.11.2002 'hadiseler ışığında biz' başlıklı yazıdan)*

● **"Yakınlaştırma Dernekleri" de var. İlla ki yönetimin muhalif karşıtı da vardır dernek bünyesinde, kulisler yapılıyo mudur "Ayıptır efendim, yönetime geleli bunlar iki yıl oldu, iki taraf arasında zerre yakınlaşma olmadığı gibi, münferit tiksinmeler yaşandı. Bırakın gidin di mi efendim?" deyu...**

● Alfabetik sırayla Sayın Zekeriya Beyaz, Sayın Mail Büyükerman, Sayın Haydar Dümen ve Sayın Şevket Uğurluer'i "Beş Benzemez" adlı bir televizyon programında biraraya gelmeye davet ediyorum. Tabii ki sunucuyla beş olacaklar, sunucu önerilerim ise Sayın Can Akbel ve Sayın Tuna Huş'tur. Kadro beşi tamamlamak koşuluyla her hafta değişebilir. Ne konuşulacak, tabii ki yurt ve dünya gündemi, gerekirse uzay boşluğu. Budur.

● **Bin çocuk Tatilya'da akıncı gibi gergindik!**

sisli geçmiş zaman

sen ipek yolu'nun
nazlı emaneti
ışıklı yüzünü ve gülüşünü
nöbetçiler korur

ben baharat yolu'ndaki
dede aktarın
aytutkunu torunu
beni efsaneler ve bitkiler korur

TERELELLİ

PICTURES

IRAKTA SAVAŞA HAYIR

LULU BİLGE DANDOL DENYUS ve TERCİH HAKKINI ŞEYDEN YANA KULLANAN ADAM

ULU BİLGE. ÇOK UZAKLARDAN GELDİĞİNİ SÖYLEYEN BİRİ SİZİ GÖRMEK İSTİYORMUŞ...

BANA NE LA UZAKTAN GELDİYSE DALLAMA... YATIYA MI KALCAKMIŞ ÇAAR GELSİN...

HİŞŞ BANA BAK... BU ARADA SEN DE BANA BİR NESKAFE GE... OO, PARDON YANLIŞLIKLA ŞEY OLDU SOPA... AMA HAZIR AÇILMIŞKEN BİRAZ İNCELİYİM BAKİİM... HIMMMM...

UZAKTAN DERKEN, NORMAL YÜREK VE AKILLARIN UZAKLARINDAN GELİYORUM ULU BİLGE... LAFI UZATMAYAYIM... KENDİME KUKU NAKLETTİRMEK İSTİYORUM...

HADİİ... ÇATTIK... KUKU İSTİYORMUŞ...

EVLAT, YANLIŞ YERE GELDİN... BİZ BURADA KUKU TİCARETİ YAPMIYORUZ...

BİLİYORUM YÜCE DANDOLDENYUS... AFFEDİN... AMA KALBİM... AKLIM VE VÜCUDUMA DİRENİYOR... KENDİMİ İYİ HİSSETMEM İÇİN BANA YARDIM EDİN...

O HALDE GİT... SÖYLEDİĞİM YERLERDE DOLAŞ... KALBİN AKILLA DOLDUĞUNDA YİNE BANA GEL...

KUKU MUKU DEYİP AKLIMA DÜŞÜRDÜ HERİF YAA... NAPCAM ŞİMDİ... SEN BANA YARDIMCI OLUR MUSUN BU KONUDA? HEHE...

Adam Barul ülkesini dolaşmaya başladı... Açlık sınırlarında gezindi önce...

DİKKAT AÇLIK SINIRI

HA GAYRET... AÇLIK SINIRINI GEÇİYOM... BELİM DEN YUKARISI DOYDU...

AAA... BEN DE GİDEREK SINIRDAN GİRİYOM... AĞIM... BELİMDEN ÜSTÜ ÇOK AAÇ...

KIÇIMIN ÇATALIII.! KIÇIMIN ÇATALINI GÖREN VAR MIII?!

Kaybedenler ve kaybolanlar topraklarında dolaştı...

ENSE KÖKÜMÜ KAYBETTİM...

OMUZ HİZAM KAYBOLDU...

BURNUMUN DİKİ YOK...

PARMAKLARIMIN ARASI...

Yer altından fışkıran, sıcak hoppacık kaynakları arasından geçti kazasız belasız...

COZZ

COZZz

Rende vadisine kaymaktan zor kurtuldu... Rendelenen insanların çığlıklarını duydu...

Ve geri döndü...

GELDİN Mİ KUKUCU!.. AÇLIK SINIRLARINI, HERŞEYİ KAYBEDENLERİ GÖRDÜN... YANAN VE RENDELENENLERİN ACILARINA TANIK OLDUN... BÜTÜN BUNLARA RAĞMEN HÂLÂ KUKU İSTİYO MUSUN?.

EVET EVET... İSTİYORUM ÇOK!...

DUYARSIZ ŞEBEK... O ZAMAN DOORU GİT... SANA YARDIM EDİCEKLER...

SAĞOLUN ULU BİLGE... HEMEN GİDİYORUM...

ULAAN!.. NAAPTILAR BANA!.. ULEAAAN BİLGE MİSİN NESİİN ÇIK ULAAAN!.

HAH... GELDİ İŞTE...

BU NE LAAN!.. NEREYE GÖNDERDİN BENİ... NE BİÇİM KUKU TAKTILAR BANA... ULAAN...

AA!.. ÇOK GÜZEL OLMUŞ İŞTE... BU İŞARET NE DEMEK EVLAT?.. ÇOK GÜZEL, CİLLOP GİBİ DEMEK DEĞİL Mİ?.. TAM CUK OTURTMUŞLAR İŞTE...

HIMM... ÖYLE Mİ DİYOSUNUZ BİLGE?.

Aksiyon Efası

canbarslan@superonline.com

Pantolon

metinfidan

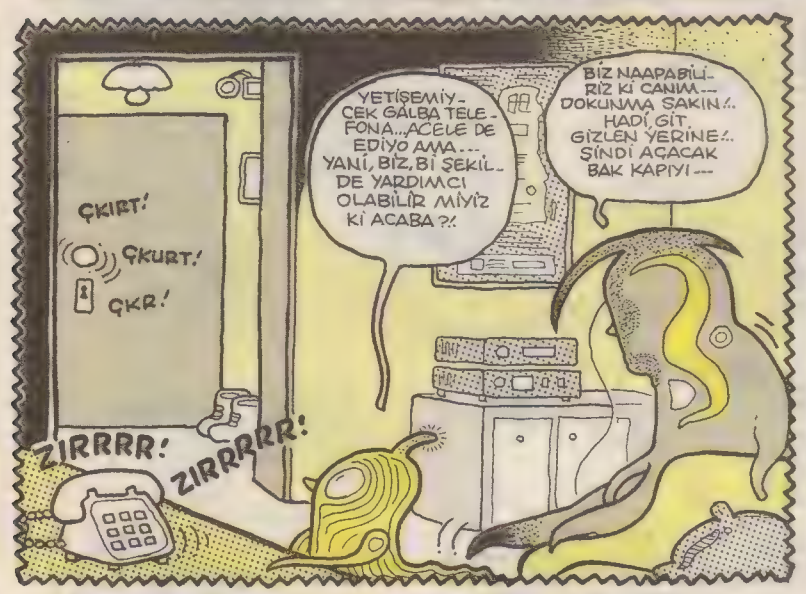

metinfidan@leman.com.tr

BİRGÜN BENİM DE ÖLECEĞİMİ HİÇ UNUTMA

Eve, sana dönerken çocukluğum geldi aklıma... Bazen evde annemin beni merakla beklediğini bildiğim halde kendimi her şeyi unuturcasına oyuna kaptırır, saatin nasıl geçtiğini anlayamazdım... Akşamın geç saati, üstüm başım çamur içinde evin yolunu tutardım. Issız sokaklardan geçerken işlerinden evlerine dönen insanlara çocuksu bir çaresizlikle bakar, benimle eve kadar gelmelerini, kapıyı çalmalarını, anneme aslında suçsuz olduğumu, beni bu kerelik affetmesini söylemelerini isterdim onlardan. Ama duygularımı söyleyemezdim onlara, bakışlarımdan da bir şey anlayamazlardı... Ama, hiç unutmuyorum eve geç kaldığım bir akşam aydınlık yüzlü bir kadın yanıma yaklaşıp, **neyin var oğlum senin**, demişti, **yoksa bir yaramazlık mı yaptın da, annenin sana kızıp bağırmasından mı korkuyorsun?.. Evet, teyze**, demiştim, **ne olur benimle eve kadar gelip annemle konuşur musunuz?** Gözlerime şefkat dolu bir sevgiyle bakarak yere diz çöküp yüzümü ve saçlarımı okşadıktan sonra, neredeyse gözleri dolarak, **biliyor musun benim senin gibi sevimli bir oğlum olmasını çok istemiştim, olmadı, Allah vermedi, ama seni çok sevdim, hadi gel, annene beraber gidelim, ama sen de söz ver bana bir daha anneni üzmeyeceksin, tamam mı,** demişti.

Söz teyzeciğim, diyerek elini tuttum kadının. Öyle sıcaktı, öyle merhametliydi ki avuçları, bugün bile unutmuyorum o sıcaklığı, o şefkati... Hiç bitmesin istemiştim yürüdüğümüz o yol...

Zili çaldıktan sonra yüzüme gülümseyerek bakmış, **hiç korkma olur mu, eğer annen seni eve almazsa seni bana götürürüm, gelirsin değil mi,** dedi. Öylesine yoğun bir sevgi akıyordu ki ondan bana, hiç düşünmeden, **gelirim teyzeciğim, hem de uçarak,** demiştim. Kadın yeniden yere çömelmiş, bana sımsıkı sarılmış ve bu defa gözyaşlarını tutamayarak, **canım benim, canım,** demiş ve sonra sesi hıçkırıklara boğulmuştu...

Annem kapıyı işte bu görüntüye açmıştı ve bizi şaşkınlıkla seyrediyordu... Kadın kapının açıldığını fark edince kendini toparlayarak ve son derece incelikli bir ifadeyle, onu yolda gördüm, geciktiği için çok korkmuştu, ne olur bu seferlik affedın, bana söz verdi bir daha yapmayacak, demişti anneme... Sonra bana doğru eğilmiş, saçlarımı okşayarak ve şakacı bir ifadeyle, **bir daha yapmayacaksın değil mi,** diye sormuştu...Ben de artık korku namına bir şey kalmamış, ama korkunun yerini derin bir üzüntü almıştı. **Ne olur gitmeyin,** dedim kadına, **ne olur bu gece bizde kalın... "Gitmesin değil mi anne, söyle de bizde kalsın anne..."** Annem, kadına minnetle bakarak, **sağolun buraya kadar zahmet etmişsiniz, buyurun bir kahve için, soluklanın isterseniz biraz,** demişti... Kadınsa teşekkür ederek, **inşallah başka sefere, beni de annem evde bekliyor, meraklanmasın, iyi akşamlar,** deyip merdivenlerden inerken bana son kez gözlerini sevgiyle kısıp bakmış ve parmaklarını dudaklarına götürerek uzun, derin bir öpücük göndermişti... Annem belki de onun hatırına beni affetmişti, ama ben o kadını hiç unutmamıştım...

Bana evden uzaklaşıp geç vakitlere kadar oynadığım oyun getirmişti o kadının sevgisini... O günden sonra annemin ofkesini göze alarak defalarca kaçtım evden. Defalarca eve geç vakitlerde döndüm, onunla karşılaştığım yoldan çok geçtim, ama hiç bir zaman goremedim onu... Sonra yaşım biraz daha büyüdü, genç delikanlı oldum. Bu defa evden futbol için değil, devrimcilik oynamak için kaçıyor, hatta eve günlerce uğramıyor, örgüt evlerinde ya da öğrenci arkadaşlarımın yanında kalıyordum... Ama ne zaman eve geri dönmek için yola çıksam, geçtiğim yollarda hep o kadına rastlar mıyım, diye geçiriyordum içimden... Ve ona bir gün rastlarsam büyüdüğüme bakmadan yine öyle sevgiyle bana sarılıp, **biliyor musun, benim senin gibi sevimli bir oğlum olmasını çok isterdim, olmadı, Allah vermedi, ama seni çok sevdim ben,** diye saçlarımı şefkatle okşamasını bekledim... Yolda rastladığında beni yine o akşamki gibi anneme götürüp, ondan bağışlanmamı isteyip, ayrılırken gözlerini sevgiyle kısıp ve parmaklarını dudaklarına götürerek bana o uzun ve o derin öpücükten bir tane daha göndermesini binlerce kez arzu ettim... Kimbilir, belki de ben evden kaçmayı o kadına bir daha rastlarım umudu yüzünden böyle çok sevdim... O sevgiyi evimin dışında aradım hep... Ve ne zaman kendime bin bir emek ve güçlükle bir hayat, bir ev, bir düzen kursam bir gün ansızın bütün bunları yıkıp başımı alıp gitme tutkusu belki de bu yüzdendi...

Tıpkı bugün olduğu gibi... Bu hayatı, bu düzeni, bu evi bin bir güçlük ve emekle kurmuştuk seninle... Ve ömründe hiç kimsenin sevgisine senin sevgin kadar emin olamadım... Çünkü binlerce kez sınandı bu sevgi... Hayatımız binlerce badire atlattı, ama hiç yıkılmadı... Seninle aramdaki uyumu kimseyle kuramadım. Kimse beni senin kadar iyi tanımadı, tanımak için senin kadar kimse çaba harcamadı... Annemin eksik bıraktığı boşlukları kimse senin kadar doldurmaya çalışmadı... Ben de sana gösterdiğim yaralarımı kimseye göstermedim. Çünkü kimse göze alamazdı bir insanı bu denli büyük, onulmaz, çaresiz yaralarıyla sevmeyi...

Ama yetmedi işte o büyük sevgin bile bana... Evden kaçma zamanım gelmişti demek ki... Çocukluğumda karşılaştığım o kadın benim hangi eksikliğime, hangi boşluğuma dokundu bilmiyorum, ama belki de yine ona rastlarım diye seni, seninle kurduğumuz her şeyi kaybetmeyi bile goze almıştım... O gece o kadın, **hadi gel bize gidelim,** dese kesinlikle giderdim. Annemin ne hissettiği umurumda olmazdı o an... Neden böyleydim ben, neden hep evlerimden kaçmak istiyordum. Kendi evim değil, neden hep başka evler cazip geliyordu bana... Yoksa çocukluğumda rastladığım o kadının hiç beklemediğim anda içime akıttığı o benzersiz sevgiye bir daha rastlarım diye mi yaşamak istiyordum bu kaçış duygularını...

Yoksa senin sevginden ne kadar eminsem annemin sevgisinden de o kadar emin oluşum, nereye kaçsam, nereye gitsem eninde sonunda eve döndüğümde annemin beni yine eve alacağından ve bir iki bağırıp çağırmasından sonra her şeyin yine eskisi gibi devam edeceğine kendime inandığım kadar inanıyor oluşum mu neden oluyordu bu korkusuzluğuma?..

Kendime inandığım kadar mı? Kim inanabilir ki sonuna dek kendisine?.. Kim, ben kendimi tanıyorum, diyebilir ki, eğer bir kez olsun karanlığına eğilip bakmışsa... Sen diyebilir misin? Sen ne kadar eminsin beni sevdiğinden? Beni sevdiğine göre sen de benim gibi trajediyi seviyorsun demektir bu... Çünkü trajedide imkansızlığı sevmek vardır... Anladığını, tanıdığını sandığın biri bir gün öyle şeyler yapar, öyle şeyler söyler ki, aslında onu hiç anlamadığını, hiç tanımadığını fark edersin... Ama ona duyduğun aşk yine de bitmez... Ona rağmen sürup gider... Çünkü sen aslında benden çok, benim imkansız oluşumu seviyorsundur belki de... Sana asla teslim olmayışımı... Teslim olursam belki bana duyduğun bu aşk bitebilir... Belki bundan korkuyorsundur...

Benim evden kaçışlarımsa evi, evdekileri, annemi artık bütünüyle anlamış ve sonuna kadar çözmüş olmamdan kaynaklanıyor olmasın... Bir şeyleri anlayıp çözmüş olduktan sonra trajediyi özlemem, imkansızın peşinden koşma isteğim hep bundan değil mi? Çocukken yolda rastladığım o kadını bir daha görme isteğimin arkasında bu duygu yatmıyor mu? Üstelik onu bir daha hiç göremeyeceğimi içten içe bilerek... Bu arzunun içimi kanatmasından gizli ve vazgeçilmez bir zevk mi alıyordum yoksa... Çünkü ona rastlamadan önce annemi çoktan tanımış öğrenmiştim bile... Tepkisini, öfkesini, beni ne kadar sevdiğini... Her şeyini... Ama o kadının kim olduğunu hiç bilmiyordum... Kim olduğunu bilmediğim halde beni bugüne dek sevmiş herkesten çok seveceğine ve herkesten çok anlayacağına inandırmıştım bir kere kendimi... Annemden, hatta senden bile çok seveceğine ve anlayacağına... İşte bu inanış trajedi yaşamaya ne kadar istekli oluşumu gösteriyordu... Ve ne kadar kendimi kandırmaya çalışırsam çalışayım trajedi yaşamayı bu denli özlüyor oluşumun altında gerçeklerden bir süre sonra derin bir sıkıntı duymam ve onlardan kaçma isteğim yatıyordu... Evet, gerçeği yaşamak bir süre sonra beni aşağıya çekiyordu... Oysa hiç bilinmeyen ve hiç bilinmeyecek olan bir şeyi yaşamak ve ömrümü ona adamak beni yüceltiyor, aşkınlaştırıyordu...

Tıpkı son günlerde yaşadığım bu serüven gibi... Ömrümü sana değil, telefonun ucundaki bir sese ve ruhumun boşluklarına dolan o kokuya adamak isteyişim gibi... Çünkü sen evimizin kapısını açtığım bu anahtar kadar gerçektin benim için. Girişte duran terlikler, ayakkabılar, ocakta pişen yemek kadar, pencerelerimizi örten perdeler, yazı masam, balkondaki çiçeklerin kadar gerçektin...

Önce sırtını gördüm senin. Balkondaydın. Çiçeklerin arasında balkon demirine tutunmuş aşağıda, bahçedeki biriyle konuşuyordun. Üzerinde sarı hırkan vardı. Onu yıllardır giyiyor, yenisini almıyordun... Ayağında annenin ördüğü yün çoraplar... Hatıralarına senin kadar düşkün bir kadın görmemiştim. Ne kadar eskiseler, kullanılmaz olsalar bile değer verdiğin, sende anısı olan hiçbir şeyi gözden çıkartamazdın... Salondaki koltuklardan birine oturup seni seyretmeye başladım... Seni seyrederken dün gece yaşadıklarımı düşündüm yeniden... Ben o kadınla adada bir pansiyonda seni, kendimi, bütün gerçekliğimi unutarak çılgınca sevişirken senin neler yaşamış, aklından neler geçirmiş olabileceğini... Saate bakışını, meraklanışını, mutfaktan gidip kendine kim bilir kaçıncı çayını doldurusunu, saatine yeniden bakışını, cep telefonumdan beni bir kez daha, bir kez daha arayışını, kulağına gelen o umutsuz telesekreter mesajının içinde yarattığı ürpertici sancıyı, sonra birkaç sayfa kitap okuyup yorganına sarılıp uyumak isteyişini, ama gözüne bir türlü uyku girmeyişini, kalkıp tekrar kendine çay doldurusunu, yine birkaç sayfa daha kitap okuyuşunu... Ağır, kırgın bir uykuya dalıp sabah uyanır uyanmaz yeniden telefonuna sarılıp beni aramanı... Bulamayınca sarı hırkanı üzerine giyip balkondaki çiçeklerine su verişini, yeni uyanan şehre hüzün dolu gözlerle bakışını... Kapı zili çaldığında heyecanla irkilip, kapıyı acaba ben mi geldim, diye çocuksu bir umutla açışını, karşında ekmek ve gazete getiren kapıcıyı görünce yaşadığın düş kırıklığını... Kapıcı bu halini fark etmesin diye ona her zamankinden daha güleryüzle, **günaydın, nasılsın,** deyişini...

Kesik parmağımın üşüdüğünü hissettim birden. Suçlulukla üşüyordu... Bunları sana yaşatmaya ne hakkım vardı... Bu milyonların yaşadığı koca şehirde benimle hayatını paylaşmaya çalışıyordun. Başka biriyle, başka bir evde, başka bir hayatın olabilirdi, ama beni seçmiştin... Kendini koşulsuz vererek gelmiştin bana... Bir gece de olsa, bir gün de olsa bu kadar kolay mıydı seni unutmak... Hayatımda hiç olmamışsın gibi bilmediğim birinin büyüsüne, gizemine bu denli çabucak kapılmak... Sokakta tesadufen rastladığım bir kadının beni çok sevdiğini söylemesinden derin anlamlar çıkarıp annemi bile bırakıp onun peşinden gitmek isteyişime ne kadar çok benziyordu bu duygularım... Üstelik dün gece birlikte olduğum insan beni sevdiğini bir kez olsun bile söylemişti ki... Ve beni bırakıp giderken o kadın gibi gözlerini sevgiyle kısarak ve parmaklarını dudaklarına götürerek bana uzun ve derin bir öpücük bile göndermemişti...

Bir sigara daha yakıp çakmağı sehpanın üzerine bıraktım. Çakmağın sesini duyup arkana irkilerek baktın... Yüzün aydınlandı birden. Bir an öyle baktın bana. Bir hayalete bakar gibi... Sonra suçlu olduğum aklına geldi. Gözlerine zorlama bir gölge indirdin. İçten içe beni bu kadar çabucak bağışlamana kızdın belki de...

Kapıcının karısıyla konuşuyordun. Bir an önce elindeki işleri bitirip getirmesini istiyordun ondan. Ben trajedilerin, gizemlerin peşindeyken sen gerçek şeylerle uğraşıyordun... İşinden arta kalan zamanlarda mahalledeki yetenekli, ama yoksul kadınların ürettikleri el işlerini, masa örtülerini kermeslerde, semt pazarlarında satarak onlara katkıda bulunmaya çalışıyordun... Hem de hiçbir kazanç duygusu hissetmeden... O an hayattan ne kadar kopuk olduğumu hissettim birden... Ben oyunlarda yaşıyordum, sense gerçeğin tam ortasında... Bunları yaşadığım suçluluk duygusu mu söyletiyordu yoksa bana... Çünkü çok da böyle hissetmiyordum. Aklımla, bilincimle yaşıyordum bu suçluluk duygusunu. Ruhumu dolduran, içimi ürperten başka şeyler vardı... Kendimi suçluluk duygusuna ne kadar kaptırmak istesem de duygularım hiç de öyle söylemiyordu... Yaşadıklarımdan hiç de pişmanlık duymuyor, sadece anlayış ve bağışlanma bekliyordum... Acaba hayatın zorlukları, gerçeklerin bunaltısı ruhumu parçalamış, aklımı, bilincimi bir yana, duygularımı çok başka bir yana mı sürüklemişti... Hayatımdan kaçarken vicdanımı ardımda bir yerde mi bırakmıştım yoksa... İnsanın kendisine yabancılaşması dedikleri bu muydu acaba... Ama ne tuhaftı ki bu yaptıklarımdan dolayı hayatıma yabancılaşmışım gibi hissetmiyordum... Aksine bir başka yerde, belki bu zamanın dışında kendimi ilk kez bulmuş gibi hissediyordum... Beni asıl şaşırtan kendimi ilk kez bulduğum bu yeni yer ve zamanda bu hayatım bana oldukça yabancı ve çok uzakmış gibi görünüyordu...

Bu duyguyu yıllardır yaşadığım bu eve girdiğim ilk anda hissetmiştim. O yaşadıklarımdan sonra sanki artık burası benim evim değilmiş gibiydi... Sanki bu akşam kendi evimde bir misafir gibiydim... Kendimi kaptırdığım bu trajediyi değil, yaşadığım gerçeği sorgulamaya başlamıştım artık...

Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordun. Dün gece neredeydin, nerede kaldın, diye bile sormuyordun bana... Bana karşı hiçbir zaman kayıtsız değildin, sanki içinde binlerce soru birikmişti, ama susuyordun yine de... Bu suskunluğun beni meraklandırıyor, ama merakımı giderecek hiçbir şey soramıyordum sana... Sanki benimle ilgili bazı kararlar almış, bunun verdiği rahatlığıyla önce benim konuşmamı, benim bazı şeyleri itiraf etmemi bekliyordun. Ama neyi, nasıl itiraf edebilirdim ki sana... Birbirinin benzeri olan günlerimizden bunaldığımı, bu yerin, bu zamanın dışında bir başka yeri, bir başka zamanı özlediğimi, hayatımızı artık solgun ve düşsüz bulduğumu, her şeyi bırakıp kaçmak istediğimi sana nasıl ve ne şekilde soyleyebilirdim ki...

Bunları düşünürken kapı çalındı, sen mutfaktaydın, gidip kapıyı açtım, gelen kapıcıydı. O ayın yakıt ve aidat makbuzunu getirmişti. Yakıtın bitmek üzere olduğunu, eğer bir an önce ödemezsek soğukta kalabileceğimizi söylüyordu. **Tamam, öderiz,** diyerek, kapıyı kapattım, elimdeki makbuzu sehpanın üzerindeki odenmeyi bekleyen elektrik ve telefon faturalarının yanına koydum... Hiç aldırmıyordum hayatın bu basit ve sıradan gerçeklerine... Günlük hayatın dışına çıkmıştım sanki... Telefonuma baktım, ayrıldığımızdan beri hiç aramamıştı. O arayana kadar ben de aramayacaktım. Ama arasa diye dua ediyordum. Direncim giderek azaliyordu... Bu sırada sen sofrayı hazırlamaya başlamıştın... O an bu düşüncelerimden utandığımı hissettim. Kalkıp sana yardımcı olmaya başladım. Masaya bir şeyler taşırken bazen koridorda karşılaşıyorduk, bu anlarda gözlerine bakmaya çalışıyordum, ama aklından neler geçtiğini bir türlü anlayamıyordum...

Her şey yine aynıydı. Sofrayı yine birlikte kaldırdık. Sonra dalgın gözlerle televizyon kanallarında gezindik. Seyredecek kayda değer bir şey bulamayınca sen yarım kalmış kitabını okumaya, ben de odama geçip bir şeyler yazmaya, bazı notlar almaya başladım, ama ne kadar çabalasam da bir türlü kendimi yazılarıma veremiyordum... Sanki bu hayata, bu güne dek yaptıklarıma duyduğum o hırs dolu ilgim bir anda tükenmişti... Her şey anlamsız geliyordu bana... Bir başkası olmuştum sanki... Bu ben miyim, dedim kendime... Bu bensem, birkaç gün önceki insan kimdi öy-

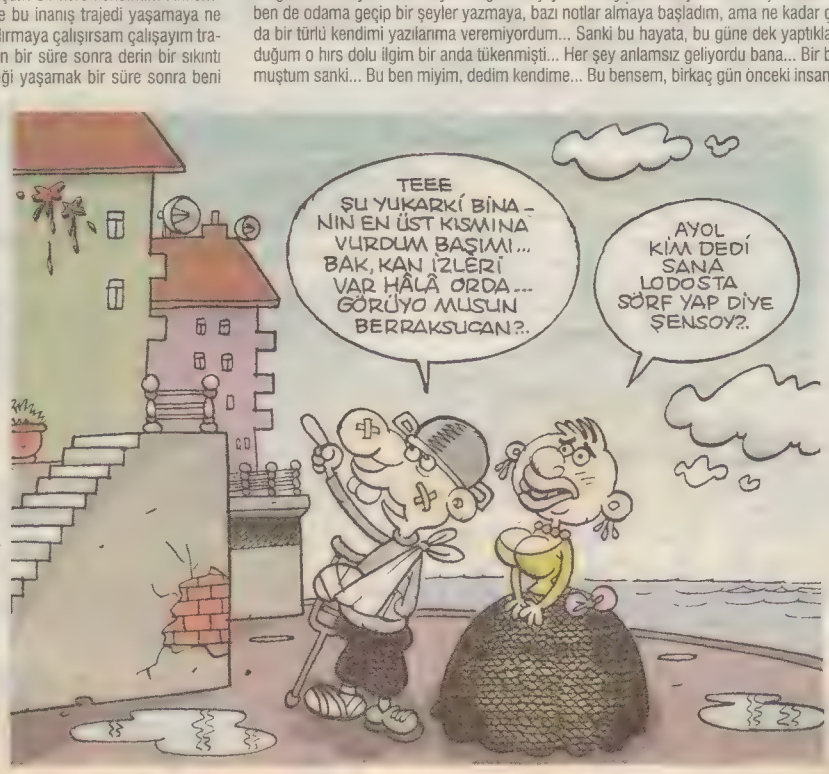

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU
guneri@leman.com.tr

yse?.. Odamın perdelerini aralayıp evlere, evlerin solgun ışıklarına, caddeden yorgun argın geen insanlara baktım... Penceremi açıp derin derin nefes aldım. Evlerin çatılarından yukarıya, ökyüzüne, yıldızlara doğru baktım. Ruhumun uzaklara doğru çekildiğini hissettim birden... Bu , bu oda, bu hayat birden çok solgun ve çaresiz gözüktü gözüme... Sanki özlediğim her şey ün gecede kalmıştı, dünya bir gecede bana bütün güzelliklerini, bütün coşkularını göstermiş, onra geri çekmiş, ardından da beni bu sürgüne geri göndermiş gibiydi... Ondan saatlerdir ne bir ağrı, ne de bir mesaj gelmişti... Her şey bu kadar basit miydi, diye düşündüm. Bu kadar çabuk tebilir miydi? Yaşananların hiçbir anlamı yok muydu? Ben bu kadar kısa bir sürede unutulacak r insan mıydım? Artık direncim tükenmek üzereydi. İçimde bir yerler kanıyordu. Kanayan inciiş gururum muydu, yoksa aşka susamış kalbim miydi? Çocukken, bir oyun dönüşü karanlık r yolda rastladığım o kadın geldi aklıma birden... Onun bana veda ederken gözlerini sevgiyle kırak bakışı ve parmaklarını dudaklarına götürerek uzun ve derin bir öpücük gönderişi geldi... ayır, bir yerlerde aşk vardı... Oralardan bir ses gelecekti bana... O ses geldiğinde ben kendime dünyaya daha çok inanacaktım. Yaşamak için bir sebebim olacaktı o zaman... O zaman günböyle birbirinin tekrarı olmayacaktı... Bu hayatın zamanı geçerken tenimde bu denli büyük sıar bırakmayacaktı... Bir başka yerde zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaktım...

Günler birbirinin tekrarı... Birbirinin tekrarı, diye sayıklamaya başladım sonra... Delirmiş gidydim. Ellerim titreyerek ona mesaj yazmaya başladım: **"Seni seviyorum..."** Ve sonu ne olurolsun, diyerek mesajı gönderdim. Sanki hayatımın en büyük kumarını oynamış gibi hisseyordum kendimi... Zarlarımı daha yeni tanıdığım bir insanın bilinmezliğine doğru fırlatmıştım. aderim, özgürlüğüm, geleceğe dair bütün planlarım benden çıkmıştı artık... Gururumun ne kaar çabuk yaralandığı, terk edilmeye karşı ne denli hassas olduğum geldi aklıma birden ve, ben yaptım, diyerek ellerimle yüzümü

kapattım... Sorduğum soruyu kendim yanıtladım hemen: Sen istedin bunu... Artık hiçbir şey kisi gibi olmayacak. Sonuçlarına sen katlanacaksın. Artık birbirinin tekrarı günler bitti... Ya seıçten göklere uçacak ya da sonsuz bir acının kucağına ineceksin. Cehennemin yedi kat dibine.

Bu sırada sen geldın yanıma. Ellerimle yüzümü kapattığımı görünce, **neyin var, iyi misin,** ye sordun. Bir dakika önce bir kadına, seni seviyorum, diye mesaj yolladığım halde utanmam bunu yaptığımdan dolayı. Utanmayışım garibime gitti. Sanki bir başkasıydım... Anlamayı ğil, anlaşılmayı bekliyordum sanki herkesten... Ama bu da çok doğru değildi, kendi içimde lesine bilinmez bir yolculuğa çıkmıştım ki anlaşılmayı bile beklemiyordum aslında... Çok dününce bunun çok da yabancım bir duygu olmadığını anladım, sanki bu güne dek anlaşılmak n değil, anlaşılmamak için uğraşıp durmuşum gibi geliyordu bana...

Yo, iyiyim, bir şeyim yok, dedim sana... **İyi öyleyse ben yatıyorum, sana iyi geceler,** deyip kapıyı kapattın. Kapıyı kapatırken ruhumun içine doğru çok kısa, ama çok derinden baktığını hissediyordum sanki, bense ellerimle yüzümü kapatıyordum hala...

Gecenin geç saatine kadar salondaki koltukta oturup ve durmadan sigara içerek mesajıma bir yanıt bekledim. Ama gelmedi... Dünyaya ve kendime inanmam için sadece bir yanıt bekliyordum, anlamlı ya da anlamsız bir yanıt... Bu yanıt eğer gelmezse hayatım bugün olduğundan daha tekdüze, daha solgun geçecekti... Bu gerçeğin içinde anlamlı bulduklarım da anlamını yitirecekti... Yücelmek için kendimi sürüklediğim bu trajedi beni daha da aşağılara çekecekti... Kendimi öyle yalnız ve çaresiz hissediyordum ki yanına gelip uzandım. Arkandan sarılıp seni koklamaya başladım... Uyumuyordun. Gözlerin açıktı ve susarak boşluğa bir yere bakıyordun... Suskunluğu ben bozdum: **Bana hiçbir şey sormayacaksın,** dedim...Yattığın yerden sırtüstü doğruldun ve odamızın tavanına bakarak konuşmaya başladın: **"Soracaktım, ama anlamsız geldi sonra... Üst kattaki komşumuz Ali Bey vardı ya, hani kanserdi; işte o evvelsi gün öldü; dün de cenazesini kaldırdılar... Dairesinden tabutunun indirilişini ve cenaze arabasına konuşunu seyrettim... Bir an senin de öldüğünü ve tabutunun cenaze arabasına yerleştirildiğini düşündüm; içimde o an korkunç ve tarifsiz bir acı uyandı... Ölüm diye bir gerçek olduğunu ve bu kısacık hayatta birbirimize acı çektirmenin ne kadar anlamsız ve boş olduğunu hissettim birden... Bir gün ölecek oluşun senin benim için ne kadar değerli olduğunu hatırlattı bana, ne kadar vazgeçilmez... Ama sıkıldıysan bu hayattan, ben sana yetmiyorsam gidebilirsin. Sana bir şey diyemem... Sen benim parçam gibisin, nereye gidersen git, seni içimde yaşatırım... Ama ne olur, sen de bana acı çektirmeden önce benim de bir gün öleceğimi hiç aklından çıkarma..."**

Uzaklara çekilip giden ruhum birden geri geldi bu sözlerin üzerine... Utancım, pişmanlığım, vicdanım... Bu koca dünyada senden başka kimsem olmadığını anladım o an. Herkesin öleceği aklıma gelmişti de, senin bir gün öleceğini hiç düşünmemiştim... Yoksa bütün bu oyunları kendimi unutmak için değil de senin, benim, sevdiklerimin ölümünü unutmak için mi yaşıyordum?.. Bundan daha büyük bir korkaklık, daha büyük bir kaçış olabilir miydi?.. Hayranlıkla ve derin bir susuzlukla sarıldım sana... Tıpkı hiç beklemediğim anda bir gün ansızın ölen anneme sarılır gibi... **Ne olur bırakma beni,** dedim sana... **Bırakma...**

cezmier@leman.com.tr

*** Eskişehir.** 8 Mart Cumartesi günü saat 15:00'de **Eskişehir Sanat Derneği Lokali**'ndeyim. Adres: Cumhuriyet Mah. Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 230 25 57 - 0535 314 90 97

Kırık Dökülebi

SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

IRAK'TA SAVAŞA HAYIR

Tuncay Akgün

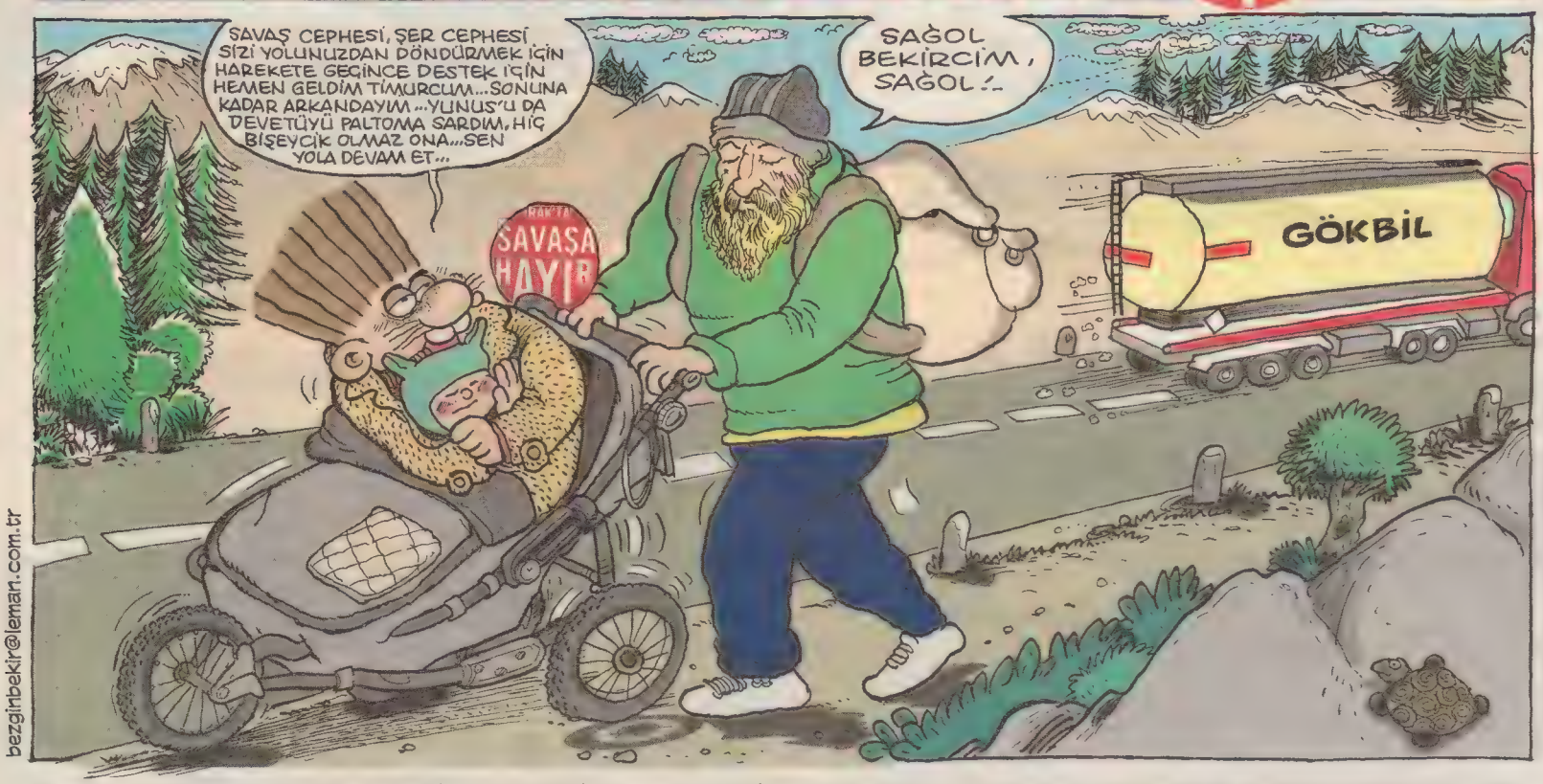

bezginbekir@leman.com.tr

Savaş cephesine karşı dostum Timur'un ve Leman'ın neşesi Yunus'un yanındayım... Çocuklarımızı alıp desteğe yanlarına gidiyoruz... Savaşa duyarlı tüm okurlardan da aynı tavrı bekliyoruz... Haftasonu savaş cephesine karşı çocuklarımızla Timur'un yanında buluşalım...

HEM KORKAK HEM DE FAKİR!

Yazan: Haybeci Şensoy

"Kimi?" diyeceksiniz "diyorsun?" Kim olur bu bir düşününce? Tabiki de bıyıklar ve çatık kaşlarıyla tüfeğine basıyor, duman çıkarıyor. Tabiki de Saddam. Hadi diyelim bu soya çekmiş. Bunun fıtratı böyle biçmiş bunu. Korkak yaratılmış. Korkuyor adam. Bunun lamı zimi Limuzini yok, iyi de... Korkaksın da... Niye bir de fakirsin be adam? Oran da mı soya çekti? Babanın haritası da mı genlerinin fakirdi? Sen silkin artık bu bir fakirliği. Bas tüfeğe. Çok güzel! İyi de nedir o parasızlık. Basıyorsun tüfeğe dolar mı geçiyor eline?

Bir de diyor ki, Irak'ta yok diyor. E hani yoksa? Kitle imha silahları yok diyor. Madem yok, göstersene onu. Somutunu gösteremiyor. Ağzıyla yok diyor, elleriyle yok yapıyor. Bıyığın kalın, tüfeğinin orasına bastırıyorsun dan dun. İyi de, adam bir çekiyor deklanşörle uzaydan, ve çıkıyor ki var. Hepsini fotolamış. Kamyon var minibüs var. Olmayan da derhal çiziliyor el marifetiyle. Bıyığın var, güzel de, herşeyin yalan be edepsiz!

Ben korkuyorum. Bu gidişle kadim dost ABD ile de aram açılacak. Yeter ABD'nin bu güvercinlik ettiği. Nedir bu ondaki bu uyuşukluk? Paylaşacaksak paylaşalım. Dost most, sıkı mıkı... Ama ABD'de ayak bağı olmaya başlıyor bir yerden sonra insana.

Bekir Tek

Akşamsefası

NE OLACAK BU İSRAİL'İN HALİ?

Nihat Genç

Savaş hazırlığı. Dünya yerinden oynuyor. BM, AB, NATO sallanıyor. Kıyamete gidiyoruz. Bütün bu bokları yiyen İsrail'den ses yok. Basınımızda İsrail'le ilgili tek haber yok. Her taşın altına gizlenmiş İsrail, dünyanın yıkıldığı bugünlerde yine gizlenmeyi başardı...

Oysa geçtiğimiz günlerde İsrail seçimlerinde Likud partisi zafer kazandı. Dünyanın başına çığ gibi felaketler yağdıran Likud, dünya siyaset arenasının en gözü dönmüş, en manyak partisi. Likud o kadar büyüdü ki, artık onlardan parti değil, İsrail devletinin ta kendisi diye sözetmek gerek. Bütün başkanları, bizim Susurlukçular gibi, terörist, katliam, saldırılar, kasaplıklarıyla meşhur. Bir nevi, parti, liderlerini özel timden seçiyor, şu kadroya bakın: Önce Menahem Begin, sonra Izak Şamir, sonra Netenyahu, şimdi de Ariel Şaron.. Menahem Begin çete lideri ancak Enver Sedat'la barış yapınca dünya nobel barış ödülünü aldı, sonraki Likud lideri Şaron, Sabra Satilla'da önceki başkanını utandırmadı, üçbin kişiyi katlederek, zevkin en büyük gaddarlığına ulaştı.

Likud'un başında bir kutsallık halesi var, İsrail'de bu adamlara kimse dur diyemiyor. Hem dincileri, hem orduyu Likud partisi kadar şahane kullanan bir partiyi modern toplumlarda bulmak zor. Türk ordusunun 12 Eylül öncesi kimleri, PKK savaşında yine kimleri kullandığını hatırlayalım. Kusursuz kahramanlar. Din ve ordu gibi iki büyük müessseseyi Likud partisi tek bir bedende birleştirdi. Dinden ve ordudan müteşekkil bir İsrail yarattı.

Çok çok yıllar önce dünya solunun umut bağladığı, ılımlı parti ise Mapai. İsrail İşçi Partisi. Efsanevi başkanı David Ben Gourion. İsrail'in kurucu başkanı. Tarihte hiçkimse İsrail devletine Ben Gourion kadar elle tutulur hizmet edemedi. Gourion'dan sonraki başkanı ise çocukluğumuzun gazete sayfalarından tanırız, Golde Meir, ismini en çok işittiğimiz liderdi.

Ben Gourion, laik bir devlet adamı, solcu. 1948'de bağımsızlığına kavuşan İsrail'in başındaydı, İsrail'in yükünü, belasını, Ben Gourion çekti. Ben Gourion bir mucize yarattı, "olamazı" yaptı. Dincilerle laikler arasındaki dengeyi kurdu. Laik dinci dengesi İsrail bahsinin en zor yanıdır ve laik-dinci ortaklığı olmasaydı İsrail olamazdı.

Bu denge otuz yıldır büyük sarsıntılar geçirdi ve bugünlerde tamamen bozuldu. Bir iç savaş çıkarsa şaşırmayın. Şimdilerde, aşırı sağcılar-dinciler, toplumu tamamen laiklikten uzaklaştırıp, hayallerindeki herkesin asker-herkesin mürid olduğu israil hedefine çok yaklaştılar. Vaadedilmiş topraklarda neler oluyor, neler. Tuhaf yanı, Tevrat'ta sınırları çizilen toprağın bir ucu Hititler, yani, şimdi bu satırları hayali İsrail vatanından yazıyorum.

İsrail'i kuran İşçi Partisi'nin tarihten silinmeye doğru kan kaybetmesi, bizim CHP'nin haline benzer. Umudumuz, devrimci Ecevit, döndü dolaştı, dinciler ve milliyetçilerle nasıl içiçe girdi. Aynen böyle, Chomsky'nin deyişiyle, artık Mapai ile Likud arasında pek fark kalmadı.

İsrail'in en büyük zaferi 67'de 6 gün savaşından bugüne İşçi Partisi sürekli kan kaybediyor, intihar saldırıları sürdükçe, İşçi Partisi yokolacak.

Ben Gourion, hahamlarla dalga geçecek, onları saçma, bozuk, manyak bulacak, dini hiç ciddiye almayacak kadar sert bir laikti. Şimdi ise hahamlar İsrail'in herşeyi oluverdi.

1948'de devletin kuruluş konuşmasında Gourion: "Daha yapacak çok şey var, çok şey için erken" benzeri temkinli konuşma yapıp ayrılırken, ağzından gayri ihtiyari mırıltılı sözleri: "Oh be, sonunda özgür bir ülkemiz oldu", tarihe geçecek hüzündedir.

Yahudi halkına özgürlüğü, ulusu, bağımsızlığı, bir devlet yapısını öğreten Yahudi aydınlardır, solculardır. Çoğunun kökeni Avrupa'dır. Hahamlar hala ruhun kurtuluşundan, mesihin gelip kendilerini kurtarmasından bahsediyor. İsrail hala bu bekleyiş içinde. Oysa solcu aydınlar İsrail'e önce bir ulus öğretti, sonra sahiden, etiyle, kanıyla, özgür birey olmayı öğretti. Ne çabuk unutuldu, İşçi Partisi..

1780-1880 arası sürgünde, dışarıda (diasporada) yaşayan Yahudi cemaatleri içinde büyük bir reform hareketi başladı, buna aydınlanma, halagah diyorlar. Bu hareket bir ulus kurmak istiyordu. Oysa, cemaatleri içinde yaşayan yahudilerin Tevrat inançlarına göre bir devlet, bir ulus beklentileri hiç yoktu. Kurtarıcı mesih onları bulundukları yerden gelip kurtaracaktı. Ulus devlet istemek, kafirlikti. Tevrat'ı dinlememekti. Kafirlikle suçlanan reformcuların anayasası şuydu: İsrail'e dönelim, Mesih'i İsrail topraklarında bekleyelim, İsrail devleti Mesih'in gelmesini hazırlasın.

Yahudiler dünyanın neresinde olursa olsun Kurtarıcı Mesih onları Kudüs'e götürecek, bin yıl süren cennet hayatı başlayacaktı. Bu imandı, bu imanı değiştirmek için reformcu hahamlar çok çalıştı. Allah'ın işine karışmamak lazım, mesih gelmeden bizim gidip devlet kurtarmamız kafirliktir, deyip, reform hareketlerine saldırdılar.

İsrail'de bir bayrak altında toplanma, bunun adı, siyasi siyonizm ve önlerinde, okumuş, reformcu bir adam vardı Herzl! Bu adamı ve arkadaşlarını bizim Jön Türkler'e benzetebilirsiniz, bugün Herzl'in mezarı İsrail'de yüksek bir tepededir. Sürgündeki yahudileri İsrail'de toplamaya ikna etmek, işte dünyanın en zor bu işini başardı.

İsrail'e göç fikri halen İsrail Devleti'nin en büyük sorunudur. Akıllalmaz metodlar denerler, zor, baskı, yıldırma, hatta, bir defasında Irak'taki yahudileri bombalayıp onların ülkeye dönüşünü sağladılar. Hatta her ülkedeki anti-semitist (yahudi düşmanlığını) körüklerler. Yani, yahudilere kim düşmanlık yapıyorsa onun yanında yer alırlar. Yahudileri ürkütsün, kaçırtsın diye! Bizdeki Adnan hoca gibi yahudi karşıtı kitap çıkartan adamları çok sever, beslerler, İsrail Devleti'nin arayıp bulamadığı adamlar bunlardır.

Reformcu hahamlar çok çalıştı, çünkü onların işi, teolojik olarak Tevrat'ı yorumlayıp, bu yorumlarla İsrail'e dönme fikrine yahudileri inandıracak deliller bulmak. Bugün İsrail'deki sağcı partilerin hepsi bu reformcu hahamların manevi izinde büyümüş, bunların adıyla anılır.

I. ve II. Dünya Savaşı gibi büyük siyasal depremler bu fikri kuvvetlendirdi. Rüyalarında gösterdikleri vaadedilmiş vatanı, şimdi hepsi haritayı açıp gösteriyordu, işte orası. Osmanlı'nın dağılması, İngilizler'in Kudüs'te manda yönetimi kurup sonra "al güzel kardeşim" diyerek İsrail'e teslim etmesi, bir çok din adamının gözünü açtı. Fikrini değiştirdi. Hahamlar yeni İsrail'in kurulduğunu görünce fikirlerinde aşama aşama dönüş başladı, İsrail'e inanç başladı, İsrail'e akın başladı.

Bugün dahi, yahudileri İsrail devletini isteyenler-istemeyenler diye ikiye ayırabiliriz. 1948 İsrail devleti kurulduğunda devlete karşı çıkanlar, umursamayanlar çoğunluktaydı. Ancak 1967'de Mısır radarlarını söküp inanılmaz büyük bir zafer kazandılar. İsrail'in kendine güveni geldi, sanki o gün, başka bir İsrail kuruldu, ya da zafer kazanmış

Bağdat hurması

IRAK'TA SAVAŞA HAYIR

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Dr.Oetker

KURU KAHVECİ

DR. OETKER & KURU KAHVECİ MEHMET EFENDİ

1. Dr.Oetker, ne doktoru olduğu meçhul bir kişidir... **Mehmet Efendi, net olarak kuru kahve işindedir!..**
2. Dr.Oetker, adeta tanınmak istemiyor gibidir... **Mehmet Efendi, kesinlikle tanınmak istemiyor haldedir!..**
3. Dr.Oetker, "Viyana tadı vermekle beraber memleketi de meçhul bir tıp adamıdır... **Mehmet Efendi, "İstanbul çocuğu" elektriğine sahiptir!..**
4. Dr.Oetker, ne zamandır bizimledir, bilmiyoruz... **Mehmet Efendi, 132 yıldır bizimledir!..**
5. Dr.Oetker, kabartma tozu ve şekerli vanilinde karşımızı çıktığı gibi, hazır çorbada da sanki belirir gibidir... **Mehmet Efendi, hep kuru kahvenin üstündedir, istikrar armadasıdır!..**
6. Dr.Oetker, biraz düşünürsen, cinsiyeti de belirsiz bir tekildir... **Mehmet Efendi, erkekliği konusunda da nettir!..**
7. Dr.Oetker, görsel açıdan harcanmış bir markadır... **Mehmet Efendi, kahvesini içer, hurufi bakar, stil bi markadır!..**

(Haftaya: Kazım Kanat & Kazım Kartal... Veya kendi bebekliğimle oğlumun bebekliği... Ya da beyaz şarap - kırmızı şarap! Veyahut bilemiyorum... Zaten bu 'haftaya' notu, en başından beri saçmaydı. Bitti şu an bu minyon zulüm!)

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

ordularla işte o gün yepyeni bir İsrail kuruldu. Kudüs'ü ebedi başkent ilan ettiler. Toprakları genişti, yeni yerleşim yerleri açıldı... Ve dünyada İsrail devleti karşıtı yahudilerin sayısı azaldı... Artık en dindar, düne kadar asla savaşmamalıyız diyen tarikatlar bile "işgal ettiğimiz topraklardan çekilmemeliyiz" demeye başladı.

Şöyle diyebiliriz, yeni kurulan ulus, yeni bir heyecan yeni bir İsrail hayaliyle, tasavvufi tevrat yorumcularını, tarikatları, takipçileri hepsini aşıp geçti...

Bitmeyen tartışma, İsrail mabed mi, devlet mi? İşçi Partisi İsrail devletinin bu en büyük sorununu, laik devlet eğitimi, yapısıyla aştı, dil, din, renk, ne olursa olsun eşitlik diyen bir anayasayla işe başladı. Ama bugün, bir dönem bizdeki İmam Hatiplerin çoğalması gibi, hahamlar dini okullar inanılmaz seçkin roller üstlendi, devletin en ciddi makamlarına geldi kuruldu.

İsrail'i kuran büyük güçün en büyük ayağı yorumlarıyla yahudileri ikna eden hahamlardı, bu hahamların takipçileri, İsrail'deki sağcı, dinci partiler içinde, yüz parçaya da bölünseler, aynı çatı altında koalisyonlarla hep birarada durdular.

Hahamlar yahudileri dini yorumlarıyla iknaya çalışırken, Orta ve Doğu Avrupa'dan gelen okumuş, sosyalist aydınların propagandası çok daha etkiliydi. Bugün İşçi Partisi'nin tarihini oluşturan bu laik, solcu aydınlar, inanılmaz etkili edebi metinleri, konuşmalarıyla dünyadaki tüm yahudilerin yüreğini sızlatan vicdan edebiyatı yaptılar. Bu edebiyatın adı getto edebiyatı. Getto edebiyatı demek, yahudilere durmaksızın, işte bizler, tarih boyu, şehirlerin yoksul varoşlarında aşağılanarak yaşadık, demek. İkinci sınıf insan olmaya karşı isyan ettirip, insanları birey olmaya, şahsiyetli, üreten, özgür insan olmaya çağırmak oldu. Gerçekten İsrail'de kurulan ilk yerleşim yerleri, solun sanat atölyeleri gibidir, ortak kooperatifler, üretim, teknik, kardeşlik, sigorta, dayanışma...

Siyasi siyonizm fikrine kapılıp İsrail'e göç eden yahudileri büyük bir dini açmaz bekliyordu. Laiklerle yanyana yaşamaları, hatta, birlikte devlet kurmaları, dinen, asla mümkün değildi. Sonra sonra, alıştılar, bir "aşama" teorisi geliştirdiler. Müridlerine, laikleri zamanla tövbe ettiririz, deyip, zamana bıraktılar. Ve bugün tarih onları haklı çıkartıyor, İsrail'in iç-dış tüm politikalarında egemen oldu, oluyorlar.

İsrail devleti, tarihi, dinciler laikler arasında bitmeyen siyasi pazarlıklar tarihidir. Hahamlar dini eğitim ve kendi statüleri konusunda geniş imkanlar aldılar, büyük siyasi dini hukuki yapılar kurdular, Tevrat Yüksek kurulu gibi, başına geçtiler, okullar açtılar..

Laiklerle işbirliğini kabullenen dindarlar içinden büyük bir radikal gurup koptu ve İsrail'in içinde tasını tarağını, yatağını tümüyle ayrı serdi. Bugün sayıları bir görüşe göre sekiz bin, ya da otuz bin olduğu söylenen bu grup sayıca az olsa da, İsrail Devleti'ne karşı dindarların hakiki düşüncelerini bize öğretir.

İsrail'de bu cemaat, bambaşka bir hayat sürer, TV'lerde ağlama duvarı önünde gördüğünüz siyah elbiseli, fötr şapkalı, uzun sakallı bu yahudiler İsrail içinde, hem İsrail'den, hem tüm dünyadan kopuk bir hayat yaşarlar. Kendilerine bağımsız bir mahalle kurdular. Vergi vermezler. Asker vermezler. İsrail devleti'nin fonlarından yararlanmazlar, TV, radyo izlemezler. Kendi dini okulları, çocukları için kreşleri vardır. Çocuklarıyla normal yahudi çocuklarını dahi konuşturmazlar, başkalarıyla evlendirmezler. Hatta, en önemlisi, laikleri zaman zaman taşa tutarlar, hatta ve hatta, açık saçık giyen İsrailliler'e karşı inanılmaz kin, nefretle, saldırılar düzenlerler.

Hem İsrail'de yaşayacaksın, hem İsrail devletine karşı olacaksın, bu acaip durumu anlamak için İsrail'deki tarikat ve cemaatların yapısını incelemek lazım.

Ancak İsrail Devleti'nin çözemediği daha derin sorunlar vardır, bu soru "yahudi kimdir?" sorusudur. Aslında "israilli kimdir" diye laik bir soru sorsalar çözecekler, ancak, tüm dünyadaki yahudiler üzerinde hak sahibi olmak istiyorlar. Bu soruyu nasıl cevaplarsanız cevaplayın yahudiler ikiye

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

KAAN ERTEM
@Leman.com.tr

İŞTE SEVGİLİ İZLEYİCİLER, HİPNOTİZE OLMUŞ BİR KİŞİNİN NELER YAPABİLDİĞİNİ GÖRÜYORSUNUZ...AZ SONRA PANTOLONUNU İNDİRTİP SAHNENİN ORTASINA GİSİNİ YAPTIRTACAĞIM!..

HIMM DEMEK ÖYLE..! BAKALIM BU SEANSIN SONUNDA UYANINCA, VE ŞU SAHNEDE SENİ EŞŞEK SUDAN GELENE KADAR DÖVÜNCE NAPICAK-SIN?..ŞİMDİ EYLEN BAKALIM...BULMUŞSUN KUZUYU TABİİ!..

Ehihe kiki Ay ekikiki ekikiki ekikiki kiki...

ZIVI ZIV ZIVI ZIV...

MİNİ ÖYKÜ

BANA HİÇ ŞİİR OKUMUYOSUN MAHMUT!

BİR DAKKA HAYATIM!

SEVGİLİLER GÜNÜNDE BİR ÇİÇEK DAHİ ALMADIN BANA MAHMUT!..

BİR SANİYE BEBEĞİM!

HADİ ÇİÇEĞİ DE BIRAKTIM, YAHU İNSAN BİR KERE ÖPER YANİ!..

BİR SANİYE CANIM!..

BANA HİÇ...AY! N'OLUYO ÖYLE?..

EŞŞEĞİN ZİKİ OLUYO! SAVAŞ ÇIKTI SEN HALA ŞİİRDESİN, SEVGİLİDESİN..!

NOSTALJİ KÖŞESİ

"SAVAŞA HAYIR"!.. DİYEREK YAVRUSU YUNUS'LA BERABER BAĞDAT'A DOĞRU YÜRÜYEN DOSTUMUZ TİMUR DANIŞ'A BAŞARILAR VE KOLAYLIKLAR DİLERİM..!

KIŞLASI

DURUN LAAA! GELMEYİN VURURUM..!

SAKİN OL DOSTUM..! BİZLER ETİLER BÖLGESİ DÖRT ÇARPI DÖRT CİP SAHİPLERİYİZ...BİZİM CİP'LERE SAVAŞ DURUMUNDA EL KONULACAĞINI OKUDUKTA, DAHA BAŞINDAN GETİRDİK CİPLERİ..! NEREYE PARK EDİCEZ?..

DUR
MOTORU YAVAŞÇA STOP ET...

Aksamsetast

Feyzi Başaltın
feyzi@leman.com.tr

İLİŞKİMİZİ BÜYÜK BALIK-KÜÇÜK BALIK OLAYINDAN FARKLI BİR BOYUTA TAŞIMAK İSTER MİSİN HAYATIM?..

İSTERİM TABİİ, SENİ ÇAPKIN SENİİ!..

FEYZİ

DEĞERLİ BASIN MENSUPLARI, HEPİNİZ HOŞGELDİNİZ...

BASIN DEĞİL CANIM, BELGESEL... BEL-GE-SEL!...

FEYZİ

"Bu mektubu bir hafta içerisinde tanıdığınız yirmi-kişiye göndermezseniz başınıza büyük felaketler gelebilir..." EYVAH YANDIK!..

İNANMA BUNLARA, HEPSİ BATIL İNANÇ...

FEYZİ

11. Sayfadan Devam

bölünecektir, askıda kalması işlerine gelir. Bu devasa kimlik sorusuna siyasi, etnik, ırki hangi yönden bakarsanız o kadar değişik yahudilik cevabı alırsınız. Diyelim İsrail devleti, yahudi kimdir sorusuna, İsrail devletinin vatandaşlığını, kanunlarına riayet edeni arayacak. Diyelim başka taraf yahudi anne-babadan olmayı yeterli görecek. Ancak makul bir birliktelik oluşamadı. Sorunun çıkmazı, yahudilerin seçkin halk oluşunda yatar, kendileriyle başkalarını asla eşit görmezler, o halde "yurttaşlık" tesisi mümkün değildir, yani, İsrail bir devlet değil, "mabed"dir. Bu soru, hem devlet yapısını, hem uluslararası ilişkileri çözümsüzleştiren bir çıkmazdır.

İsrail Devleti'nde, laiklerle-dinciler arasında bitmeyen tartışma askerlik konusudur, bizim başörtüsü sorunu gibi, bir iç savaş dahi olabilir. Çünkü dini okul talebeleri sürekli, ısrarla, tıbbi bahanelerle askerlikten kaçıyor. Ya da Tevrat Yüksek kurulu dini talebelere ayrıcalıklar getiriyor. Ayrıca hahamlar kızlardan asker yapılmasına kesinlikle karşı.

Hahamların İsrail'i bir din devleti yapmak ısrarında en büyük tartışma konusu kutsal cumartesidir. Cumartesi günleri kesinlikle çalışılmayacak. Bir devlet nasıl çalışmaz. Hahamlar bir yığın hileye başvurmuş, bir yığın tuhaf yorumlar getirmiş, cumartesi günleri üzerine üretilen fikirler tam bir mizah konusudur. Cumartesi konusu aşılamamıştır.

Velhasıl, tevratla devletin içiçe yanyana nasıl yaşayacağı sorusu çözülememiştir.

İnsanlık tarihinin bu en eski kültürünün bizim tarikatlara benzeyen, çok yaygın, geleneksel kurumları vardır. Hasidilik, bizim sufilik gibi, dervişlik gibi tarikatçılığın genel adı. Bir nevi yaşama çağrı tarikatıdır, hayata o denli bağlıdırlar ki, ölümün, savaşın her türlüsüne karşıdırlar. İnsan yaşamından, coşkudan, neşeden sözederler. İçip içip dağıtırlar, pırıl pırıl bir neşe, cıvıl cıvıl bir coşku bulabilmek için durmaksızın eğlenirler. Çalışmayı dahi eğenceye dönüştürürler. İçerler, bağırırlar, neşeli şarkıları ezberleyip, özellikle şarkıların nakarat bölümlerini dua gibi, tesbih gibi gün boyu söylerler. Bu çok neşeli, tempolu şarkıları bizim barlarımızda, kafelerimizde bilip bilmeden gün boyu çalınır. Sıddıkları, bizim şeyhlerin aynısı. Kutsal liderlik rolü oynar. Sıddıklar'ın sözü Tevrat'tan önde tutulur. Bizdeki şeriatçı-tarikatçı tartışması gibi. Şeriatçılar tarikatçılara, siz Kur'an'ın emrinden çıkıyor, şeyhlerinize uyuyorsunuz diye suçlarlar. Bizdeki eski tekkeler gibi sohbet odaları toplum merkezleridir. Hasidiler, milletçe kurtuluştan önce, bireyin kendi kurtuluşuna önem verir.

Neşe ve keyiften oluşmuş bu dünya güzeli cemaatler, sonraki kuşaklarda bozuldu. Şeyhleri bizimkilerde olduğu gibi, son derece lüks arabalar içinde, israf dolu bir hayat içinde.

Yahudiler, Tevrat eğitimini esas kabul eder, bu yüzden hasidilere çoğu zaman alaycı, dalgacı bakarlar.

Hasidilik, bizdeki tarikatlar gibi birçok kola ayrılmıştır, en ünlüsü Habed cemaatidir, New York Brooklyn'de 770 nolu evde merkezleri, başında ünlü Menahem Shenyoursun Milofafesh adında yarı deli bir adam. Yüzlerce risale yazıp düzenli şekilde müridlerine gönderir. Bizim Fethullah hocanın yüz-ikiyüz kat gücünde, ama, aynı işi yaparlar.

Menahem'in gücü, kudreti, etkisi şaşırtıcıdır. Bu insanların hayatlarını, kudretlerini yeni öğrenen her genç insan, yahudilik ve onların gizli güçleri konusunda paniğe kapılır, dünyanın bu adamlar tarafından gizlice yönetildiğine kesinlikle inanır.

Menahem'in yüzon kentte üçyüze yakın şubesi, dünyada 1500 şubesi var. Bir görüşe göre bir milyon üye, bunlar içinde yüzellibini tam anlamıyla bağlı mürid. Büyük yayınevleri, ajansları, inanılmaz para muslukları, mal varlıkları, büyük devlet adamlarıyla görüşmeler.

Bir nevi, İsrail dışında, İsrail Devleti kadar büyük güç, yani yedek İsrail. Yarısı deli, yarısı manyak bu adamlar İsrail'e çok büyük katkıda bulunur, yayınladıkları mektup, broşürlerde, kurtarıcı mesih olduklarını gizlice söylemeye çalışırlar.

Zaman içinde bu büyük tarikatların İsrail devletine karşı tavırları çok değişti. Mesela önceden asker dahi vermezlerdi. Özellikle 67 savaşından sonra politik arena karıştı. Bazen savaştan yana görünürler, çoğu İsrail'in sertlikten vazgeçmemesini ister, birkaçı, işgal topraklarını barış masasında vermek için şimdilik elimizde tutalım, der. Bazen askerliğe karşı çıkarlar, bazen, her yahudinin ilk görevinin askerlik olduğunu savunurlar.

Sağcı partiler mi bu adamların kuklası, bu adamlar mı sağcı partilerin kuklası, bizdeki gibi anlamak mümkün değildir.

Sağcı partiler, çoğu kafayı yemiş, delilerden beter bu din adamlarıyla iyi geçinip, her defasında şımartırlar. Çünkü onların maddi yardımlarına ihtiyaçları, çünkü İsrail parlamentosunda bu dinci partilerin bazen birkaç, bazen on-oniki sandalyesine ihtiyaçları vardır.

İsrail'in içinde olup bitenleri çok iyi takip ederseniz, şaşırırsınız. İsrail saldırılarından utanıp, sert manifestolar yayınlayan hahamlar tanırsınız, şiddet, tevratın ruhunu incitiyor deyip, yahudiliğinden utanan insanların çokluğuna şaşırırsınız.

Yahudiler İsrail'de iki büyük başdönmesi yaşadı, birincisi pozitif, kazandıkları zaferlerle, bir avuç geldikleri topraklarda büyük bir ordu ve nükleer güçleri sayesinde tüm Arap dünyasını dize getirdiler... İkincisi negatif baş dönmesi, Hitler benzeri adamlar olduklarını gördüler.

Hem zafer ve gurur, hem zaferle içiçe girmiş sadist bir manyaklık, işte yahudi aydınını sessizliğe sürükleyen büyük travma bu...

Gerçekten İsrail saldırılarından bıkıp usanmış, insani acılar çeken aydınları, okumuşları çok ve fazlasıyla yalnızlar. Sürgünde yüzlerce yıl acılar çeken, ikinci sınıf muamele gören, dışlanan, öldürülen, katledilen yahudilerin sonunda özgür bir ulusları olmuştu. Ve hiç hesapta yoktu, "kahraman, cengaver" bir ulus olmuşlardı. Ama şimdi, "neden İsrail'e geldim" pişmanlığını dahi dillendirecek "özgürlüğe" sahip değiller. Geri dönüş imkansız. Bu kararsız, içlerini kemiren pişmanlığı açıklayamama hali hepsinden beter. İsrail bu insanlar için tam bir belaya döndü, çünkü takipteler, baskılar, yıldırmalar, korkuyorlar. Bir de ne de olsa insandır, babası sapık da olsa sever korur onu, insandır.

Ser serip, asırlardır sır vermeyen yahudi tarikatları, İsrail Devletine imanla yemin etmiş yüzbinlerce aydını, her kanlı saldırıdan sonra, diasporada geçirdikleri yüzyılları yeniden düşünüyorlar! O eski yüzyıllar daha mı mutluydular.. Yahudiler, diyelim, İstanbul Balat, Fener'deki mutlu yüzyıllarını arıyorlar mı?

Bildiğimiz, sezdiğimiz şey, çok arıyorlar.

Her kanlı saldırıdan sonra yahudiler içlerine gömülüp, kalplerinde derinleşip, hızla, artık çabucak, bir an evvel, mesihin hemen gelmesini beklemekten başka şansları yok.

Artık İsrail'in tek şansı kaldı, Şaron! Şaron'un da tek şansı kaldı: Mesih!.. Şaron bunalan, kahrolan, çözülen İsrail'i gördüğü, bildiği için daha milliyetçi, daha sert, daha çimentocu dinlere sarılıyor. Artık Şaron, bir yasa çıkartıp, kurtarıcı mesihi derhal polis marifetiyle, kelepçeyle kutsal topraklara getirtmek zorunda...

Kurtarıcı mesihin yoluna bu kadar kan dökülmeli miydi? Aslında Tevrat'da şiddete kapı açan bölümler vardır, intikamcı ayetler vardır, yorumcular, bu şiddet öngören ayetlerin İsrail devletine çok yardımcı olduğunu söyler...

İsrail'e dönenler etnik olarak Eşkenezler ve Seferadler diye adlandırılıyor. Doğu Avrupa'dan, Almanya, Polonya, Macaristan'dan gelenlerin etnik adı: Eşkenaz...

Yemen'den, Asya'dan, Kuzey Afrika'dan, Arap ülkelerinden dönen yahudilerin adı: Seferad...

Devletin kurulduğu günlerde Seferadların sayısı azdı. Eşkenazlar güçlüydü. Bu siyasi yapılanmaya yansıyor ve siyaseti belirliyordu. Çünkü Eşkenazlar, okumuş, bilgili, Avrupa kültürü almış aydın insanlardı. Bu havalı kültürleriyle Sefaradları her zaman küçümsediler, aşağıladılar.

İşçi Partisi'nin gücü ve zekası Eşkenazlardan gelir. Devlet kurulduktan sonra Arap ve Asya ülkelerinden gelen Seferadların sayısı çoğalınca, Eşkenazlar geriledi. Aralarında hem kültürel hem siyasi bir gerginlik İsrail politikalarını belirledi.

Eşkenazlar, ısrarla, Avrupa kültürünün, insanlığın biricik kültürü olduğunu savunup, laik ve solcu bir karakter taşırlar. İsrail'i inşa eden, hukukunu, kooperatiflerini, yerleşim yerlerini, yasalarını, bu kültürdür.

Yoksul, az gelişmiş, hırpalanmış ülkelerden gelen Seferadlar dini, sağcı, milliyetçi yapılara koştular.

Mapai işçi partisiyle Likud arasındaki keskin ayrım bu. Avrupa kökenli Eşkenazların sayısı azaldıkça, işçi partisinin gücü tükeniyor, tıpkı bizdeki şehirli oyları kaybettikçe CHP'nin tükenmesi gibi.

Siyasi yorumcular, kendilerine güven duymayan, ev, yuva, sigorta ihtiyacı duyan Seferadların neden Likud partisine kapıldıklarını analiz etmeye çalışıyor.

Devamı 14. Sayfada

Akşam Sefası

ramize.erer
@leman.com.tr

İRAK'TA SAVAŞA HAYIR

RAMİZE ERER

harala gürele

tahtakale kaplanları..

duygulu dursun..düzenbaz sevişmelerin adamı..

araştırmacı karikatürist suhat özkanoğlu

bayram dönüşlerinde öle öle bir hal olduk..

AYRINTILAR

metinden

Bıkaç hafta önceki, savaşla ilgili yazdıım şeyi hiç beğenmedim. Hatta miydem bile bulandı sayılır. Off dedim, ne berbat bi yazı olmuş bu!. Belkı de, o konuda söyliyebilceem net bişey yoktu. Herkes bu meseleye yüklenince işte, benim de bi nebze katkım olsun istedim. Fekat görünen o, hiç bi s.gim, katkım, nebzem olmamış ki, aynı sorun tam gaz devam ediyo.. Bari kendimi düşünüp, kendime üç beş nebze bişeyler yapıyım diyerek, bunnarı yazıyorum şindi. Uzun lafın kısası; ulan, benim savaşla ne ilgim var yahu? Ben mi çıkartıyorum! Yoo, hayır. Öyleyse niye, bu konuda bişeyler yazma sorumluu hissediyorum ki! Bunu, çok güzel düşünüp de, o şekilde yazannar var. Coğrafya, mitoloji, uluslararası ilişkiler, protokol, antoloji, strateji; bunnarı iyi biliyolar, ve oturup, nefis, savaş hakkında gerçekten etkileyici şeyler yazıyolar. Fakat benım, çok şey bildiim yok vallahi.. Bi çocuğun kafasına bomba düşerse, tamam onu bılıyorum; ölür hemen oracıkta. Bu kadar net bir gerçeği de, "çocuklar ölmesin" felan diyerek, ilginç bişeymiş gibi sunamam ki! Daa değişik şeyler olmalı elimde. El Kaide'yle, Kolin Pavıl'la, Nato'yla felan ilgili çok önemli bilgilere sahip olsam meselâ, o dosyayı gerekli merciilere ulaştırır, veya çıkar burada, bi şekilde söylerdim heralde.

Tek bildiim de zaten, o tür olasılıklar işte: Öyle olsaydı böyle yapardım, şöyle olsaydı böyle olurdu, bu burdan gitseydi, şuna değer miydi.. Bu tür şeylerden bahsetmeyi seviyorum belkı. Ya da, böcek, kaldırım, kuş, poşetkahve; estetik bi şekılde bunnardan söz ederek, sanatsal felan takılmak istiyorum veyahut?. Şöyle, esaslı bi savaş çıksa, ortada ne sanat, ne estetik, ne de mizahdergisi felan kalır!.. İyi, naapıyım; o zaman yazmam ben de, kıçımı kurtarmaya bakarım. Anamızın karnından yazıyla, çizgiyle mi doğduk; yapacak başka bişey buluruz.. -Ulan, birdenbire, savunmaya geçtim yine ha! Yarım saattir, neyi neden yapmadığımı, neyden niçin hoşlanmadığımı açıklıyorum.. Böyle saçmasapan, iğrenç bişey işte mına koduumun savaşı! Hakkında tek kelime etmeye gelmiyo; ilgilenmiyo gözükmeye bile çalışsan, sülük gibi yapışıyo!. Bazen, susmak en iyi cevaptır derler ya?. Nereye susuyon fakat yaa! Herafta, çıkıp şurda bişeyler annatmak zorundayım. Farkında diilmişim gibi de davrananmam ki.. M.na koduumun savaşı! Kafanı s.giym! Allah belânı versin! G.tne soktuumun savaşı! Aazına sıçıym!. Şöyle aaz tadıyla bi yazı yazdırmadın ya, hiç bişey demem, beynini s.giym!.. -Bu içten, samiimi sövgüler, sehpa'ya edilen salak küfürler gibi duruyo tabii. Hani, dizini felan bi yere çarpınca, o eşya'ya küfreder ya insan öfkesinden.. Bi kavrama, -savaş kavramına da- böyle sövüp saymak, pek anlamlı diil elbet. Fekat o, bi kavram olmaktan öteye gidip, bi iş kolu haline felan geliyo. Bu belirginliği azaltıp, kendisine fazla yüz vermemek için, bikaç harfini değiştirerek, 'garaj' demeyi düşünmüştüm; çok saçma olucak diye vazgeçtim.. Bu kelimeyi direkman kullanmayı çok sevenner de vardır, eminim. Off, bayılıyolardır haftâ zevkten! Garaj'ın yazısından, durumundan, krizinden, ekonomik şeyinden, pek bi mennun oluyor, acayip bi malzeme keşfediyo lavuklar.. Örneğin, bu benim, son haftalarda yazdıım en nefis bi yazı olsun diyelim. İster istemez, aynı konuda, bi kez daa yazabilmeyi düşünürdüm; insannık hâli.. Mesalâ, bir ara habire âşık oluyodum; ve aşk yazıları yazıyodum. Benim de hoşuma gidiyodu..şık felan olsam tekrar, yine öyle şeyler yazarım, sorun diil.. Fekat, o tür yazılar prim yapıyo diye de, g.tümü sıkıp âşık olmaya, veya öyle olduğumu sanmaya çalışamam ya.. Romantizm dersen, orası ayrı bi mesele Yarım yamalak bi hüzün yapılmıyosa eğer, bireysel romantizm yazıları da güzeldir. Yine de, bi insan varsa karşında, gerçek bi 'aşk' yazısına daa cok benzer tabii.. Öbür türlüsünde, doğrusunu söylemekten bile çekinirsin kelimenin; 'kaşk' demeyi düşünmüştüm, bi iki harfini değiştirip.. 'Garaj' da öyle. Sakinmişim, çok şeyin farkındaymışım gibi davranıyorum ama, endişelendiim için da, 'garaj' diyorum.. Kendime de bu arada, haksizlik etmiyim canım! Biraz entellektüel bi çaba da var hani; kavramlar eskimesin, veya zart diye kanıksanmasın diye 'garaj maraj' diyorum bi yandan..

Bişeyleri, çotart diye söyleyince ayrıca, o an gücüm azalmış gibi hissediyorum! Saçma bi tedirginlik belki; biraz üçkağıt hattâ: Bi konu hakkında bişeyler biliyorum diyelim, onu azar azar söyleyip, dikkatli harcamayı düşünüyorum.. Ve asıl diyeceğim de şu ki; savaş anlarında, aşk'a filan daa çok ihtiyaç duyuyo insan.. Aslında her türlü büyük zorluklar için geçerli tabii bu.. Sünnet olurken, elini birisi tutsun; askere giderken, seni 'birisi' uğurlasın; üzerinde bombalar patlarken, yanında birisi olsun istiyosun.. Off, romantik bi yazı gibi oluyo gâlba.. Ama bi dakka, neden tırsıyorum yaa, niiçin!. Aşktan çekin, savaştan tırs. Hay s.gyim, ulan yaşama daa iyi! (Yok yok, yaşa; varol. Aslanım benim. Bunnarı annatıyon ya işte?.) Neyi annatıyom yaa!. Sigecem annatmasını.. (Annat annat, valla heyacannı oluyo!) Sana da kalbimizi açıp, bişeyler yumurtladık, hemen dalganı geçiyon ha!. (Geçmiyorum olum be; seni kıllandırıyorum sadece; ateşlendiriyorum. Bi tanem benim, nur tanem!) Konuşma şöyle ya, ipne felan sanıcaklar!. (İnsan kendi kendiylen öyle olur mu gerizekâlı; birisi daa lazım..) Otusbir çekerkene ipne olunuyo mu peki; hani senin şeyini, yani bizim şeyimizi elliyorum ya habire? (Ne güzel aşk diyodun, savaş diyodun; birdenbire cıvıttın yine..) İnsannarın içi sıkılmıştır belki; konuyu daatmaya çalışıyom!. (Söylediğin bazı şeyleri inkâr et, konu oracıkta, çok nefis dağılır..) Valla, hiç hâlim kalmadı; başka bi hafta, birazını inkâr ederim belki..

Bu siyasi sosyal yapı bize de çok tanıdık. Türkiye'nin son yirmi yılı, varoşlara toplanan, yoksul, çaresiz, işsiz kitlelerin sağcı, Erbakan, Çiller, Türkeş gibi partileri desteklediğini gördük. Bu partiler inanılmaz mafyalar inanılmaz çetelerle Türkiye'nin anasını ağlatı, bankaları soydu, kardeşi kardeşe vurduttu..

Aynen İsrail'de olduğu gibi. Okumuş, şehirli oylar azaldıkça, varoşlar çoğaldıkça, CHP, Mapai kaybetti. Ve CHP gibi, Mapai partisi de varolmak için, dinci, milliyetçi, isim ve söylemlere müracaat etmek zorunda kaldı.

Mapai, kuruluşundan beri, yahudilere ev, yuva, kooperatif, yardımlaşma sandıkları, yerleşme, ziraat, eğitim gibi, imkanların peşine düşmüş, tek tek yahudilere güven verecek bir devlet yapısını, ideolojisini geliştirmişti.

Sağcı, dinci, milliyetçi partiler ise, kurtarıcı mesihin ve silahların ve işgal edilen toprakların peşine düştü, büyük İsrail'in peşine düştü... Düşman araplar ve Filistinliler saldırdıkça, Likud, saldırılara misilleme yaptıkça, İsrail devletini Likud ele geçirdi.

Ev, sigorta, eğitim gibi insanlara tek tek güven verecek bir sosyal ideoloji, siyasetin ta kendisi olmadıkça, tüm ülkelerde birgün savaş rüzgarları esecek ve bu savaş rüzgarı tüm dünyayı kaplayacak.

Savaşı körükleyen, çaresiz, işsiz bu kitlelerin sağcı, milliyetçi partilere koşması, karnını doyuramayan insanların daha çok Allah daha silah arayışının sebepleri henüz çok da anlaşılmış değil. Ancak, savaşın altında bu korkunç sosyal gerçek gizleniyor.

Hitler'e inanmış Almanlar'ın sosyal psikolojisini yorumlayanlar, diyelim Eric Fromm gibi yazarlar, Hürriyetten Kaçış kitabında, yoksul, aç, güvensiz insanların neden Hitler'in peşinden gittiğini sorar... Neden açlar, yoksullar, özgürlüklerini diktatörlere teslim eder? Uzan'ın peşinden niye gidilir, aç, işsiz insanlar Tayyip Erdoğanlara, Tansu Çiller'e, Özallar'a bu kadar oyu neden verir?..

Bu vahim acı sosyal gerçek dünya solunu "sapıklaştırdı". Bir zamanlar dünya işçi partilerinin önderi İngiliz İşçi Partisi diktatör Bush'a teslim oldu. Oysa Blair'in konuşma yaptığı kürsüde, partisinin seçim sloganı: "Daha çok öğretmen, daha çok hemşire, daha çok polis" vaadi yazıyordu, ama Blair, bugün aynı kürsüde daha çok asker, daha çok silah, daha çok savaş istiyor.

İşsiz, evsiz, sigortasız, güvensiz insanlar neden daha çok milliyetçi, daha çok dinci, daha gaddar diktatörler arıyor, neden özgürlüklerini, haklarını, hukuklarını zalim diktatörlere devrediyor?

Yirminci yüzyıldan öğrendiğimiz bu. Evsiz, işsiz, sigortasız, güvensiz kitleler, demokrasileri diktatörleştiriyor.

Sağcılaşan, milliyetçileşen güvensiz kitleler dünyayı bir kez daha savaşın kapısına götürdü...

Savaş başladığında neler olur bilinmez, "keşke savaşla" kalsaydık diyebiliriz, çünkü, bir kıyamet başlayabilir... Hitler orduları Polonya'ya girdiğinde akılhastası bilimadamları bile Japonya'ya atom bombası atılacağını düşünemedi!

Hiç olmayacak, en manyak senaryoyu düşünelim. İsrail'in hayallerini süslediği Süleyman Tapınağı'dır. Kudüs'ün fethinden sonra ikinci aşama bu tapınaktır. Süleyman Tapınağı Mescidül Aksa'nın temellerinde, yani altında, İsrail, bütün Araplar'ın savaş çığlıklarını göze alarak Mescidül Aksa'nın temellerine çökme tehlikesini umursamadan girmiş, orada ikibin yıl öncesinden tapınağın temel taşlarını bulmuştur. Süleyman Tapınağı'nın üstünde, müslümanların Kabe'den sonra en kutsal yapısı Mescidül Aksa'nın bulunmasından ağrı çekiyorlar, acı çekiyorlar. En kutsal mabedlerinin üstüne müslümanlar camii yapmış, bu İsrail'in dayanamadığı tarihi bir trajedidir.

Filistinliler ve Araplar Mescidül Aksa için Kudüs'te hak iddia ediyor. Ariel Şaron kalabalık korumalarıyla Mescidül Aksa'ya bir ziyaret yaptı ve bu küstahlıktan öte ziyareti, çok ağır dini bir hakaret olarak görülüp intihar saldırıları yeniden başladı Filistin'de... Yıllar önce bir yahudi genç Mescidül Aksa'ya saldırdı. Ariel Şaron bu terörist için: "Yaramaz çocuk, çok acele davrandı" dedi...

Yahudiler ama bugün, ama yarın, Mescidül Aksa'yı yıkıp, Süleyman Tapınağı'nı inşa edecekler. Bunu kesinlikle yapacaklar, çünkü, bunu yapmak için İsrail'i kurdular, bunun için o topraklarda kurtarıcı mesihi bekliyorlar.

Tarihin trajedisine bakın ki iki ayrı dinin en kutsal mabedi üst üste.. Yahudiler'in Mescidül Aksa'nın tek taşına dokunması Araplar için kıyametin başlangıcı olur, Tüm Arap halkları orduları silahlı-silahsız İsrail'i denize dökmek için harekete geçer...

Irak savaşına fazlasıyla büyük bir hazırlık yapılıyor. Sanki Irak'ı vurmaktan öte. Sanki gündemde sadece Irak yok. Bir yığın tehlikeli, paranoyik kıyamet senaryosunu düşünmeden edemiyor insan..

Daha manyak bir senaryo arıyorsun, manyakların manyağı!

Şimdi İsrail, Irak'tan atılmış gibi, yani Saddam'ın bombasıyla Mescidül Aksa'nın yıkılmasını planlayabilir mi? Bu deliliği kimse göze alamaz. Ama savaş böyle birşeydir, hiç olmayacak, hiç akla gelmeyecek delilikler birden sahneye fırlar!..

Yıkılan Mescidül Aksa'nın yerine Süleyman Tapınağı inşa edilir ve Kudüs sorunu çözülür, Filistinliler sürülür, müslümanların Kudüs'le ilgisi kalmaz.

Ayaklanan ve delirmiş Arap ordularını elindeki nükleer güçle durdurur.

Bu delilikleri kimse deneyemez, diyebiliriz.

Savaşın zehri bir damla akmasın, bütün beyinler, bütün devletler, bütün senaryolar, bütün nefretler, bütün tarihi hesaplaşmalar, bütün gizli hesaplar, en zalim, en soğuk, en yalın şekliyle, hepsinin başını döndürür..

Savaşlar büyük karambollerin kapısını açar, tarihin bütün büyük katliamları, olmaz denilen senaryoların şeytanları, dünyaya bu karambollerden girerler!..

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Hiç Savaş Korkusuyla Uyandınız Mı?

Işıklar sönmesin/Bebekler titremesin/Hiçbir sevgili son defa öpülmesin/Hiçbir ana son defa öpülmesin/Sönmesin yıldızlar, sönmesin ateş/Dağlarda çiçekler solmasın kardeş

Merhaba Leman emektarları ve okuyucuları... Bu mektubumu şu an karanlıkta yazıyorum. Çünkü az önce uykumdan irkilerek uyandım: Savaş korkusuyla. Çok değil, bundan iki-üç gün önce rüyalarımda hep savaşı görüyordum. Ölen insanları, kaçışanları, yaralıları, acı çekenleri, askerleri, silahları ve bombaları... Şu anda beni uykumdan kaldıran da bu bomba korkusuydu. Ani bir ses duydum, bombalandığımızı sandım. Ama sokaktan gelen herhangi bir sesti. Ne olduğunu ben de bilmiyorum.

Ve her geçen gün savaşın ve savaş karşıtlarının seslerinin aynı anda yükseldiği şu günlerde, ben hep ertelediğim şeyi yapmak üzere yani başımda duran kağıdı, kalemi aldım ve size bu mektubu yazmaya başladım. Düşündüm de şu an kendi isteğimle kalkıp da lambayı yakmıyorum. Ama ya bir gün bana tercih şansı kalmazsa. Yani bu hakkımızı elimizden alırlarsa. Tıpkı yaşama şansımızı elimizden alabilecekleri gibi.

Adana'da yaşayan bir insan olarak ölüme ve bombalara daha yakınız. Tıpkı diğer sınır şehirleri gibi. Ve ben ölmek istemediğimi "o rahat uyuyanların yüzüne" haykırmak istiyorum. Acaba onlar hiç savaş korkusuyla uyandılar mı... Ben çocukların ölmesini istemiyorum. Ben bir öğretmen adayıyım. İki sene sonra başlayacağım bu kutsal görevde öğrencilerime bu katliamı anlatmak istiyorum... Zaten daha önce buna benzer savaşlar yaşandı. Ama bu sefer, neredeyse dünyanın yarısından çoğu bu savaşa karşı. Herkes bir yerlerde bölük pörçük savaşa karşı eylem yapıyor. Bence böyle ayrı ayrı eylem olmamalı. bu arada sizin verdiğiniz "SAVAŞA HAYIR" afişlerini apartmanımızın panosuna astım. Herkes bunu yapmalı ve yaygınlaşmalı... Bu sizin katkılarınızla oluyor. Fakat daha da hızlanmalı ve kararlı olunmalı.

Tüm dünya aynı anda, geç olmadan, şimdi... Sizce mümkün değil mi?. Barış dolu nice günlere. Sevgilerimle.

Yasemin Keskin/Adana

Merhaba Güzel İnsanlar (İnadına Barış)

Bu iletiyi çığlığımın ulaşabileceği her yere, her yüreğe yolluyorum. Gündemimizde olan savaşa değinmek istiyorum... Evet savaş denilen yıkımın eşiğindeyiz, gazetelerin birinde; "Çok yazık olacak" manşetini atıp, ABD ile Irak arasında çıkacak olası bir savaşta, dünya kültür hazinesinin en önemli eserleri arasında gösterilen Osmanlı eserleri de yok olacak diyen ve insanlığı unutup, görmezden gelen herkesi kınıyorum. Böyle bir zihniyet olamaz. Yayın kuruluşlarının çizgiyi aşıp insanlığı unutması ve yazılan haberlerin saptırılmasını da şiddetle kınıyorum. Ve burdan tüm hümanist insanlara sesleniyorum; çevrecilere, sivil kuruluşlara, İnsan Hakları Derneği'ne, hukukçulara, işçiye, öğrenciye, halka ve en önemlisi ben insanım diyebilen her yurttaşa sesleniyorum. Sokaklara dökülmenin vakti geldi de geçti bile...

Bir çocuk nasıl haykırır, işte öyle haykırıyorum! "Ne olur baba savaş olmasın, amca söyle onlara. Kardeşlerim ölecek, anneler ağıtlara ağıtlar ekleyecek, tabiat harap olacak, yıkım, katliam olacak... Ne olur insanlık bu illete dur diyelim. Hepimiz bir yüreğe sığalım ve savaşın önünde BARIŞ diyebilelim", ABD emperyalizmine, sömürüye hayır diyelim. Emperyalizmin elebaşısı ABD'yi mezara gömelim.

Bu emperyalist zihniyet kalkıp dünyanın bir ucundan, diğer ucundaki bir ülkenin içişlerine karışıyor, silah saklıyorlar bahanesiyle o ülkenin yeraltı kaynaklarına göz dikiyorsa ve bu sebepten savaş ilan ediyorsa, yaptığı Vietnam katliamını gözümüzden kaçırıyorsa, en çok silahı o üretip başka bir ülkenin insanlarına doğrultuyorsa, Afrika ve Güney Amerika'daki savaşların organizatörüyse, AIDS virüsünü bilinçli bir şekilde çıkarıp 3.Dünya ülkelerine yayıyorsa, kendi Kızılderili vatandaşlarının kökünü kazıyıp bir katliama sebep oluyorsa, Zencileri hor görüp soykırım uyguluyorsa, cezaevindeki insanlara en ağır işkenceleri uyguluyorsa, o ülkenin cezaevlerinde mahkumlara tecavüz ediliyorsa, her sene bir sürü insan idam ediliyorsa, sözde dünya jandarmalığına soyunup insanlığın katledilişine sebep oluyorsa ABD emperyalizmine lanet olsun.

"Demokrasi ve Uygarlığın beşiği ABD'dir" naralarını atanlara, bu saydığım cümleleri bilipte duymamazlıktan gelenlere, bu katliamı görüp gözlerini yumanlara ve ülkemizdeki karışıklıkların arkasındaki ABD emperyalizmine lanet olsun. "Yaşasın BARIŞ, Yaşasın dünya halklarının kardeşliği". Kahrolsun savaş!.. Karşındaki zayıf sen daha kuvvetliysen, onu ezmeyi isteme. İnsanlara, doğaya ve diğer canlılara karşı güç göstermek yiğitlik değildir. Fil kadar güçlü, aslan pençeli de olsan bence BARIŞ yine de savaştan iyidir.

Leman yazar ve çizerlerine burdan barış dolu, umut dolu yarınlar diliyorum. "Geleceğin emekçisi olun"... Son olarak zalimlere ve faşistlere Seyit Rıza'dan bir ileti yolluyorum. Sevgiler Canlar...

"Senin yalanlarınla, bilenlerinle baş edemedim/Bu bana dert oldu./Ben de senin önünde diz çökmedim/Bu da sana dert olsun."

Barış Sapan
Fırat Üniversitesi
Öğrencisi

Elbette Savaşa Hayır

Merhaba Leman ve Leman okurları... Ben İnönü Üniversitesi Resim-İş Öğretmenliği bölümünde okuyorum. Yaklaşık iki yıldır Leman'ı takip ediyorum. Şu anda Hozat'tayım. Burda kaç gündür aralıksız kar yağıyor, yollar kapalı, belki de bu mektup elinize geçmeyecek!

Önceki sayılarınızdan birinde verdiğiniz savaş karşıtı afişi, arkadaşımla birlikte, Malatya'da Emeksiz kavşağının yakınında görülebilir bir yere yapıştırdık. Yapıştırıcının hepsini afişin arkasına sürdük ki kimse bu afişi ordan kolayca sökemesin, herkes görsün tepkimizi, savaşın olmaması gerektiğini, savaşa tepkisiz kalmadığımızı... Savaş karşıtı birkaç afişin de bulunduğu yerde afişlerden tek bir parça bile kalmamıştı, daha sonra baktığımızda. Bunu nasıl yapabilirlerdi, hangi zihniyete sahip insan bunu yapabilirdi. Bizim mücadelemiz savaşa ve bunu yapanlara karşı... Ve hiçbir zaman susmayacağız, her zaman her yerde koşullar ne olursa olsun. Elbette "Sayaşa Hayır" diyeceğiz.

Leman'ın ve Leman okurlarının bunu yaptığını biliyorum ve mutluluk duyuyorum. Burdan bir kez daha bağırıyorum: SAVAŞA HAYIIIR!

Hüseyin Soylu-Hozat/Tunceli

Eskisi Gibi Olun

Merhabalar... Bu sizlere kaçıncı mektubum bilemiyorum. Daha önceleri beni rahatsız eden çevre ve ülke sorunlarını sizlerle paylaşmak üzere birkaç mektup yazdım ama neden bilemiyorum yollamak nasip olmadı... Derginizi 7-8 senedir okuyorum. Ama son yıllarda almak istemez hale geldim.

Sizce de biraz bozmadınız mı özünüzü?.. Gittikçe seks konulu bir dergi oluyor, siyasi eleştirileriniz azaltıyorsunuz... Daha önceleri sizleri okurken "helal, şu başımızda bizi yönetenleri adam akıllı eleştirenler var" diyordum. Ama şimdi bu eleştirileri o kadar azalttınız ki... Haksız mıyım? Önceki dergileri bir alın elinize ve karşılaştırın. "Toplumun isteği böyle" demeyin.

Çünkü toplumun isteklerini başka yöne çekebilecek bir dergi düzeyindeydiniz.

Ben 18 yaşındayım ve öğretmen lisesi öğrencisiyim. Siyasi nedenler dahilinde sınıf tekrarım da var. Çevremdeki birçok genç, pop, fantezi, arabesk gibi müzikler dinliyor. Birçok kere tartışmaya girdik. Leman dergisinde ne bulduğumu, neden okuduğumu anlayamadılar.

Bir çoğunu ülke sorunları ilgilendirmiyor, biz mi kurtaracağız düşüncesindeler. Sonraları aldığım bu Leman dergisine göz atmaya başladılar ama bu sefer de seks içerikli olduğunu görünce güldüler, nedir bu böyle tavırlarına girdiler.

Bilmiyorum ne kadar anlatabildim ama sizlerden nicelikli ve nitelikli bir dergi bekliyoruz. İnşallah eskisi gibi olursunuz. Diğer mektubumu sizlere övgü ve Leman dostlarıyla paylaşım şeklinde yazmayı umarım. Hoşça ve dostça kalın.

Sona Aksakal/Artvin

Yuh Olsun!

Merhaba Leman ve dostlarım... Konuya nasıl gireceğimi bilmiyorum ama bir yerinden başlıyorum. Şimdiye kadar hiç kimseyle paylaşmadığım bir şeyi sizinle paylaşıyorum. Neden yaptığımı bilmiyorum ama kendimi kocaman bir karmaşanın içinde, soluk soluğa koşarken görüyorum.

Hiç durmadan koş, koş, koş... neden? Evet hayat denen şey üniversite ile sınırlı ya (gerçi üniversite mezunlarının bile iş bulamadığı bir ülkede) o yüzden koş Sevil koş! Bursa'nın en boktan liselerinden birinde okuyorum. Bölümün en iyi öğrencisiyim (TM) ama bir o kadar da yalnız... Hayatta hiç dostum yok. Tabi bir tek siz varsınız. Hep diyorum ki benim bakıpta görmeyen, bakıpta algılamayan arkadaşım hele hele dostum hiç olmasın. Bu yüzden yalnızım. Konuyu açayım; diskolarda tepinen, aptal kız dergileri okuyan, bir kız tavlamak için kırk takla atan, üstüne üstlük düşünemeyen arkadaşlarım varsın olmasın. İşte durum böyle... Bizim okulun mevcudu çok az, bu yüzden herkes birbirini tanır. Beni de okulun en uyuz kızı ilan etmişler. Burdan sizin aracılığınızla onlara birkaç şey söylemek istiyorum... Yani onlara bi kussam okul yıkılır. Mide bulantısından ve onların iğrençliklerinden biktım. Bayatlamış ve küf tutmuş sucuk tadındalar...

Of of!! Baba parası yiyenlere, benim babam şu deyip, bir kızı arabaya atıp diskolara tepinmeye gidenlere, magazin seyrede seyrede, Asena'larla yatıp Tarkan'larla kalkanlara binlerce kez yuh!.. Bush'un bombaları Irak yerine kafanıza düşer de aklınız başınıza gelir inşallah! Tek dostum olan Leman yazar ve çizerleri ile okurlarına saygılarımla. Hoşçakalın.

Not: Hayatınıza Leman gibi güzel bir şey daha katmak istiyorsanız, Radyo Söz (103.3) dinleyin. Özellikle geceleri müthiş parçalar var. Tabii türkü severlere. Başkaları tepinsin Tarkan'larla, Nez'lerle.

Sevil/Bursa

Merhaba

Ben Bolu 2'nci Komando Tugayı'nda, 1982/1 tertip askerim. Derginizi yaklaşık 1,5-2 senedir okumaktayım. Dergiyi her hafta satın aldığımda, kimsenin olmadığı sakin bir yere gidip okuyordum. (Sivildeyken). Nedeni ise ortalık yerde okuduğumda, kıs kıs gülüp bazen de kendimi tutamayıp kahkahalar atmamdır. Bu yüzden çevredekiler bana deli gözüyle bakıyordu. Askerde de bu tekrarlandı. Üstüne üstlük yabancı müzik ve metal müzik dinlememden dolayı bazı arkadaşlar Satanist demeye bile başladı:) Ama ben bunlara aldırmadan askeriye şartlarına rağmen derginizi her ay alıp her seferinde çatlayana kadar okuyorum. Mektubumun sonunda bir ricada bulunmak isterim; "Okur Mektupları" bölümü çok küçüldü. Bu bölüme biraz özen gösterirseniz beni çok sevindirirsiniz. Son olarak şunu hatırlatmak isterim; Biz askerler Türk milletinin sıcak yataklarında rahat uyumaları için elimizden geleni yapıyoruz. Bizler olduğumuz sürece bu vatana kimse zarar veremez... Bütün arkadaşlarıma saygılar, sevgiler, hayırlı teskereler.

Evil/Bursa

Yunus'un annesi yazdı.. "OĞLUM"
Yoldaki Timur'la söyleşi...
NİHAT GENÇ
AYDIN ENGİN
Hablemitoğlu'nun bulunamayan kitapları

SAYI: 589
21 ŞUBAT 2003
CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212. 292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası **Tel:** 0212 - 858 00 93 - 95 - 96 • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İst.

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ESSEK SKENLER!

MÜNEVVER TÜRK GENCİ HAYAT ARKADAŞINI ŞEÇERKEN NE GİBİ ZORLUKLARLA KARŞILAŞIYOR?

Normal tenasülî birleşme bir gaye için, neslin, cemiyetin devam, terakki ve tekamülü içindir. Mukaddes birleşmenin adi fuhuşa istihalesi ise bambaşkadır. Eşşek zikeri gençleri hepiniz bilirsiniz... Yurdumuzun akdeniz bölgesinde Anadolu insanımız bu yöresel debdebeyi, canşenliği bir bir renklerle süslemeyi bilmişlerdir.. Nesilden nesile gizlice anlatılan renklerden biri de ayakların altına dev anası bir tosbağa koymakmış.. Bedenine şehvet yürüyen 14-15 yaşlarındaki kimi yağız yayla çocukları, eşekle izdivaç eylerken kendi ayaklarının altına tosbağa korlardı ki, altta hayvan fıkır fıkır fıkırdadıkça, üstteki ateşli ama çelimsiz beden zaten gerdiriden geçerken, tosbağanın ahengiyle daha bir coşarmış.. (Şen olur meclis!)

HALKIN ADALETİ BUDUR!

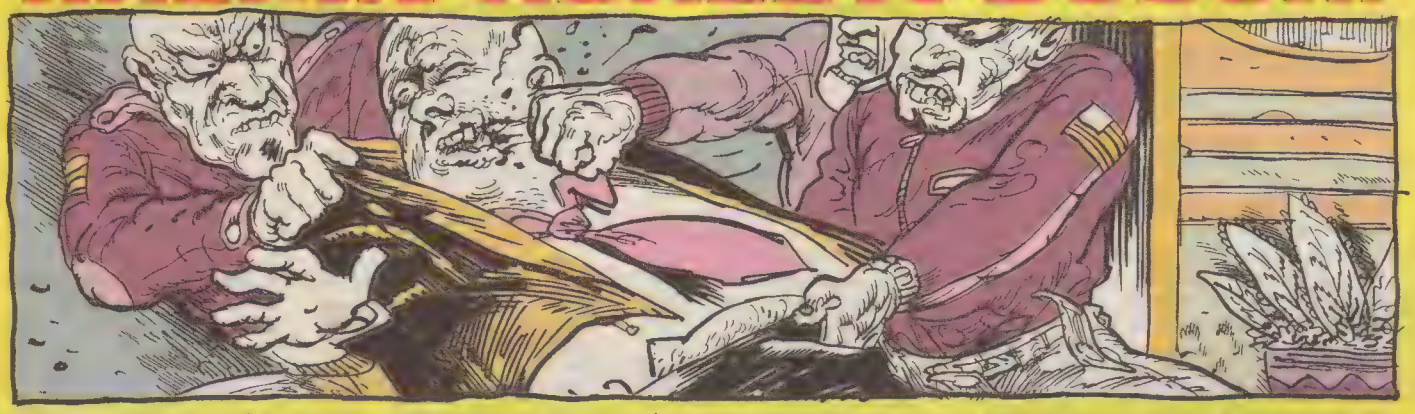

Bir arkadaş, akşam yemeği için lüks bir lokantaya götürdüydü beni Etiler'de... Lezzetin biri bin para.. Epey bir vakit orda kaldık.. Az ötede içkiyle kafası güzelleşen bir müşteri hesabı ödemek istemedi... Direndikçe direndi.. Olucak gibi diil.. Güvenlikten üç kişi gelip adamı hemen alt kata indirdiler.. Biz de hemen merdivenlere süzüldük izliyoz.. Adamı eşşek sudan gelinceye kadar döverken, badigartlardan biri "fişini getirin fişini!" diye bağırdı... Yediği yemeğin faturası... Döverken fişi cebine sokup, yemeğin ederi kadar parayı da cüzdandan aldılar... Dışarı çıkardılar adamı... Birazdan polisler geldi.. Sorguda, dayağı yiyen hemen suçlu çıktı!.. "Ee parayı vermişin... Fiş de cebinde.. Ne diye rezillik çıkarıyosun?." Hey kurban olduğum Allah!..ne rumaralar var... İnsanoğlu dayağı yerken, tüm kültürel ve sosyo-hiyerarşik olgularla yüzleşebiliyor... Belkide varoşların intikamıdır... Bilemiyorum...

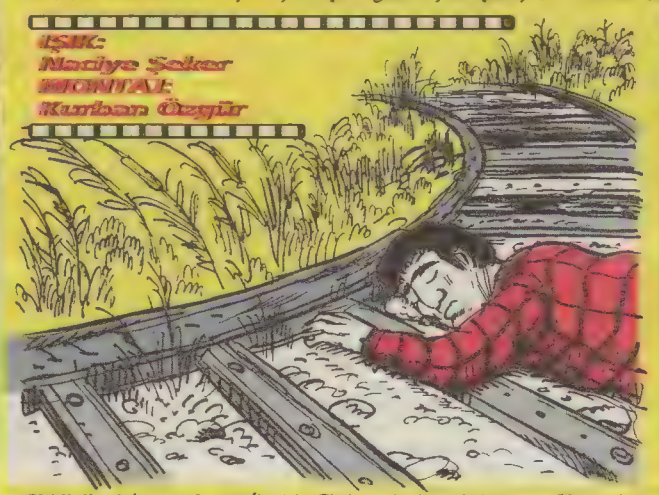

Türkücü Mahmut Tuncer'in bir filmine denk gelmiştik... Film geldi geçti işte... Bildiğin Mahmut... Mahmut Tuncer finalde rayların üstüne düştü öldü... öylece yatıyor.. Jenerik yazıları akıp giderken ekrana dalıp gitmişim... Mahmut yerde ölüyken bi ara çaktırmadan kafasını oynatıp rahatladı!! Onu yakaladık.. Meğer tam kafasının altına bi taş denk gelmiş... Rahatsız etti abiyi :))

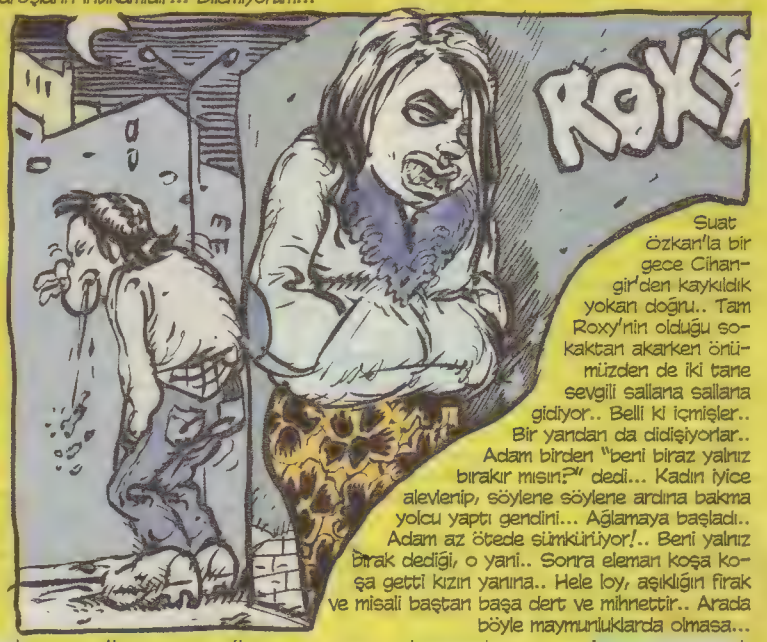

Suat Özkan'la bir gece Cihangir'den kaykıldık yokarı doğru.. Tam Roxy'nin olduğu sokaktan akarken önümüzden de iki tane sevgili sallana sallana gidiyor.. Belli ki içmişler.. Bir yandan da didişiyorlar.. Adam birden "beni biraz yalnız bırakır mısın?" dedi... Kadın iyice alevlenip, söylene söylene ardına bakma yolcu yaptı gendini... Ağlamaya başladı.. Adam az ötede sümkürüyor!.. Beni yalnız bırak dediği, o yani.. Sonra eleman koşa koşa gitti kızın yanına.. Hele loy, aşıklığın firak ve misali baştan başa dert ve mihnettir.. Arada böyle maymunluklarda olmasa...

TANRI ve ALLAHSIZ ŞEYTAN..

İşret alemleri.. Geceleri şen olur İstanbul.. Diskoteklerde de belli bir cemiyet ortamı var. Tekno müzik eşliğinde gaza gelip yanınızdakiyle tanışıveriyorsunuz.. Çıtı pıtı atomik bi kız.. Laf lafı açtı.. Yaşından beklenmedik laflar ediyor.. Erkeklerin ne kadar akıllı yaratıklar olduğundan bahsetti.. Çocukken kızlar evcilik oynarken, erkeklerin tükenmez kalemin içini çıkarıp, gazoz kapağı, lastikle falan kuş avlıycak tabanca dizenekleri yaptıklarını anlattı lezzetle.. Hayatın anlamı falan şahane döktürdü.. Güzel bi dostluk oluşturduk orda.. Sonra öbür haftasonu aradım bunu.. Telefonda, muhabbet geldi bi yerde tıkandı.. Fahişeymiş meğer!! 81 doğumlu.. 100 milyona çalışıyor.. Bi de kız arkadaşı varmış.. Kadıköy'de eve çağırıyor... Bi kız arkadaşı daha varmış... Peeeh!.. Ulan o disko ışığı altında Avrupalı gibi gözüküyodu bu.. Benden güle güle.. Euzubillah.. Seni çelip bırakan gönüller avunmasın..

Geçenlerde Leman'ın yazı-işleri müdüründen bahsetmiştim... Eski savaş muhabiri... Körfez savaşında yüzlerce cesetle dolu ölüm çukurları görmüş bir beyhude.. Cihangir'deki evinde her sabah ayrı saatlerde ekmek için camı tıklatan martılardan bahsetti şimdi de.. Cihangir seçkinler semti falan diil.. Hakiki Cihangir dowtown'da... Tophane'ye yakın.. Muhabbet, komşuluk, merhabalar burada... Cam çalan martı hikayelerini uptown kısmında duymazsınız hiç.. Trend alemlerinin soysuzluğu gökyüzünü bile bölmüş...

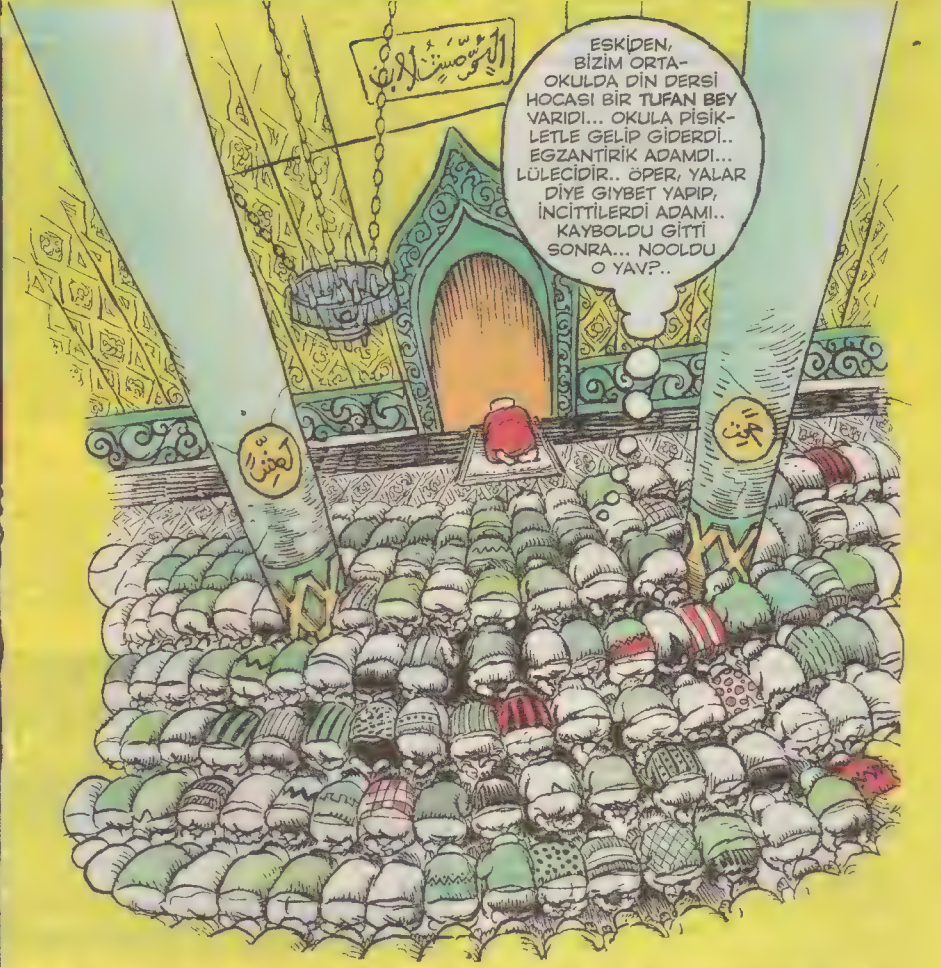

Şimdi bir de "besmelematik" diye birşey çıkmış.. Taksimetre gibi takıyosun otomobile, kontağı çevirince **bismillahirrahmanirrahim** diye bir ses çıkıyor.. Sonra da "sefer duası"nı okuyomuş bi güzel... Artık sen sağ, ben selamet.. Bunlar iş değil.. Gönlüme Yunus gibi hitap etmez.. Karga da dalda dala konar ama bülbül gibi ötemez.. Biz de süzüldük Tanrı inancıyla... Eskiden evlerimizde bir misafir odası, bir de oturma odası vardı.. Misafir bölümü meclis-i alâ idi... Büyük sohbetleri orda yapılırdı.. Oturma odası, bir bekleme salonu gibiydi ailem için.. Zaten peder çok konuşmazdı.. O çocukluk yıllarında oturma odasında tanrı inancını kendimde varettim.. Sorduğum sorular odanın duvarlarına çarpıp tekrar bana gelirdi.. Böylece Füzyon yöntemiyle tanrı inancını absorbe edip rahatladım...Artık arkadaş gibi oluyorsun tanrıyla... Herhalde marifet ehli pirlerin nasihati de böyledir.. Ne gerek var ulan şimdi besmelematiğe falan!?? Kapitalist dünyanın concorları.. Ey kimliğini bulamayan orta sınıf... Eğer firkatte isen zaten azaptasın... Akılda Batlamyus veya Lokman hekim yoksa, dilsiz hayvandan da betersin... Yobazsın...

590

28 Şubat 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/09- 750.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-800.000 TL.

Auprés des portes et dedans deux cites / Seront deux fleaux onc n'aperceu un tel,
Faim dedans peste, de fer hors gens boutez, / Crier se cour au Grand Dieu immortal.
(C2 6)

İNSANLIĞI TEHDİT EDEN YENİ TEHLİKE BUSH VİRÜSÜ

NOSTRADAMUS'un MULTİ SALGIN diye bahsettiği kehaneti LeMan çözdü..Ne EBOLA , ne HIV, asıl korkunç olan human zararlısı George W. BUSH' tur..Teksas orjinli virüs hızla dünyaya egemen olmakta dur durak bilmemektedir...

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER guverfeyhan@hotmail.com

Türkiye'yi hiç istemediği bir savaşa sürükleyen işkembe ruhlu ABD yönetimi, bir yandan da envai çeşit hakaretle sindirme politikası uyguluyor...

Kar, kış-kıyamet ülkeyi teslim aldı, bu işe en çok kardan adamlar ve okulları kapanan öğrenciler sevindi.

"Savaşa hayır" mitinginde üzerinde "savaşa hayır" yazan kardan adam polislerin tekme tokat girişmesiyle yerle bir edildi!!

Kar yüzünden göz gözü görmüyor, ama biz gerçek gündemi görüyor ve hiçkimse yazmasa da yazıyoruz.

Sabah sabah sıcak yataklarından devinip işyerlerinin yolunu tutan YÖK çalışanları olay mahaline vardıklarında, tabelalarındaki Ö harfinin sökülüp, yerine E'nin konulduğunu gördüler ve olayı "Ehe heh. Tabii bizi yok edemediler, yek ettiler anca. Yek yerine düşeş de koyabilirlerdi. Düşeş dedimde geçen bi Fransız pornosu izledim, bi düşes vardı, o kadar olur vallahi" şeklinde yorumladılar.

Olası başbakan RTE ise mevsim anormalleriyle ilgili sorularımızı yanıtlandırmayı "Bi dakka nane-limon kaynatıyorum. Hayır kar yağsın yağmasına, benim korkum ya GWB'un askerleri bu soğukta nezle, grip derken şehit olurlarsa, onlarda bizden adam başı kimbilir kaç dolar isterler" diyerek reddetti.

GP'nin sahibi Cem Uzan, kongre salonunda partililerinin kartopu savaşı yapmasını önce "İşte yiğitlerim, IMF alacak için kapımızı çaldığında da böyle savaşıp, kendi çıkarlarımız koruyup, parayı kaptırmayacağız. O paralar bize Kanuni-Hurrem dizisi için gerekli" diye teşvik ederken, kalabalığın kardan adam imalatına başlaması, "Ulan partili diye çoluk cocuğu toplayıp getirmişsiniz, tüü size" diyerek kaşlarını çatmasına müsebbip oldu.

Sahalarını temizletmeyince "Korktular canım besbelli, bak gözleride seyirmeye başladı", temizletip her tür açık hava sporuna uygun hale getirince "Bu sahada frigo mu yalıycaklarmış, maç mı olur kardeşim bu havada", burunlarını ovuşturduklarında da "Bunlar pis abi, almazlar tabi bizi AB'ye falan" şeklinde tepkilere maruz kalan GS yöneticileri en sonunda üşüterek hapşurdular.

Meteoroloji dairesinden 3 yıldızlı bir yetkili, "Acaba 5 yıldızlı BBG başladı diye mi ortalık bu kadar soğudu, kendini kara-buza verdi? Öyleyse yandık valla, bunlar 100 günden önce bitiremezlerde kavgalarını şimdi" şeklindeki açıklaması ve elektrikler kesik olduğu için kullandığı el feneriyle ortamı aydınlattı... Işıl ışıl etti... Yanında bi de beyaz peydir olacaktı ki...

OLGUN BUDAK

LeMan

Yetki tezkeresi mecliste. Savaşa kesin gözüyle bakılıyor. İlk etapta 500 bin çocuğun öleceği sanılıyor...

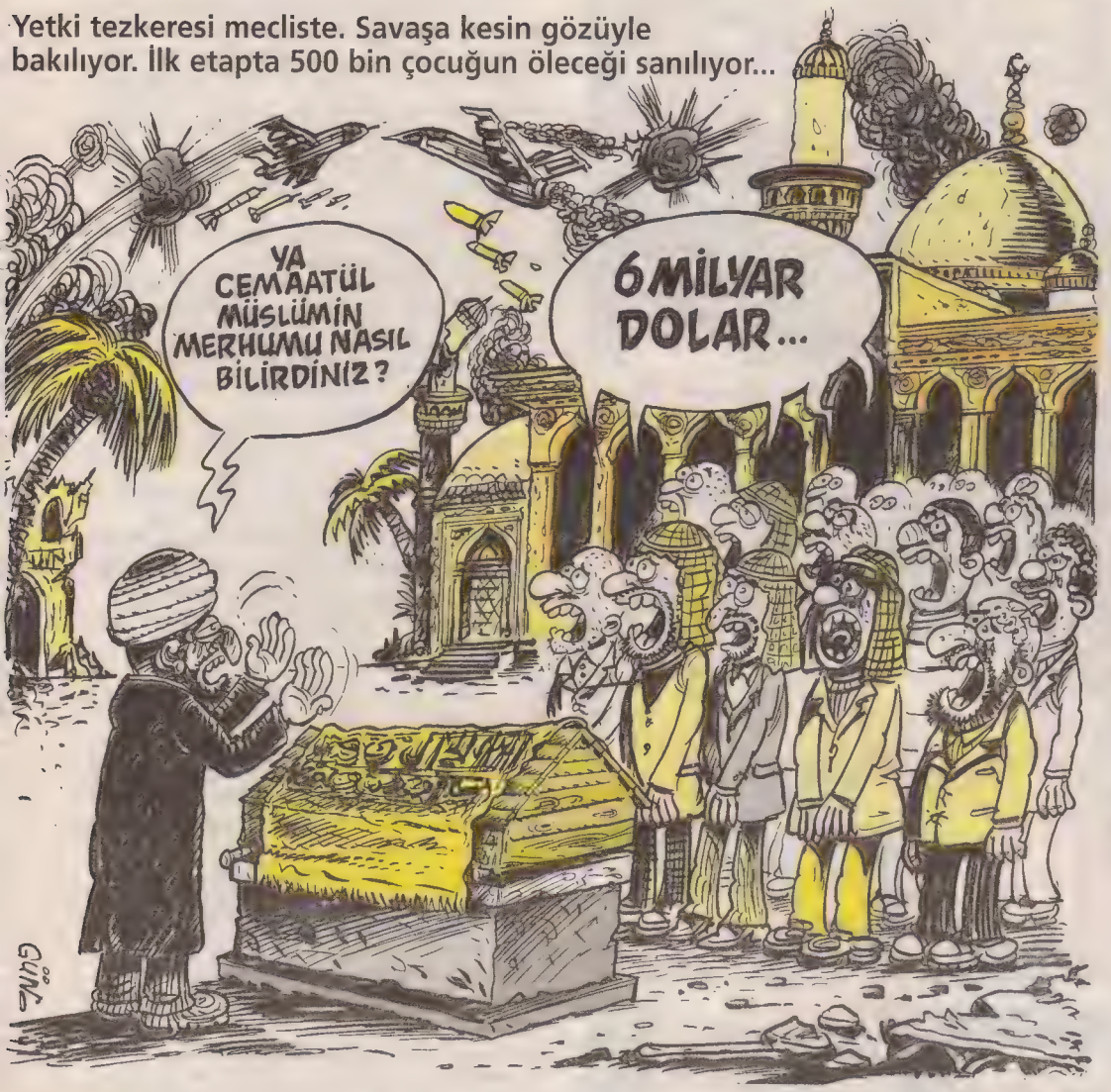

Hükümet, asker gönderme tezkeresini binbir nazla imzaladı..70 bin Amerikan askeri Türkiye üzerinden Kuzey Irak'a giriyor..

ABİ hükumetin acız tavrı yuzunden Türkiye'yi her sekilde aşağılayan, asağılık, küstah tavrın sahibi

BAKANLAR KURULU tımsah gozyaşları arasında tezkereyi meclise gonderdiler

NECMETTİN ERBAKAN donusu oğlunun muhtesem duğunuyle oldu

YAŞAR YAKIŞ daha fazla para kapmak için powell'ı evinde bile ziyaret etmiş

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Burası NewYork

"Heyecanlı bi şekilde LeMan'la verilen posteri açmayı ummuştuk ama olmadı, biz de LeMan'ı açtık! yaklaşık 200.000 kişinin katıldığı söyleniyordu.... New York'tan selamlar tüm LeMancılara!"
Mustafa Çokol

Burası Ali Samiyen. Galatasaray-Malatyaspor maçı esnasında onca kar kışa rağmen tribünlerde onlarca Savaşa Hayır afişimiz açılıyor. Sahadaki futbolcular kadar bu taraftara da tebrik gerekmez mi?

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine

Not: Savaşa Hayır 50x70 afişi bu hafta yeniHarman dergisi ile birlikte okurlara yeniden verilecektir.

SAVAŞA KARŞI BAK BİR yeniHarman

11. Sayı bayilerde

12. Sayı haftasonu elinizde

Kuveyt'teki Amerikan askerleri kimyasal gaza karşı erken uyarı sistemi olarak tavukları kullanıyor..

daral&timsah

tripanazomigambivetsizler

ÇAÇAR

ABANT 2003 ŞUBAT'I ABANT...DARALLARIN KIŞ EVİ...

KIZLAR KAPILARI İYİCE SIKI SIKI KİLİTLEYİN... PENCERELERİ KONTROL EDİN... ORMAN KÖYLÜLERİNİN BAKIŞLARINI HİÇ SEVMEDİM ...KESİNLİKLE PEŞİMİZE DÜŞTÜLER... BENİM 6. HİSSİM ÇOK KUVVETLİDİR...

SAÇMALAMA TİMSAH...HEPSİ PIRIL PIRIL İNSANLARDI. HEPSİ SELAM VERDİ...HEM KÖYLÜ MİLLETİN EFENDİSİDİR.!..

HOOH HOOYT GÜLERİM BUNA, OESKİDENDİ KIZIM...HERSİ CİNES VE KÖY KAHVELERİNDE PORNO VCD SEYRETMEKTEN SİRAZEYİ BOZDU... HOH HOYT!

AYY SAÇMALAMI. YORSUN DİMİ TİMSAH?!

EYVAH! BU BÖLGE KAPSAMA ALANI DIŞINDA!..

SİZ ÇOK İYİ NİYETLİSİNİZ... O KÖY MEYDANINDA SİZ DEDELERLE MUHABBET EDERKEN İKİ TANE TİP VARDI GÖRMEDİNİZ... SIRITA SIRITA ZİKLERİNİ SIVAZLIYORLARDI. KESİN ÇİFTEYİ ALDILAR PEŞİMİZE DÜŞTÜLER... HADİ SICAK SARAP İÇİP BİRAZ RELAX OLALIM!..

AY ÇOK KORKTUM, HADİ GERİ GİDELİM ZATEN DIŞARDA GARİP SESLER VAR...

EVET GİDELİM!.

ARTIK DÖNEMEYİZ...O DIŞARDAKİ SESLER BU BÖLGENİN YABAN AYILARI VE DOMUZLARI. SUSUN SESİNİZİ ÇIKARMAYIN... BAKIN KURTLAR DA GELDİ... DİNLEVİN!..

YAAA TİMSAH GİT ŞUAYLİN'E YARDIM ET, KIZ KORKUDAN TUVALETİNİ YAPAMIYOMUŞ!..

SİZ ŞÖMİNEYİ BESLEYİN... BEN AYLİN'E BAKARIM...

TİMSAH SEN MİSİN?..NOOLUR YAAA ORDA DUR SARKI FİLAN SÖYLE! N'OOLUR N'OOLUR YAA!

TAMAM KIZIM BURDAYIM..!. RAHAT RAHAT İŞE SEN..!

İLERLEYEN SAATLERDE.

YAA BÖYLE İŞTE!.. DARAL BİLMEZ O UYUYODU...BİR KERESİNDE NAH ŞURDA OTURUYORUM BİRDEN DOBULDAK DOBULDAK SESLER... Bİ BAKTIM EN AZ 500 YABAN DOMUZU BİNAYI SARMIŞ... ALTIMA ZIÇTIM...

AY YETER YA DÖNELİM,YA DA SUSUN ARTIK YAA! KAHRETSİN BOKA BATTIK!..

TİMSAH BEĞENDİN Mİ YAPTIĞINI ?!

HİÇ KİMSE UYUYAMIYOR...HERKESE KORKU SARDIRDIN! TRİBE GİRDİ MİLLET!.

HAKLILAR ABİ BEN UYUYABİLİYOR MUYUM SANKİ..GELİN BURAYA GELİN HADİ!.. AKLIMA BİR FİKİR GELDİ!..

TİR TİR BİKER

BIRRR

EN BÜYÜK YATAK BURDA...HEP BİR ARADA YATALIM, BİRLİKTEN KUVVET DOĞAR!.. DİMİ SEYRAN? FİSUN SEN NE DİYOSUN? HEM ORTALIĞI GEREN TİMSAH KANKANIZ...

İCABINDA GEVŞETMESİNİ DE BİLİR... HADİ DARALCIĞIM SÖNDÜR ŞU IŞIĞI, İLK OYUNUMUZ...KİMİN ELİ KİMİN PITISINDA, HADİ!..

daral@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Sıkılhan, artislik yapmayın olm. Kardan korkan delikanlı olmaz, ayar etmeyin insanı. Bak tek tek arıyorum arkadaşları, yoklama yapıcam, gelmeyen şerefsizdir. Hadi bekliyorum, açtım ben okulu.

- Niye böyle bişey yaptın ki Hırgürkan? "Eskimo Meslek Lisesi"diil ki bizim okul, naapıcaz bu tipide orda?

- Lan bi haftadır kar tatili ayağına okul kapalı, kantin iş yapmıyo. Babam isyanlarda. Dört tane kar düştü diye delikanlı adamın tost ekmeğiyle oynanır mı kitapsızlar? Pederin cip senetleri var olm, ters bişey yapıcak adam. Köyden akrabaları aradı, "Milli Eğitim Müdürü'ne bi görünelim, habire okulu kapamasın" diyo. Bak olm, babam coşarsa en aşşa yüz bacağa mermi sıkar, ortamlar sakata gelir, harbi konuşuyorum ben burda.

- İyi de abi, senin pederin "Olası Kantin Dalaşı" yüzünden, donarak ölücez mi orda?

- Kim? Kaloriferler gavur damı gibi yanıyo olm burda. Babam araya girdi okul müdürü için bi tanker Suriye işi kaçak mazot ayarladı. Gelin işte olm, bu neslin eğitime öğretime ihtiyacı var. Vatan haini misiniz lan siz şerefsizler? Bak hoca felan da çağırmadım, biz bize olucaz, dersler boş geçicek yani. "Fıkra bilen arkadaşlar fıkra anlatsın, sesi güzel olanlar şarkı söylesin" hesabı. Yeter ki kantine üç beş para insin, anlıyo musun? Delikanlı gibi ekmeğimizin peşindeyiz burda. İlle eşkiyalık şerefsizlik mi yapalım lan?

- Tamam hoca, onbir tane çift kaşarlı tost söylüyorum ben bu durumda. Hemen gelemesem bile okul açılınca kapatırım borcumu, anlaştık.

- Kola, ayran? Yeni cips geldi bak, komple "taso" dolu içi. Alo?

- Alo miraba Sıkılhan, ben Berfu... Yok yok... Şey... Berfin.

- Eheh. Bunalgül? Hayırdır, niye adının "Berfin" olduğunu ileri sürüyosun? Dışarda donmak üzere filan değilsin di mi? Bilincin yerinde yani. Uykun gelirse sakın uyuma Bunalgül. Ayaklarını hissediyo musun?

- Hemen de yivrençleşme Sıkılhan. Bi kere, ben kendime bilimsel olarak "Berfin" diyorum tımam mı? Danışmanım söyledi: Eğer başarılı hoş ve sosyal bi insanı kendime rol modeli olarak seçersem ben de aynı onun gibi başarılı, hoş ve popüler olurmuşum. Şööle bi düşündüm, Berfu popüler ama "salak" diye konuşuyolar hakkında. Çisil'in dersleri iyi, her dönem takdir alıyo fakat bi ayağı altı parmaklı... Berfin ise bizim okulda bütün koşulları sağlayan tek kız. Güzel, dersleri iyi, gözlerine "lens" diyolar ama olsun varsın. Bir süre onun gibi davranıcam.

- Çok iyi, öyle yap Bunalgül... Eee.... Yani Berfin. Baksana, ben çıkıyodum sahile inicem. Deli gibi kar yağıyo, çok güzeldir şimdi oralar. Gelsene, karlarda yuvarlanır cozuturuz. Sonra balıkçı kahvesinde kocaman çaylar içip tavla oynarız.

- Var ya, yivvraçsın Sıkılhan! Hayvanlar Asiklopedisisin, kuduz bir Sen Bernar Köpeği sürüsüsün sen!

- Obaa! Niye ki şimdi?

- Şu telefonda bana karşı hayatının en uzun ve en romantik cümlesini kurdun. Ama değil Berfin'e kurmuş oldun. Sana o takma gözlü salak kızla mutluluklar dilerim. Bi daha beni arama Sıkılhan. Ayrıyetten şunu da söyliyim, safsın. Berfin'in dersleri anneşi öğretmen diye iyi, dikkatle bakınca burnu kemerli, üstelik takviyeli sütyen takıyo. Salaksın Sıkılhan, moron ve ötesisin..:

- Sıkılhan, alo yavrum evet, annen ben. Şarjım bitiyo kısa konuşucam. Anneannenin dışarı çıkmasına izin vermemelisin. Evet, olmaz bu yaşta. Olmamalı.

- Niye yaa canavar gibi ananem. Dışarı çıksa noolucak, bu kadar kardan bişey olmaz. Kars bebeği o, kar kızı, hehe...

- Kar yüzünden demiyorum çocuğum. Parka yürüyüşe çıktığında acayip insanlarla tanışıyo. Ofisten arkadaşlar görmüş dul bir emekli albayla bankta oturuyolarmış. Bu yaştan sonra olası bir yakınlaşma hoş değil. Miras hukuku diye bir şey var Sıkılhan. Kalkıp ölürayak evlenirler, mal mülk bölünür. Engel ol, dışarı çıkmasın. Git bi çek et bakalım, odasında mı? Anlıyosun beni dimi çocuğum. Biz seni anlıyoruz Sıkılhan, anlayışlı ve sevgi doluyuz, bize her şeyini anlatabilirsin, şarjım bitiyo kapatıyorum. Evet, peki, babay.

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr

CATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

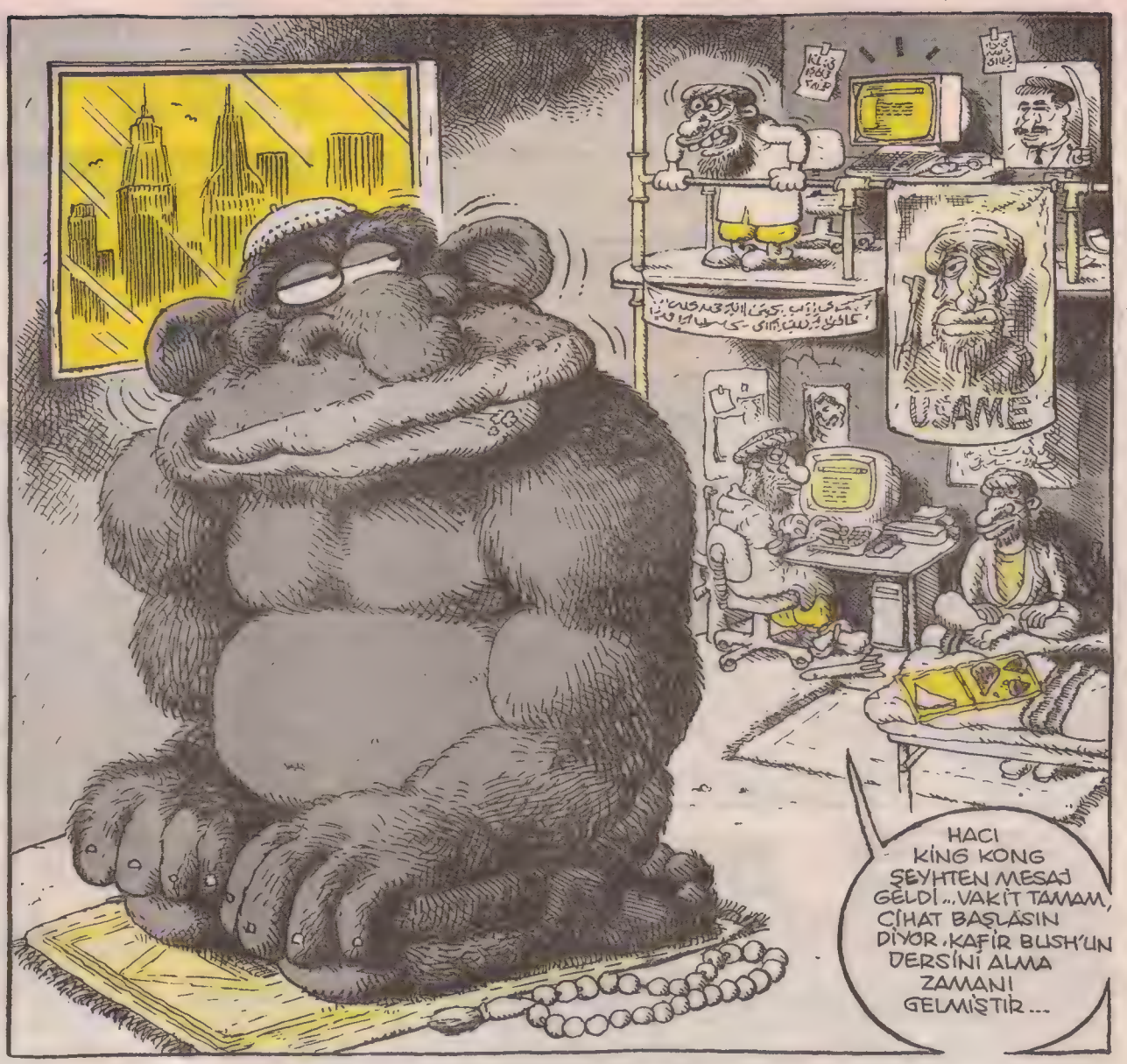

karatan@leman.com.tr

DERYA SAYIN

derya_sayin
@yahoo.com

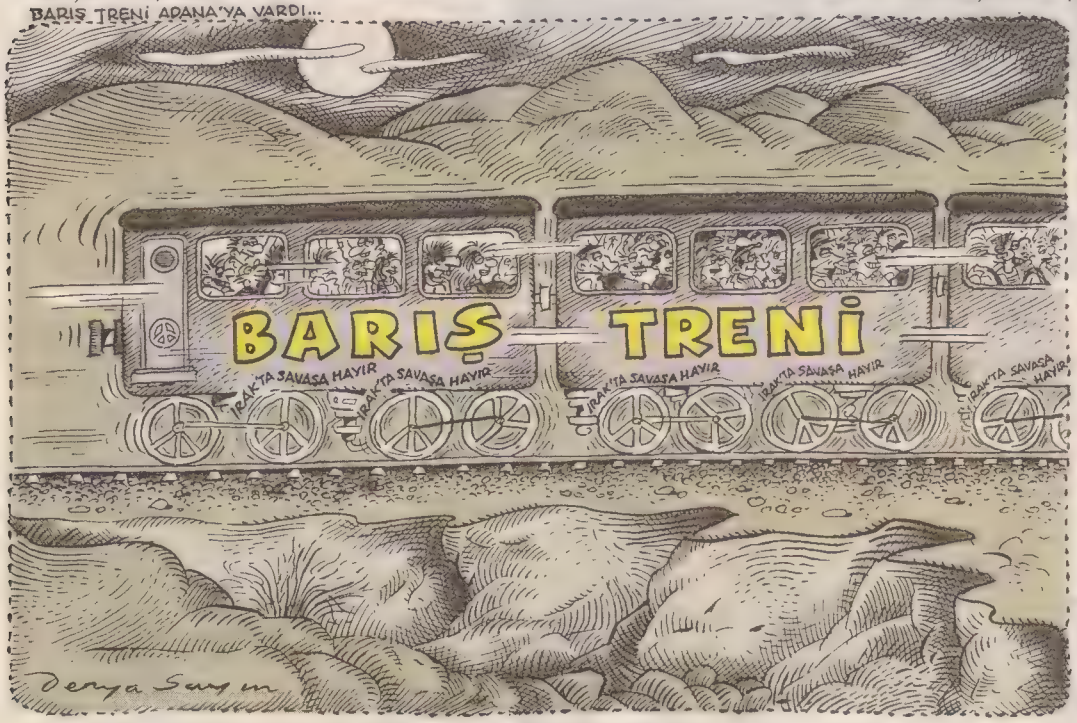

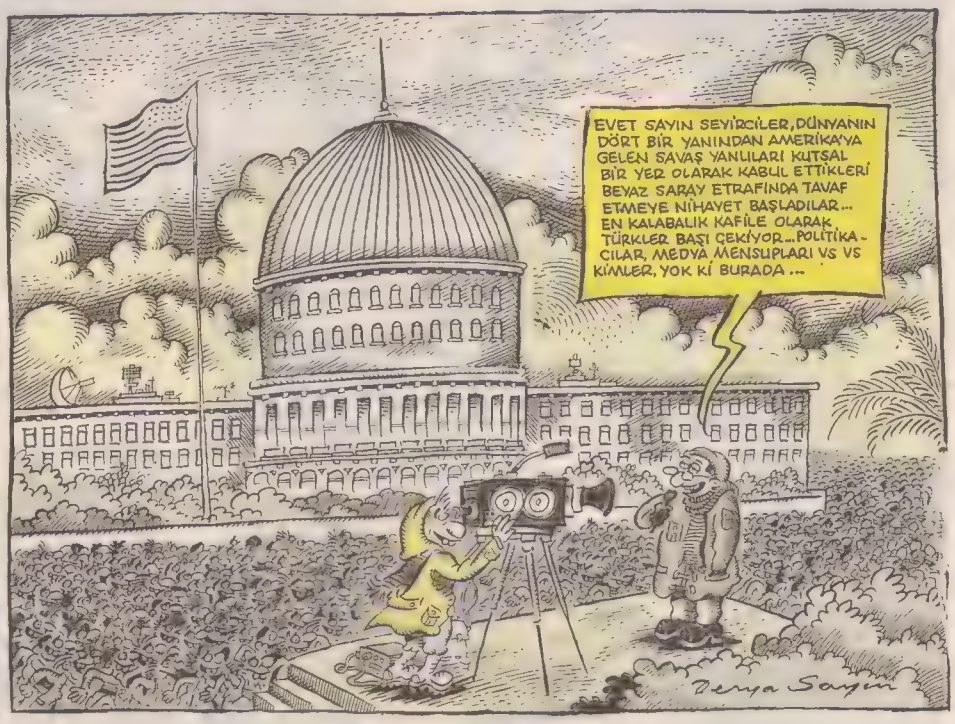

PENİSKAFA DİYALOGLARI

- Sizi anlıyorum, insan bi yere kadar kaymakamdır. Envai çeşit mevzularla uğraşmak bünyenizde sinir biriktirmiş.

- Mevzular şelale!

- Tabi, ben de aynı devlete kültür müsteşar sekreteri sıfatıyla çalışıyorum, bilmez miyim efendim. Ekstra olarak, yıllar boyunca İsmet'in önü olsun, Yalova tınısı olsun, münasebet özürlü şakalara maruz kalan bir kaymakamsınız siz. elbette "vajina" konusunda daha duyarlı olmanızı anlayabiliyorum!

- Onla ne ilgisi var beyefendi, ben en küçük işletmesinden dehşet saçan kargalarına kadar yönetim alanımdan sorumluyum. Bugün beldemizde vajinalar konuşulursa, yarın kıçlar resital yapar, öbür gün testisler çocuk oyunu yazıp sahneye koyar! Konu kapanmıştır, artı vajinalar da.

- Yahu duymazdan gelin, konuşsunlar, konuşur konuşur giderler! Zaten onlarda zerre tıyniyet olsa, biraraya gelmişken diyalog yaparlar, monolog değil. Kadın şeysi işte.

- Kadın neysi işte?

- Kadınbudu! O da ne acaip bir gıda ismidir. Olmaz olsun öyle bud, selülit dizayn!

- Peki siz seyrettiniz mi bu vajinal oyunu?

- Seyrettim.

- Nerenizle?

- Efendim?

- Nasıl bir oyun yani?

- İlginç desem başım ağrımaz. Muhtelif vajinaları temsil eden dört kadın monologuyor, artı iki kadın da dansediyor. İki jinekolog kuliste acil müdahale için hazır bekkliyor. Zaten Hadi Çamantepkisi kızlara değil, o iki jinekologtan genç irisi olanınaymış. Herif geçen kaz kesmiş kuliste!

- Pamir Bey, lütfen. Tiyatrodan anlamıyor olabilirim ama levye de değilim. Jinekolog niye beklesin kuliste?

- Yumuşayın diye sallıyorum işte öyle. İzin verin şu oyuna, bi konuşup gitsinler. Onay vermedikçe olay irileşicek, 'vajina düşmanı bi rejim' fotoğrafı vericez global ortama. Oysa vajina uğruna cinsiyet işlenen bir yöreyiz, biz de kıymete haiz bir fenomendir kendisi. Bırakın isteyen fikrini söylesin, en fazla kafamız ambale olur.

- Ne, balesi de mi var, iyice!

- Kaymakam bey, ülkemizi zor durumda bırakmayın, verin şu izni. Kadın bunlar, ne kadar daha altı kadın uyum içinde yaşar sanıyorsunuz? Belki sizin izin vereceğiniz oyunun perde arasında bile dağılabilirler.

- İzin vermeyeceğim. Bu oyun yüzünden kadından soğudum, artık sevmeyeceğim.

- Hay aksi. İyi düşünün, Sınır Tanımayan Vajinacılar'ın taarruzuna maruz kalabiliteniz var. Üstelik... Hay bin çük, kapattı!

***

- Elimden geleni yaptım sayın bakanım, fakat kaymakam inat etti. Yapacak bişey yok, vajina kumpanyası sizin seçim bölgenize doğru yaklaşıyor. Bu herif okey verse, siz sıfır başağrısıyla olayı atlatacaktınız. Şimdi mütedeyyin hamşerileriniz vajina gürültüsünden rahatsız olacak. N'apsak, "İstanbul Birinci Muayyen Günleri" ilan edip bikaç gün yasaklasak mı piyesi? Aa, ağzınızı bozmanın ne anlamı var bakın hey?! Ebenin vajinasını tamamen konu dışı sayarım, üç-beş vajina için müteessir etmeyin beni. Aa!

vo@leman.com.tr Vedat Özdemiroğlu

Akşamsetası

TERELLİ

PICTURES

ÇAN BARSIAN

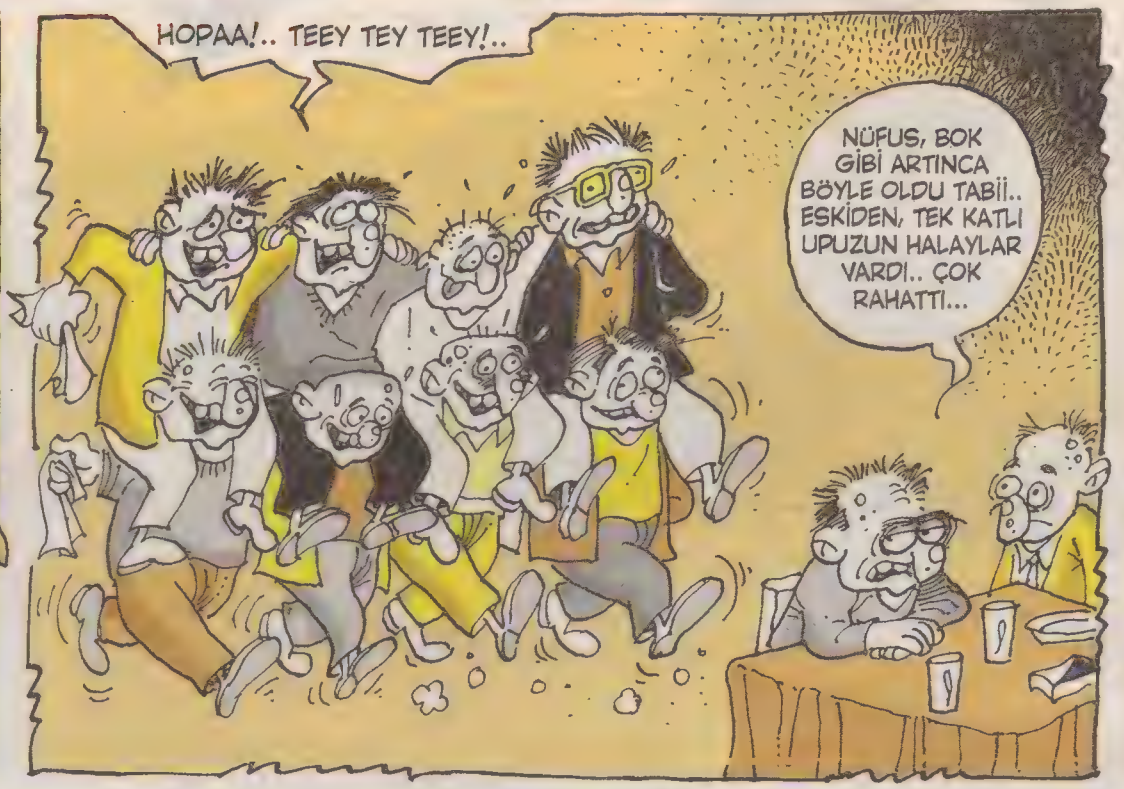

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

Geçen Haftadan Devam... Tam Yol İleri...

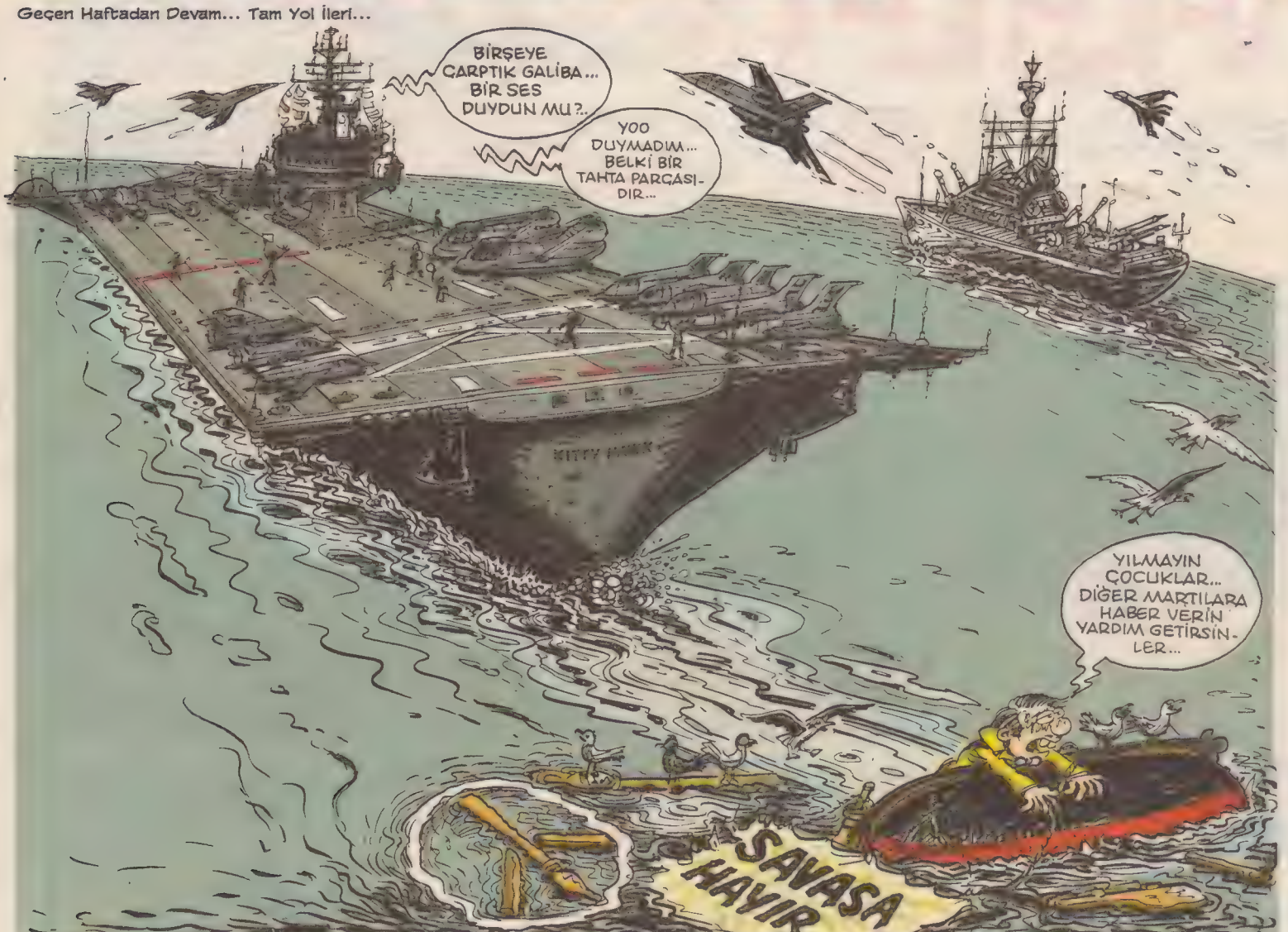

cezmi ersöz

BENİ HEP O DERİN ÇUK BAŞINDA BEKLEYECEKT

Sana sarılmam gözlerindeki o küskün parıltıyı değiştirmemişti... Neler yaşadığımı hissedecek kadar iyi tanıyordun beni. Birini tanımaya uğraşmak, çileli, zorlu bir emeğin sonunda ulaşılan bir şeydi çünkü... Hatta sevmenin ön şartı gibiydi. Hiçbir şey kolay olmuyordu bu hayatta, hele birinin sevgisini kazanmak için onu tanımaya çalışmak en güç olanıydı... Bu ilişkide zoru yaşamak sana düşmüştü... Ben anlaşılmayı bekliyordum, sen de beni anlamak için çaba harcıyordun. Çünkü son derece değişken biriydim. Duygularım inişli çıkışlıydı. Bir gün dünyanın en sevgi dolu adamı, ertesi gün kendine kapanmış, uzaklara gitmiş, kendisini hiçbir yere ait hissetmeyen, inançsız, kuşkucu biri oluyordum... Bütün bu inanılmaz gelgitlerimi nasıl kaldırıyordun, bunu bile bir gün olsun derinlemesine düşünmemiştim... Bunu düşünmeme fırsat vermemiştin. Varlığını hiç gizlememiş, hiç bana özlettirmemiştin kendini... Çünkü insan birini özlerken tanımaya, gerçekten görmeye başlayordu... Ben bu gelgitleri yaşarken seni gerçekten tanımak için uğraşmasam da bilincimde bir yer seni hep sınıyordu aslında. Sana nasıl davranırsam davranayım bana olan sevgin hiç değişmiyordu... Koşullu değildi bana olan sevgin. Bana böyle davranırsan kalırım, yoksa giderim, şeklinde bir tavrın hiç olmamıştı ki... İçten içe biliyordum, sana ne yapsam bana olan o derinden bağlılığın hiç bitmeyecekti... Beni bırakıp başkasına hiç gitmeyecektin... Beni kendine bağlamak için başkasının varlığını hissettirmek gereğini bile düşünmeyecektin...

Günümüzde ilişkiler böyle sürüyordu oysa. İnsanlar ilişkilerinde kontrolü ellerinde tutmak için karşısındakinde, bak bana iyi davran, istediklerimi yap, yoksa gidebilirim, başkası hayatıma girebilir, korkusunu yaratıyor, hayali terk senaryoları hazırlayıp bir tür egemenlik savaşı içine giriyorlardı... İlişkilerin çoğu gücünü emek ve güvene dayalı bir paylaşımdan çok, işte bu gizli tehditler ve şantajlardan alıyordu... İnsanlar kuşku ve güvensizlik içinde siperlerinin ardına çekilip karşı tarafın gücünü, olanaklarını ve güçsüzlüklerini gözlemeye, uygun zaman ve durumda kozlarını kullanıp ilişkideki kontrolü eline geçirmeye çalışıyor, eline geçirince de ipleri sıkı sıkı tutuyor ve sevgili adını verdiği rakibine istediğini yapma hakkını kendinde bulabiliyordu... İstediğini yapma haklarının en başında geleni ise o ilişkiyi kendi dilediği anda bitirme hakkıydı... Bu tarz ilişkilerde derinlik ve paylaşım olmadığı için ilişkiyi bitirme gücünü eline geçiren kişi garip bir zafer sarhoşluğu içine giriyor ve elindeki ayrılık bıçağını karşısındakinin en zayıf, en hassas yerine nasıl ve ne zaman saplarım duygusunun o hastalıklı hazzını doyasıya yaşadıktan sonra elinden geleni yapıyor ve bıçağı saplıyor, hatta bıçağı sapladığı yerde içerde çevirmeyi de unutmuyordu...

Bu adaletsiz hayatı anlamak için önce ilişkilere bakmak gerekiyordu... Hayatın özü bu ilişkilerdeki gizli veya açık işlenen cinayetlerde saklıydı... Faşizm önce iki insan arasındaki ilişkide başlıyordu... Buradan yayılıp sınırları geçiyor, ülkelerin ve devletlerin arasındaki ilişkileri etkiliyor ye bu sevgisizliğin koyu dumanı altında insanlar silahlarını kuşanıp, birbirlerini yok etmek için en uygun zamanı ve durumu kolluyorlardı... Bu yüzden insanlığın o uzun kışı hiç bitmiyordu... Sevgi ve aşk adına

soğumayı kalpler
Çünkü herkes
den almak tanrıy
sinden bir şey v
yaşamak istiyor
onun yaşattıkları
diyordu. Ama ya
onu tek kişinin v
elinde tutarak ye
sini iyi ve değerli
iyiye kaybediyor
nın yalnızlıkları bi
setmek için bir a
bu insanlar hiç u
buluşuyor ve bul
kötü ve değersiz
Ne acı ki bütü
öykülerdeki en bü
rin güvensizlikti.
nasıl öğrenmişle
ezilmemek için e
olanakları sürekli
ilişkide ezilen olu
lan yaraların o ka
gizleyerek karşıs
onu okşarken öb
cağını düşünüyo
sını kapatabilece
yor ve sahip olc
kanlı oyunu küçü
lamayı hayal ediy
Cinayetin işl
boşluğuna çevi
masumiyeti gör
de yaşıyormuş
sumiyeti...
Artık insanlar
yazık ki... Boşun
na geceler boyu
ğersiz hissettikle
şattıklarını içten
bulmaya çalışm
mesi gibi, aynı k
zaman vazgeçm
Çocukluğumd
vardı: Akrebin bi
yanına yaklaşıyo
çirmesini istiyor
yapma akrep kar
nin ortasında sol
bağayı ikna etme
seni sokup öldür
ğa diretiyor, boşu
benden isteme.

Hain Saldırı

Yazan: Haybeci Şensoy

Gözümün ikisi de, o akşam o hepimizin evinin salonunun önü yok mu? Orada sehpanın sırtında duran ışıklı pencereye bakarken, yan tarafta da aklımdan şunu düşündüm: "Bu cam, çağımızın, televizyon adını verdiğimiz işte o sihirli buluşu. Saptamayı tam diyeyim diyorken, kadehte emmekte olduğum şatoeau matto şarabı burnumdan tıksırarak yere geldi. Dev ekranda küçücük, yupyumuk, iri gözlü, zamzayıf bir bebe, annesinin o şefkat ve onu seven gülümseyişi, o da ona sarılışı. Kendime işte dedim bu yavru şimdi dedim yavrucak ne kadar da masum ki? Olandan ve diğerinden yani bitenden habersiz o büyük gülen gözleri ve burnu daha küçük!... Çok yakında bir saldırıya uğrayacak demeden, öfkeli içimle dillendirdim bunu yapan kesinkes insan olmadığını. Şahinlere lanet ahdettim hançeremden demeden pat pat pat kanatlarla... Ne istiyorsunuz o cılızcacık tavşan yavrusundan? Hay dilim tutuşsaydı da izlemezlere geleydim şu Neyşınıl Coğrafik kanalını. O an beynimden de şunu düşündüm? "İyi ki annem ve papam insan olmayı seçmişler. Hayvani alem çok vahşi. O onu yutuyor dişleri ile, o onun yanını ısırıyor. Oysa insanları biz eden ve hayvandan akılsal, dilsel bir kültürel var ki ayırıyor bizi." Ne mutlu bana! Ey hayvanoğlu nah sana, nah sana. Ve gittim, evime koca bir sansar aldım, o da lazım...

KURUN
TİN...

birbirine kıyan insanlar çoğaldıkta onların nefeslerinden yayılan acımasızlık buharı yaşadığımız bu büyük
en iklimlere taşıyordu...

bir tanrı kadar yalnızdı günümüzde. Verme- mahsustur, denir... Çoğu kimse artık kendi- meden almayı deniyor ve sadece kendisini ... Yalnızlığını kim giderirse onunla oluyor, a kısa bir süre kendisini iyi ve değerli hisse- ızlığı çok derin ve çok hastalıklı olduğu için rlığıyla dolduramayacağını anlıyor, o kişiyi insanları hayatına alıyor ve sonunda kendi- issetmek için çıktığı bu yolda yolunu iyiden . Kendi yalnızlığıyla hayatına aldığı insanla- irine karışıyor, kendilerini iyi ve değerli his- ya gelen ve hem kurban hem de cellat olan madıkları bir anda derin bir çukurun içinde tukları bu yerde birbirlerine kendilerini daha issettiklerini anlatıyordu...

bu öyküler az çok birbirine benziyordu... Bu zer yan insanların birbirine duydukları o de- Hayatta ezilmemek için ezmek gerektiğini e ilişkilerinde de aynı şekilde davranıyor, meyi deniyorlardı... Ama insanların gücü ve eğiştiği için bir ilişkide ezen olan, bir başka or, karşılaşmalar daha önceki ilişkilerde açı- ü gölgesinde başlıyor, herkes kendi yarasını dakinin yarasını görmeye çalışıyor, bir eliyle eliyle bıçağı ne zaman ve nerede saplaya- eğer bir an boş bulunup bıçaklanırsa yara- birini garanti altına aldığında harekete geçi- ğu gücün bütün olanaklarını kullanarak bu hasarlarla atlatıp, yeni bir kanlı oyuna baş- rdu...

diği yere gelenler, gözlerini gökyüzünün miş ve oraya küskün bir parıltıyla bakan yorlar sadece... Çoktan ölmüş, ama yine nılarak tekrar tekrar öldürülmüş olan ma-

çoğunun elinden gelen tek şey buydu ne buluşmuyorlardı o derin çukurda... Boşu- irbirlerine kendilerini ne kadar kötü ve de- ni anlatmıyorlardı... Ve birbirlerine neler ya- e bildikleri halde, boşuna kendilerini haklı orlar, kızgın bir boğanın arenayı terk etme- nlı oyunu tekrar tekrar oynamaktan hiç bir orlardı...

okuduğum ve beni çok etkileyen bir masal bir derenin kenarında bekleyen kurbağanın e ondan kendisini derenin karşı tarafına ge- . Kurbağa bu teklife hiç sıcak bakmıyor, ş, ben sana nasıl güvenirim, sen beni dere- o öldürürsün, diyor... Akrep yılmıyor ve kur- e çalışıyor; sana söz veriyorum, diyor, asla eyeceğim, inanmıyor musun bana... Kurba- a uğraşma, seni karşıya geçiremem, bunu yor. Akrep yılmıyor, bütün gayretiyle kurbağanın aklını çelmeye çalışıyor, kurbağa kardeş bir düşün, seni sokup öldürürsem ben de boğulurum, hiç böyle bir şey yapabilir miyim, bir düşünsene, diyor... Ve sonunda kurbağa akrebi derenin karşı kıyısına geçirmeye ikna oluyor... Akrep kurbağanın sırtına biniyor ve yolculukları başlıyor. Derenin tam ortasına geldiklerinde akrep zehirli kıskacını çıkartıp kurbağanın sırtına sokuyor. Acıyla afallayan kurbağa akrebe dönüp, ne yaptın akrep kardeş, hani söz vermiştin, beni sokmayacaktın, diye soruyor... Kurbağayla birlikte derenin derinliklerine gömülmeye başlayan akrep yarı alaylı, yarı çaresiz, ne yapayım kurbağa kardeş benim doğam böyle, ben böyle yaratılmışım, diyor...

Peki bizim bu öykülerde, bu oyunlarda yerimiz ne? Hatırlarsın elbet. Hem sen hiçbir şeyi unutamazsın ki... Çünkü bilirsin ki aşk bellektir. İlk tanıştığımız günlerde bizi birbirimize bağlayan duygulardan biriydi konuştuğumuz... Sana o güne dek kimse aşık olmamış, tutkuyla bağlanmamıştı... Güzel, çekici, duyarlı ve daha bir çok olumlu özeliğe sahip bir kadın olmana rağmen hep bağlanan, hep acı çeken, hep özleyen taraf sen oluştun... Neden, diyordun, neden, neden biri çıkıp da bana aşık olduğunu söylemedi, diye dert yanıyordun... O kadar derinden sevdiğin halde hep terk edilen sen oluyordun... Bu işte bir yanlışlık var, diye yakınıyordun... Ve yanlışlığın nerede olduğunu bir türlü anlayamıyor gibi görünüyordun... Anlıyordun belki, ama anladığın şey sana ürküntü ve tiksinti verdiği için anlamazlıktan geliyordun... Biliyordun aslında, ilişkiler de tıpkı hayata benziyordu... Hayat nasıl güç ve hesaplar dengesiyse ilişkilerin doğası da öyle belirleniyordu... Oyunlar ve tuzaklar üzerine kuruluydu ilişkilerin çoğu... Kendisini bir şekilde saklayan, kişiliği etrafında tuhaf, anlaşılmaz bir gizem yaratan kişi bir şekilde ilişkide gücü elinde bulunduruyor ve sonuna kadar o yönlendiriyordu... İlişkinin gevşeme anlarını ve karşı tarafın bağımsızlığını ilan edeceğini hisseden taraf, onun oyununu bozmak için masanın altından gizli bir rekabet havası yaratıyor ve terk edileceğini sezer sezmez birlikte olduğu kişi üzerinde hiç olmadığı kadar güçlü ve kendini sağlama almış izlenimi yaratarak iplerini eline geçiriyor ve onu hınç ve öfke duygusuyla da olsa kendisine bağlamayı başarıyordu...

Bu oyunlardan hangi birini yapabilirdin ki sen? Yapmaya kalkıştığında sen sen olamazdın ki... Ruhsal bütünleşme olmazsa o ilişki aşka dönüşemezdi ki... Ruhsal bütünleşme olması için her iki tarafın aynı anda üzerlerindeklerii çıkarıp, hiçbir maske ve kalkan olmadan, ne iseler o olarak çırılçıplak sarılmaları gerekirdi... Ama her defasında önce soyunan, üzerindeki ilk çıkaran sen oluyordun. Savunmasız çıkıyordun sevdiğinin karşısına... Onun soyunup soyunmadığının farkına varamayacak kadar coşkulu bir telaşla yapıyordun bunu... İşte bu yüzden kimse sana tutkuyla bağlanmıyor, peşinden yana yakıla koşmuyordu... Aksine, ne kadar güzel ve çekici olsan da kısa bir sürede bıkıp sıkılıyorlardı senden... Ve bu kadar çocuksu bir inanışla üzerindekileri soyup çırılçıplak kaldığın için sana kuşkuyla bakıyorlar, hatta gizliden gizliye seni küçümsüyorlardı... Ne tuhaftı ki seni yaralayıp terk edenler bu terk edişten bekledikleri zafer sarhoşluğunu bile yeterince tadamıyorlardı...

Kimse hayatında senin kadar saydam olmadığı için sevginden şüpheye kapılıyorlar, bu yüzden sevginden akıttığın kanla seni baş başa bırakıp bu oyunlardan haberi olan başkalarına gidiyor ve bu kanlı oyunlarını onlarla devam ettirmek istiyorlardı...

Yaşadığın ilişkilerin sonu hep böyle olmuştu... Karşına çıkan, etkilendiğin, sevmek için çaba harcadığın insanlar o büyük yalnızlığını sana bir kez daha hatırlatmaktan başka bir şey yapmamışlardı...

O büyük yalnızlığı iyi bilirim ben... Bir sevilip iki bıçaklandığımda onun nasıl da onarılmaz bir şekilde ve daha da derinleştiğini... Bu yalnızlık giderek benim kişiliğimin ayrılmaz bir parçası oldu. Ve bir süre sonra kimsenin, ama kimsenin bu yalnızlığımı onarıp giderecek oluşuna inancım kalmadı... Bu inançsızlık beni giderek hastalıklı biri yaptı... Artık mutluluklardan, kavuşmalardan değil, acıdan zevk alır hale gelmiştim... Aslında ben de senin gibiydim. Ben de etkilendiğim, sevmek için çaba harcadığım insanların önünde senin gibi coşkulu bir telaşla soyunuyor, ama soyunurken onun soyunmadığını bilerek yapıyordum bunu... Beni ne zaman bıçaklayacak, ne zaman terk edecek, diye bekleyerek soyunuyordum... Ve sonunda beklediğim gibi oluyordu... Bıçaklanıyordum, ama tıpkı senin karşına çıkanların yaşadığı gibi bu terk ediş, bu başarı onlara yeterince zafer duygusu veremiyordu... Onlara böyle davrandığım için senin sevgine nasıl güvenmiyorlarsa, benim de sevgime güvenmiyorlar, hatta bu denli cesurca soyunduğum için benden kuşkulanıyor, dahası içten içe küçümsüyorlardı beni... Bu küçümseyiş onlara bağlanmamdan korkmalarına bile neden oluyordu... Oysa bağlandığım onlar değildi ki, ben sevgimden akan kana, bu kan akarken çektiğim acıya bağlanıyordum...

Bir süre sonra kendi acıma tiryaki bile olmuştum... Sonunun ne olacağını bile bile ilişkisiz yapamıyordum... Ne yaparsam yapayım terk edileceğimi ve en çıplak kaldığım bir anda bıçaklanacağımdan neredeyse emin olduğum için bu ilişkiden sonra sevebileceğim kişileri hayatımın bir yerinde hep saklı tutar, ama bu saklı tutuşta küçük de olsa bir umudun beni gizliden gizliye heyecanlandırdığını hissederdim... Er ya da geç bir gün benim gibi birini bulacak oluşumun umuduydu bu... Benimle birlikte ve aynı anda soyunacak birini bulma umudu... Ama çok çocuksu ve unutkan bir umuttu bu. Çocuksu ve unutkandı, çünkü bu umut kişiliğimin geriye dönüşsüz bir şekilde biçimlendiğini bilmezlikten geliyordu... Ben artık benimle birlikte aynı anda soyunan birine değil, beni en çıplak kaldığım anda bıçaklayan insanlara tutkuyla bağlanır, onları arzular hale gelmiştim... Artık aşk benim için ruhsal bir bütünleşme değil, incitilip yaralandığım anda kalbimden akan kana vurulmak, bu kanın akışı sırasında hissettiğim acıya sarılmak olmuştu... Hoş, zaten gizli bir umutla hayatımın bir yerinde bir gün sevebilirim düşüncesiyle sakladığım insanları yeni acılar tatmak için aramaya kalktığımda orada olmadıklarını, bilmediğim yerlerde bilmediğim insanlarla kanlı oyunlarına çoktan başlamış olduklarını geç de olsa anlıyordum...

Bir filozofun anılarını anlattığı bir kitabında okumuştum(1). Nazilerin toplama kamplarına esir olarak düştüğünde, yemek öğünlerinde kendisine verilen yumurta, patates, meyve gibi yiyeceklerin hepsini yemez, bir kısmını çok aç kalınca yemek için toprağın altında gizli bir yere saklar, ama bir süre sonra ne durumda olduklarını bakmak için toprağı kazdığında hepsinin çürümüş olduğunu görürmüş... Bu filozof da hiçbir sevgiye güvenmemiş, bu güvensizlik yüzünden hiçbir sevgiyi doyasıya yaşayamamış, hep bir gün sevgisiz kalacağını düşünerek elindekileri zor günleri için saklayıp gizlemiş, ama sonunda hep geç kaldığı için neye sarılsa onlar ya çoktan çekip gitmiş ya da toprağın altında çürümüş... Bu filozof kendisini durmadan yaralayıp inciten birine aşık olduğunu zannetmiş ve onunla evlenmiş... Ve aklın öte yakasına geçtiği bir gün karısını boğarak öldürmüş, ömrünün kalan kışmını bir akıl hastanesinde geçirmek zorunda kalmış... Kendisine soranlara karısını niye boğarak öldürdüğünü bilmediğini söylemiş...

Hatırlarsın, hem sen neyi unuttun ki bu ilişkide... Benimle artık niye sevişmiyorsun, diye sorduğunda, sana tutkum kalmadı, demiştim... Bunları duyunca gözlerin şaşkınlık dolu, ama çok eski bir acıyla açılmış, neden, diye sormuştun, neden artık tutku duymuyorsun bana... Çünkü sana ne yapsam beni terk edip gitmekle tehdit etmeyeceğini, bir çok insanın yaptığı gibi rekabetçi oyunlarla başka birinin varlığını hissettirerek beni kendine hırs ve öfkeyle bağlamayacağını çok iyi anladım, demiştim sana... Benim için artık gizemli, ele geçmez biri değilsin... Ezilmemek için beni ezmeyi bir kez olsun denemedin... Beni olmadık bahanelerle kendime karşı ezik ve suçlu hissettirmedin... Yabancım değilsin. Seni çok iyi tanıyorum artık. Sen ben gibisin. Seninle seviştiğimde sanki kendimle sevişiyor gibiyim... Oysa ben kendimle sevişmekten zevk almıyorum artık. Beni incitip acı çektiren, bir eliyle sevip okşarken, öbür elinde sakladığı bıçağını bana ne zaman ve nerede saplayacağını tasarlayan birine tutkuyla bağlanabilirim ben artık...

Bunları sana söylemek büyük bir acımasızlıktı, biliyordum... Beni bu hale getirenler de bana hiç acımamışlardı... Onlardan bu yaptıklarının intikamını alamamış, aksine bana bu yaşattıklarından gizli ve hastalıklı bir haz almıştım... Şimdi artık sadece kendimi, kendim gibi birini acıtabiliyordum. Gücüm ancak buna yetiyordu... O yaralı gururumun içinde yıllardır biriktirdiğim öfkeyi bana olan sevgisinden çok emin olduğum birine, sana akıtıyordum, zavallı bir çaresizlikle...

Sen bu sakatlanmış ruhumu, bu ruhtan sana akan bu acımasızlığı bile anlamış ve bağışlamıştın...

Sahi ölüm vardı değil mi? Bir gün ikimiz de ölecektik... Ama aynı yerlerde değil... Ben senin kollarında ölsem bile ruhum senin yanında değil, o derin çukurun içinde olacaktı... Sen ölsen bile, ruhun o çukurun başında, benim oradan ne zaman çıkacağımı bekler halde ve bir gün ruhumun yanında olacağını hayal ederken ölecektin... Ve ben bu derin çukurun içinde bana benzediği halde çukura inmemek için direnen o çıplak, o savunmasız bedeninin tabuta konacağını görecek, işte asıl o zaman yıllardır arayıp da bulamadığım sevgiyi sonsuza dek kaybetmiş olacaktım...

(1) Althusser. Gelecek Uzun Sürer, İletişim Yayınları.

* **Eskişehir.** 8 Mart Cumartesi günü saat 15:00'de **Eskişehir Sanat Derneği Lokali**'ndeyim. Adres: Cumhuriyet Mah. Tersel Sok. No:20 Tel: 0222 - 230 25 57 - 0535 314 90 97
* **Van.** 14 Mart Cuma günü, saat 15:00-18:00 arası **Müşfik Yayın Pazarlama**'da söyleşim var.
* **Van.** 15 Mart Cumartesi günü saat 13:00-19:00 saatleri arasında **Müşfik Yayın Pazarlama**'da imza günüm var. Cumhuriyet Cad. Altın Galerya üzeri, No:2, Kat 4, Valilik Karşısı.
* İlhan Akalın, Eğitim İçin Notlar, Nazım Kültür Evi Kitaplığı.

cezmiler@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

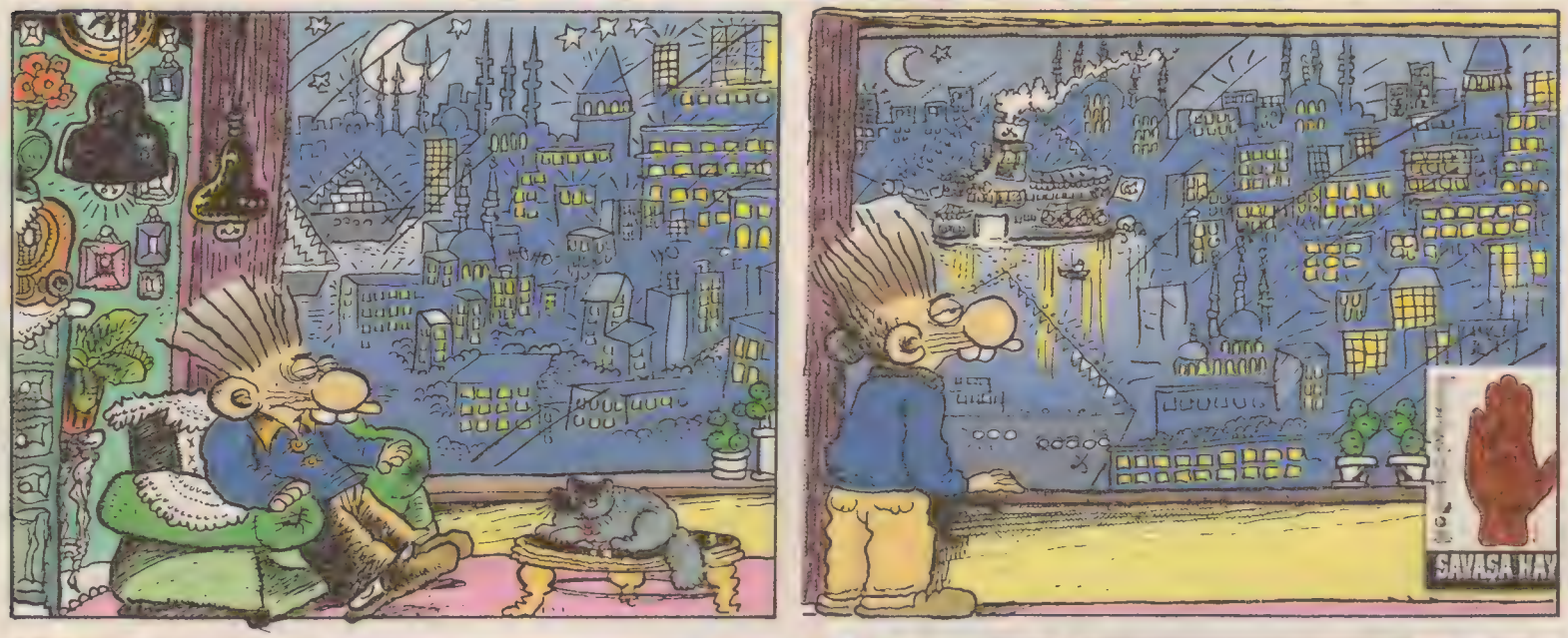

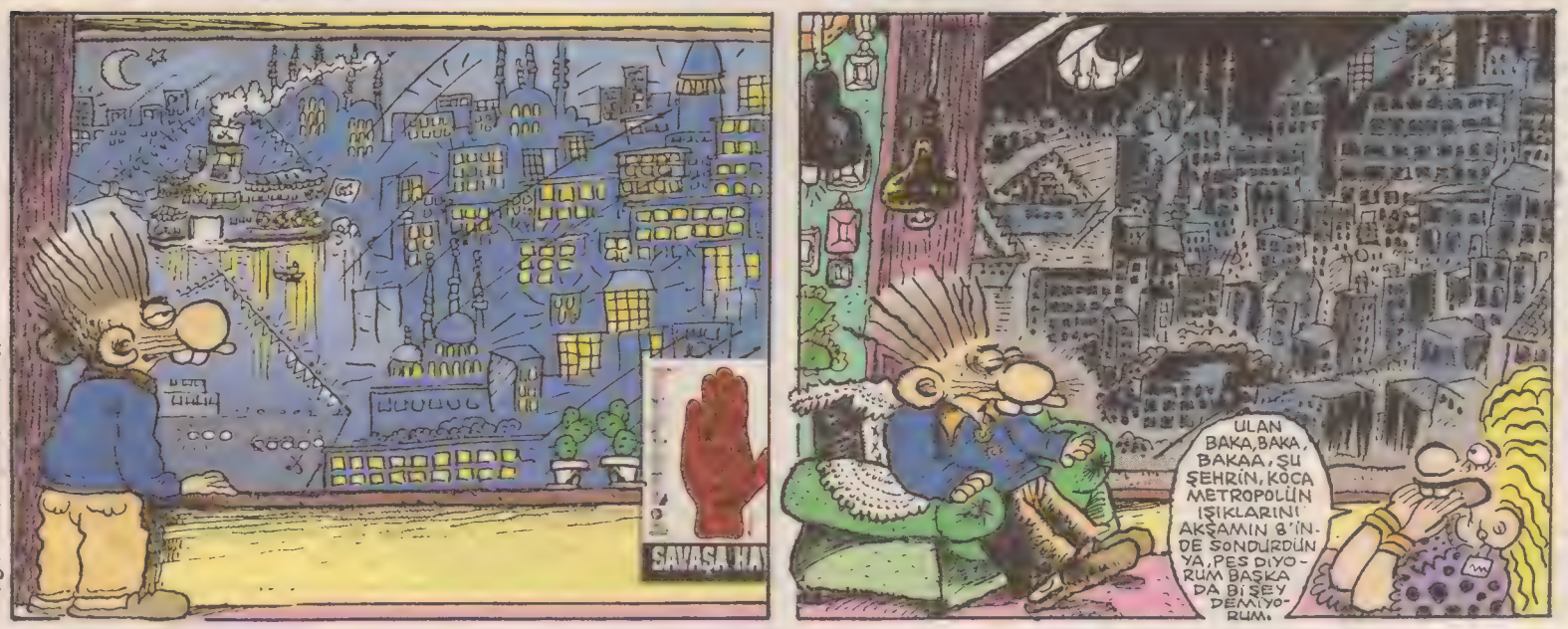

bezginbekir@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Beyoğlu'nda ismiyle maruf bir pizzacının oldukça alçak yapılmış asma katından inerken merdivenlerinde görülen "**Lütfen Başınızı Çarpmayınız**" uyarısı ne demek istiyor?... Yani '**Lütfen başınızı çarpıpta bizim başımızı belaya sokmayın, çünkü asma katı çok alçak ve uyduruk yaptık, durup dururken bunun hesabını vermeyelim, zira siz başınızı çarparsanız suç bizdedir**' mi demek istiyorlar. Eğer böyle olmasaydı, normal şartlarda "**Dikkat Başınızı Çarpmayınız**" yazılırdı. Adeta yalvardıklarına göre işin içinde bir iş olmalı...

Sert savaş rüzgarlarının esip, karı kışı, zamları, AB'yi ve daha nice gündemi silerek geri plana attığı şu günlerde Savaşa Hayır etkinliklerinin saat sekizde ışık söndürüp, pencerelerde, balkonlarda tencere tava çalınanı var ya; Taksim Cihangir semtinin ara sokaklarında bir genç bu konsepti daha da aktif hale getirmiş. Büyükçe bir trafik kukuletasının arkasını delip megafon gibi ağzına dayamış, sokak ortasında anlamsızca bağırıyor, konuyla ilgisiz naralar atıyor, feveran ediyor. Kendi icad ettiği bu iptidai megafonla arada bir de ekip otosu gelmiş gibi yapıyor sesini "**kimse kıpırdamasın, olduğunuz yerde kalın**" falan diyor. Bunu görünce savaş çıktı da sokağa scut füzesi düştü sandım sukutuhayale uğradım, la havle çekip yolumu değiştirdim...

Böylesine ciddi bir konunun da cılkının çıkarılması, savaşın çıkmasını daha da kaçınılmaz kılıyor sanki...

"**Kar İstanbul'a yakışıyor...**" Tuncay Akgün'ün eksi beş derece dondurucu soğuktan ve felç olmuş trafikten ilham alıp, beklenmedik bir anda titreyerek söylediği Tanpınarvarî bu sözlerinin beni şöyle bir sarstığı, karın da lapa lapa yağdığı günlerden bir gün...

Akşam karanlığında dayanamayıp Tuncay'ın oğlunun kızağını, leğenleri, kürekleri alarak Cihangir'in Sanatkârlar Caddesi denilen sokağına kaymaya gittik... Yamaçta naylonlarla kayan çocuklar, onların peşinden koşan köpekler, havada uçuşan kartopları, ahşap evlerin pencerelerinde çocuklarını yalvar yakar içeri çağıran anneler... Rahmetli Kemalettin Tuğcu atmosferinde eski zamanlardan kalma mutlu bir curcuna... Hal böyle iken bir ara önünde ağaçlar olan bir apartmanın geniş camlı pencerelerinden birine bir kartopu geldi. Telaşla açılan pencereden bir entel çıktı. Ben cam için kızacak sanırken, coşkuyla oynayan çocuklara o ince sesiyle mutluluk içinde şunları söyledi; "**Oooooouuuu aman çocuklar aman aman, sakın ağaçlara kartopu atmayın, görüntü bozulmasın nooolur!...**" O anda yağan kar taneciklerinin her biri, sanki dumur dumur dumur diye üzerime düşmeye başladı...

Çukurcuma'da bir antikacıda daha doğrusu antikacı değil de eski eşyaların satıldığı küçük bir dükkanda gördüm. Ekalliyetten gayrimüslim Dimitri'nin haç şeklinde, demirden yapılmış mezartaşı satılıktı... Bizim mezar taşlarının bu türlü durumunu biliyordum. Fakat gayrimüslim mezartaşı beni alışık olmadığım türden bir dumura sevketti. Bu mezartaşını kim alır da evinin ortasına diker onu da anlamış değilim. Bişey diil, gelip bu mevtanın torunu tosunu görecek, ortalık karışacak, ondan sonra da hesap ver **AB**'ye...

Bir Ana Haber bülteninde şarkıcı, türkücü ve dizi film haberlerinden kalan bir boşlukta, geçtiğimiz karlı günlerde dondurucu soğuktan spor salonuna toplanmış evsiz ve kimsesizlerin haberini verdiler. Kimsesizlerle yapılan röportaj esnasında spor salonundaki onbir yaşında bir çocuğa mikrofonu uzattılar ve sordular: "**Dışarısı çok soğuk evine dönmek ister misin?...**" Çocuk "**Hayır**" diye cevap verdi. "**Niye**" diye tekrar sordular. Çocuk "**Köye dönmek istiyom ben, eve değil**" gibisinden birşey söyledi... Ya sabır, eksi beş derece soğukta eve dönmek istememesinin nedeni ne olabilirdi?... Onu evden kaçıp dondurucu soğuğa sığındıran neydi?... Bu arada salondaki kimsesizlerden biri derunî ses tonuyla bir şiir okudu ki yürekleri yaktı... O anda bir kez daha anladım akacak mecra bulamamanın ne demek olduğunu, yanlış adamların yanlış yerlerde bulunduğunu ve üç yanlışın bir doğruyu götürdüğünü...

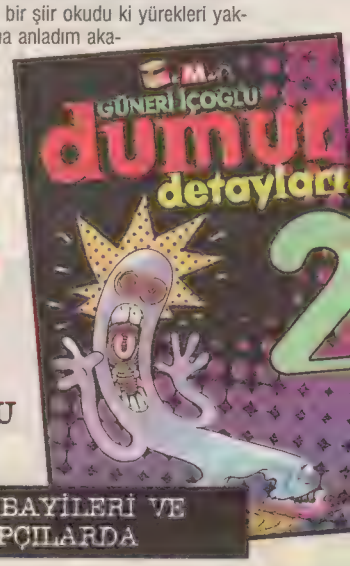

DUMUR DETAYLARI 2

HAFTA SONU ELİNİZDE

GAZETE BAYİLERİ VE KİTAPÇILARDA

Akşamsefası

PANTOLON

METİN FİDAN

mehinfidan@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

İki Resim Arasındaki 7 Fark

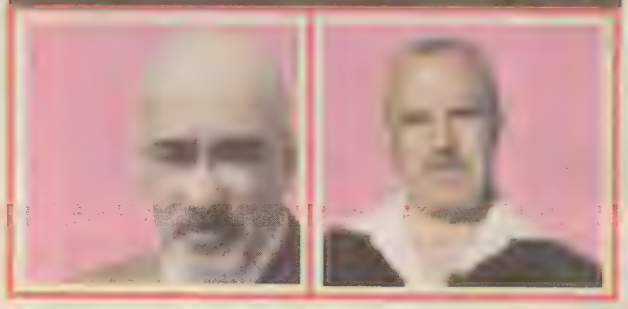

Kazım Kanat & Kazım Kartal

1. Kazım Kanat, sanatçı değildir... **Kazım Kartal, sanatçıdır!...**
2. Kazım Kanat; Zerrin Doğan, Arzu Okay, Zerrin Egeliler ve diğerleriyle yakınlaşmış değildir... **Kazım Kartal, yakınlaşmıştır!...**
3. Kazım Kanat, icraatın değil kritiğin adamıdır... **Kazım Kartal icraatın içinde yer almıştır!...**
4. Kazım Kanat, erkeklerin dünyasında meslek seçmiştir... **Kazım Kartal, kadınlı-erkekli mesaiden gelmiştir!...**
5. Kazım Kanat, Beşiktaşlılığı ile 'lokal camia' ferdidir, özeldir... **Kazım Kartal, ulusun bütünleşip izlediği bir furyanın sembol isimlerinden biridir, geneldir!...**
6. Kazım Kanat, hiç topsakalsız görülmemiştir... **Kazım Kartal, görünmüştür!...**
7. Kanat soyadlı bir dedem olmamıştır... **Kartal soyadlı bir dedem olmuştur!...**

vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

PARDON! KAAN ERTEM'İ TANIYOR MUSUNUZ ?..

Kaan Ertem mi?... Evet sanırım 1930-35 yıllarıydı... Kendisini o zamanlar tanımıştım... Çok heyecanlı bir kişilikti... Yok bir dakka!... Yılı yanlış hatırlamışım... Eee... 1925 yılının Nisan ayında tanışmıştık... Evet... Bu doğru... Yanıma geldi merhaba ben Kaan Ertem dedi... Çizerim dedi... Ben de kimi çiziyorsun lavuk? dedim...

TANIŞTIRAYIM, HAYATTA BANA HERŞEYİ, YEMEYİ, İÇMEYİ, SANATI SEVGİYİ, ÖĞRETEN BÜYÜK İNSAN! BATURALP!

ÇOK MEMNUN OLDUK! BATURALP BEY!..

SİZİNLE TANIŞMAK BÜYÜK BİR ZEVK!..

SANA HERŞEYİ ÖĞRETTİM AMA ŞOM AĞIZLI OLMAMAYI ÖĞRETEMEDİM! ŞU ÇOCUKSU SAFLIĞINLA KAFAMDA SAĞ BIRAKMADIN BE! HAYIR ARKADAN DA UZATTIK YİNE DURUMU TOPARLAYAMADIK!..

YIĞINLAR...

IRAK SAVAŞI ÇIKMIŞ!

vay. Aaaa? Vay vay vay vay Aaaa? Vay vay

BENZİNE ZAM GELMİŞ..!

Vay vay vay vay hemen alalım! Depo dolsun...

EŞŞEĞİN ZIKI OLMUŞ!

Vay! Vay vay Oy oy aman aman vay vay vay...

FERİDUN CANIM BEN BİRAZ ALIŞ VERİŞ YAPIP GELİCEM...

PEKİ TATLIM... KALIN BİŞEYLER GİY HAVA SOĞUK!

1

KAÇ KAP KAÇ Ehikiki Eeh öög eeeh öehh KAPKAÇ KAÇ Öööh üeheh KAÇ KAÇ ehehehe!!

AY AY N'OLUYO BE ?..

KAPKAÇ KAÇ Ehikiki Eehihee..

2

AY YOK YOK VAZGEÇTİM .!. BUGÜN HAVA ÇOK KÖTÜ DIŞARIDA!

3

NESRİN RİCA EDERİM BÖYLE KAPTOPU ŞAKALARI YAPMA YAA!..

ÇOK

NE NESRİN'İ ULAN?

POMA

NE?SEN KİMSİN BE?..

1

ULAN KENDİ ARALARINDA PATA KÜTE OYNUYORLAR BİZ ATINCA KABAHAT OLUYO!.. BU DÜNYALILAR NE ACAYİPMİŞ BE!..

2

DUYDUN MU ABİ, BENZİN DİYE BİŞEYE ZAM GELMİŞ !...

ULAN DAHA BİSMİLLAH YAHU !...

FEYZİ

BÜTÜN VÜCUDUMA DÜĞME YAPTIRDIM, NASIL OLMUŞ ? YAKIŞMIŞ MI ?...

ÇOK YAKIŞMIŞ !...

FEYZİ

KAHRETSİN, YİNE KİLİTLENDİ !... KONTROL-ALT-DELETE YAPMAMIZ GEREKİYOR ...

Bİ KİŞİ DAHA BULMAMIZ LAZIM !...

FEYZİ

HAYAT DÜŞÜNCELERİMİZ KADAR DÜZGÜN DEĞİLDİR

Nihat Genç

Polisiye Hikaye

İlah Kemal'in çocukları, mektubuma iki ihtiyarın sayıklaması demeyin. Sadi Bey ölmeseydi daha çok gerçek bulacaktık. Sorun, öğrenin. Halkımızın kurumuş gözlerini açma devridir. Kemalistler nasıl Amerikancı oldu? 1956 yılında Bağlantısızlar'a katılıyorduk. Bağlantısızlığımızı hangi ülke engelledi. Sayın Nihat Genç yazılarınız ufak okunmuyor. Amerika'nın peşine köpek olduk. 23 yıldır araştırıyorum, gerçekleri açıklamanın zamanı. 60 ihtilali, 12 Mart, 12 Eylül hepsi Amerikancı ihtilaller. Kemalistlere kendi topraklarında, bir ihtilal nasip olmadı. Turancılar başından beri Amerikancıdır. 12 Mart'tan beri solcu kemalistleri öldüre öldüre bugüne geldik. Lise mezunuyum. Kardeşim epey okudu. Daha ne kadar Amerika'nın kursağında balgam gibi duracağız (Bu söz Sadi Bey'indir). Kardeşim dünya bankasında uzman çalıştı. Birgün Ortaasya'da hürriyet bulan devletlere gitti. Özbekistan, Türkmenistan devlet başkanlarıyla müşavere yaptı. Tesadüf eski KGB subayıyla tanıştı, çok yaşlı adam. Mısır'daki Rus radarlarında çalışmış. Bir yığın isim verdi. Bunlara selam gönder, dedi. Sadi Bey bu isimleri inceledi. Hepsini birlikte çıkarttık. Gerçekleri öğrenince Sadi Bey yıkıldı. Türkiye'mizi tabak içinde kızarmış sazanbalığı yapmış Amerika'ya ikram etmişler (Bu söz de Sadi Bey'indir. Sadi emsalsiz bir kemalisti.). İstihbaratımızın marifetlerini öğrenince fena oldum. İstihbarattan soğudum. Sadi Bey ölünce gerçekleri yazmaya karar aldım. Hulki Cevizoğlu mektuplarımıza cevap vermedi. Yazarlığa acemiyim. İstihbarat servisleri kanaatim odur ki gülecek. Sonucu görünce şaşıracaklar. Tesadüfler bir kenarda toplanmaya görsün. En büyük tesadüf kardeşimin Ortaasya gezisi. Evliyim, bir çocuğum var. Lokantanın başına oğlumu bıraktım. Hakikaten önemli tesadüfler askerlikte başladı. Gençliğimde cahillik yüzünden cezaevinde yattım. Askerliği 40 yaşında yaptım. 1980'de Ankara askeri Mevki Hastanesi'nde... (Yazarın notu: Yaşayanları, bir kurumun başında olanları, hukukan beni zora sokacak detayları, tanıdık isimleri çıkartıyorum...) Beni öldürecekler, yayınladığın için seni de öldürecekler. Derinlikli insanlar öldürülür. Onlar çukura gömülmüş. Vatanım için ölürüm. Vatan yegane ihtirasımdır. Biz kemalisterin tek suçu vatan sevdasını yüksek sesle okumamızdır. Her akşam haberleri izlerim. Spikerin arkasında Türkiye haritası. Nasıl göze güzel görünür. İçime ışık girer, sarhoş olurum. Haritaya doya doya bakarım. Haritamız ne kadar güzel. Vatanıma karşı duygularım normalden öte. Milliyetçi deliyim. Hulki Cevizoğlu bize meczup dedi. Meczup gibi konuşarak istihbarat servislerinden korunabilirim. Hastaneye Türkeş'i getirdiler. Odasına ben baktım. Gireni çıkanı bir bir tanırım(...). Roman olur. Vaktim kalırsa roman da yazarım. Evladı gibi sevdi beni. Tek başına kaldığımız çok oldu(...). Dünyanın en yüksek görevini yapıyordum. Açıklarsam tanırlar beni(...). Amerikan İsrail bağlantılarına şahit olmadım. Bir kişi geldi... İsrail elçisi... Eski, bir de Amerikalı. Yanında beş yıl kaldım fazla irtibat bulamadım. İkbal düşkünlerini tek tek tanıdım. Fukaralığın cevrine dayanamayan halkımız kah susturulmuş, kah kandırılmış, ne bilsin gerçekleri!...

Felsefe çok okumuşluğum var. Üç çeşit insan hali var. Biri stoaist. Bir lokma bir hırka. İnzivacı. Dervişler bundandır. Elini ayağını çekerler. Öbürleri epikürcü. Yaşamaktan zevk alır. Benim adamım Eflatun. İdealist. Dünyayla murakebe yapar. Yorumlar. Fikir ileri çıkartır. Düşünce ortaya çıkartır. Gerçek nedir merak eder. Ele geçirdiğim gerçekler ülkemizin mahvına sebep olabilir. Bu sırlar nihayetinde benimle ölsün olamaz, gizlemeyeceğim. Turancı-Amerikancılar kemalistleri otuz yıldır öldürüyor. Gizle gizle, ülkemiz yıkılıyor. Takdir yine de okuyucunun. Sinop Gerze'ye yolum düştü. Tatil denmez. Yunus balıklarını gördüm, cennet ülkemize yazık ediyorlar.

1986 yılı. Anamur'da bir büfe işim var. Sahilde oturuyorum. Çekik gözlü balık gibi bir kız. Orta yaşlarda. Maceram oldu. Yanıp tutuştum. Beyaz göğüsleri vardı. Delikanlılarda benimle aynı fıkirdeydiler, memeleri çok ünlüydü. Meme uçları köz gibi. Elimi yaktı. Gözlerimi kırpmadan seyrettim. Bugün dahi olsa canımı vermeye hazırım. Çırılçıplak soyundu önümde. Bu cennet ülkeye yazık ettiler. Elleri inceydi, incir yaprağı gibi genişti, önünü kapatıyordu. Fevkalade güzelliğini bilir şımarıklık yapardı. Önümde dönerdi. On gün kadar seviştik. İlk defa şimdi açıklıyorum. Kız Özbek'ti. Lakin Arapça konuşuyordu. Kız Kahire'de doğmuş. İstihbarat çalışmalarına bu istikamette çalıştım.

Her vatan evladı kemalizmin fahri müşavirleri gibi gayretle çalışmalı. Ben ana tarafından Çaykaralı'yım. Yazları giderim. Sadi Bey'den horon öğrendim. Horon eskisi gibi değil. Horon teperken çıplak ayaklar yere vuracak. Ayakkabıyla horon olmaz. İlkel yaratıklar çıplak ayaklarıyla yere vurdu. Ayağın yere vurması esrarlı. Sesi yeraltında uyuyan kokmuş fosiller, mezarlar duyar. Avusturyalı aborjinleri inceledim. Atalarının ruhlarıyla ayak vurarak konuşurlar. Ruhi enerji ayaktan toprağa girer. Eskilerin ruhi pozitifi topraktan vücudunuza girer. İstihbarat servislerine, cumhurbaşkanına nafile mektup yazdım. CIA uzaya açılır, uydudan denetler. Bugün CIA gelişti, aborjinlerin mors alfabesini keşfetti. Tarihin sırlarını ayak morsuyla öğreniyorlar. Bizim gibi tozlu kütüphanelerde kafa yormazlar. Bir hatıram var, çok kuvvetlidir. Horon teperken Sadi Bey'le, başımızın üstünden kahraman savaşan şahinler geçti. İçimden bu ne güzel poster edebiyatı olur, dedim. Sadi Bey de benim fikrimdeydi. Şapur şupur Allah'a şükür partileriyle işimiz olmaz (Bu söz de Sadi Bey'indir).

Karadeniz rüzgarları umumiyetle hastadır. Kimi nineler gibi inler. Kimi hastalar gibi hırlar. Kimi sıtmalı gibi titrer. Kimi de aklını yemiş köpek gibi havlar. Delirmiş rüzgar kulağınıza girince kaçın. Kapalı bir yere kaçtım. Çarşının üstü kapalı. Atkılı kadınlar dizilmiş. Atkıları lahana kokar. Önlerinde dizi dizi öbek öbek tereyağ, sarıyağ, tuzluyağ. Satarlar. Lakin müşteri yüzüne bakmazlar. Aralarında fitne, fesat konuşurlar. Pazar cadıları. Eğlenmek için pazarlık yaparım. Kadın atkısını dişlerine kıstırıp eline bıçak alır. Kaya parçası gibi ıslak tereyağından keser. Acı mı değil mi denetim yapar.

Lakin evlenme teklifimi kabul etseydi, hepsini satın alırdım. Niyetimde kadına dükkan açmak vardı. Zannımca tabiata uygun yaşayan kadın kısmı erkeğe heveslı olur. Namusumla parayı uzattım. Kurtarmaz, dedi. Üstüne bir daha verdim, süzme yoğurt aldım. Salça uzattı. Dinimizde salça yoktur, her birşeyin tadını kaçırır. Avamla hoşbeşi severim. Şereftir bana. Para üstü çıkışmadı. Pazarın sonuna doğru yürüdü, gözden kayboldu. Sadi'yi buldu.

Sadi pazarda kuş kafesi satıyor. Sadi'yle tanışmam o andır. On yıl var ki kuş kafesi satar. Köşk gibi kafesler. Demir telleri, süslü çıtaları, cilasını katiyyen unutmaz. Kaç yıl Bakırköy'de yatmış. O da istihbarattan emekli. Malul olmak için gayret etti, muvaffık olamadı. Emeklisini alamadı.

Aşına oldum, şakadan, utanmıyor musun kuşlar için kafes yapmaya dedim. Sadi'ye ilk lafım budur. O kuşlar kafeste değildir, bağlantısızdır, dedi. Kuşun bağlantılarını koparırsan mutlu olurlar. Böyle zeka olamaz canım dedim. Bu adamda hakikaten bir iş var.. Bağlantısız gibi derin lafı nerden bilir acaba kuşkuya düştüm. Sadi'yle on yıldır tanışığım. İstihbarat'ın eskilerini bilir. Onun da başını 12 Mart'ta yediler. Askerimizi çelikten gömleği içinde

Devamı 15. Sayfada

Akşamsetası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

harala gürele

ÇAĞDAŞ

daral@leman.com.tr

melmeketimden kriz enstantaneleri

babalar ve evlatları

AYRINTILAR

METİN EFİDAN

Geçen hafta yazdım yazıyı da, beğenmedim yine.. Aslında, gerçekten böyle yapılabilse ne acayip olur.. Yani, sızlansam devamlı, beğenmedim filan desem, kusur bulsam kendime bi yığın, özür dilesem sonra hattâ.. Sizin de, çok şeyinizde olur tabii!. Para verip dergiyi satın alıyo adam; yeni bişiyler okumak istiycek elbet... Gerçi, çok da yeni diil ama, Taner'le beraber geçirdiğimiz bi geceyi annatayım bari.. Telefon etti o akşam, "Hadi, gidelim," dedi.. "Param yok," dedim. "Yaa, sigtiret şindi parayı marayı" diye inledi. Bu, ben ısmarlıyom annamına geliyo. Mesele o diildi ama. Herif, akşam üzeri başlamış, on bir şişe birayı yuvarlamıştı o saate dek. Yanına gittiimde, ayakta hafifçe sallanıyo, ve nefis bi şekilde saçmalıyodu. Gerçi, pek sorun çıkarmaz kafası o haldeyken. Saçmalamak dediğim de, birşey sorduğumda yüzüme bakıp, hiç bi cevap vermemesidir. Otuzdört kere, 'hadi, hadi, hadi' deyince bu, iyi dedim, gidelim.. İlk tuhaflığını, takside sergiledi. Bindiğimiz birinci taksinin, Lpg'si mi bitmişti ne, Mecidiyeköy'de inip diğerine bindiğimizde, başladı kıllanmaya: "Ne yani, serseri miyiz biz!. Adam mı kesecez? Niye indiriyor yarı yolda!." Ve hıyar, gidip ön tarafa oturmuştu. Ben de, tam şöförün arkasındaydım; boğazına bi bıçak dayamaya hazırlanıyomuşum gibi. Bu, tuhâf tuhaf konuştukça da, adamcağız tedirgin olmaya başladı. Gecenin bi vakti, Kâğıthane filan, oralardan dolanırken, güven sağlayıcı cümlelere ihtiyaç artmaktaydı. "Belki, gerçekten tüpü bitmişti," dedim. Bi Lpg tüpünün nası bittiği hakkında hiç bi fikrim yoktu. Araba durmuştu işte. Sonra, yeni şoför, memleket nere dedi, sesi titreyerek. Şüpheli karakterlerimiz hakkında bazı ipuçları yakalamak peşindeydi. Bana sormadı. Sorsa da, doğru düzgün cevaplamayı hiç beceremiyodum.. Taner yavaşça sakinleşti, ve daha fazla gergintik yaşanmadan, parıltılı neon ışıklarıyla çevrelenen, içki, müzik ve seks merkezinin, orta bi yerde indik..

Buraları, iyi biliyodu.. Ara sokaklara daldığımızda, ilk girdiğimiz bi yere, almadılar bizi ama. Güneş gözlüklü herif, Taner'e pis pis baktı. Salon kapısındaki adam bilet kesmeye hazırlanırken, "yerimiz yok," dedi o arkadan gelip.. İlgi duyduğu bi orospuyla yatınca Taner, hep bu şekilde davranmaya başlamış, öyle dedi.. İkinci daldığımız yerde, önce iyi karşılandık. Arama yaparlarken, ben geri durunca, -dalmıştım, bişey düşünüyodum- tepkilerini çektim biraz. Ve indik, loş merdivenlerden aşağıya. Karşısına, olağanüstü bi güzellik çıkacağını sanıyor hep insan, karanlığın o gizemli etkisiyle. Halbuki, heryerde çalınan bildik bir disko parçasının sesi ve karışık içki kokuları geliyodu aşağıdan. Girip, oturduk bi yere.. Masayı, yemeyeceğimiz abuk sabuk şeylerle dolduran garson, başka bir arzunuz? diye sordu.. Dans pisti, çoğu dar, beyaz pantolon giymiş, yirmi otuz kadar kadınla doluydu. Ortada kıvırıyorlar, kenarda kıvırıyorlar, masa kenarına gelip kıvırıyorlardı; o çıkık kalçaları, göğüsleri ve uzun, parlak saçlarıyla. Beyaz pantalon, loş ışıkta hatları belirginleştirmenin sırrıydı, işin bi parçasıydı.. Bikaç tane de herif vardı aralarında. Yanlarına giderek anlaşmak gerekiyordu çünkü.. Utanıyor, ve bakamıyordum aslında. Yani, şu alıcı gözüyle bakma işini kıvıramıyodum hiç. Normâl bi şekilde baktım zaten; yüzünü beğendiğim bi kadına. Kıçların çoğu aynıydı, aynı şekile taşıyordu giysinin altından; ama yüzler, çok başkaydı; canı sıkkın olan, neşeli gözüken, bişey düşünen, birisine benzeyen, ve kimseye benzemeyen yüzler.. Seyrettiğim kız; o da süzdü beni uzun uzun. Gülümsedim. 'Sadece yüzünle, ruhunla felan ilgileniyorum, alt tarafın şu an umrumda değil' biçimindeki bir gülüş olmasını sağlamaya çalışsam da, ne yeri, ne de zamanıydı; ayrıca, farklı gülüş biçimlerini ayırt edebilecek yüz kaslarına sahip olduğumdan da şüpheliydim.. O belirsiz bakışları bi anda şehvete bürünüp, gözleriyle pisti işaret edince de, küçük sihir, puf! diye bozuldu zaten.. Ayva mıydı neydi, karanlık masada farkedemediğim, sararmış bi meyve dilimi attım ağzıma çatalla.. Taner, kalkıp piste yürüdü.. Onu gören iki kız da, yanyana geldiler..

Aynı odada takılmamızın bi sakıncası var mı, dedi Taner, üst lobide kızları beklerken. "Hayır," dedim.. Yine karanlık bi merdivenden, tuhaf bi koridordan felan, hep beraber yukarı çıktık sonra.. Otel odasına girince, bi anda parıl parıl oldu etraf.. Tanışma, muhabbet, enseye tokat kıça parmak derken, lambur lumbur yuvarlanmaya başladık. Daha zayıfça olanı, burnundan söz etti bi ara. Yeni estetik yaptırmış. Öteki için, "Türk lan bu!" dedi Taner, kaba bi şekilde. "Ee, n'olcak ki?" dedim. Türk malı fahişeyi bile beğenmiyo lavuk. Veya, konuşma biçimine şaşırmıştı. Sonra, "al," dedim, bi prezervatif fırlattım kucağına. "İstemem," dedi.. İyi, geber.. Işıkları kapattık ve, büyük yatakta hep beraber hoplayıp zıplamaya başladık... İşim, erken bitti.. Biralardan belki, hâlâ uğraşmaktaydı o.. Karanlığın ve karmaşık elbise yığınının içinde kilodumu felan aradım, bulamadım. Öylece, turladım geniş odada. Aynanın karşısına geçip oturdum, suratıma baktım.. Gacırr, gacırr! sesler geliyodu arkamdan. İki kız da, işleri çabuk bitsin diye onunla ilgileniyodu. Sıkılmışlardı biraz. Gülüyodu Taner. Bi hava boşluğu sesi çıkmıştı, ona gülmekteydi habire.. Koltuğa uzandım. Odanın önceki müşterisinin, müzik seçimini beğenmiştim. Hâlâ aynı kanalda duran radyodan, eski bir caz parçası yükseliyodu.. Banyonun aralık kapısından sızan ışığın, Taner'in ve kızların çıplak kıçlarında garip gölgeler oluşturan dansını izledim.. Geleceği yoktu bu herifin..

13. Sayfadan Devam

hapsettiler (Bu söz de Sadi Bey'indir). Turancı-Amerikancılar solcu kemalistleri kesip biçti, bir kurbanımız da Sadi Bey gibi yüksek fikirli insanlardır.

Sadi'de murakebeciliği pek sever. Tedavi görmesine sebep budur. Derin murakebe uyutmaz. Kör kızgınlık beynini bitirdi. Murakebeciliğin kötü yanı çoktur. Her etkinin tepkisi vardır, bilim kuralı. Kendine soru sordun mu ona cevap gerek. Fazla sorarsın hızla cevap gelir içinden. Sorulara cevap yetiştiremezsin. Sadi bu taraftan delirdi. Sadi kuş kafesi yapar, lakin, simsiyah incirlerinden de satar. Köyüne gittim. Küçük bir kulübe. Önünde asmaları her yanı dolanmış. Kulübe asmanın sarmaşıklarıyla kaybolmuş. Sadi, bana dedi ki, her soruya cevap arama. İçinden soru gelirse dur bekle, cevap verme. İstihbarat hususunda ne öğrendimse Sadi'dendir. Tanıdığım simaları ona sordum. Babalarını tanıdı. Sadi 1950'lerde başladı, yirmi sene çalıştı. 1973'te hastaneye yattı. Şu halde Sadi'den kimse istifade etmedi. Derin hazineyi ben açtım, sora sora en uzak şahsiyetleri tanıdım. Kaya olun, ağaç olun, buğday olun, silah olun, kemalist olun (Bu söz de Sadi Bey'indir...).

Sadi bana 'dünürüm' der, pazarda tanıştığım kadını araştırmış, kocası ölmüş. Lakin çok israfcıdır, lüks meraklısıdır dedi, kolundaki bilezikler nedir? Sadi'yle her sene bir ay buluşur, kurultay yaparız. Önceden beri kurultaylarımız istihbarat üzerinedir. Yetiştirebilseydik, yolsuzluk dosyalarına başlayacaktık. Sadi, kağıt oyununda hile yapmaz. Bu karakteri şaşırttı, beni. Sadi dedim, istihbaratçılar hileyi pek sever. Sadi, 'Madanoğlu da' hiç hile yapmazdı, dedi... Lakin, meslekteyken, amirleri yılda bir gün memurlarını toplar şakacıktan kağıt oynarmış. Başkasının eline bakmayan, kağıt çalmayanı terfi ettirmez, görev dahi vermez, kalemde oturtturmuş. Ya sen nasıl dürüst adam oldun. Ben hastaneden sonra böyle oldum. Hastaneden taburcu olursun ama, hileye devam edersen hayata giremezsin. Sadi'nin maceraları çoktur, metin bir kalple Madanoğlu ve eski günlerini pek dokunaklı anlatır. Köylü uzaktan bize bakıp gider. Başımıza bir dert sarmayalım. Sadi, dedim. olaki bu ihtiyarlar ibne olsun diye dedikodu çıkartmışlar. Arada bir kahveye çıkalım, dedim. Bu iki ihtiyar hiç namaza gitmez, demişler. Sadi, kurultay bitmeden olmaz, dedi. Delinin biri der geçerler, onlara aldanma.

Sadi bana dedi ki 'söyle bakayım, Türkiye hangi yaradan ölüyor?' dedim ki, hainlik yarasından. Sadi, kışları tüfeğini kapıp kurt takibine çıkar. O halde bu yaradan çok kan dökülmüştür. Bize düşen kanların izinden gitmek. Tarla çapalar gibi geçmişimizi çapaladık. Tanıdığımız mesai arkadaşları zihnimizde takip ettik. İhsan'ı Sadi iyi tanır. İlk toplantımız İhsan üzerine gelişti. Hakikaten çok kıymetli sonuca ulaştı.

1975 yılında İhsan Şam'da halıcılığa başladı. Bir arkadaşımız gördü, Ankara mobilyacılar sitesinde. Kaç zaman sonra. Halep'te kereste dükkanı açmış. Yirmi yılda İhsan üzerine ancak iki haber bulduk. Sonra talih yaver gitti. 1980'den bilemedin iki ay sonra, gazeteler yazdı, Sadi okumuş. İhsan'ın ortakları İstanbul Aksaray'da öldürüldü. Gazete, müslüman kardeşler teşkilatının adamları, yazdı. Bunlar İhsan'ın ortakları. Müslüman Kardeşler, Suriye'nin, Mısır'ın PKK'sı... O zaman Suriye'de Rus silahlar var. Suriye'nin silahı o zaman bizden çok, Turancı-Amerikancılar İsrail servisiyle müslüman kardeşler üzerine çalıştı. Suriye'yi, Mısır'ı karıştırdı.

Sadi de beni aynı kanaate getirdi, hakikaten bölgede ve dünyadaki dengeler 67 İsrail-Mısır savaşından sonra değişti. Rus gücü eridi. Amerikan etkisi çoğaldı. Son kırk yılın bütün savaşları ve stratejilerini 67 savaşının sonuçları olarak alışkanlık edinmemiz gerekir. Sadi, bir deha. Ansiklopedikler yazar vahşeti, Hama'da, Hafız Esad onbinlerce müslüman kardeşi kimyasal zehirle yok etti. Sebep, İsrail ve Turancı-Amerikancı bizim servislerimiz. Bizim servisimiz işe karışmasaydı vahşet olmazdı. Ne oldu? Onlar da PKK ortaya çıkınca aynı şekilde intikam aldı. Milli istihbaratımızda İsrail sayesinde mukavemet kalmadı. Hama'daki vahşetin yarısından da bizim servis sorumlu. Sadi'nin elinde orak. Asmanın yapraklarını ağlayarak budadı. Birgün dedi hıçkırarak, bu orakla içimizdeki Turancı-Amerikancıları, ve peşinden gelen İslamcı-Amerikancıları budayacağız. İhsan şimdi nerdedir Sadi? Şaşırıp kaldım, daha geçen sene, satırla adam kesip bahçesinde gizleyen Hizbullahcılarla gazetede aynı fotoğrafta çıkmış...

İhsan faslını bitirdik, Cemal'e çalıştık. Atların gücü yalnız ihtiyarları üstünden atmaya yetmez. Çünkü ihtiyarlar asık suratlı ahlak hocası değil, tecrübe ve araştırmadır. Onlar yağlı kıllı enseli pöhpöhci partiler, bizim parti merkür! (Bu söz de Sadi'nindir)

Cemal'in dedesini tanır Sadi. Daha 1930 yılında Özbekistan'dan yürüme geldi. Cemal şimdi Amerika'da, kardeşi Almanya'da şirketleri var. İstihbarattan ayrıldılar. Sadi bana hep der, sürüyü göremezsin, sürünün içinden bir balığı takip edersen, sürünün nereye gittiğini bilirsin.

Sadi'nin meşhur lafları çoktur. Sahilde yürüdük. Fırtına çıktı. Sadi dedi ki fırtına büyürse kayalar denizde canlanır yürümeye başlar. Şimdi Irak savaşı büyürse kayalar parçalanır. Türkiye'nin son elli yılındaki Turancı-Amerikancı ve İslamcı-Amerikancısı kayası parçalanmadı. Sadi'nin verdiği kitapları kış boyu okurum.

Turancı-Amerikancılar nasıl doğdu? 1930'ların sonu. İsmet Paşa dahi ırkçı oldu. Türkiye Ierle görüşüyor. Nazi servisi Rusya'yı yıkmak için Esir Türkler'le görüşüyor. Başlarında tarihçi Zeki Velidi Togan, Ortaasyalı Türkler'de büyük heves, Naziler Moskova'ya yürüyor. Hürriyet alacağız diye sevinirler. Orta-asyalı Türkler'i naziler Almanya'ya götürdü. İstihbarat eğitimi verdiler. Bir ucu Türkiye devleti. O günlerde Cumhuriyet gazetesi dahi Hitlerci oldu. Hitler yenildi. Ortaasyalı Türkler ortada kaldı. Savaştan sonra Amerika istihbarat teşkilatını kurdu, adı: CIA. Baktı ki, Rusya içlerine kadar sızan Rusya'daki aileleriyle görüşen esir Türkler var, CIA'ya aldı. Amerika'ya götürdü. Eğitti. Türkiye Sovyetler Birliği'ne karşı savaşıyor. Anti-komünizm devlet politikası. İstihbarat servisimiz ortaasyalı Türklerle dolu...

Sadi bir seferinde, Humeyni'nin en taktir ettiğim yanı jileti kaldırmasıdır, dedi. Jilet insanoğluna karşıdır. Sadi, jilet yerine makas kullanır. Jilet deriyi tahriş eder. İçine mikrop sokar. Sadi'nin jilet felsefesi fevkaladedir. İnsanoğlu yazının, ateşin buluşuyla değil, jileti keşfiyle tarih başlar. Jiletle üstümüzdeki kılları kesince üşüdük. Hayvanlar üşümüyor. O halde biz kesmeseydik biz de üşümeyecektik. Ormandan çıkma hissine girmeyecektik. Evlere kapanmayacaktık. Hayvanlardan korkmayacaktık. Şu halde uygarlık olmayacaktı. Jilet insanı uygarlaştırdı. Uygarlık savaştır. Tarihin en enteresan savaşı Arap-İsrail Savaşı'dır. Altı günde bitti. Altı gün savaşı adıyla şöhret buldu. İsrail bu savaşta bizim servislerimizi kullandı. Arap Birliğini çökertti. Dünyada ne olduysa bütün dengeler bu savaştan sonra değişti.

Fethullah Hocayı Amerika'yla tanıştıran Türkeş! İkbal düşkünü adamlar memleketin başına belayı sardı. Turancı-Amerikancılıktan, Özal döneminde İslamcı-Amerikancılık dönemine geçtik. Sovyetler dağılınca kemalistler içinde dahi Amerikancılık başladı. Tarihe doğru şahitlik yaparsan, tarih doğru yazar (Bu söz de Sadi'nindir). Türkiye için büyük tehlike: kayıtsızlık. Küresel dünya savaşına sürüklenmemizin asıl sebebi, önceden beri sürükleniyor oluşumuz. Mısır başkanı Abdülnasır Cemal Araplar'ı topladı. Güç verdi. Kahraman diye ortaya fırladı. Altı gün savaşında İsrail devleti Mısır radarlarını gizlice söktü. Mısır devleti rezil oldu. Araplar çöktü. Radarların sökülmesiyle savaş bitti. Amerika bölgeye oturdu. İsrail büyüdü. Yeni bir dünya tarihi başladı. Bir daha Arap birliği kurulamadı. Dağıldılar. Mısır radarlarında Rus subayları vardı. Mısır, Rus danışmanları ülkeden kovdu. Ruslarla arası soğudu. Amerikancı dönem başladı. Rus danışmanlar gidince Mısır harekete geçti, toprak kazandı. Sonra Camp David barışına oturdu. Altı gün savaşından sonra Araplar'ın güveni yok oldu, dengeler değişti. Sovyetler'in çöküşü burada başladı. İsrail tam olarak kuruldu. Bilmem akıllı insanlar bu savaşı neden incelemez? Irak savaşı, İran savaşı, bütün savaşlar o gün başladı. O günden sonra hadiseler Arapların aleyhine gelişti. Mısır radarlarını kimse duymadan nasıl sökülür dünyada merak konusu oldu. Kim söktü? Hangi servis yardımcı oldu. İsrail istihbaratı kimden aldı. Radarların başında nöbetçi yok muydu? Altı gün savaşından sonra Türkiye'nin Araplarla düşmanlığı çoğaldı. Ne onlar ne biz bir defa olsun gidip gelmedik. Hiç murakebe kalmadı. İstihbarat bilgidir. Elindeki bilgiyi alırsan ülke yok olur. Milli istihbaratın elindeki büyük sırrı, ihtilalci, varoluşçu, kemalistlerin öğrenme zamanı gelmiştir.

Varoluşçu-İhtilalci Kemalizm nedir? Her kemalist, Madanoğlu gibi kendinde büyük kuvvet bulur. Kimse olmasa da tek başına hareket eder. Kendi kendine kafi gelir. Kimseden görev almaz. Görev onun vücudunda doğuştan olur. İhtilalci kemalist, Doğan Avcıoğlu'nun elinden gaspedilen ihtilali geri alacak. Turancı-Amerikancı ve İslamcı-Amerikancılar temizlenecek. Yıpranmış servisleri daha da yıpratıp yok edemezsin, lakin ortadan lavedecektin. Yerine yeni bir inanç getireceksin. Hitler zararlı insandı, lakin, bazı marifetleri unutuldu. Üniversiteyle işçiyi buluşturdu. Bilgi ve iş yanyana geldi. Hitlerin vosvos arabasını, leopar tanklarını elli yıl kimse yapamadı. İşçiler ve akademisyenler varoluşçuydu. Kuvveti kendilerinde buluyorlardı. Asıl tehlike Türkiye ilahsız kalmıştır. Allah milletleri ilahsız bırakarak cezalandırır. Varoluşçu kemalistler bir ilah gelene kadar kendilerini ilah görmeli. Ancak böyle böyle bir şuurla muvaffık oluruz. Deli olmaktan çekinmesinler, ancak tembel olmasınlar (Bu laf da Sadi Bey'indir). Varoluşçu kemalistler kendilerini büyük görsün ama çılgın görmesin, gururlu görsün ama kibirli görmesin. Varoluşçu-ihtilalci kemalistler, en son günümüzü yaşıyoruz. Amerikan'ın peşine köpek olduk. Bu köpeklik 1967'de başladı...

Bir rüya görmüştüm. Sadi Bey kılıcını kınından çekmiş, ihtilali başlatmıştı. Tam o sıra, kardeşim Ortaasya'dan döndü. Türk istihbaratında çalışmış isimler olmalı Rus danışmanın selam yolladığı isimler. Özbek subaylardan alınan bilgiler İsrail servisine ulaşmış. Bu isimleri Sadi tanıyor. Deliye döndük. Ülkemiz bitmiş... 67'den sonra istihbaratımız İsrail ve Amerikan'a dönmüş. Azgın bir boğa gibiyim. Artık İsrail'in köpeği olmuşuz. Buradan bizi kim çıkartır. Kemiklerim kızgın bir mızrak. Kendimi yiyip bitiriyorum, o halde, öleyim, diyorum. Lakin, Mustafa Kemal'i düşünüyorum. Küfürler savuruyorum. Bütün Arap alemini hayal kırıklığına uğratıp, mağlup ettiren ihaneti bizim istihbarat tertiplemiş. Rüyamda Sadi Bey'i gördüm. Ayılara bağırıyor ama ayılar sağır. Bu kış günü bu rüya nedir? Sadi'nin başına birşey gelmesin diye heyecanlandım. Sırtıma kalın bir palto geçirdim. Bu karda kışta erinmedim köyün yolunu tuttum.

Karların üstünde kara bir karga gördüm, bu kötüye alamettir. Kargalar uğursuz. Siyah saçlarını örgü yapmış, olaki ergenlik cilvesinden tam memesinin arasına bırakmış bir köylü kızı gördüm. Sadi'yi sordum. 'Kaç hafta vardır görünmüyor' dedi.

İçimdem mukarebe yapıp, Sadi'ye götürdüğüm haberleri tek tek sıraya soktum. Sadi duyarsa kahrından ölür, Mısır radarlarının istihbaratını bizim servis vermiş. Rüzgar uğuldadı, kulağıma, sakın ola ki bu abide vatan evladı bu ihaneti duymadan ölsün, dedi... İhaneti başkaları yapmıştı ama ben yoruldum, ben usandım. Diz üstü çöktüm. Kar değil bataklık. Turancı-Amerikancılar, şimdi İslamcı Amerikancılarla birlik olmuş bizi Irak'a savaşa sürüklüyor. Çıkış yok bataklıktan. Göt üstü kara düştüm. Boğazım hırlamaktan yırtıldı. Kendimi öldürmeyi düşündüm, varoluşçu ihtilalci ölmeyecek. İhanetin ısırıkları içimi kesiyor. Bir iki adım attım, tekrar düştüm. Ilah Kemal'in çocukları, servislerimiz İsrail'in Amerika'nın eline geçmiş, Sadi'nin ağaç kütükleriyle yapılmış kulübesini gördüm. Herhalde dedim, Sadi yine tüfeği kapıp kurt peşine yürümüştür. Kulübenin önünde ayak izleri. Ayak izlerinin önünde kurt izleri. Kapıya yumruğumla vurdum. açılmadı. Zangırdayıp sarsıldı. Tekmeledim. Tekmelerimden mahçupluk duydum. Nihayetinde bir insanın mülkünü tekmeliyorsun. Ayak izlerini takip ettim. Buz tutmuş dereye indim. Buz kesmiş kayaları atlamaya muvaffık olamadım. Dereye düştüm. Düşerken bir insana benziyordum, lakin kalktığımda beyaz kardan bir adamdım. Tipi başladı. Gözlerimi açamıyorum. Sessizlik ebediyete doğru sürüp gidiyor. Bir müddet yürüdüm. Heyhat, kurt leşi gördüm. Kurdun dişleri dışarda kalmış. Muhtemel ki dudağı parçalanıp kopmuş. Ağzında salyası donmuş. Korkuyla ormana doğru bağırdım. Sadi, Sadi... Radarları söken bizim servis. Nafile çabalarım. Sesim, kuruyup yıkılmış ağaç kütüğünün içine kaval gibi girdi... Sadi, bu utançtan cumhuriyetimiz nasıl bir daha ayağa kalkar...

Tepeden bir feryat duydum: 'dünürüm burdayım, dünürüm!... Kopa kopa yanına vardım. Kıpırtısız mecalsiz yatıyor. Kurt kollarını parçalamış. O haliyle bile duruma hakim görünüyordu.

Parmaklarım soğuktan uyuştu. 'Dünürüm, Hulki Cevizoğlu'ndan programa katılın cevabı gelirse, sakın katılma!'.... O haliyle bile hâlâ vatanım düşünüyor, yüksek hedeflerinden söz ediyordu. Kulakları bacakları kanlar içinde. Çok uzakta canavar yırtıcı kurdu gördüm. Ağzında Sadi'nin paltosundan kopartılmış bir parça vardı. Sadi: 'Ona bakma, beni dinle' dedi. Radarları sökmek için İsrail servisine bilgileri bizim verdiğimiz araştırması senindir. Hakikaten sonunda muvaffık oldun, dedi. Sadi'den bu rütbeli sözleri duymak bahtiyarlığın en alası. Sadi birden ihtiyarlamıştı. Yüzü, iskelet gibiydi. Kollarıma başını aldım. Başındaki kasketi donmuş miğfer gibi yüzüne düşmüştü. Kahraman bir vatan evladının son anlarına şahit oluyordum. 'Azmini asla bırakma Sadi; bu tabiat harbinden de sağ salim çıkarız, eyvallah' deyip güç verdim. Hakikaten araştırmalarımın babası Sadi'ydi. İsimleri tanıyan oydu. Şimdi ölüyor, yalnız kalacağım. 'Sadi sen ölüyorsun, senin rızan olmadan Hulki Cevizoğlu'nun programına çıkmam' dedim...

Sözlerimi can havliyle dinledi. Bir müddet zihninde muhakeme yaptı. 'Bu bilgi istihbaratımızı çökertir, devletimiz heba olur' dedi. 'Sadi, istihbaratımız işgal edilmiş!' dedim. 'Hulki Cevizoğlu'nu ziyaret ettiğimizde yüzümüze karşı, siz meczupsunuz, dedi, bu vatan evlatlarına hak mıdır Sadi? Sadi, yumuşak yatağa uzanır gibi başını düşürdü. Sadi, Sadi, Sadi diye sarstım. Uyanmadı. Sanki o ölünce, ormandan kuvvetli bir ses gürledi. Üç adım ötede kurt ceset kokusunu bekliyordu. Kurt da yorulmuştu, soluğu daralmış gibi hırlıyor gözlerini hainçe bana dikmişti...

Heyhat dedim, içimden, kurt bizi insan olarak görmüyor, ormanda iki kara leke olarak görüyor, Amerika gibi, İsrail gibi, bizi insan değil leke görüyor. İçimi korku bastı. Sadi'yi nasıl taşıyacağım. Akşam oluyor. Kurtlara bırakamam, sürüklemeye çalıştım, kudretim dermanım yetmedi. Karın içine değil, başı, bir ulu davaya gömülü gibi uyudu Sadi. O haliyle bile duruma hakim görünüyordu.

Vücudu hâlâ bir vatan meşalesi gibi yanıyordu. Alnından öptüm. Paltomu çıkartıp üstüne örteyim dedim. Paltom rüzgarla uçurtma gibi balon gibi şişti. Galiba öleceğim, dedim. Koşa koşa köye inmeliyim. Aşağıda bir yığın insan gördüm, bağırıyorlar, ıslık çalıyorlar. Köylülerle jandarma ayak izlerimizi takip edip aramaya gelmişler. Karakışın tabiatın ortasından bizi yine asker kurtarmıştı.

Asker evlatların boynuna sarılıp ağlamaya başladım. Ağlarken aklıma geldi. Annem-babam yedi yaşında öldüğünden beri ilk defa ağlıyordum. Ben gözyaşı tanımaz, bilmezdim. İlk defa bu yaşımda gözyaşlarıma şahit oldum. Anladım ki, hayat tecrübelerle dolu, insan iyi iş yapınca ağlar.

Lapa lapa kar yağarken Sadi'yi gömdük. Dostları kucağında ölmüş insanlar bahtiyardır (Bu söz, benim). Sadi'nin araştırmalarıma emeği çoktur. Bana, 'dünürüm, o kadını alacaksın, yemin ver', demişti... Yeminimi tuttum. Ne zaman çarşı kurulsa pazara inerim. Tereyağ satan kadını bekliyorum. Fazla da beklemiyorum, yoruluyorum. Kadınların çoğu kocalarıyla gelmiş. Bu heyecanlı maceram üç dört defa sürdü. Kadının peşini bıraktım. Ne olur ne olmaz, ölmeden, araştırmalarımı yayınlamak için gazetecilere mektup yazmaya başladım... Mektubumun sonuna son bir kuvvetli laf daha koymak istiyorum. Liberalizm bir kuru laftır. Cemiyetimizi mahvedici azgınlıkların başıdır. Turancı-Amerikancıları, İslamcı-Amerikancıları barındırıp büyüten liberalizmdir (Bu söz de, rahmetli Sadi Bey'indir...)...

nihatg@leman.com.tr

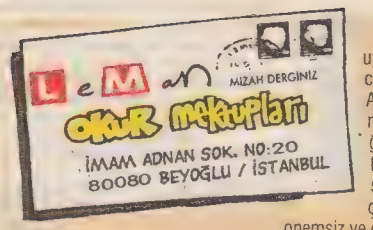

Boykot

Geçenlerde akşam saat 6 civarında bir yarışma programı seyrediyorduk. Lemancılar bilir; "parmaktan sonra" lafını söyleyen, hepimizin de sevdiği bir sîmâ. SAVAŞA HAYIR! diyor, Amerika'yı "Ti"ye alan laflar ediyor, Irak halkını savunuyor ve Irak'ta da seyrettiklerini söylüyor. E kardeşim bunları söylüyorsun, yapıyorsun, kimsenin bir şey dediği yok, güzel, SAVAŞA HAYIR! da diyorsun, üstüne üstelik Irak'ta da seyrettiğini iddia ediyorsun ama güzel kardeşim, önünde duran ayı maskotunun üzerinde Amerikan bayrağının olduğunun farkında mısın? Sen koymamış olabilirsin, belki de sen koydun (bilemem), bunun farkına varmadılar mı? Ekranda da net bir şekilde belli oluyor. Irak halkı bunu seyrediyorsa -ne düşündüklerini anlayabiliyorsunuz değil mi?

Böyle olaylardan bir şeyler çıkarmalıyız. Sokaklarda Amerikan bayraklı giysileri giyen asalakları kınayalım. Boykot başlatalım. Bu arada geçen hafta Varol Uzyol'un mektubunu okudum, ondan SAVAŞA HAYIR! tişörtünü istiyorum. Bizim buralarda bulmak imkansız. Ve boykota davet ediyorum. Öncelikle saygıdeğer Leman çalışanlarını. Sevgilerle...

Erkan Alkan
Çınartepe Mah. Baştarla Sok. No:42 Merkez/Zonguldak

Teşekkür...

Selamlar.. Bugün İnternet sayfanızda Okur Mektupları'nı görünce size yazmaya karar verdim. Gördüğüm kadarıyla bazı arkadaşlar mektuplarını yayınlamadığınız için sitem etmişler ama benim öyle bir talebim yok. Size teşekkür etmek için yazıyorum, sizin okuyor olmanız önemli benim için.

Ne yazık ki istememe rağmen düzenli bir okuyucunuz olamıyorum. Çünkü yaşadığım ülkede ne Leman'ı ne de L-Manyak'ı bulamıyorum. Ancak Türkiye'ye gittiğimde okuyorum. Cilt halinde alarak buraya getiriyorum. Ayrıca Leman'ın İnternet sitesini hergün takip ediyorum. Sayfanızdaki savaş karşıtı yazılarınız ve karikatürleriniz için size teşekkür etmek istedim. Bezgin Bekir'in eylem karikatürünü elektronik kart olarak arkadaşlarıma ve sizin sunduğunuz imkanla milletvekillerine gönderdim. Ayrıca bilgisayarımın masaüstünde savaş karşıtı yazınızı kullanıyorum. "Masaüstüne yapıştır" bölümünü çok beğeniyorum. Bu imkanlarınız için size çok teşekkür ediyorum. Sevgilerimle.

Not: Bilgi İşlem Mühendisliği 3. sınıf öğrencisiyim.

"Savaşa hayır, zaman kaybetme hemen hayır!".

Yengi/İsviçre

İki Yaşam Arasında

Gittikçe artıyor mutfaktan gelen solucanların sesi. Biraz sonra buraya da gelecekler biliyorum. Mutlaka duvardaki böceklerin gitmesini bekliyorlar. Hiçbir zaman karşılaşmayı istemezler. Yataktan kalkmaya çalışıyorum. Üzerimdeki fare resimi henüz bitirmediğini söylüyor, yatıyorum. Pencere önünde dans eden akrepleri farkediyorum, ağlıyorlar. Bense eve gelen misafirlere pipisini göstermek için uykusundan uyandırılan bir çocuk ruhundayım. Artık daha fazla burada kalamayacağımdan eminim. Beni en çok düşündüren ölümün çaldığı hayatın, en önemsiz ve en kısa anı olmasına rağmen en çok hatırlanan kısmı olması. Ve usulca gizliden bırakıyorum kendimi; bir garip sevince.

İbrahim Sağlam/İnegöl

LeMan'a...

Keşke "yaşadıklarımdan pişman değilim öfkem yaşayamadıklarıma diyebilseydim"

Eve şimdi girdim. Konserden geldik ve ben hemen elimde meyveli sütümle yazmaya karar verdim.

Size biraz bu günden (aslında her günumden) bahsetmek istiyorum.

Evden saat 4'te çıktık. Bir yere uğrayıp konsere öyle gidicektik. Tabii yine de 3 saat önceden çıktık. Arkadaşımın annesi (Selma teyzem) karanlığa kalmayın dediğinde :0)))... Ayrıca "kimseye birşey sormayın, kendiniz emin yuruyun, telefonu yanınıza alın..." bir de bize yolu tarif etti.

Neyse ki fuara girdik. Girer girmez 4-5 kere telefon çaldı. Soruyorlar "gittiniz mi, buldunuz mu?" diye. Salonda bize Cranberries karşıladı. "Just my imagination" :))) baya bir beklediğimiz konser sonunda başladı. Millet ilk şarkılarla birlikte transa geçmişti bile. Gerçi şu an ilk şarkılar neydi diye düşünüyorum:)) "Ölümler çıplağa gelir, geceyi indirir yavaşça gözlerine..." ee ben şarkıya şarkı demem, şarkı birasız olunca... hemen biralara saldırdık tabii ki de. "Oh dünya bi varmış bi yokmuş..." Ayakta durucak halimiz kalmadığından yere oturduk artık. Sonra Feridun Düzağaç'la devam ederek cilalama yaptık. "Dipteyim sondayım depresyondayım, yalvarırım gel de kurtar(!)" Artık çıkalım dedik arkadaşla. Çıkar çıkmaz babamı gördüm zaten "Baba nasıl konser"(?!) (İçerden babi yoğun bir şekilde batari ve elektrogitar sesleri geliyor) "Deniz gele gele buna mı geldiniz kızım yaa... gidin sosyal içerikli konserlere. Hani ben seni götürmüştüm ya bir keresinde:)) bir de burda, ne o öyle herkesin elinde biralar, fosur fosur sigaralar soytanlar gibi..." Tabi biz gülüyoruz "İsteyen içer baba yaa sende..." Bir de bir hafta evde bu mevzuu konuşalacak ve ben gülen gözlere buna değil hayata alıcam galiba:)) Bir de Sidar sana birşeyler söylemek istiyorum. Gerçi ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Umarım şu an herşey istediğin gibi, eskisi gibidir. "Güçlü Ol" diyeceğim ama desem mi demesem mi(??) diye düşünüyorum. Yani bunu ne kadar içten söyleyebilirim...Çünkü "2002"(!) aklıma birşey geldi. Hani öğretmenlerimiz falan hep derdi yaa... "İstemek başarmanın yarısıdır." belki de doğrudur değil mi?.. Senin tekrar mektubunu gormek istiyorum (Leman'da) ama bu sefer çok farklı bir şekilde:))...

Annem sesleniyor "Deniiiz saat kaç oldu. Sen daha uyumadın mı?" Uyudum anneee... Sanırım uyumalıyım. Sütümü içtim, dişlerimi fırçaladım. Tavşanımı da yanıma aldım mı tamamdır. Bugünümü de saçma sapan bitiriyorum. Herkese mutlu geceler(!)...

Deniz / İzmir

3 Mart Ptesi Fatih Kaçan
Stand-Up Show
Ayrıca Çok Yakında
Raziye İçoğlu
"Hayatın Dışından"
LeMan Kültür

LeM
SAYI: 590
28 ŞUBAT 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN Kemal ARATAN Attila ATALAY Rewnat ARSLAN Can BARSLAN Bahadır BOYSAL Mehmet ÇAĞÇAĞ Gökhan DABAK Cezmi ERSÖZ Ramize ERER Kaan ERTEM Metin FIDAN Nihat GENÇ Feyhan GÜVER Güneri İÇOĞLU Lütfu OFLAZ Aslan ÖZDEMİR Vedat ÖZDEMİROĞLU Suat ÖZKAN Ender ÖZKAHRAMAN Feyzi ÖZŞAHİN M. ÖZKANOĞLU Vacip ÖRGER Behiç PEK Sefer SEVİ Derya SAYIN Özge SAMANCI Ga p TEKİN Mahmut TİBET Alp Tamer ULUKILIÇ Ahmet YILMAZ Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU Tanzer ERCANPOLAT Mert HOŞGÖR Fikret ÖZDEMİR Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN Renk Ayrımı: M.ÖZKARA Ali Ekber USLU Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU Engin ÖZDEMİR Satış: Cengiz KOCAL Müessese: Ali YAVUZ Baskı Sorumlusu: Uzeyir ATMACA Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) Fax: 0.212 245 38 06 Abonelik için Tel: 0 212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 858 00 93-95-96 Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok No. 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

GÖKHAN DABAK

gdabak@leman.com.tr

Deliler

TANIŞTIRIYIM! (ormanda-Fantom bi domaldı mı on kaplan gücünde domalır) LAFINI ÇIKARTAN VE GELİŞEN ENTERESAN OLAYLAR NETİCESİ FANTOM'UN KESTİRİP TRAVESTİ OLMASINA VE NURİ ABİYLE MUTLU Bİ İZDİVAÇ YAPMASINA SEBEP OLAN ARKADAŞ...TİMUÇİN AABİ...DELİKANLI Bİ KARDEŞİMİZDİR...

SELAMINALEYKÜM GENÇLER UYANDIRIYIM GÜZEL ESRAR VAR BURDA...BEN KULLANMAM AMA EŞ DOST İKRAM EDİYO...O BAKIMDAN YANI...YAPIYIM MI SİZE Bİ GÜZELLİK...TANIDIK ARKADAŞLAR VAR ÇOK UCUZA ÇİÇEK GİBİ MAL ÇIKARTIRIM SİZE... ALDINIZ MI SİNYALİ...GEKİNMEYİN ASILIN İKİ NEFES...TEHEHE...

O SIRADA KAFATASI MAĞARASI ESRARENGİZ OLAYLARA SAHNE OLMAKTAYDI...OLACAKLARI İBRETLE İZLEYELİM...

AT BACAA AT BACAA

FANTOOM ULAN FANTOOM...

ULAN CÜCE! SÖYLE O FANTOM İPNESİNE...GİTSİN RAKI ALSIN BANA...RAKIM BİTİNCE AKRASİF OLUYOM ULAAN... TIEEYYYT!..

FAKAT NURİ BEY BİRAZ SAKİN OLUN LÜTFEN... ÖLÜMSÜZ RUH FANTOM ŞU ANDA ÇOK MEŞGUL... ÇALIŞIRKEN RAHATSIZ EDİLMEKTEN HOŞLANMAZ.

FIRILFIRIL

SKTİRİN LAN! İKİ ÇAMAŞIR YIKADI DİYE 6 TÜMÜ KALKTI KALTAĞIN. BANA RAKI GETİR ULAAN... BAK GENE ZKRİM PİĞMENİ...BANA RAKI BULUN ULAN, TİYEEETT!

NİYÇİN BU KADAR DUYARSIZSIN NURİ... YIKADIKLARIM SENİN ÇAMAŞIRLARIN... İÇKİ SENİ ÇOK DEĞİŞTİRDİ NURİ...Bİ ZAMANLAR ŞİYİRLER FISILDARDIN KULAĞIMA...ÇOK BEDBAHTIM ÇOOK HÜÜ...

BOING

HAYIR ARKADAŞIM BİZ ESRAR FALAN İSTEMİYORUZ. HAYRET BİŞEY. ŞELALELERİ DOLAŞICAZ. NERDE? GÖSTERİN YETER...

TEHEHEHE...KARDEŞ UYANDIRIYM ALOO... NARİN BÜNYELERİNİZİ YORMAYIN BOŞUNA... ŞURDAN İKİ FIRT ÇEKİN...TAK...NİYEGERA ŞELALESİ ÖNÜNÜZE GELMEZSE TERBİYESİZİM MINA KOYİM...TEHEHE...AKILLI OLUN DİYORUM, KAÇIRMAYIN DİYORUUM...

HÖSSHH HÖSHH

ULAN KAFAM NASI GÜZEL OLDU BİLİYO MUSUN TİMUÇİN AABİ...TARİFSİZ DUYGULAR İÇERİSİNDEYİM...SANKİ EVRİM GEÇİRİYORUM MINA KOYİM. OFF ULAN, OOFFF...VAR YA TİMUÇİN ABİ ŞİMDİ Bİ GERGEDANI SKİP PİŞİŞMEDEN YERİM ŞEREFSİZİM...

CABBAR KARDEŞİN AĞZI BOZUKTUR AMA ALTIN GİBİ KALBİ VARDIR. TEHEHEHE...MAL CEPTE HAZIR... UYANDIRIYİM ALOO TEHEHE...

TAMAM ARKADAŞIM TAMAM EKSİK OLMAYIN ESRAR MESRAR İSTEMİYORUZ...HADİ GİDELİM BURDAN...

VAR YA OLUM DELİKANLI DİYİLSİNİZ. TOPUNUZUN MINA KOYİM. APLA POMPACI LAZIM MI APLA...POMPALIYALUM APLA...HAHOHO.

ALTIN GİBİ KALBİ VARDIR ASLINDA...HÖÖSSPH...BAK UYANDIRIYIM HAYATINIZIN FIRSATINI KAÇIRIYOSUNUZ. YAZIK SİZE GENÇSİNİZ, DELİKANLISINIZ... HÖÖSPHH!

YETERİNCE BALE YAPTIM. BİRAZ DA HAYATIN ANLAMINI SORGULAYIM. MESELA TABİATTA NİYE ÜÇ BACAKLI HAYVAN YOK...DEMEK Kİ BİR ÇEŞİT SİMETRİ SÖZ KONUSU. BİR DAKKA...BU KONUYU DAHA ÖNCE İŞLEMİŞTİM Dİİİ Mİ SAYIN KENDİM. TABİ TABİ.

YETER ARTIK YETER! NARİN YÜREĞİM PARÇA PARÇA OLDU...DAHA FAZLA DAYANAMİYCİYM. OYSAKİ GELECEĞE DAİR NİCE GÜZEL HAYALLERİM VARDI...ÜHÜÜ BEDBAHTIM...

ULAN O RAKI BEŞ DAKKAYA GELMEZSE BÜTÜN PİSMELERİNİ SKİCEM ŞEREFSİZİM. RAKI BUL BANA ULAN...

TRANSVESTİT OLMAM ORMANDA ADALETİ SAĞLAMIYCAĞIM ANLAMINA GELMEZ ŞAPŞALLAR. ÇAMAŞIR YIKARKEN DUYDUM HERŞEYİ...DEMEK ON KAPLAN GÜCÜNDE DOMALIYORUM ÖYLE Mİ? BİTTİNİZ OLUM...NURİNİN ACISINI DA SİZDEN ÇIKARICAM. TOYNAĞINIZI ZKİCEM SİZİN ŞİMDİ. BAKIN ULAN BURAYA...

FANTOM!..

BİR DAKKA FANTOM ABİ İZAH EDEYİM ABİ. AHH. ABİ BOKUNU YİYİM FANTOM ABİİ. AHH!

ULAN GELDİN GELELİ ORMANDA RAHAT HUZUR BIRAKMADIN İTOĞLU İT. ALIŞTIRDIN YAMYAMLARI ŞU İLLETE. YAKACAM SONUNDA BÜTÜN KENEVİR AĞAÇLARINI. DOĞA DÜŞMAN ETTİN BENİ ADİ PEZEVENK. ZATEN HORMON İLAÇLARI İÇMEKTEN GÖZÜM DÖNMÜŞ. EBENİ SKTİM ŞİMDİ EŞŞOLESSEGİN EVLADI... AL ULAN AL AL...

HERŞEYİ FARKINDAYIM TABİ TABİ.

PIRRRRRR

FANTOM RAKI GETİR HİİAAA TİEEYT...

591

7 Mart 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/10- 750.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-800.000 TL.

SAM AMCA TEZKEREYİ ALDI

Pantolon

metinfidan

Filistin halkının kanına doymayan İsrail, Irak krizinin gölgesine gizlenerek biri çocuk, biri hamile kadın toplam sekiz kişiyi daha öldürdü...

8 Mart

Dünya Kadınlar Günü.. Ve Türkiye'de her 10 kadından 7'si şiddete maruz kalıyor. Krizden sonra dayak yiyerek sığınma evine başvuran kadın sayısı ikiye katlandı.

Amerika'nın bizim çocuklarından darbeci emekli general Kenan Evren, "Tezkere kararının çıkmaması Türkiye için yüzkarası olur" şeysini etti.

Amerika'yla yapılan "at pazarlığı" sonrası gelecek dolarları cebe indirme hesaplarını yapan işadamları tezkerenin reddedilmesiyle üzüntüye gark oldu...

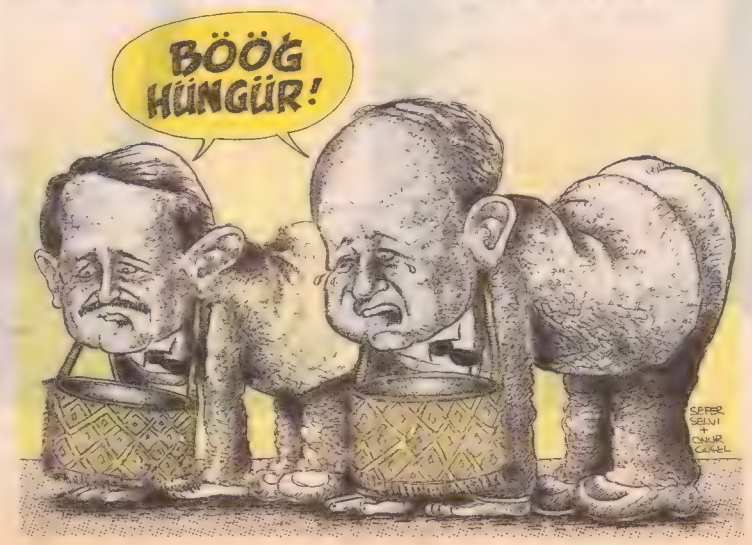

LeMan

Bayat, iğrenç, tiksinti verici Amerikan patentli senaryo yine sahnede...Kardeş uluslar Türkler ve Kürtler, Amerika tarafından kavgaya zorlanıyor...

Tatminsiz şımarık Amerikan yönetiminin Beyaz Saray sözcüşü, Irak "El Samud" füzelerini imha etmeye başladıktan sonra yine öttü: "Irak elindeki füzeleri imha etse bile ABD yine tatmin olmaz"

TÜRKİYE İLE İLGİLİ DIŞ BASINDA ÇIKAN ALÇALTICI KARİKATÜRLER
mesleğimizin batılı yüz karaları

ERTUĞRUL ÖZKÖK
ama ama barışın kökü dışarda diyen zihinsel "ama"

C.POWELL
moral telefoncusu 900'lü hatların en fazla iş yapanı

SAVAŞA "EVET" DİYEN VEKİLLER
sizi yukarı havale ediyoruz

EL TAYYİP
alma barışseverin ahını çıkar tezkere deyu deyu

BORSA
savaş tamtamlarından kandan beslenen mahluklar

ZAM, ZAM, ZAM
hükümetin ya savaş ya zam açmazı bitmeyen çaresizlik

DOLAR
her türlü gazdan etkilenen bir para birimi!!!

ABD'li bir uzman, televizyonda izlediği Saddam Hüseyin için "deli değil" dedi...

Akşamsefası

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Burası Kıbrıs... Kıbrıs'tan LeMan'a ve barışa selam

Özel sektör de savaşa karşı

Burası Şükrü Saracoğlu... Fenerbahçe - Malatya maçı tribünleri artık "Savaşa Hayır" afişleriyle şen... Cemal

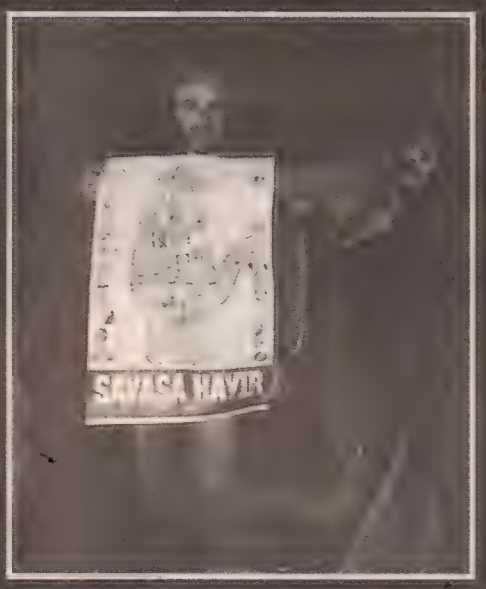

Rıza Erdoğan ve Arkadaşları

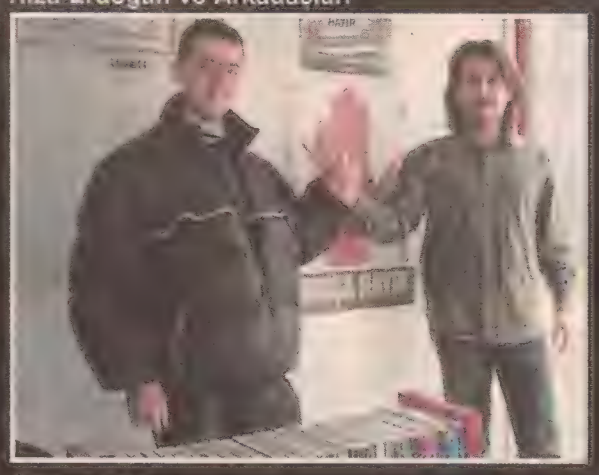

Saat 20:00 Savaşa karşı ışık kapatma eylemi.. Zeynep

Özcan Ortakçı

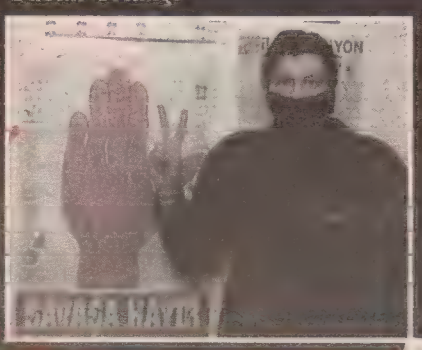

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

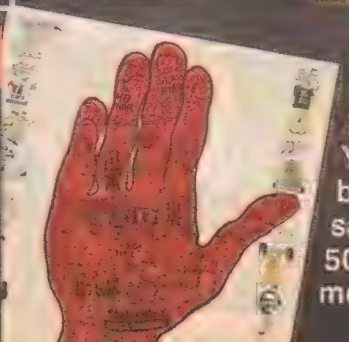

Leman'da kaçıranlara Yeniharman'ın bayiilerdeki sayısının içinde 50X70 afiş mevcuttur.

daral&timsah

ÇAĞCAĞ

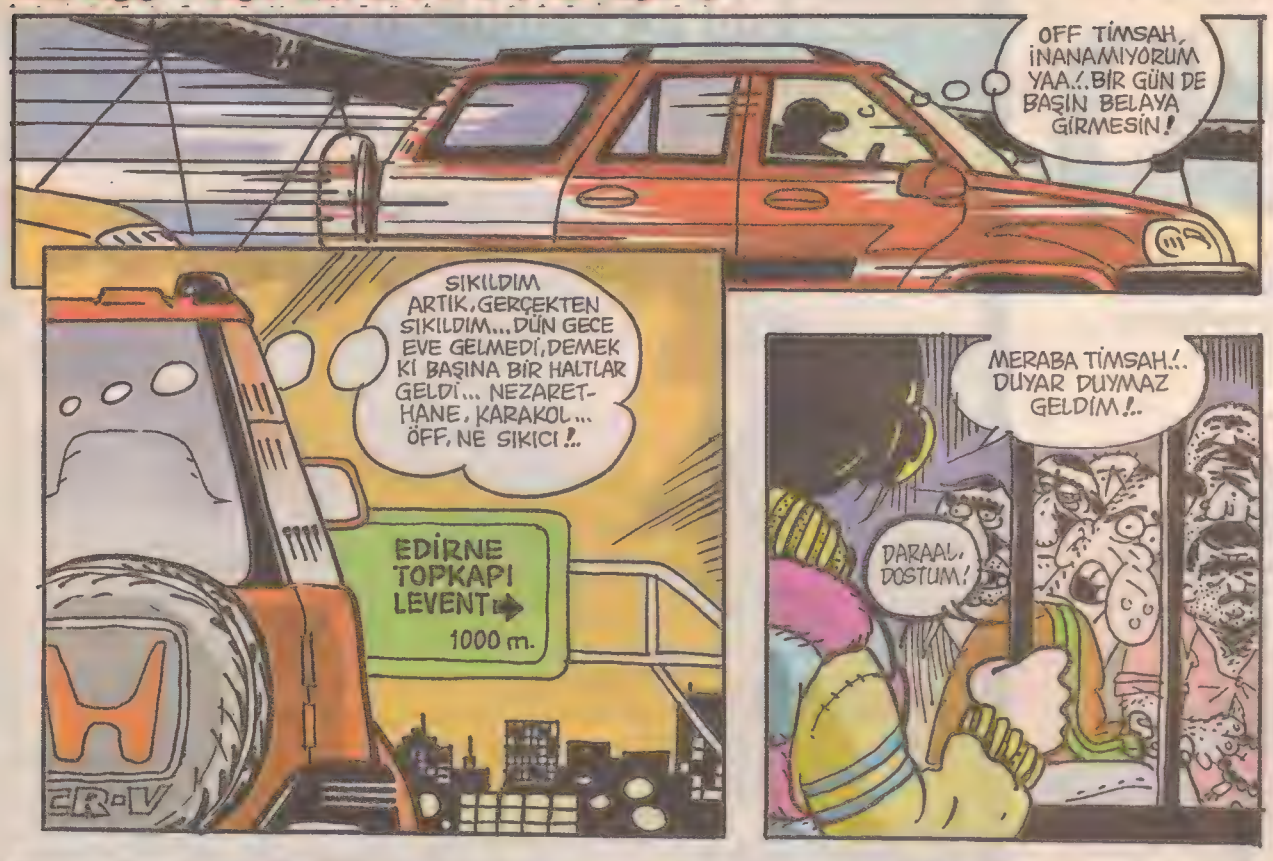

Ertesi gün Karakol...

daral@leman.com.tr

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Alo, Sıkılhan evet. Kısa kesicem çocuğum, şarjımızı idareli kullanmalıyız, kötü günler geliyor. Evet, ben ruyamda yine kongre üyesi gördüm. **Nebraska Senatörü.** Uzun boylu gri saçlı... Lacivert kruvaze bir ceketin içine bisiklet yaka yavruağzı bir kazak, altına da duble paça, pileli, tvit patolon giymişti. Metalik gri renkli **Hummer** marka bir cipi vardı. Güney aksanıyla konuşuyor, tek buzlu skoç içiyordu...

- Kısa kesiceğini söylemiştin anne.

- Evet, peki. Diyeceğim şu ki **Sıkılhan,** ruyamdaki **Nebraska Senatörü** sinirliydi. Tezkere meclise takılınca Birleşik Devletleri kızdırdık biz yavrucum, evet. İstinye'deki arkadaşlar tedirgin, borsa çakabilir, dolar tavan yapabilir **Sıkılhan.** Evet, çocuğum. Masraflarında aşırıya kaçmamalısın. Ortam stabil hale gelinceye kadar radyo dinle, o kulağından çıkarmadığın walkmen türü şeyler çok kalem pil yiyiyo. İnternette fazla kalma, öğlen yediğin tostları çift kaşardan tek kaşara indir. Her üç ampulden birini söndür. Ama saat sekizde söndürme sakın, savaşa çok karşıymış gibi anlaşılır. Öpüyoruz seni çocuğum, çok seviyoruz. Şarjım olunca gene ararım babay, evet. Evet? Stabil misin **Sıkılhan,** orda mısın yavrum?

Sıkılhan, olm var ya artık bitti bu Hırgürkan kardeşin. Karizmayı çizikler içinde bıraktım. Reset attım delikanlılığa, demir attım yalnızlığa... Hoca, alkollüyken dört yerinden kulağı deldirmişiz iyi mi? Sakın bi şerefsizlik yapıp yavşak yavşak gülme Sıkılhan!

- Tıhısısıs...Puhua! Ehemn... Yanlış anlama Hırgürkan, demin hapşırmayla aksırık arası bişey yaşadım. Gülmedim yani.

- Çok yaşama Sıkılhan, öyle hapşırık aksırık arası şeylerden. Çünkü burdan gülüyomuşsun gibi duyuluyo. Bi daha olursa üzerine ondörtlü şarjör boşaltırım şerefsizim.

- Yok be usta, yanlış duyuyon sen ordan doğru. Dedin ya, kulak dört yerinden arızalıymış belki o yüzden öyle duyuyosundur. Eee, nerdesin şimdi o kulakla?

- Memlekete kaçtım, köyün dışında, dayımgilin bağ evinde kalıyorum. Bu alkol kötü bi şey **Sıkılhan.** Hep söylerlerdi inanmazdım, harbiden bozuyo delikanlıyı. İstiklal'de paçoz bi manitaya takılıyodum, böyle komple küpe dövme hızma filan. Uzatmayalım, araya alkol girdi. Bi ara manitanın "Gel **Hırgürkan,** sana da küpe takalım" dediğini hatırlıyorum hayal meyal ama kaymışım işte. Sabah Cihangir'de bi evde uyandım manitayla, aynaya bi bakarsın kulak komple küpe. Hayır, takana saygı duyarım ama beni bozar be Sıkılhan. O dakka yoldum dibinden kulağımı. Fena gözükmüyo şu an, sorana "mermi değdi" felan diycem... De... Bi de dötüm var Sıkılhan.

- Anlayamadım abi, neren? Nasıl yani?

- Söylettirme bidaha lan işte, oram! Aynada tersten tam göremiyorum ama sol budumda bir denizatı var anladığım kadarıynan . O kafayla bi de dövme yaptırmışız biz. Çıkmıyo şerefsiz. Normal at olsa bi derece. "At, avrat, silah" hesabı. Ama delikanlı adamın dötünde denizatı kim bilir ne manaya gelir. Bi düşünsene abi, ilerde cezaevine düşerim, ya da askerde felan hamamda bi gören olur, ne diycem ben onlara?

- Doğma büyüme Atlantisliyim dersin. Denizatı normal karşılanır orda.

- Aloo? Makara yapma **Sıkılhan,** kardeşinin hayatı senin ellerinde. Ciddiyim ben, "Kardeşlerim yollarımı bilse de gelse" diyorum. Yoksa bu şekilde, bir denizatıyla gelemem ben bi daha o şehre. Ama bak sen şimdi Taksim'den bir dövmeciyi rehin alıp bizim köye gelirsen ben sizi garajlarda karşılarım. Dövmeci arkadaş aletleriyle gelip siler oramdan o mendebur hayvanın resmini. Sonra gördüklerini unutur. Eğer unutmıycak ağzı gevşek bi tipse kafasına sıkar gömeriz bağ evinin bahçesine... Benim planım budur abi. Alo... Alo... Kapattın mı lan şerefsiz.

- Yok henüz kapamadım ama senin bilincin kapanmış be abi. Bi düşünsene sorucaklar içerde "Niye düştün" diye, "Denizatı yüzünden cinayet işledim" diyceksin, saçma değil mi?

- Tamam anladım ben senin ciğerini. Kapatmam lazım, ütüyü prizde unuttum.

- Ne ütüsü ya?

- Kızgın ütü... B planı... Denizatının üstüne bandıracam, silinicek mecburen. İyileşir iyileşmez gelip alayınızın ağzına tükürücem... Şerefsizler!

Atilla Atalay sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

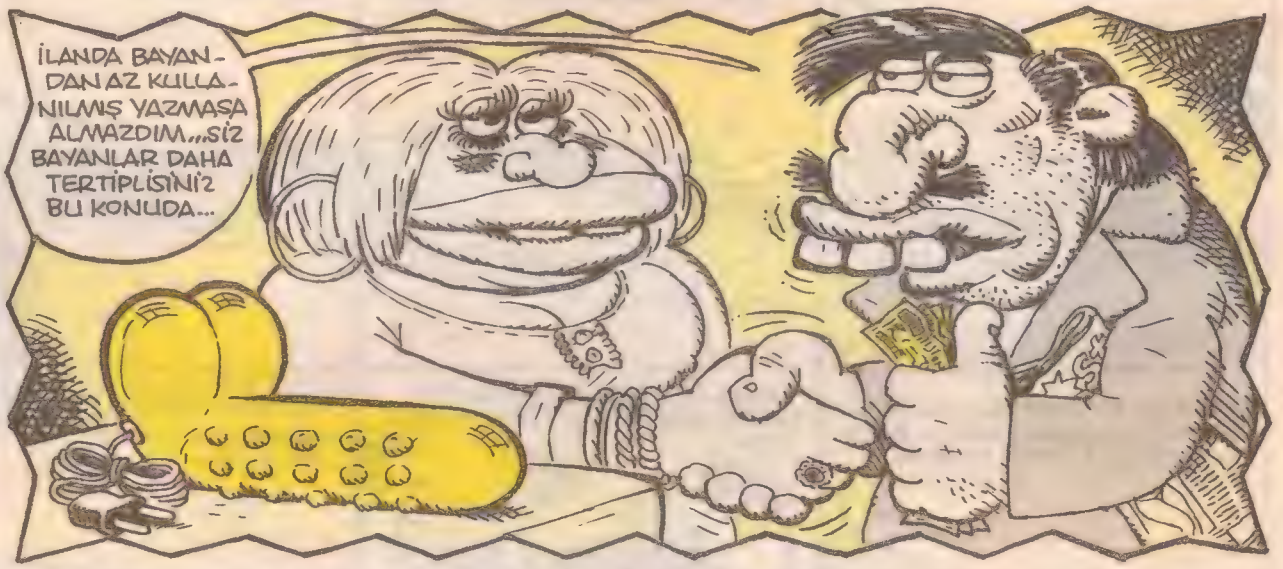

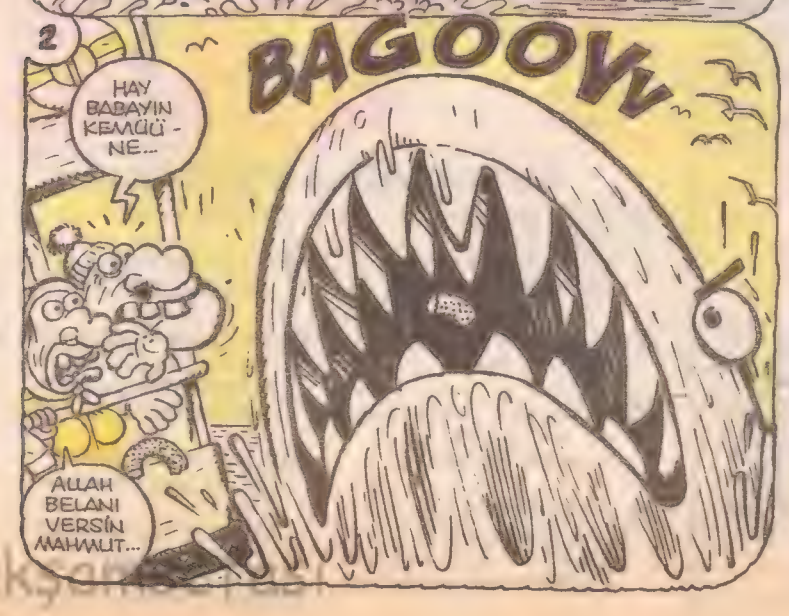

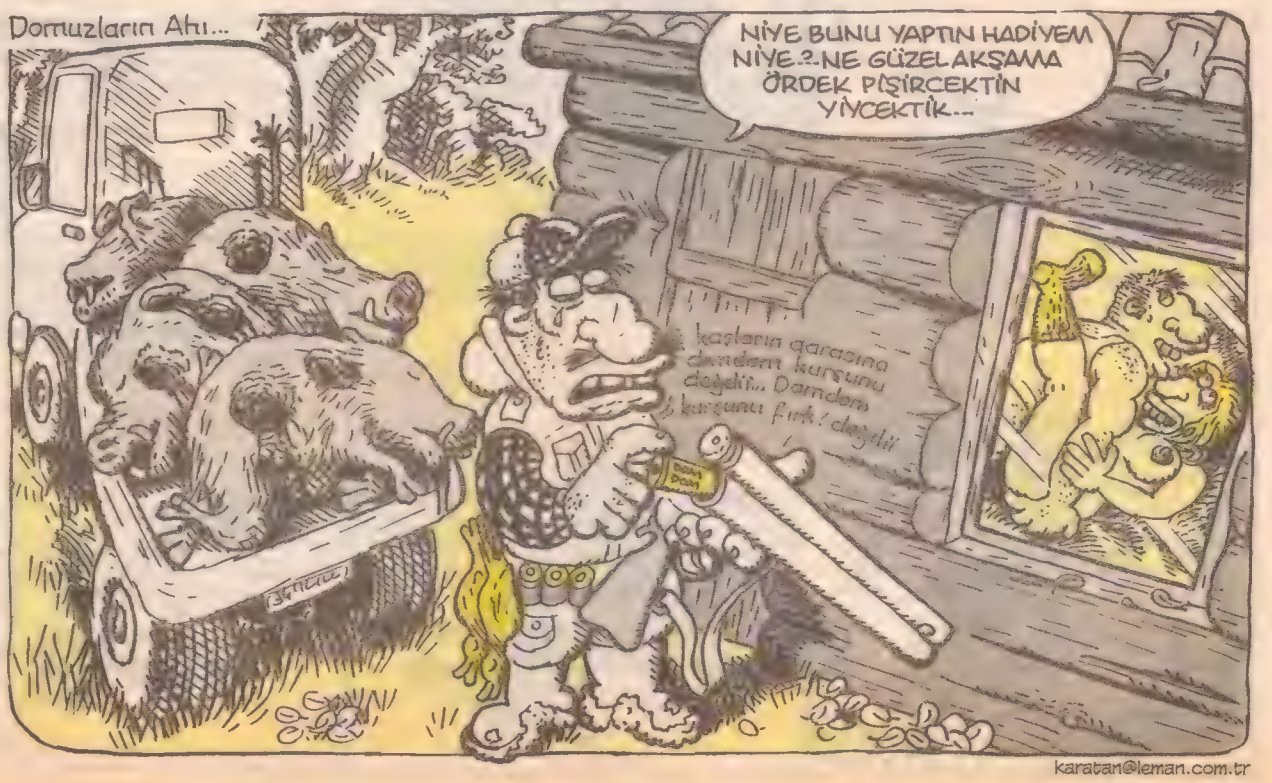

Akşam Postası

karatan@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Burgu Makarna

● Gamlı Baykuş, herkese başka yapar garip oyunlarını... Gamlı Baykuş, herkese başka kurar kahpe tuzaklarını!..

● Benzer üniteler: Seviyormuş gibi yapar biri, şaşırmış gibi yapar diğeri. İstanbul'da sonbaharın harikulade geçeceği İstanbul ilkbaharından bellidir. Ne roman, ne kısa öykü, aşk: uzun hikaye. Nehir ve romanı ayrı ayrı sevdi diye nehir romanın tutsağı olmak istemeyen, Rana adlı, 22 yaşında bir kız çocuğu.Yok böyle biri. 22 yaşındaki bütün Ranalar, yaşama sevinci sizler içinde eşittir! Güzel sevdasız olmaz, vay kurban, ilkbahar aşk olmaz! Sen kahrsın, kalbin göçer, göçebeler göçten evvel hazırlanırlarmış. (Kaynak: Çeşitli bilimsel yayınlar.) Tere dönüşmeyen her aşk, kaygı yapar. Soyut şeyler (duygular) bi yana, gerçekleşmeyen planın yaraddığı sinir. (Bilerek böyle yazdım, "yarattığı" yazamıyor değilim.)

● Erdal Acar diyor ki: "İsim çok önemli. Eğer piyasada ismin varsa, kadın düşünmeden seninle birlikte oluyor. Çünkü gittiği yerlerde saygı görüyor. Benimle şöhret olan bir sürü isim var. Benden sonra fiyatları arttı diyebilirim." (9 Aralık 2002, Sabah)

● Ahmet Haşim, Siyâh Kuşlar:

"Gurûb u hûn ile perverde-rûh olan kuşlar / Kızıl kamışlara, yâkût âba konmuşlar, / Ufukta bir ser-i maktû'u andıran güneşi / Sükut u gamla yemişler ve şimdi doymuşlar."

(Gurûb u hûn: Gün batımı ve kan, Perverde-rûh: Ruh besleyen, Ab: Su, Ser-i maktû: Kesilmiş baş. "Ahmet Haşim" / Atilla Özkırımlı / Cem Yayınevi, 1991)

● B PLANI: Yeşil zeytin, bulgur pilavı, lahana salatası, adaçayı, sakarin, pipo, burgu makarna...

● Henüz yapılmayan bir araştırmaya göre, kek görünce canı oynayan çocuklar büyüdüklerinde çalışmayı daha çok seviyorlarmış...

Asla yapılmayacak bir araştırmaya göre ise de kızıl saçlı erkekler, salatalığı ziyadesiyle severler imiş...

Yalan dünya yalan imiş... (Alt yazı geçse ya böyle.)

● Kadehinde zehir olsa, ben içerim, Harry Potter!..

● "(...) Hipnotize edilmiş bir kimse nasıl çiğ bir patatesi portakal diye yutarsa ayni şekilde bir âşık da çirkin ve kötü bir kızı bir melek görebilir. Kezâ âşık bir kız, iğrenç egoist bir Don Juan'da kuvvet ve kahramanlık ideali bulabilir. Aşk sarhoşluğu tarafların yalnız birinde bulunduğu ve öteki aldatıcı rolünü oynadığı zaman telkin ile olan bu yakınlık daha açıktır.

Hatırlamak gerekir ki marazi bir heyecanla meydana gelen ve kadın erkek münasebetlerini aşırı ve lüzumsuz bir dalâlete götüren aşk sarhoşluğunda kesin şifa ancak psikanalizle sağlanabilir. (...)" ("Seksüel Hayatın Esrarı / CİNSİYETTE SAADETİN ANAHTARI" Yazan: Abraham Stonne, Çeviren: S.Y., Neşreden: Hâdise Yayınevi, 1958)

Don Juan deyince, Don Juan ile Kazanova arasındaki farkları interaktif yapasım var, görsel materyal ve maddeleri sanal adrese gönderebilirsiniz...niz...niz..niz... (yanlılı bi yerde yazıyorum.)

● "Ara toplam" diye bişey olmayabilirdi... Ama var...

● Yaşar'ın şarkısı var ya, *"Ya bu gece gel, ya da gelir ecel"* diye...

Dostumuz Cüneyt Özdemir, ilk duyduğunda bu şarkıyı şöyle sanmış:

"Ya bu gece gel
Ya da delirecem!"

(Ecelle delirmek arasındaki kişisel tercihim delirmek, daha doğrusu ölmemektir. "İnsan, yaşamak için hayatı boyunca birkaç kez ölmeyi göze almalı" sözlerinin sahibi ise Vincent Von Gogh'tur.)

● Şevkle çalışanı zevkle mikerler. (Türk atasözü) Çalışma şevkini böyle öldüren bir ata! Kimbilir neler yaşadı da bu tümceye geldi. Sözlerine bazen katılmasam da, tünaydın bütün atalarıma!

● Televizyonu açarsın: "DEDİ!" Sonra, "bir diğer" habere geçer. Kim dedi, acaba ne dedi? Bir daha der mi? Demese ne olur idi? -zap- İlkokulda sınıftaki dolabın içinde gıcır gıcır duran türkçe kitapları ve onlardan birini hep araklamak isteyişim ve hiç yapamayışım! -zap- Bir sutyen açarken duyulan heyecanın, heyecanlar için yeni bir tür oluşturması! -zap- Bazı geceler zapping, azapping oleyor: Şeytano zapta gerek! -İstiklâl Caddesi ve Kapanış!

● Uçan da kuşlara talimatım, kanatları çırpsınlar!..

sisli geçmiş zaman

yaşadığı için sakin sakin seviniyor gibiydi
huzurevinin bahçesi
dışarda kar vardı
içerde türk kahvesi

kar beni çağırdı
başka başka fikirlerim vardı
aklımda sen vardın

yanlışlıkla değseydi o kartopu bana
ben de katılırdım oyuna

böyle havalarda dergi denmez mecmua denir

İki Resim Arasındaki 7 Fark

KARDAN ADAM & KORKULUK

1. Kardan adam, eğlence figürüdür... **Korkuluk, bir mesai motifidir!..**
2. Kardan adam geçicidir... **Korkuluk, kalıcı!..**
3. Kardan adam, mevsimlik işçi gibi zamana bağımlıdır.. **Korkuluk, hep olur!..**
4. Kardan adam, havuç durumundan sebzeyle organize bir ilişki içindedir... **Korkuluk, sebzeyle dolaylı bir ilişki yaşar!..**
5. Kardan adam şişmandır... **Korkuluk, zayıf olur!..**
6. Kardan adam, adamdır, ben hiç kardan kadın görmedim!... **Kadın korkuluk gördüm, süpürgeden saçları vardı!..**
7. Kardan adam genellikle yalnızdır ama tam tersine neşe verir... **Korkuluk hep yalnızdır ve hüzün yaratır!..**

yo@leman.com.tr

TERELALLİ

PICTURES

ÇAN BARSLAN

PAYLAŞIMSIZ EGO SOFRASI VE YARDIM SEVER DOSTLAR

NE.. NELER YAPTI GÖRDÜNÜZ MÜ?.. ÇOK KORKUNÇTU YA...

İNANMIYORUM YAA!.. BEN.. BEN ÇOK İRRİTE OLDUM.. O DÖNMEDEN GİTMEK İSTİYORUM...

EVET.. İNSANIN KANINI DONDURACAK BİR OLAYA ŞAHİT OLDUK... BELKİ DE HEPİMİZ GİTMELİYİZ.. AMA DÜŞÜNÜYORUM DA GİTMEK GERÇEKLERDEN KAÇMAK OLMAZ MI?.. BURADA KALARAK ONA YARDIM ETMEK GEREKMEZ Mİ?..

KATILIYORUM... GİTMEK KOLAYCILIK OLUR... O, ŞÖYLE YA DA BÖYLE BİZİM ARKADAŞIMIZ. BU BİREYCİLİĞİNE Bİ ÇÖZÜM GETİRMELİYİZ...

ASLINDA ÖYLE...

O, KIZILACAK DEĞİL, ASLINDA ACINACAK HALDE... ARKADAŞLARINA KARŞI BİLE GÖZLERİNİ KÖR EDECEK DENLİ BİR MÜLKİYET DUYGUSU OLDUĞUNU İLK KEZ GÖRÜYORUM...

GÖZLERİNİ AÇMAMIZ GEREKİR..

TOPLUMSAL DAYANIŞMANIN VE PAYLAŞABİLMENİN ERDEMİNİ ANLAMASI GEREK... MAL TUTKUSU NEREYE KADAR?.. BU İLKEL SAHİPLENME DÜRTÜSÜNE KARŞI ONA İYİ BİR ÖRNEK SUNMALIYIZ...

EVET.. ONU SOSYALLİĞE KAZANDIRMAK İÇİN GÖREV BİZE DÜŞÜYOR...

ÖZBENLİĞİNDE NE KADAR GÜVENSİZ VE YARDIMA MUHTAÇ OLDUĞUNU ANLADIK.. AŞIRI EGO, BENCİLLİK, BU ANLAMSIZ SAHİPLENME, ONUN YARALI TARAFI...BU GECE, BU MASADA İNSAN OLMANIN DEĞERLERİYLE YÜZLEŞMESİ GEREK... O HALDE?..

O HALDE İŞ BİZE DÜŞTÜ... HERŞEYE RAĞMEN PAYLAŞMAK...

TÜM YAPTIKLARININ İŞE YARAMADIĞINI GÖRÜRSE DURUP DÜŞÜNECEKTİR... BEN ŞARABINI ALIP İÇEREK BAŞLIYORUM...

BEN DE TABAĞINI ALIP YEMEKLERİNİ YİYEYİM...

ÇATAL VE BIÇAĞINI BEN KULLANAYIM...

O ZAMAN, CEP TELEFONUNU DA BEN ALIP BİRKAÇ YERİ ARAYAYIM...

EE, BEN... BEN DE... BANA SANDALYESİ KALDI O ZAMAN... EE... BEN DE...

OTURUYORUM...

CİYVVJK

Tüm bunlardan 15 dakka önce

AHA!.. SİGARAM BİTMİŞ... BEN ŞU KARŞIDAKİ TEKELDEN KENDİME Bİ SİGARA ALIP GELEYİM...

FAKAT BU ARADA SAKIN YEMEĞİME, İÇKİME FALAN SULANMAYIN HA!.. BEN EN İYİSİ...

ŞARABIMA TÜKÜREYİM DE KİMSE İÇMESİN... TUH!..

TABAĞIMA SAÇLARIMDAN BOLCA KEPEK!.. HAAH... BİŞEY ALIN DA GÖRİİM...

ÇATALIMI BIÇAĞIMI KOLTUKALTIMA SÜRÜYOM... İÇERDEN... ÇOK DA TERLEMİŞİM HA.. SUCUK GİBİ...

CEP TELEFONUMU KULLANMAYIN SAKIN...ONU DA ŞU BÖLGEYE... İYİCE.. HAAH!..

SON OLARAK SANDALYEME ZIÇIYOM... BİRİ OTURUR MOTURUR DA...

PLOK!..

ARTIK GİDEBİLİRİM... AZ SONRA DÖNERİM ARKADAŞLAR...

Son... Ama başa dönebilirsiniz...

Geçen haftadan devam-Tezkere reddedildi.

Gönül Adamı

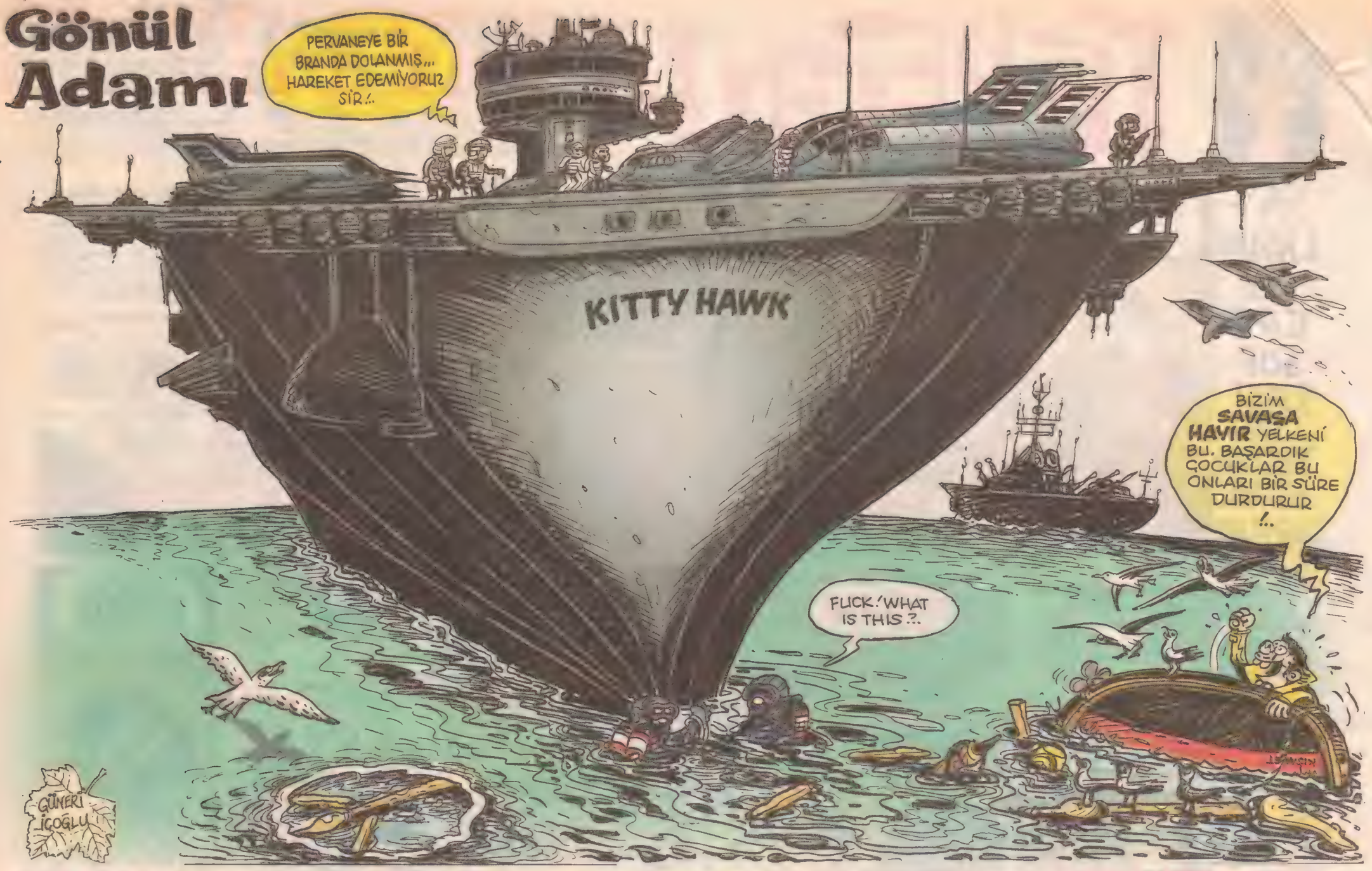

HAİN EVLAT

ÖKKEŞ

Can Barslan

ERDENER ABİ

ŞARKÜTERİ DEĞİL KARKÜTERİ

Behiç Pek

ÇIKMAZ BALKON SOKAĞI

Çok değil biraz döverler...
Korkutsalar yeter, bir daha yapmazlar.
Nasıl korkuturlar dersiniz, neyle?
Onlar bilir nasıl korkutulacağını...
Her şeyi bilirler, diyorsun, ama hiç de gerek yokken
çok kişiyi öldürdüler...
Demek o anda durum onu gerektiriyordu.
Belki, ama daha soğukkanlı olmaları gerekmiyor mu?
Copla dağıtsalardı mesela
Ama cop yeterli olmuyor böylesi olaylarda.
Plastik mermi nasıl?
Haklısın, plastik mermi kullanabilirlerdi...
Ama plastik mermi bazen öldürücü olabiliyormuş...
O kadar olur artık. Toplumsal bir olayda birkaç ölüm
çok değil.
Ayaklarına ateş edilse...
Evet, bilek hizasından...
Hatta biraz daha yukarıya...
Biraz daha...
Yukarı...

Arınmak için bu sözlerden
ve dünyanın dışına çıkmak niyetiyle
artık insan içine çıkartılmayan eski düşlerden
ve yoklukla öpüşen arzulardan yapılmış
evimin balkonuna çıktım...
Evime en uzak yerden sana baktım öylece.
Aşağıda, bahçendeydin yine... Kendini unutturmayı
başardığın en korunaklı yerinde...
Yine yabancı, yine anlaşılmaz, yine elegeçmez düşler
içinde...
Oysa ben bu balkona çıkma rolünü hep senin için
oynardım.
Kötülüğü içerde bırakıp balkona çıkıp, oradan seninle
dünyanın dışına koşma rolünü...

Oysa ben dünyadaki herkesten biriydim senin için
Hep sömürgeci bir efendiydim.
Bunu en çok ikimiz bilmezlikten geliyorduk...

Üstelik evimin balkonu dünyanın dışına açılan bütün
yolların istasyonu değil, çıkmaz bir sokaktı...
Bunu en çok ikimiz bilmezlikten geliyorduk...

Hem ben ne zaman sana ulaşırım diye içeri,
kötülüğü geçtiğimde, sen evimin balkonuna
çıkıp bahçedeki kendini seyrediyordun,
bu dünyaya hep yabancı, elegeçmez, hep uzak
düşlerinle sevişmeni...

Evet, hepimiz çıkmaz balkon sokağındayız bugün... Çünkü **Amerika** dünyanın üzerine benzin döküp yakmak istiyor... Artık savaşa hayır! demek yetmez... Yetmez, **Amerika** ülkemizden defol git! demek... Çünkü artık hepimiz birer **Amerika**'yız... Çünkü artık onun sömürdüğü sömürgeci efendileriyiz hepimiz... Hepimiz birer **Amerika**'yız... Çünkü durmadan onun hayallerini yaşatıyoruz... Onun ürettiği pantolonları giyiyor, kolalarını içiyor, hamburgerlerini yiyor, filmlerini seyredip onun düşlerini görüyoruz... Dünyaya Amerika'nın gözlerinden bakıyor onu hayal ederek yaptığımız herşeyde onun gücünü çoğaltıyoruz... Ve bunları yaptığımız sürece çıkmaz balkon sokağında sonumuzu beklemekten başka çaremiz kalmayacak ne yazık ki...

Bakın, 1898 yılında **Cumhuriyet Partili** Senatör **Albert J. Beveridge**, **Amerika**'nın bugünümüzü ve geleceğimizi nasıl tasarladığını o günlerde yaptığı bir seçim konuşmasında şöyle anlatıyordu:

"...Bugün tükettiğimizden çok üretiyoruz, işten çok işçimiz, yatırılandan çok sermayemiz var... dolayısıyla ürünlerimize, sermayemize, emeğimize yeni pazarlar bulmak zorundayız. (Yine egemenlik alanlarının katılmasıyla) sadece bir ticaret artışı değil, Devletimizin imparatorluğu da başlamış olacaktır... Ticaretimiz yayıldıkça özgürlük bayrağı yerküreyi ve okyanusun yollarını kuşatacak ve silahlarımızın bekçiliğinde bütün insanlık bayrağımızı selamlarken özgürlük ve uygarlığın şafağı da sökecektir...

Amerikan halkı tüm dünyaya hak ve şerefi öğretecektir. Biz dünyadaki görevimizden kaçamayız... Kaderin bize görev verdiği hiçbir yerden, orayı özgürlük ve uygarlık adına kurtarmaktan kaçınamayız. Tanrının vaadi yerine gelecek ve bayrağımız tüm insanlığın sembolü olacaktır."

Amerika sana herşeyimi verdim ve şimdi bir hiçim... / Tamam durumu çaktım ben Amerika'yım... / Demek kendi kendime konuşuyorum yine... / diyen **Amerikalı** şair **Allen Gingsberg**, **Amerika**'nın özgürlük ve uygarlık adına yaptığı alçaklıkları ve onun bu korkunç misyonunu 1956 yılında yazdığı **Amerika** adlı şiirinde çok çarpıcı bir şekilde anlatmıştı oysa... Ama o günden bu güne ne yazık ki çok şey değişmedi...

AMERİKA

Amerika sana herşeyimi verdım ve şimdi bir hiçim.
Amerika iki dolar yirmi yedi sent 17 Ocak 1956.
Dayanamıyorum kendi kafama.
Amerika ne zaman sona erdireceğiz insanların savaşını?
Bi göt ver bakalım atom bombana
Keyfim yok hiç üstüme varma.
Yazmayacağım şiirimi ta aklım başında oluncaya.
Amerika ne zaman melek gibi olacaksın, ha?
Ne zaman soyunacaksın anadan doğma?
Ne zaman bakacaksın kendine gömütün içinden?
Ne zaman yaraşacaksın milyonlarca Troçkistine?
Amerika neden gözyaşı dolu kitaplıkların?
Amerika yumurtalarını **Hindistan**'a ne zaman yollayacaksın?
Bıktım usandım kontakça isteklerinden.
Ne zaman dalıp süpermarkete gereksindiklerimi alabileceğim güzelliğim içre?
Amerika yine de yetkin olan senle ben işte, öteki dünya değil.
Feleğimi şaşırtıyor makinaların da.
Bir ermiş olmayı sen istettin bana.
Bu didişmeyi halletmenin başka bi yolu olmalı.
Burroughs Tanca'da geri döneceğini de sanmam uğursuz bi şey bu.
Sen de uğursuzlaşıyor musun, yoksa bir soy eşek şakası mı bu?
Sadede gelmeye uğraşıyoruz herhalde.
Saplantılarımı bi yana koymak mı, delirdin mi be?
Amerika bırak tartaklamayı biliyorum ben ne yaptığımı.
Amerika dökülüyo erik çiçekleri.
Gazete okumuyorum aylardır, allahın günü adam öldürmekten yargılanıyor birileri.
Amerika çok duygusallaşıyorum **Wobblyler** düşünce aklıma.
Amerika komünisttim ben ufaklığın tekiydin pişman filan değilim.
Şimdi marihuana tüttürüyorum her fırsatta.
Günlerce hiç çıkmadan oturuyorum evimde, bakışlarım çakılı kenefteki güllere.
Ne vakit **Çin Mahallesi**'ne gitsem kafayı bulup iyice yatamıyorum kimselerle.
Kafam yattı verdim kararı bi bela çıkacak bu işte.
Sen beni bi görmeliydin **Marx** okurken.
Ruhçözümcüm hiç bi bokun yok diyor.
İyi yahu, okumayacağım **Rabbin Duası**'nı.
Gizemli görülerim var, acunsal titreşimlerim alt tarafı.
Amerika sana **Max Amcam Rusya**'dan geldikten sonra ona neler yaptığını anlatmadım daha.
Sesleniyorum sana.
Duygusal yaşamının **Time** dergisince yönetilmesine izin verecek misin?
Kafayı taktım şu **Time**'a.
Her hafta okuyorum valla.
Ne vakit köşedeki şekercinin ordan sıvışayım desem kapağı dik dik bakıyor bana.
Onu **Berkeley Halk Kitaplığı**'nın bodrum katında okuyorum.
Hep sorumluluktan söz ediyor bana. İş adamları ciddi.
Film yapımcıları ciddi. Herkes pek ciddi benden başka.
Tamam durumu çaktım ben **Amerika**'yım.
Demek kendi kendime konuşuyorum yine.

Asya ayaklanıyor bana karşı.
Bi çekik gözlünün şansı bile yok bende.
İyisi mi ulusal kaynaklarım üzerine düşünmeli.
Ulusal kaynaklarım işte, iki sarma marihuana milyonlarca cinsel organ cuuuv saatte 1400 mille uçuşa geçen basılmaz özel bir yazın ve yirmi beş bin timarhane.
Ne tutukevlerimden ne beş yüz güneş ışığı altında saksılarımda yaşayan tüm ayrıcalıklardan yoksun milyonlardan söz açmadım şunun şurasında.
Fransa'nın keranelerini ortadan kaldırdım, şimdi sıra Tanca'da.
Gerçi Katoliksem de gönlüm Başkan olmakta.
Amerika kutsal bi yakarı nasıl yazayım senin bu dangalak havanda?
Henry Ford gibi peşini bırakmayacağım ben de onun otomobilleri kadar kendine özgü dörtlüklerimin her biri üstelik hepsi ayrı cinsiyette böylelikle.
Amerika tanesi 2500 dolardan dörtlükleri okutacağım sana eski Dörtlükten 500 kafa inerim tabii
Amerika sal gitsin **Tom Mooney**
Amerika kurtar **İspanyol** Cumhuriyetçileri'ni
Amerika Sacco'yla **Vanzetti** ölmemeli
Amerika Scottsboro bebeleriyim ben.
Amerika yedi yaşımdayken Komünist Hücre toplantılarına götürdü beni anacağım bize leblebi satarlardı bi bilete tam bi avuç bi bilet beş sentti konuşmalarsa parasız herkes melek gibiydi ve pek duygusaldı işçiler konusunda içtenlik doluydu herşey partinin 1835'te ne kadar kıyak olduğunu bilemezsin **Scott Nearing** koca ihtiyarın tekiydi gerçek bi insan **Bloor Ana** ipek grevcileri için **Ewig-Weibliche** ağlatmıştı beni orta yerde Yidiş dilinde söylevler veren **Israel Amter**'i görmüştüm bi keresinde. Hepsi birer casustu herhalde.
Amerika doğrusu gitmek istemiyorsun savaşa.
Amerika o hıyar **Rusların** yüzünden.
O **Ruslar** o **Ruslar** ve o **Çinliler**. Hele o **Ruslar**.
Rusya çiğ çiğ yemek istiyor bizi. Erk manyağı **Rusya**. Garajlarımızdan çıkarıp almak istiyor otomobillerimizi.
O istemek **Chicago**'yu almak. Gereksinmek Kızıl bi **Reader's Digest**'a. O istemek otomobil fabrikalarımız olmak **Sibirya**'da. Dev bürokrasisi işletmek benzin istasyonlarımızı.
Bu iyi olmamak. Uuh. O zorlamak Kızılderilileri okuma öğrenmek diye. Gereksinmek koca kara zenciler. Vay. Çalıştırmak hepimizi günde on altı saat. İmdat.
Amerika bu çok ciddi bi durum yahu.
Amerika edindiğim izlenim bu şöyle bi seyredip televizyonu.
Amerika doğru mu bu?
Orduya katılmak istemiyorum doğrusu, ne de hassas parça fabrikalarında torna başında olmak, hem miyobum hem de hafiften kontak.
Amerika al ya ibne omzumu veriyom çarka.

cezmier@leman.com.tr

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

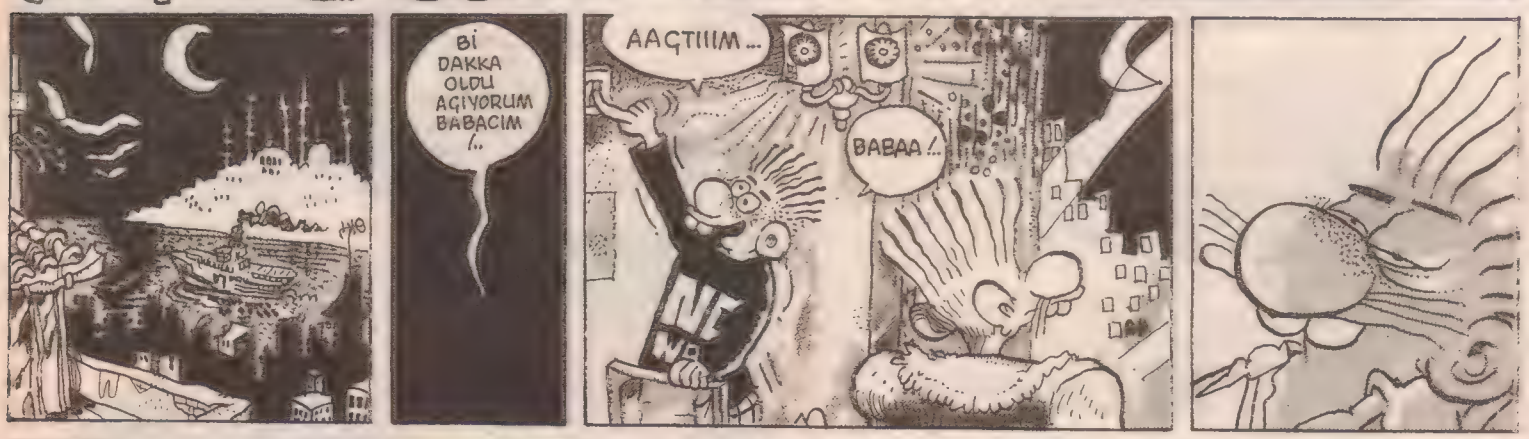

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Kız arkadaşımla saçma sapan bir nedenle çıkan anlamsız bir tartışma içinde küskün küskün, Osmanbey'den Harbiye'ye doğru karlı, buz gibi havada paltolara, kaşkollara sarınmış bir halde yürüyorduk. Birden yüzümün yirmi santim önünden **"fışşşkk"** diye bir efektle birşey geçti, ödüm yüreğim patladı. Nedir bu, diye panik içinde bakınırken Bruce Lee gibi bir karate hareketiyle yumruk biçiminde önümden geçen çıplak bir kol olduğunu farkettim.. O soğukta kolları kesik atletle gezen **fışşşk** nidalarıyla etrafa yumruklar savuran birinin çıplak kolu... Kafasında da Rambo gibi bir bant bağlıydı. Oldukça da zayıf ve kısaboylu bu şahıs bu halde önümden geçti ve ucuz kungfu filmleri şeklindeki görüntüsüyle kaldırımların üzerinden sıçrayarak karların arasında kayboldu gitti.. Yoğun tipinin görüşü engellemesi onun hızıyla birleşince gözden kaybolması daha da hızlı oldu. Ardından bile bakakalamadım...

Bu arada normal bir insanken bu deli gibi adamlar yüzünden iyiden iyiye delirdik yahu. Paranoyağın önde gideni olduk...

Galata'nın yokuşlarında, binalardan binalara asılı rengarenk çamaşırların asılı olduğu ara sokaklarda yürüyoruz. Yine böyle karşıdan karşıya çamaşır asılı bir binanın önüne geldik. Fakat ilginçtir, bu binanın karşısına çamaşır ipini bağlayacakları bir ev denk gelmemiş. İhtişamlı bir kilise var ve çamaşır ipini bu kilisenin bahçesindeki bir ağaca bağlamışlar. Kiliseye doğru giden bu çamaşırların hepsi de hemen hemen aynı boyda bir sürü rengarenk küçük çocuk kıyafeti. Dayanamayıp ordaki komşulardan birine sordum. Dört çocuklu bir aileymiş. Biraz uzaklaşıp yokuşun aşağısından bakınca gerçekten ilginç görünüyor, çamaşırlar, neogotik çan kulesi ve mini mini pantolonlar, kazaklar. Bu yalnızca İstanbul'a özgü bir görüntüdür. Merak ediyorum kilisenin başrahibi ne düşünüyor bu konuda, çamaşır asanlarla papaz oluyor mudur acaba? Bu görüntü AB'ye olan bağlanımızı andırıyor sanki biraz...

Zincirli Mantar

Telaş içinde bir akşam vakti. Havanın soğuk olmasına rağmen Çağçağ'la Galatasaray-Tünel civarında gözlerden uzak küçük bir kafenin önünde dışarda oturmuş salep içiyorduk. Detaylardan yorgun bir halde düz duvarlara bakmak suretiyle büyük bir gayretle kafamızı dinlendirmeye çalışıyorduk. Oturduğumuz kafenin sokağı çıkmaz bir sokak olduğu için pek gelen geçen olmazdı. Bu da herhangi bir atraksiyon olmayacağı anlamına geliyordu. Dolayısıyla her konuda direkt daimi otomatik kritiğe alışmış beynimiz bir nebze rahat edecekti. Sokak çıkmaz yol olduğu gibi, yolun girişi de araba girmesin diye üç adet beton mantarla kapatılmıştı. Araba da geçmeyecek oh ne ala demeye kalmadan ilk yudum salebimizde çıkmaz yola doğru ısrarla gelen araba farları bizi pürnur içinde tepeden tırnağa tavşan gibi şöyle bir aydınlattı. **"Heh hoh hoh şuna bak çıkmaz yola girmeye çalışıyo. Üstelik de önünde üç tane beton mantar var, şimdi dıngılacak"** derken, arabanın şoförü beton mantarlar önüne gelinde durdu, arabadan indi ve ortadaki mantarın dibinde bişeyler yaptı. Sonra bu iri mantarı kenara çekti. Arabaya binip sokağa girdi. Az sonra geri dönüp mantarı yerine koydu ve kilitler gibi bir hareket yaptı. Daha sonra da uzaktan uzağa Çağçağ'la göz göze gelip **"Naber Çağçağ"** demez mi?. Bir de üstüne üstlük Çağçağ'ın bir arkadaşı çıktı. Çağçağ'ın bu durum karşısındaki merakını anlayıp hemen ayaküstü giderdi.. Meğer, bu çıkmaz sokakta oturduğu için, buna böyle bir ayrıcalık tanımışlar. Çıkmaz yolun başına koydukları beton mantarlardan ortadakini beton değilde demirden yapmışlar, altına da zincire bağlı koca bir kilit takmışlar. Anahtarı da kale kapısı gibi buna vermişler. Kilidi açıp giriyor, sonra da hemen kilitliyor bu oynar başlıklı girilmez mantarını. Bir ani dumura da ahbabımız tarafından uğrayarak donduk kaldık. Daha sonra dumur mahalini yakından incelemek üzere girilmez olupta girilebilen bu enteresan düzeneğe gittik baktık ve zincirli mantarı görünce bir kez daha anladık bize kafaca dinlenmenin haram olduğunu...

DUMUR DETAYLARI 2

GAZETE BAYİLERİ VE KİTAPÇILARDA

bezginbekir@leman.com.tr

KÜL

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkan Raman

YOLUMUZ AZ KALDI ABECİM! ŞU TEPEYİ GEÇTİKTEN SONRA IRAKLILARIN GİRİŞ YAPTIĞI YERİ GÖSTERECEM!

34 A 8121

ARADAN ONİKİ YIL GEÇMESİNE RAĞMEN DÜN GİBİ HATIRLIYORUM:

HEPİMİZ İNSANIZ ABE.. GÖZ, GÖRDÜĞÜ O MANZARALARI NASIL UNUTUR?..

RESMEN MAHŞER YERİNE DÖNMÜŞTÜ BURASI O ZAMAN!

KADIN-ERKEK, GENÇ-YAŞLI; HAYATIM BOYUNCA BU KADAR ÇARESİZ İNSANI BİR-ARADA GÖRMEMİŞTİM!

ABE BAKIN! TÜRKİYE'YE GEÇİŞ YAPTIKLARI KÖPRİ!

ARACI BURADA İSTOP ETTİREBİLİRSİNİZ!

BU?...

EVET ABECİĞİM; DOĞRU TAHMİN ETTİN, ONLARDAN KALMA O DA!

Bir çoklarının ayak izi bile duruyor halen.. Onlar burdan tahliye edildikleri sonra kimse bişeye elini sürmedi...

BU TEPENİN BERİSİ IRAK SINIRIDIR, SIĞINMACILAR BURADAN İNDİLER...

?!!

EĞER GÖZLERİM BENİ YANILTMIYORSA BUNLAR DA IRAKLI VE BU TARAFA GELİYORLAR!

HE VALLAHİ ABE; GELİYORLAR YİNE!

KURO NAA... NAA! EZ PENAH NİNİM, NAA!-

Bİ DAKKA ABE! SIĞINMACI OLMADIKLARINI SÖYLÜYORLAR?

SOR BAKALIM; O ZAMAN NİÇİN GELMİŞLER?

MA TÛ PENAH NÎ'NIN BU ÇÊ HATÎN LEREXE?

EZ MIR. MIR.. MIR... MUMU MU MIR. MU MU...

MADEM Kİ KOMŞU KOMŞUNUN KÜLÜNE MUHTAÇTIR; O ZAMAN BİZ DE OLASI BİR IRAK SALDIRISINA KARŞI TÜRKİYE'DE KALKAN GÖREVİ GÖRMEK İSTİYORUZ DİYORLAR...

BÜLÜ

Aksam Gazetesi

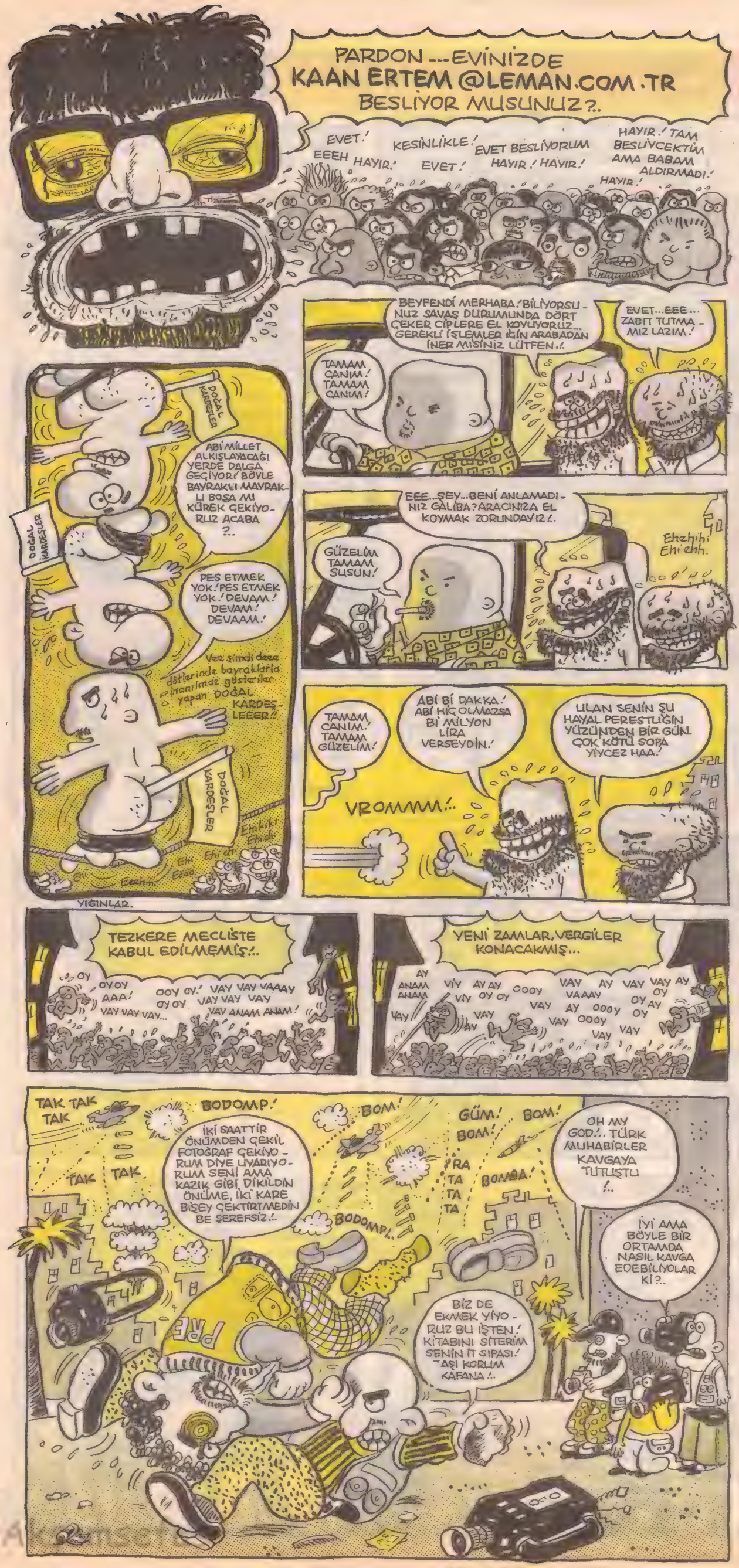
PARDON ... EVİNİZDE KAAN ERTEM @LEMAN.COM.TR BESLİYOR MUSUNUZ?..
EVET! EEEH HAYIR! KESİNLİKLE! EVET! EVET BESLİYORUM HAYIR! HAYIR! HAYIR! TAM BESLİYECEKTİM AMA BABAM ALDIRMADI! HAYIR!
BEYFENDİ MERHABA! BİLİYORSUNUZ SAVAŞ DURUMUNDA DÖRT ÇEKER CİPLERE EL KOYUYORUZ... GEREKLİ İŞLEMLER İÇİN ARABADAN İNER MİSİNİZ LÜTFEN..!
TAMAM CANIM! TAMAM CANIM!
EVET...EEE... ZABIT TUTMAMIZ LAZIM!
DOĞAL KARDEŞLER
ABİ MİLLET ALKIŞLAYACAĞI YERDE DALGA GEÇİYOR! BÖYLE BAYRAKLI MAYRAKLI BOŞA MI KÜREK ÇEKİYORUZ ACABA ?..
PES ETMEK YOK! PES ETMEK YOK! DEVAM! DEVAM! DEVAAM!
Vee şimdi deee dötlerinde bayraklarla inanılmaz gösteriler yapan DOĞAL KARDEŞLEEER!!
YIĞINLAR.
EEE...ŞEY...BENİ ANLAMADINIZ GALİBA? ARACINIZA EL KOYMAK ZORUNDAYIZ!..
GÜZELİM TAMAM SUSUN!
Ehehihi Ehi ehh.
TAMAM CANIM! TAMAM GÜZELİM!
ABİ Bİ DAKKA! ABİ HİÇ OLMAZSA Bİ MİLYON LİRA VERSEYDİN!
ULAN SENİN ŞU HAYAL PERESTLİĞİN YÜZÜNDEN BİR GÜN ÇOK KÖTÜ SOPA YİYECEZ HAA!
VROMMM!..
TEZKERE MECLİSTE KABUL EDİLMEMİŞ!..
OY OYOY AAA! OOY OY! OY OY VAY VAY VAAAY VAY VAY VAY VAY VAY VAY ANAM ANAM!
YENİ ZAMLAR, VERGİLER KONACAKMIŞ...
AY ANAM ANAM VİY VİY AY AY OY OY OOOY VAY VAY VAAAY AY OOOY VAY VAY VAY VAY AY OY OY AY OY VAY
TAK TAK TAK
BODOMP!
İKİ SAATTİR ÖNÜMDEN ÇEKİL FOTOĞRAF ÇEKİYORUM DİYE UYARIYORUM SENİ AMA KAZIK GİBİ DİKİLDİN ÖNÜME, İKİ KARE BİŞEY ÇEKTİRTMEDİN BE ŞEREFSİZ!..
BOM! GÜM! BOM! BOM! RA TA TA TA BOMBA!
BODOMP!..
OH MY GOD!.. TÜRK MUHABİRLER KAVGAYA TUTUŞTU!..
İYİ AMA BÖYLE BİR ORTAMDA NASIL KAVGA EDEBİLİYOLAR Kİ?..
BİZ DE EKMEK YİYORUZ BU İŞTEN! KİTABINI SİTERİM SENİN İT SIPASI! TAŞI KORUM KAFANA!..

Feyzi Leman
feyzi@leman.com.tr
ÇOK KORKUYORUM ... YA YAVRUMUZ HİPERAKTİF'SE ?...
AMAAN, OLSA N'OLACAK SANKİ ?...
MAALESEF SENİNLE EVLENEMEM HAYATIM ... BENDE "SİMETRİ HASTALIĞI" VAR !...
OHOO, BU GİDİŞLE SEN EVDE KALIRSIN ...
HEY AHBAP, BANA RUHUNU SATAR MISIN ?
BUYRUN, CD'YE KAYDETTİM ... YALNIZ UYGUN BİR PROGRAMLA AÇMANIZ LAZIM ...

ORTADOĞU'YU GEZELİM GÖRELİM

Nihat Genç

AKP'ye sonsuz teşekkürler. Bizi mutlu ettiler. Allah da onları mutlu etsin. AKP birgünde Türk halkının sevgilisi oldu.

Demokrasi denilen, yüzyıldır konuştuğumuz ama hiç tadmadığımız o şey, geçtiğimiz hafta, yüzünü birazcık gösterdi bize.. Ülkemize neşe saçtı. Gerçekten güneş gibi doğdu.. Yüzünü birazcık gösterince demokrasi Türk halkı sevinçten deliye döndü. Bütün siyasi partiler bundan ders çıkartsın.. Demokrasi işte böyle, tadından yenmez birşey, Türk halkı yıllar var ilk defa kendini gururlu, onurlu, buldu. Dudaklarımıza yıllar var ilk defa bir siyasi tebessüm yerleşti.

Biz, bu demokrasiyi hayatımız boyu böyle birkaç defacık tanıdık.. Tek bir gün.. Siz bunu bir de gün boyu, yıllar boyu düşünün. Yoluna adımızı, canımızı koyduğumuz işte bu köftehor... İşte böyle birşey. Şimdi malı gördünüz. Böyle parlak bir kumaş. Böyle derin bir mutluluk. İşte buna demokrasi diyorlarmış ağbiler, amcalar.. İşte bundan istiyoruz, bir daha, bir daha.. Bunun için ömür boyu çalışmamız, didinmemiz, mücadele etmemiz gerekiyor.. Olsun.. Bir ancık görününce bütün hayatımızın yorgunluğunu alıyor işte... Aldı işte...

İstediğimiz, bu kadarcıktı...

Köftehor, sarhoş etti bizi, tadı damağımızda kaldı, dudaklarımız şimdiden ne çabuk susadı, bir daha, bir daha bir daha...

Teşekkürler AKP, sen böyle devam edip, halkın sesini dinle, ben de eşek değilim, ben de dinimin kurallarına uyar, bayrama kadar küfretmem, bu köşede!..

11 Eylül terör saldırısı olduğunda Türk basınının güzide başyazarı Ertuğrul Özkök, "teröre karşıyım, ama..." diye bir yazı yazıp, hem ama'cılara giydirdi, hem ama lafını şöhret yaptı. Yani, ama, mama, yok, dedi.. Muhterem yazarımız, iki aydır savaşla ilgili yazılar yazıyor, yazıların hepsi "savaşa karşıyım, ama..." ... Hayrola! Hani, ama-mama yoktu. Nedir iki aydır, sütununda "ama"dan geçilmiyor! Bunca yazar tanıdınız, bu kadar tutarsız biriyle karşılaştınız mı?

Bir psikolojik rahatsızlığımdan ve gözlemimden sözetmek istiyorum. Ne zaman TV'de dış politika yorumcularını dinlesem hayran kalıyorum. Allah'ım bu insanlar ne kadar sakin. Ne kadar efendi. Neden ben onlar gibi olamıyorum. Nefretle, bağırıp çağırıyorum. Baksana, adamlar nasıl kibar. Düzgün, tane tane konuşurlar, hiç kımıldamazlar, mimikleri hiç oynamaz.. Diye, hayıflanır dururdum.

İşin gerçeğini teskere meclisten geçince öğrendim. Taha Akyol, Sami Kohen, bir yığın yorumcu bir hışımla TV'ye fırladı, nasıl bağırıp küfrediyorlar.. "Felaket, felaket, artık neler olacağını siz düşünün" diye tehditler.. "Siz görürsünüz, ha, öyle mi?" gibi üsluplar.. Şaşırıp kaldım. Birden bana benzediler. Nasıl ağızlarını bozdular. Köpürüp duruyor, yerlerinde duramıyorlar, hakaret, tehdit, şantaj!..

Anladım ki, bizim kırkyıldır hergün çektiğimize, beyefendiler bir defacık dayanamadı. Şöyle, teskere benzeri bir kaç karşı siyasi çıkışla karşılaşsalar demek, yer yerinden oynayacak. Kravatı, mıravatı söküp, yaka paça, tekme tokat ekrana fırlayacaklar.

Doğrusu bu sinirli, öfkeli hareketleri yakıştıramadım. Modern olmalı insan, uygar olmalı. Üstelik dış politika daha bir zerafet ister. Bu kadar kabadayı üslup, yakışık almıyor.

Sakin olun.. İncirlik Üssü duruyor, istediği gibi inip kalkıyorlar zaten. Biz oraları çoktan geçtik, teskereyle, kulağımızın arkasını kurtarmaya çalışıyoruz.

Osmanlı imparatorluğunun parçalanmasıyla, tarihçilerin çokça dile getirdiği bir espriyle, yoldan geçen şeyhlere dahi bir krallık verildi. 1930'lu yıllarda Suudi'yi kuran Suud, götümü silecek taşım yok, diyordu, Kuveyt'i yüzyıldır idare eden El Sabah ailesinin dedelerinin kardeşini on Osmanlı akçesine, hatta, bir kılıcın tamir parasına öldürdüğü söyleniyor, El Sabah şimdi, Amerika'nın en büyük yabancı yatırımcısı.. Ortadoğu'daki şeyhlikten krallığa ve monarşiye geçmiş bu sonradan görmüş zenginlerin en büyük düşmanı BAAS'dı. 1945'den sonra İngiliz ve Fransızlar'ın dünya siyasetindeki eski gücü zayfladı, ABD ve Sovyetler yeni güçler olarak tarih sahnesine fırladı...

Baas, yeniden doğuş demek. 1943 yılında Suriye'nin başkenti Şam'da iki öğretmen tarafından kuruldu, fikir babası Mişel Eflak. Baas ideolojisi 1950'den 1980'e kadar Ortadoğu topraklarının en büyük siyasi heyecanı olacak Arap milliyetçiliğiyle sosyalizmi birleştirir. Baas'ın hedefi: Arap Birliği'dir. Baas demek aynı zamanda, Araplar Tek devlet, demektir. Suriye ve Mısır ve Irak'ta Baas partileri darbeci subaylarla kuruldu ve defalarca "tek devlet" girişiminde bulunuldu. Kalkınmacıydılar, laiktiler, aşırı islama karşıydılar. Baas'ın üç sloganı!.. Özgürlük, birlik, sosyalizm. Suudi kral Faysal, sonra Fahd, Baas'dan kıllandı... 1950'li yılların en büyük siyasi çatışması, monarşik krallarla baasçılar arasındaydi. Bir tarafta para, diğer tarafta sosyalist birlik heyecanı. Bu siyasi tartışma günümüze kadar uzar. Ve Ortadoğu topraklarının en büyük siyasi çatışmasının kaynağını oluşturur: Zenginler ve yoksullar. Yoksul Araplar'la zengin Araplar'ın çatışması Ortadoğu topraklarının en derin siyasi trajedisidir!.

Baas'ın büyük lideri Cemal Abdülnasır, 1952'de Kral Faruk'u Mısır'da darbeyle indirdi. Büyük Arap birliği davasının ulusal kahramanı oldu. Arap topraklarında hiçbir siyasetçi Nasır kadar sevilmedi. Araplar'ın yüzlerce yıl beklediği büyük lider oydu. Nasır, her darbeci subayın hayalini yaptı, ilk işi "millileştirmek".. Petrolü millileştiren hemen her subay "asıldı, yokedildi", İran'ın efsanevi başbakanı Musaddık gibi. Nasır, Süveyş'ten İngilizler'i kovdu. Bölgede İngiliz, Fransız sömürgesinin tarihi geçmişi, birikimi çok fazla. Baas, milliyetçi-sosyalizmiyle Arapları ayağa kaldırdı, 1948'de İsrail'in kurulmasıyla başlayan savaşta bir avuç İsrailli karşısında ezilmişlerdi, şimdi, diriliyorlardı, Baas, "diriliş" demek.

Nasır, şimdi dahi kimsenin hayal edemeyeceği Assuan barajına başladı. Bir zamanlar kendisinin de içinde olduğu "müslüman kardeşler" (ihvanı müslim) hareketinin onbinlerce üyesini hapse attı. Sonraki yıllarda dünyada yükselen İslami hareketin en büyük manevi ismi Seyyid Kutup'u idam etti. Böylelikle Ortadoğu topraklarında ikinci büyük çatışma alanı ortaya çıktı: Baasçılarla-İslamcılar! İç politikadaki sertliği Nasır hayranlarında hayal kırıklığı yarattı.

Ve en büyük hayal kırıklığı 1967'de, İsrail'in üç ülkeye birden, Suriye, Ürdün, Mısır'a saldırıp Sina'yı, Golon tepelerini almasıyla yaşandı. 1967 İsrail-Arap savaşı arap dünyasında dönüm noktasıdır. Arap Birliği tamamen çöktü. Araplar'ın kendine güveni kalmadı. 1970'de Nasır'ın ölümünden sonra Enver Sedat ülkeden Rus danışmanları kovup küçük bir toprak kazandı. İsrail'e karşı sonra bildiğiniz Camp David andlaşmasına oturdu. Böylelikle Arap Birliği'nde üçüncü büyük bir siyasal çatışma konusu belirdi: İsrail'i tanımak! Mısır İsrail'i tanıdığı için affedilmedi!

Baas'ın Irak kolu 1968'in 17 Temmuz'unda Irak tarihinin en büyük sayfasını açtı. Abdülkerim Kasım 1958'de II.Faysal'ı devirip cumhuriyet kurmuştu, bu cumhuriyet Saddam'ın da genç bir subay olarak içinde bulunduğu bir çok darbeyle 1968'e kadar geldi. Bugünkü Saddam'ın başkan yardımcısı olacağı büyük Irak devrimi 17 Temmuz. İnanılmaz şeyler yaptılar. 1968-1980 arasında devrim konseyinin kalkınma ve özgürlük hareketleri dünyanın hiçbir ülkesinde bu kadar başarılı, hızlı olamamıştır. İşçi emeklilik yasası çıktı, petrol millileşti, onlarca üniversite açıldı, halk okulları kuruldu, halk ordusu kuruldu, kadınlar askere alındı, okuma yazma seferberliği başladı, mesela, bu merkezlerin sayısı 255'den 26.790'a çıkarıldı. Kadın hakları, tarım, sulama, kimya, makine, endüstri, topyekün bir kalkınma. Ayrıca Kürtler'e kuzeyde otonomi. Ayrıca ülkedeki bütün mezhep, ırk, siyasi heyecanlar parlamentoda temsil edildi.

Baas hızla emperyalist petrol şirketleriyle savaşa girişti.. Ve dünyanın neresinde olursa olsun milli hareketlere güç vermeye başladı. 1979'da Saddam darbeyle iktidarı ele aldıktan bir sene sonra, tüm Ortadoğu'yu kana bulayacak on yıl süren İran-Irak savaşı başladı.

İran İslam devrimiyle bölgede yeni bir çatışma alanı daha çıktı. Arap gençliği içinden İran İslam devrimine sıcak bakanlar çoğalıyordu, devrim ihracat ediliyordu. İran, acemdi, şiiydi.. Tüm Araplar'ın Açemler ve şiilerle tarihten kalan bir hesaplaşması hep vardı.

Fransızlar'ın bölgeden çekilmesiyle bir dizi darbeyle yönetilen Suriye, Baas fikirlerinin yeşerdiği yerdi. Hafız El Esad bugünkü Beşar'ın babası, 1970'de iktidarı ele geçirdi. Müslüman kardeşler hareketi Suriye'nin de en büyük muhalif hareketiydi. İsrail'le Suriye sıcak çatışma içinde, İsrail 67 savaşında Suriye'den Golon tepelerini kopardı, bu önemli su bölgesi hala İsrail'in elinde. Mısır 67 savaşından sonra onurunu kurtarmak için İsrail'e Kipur savaşıyla saldırdığında, Suriye Mısır'ın yanındaydı. 1983 yılında İsrail'le çatışmalar doruk noktasına çıktı. İsrail Esad'ın gözünü korkutur. Suriye, ayrıca Fransızlar'ın 1920'de suni olarak kendi toprak parçasından kurduğunu düşündüğü Lübnan'ı hiç hazzetmez. Irak'da kendi toprağı, bir kaymakamlığı olduğu düşündüğü Kuveyt'i hiç hazzetmezdi. Suriye Lübnan'a hangi niyetle saldırdıysa, Irak'ta Kuveyt'e aynı niyetle saldırdı. İkisi de hezimete uğrar.

Suriye Baas tarihinin dönüm noktası, İran-ırak savaşı. Bir zamanlar tek devlet girişimiyle birleşmeyi düşündüğü, andlaşmalar imzaladığı Irak'a karşı, İran'ın Humeynisi yanında yer aldı. Böylelikle ortadoğuya bir çatışma alanı daha çıkar! Irak'da Saddam ve Suriye'de Esad, az demokrasiyle çok kalkınma prensibiyle Baas ideolojisinden uzaklaşıp, diktatörleşirler. Mısır ise ABD yardımlarıyla ayakta durur.

67 savaşından sonra Filistinli mülteciler Ürdün'e sığınır. Ürdün'ün başında kral Hüseyin, kaypak, kurnaz politikalarıyla hem ingilizlerle hem Araplar'la iyi geçinmeye çalışır. Ürdün'de iç karışıklıklar meydana gelir. Tarihe kara Eylül diye geçen 1970'de Filistinliler'i kanlı bir şekilde ülkeden çıkartır. Filistinliler'in bir Arap ülkesinden kovulması Arap dünyasının çöküşünün başlangıcı olur. Sürgündeki Filistin ağır yara alır. Bugüne kadar Filistin'den dünyaya bir milyon Filistinli'nin göçtüğü sanılıyor. Ve Filistinliler kendilerini Lübnan'da bulur.

Lübnan, Suriye'nin kendi toprağı kabul ettiği, dürziler, hristiyanlar, ortadoks rumlar, şiiler, bir yığın mezhebin yaşadığı karmaşık bir etnik yapıda ülke. Filistinliler Lübnan'a yerleşip İsrail'e karşı burayı üs edinir. İsrail saldırılarına buradan cevap verir. Lübnan ortadoğunun İsviçresi'ydi. 1975-1982 arası dünya tarihinin en sert çatışmalarının yaşandığı merkez olur, bir savaş, iç savaş labaratuvarı. Ev, ev, sokak sokak bu çatışmalar insanlığın aklını bozacak trajedilere ulaşır. 145 bin ölü, 200 bin yaralı. Lübnan'daki iç savaş dünya haber merkezlerince yıllarca ilk sırayı korudu. Hergün ilk haber Lübnan'dı. Lübnan savaşı insanoğlunun sinir sistemini, barış umutlarını, birarada yaşamı bütünüyle bozdu. 1982'de İsrail Lübnan'ı işgal eder. Filistinliler'i bölgeden çıkarır. Bugün dahi Suriye Lübnan'dan vazgeçmiş değil. Filistinliler bir kez daha ortada kalır. Aynı günlerde İsrail Sabra ve Şatilla katliamıyla vahşet tarihinde bir sayfa açar. Arafat Tunus'a sığınır. FKÖ'nün merkezini Trablusşam'a kurar, bir yıl sonra bu merkez de İsrail tarafından bombalanır. Merkezleri yurtlan, gittiği, sığındığı yerler, her yer karmaşıklaşmış, arap saçına dönmüştür. 1987'de Filistinli çocuklar kendi sokaklarına giren İsrail askerlerini taşlamaya başlar. Bu, 1. intifada hareketi, intifada, bulunduğu, ikamet ettiği yeri savunma anlamına geliyor. Silahla, arap zenginlerle, sert militan örgütlerle onurunu kurtaramayan, gittikleri Ürdün ve Lübnan'dan kanlı bir şekilde çıkartılan Filistin hareketi bu intifada taşlarıyla hayat bulur..

Bizim gençlik yıllarımızda radyolardan en çok duyduğumuz isim "falanjistlerdi", hristiyanların vurucu gücü.. Hristiyan milliyetçisi de denirdi. Ve daha ilk gençlik yıllarımızda Beyrut'tan "paris" gibi bahsedilirdi.. Beyrut ve Lübnan ortadoğunun İsviçre'siydi..

Ortadoğudaki siyasi yapıların hep bir "İsviçre" takıntısı vardır. Beyrut, gerçekten vur patlasın çat oynasın'ın başşehriydi, ajan filmlerinin gizemli başşehri. İşte bu İsviçre 145 bin ölü verdi... İkinci İsviçre takıntısı İsrail'indir, İsrail'in İsviçre takıntısı hergün intihar komandolarıyla tek gün huzur bulamıyor. Üçüncü İsviçre takıntısı Mesut Barzani'nindir. İsviçre gibi dağlık arazide yaşarlar. Kerkük-Musul petrolü ötesinde kendi topraklarında büyük madenler petroller olduğunu düşünürler. Kerkük-Musul sadece petrol değil, maden olarak da çok zengindir, yağmur yağdığında topraktan civa akar. Mesut Barzani petrolden gelecek paralarla burada bir İsviçre kuracaklan hayaliyle yaşamakta! Diğer İsviçre takıntısı Kuveyt'indir, Kuveyt, İsviçre'yi de geçmiştir..

Irak Osmanlı'dan kalma Kuveyt'i bir küçük kasabası olarak görür. Kuveyt diye ayrı bir devlet kabul etmez. Bu yüzden Kuveyt'in ilk işgali 1961'de Irak'lı general Kasım tarafından, ingilizler'in baskısıyla çıkartılır. İkinci Kuveyt işgali yine Irak'tan gelir. Sebep yine aynıdır, sınır andlaşmazlıkları ve ülkede hak iddiası. Ama asıl sebep, Irak, İran'la tüm Arap dünyasının şerefi üzerine savaşırken Kuveyt'in yeterli destek vermemesi. Aslında Kuveyt Irak'ı maddi olarak fazlasıyla destekledi. Ancak Irak, savaş sırasında petrol fiyatlarıyla oynayarak Kuveyt'in kendisine zarar verdiğini ve sınırdaki kendi petrollerini çıkardığını iddia etti ve Kuveyt'e birinci körfez savaşını başlatan savaşı başlattı.

Arap dünyasının iki büyük finansörü, biri Kuveyt ve başta Suudi Arabistan. Kuveyt'in dünya petrol piyasasında gücü ve Amerika'daki yatırımları, hisseleri, şirketleri gözönüne alındığında, inanılmaz bir para-piyasa-şirket devleti olduğunu görürüz. Kuveyt'i yüzyıldır El Sabah ailesi yönetir. El Sabah ailesinin tüm fertlerinin özel okulları, hizmetçileri vardır. Dünya tarihinde masallarda dahi rastlanmayacak büyük bir zenginlik, şatafat içindedirler. Ve El Sabah ailesi, devletin yerine geçen bu büyük "finans yönetimine" çok fazlasıyla dikkat etmekte. Bu finans yönetimi, Kuveyt'in petrol ve finans dünyasındaki çalımları Irak'ı usandırmıştır. Kendisi İran cephelerinde yüzbinlerce şehid verip, kalkınması, ekonomisi sıfır noktasına düşerken, avuç kadar Kuveyt'in para cinlikleriyle Irak'ı zor duruma düşürmesi, yardım etmemesi, yardım etse dahi, bu yardımları büyük faizli borç hanelerine yazdırması, Irak'ı delirtip, Kuveyt'e saldırtmıştır!.

Gelelim Suudlar'a.. Kurucu kral Abdülaziz 1953'de ölür, yerine oğlu Suud geçer. Suud'dan sonra Faysal, sonra Fahd. Faysal'ın emriyle dünyadaki İslami organizasyonlar desteklenir. Faysal ve Fahd bir nevi İslami kültürün finansörü olur. İslam konferansını onlar tertip eder. Londra ve Paris camileri gibi birçok vakfı, derneği, kurumu maddi olarak destekler. Rabıta gibi kurumlar vasıtasıyla bir nevi para akıtarak Araplar'ın büyük ağbiliğine soyunurlar. Laik ve sosyalist fikirlerden hiç hoşlanmadıkları için 60'lı yıllarda Araplar'ı heyecanlandıran Baas rejimleriyle çatışır. Bu rejimlerin arkasındaki Sovyetler'den nefret eder. Sovyetler Afganistan'ı işgal edince, Afganistan'a büyük maddi destek verir. Bir yorum olarak söyleyelim, Afgan direnişi tüm İslami dünyada heyecan yaratır, buradaki siyasi liderler kahramanlaştırılır, Afganistan'daki İslami hareketler İslamcı hareketin yıldızları olur, işte, bunun finansörü Suudi Arabistan. Suudlar Amerika'nın yanındadır ve sert islami hareketlere para yağdırır. Sert islami hareketlerin tüm Arap davasının önüne geçmesinde bu yardımlar gözardı edilmemeli.

Devamı 15. Sayfada

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

harala gürele

daral@leman.com.tr

ESKİMO GELENEĞİNE GÖRE EVE GELEN MİSAFİRE EVİN BEYİ KARISINI İKRAM EDERMİŞ... MİNİ TEST: ⊙ TİKSİNİRİM ⊙ OLMAZ OLSUN BÖYLE TİYNİYETSİZ MİLLET DERİM ⊙ HOŞ GÖRÜRÜM ...sonuç aşağıda

POLİTİKIL KORREKT HESAABI...

KONT DRAKULA TRANSİLVANYA'DAN DEĞİL DE YEMEN İLLERİNDEN OLAYDI...

TEST SONUCU: TİKSİNİRİM DİYENLER..SİZLER ÇOĞUNLUK OLABİLİRSİNİZ AMA OLGUNLAŞMASI BİR HAYLİ ZAMAN ALACAK İNSAN TÜRÜSÜNÜZ..GAYRET..OLMAZ OLSUN BÖYLE TİYNİYETSİZ MİLLET DİYENLER..IRKÇISINIZ AMA MARAZİ DEĞİLSİNİZ...DÜZELME İHTİMALİNİZ VAR. HOŞ GÖRÜRÜM DİYENLER: İŞTE GELENEKLERE VE KÜLTÜRLERE SAYGILI OLGUNLAŞMIŞ BİR İNSAN TÜRÜ..TEBRİK EDİLDİNİZ...

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Birdenbire oldu elbette.. Aniden.. Hiç farkına varamadım.. Birkaç dakika önce gayet iyiydim halbuki.. Sonra, öyle korktum ki; ne oluyor ama dedim, neden böyle apansızın? Fakat anladım! Ve o daha da beterdi sanki: Anlamak, hiçbirşeyi değiştirmiyor, aksine bulunduğum durumu güçleştirip, korkumu artırıyordu. Tek iyi yönü, kafamın hâlâ çalıştığına işaret etmesi ve zor da olsa önüme bazı seçenekleri sunabilmesiydi. O ilk dehşet anında, (evet, böyle söylemeliyim açıkçası, şu anda bile o kelimeyi telâffuz etmekten çekiniyorum ama, doğrusu da oydu) yaşadığımın 'korku' degıl de, ona benzer, daha az tesirli bir ruh hâli olduğuna inandırmaya çalıştım kendimi. Üzüntüydü, ilk akla gelen. Hayatımda, fazlasıyla üzgün anlar yaşadığımı, ve o zamanlarda sakin tavrımı sürdürüp, böylesine ne yapacağımı bilemez hale gelmediğimi hatırlayınca, bunun bir üzüntü olmadığına karar verdim. Sadece, basit bir tedirginlikti belki? Küçük bir endişe olabilirdi; bilincime bağlı iplerini koparарак, serbest kalan hayâl gücümle büyüyen. Veya, bu iğrenç, sıkıntı verici duyguların çamurunda pisliğinde saklanıp, onların arasında kendine rahatça yer bulmuş, sıradan bir alçaklık kompleksiydi: Ben değersizdim. Ruhum kirlenmişti, değersizdi! Bedenim hiçbir halta yaramazdı! Aklım, zekâm, düşleme becerim filan dediğim, bütün o değersiz özelliklerim, bir bebek oyuncağının, parlak, kocaman plâstik gözü kadar gerçekti; bir tırnak darbesiyle sökülüp, yerinden kopabilecek! Fikirlerim, ileriye ait görüşlerim, sahte keyifler vaad eden, basit ışık oyunlarıydı yalnızca! Neredeyse, bir hiçtim. Nasıl bir hiçlikse? Kompleksin, bana lâyık gördüğü bu tek değer, kıpırdanırken o, kalbinin orta bi yerinde ışıldamaktaydı. Pis duyguların, en pis, artık, kokuşmuş taraflarını didikleyerek beslenirken, her zamanki telâşlı görünümüyle bile, bütün parçalarını bir arada tutmayı becerebiliyordu işte. Sonra, o'nunla bi ilgisi yok, sadece ürkmüş olmalıyım diye düşündüm! Birşey, herhangi bir durum, fena şekilde ürkütmüştü beni; belki çocukluğumla filan alâkalıydı, bu dünyadan geçip gidene kadar da peşimi bırakmayacaktı. Ya da, bir yerim acıyordu alt tarafı. Oturuşumu değiştirdiğimde, hattâ kalkıp odanın içinde yürürken, deli gibi, herşeyi tanımlamaya gayret etmekteydim.

Neden korktuğumu, hayır, neden değil, nasıl korktuğumu anlamaya çalışıyordum. Korkumu, iyice tanıyabilirsem eğer, ona ait bilgilerin hepsine sahip olursam, arada çözümüne de rastlayabilirdim. Tek bir hücreydi korku; içinde oluşumunun, ve elbette yok edilişinin formüllerini barındıran. Ama pek de önem taşımayan, yalnızca avunmamı sağlayan bu küçük tespitlerimin ötesinde, daha önemli birşeyi farkettim. Az önce bir tanesine teslim olduğumu düşündüğüm hâllerin tümü, korkuya aitti! Ana duygulardan biriydi, korku. Öteki, mutluluktu. Ve mutluluk da alt duygulara ayrılıyordu bu arada; huzur, keyif, sakinlik, morál, neşe, zindelik, güç, çeşitli hazlar, vesaire.. Bunu kâbul ettiğimde; yani üzüntü, keder, tedirginlik, sıkıntı, acı; içlerinden birini beğenip seçme şansımın kalmadığını, nihayetinde hepsinin korkuya ait olduğunu anladığımda, kaçacak bir delik kalmadığını da gördüm! Odanın içinde, bir aşağı bir yukarı yürümekle sakinleşemiyordum! Müthiş gergindim, oracıkta kopacakmışcasına. Bütün vücudum titriyordu. Ağlamaya çalıştım, kusar gibi. Son anda vazgeçerek, en tatlı, kaşıntılı yerinde, gözyaşlarımı yanağıma varmadan iki hıçkırıkla durdurdum. Yine vazgeçerek, bir daha istesem de, olmadı artık, ben böyle yapınca. Çaresizdim, korkudan öleceğimi filan düşünüyordum! Büyük bir karton, onu rulo halinde tutan bantlarından sıyrılarak, gürültüyle boşaldığında, olduğum yerde zıpladım! Odanın bir köşesine giderek, yere çömeldim. Etrafıma, eşyalara bakınıyordum! En garantili duruş buydu gâliba: Ellerimle yere sağlam tutunmaktaydım, düşemezdim. Bi yiyecek varsa önümde, eğilip yerdim. Uyuyucaksam, geriye devrilirdim yavaşça. Saldıracaksam, kaslarımı gerip sıçrardım ileriye. Belki, sadece duâ etmeyi aklımdan geçiriyordum. Diz çökmüştüm sonra çünkü. Fakat, uygunsuz bir haldeydim. Bu kadar zavallıca korkarken, böyle iğrenç bir durumdayken, konuşulacak en son kişiydi 'o'. Öyle berbat görünüyor olmalıydım ki, kimseden birşey istemeye, yardım dilemeye filan hakkım olmadığına karar verdim. Geriye bir tek, yine kendim kalıyordum. Yavaşça ayağa kalktım, kanapeye giderek, ucu ucuna oturdum, kafamı ellerimin arasına aldım! Beynimin içine dokunmaya çalışıyordum sanki, arıza yapan kısmı bulacakmışçasına. Mutlaka birşeyler yapmam lâzımdı. Birşeyler yapmayı düşündükçe tedirgin oluyordum! Hiç sevmediğim şey, son anda birşeyler yapmayı istemekti! Yapılabilecek o şeyi, bu kadar istemeden önce gerçekleştirmem icap ederdi.. Biraz buna kafa yordum, ne demeye çalışıyorum acaba diye..

Yaklaşık bir saattir, ben üstesinden gelemeyince, yani avutamayınca kendimi, yorgunluk becerdi bunu. Bütün o alt duygular filan, silikleşerek, geriye çekilmeye başladılar. Ama ben de, tehlikeli birşey yaparak, elime bir sopa alıp arkalarından kovaladım! Kanapeye uzanmıştım, vücudum rahattı, ürkmüyordum. "Siz misiniz beni korkutan, demek öyle diyerek, bunların peşinden koşturdum! En geride kalan, 'alçaklık kompleksi' duygusunu yakaladım önce. İçine herbişey tıkıştırılmış, kapanamayan bir bavul gibi iğrenç görünümüyle, hızlı da kaçamıyordu. Söyle dedim, neymiş benim değersiz tarafım! Konuşamıyordu bile. Defol diye bağırdım! Karnındaki saçmalıkları döke saça uzaklaştı. 'Telâş' vardı az ilerisinde.. Kıçımı dönüp, duvardaki küçük sıva çıkıntılarına baktım yakından. En hızlı koşan, 'endişeydi', tavşan gibi sıçrıyordu. Uzakta bir yerde durup, arkasına baktı. Oyun oynayıp da onlarla ilgilenmediğimi görünce, iyice çaresiz kalıyorlar: Duvardaki yüzlerce küçük çıkıntıdan birini, bişeye benzettim.. Kalkıp, yerime yatmayı düşünüyordum; karar vermem gereken, sadece buydu artık. En son âna bırakmayı düşündüm; en çok istediğim âna. İsteğimin, çoğalmasını bekledim. Beklemek için, hiçbirşey yapmam gerekmiyordu! 'İstek' kendi başına, vücuduma sürtünerek, yumuşak bir dokunuşla ilerliyordu. Yavaşlatmak niyetiyle sadece, duvardaki lekelerle oyalandım: Bi tanesi, garip bir burnu olan, şapkalı bir adamdı.. Raftaki saate bakmak için kafamı azıcık çevirince, sonra bulamadım onu. 'Endişe' dönerek, bir adım attığında, kafasına bi taş fırlattım, kaçıverdi!. Taş fırlatma hareketini yapmam için, sızlayan ayak bileğimi kanapenin tahta kısmından çekerek, yanıma, yumuşak bi yere almam yetmişti.. Şapkalı adamı da, sonra tekrar gördüm sanki. Burnu biraz değişikti fakat.

İran İslam Devrimi'nin şii ve fars karakterinden hiç hoşlanmayan Sudilarla İran arasında bir sinir harbi başlar. Dünyada yükselen sert İslami hareketler Suudlar'ın parasını sevmekte, ama, İran düşmanlığını eleştirmekte. Sinir harbi Hac'da İranlı mücahidlerle kanlı çatışmalara kadar varır.

Suudi Arabistan'ın huzurunu bozan en büyük olay ise, Irak-Kuveyt savaşında kutsal topraklarını Amerikan askerlerine açmasıyla başlar. Çünkü Amerikan askerleri geri dönmez, ilk defa Suud topraklarında büyük bir muhalefet başlar!

Faysal ve Fahd'ın saray hayatı, lüks düşkünlüğü, şatafatlı, gösterişli bir İslam anlayışını moda yapması, Arap topraklarında çok eleştirilen konudur. Dünyada iki tür İslami akım vardır:

Birincisi, Kuveyt, Arap şeyhlikleri, Suudi Arabistan tarzı zenginlik ve saray düşkünlüğüyle yükselen İslami hayat.. Ki, başını Suudi Arabistan çeker. Türkiye'de İslamcı partilerin başını çeken Erbakan aynı görüşte, hatta Suudlar'ın dostudur. Aynı şatafatlı düğünleri, zenginlik düşkünlüğünü Erbakan hiç gizlemez.

İkinci İslam, yoksul, mazlum, kendi halinde İslam'dır. Pakistan, Mısır, Filistin yoksuldur. Bu yoksul İslamın başını Mısır'da El Ezber üniversitesi çeker. Yoksul müslümanlar zenginlerin neden yardım etmediğini eleştirir. Ladin gibi sert militan gruplar, Afganistan direnişinde ortaya çıkan sert ve ünlü islami gruplar zenginlerin yardımıyla büyümüştür, ama, yoksul, mazlum bir İslam davasına taraf olmuşlardır.

Direniş ve savaş sürecinde sadece eleştirilen bu zengin-yoksul ayrımı artık yavaş yavaş ortaya çıkmakta. Yoksullar, zenginlerin servetini, İslamcı hayatını çok eleştirse de, şimdiye kadar, kati surette, zenginlerin karşısına radikal bir tavırla çıkmamışlardır.

Ülkemizden örnek verirsek, yoksul müslümanlar, Erbakan'ın, ya da Enver Ören gibilerin hayatlarını lüks düğünlerini, mersedeslerini gizlice eleştirmiş ancak, karşısına sert bir şekilde çıkmamıştır. Yeni yeni bu yoksul muhalefet yükselmekte.. Bu iki ayrı İslam hayatı derin bir siyasal çelişkiyle yeni yeni siyasal olarak şekillenmekte!

Afganistan'ın Sovyet direnişi, sonrasındaki iç savaşlarla ülkeye bugüne kadar 24 yıl huzur gelmez. Tüm entellektüel güç tavsiye edilir. Sert islami hareketler "devlet" olur. Dünyanın gözleri bu insanlıkdışı rejime yönelir. Batı cennet, doğu cehennem olur. İslam ortaçağdan da geriye ilkel görünüm içine girer. Ancak, Afganistan direnişi tüm müslüman ülkelere "islami" bir heyecan, ardından islami militanlaştıracak sert slogan ve kahramanlar üretir. 70'li yılların gençlik idolü El Fetih'in solcu Leyla Halid'iydi, şimdi, Ladin olur.

Modern yüzyılımızda müslümanların aklını yemesinde Afganistan bir numaralı labaratuvar. Çok haklı bir davadan çok akıldışı bir siyasi manyaklığın içine girildi. Şanlı Sovyet direnişi tersine döndü. İslam'ın çöküşünü, İslam'ın geriliği, ilkelliğini dünyaya gösteren çok acıklı bir film sahnesine döndü.

Afgan savaşını müslümanlar mı başlatmıştı, ama oradan çok korkunç yüzlü, fikirli militan gruplar türedi, bunu yıllarca süren savaşın psikolojisi yaptı, bunda İslam'ın, müslümanların suçu ne? Sonunda müslüman dünya Afganistan dendikçe utanmaya başladı.

İran devrimi öncesinde, bizim ilk gençlik yıllarımızda dünyanın en vahşi, en sadist gizli örgütü Savak'tı. Şahın Savak'ı İran'da yüzbinlerce gencin kolunu, bacağını işkenceyle kesip sakat bıraktı. Denilebilir ki, İran devrimini hazırlayan Savak'ın işkenceleriydi. Sokak ortasında Şah toplanıyla halka ateş açtı. Ortadoğudaki yenilgilerden sonra İslam toplumu İran Devrimi'ne yürekten sarıldı. İran Devrimini yeni bir başlangıç gördü. Devrim ilk yıllarında kardeşlerini yedi. Ardından Irak savaşı başladı. Savaşın çıkış sebebi çok komiktir. 1975'de konsey başkan yardımcısıyken Saddam, ihtilaflı, denize ulaşan nehrin ağzı olan Şattülarap'ı İran'a vermişti, düşünmemişti. Şimdi, Şattülarab'ı istiyordu. Peşinden on yıl süren savaş, İran ve Irak'ta erkek nüfus bırakmadı. İran on yıl içinde dünya tarihinin görmediği sakatlarla, tekerlekli sandalyelerle doldu. Bir genç nüfusa sahip olabilmeleri için İran'ın otuz yıl komşularıyla iyi geçinmesi gerek.

Unutmayalım ki, ambargolar savaştan beter sonuçlar üretti. Irak'ta yüzbinlerce çocuk hastalıktan öldü. İran-Irak savaşı Saddam'ı dahi imana getirdi, Saddam bir anda "islam"ın kılıcı oluverdi. Kanından Kur'an'ı Kerim yazdırdı, Irak bayrağına "allahuekber" yazısı koydurdu.

Petrolü, kendi kendine yetecek zenginlikte doğalgazı olan Cezayir'de Lübnan benzeri katliamlar, iç savaş görüntüleri hiç dinmedi.

Kuzey Irak'taki Kürtler'i hiç anlatmayalım.

İslam dünyasının derin yoksulluğu üzerine çok konuşulmamıştır, bugün, Fas'ın kuzeyinde Moritanya'da uygarlık yüzü görmemiş, ortaçağ şartlarında kölelik kurumu aynen yaşamakta. Pakistan'da milyonlarca çocuğun tuğla fabrikalarında çalışma koşulları kölelikten de beterdir. Bangladeş'te milyonlarca insan su fareleri gibi derme çatma teneke kulubelerde hayat sürer, Kahire'nin bok tepelerinden girilmeyen yoksul mahalleleri yüzünden Mısır ABD'ye hep muhtaçtır!

Bir de ilginç bir hikaye anlatalım... 1948'de İsrail Devleti kurulduğunda, Arap halkları paniğe kapılır, ayaklanmalar olur. Arap krallar, İngilizler'den çekinip savaş istemese de, halk, ısrarla savaş ister. Arap ordulan Telaviv'e 35 kilometre kadar yanaşır. Yeni kurulmuş İsrail boğulmak, yeniden tarihten silinmek üzeredir. Araya İngilizler girer, ateşkes isterler. Kudüs'ü topyekün almak an meselesi. İsrail orduları esir oluyor. Ancak, aptal Arap krallar, ateşkesi imzaladı. Dört günlük ateşkes içinde İsrail dünyaya imdat çağrısında bulundu, limanlar erzak doldu, silah doldu. Ateşkes bittiğinde Araplar neye uğradığını şaşırdı. Dünyanın en gelişmiş techizatlı ordusu karşısında duruyordu. O orduyu bir daha yenemediler. Bugün hangi Arap'a sorsan, "ah, o ateşkes!" diye iç geçirip, aptallığımıza doymayalım, diye hayıflanır. Arap topraklarını kan gölüne çevirip, hallaç pamuğu gibi atacak İsrail'i o gün dize getirmişlerdi. Bir daha o fırsatı hiçbir zaman bulamadılar!.

Son elli yılda iç savaşlar, ihtilaller, komşu savaşlarıyla tamamen tüketilen zenginlikler, petrol, kardeşlikler, fikirler, kültür, yaşamın kendisi, bütünüyle mahvedildi. Ortadoğu toprakları birbirini kesip biçen, birbirini öldüren dünyada eşine rastlanmayan br akıl hastanesine döndürüldü. Bu akıl hastanesinden Sovyetler kaçıp kurtulup bitti, çöktü. İki kişi sürekli bu kan kumanından kazanıyor, biri İsrail, diğeri Amerika, Fransa artık "nükleer" tesis satamayacağım diye çırpınıp duruyor.

İsrail ve Amerika'nın siyasetleri, karmaşık, çözülmez, akıl almaz değil. Günlük ve uzun vadeli politikaları, ülke dirençlerini yoketmek, yıpratmak üzerine kurulu. Kimse ayakta kalmasın. Kimse dirençli olmasın. Kimse kültürüyle, şehriyle, sazıyla, sözüyle, bilim adamıyla, aydınıyla, bir toplum görüntüsü vermesin.

Düşünün, Irak zenginliğiyle bütün akademi macerasını toplar üzerine yoğunlaştırdı, ülkede yetişen bütün bilim adamları fizikçi olmalıydı. Sosyolog, felsefe, psikolog, doktor, onlara lüks geliyordu. Bu devasa katliamların silah finansörleri vardı. Fransa, yalnız İsrail'in nükleer tesislerini değil, Irak'a da nükleer tesis kurdu. İsrail Irak topraklarına girip bu tesisi vurdu.

Düşünün, Türkiye, doğuda otuz bin ölüye sebep olan Kürt savaşı 12 Eylül öncesi sağ-sol kavgasında beşbin ölü, 12 Eylül sonrası onbinlerce insana işkence, yüzbinlerin yurtdışına kaçması, bir başbakanın asılması ve 3,5 darbesiyle dahi, ortadoğunun en huzurlu ülkesi olmayı başardı.

Son yirmi yılda bölgede Amerika'nın aldığı büyük mesafeyi görelim. Amerika, Afganistan'ı topyekün işgal etmiştir. Pakistan'a, Arabistan'a, Mısır'a ve Türkiye'ye tamamen hakimdir, kuş uçurtmaz, her dediğini yaptırır. 1980 yılında İranlılar Amerikan elçiliğinden Amerikalılar'ı rehine olarak aldığında, Amerika'nın eli kolu bağlanır. Bir gizli ve karşı hareket düşünür. Ancak bölge ülkelerinden kimse üs vermez. Helikopterlerini Mısır'dan kaldırabilir. Yol uzundur, çöldür. Helikopterlerin motorlarına hesapta olmayan kum girer, bozulur, çeşitli nedenlerle düşer, hareket tam bir fiyaskoyla sona erer. Harekatın içindekiler canlarını zor kurtarır, birçoğu ölür. Oysa İran içlerine kadar sızdıkları bu hareketten İranlılar'ın hiç haberi olmaz. İşte yirmi yıl önce üç helikopter kaldıracak üs bulamayan Amerika, bugün ikiyüzbin askeri yığacak, bütün savaş gemilerini sokacak, filolarını, uçaklarını bölgeye indirecek kadar ülkeleri manüpüle edip istediğini yaptıracak muhteşem bir güce kavuşmuştur. Düşünün ki, teskereye karşı oy verdik deyip seviniyoruz, yani Amerika, kuzeyden Irak'tan girmesin diyoruz, oysa, İncirlik üssü orada, istediği gibi kullanabilirler...

Biz, doğuluyuz. Doğuya dair bir aşkın fısıltısı kalmadı içimizde. Bu kan bizim bedenimizden aktı. Batı zevk alarak öç alıyor. Toprağımız baştan sona akan bir yara. Dev bir zehirli örümcek gibi gizli servislerle kuşatıldık.

Anadolu'da geçtiğimiz yirmi yıl içinde, bir milyon Apocu, bir milyon Erbakancı, bir milyon Türkeşçi genç yetiştirdik. Hiçbiri kendine "doğuyu" dert edinmedi. Erbakan'ın derdi, Suud kralları gibi şatafat. Milliyetçiler Araplar bizi arkadan vurdu, deyip umursamadı. Hepimiz doğduğumuz günden beri İran'ın azılı düşmanıyız. Doğu topraklarını görmemek için, doğudan uzak kalmak için elimizden geleni yaptık. Medyamızın oldum olası bir Kahire, bir Bağdat, bir Tahran muhabiri hiç olmadı. (Geçtiğimiz hafta Suriye'de seçimler oldu. Basınımızda tek bir satır yok. Suriye parlamentosunun yüzde altmışını Baas, yüzde kırkını sosyalistler ve komünistler oluşturur.) Partilerimizin programları AB'yle dolu, aynı partilerin doğuyla ilgili tek cümlesi yok. Ordumuz İsrail'le tuhaf andlaşmalar içinde. İttifakın derinliğini kimse bilemiyor. Gördüğümüz İsrail ordularıyla Akdeniz'de ortak tatbikat yapıyoruz, kime karşı, neye karşı. Bu dünya yangını içinde ve bu uçsuz bucaksız coğrafyada gidip kendimize yalnız İsrail'i dost seçmemiz, ne tuhaf...

Son yirmi yılda İran'da ölü sayısı bir milyon, Irak'ta bir milyon, Afganistan'da milyonların üstünde. Bütün bu acımasız savaşlara "işte çirkin İslam, aman uzak duralım" diye baktık. Doktorumuz, öğretmenimiz, eczacımız, tek bir kişi buraların kapısını insanlık adına, yardımlaşma adına gidip çalmadı...

Oysa Türkiye kültürel ve tarihsel karakteri itibarı, sevse de sevmese de, istese de istemese de yaşayabilmek, bir vatan olarak ayakta kalabilmek için köprü olabilmeli. Doğudan batıya, batıdan doğuya köprü Anadolu. Doğuyu sevmeyin, bu acımasız kültürlerden nefret edin ama Anadolu coğrafyası gereği köprüdür, bunu inkar edemezsin, bu köprüyü yaşamak için işleteceksin.. Önce, bayağı köprü, insanlar gidip gelecek, sonra kültürel köprü, sonra kurumsal köprü, çok şeyi bizden görüp beğenecek, ya da tartışacaklar..

Bu uçsuz bucaksız coğrafyalardaki insanlar, deli olur, çirkin olur, pis olur, manyak olur, yoksul olur, akıl hastası olur, intihar komandosu olur, vahşi olur, psikopat olur, olur, olur.. Ne olurlarsa olsunlar, bizim kardeşlerimizdir. Bizler, bu coğrafyanın çocuğuyuz. Bu toprak parçalarında milliyetçilik topyekün yenildi. Sosyalizm yenildi, İslamcılık yenildi.. Hepsini çürütüp yokeden, Amerika, İsrail, Batı... Hepsini birbirine kırdırdı... Artık bu coğrafya bizden daha geniş daha derin bir muhabbet bekliyor.. Hepimizin hepimizi kucakladığı bir dünya görüşü bekliyor..

Genç insanlar, partiler, genç aydınlar, doğu topraklarında mezhebi, aşireti, etnik grubu, rengi, dini, aşacak ve hepsini olduğu gibi kabul edecek ve ekonomisi kendi arasında, kendi kendine yeten ve kültürü asırlar boyu ırmaklar gibi akan bir doğu kardeşliği davası artık edinmek zorunda..

Nasıl oldu da, bu tarihin Anadolu köprüsü üstünden hiç kimsecikler geçmediği için çürüyerek yokoluyor işte.. Bu köprünün üstünde yüzyıl var ki, yapayalnız kaldık... Tek başımıza... İntihar ediyoruz işte.. Sazı, sözü, kültürü, kara kaşı, sürmesi, küfrü, neşesi bize benzeyen, bizim gibi insanlarla neden düşman olduk?

Genç kardeşlerim! Unutmayın, unutmayın, unutmayın!.. Batıyı cennet yaptılar, ama, doğuyu cehennem yaparak, batıyı cennet yaptılar!..

Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. Tagore'den bir ses, Gandi'den bir ses, İkbal'den bir ses, Yunus'tan bir ses. Feryat figan bir ses. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. Şehrazat durmaksızın binbir geceyi okuyor.. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. İpek Yolu'nda atlar nallarıyla şiirler okuyor.. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda. Isfahan'dan, Şiraz'dan, Bağdat'tan, Kahire'den, Konya'dan, Bursa'dan, künbetlerden, geçmiş mezarlardan bir ses.. Kervanlar sandık sandık uzun nağmeli şarkılar taşıyor.. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda, çocukluğumun kara tren sesleri, çığlık çığlığa... Yana yakıla, kara, uzun şallı annelerin sesleri, çığ düşer gibi, kayalar düşer gibi.. Yalınayak, başıkabak su fareleri gibi yaşayan çocukların sesleri. Doğduğum günden beri bir ses kulaklarımda.. Koşun, koşun, koşun, Doğu'ya koşun, Doğu beni çağırıyor, bizi çağırıyor Doğu... Doğduğum günden beri aklımda, ikinci bir Hindistan seferi.. Doğduğum günden beri aklımda, doğuya doğuya doğuya, anneme yazar gibi babama yazar gibi hasret dolu bir mektup...

nihatg@leman.com.tr

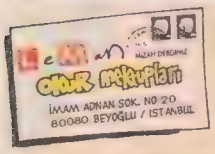

Cherokee'nin Hayalet Atı

"Gözyaşlarının akma zamanı geldi. Beyaz adam kan alıp satmaya hazır... Bazılarımız kayıklarla kaçtı, bazılarımız denizde boğuldu. Geri kalanlar köle oldu. Biz onları kardeş sanmıştık oysa..."

Rüzgar hızını daha bir arttırmış, yanan ateşle dans ediyordu. Buz kesen bir soğuk yağıyordu ölüm vadisine, kalleş tepelerin ardından gelen vahşi ulumalarla beraber... Sürdü atını yanan ateşe doğru, bir an duraksadı ve indi. Soğuk esintinin geldiği yöne bakıyordu. Orada yarın onları yokedecek olanlar vardı, onları öldürecek olan vardı. Orada beyaz adam vardı, Bir süre yürüdü, düşündü kendince. Dayanamazlardı, yenileceklerdi. Umarsızca yarını bekleyen savaşçılara döndü:

–"Günahlarını hiçbir ırmağın temizleyemeyeceği pisliği yüreklerinde taşıyanlar, yarın size saldıracaklar. Hem de paramparça edecekler belki, kurtlara yem olacak ölülerimiz..."

Ölümü yanıbaşlarında hissetmişti ilk defa. Ölümden mi korkuyordu yoksa? Sabah olacaktı ve savaşacaklardı. Mecburlardı. Onlar kalan son savaşçılardı. Ozlerindeki sevgiyi yüreklerindeki en derin yere gömüp çıkacaklardı savaş alanına. Şimdi, yüreğinin etrafındaki çeperi yıkıp özgürlüğe koşmak isteyen yabani bir at gibiydi.

"Bizler doğanın torunlarıyız... Özgürlüğün kucağında büyüdük. Göz yaşlarıyla dolu yazgımız son bulacak birgün, kanayan dizlerimizin üzerinde... yüce hayalet bizi vahşi ve özgür kılacak... Savaşmak ve ölmek için hayalet atı bekleyeceğiz... Ve hayalet at dansa başladığında gökyüzündeki Buffalo, işte o gün geri dönecek. Büyük hayalet bizi güçlü kılacak, gökyüzünde olacak yarın. Cherokee ölümden korkmaz dostlarım! Yarın ölüm olacak... ve bizler hayalet atıyla gökyüzünde kaybolacağız".

O gün savaş oldu, ölüm oldu. Ölüm vadisiydi artık, Cherokee'nin son durağı. Kan yeşili diye bir renk varmıydı? Eğer varsa güneşin ağlayan ışınlarında parlıyordu şimdi. Bir yanda atlarla ölüm vadisinde dolaşanlar varken, Cherokeeler hayalet atına çoktan binmişti. Savaş alanında gezenlerden biri ölen savaşçılardan birinin yanında, rüzgarın etkisiyle oynaşan, kana bulanmış bir kızılderili tüyü gördü. O sırada yankılandı sesler, çığlıklar karıştı birbirine. Cehennemden binbir kere döküldü günah ateşi vahşi şahinlerin üstüne.

Yankılandı Cherokee'nin sesi: Biz öldük ama yenilmedik, beyaz adam bunu hiç ama hiç unutma... O gün bu gündür sen hep saldınıyorsun ey ABD denilen Busht! Ama bu kadar yıldır anlayamadın ki, öldürdüğün her kişinin kanı bir yerlerde toplanıyor, birgün toplanan o kan gölünde boğulacaksın.

Belki çok söylendi ama yine de yeniden ve daha da yuksek sesle SAVAŞA HAYIIIIR!

Hüseyin Korkmaz/İzmir
hussoloji@yahoo.com

Sesimizi Yükseltelim

Leman'ı, insanları, hayatı, yaşamayı, karşılıklı olarak hiç tatmasam da AŞK'ı, müziği, kitaplarımı, öfkemi, sitemlerimi, sevinçlerimi çok ama çok seviyorum. "Kör bir kuyuda umut ışığıdır yaşamak." İş ki o ışığı görebilmek. Evet hiçte zor değil, o ışığı görebilmek, yakalayabilmek hiçte zor değil. Bugün ben, yarın benim gibi binlerce... Ne olur oturup kaderimize küsmeyelim...

Ben 18 yaşındayım ve elimden geldiğince siyasetle, gündemle ilgilenmeye çalışıyorum. Yarın benim çünkü. "Yarın"ımı iyi veya kötü yönlendirmek benim elimde. Arkadaşlar siyasete uzaktan bakmayalım. İçine girip, araştırıp bir doğrultuda gidelim. Çok arkadaş gördüm, dinledim, adamın tekine sırf yakışıklı diye oy vermiş. Yok böyle bir şey yaa! Sorarım o arkadaşlara "Haberiniz var mı, o yakışıklı adam Türkiye'yi dolandırdı". Ne olur şu bilinçsiz arkadaşlar bilinçlensin artık. Ne oluyor yaa! Belki bu seçimde aradığımı bulamadım ama bir dahaki seçimde ipler benim ve benim gibi düşünen binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce insanın elinde olacak. Ve yarınlar daha da güzel olacak...

Mektubumu Yılmaz Güney'in şu sözüyle bitiriyorum: "Hayatı kendim için yaşamıyorum. Ve korkmuyorum hiçbirşeyden... Başıma gelecekleri de biliyorum. Herşeye rağmen, düşmana inat yaşayacağız. Yarın bizim çünkü."

Fatoş/Adana - bozukf@mynet.com

Kendine Gel Sevgili Ülkem

Şimdi ABD ile masaya oturmuş, anlaşmaya varmak için çene çalıyor, isteklerimizin kabulü dahilinde Irak'ı vurmaları için yardım ediyoruz. Ne oluyor beyler, bu ne paradır ki binlerce insanın canını alabiliyor, bu ne saçma çıkardır ki bizleri de ortak ediyorsunuz. Görünen o ki menfaatinizi, kendi öz be öz kültürünüzün üzerinde tutuyorsunuz. Gelecek olan onca asker sizce kültürel yozlaşmaya sürüklemeyecek mi bizi, sizce kanlanmızı, kızlarımızı baştan çıkarmayacaklar mı? Kendine gel sevgili ülkem, kendine gel sevgili halkım, ne oluyor bize, ne oluyor ülkemize...

Son olarak birkaç gün önceki bir olayı paylaşmak istiyorum. Üniversiteye hazırlanan bir öğrenci olduğum için dersaneye gidiyorum. Tarih dersinde hoca 1.Dünya Savaşı'nı anlatırken arkadaşlardan biri bir soru sormak istediğini söyledi. Ve bütün duygularımı paramparça eden, onunla aynı türü paylaştığım için utanç duyacağım şu soruyu sordu:

Hocam savaş çıkarsa ÖSS iptal olur mu?

Bu sorudan sonra öğrenci psikolojisini bu hale sokan şu lanet sisteme mi, yoksa Irak'ta suçsuz günahsız, ölecek olan o bebeleri düşünemeyen bu it'e mi küfürler savuracağımı şaşırdım...

Not: Sona Aksakal dostuma derginin içeriği konusunda (birtek seks içeriği) katılıyorum. Biraz daha seviyeli olabilir. Ayrıca Nihat abiye binlerce selam, sevgiler...

Rubya/Diyarbakır

Ayrıca Çok Yakında
Raziye İçoğlu "Hayatın Dışından"

Rezervasyon Tel: 0212 - 249 91 13

LeMan
SAYI: 591
7 MART 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYINLANIR

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN, Kemal ARATAN, Atilla ATALAY, Rewhat ARSLAN, Can BARSLAN, Bahadır BOYSAL, Mehmet ÇAĞÇAĞ, Gökhan DABAK, Cezmi ERSÖZ, Ramize ERER, Kaan ERTEM, Metin FİDAN, Nihat GENÇ, Feyhan GÜVER, Güneri İÇOĞLU, Lütfü ORLAZ, Aslan ÖZDEMİR, Vedat ÖZDEMİROĞLU, Suat ÖZKAN, Ender ÖZKAHRAMAN, Feyzi ÖZŞAHİN, M. ÖZKANOĞLU, Vacip ÖRGER, Behiç PEK, Sefer SELVİ, Derya SAYIN, Özge SAMANCI, Galip TEKİN, Mahmut TİBET, Alp Tamer ULUKILIÇ, Ahmet YILMAZ **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN Bayram USLU **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU, Tanzer ERCANPOLAT, Mert HOŞGÖR **Fikret ÖZDEMİR** **Kaligrafi:** Şevki SAYIŞMAN **Renk Ayrımı:** M.ÖZKARA, Ali Ekber USLU **Montaj:** Kadri ÇAVUŞOĞLU, Engin ÖZDEMİR **Satış:** Cengiz KOCALI **Müessese:** Ali YAVUZ **Baskı Sorumlusu:** Üzeyir ATMACA **Tel:** 0.212.292 95 65 (4 Hat) • **Fax:** 0.212.245 38 06 • **Abonelik için Tel:** 0.212.292 95 65 (140) **Baskı:** LeMan Matbaası **Tel:** 0212 - 858 00 93-95-96 • **Genel Dağıtım:** BBD Merkez **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ÇUKUROVA SPEED!

İPTİDAİ KABİLELERDE TUHAF TECAVÜZ USÜLLERİ!

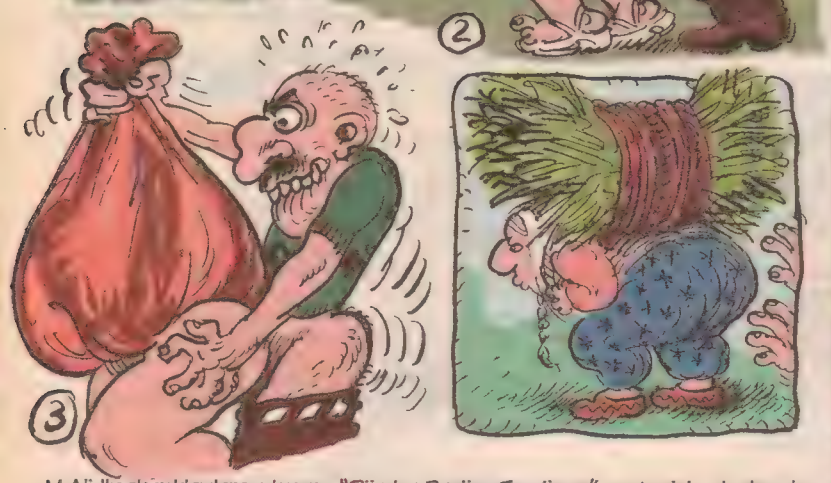

M.Ali Ilıcak reklamlara çıkıyor.. "Dünden Bugüne Tercüman" gastesinin okurlara hediyesi Türk İslam Ansiklopedisini anlatıyor.. "Kuran'ı Kerim'den sonra güvenilecek en büyük kaynak!" diye.. Peeh... Hatırlıyorum, çocukken evimize giren tek gasteydi.. Yurt haberleri bölümünde rastladığım bi haberi hala unutamam.. Balıkesir miydi, neydi? Bir beldede yaz mevsimi... Gezi parkı gibi kırlık bir yerde magandanın biri orda dolaşan bir kızcaazın ardından sinsice yaklaşıp aynen şekilde görüldüğü gibi çiçek ambalaşı misali çıkarmış tulumu ve hemencecik ırzına geçmiş...

Dedelerimizin anlattığı başka bir yaratıcı yaklaşımda dağ başında geçmiş bir vaka.. Ağır ot demeti taşıyan kadıncağıza arkadan yaklaşmışlar.. Tabi, o esnada mederi insan, hayvanlık ve iptidailik seviyesinin üstüne hababam yükseliyor.. Hey kurban olduğum!.. Vakar dolu benliğinde ne faziletler toplanmış..

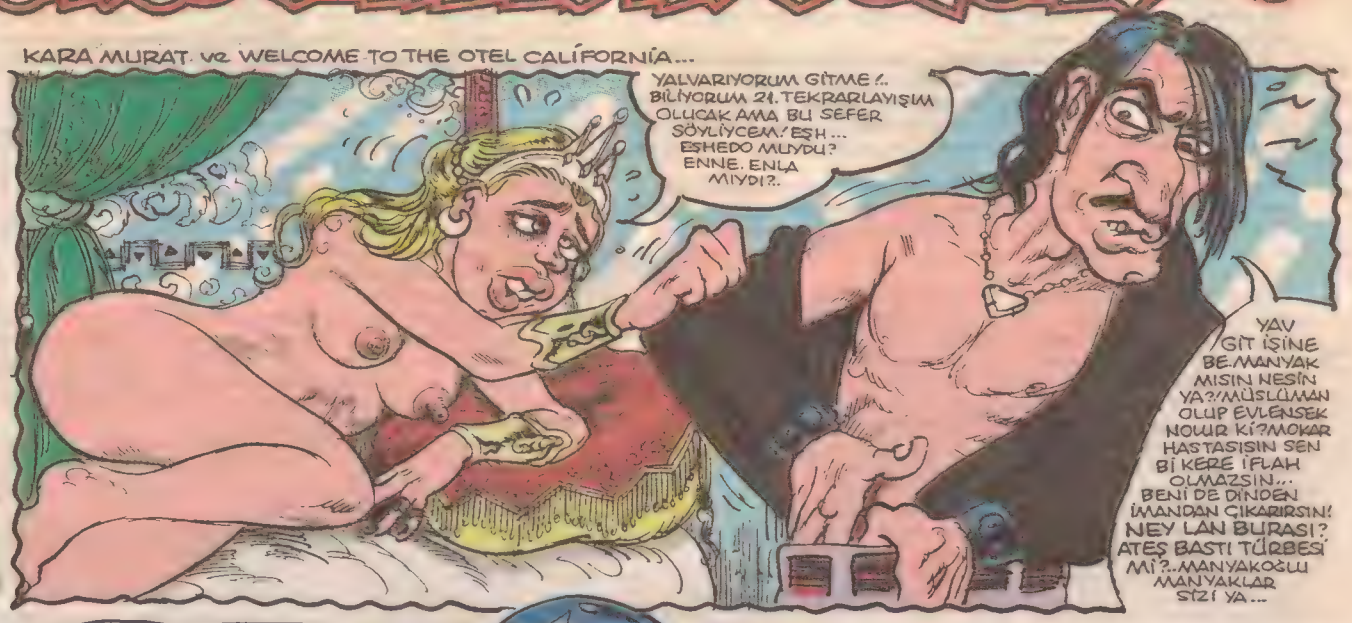

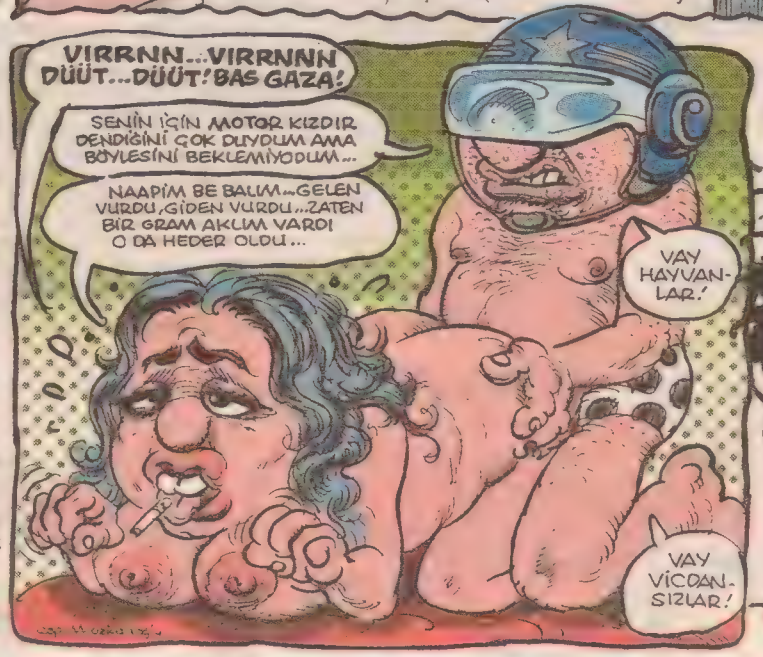

DİJİKUMPAS Dijitürk'ün ekrandan sanal ticaretle çift girişli, zenci, unisex, damarlı vibratörler pazarladığından bahsetmiştim.. Neyse, aylık faturayı ödemekte gecikmişim.. Geçenlerde dergide sabahlayıp geldim eve.. Televizyonu açtım.. Ekranda kocaman bir yazı... "Bahadır Bey, 50 milyon borcunuz birikmiştir Lütfen ödeyiniz." Üh!.. Tam bir yaşıma daha girecektim ki, koltukta sızmışım yorgunluktan... Tam o esnada cep telifonuma gelen mesaj sesiyle uyanıverdim.. Bismillah, bismillah diye açtım mesajı.. Oooh!! "Sayın Boysal, Dijitürk'e 50 milyon borcunuz var dedik.. Sakın unutmayın!" Pes be kardeşim. Dijitürk'le Türksel, Kıtmir ile Eleksedir gibi kardeş kurumlar ya... Dört koldan saldırın ulan gayrı civanmertlerin üstüne komayın!..

14 Mart 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/11- 750.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr
K.K.T.C-850.000 TL.

AMERIKA, AMERIKA

Üslerimiz, depolarımız, arazilerimiz, evlerimiz kirayla feda olsun sana...

Tezkere birinci oylamada savaş karşıtı güçlerin ve meclisin bu yöndeki iradesinin zaferiyle geçmedi ama bu sevinç 3-5 gün sonra kursağımızda kaldı... ABD'nin Irak saldırısını destekleyen ülkedeki sayısal olarak az ama güçlü lobi beklemedikleri bu ilk şoku atlattıktan sonra daha güçlü seslerini çıkarmaya başladılar. Hatta medyadaki uzantıları sanki kudurdular. AKP'nin Gül'lü, Tayyip Erdoğan'lı iki başlı yönetimi ise ilk fırsatta tezkereyi yeniden meclise getirmek için fırsat kolladılar... Bu arada geçmeyen tezkerenin faturasını da yağmur gibi zamlarla halkın üstüne yıkmakta gecikmediler... Fakat en acıklı olanı Tezkerenin hala geçmemiş olmasına karşın Amerika'nın ağır silahları ve güçleriyle ülkemizin güneyinde adeta resmi geçit yapması, pek çok arazi, depo ve ev kiralayarak konuşlanmasıydı. Öyleki Amerika bu işler için milyonlarca dolar harcıyor... Bölgedeki ağaları ve halkı parasıyla avlıyor... Bu ucube ve hukuksuz durum meclis başkanı Bülent Arınç'ı bile isyan ettiriyor.. Ancak bolgede ne yazık ki manzara boyle seyrediyor ve bakalım bu savaşın ağır faturasını kimler nasıl ödeyecek...

Akşam Servisi

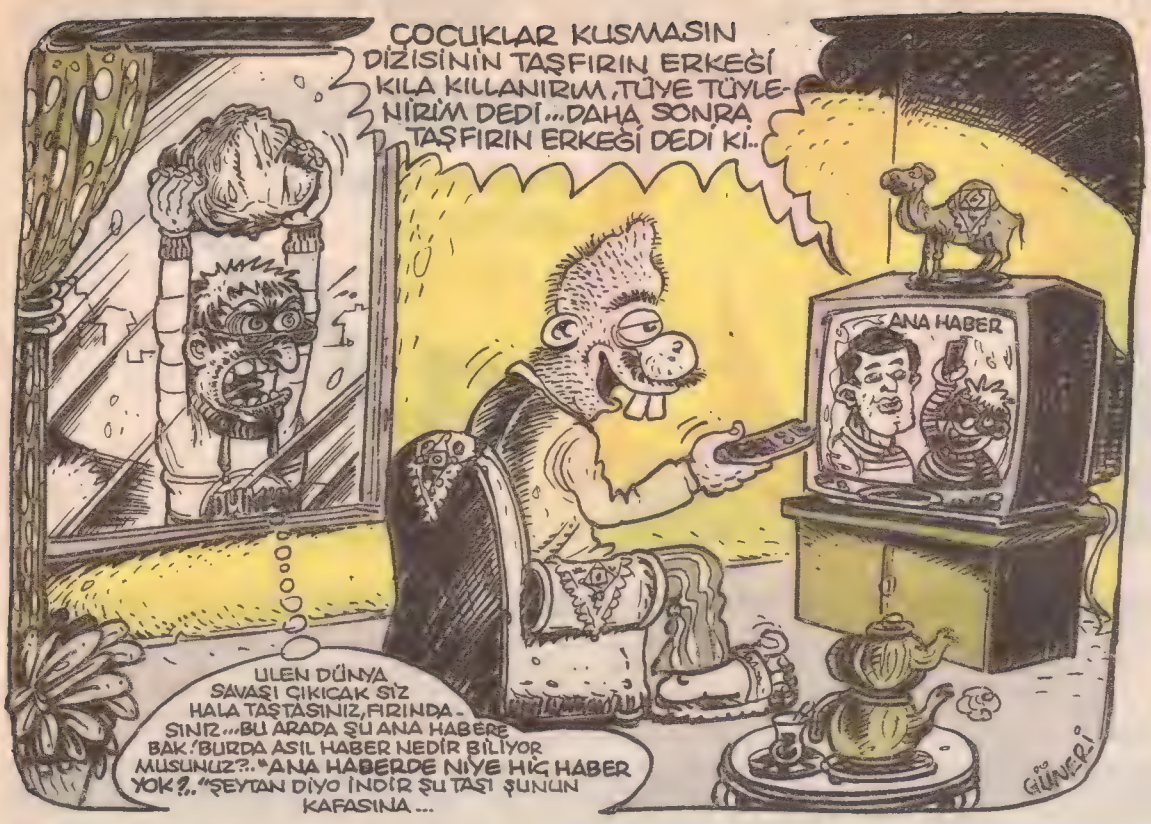

12 yaşındaki bir öğrenci okulda "andımızı" okurken "ne mutlu kürdüm diyene" dediği için DGM'de yargılanıyor...

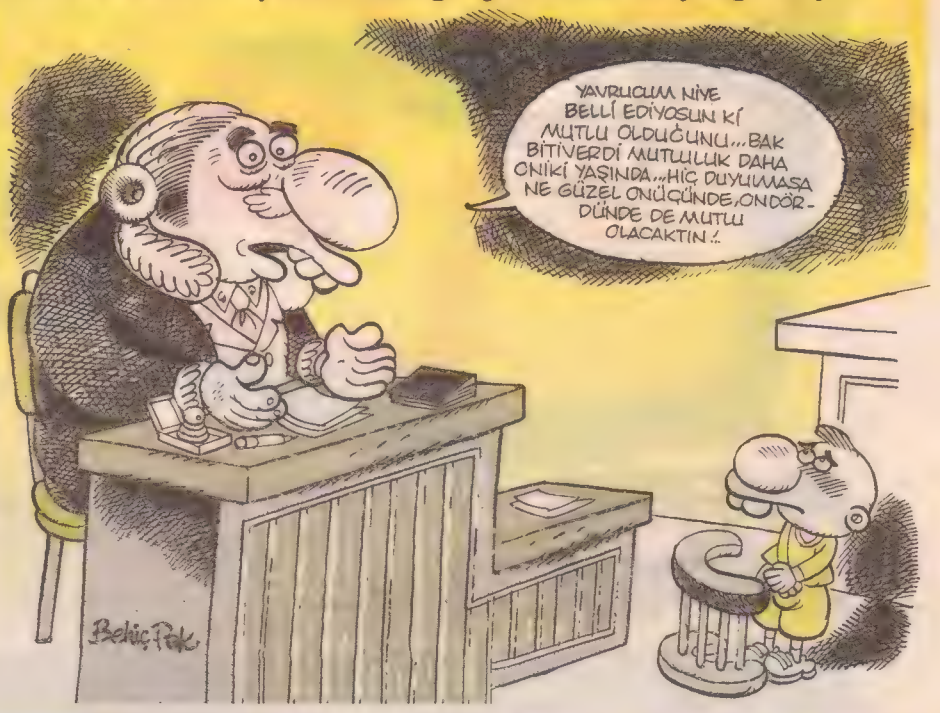

BAZI RÖPORTAJLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR..

Tezkere karşıtı AKP'li milletvekili Emin Şirin ile tezkereci eşi Nazlı Ilıcak Yeni Harman'ın çarpraz ateşinde... Dudak uçuklatan tartışma Yeni Harman'da..

Kıbrıs'ın ağır toplarından Arif Hasan Tahsin'le röportaj... Kıbrıs ile ilgili anlatılan herşey yalan... "Faşistlerden kaçıp Türk tarafına sığınan demokrat Rumları da iade ettik öldürttük onları..."

BAZI YORUMLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR

BBC'nin dünyaca ünlüOrtadoğu uzmanı Jim Muir, Erbil'deki karargahından Yeni Harman'a son gelişmeleri değerlendirdi... Meğer bambaşka olaylar varmış...

BAZI HABERLER SADECE YENİHARMAN'DA ÇIKAR

AKP Genelkurmay'dan tezkere ricacısı olmuş..

BAZI BOMBALAR SADECE YENİHARMAN'DA PATLAR

Amerikalı görevlilerin AKP saflarındaki ikna edici turları

BAZI MEVZULAR SADECE YENİHARMAN'DA HARMANLANIR

Nihat Genç ile haftanın harmanı...

BAZI HATLAR SADECE YENİHARMAN'DA ÇİZİLİR

ABD-Siirt hattı... Vedat Özdemiroğlu-Sinan Göksel...

BAZI HATIRALAR SADECE YENİHARMAN'DA GÜN IŞIĞINA ÇIKAR

Geçen dönemin en acaip milletvekili Mahir Büyükerman'ın akıl alan hatıraları dizisi Yeni Harman'da Ayrıca Timur Danış, Behiç Pek, Tuncay Akgün yazıları, çizgileri, fotoğrafları, oyunlarıyla Yeni Harman'da...

YENİ HARMAN... TÜRKİYE'NİN HİÇBİR YERİNDE GÖREMEYECEĞİNİZ MİZAHI HARMANLAYAN BENZERSİZ, FİLTRESİZ, BOL DUMANLI GAZETESİ

Savaşın Mart'ta olacağı öngörülüyor...

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LeMan

Hükümet "tezkere bahanesiyle" halkın üzerine bindirdiği vergi yükünü "çok değil bir depo benzin parası" diye açıkladı!!

Savaş rantiyecisi, güce ve paraya tapan Amerikalı yazar William Safire, uyduruk, üç kuruşluk savaş yanlısı görüşlerini, ölmüş insanlarla hayali röportajlar yaparak yansıtıyor...

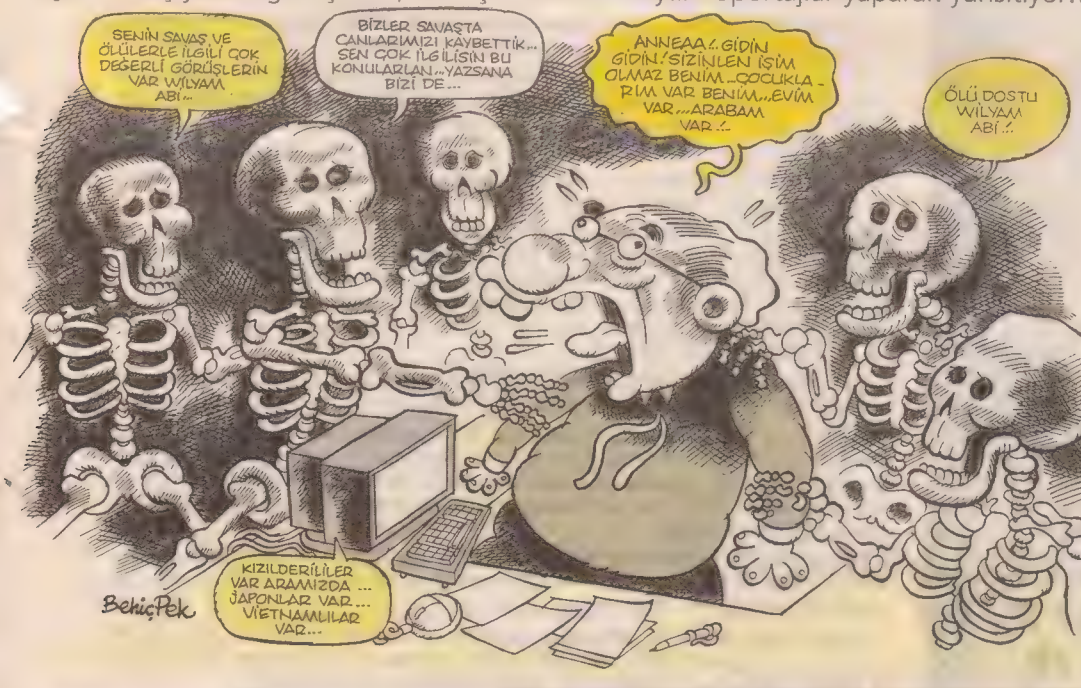

AKP, Siirt seçimleri'nde "tulum" yaparken, medyanın ilgi odağı ise ray-ban gözlüklü seçmenlerdi...

Akşamsefası

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Genç Çotanaklar... Giresun Kalesi....

Doğukan Akbaş ve kankası

Ben Dilek... İzmit'tenim, lise 2 öğrencisiyim... Savaşın çıkmaması için elimizden geleni yapmalıyız... NO WAR!!!

Çocuklar ölmesin, şeker de yiyebilsinler... Bektaş Bekdemir...

Tekirdag/Çorlu'dan Emrah İnan ve arkadaşları

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

daral&timsah

AMERİKA NEDEN SAVAŞIYOR?

Nihat Genç

Nükleer, kimyasal, biyolojik, üç ayrı kategoride silahsızlanma çabaları, **Birleşmiş Milletler** bünyesinden hareketle, denetim kurumlarıyla nefes kesen ve dünyayı kıyamete götüren bir sonucun içinde kilitlenmiş durumda.

Silahsızlanma çabaları aynı zamanda dünya dengelerini temsil ediyor. Aynı zamanda diplomasinin büyüklüğünü gösteriyor. Aynı zamanda bütün ajan faaliyetlerinin odak noktasını oluşturuyor. Aynı zamanda dünyayı kimin yöneteceğini belirliyor...

Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Araştırma Enstitüsü **(UNIDIR)** sözüne güvenebileceğimiz otonom bir enstitü. 1980'de kuruldu. Her yıl rapor düzenler, danışmanlık rolü oynar.

Ayrıca 1957'de 130 devletin katılımıyla kurulmuş Uluslararası Atom Enerji Ajansı **(IAEA)** Birleşmiş Milletler'e çalışır, rapor hazırlar, bilgi verir. Hangi nükleer tesisler barışçı, hangisi savaşçı, nükleer tesislerin askeri istismarı konusunda çalışmalar yapar.

Gönlümüzü fetheden bu kurumlar işte. Her biri nobel barış ödülü alacak dünya güzeli bilimadamları... Atom Enerji kurumunun başında, bugünlerde insanlığın ve bilimin namusunu koruyan adam: **Mohamed Elbaradei.** Mısırlı...

Bir kıyamet yaşıyoruz ve saklanacak, gidecek yerimiz yok. İşte hepimizin sığınacağı **Nuh'un Gemisi,** bu kurumlar. Dua ediyoruz, bu kurumların bizi kurtarmasını bekliyoruz.

Silahsızlanma çabalarında başı çeken bu iki büyük kurum dışında, bir de bölge ülkeleri kendi aralarında, ya da büyük devletler kendi aralarında andlaşmalar imzaladı. Bu andlaşmaların en büyüğü, **BM**'de daimi beşlerin ortadoğuya silah transferlerini sınırlama çabaları var.

Daimi beşler: **Çin, Fransa, İngiltere, ABD** ve **Rusya.** Aslında dünya ikiye ayrılıyor, birincisi bu beşler, diğeri, geri kalanlar, çünkü kimde ne kadar silah olmalı, kime silah satmalı, karar veren bunlar. Bu daimi beşler, üst seviyeli toplantılar yapıp ortadoğuya satılan silahların tesliminden önce birbirlerine bilgi vermelerini karara bağladılar. Ancak, 1992'de **ABD**'nin Tayvan'a **F-16** uçaklarını satması üzerine Çin toplantıdan çekildi. Buna benzer bir yığın silahsızlanma andlaşması, hep aynı sebepten gizlice delindi, yanım kaldı.

Bir başka büyük andlaşma, nükleer silahların yayılmasını önleme andlaşması. Bu andlaşmaya göre, ABD, Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin, bu silahlara sahip olmayan diğer ülkelere nükleer silahlarla ilgili hiçbir bilgi, teçhizat vermeyeceği konusunda anlaşır. Andlaşma 1996'da imzaya açıldı, halen yürürlükte değil. Silahsızlanma konferansına katılan 44 ülkeden 41'i imzaladı, ancak bunlardan 31'i onayladı, **Hindistan, Kuzey Kore, Pakistan** imzalamayan ülkeler arasında. Bu silahsızlanma konferansında kıran kırana rapor savaşları yaşanıyor ve netice alınamıyor. Tam tersine, her ülke, araştırmalardan raporlardan daha gizli, daha dikkatli silah sahibi olmalıyız, anlamını çıkarıyor.

Bu andlaşmalar neyi yasaklamak istiyor? Önce **nükleer** bombaları, sonra **kimyasal, biyolojik** bombaları. **Nagazaki** ve **Hiroşima**'dan sonra nükleer çalışmalar akıl almaz hızla gelişti. Bugün dünyada kimlerin elinde nükleer tesis var tam olarak bilinemiyor. Bilinenler beş büyük ülke ve bu ülkelerin gizlice transfer ettiği ülkeler.

Bu bombaların imalı, taşınması, korunması, hangi araçlarla atılacağı, atılacak araçların güvenliği bir yığın teknik ayrıntı ve çok yüksek teknolojik gelişim istiyor. Hemen herkesin kolaylıkla bu bombalara sahip olamayacağı ortada. Diyelim kıtalararası **balistik füzeler** geliştirmek her yiğidin harcı değil.

Ancak, kimyasal ve biyolojik silahlar, nükleer bombalar gibi yoğun, çok ileri teknolojik bilgi istemez. Kolay üretilebilir. Bugün dünyayı karıştıran, siyasetleri çözen, diplomatik görüşmeleri kilitleyen işte bu kolayca üretilebilen kimyasal ve biyolojik silahların, kimde, ne kadar olduğu konusundaki bitmeyen ajanlı tartışmalar!

Biyolojik, kimyasal silahlar bir evin banyosunda üretilebilir. **Bakteri, virüs, mantar** ve **parazitler, şarbon, çiçek** ve **veba** gibi hastalıklar üretip kitleleri imha etmek, çocuk oyuncağına döndü.

Birleşmiş Milletler'in bir denetim mekanizması olarak sonunun gelmiş olmasına sebep de bu. Bu silahları denetleme imkanı dünyada yokoluyor. **Her insan evinde, odasında hazırlayabilir.** Bodrumunda gizleyebilir. Tüm bunları denetleyecek kadar büyük bir teknoloji kurulamaz, mümkün değil.

Terörist gruplar pekala bu silahları küçük bir oda içinde yapabilir. Hatta binlerce denetçi gönderseniz, bu silahları hiç bulamayabilir. Çünkü **silah insanların kafasında,** bilgi kafada, bir ay gibi zamanda bu bilgiye sahip insanlar bombaları üretebilir.

Kimyasal silahlar, yakıcı gazlar, gözyaşartıcı gazlar, kan zehirleyici gazlar, kusturucu gazlar... Bir kısmı deriyi yakıyor, bir kısmı akciğerlere su doldurup öldürüyor. **Çok sinsi yapıları var.** İşte bu akıllalmaz silahları da bilimadamları üretti. İnsanlık ileriki yıllarda bu bilimadamlarına karşı büyük bir direnişe geçecek, bu bilimadamları **ahlakla, vicdanla, cezayla, toplumsal baskıyla** sıkıştırılacak. Çocuklarımız bu canilerin dünyasında yaşayacak. Bu gazların çok hain yapıları var. Gözle görülmüyor, elle tutulmuyor, tedbir alınamıyor.

Hatta bu biyolojik, kimyasal silahları kullanmak büyük teknoloji istemiyor ama, barındırmak, uzun müddet tutmak büyük bir teknoloji gerektiriyor. Hatta üretildikten sonra imhaları imkansız oluyor...

Bu bombalar, **pazarda, piyasada ayağa düştü,** büyük devletlerin silah gücü bu kolay üretilen silahlarla zayıfladı, çünkü bir büyük devleti bir öğrenci yokedebilir. Bu silahlar yüzde yüz titizlik ister, elinizde patlayabilir, **mahallenizi, şehrinizi havaya uçurabilir,** yüzbinleri istemeden öldürebilirsiniz. Bu kadar tehlikeli silahların hammaddelerinin pazarda satılmaya başlaması dünya siyasetinin yönünü değiştirmeye başladı.

Hardal gazı gibi etkisini hemen göstermeyenler var. **İran-Irak** savaşında kullanıldı, etkisiz hale getirme süresi 12 saat olduğu için İranlı askerler uyanmadı, hardalı emmiş elbiseleri giydi, uzun süre buhar solumaları nedeniyle korkunç ölümler oldu.

Bugün dünyada hiçbir çatışmada kullanılmamış ama inanılmaz ileri boyutlarda geliştirilmiş bir düzine gaz var. Kimyasal silahların feci etkilerini hergün gazetelerden okuyorsunuz, **etkileri sadece insanları değil,** uzun süre toprağı, otu, böceği ebediyyen ortadan kaldırıyor.

Yani, **her kimyacı, her eczacı bu silahları üretebilir.** Dünyayı yokedecek korkunç silahların herkesin eline geçebileceği korkusu, bugünkü siyasetin ve insanlığın en büyük endişesi oldu. Yarınların dünya düzenini ve ülke sınırlarını bu endişeler belirleyecek. Büyük ülkelerin kitle imha silahları konusunda harekete geçmesi ve denetim savaşlarının başlamasının sebebi bu...

Mesela, Sovyetler'in çöküşünden sonra, boşta kalan Rus bilimadamları önüne gelene nükleer bilgiler, maddeler sattı. Hatta **Türkiye, kimyasal, biyolojik, nükleer maddelerin pazarı haline geldi.** Kimin eli kimin cebinde, kimde ne var, bir karambole döndü. Dünyanın en büyük istihbaratlarının bu kadar yaygınlaşmış nükleer, kimyasal, biyolojik kaçakçılığı, pazarı kontrol etmesi imkansız hale geldi.

Mesela, andlaşmalara yanaşmayan ülkelerden biri Kuzey Kore, Kuzey Kore'nin bombayı elinde bulundurmasından daha tehlikeli olan bu bilgileri kimlere verebileceği. Bir terörist gruba pekala verebilir. Panik burada.

Andlaşmalara yanaşmayan ikinci ülke **İsrail.** Etrafı araplarla çevrili İsrail, elindeki nükleer gücü kimseyle tartışmıyor bile. Hiç bilgi vermiyor. Kimseye hesap vermiyor. Tüm **Araplar'**ı dize getirinceye, ya da ebedi barışa Araplar inanıncaya kadar, diyor, İsrail'in bu katı tavrı karşısında Irak'ın elindeki bombaları istemek ya da İran'ın, **Suriye**'nin elinizdeki bilgileri başkalarıyla bölüşün demek, imkansız.

Bir Alman kimyacının II. Dünya savaşında haşere ilacından bulduğu tabun veya **GA** denilen ajan iki yıl sonra sarin denilen **CB**'ye dönüştürüldü. **Alman** işgalinde kimyasal silah depoları bulundu ve büyük devletler bu kimyasal silahları üretmenin peşine koyuldu. Yıllar var ki, bilim dergilerinde bu gazların insanları nasıl feci ve seri öldürdükleri artık magazin haberi oldu. Bu korkutucu gazların haber yapılmasının yan etkileri üzerinde dahi komplo görüşler ileri sürüldü. Deniyor ki, bütün hastalıkların çıkış nedeni, korku ve güvensizlik, bu silahların insanlığı korkutucu haberleri ancak ilaç şirketlerinin işine geliyor. **Bu haberleri sık yapın, ilaç şirketleri kazansın.**

Bir büyük teknolojik yenilik, biyolojik, nükleer, kimyasal silahların düşman üzerine hangi araçlar-

Devamı 10. Sayfada

daral@leman.com.tr
Arşivsel Ast

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

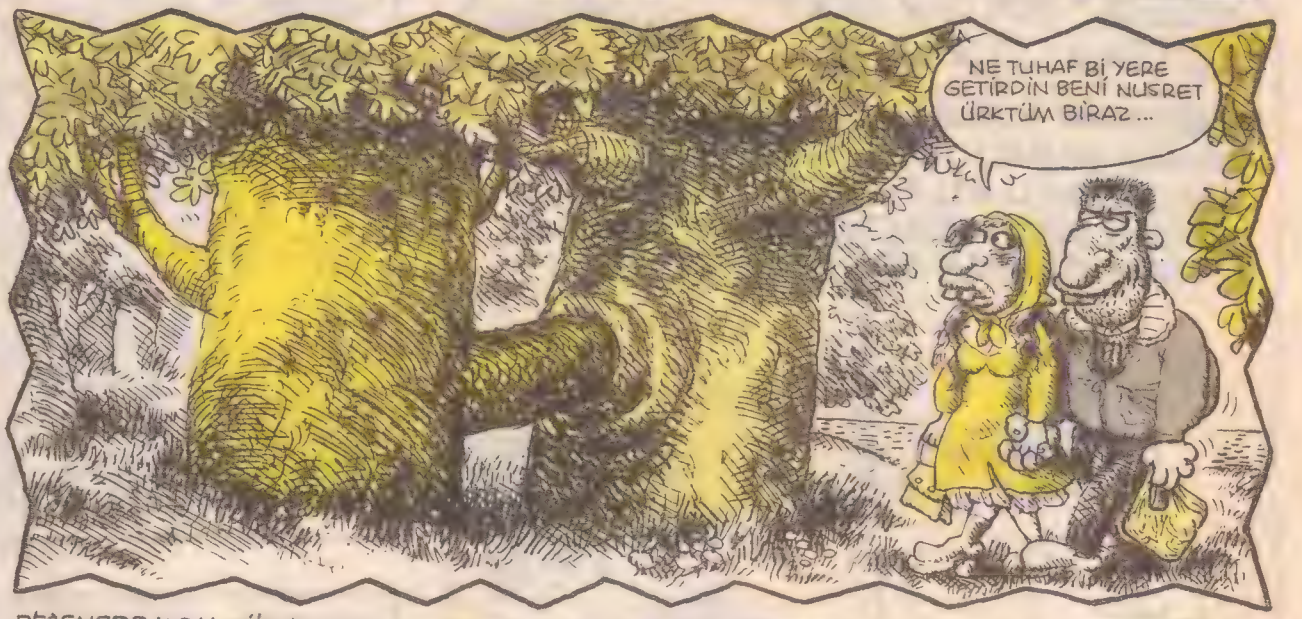

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

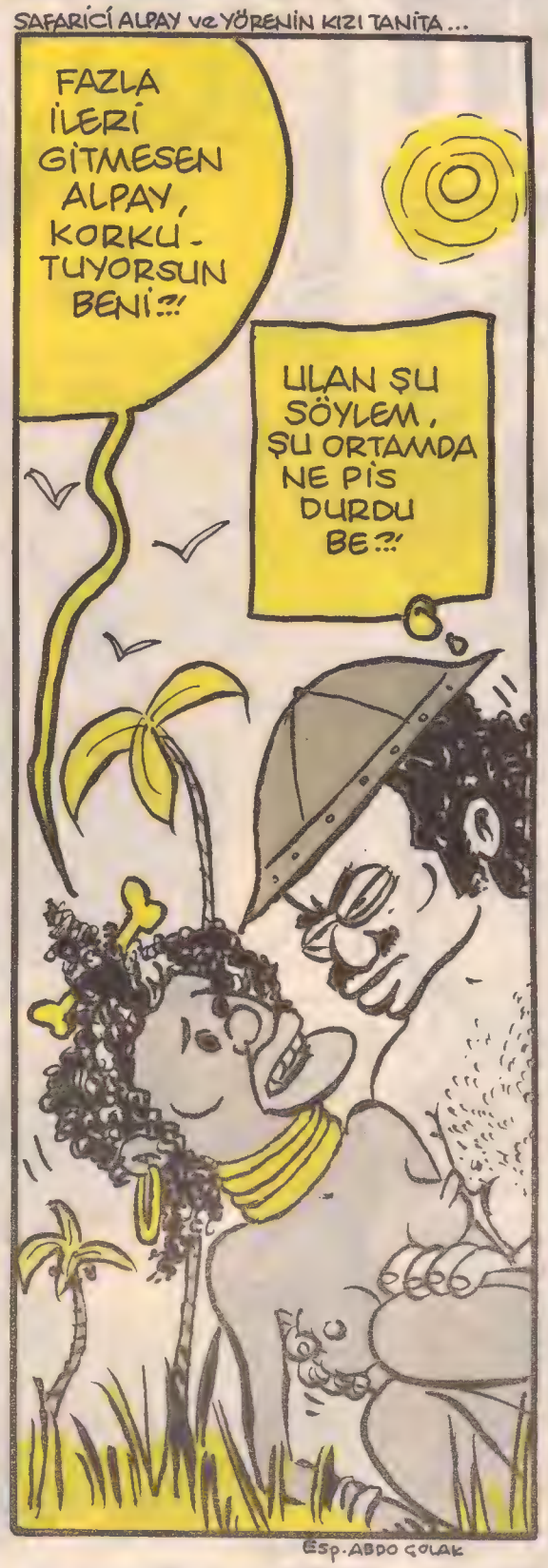

cemaahmet@leman.com.tr

SIKILHAN ile dialog çabaları

- Alooo, Sıkılhoooğ... Alooo

- Kim?

- Aloooğ, Sıkılhooo, evet, alooo Sıkılhoooğ... Hihihi, evet, hihihi... Sıkılho?

- Anne?

- Evet Sıkılhan ben annen evet. Reklamlardaki gibi arıyım dedim. Hani var ya Bingöl'ün Yayladere'si, GSM şebekesi... Ordaki teyze gibi, hoşluk olsun diye. Mizah bu işte Sıkılhan hihihi, evet hi. Dolapta didilmiş tavuk eti var onu mikrodalgada ısıt da ye emi çocuğum, seni seviyoruz Sıkılho. Tavut diddik, espiri yaptık, evet. Bu arada yanlışlıkla sünnetini sildiğim için bana kızgın değilsin di mi Sıkılhan? Yani bu ilerde annenden nefret edip seri katil olmana yol açmaz di mi çocuğum. Seri katil olmamalısın Sıkılhon. Üniversiteden sonra mastır yapıp en az iki dil bilmelisin.

- Rica edicem beynimi didmeyelim anne. Ne dediğini anlamıyorum. Nası yani "Yanlışlıkla sünnetini sildim"?. Bi daha mı olmam gerekiyo?

- Saçmalamamalısın Sıkılhan. Öyle değil çocuğum. Ben yanlışlıkla senin sünnet düğününün kayıtlı olduğu VHS anı kasedine, Ally McBeal dizisinin yüzonbirinci bölümünü kaydetmişim. Ally McBeal Çin Restoranında tanıştığı biseksüel bir brokırla yakışıklı afroamerikan bir jinekolog arasında kararsız kalıyordu. Önemli bir bölümdü, ofisteki kız arkadaşlar için kaydediyim istedim ama yanlış kaset geçmiş elime. Aslında tamamı silinmemiş. Rahmetli Vasfi Dede'nin yastığına çeyrek altın iğnelediği bölüme kadar var. Çeyrek altın da duruyo, evet.

- Gerçekten önemli değil anne. Yalnız o kasetlerin durduğu rafta benim ilk dört cinayetimi anı olarak sakladığım bi kaset var hihehe... Bişey kaydederken yanlışlıkla onu silme olur mu? Diğer seri cinayetlerim önemli değil de ilk dördünün bende anısı var. Hihehe, evet, hihe...Haneke...

- Komik olduğunu mu sanıyorsun Sıkılhan, hümour bu değil çocuğum. Evet, didilmiş tavuklarını ye ve dersine çalış. Okulda öğrendiklerini günü gününe tekrar etmelisin. Seni seviyoruz Sıkılhan, çağdaş, espirili, sevgi dolu ve ilgiliyiz çocuğum. Şarjım bitiyo, öpüyorum. De haydi Sıkılhoooğ, babay! Hihihi, evet.

- Alo, Sıkılhan, Çağatay ben Abi, naaber? Hatırladın mı Vietnam'da beraberdik huhe...

- Obaa! Nedir, bu gün "Açın Sıkılhan'a komiklik yapın" günü mü? Olm, örgüt müsünüz lan siz?

- Aaa hastaya bak, olm lan kötü mü sana komiklik yapıyosak. Keşke birileri de bana açıp espiri yapsa moralimi düzeltse. Var ya Sıkılhan feciiyim, moralman göçtüm olm. İnternetten tane tane toplayıp binbir emekle biriktirdiğim kırkaltıbin kukuluk dev porno arşivim bozulmuş. Sabah kayıtlı oldukları siidiiye baktım, hiç bi resim açılmıyo.

- Huhehe... Bu komik işte... Hani sen internetten porno biriktirmeye tövbekar olmuştun lan? Hani bilgisayarını bir köy okuluna bağışlayıp bi daha açmıycaktın... Hem nası kırkaltıbin kuku aynı anda bozulmuş ki?

- Salak kardeşim CD'nin üzerine at nalı mıknatıs tutmuş. Manyetik ortam da bozmuş tabi kukuları. Şimdi işin yoksa bi daha biriktir. Sen de var mı hocam beş on tane özel resim. Hani beğenip kaydetmişindir belki bir kenara.

- Usta yaa sen kafana da tutsana o at nalı mıknatısı. Hatta yastık kılıfının içine koyup üstünde uyu belki beynine iyi gelir.

- Aha... Bi resmi açtım abi... Yaşasın bu kurtuldu. Cık... Öbürküler açılmıyo... Yazık be abi, o kadar emek sarfetmiştim. Kırkaltıbin resimden bi tanesi kurtuldu, sadece onunla naapcam ben şimdi?

- "Vajina Monologları"

- Efenim abi? Alo? Sıkılhan... Yine kapadın mı lan uyuz. Abi kapadıysan "kapadım" de. Niye konuşturuyosun beni burda tek başıma monolog şeklinde. Ayıp bişey yaa. Senle de bi türlü diyaloğa girilmiyo olm, harbi rahatsız bi insansın yani.

http://www.atillaatalay.net-firms.com

Atilla Atalay

sklhan@leman.com.tr

TERELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

1. öykü
Evine bağlı Şaibeli adam

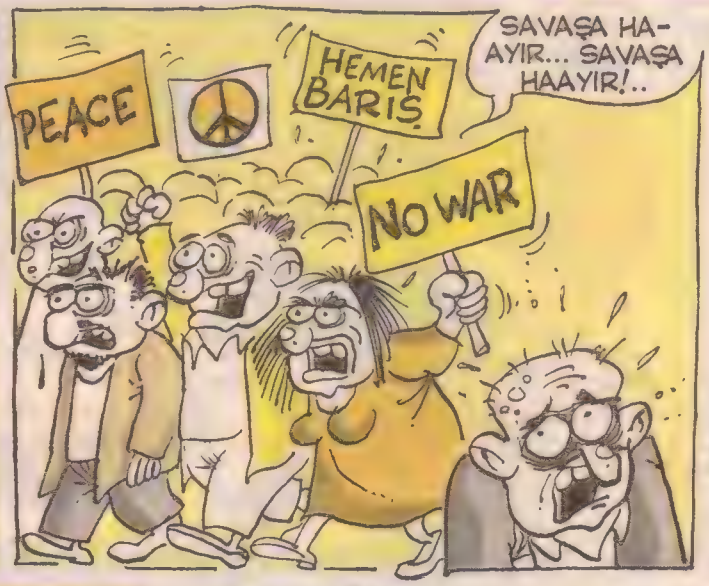

2. öykü
oğlunu mu bişeyi neyi çaaran adam

Akşamsefası

Behiç Pelu

BİTLİ İLE MAĞDUR VE AGRESİF

Yazan: Haybeci Şensoy

Vaktiyle bilmiyorum ben bunu size hipi olduğumu söylemiş miydim? Bunu çiçek çocuğu olarak tercümesi yapılabilir. Kuşak dediysem 68 kuşağı. Bağlasan durmaz şeklinde söylersem daha iyi de beline de bağlıyorlar çünkü! O başka olduğu için onu demiyorum. O işin esprisi. İbrişimden falan. Oysa yıl 2003! Aylardan Mart ayı. Kedilerin azma zamanı. (3 gün fırtına). Bir söz vardır: "Mart kapısı, kazma sapısı" derler. Şimdi esas olarak iki ülke karşı karşıya. Ben birine "Hiç saldırmagan", diğerine "çok saldırgan" diyorum. Saldırmagan olanı ABD. Elinden geleni yapıyor. Ama saldırgan Irak dayatmacı ve ne hukuk ne başka açısından delice kendine saldırttırmak için ABD'yi yanlardan bombalayıp duruyor. Irak, çağımızın bu acımasızca pis biyolojik, kimyasal, şemistik El Samod füzeleriyle (El Samod: İyilerin canı cehenneme demek) ABD'yi füzeledikçe pis gözünü barış bürümüş barış romantiği bitli ve esrarkeş pis hipilerin alçakça hasta beyin çocukları alkolik ve bitli olarak bitleriyle birlikte kuduz ağızlarından histerikli salyalar saçarak pis pis "Barıjjj! Baarıjjj" diye histerik histerik alçakça çığlıklar atıyorlar. Bu arada Iraklı çocuklar ve bilhassa ihtiyarlar Arapça "Savaşa hayır" bağırıp medyatik olmaya çalışıyorlar. Bütün gazeteleri akşamdan merceğe yatırıp fotoğraflara dikkatle baktım. Orada, adının El Ahmad olduğunu zannettiğim Iraklı bir ihtiyar var. En çok da o medyatik olmak isteyenin olduğunu o çok iyi tanıdığım psikolojik bakışından anladım. Ve o fotoğrafı büyütüp çöpe attım. Ve masama inanmayacaksınız vurdum. Vaktiyle bilmiyorum yazımın başında size hipi olduğumu yazmış mıydım? Hem de en azılılarından. Bütün Paris beni Pippi diye söylerdi. Ama ben asker traşlıydım ve Vietnam savaşında ABD'yi destekleyen tek hipiydim. Ama şimdi özgür irademle baskıcı bitli hipi gene hipiyim de iyice kazıtıyorum kafamı ayrık otu gibi...

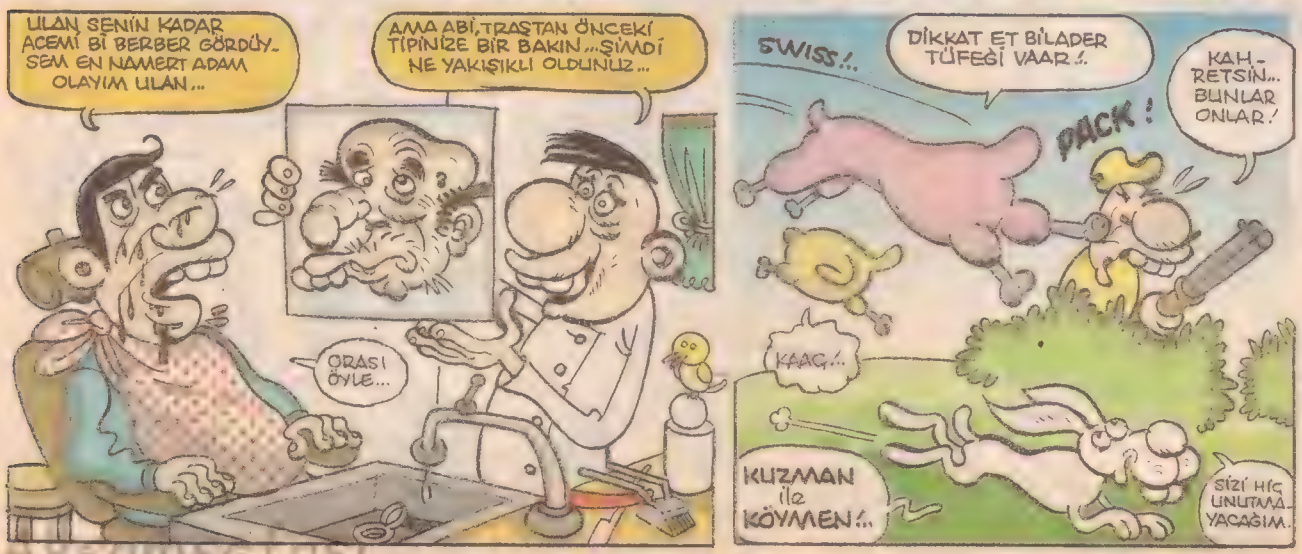

Akşam Extra

BU SAVAŞ SENİN VE BENİM GİBİLER YÜZÜNDEN ÇIKACAK

Tezer Ersoz

Biliyor musun, bu savaşı senin gibi insanlar çıkartacak...

Dünyayı açgözlülükle ele geçirmek, her şeye sahip olmak isteyenler... Aslında onlar da senin gibi çok umutsuzlar, biliyor musun... Hayatlarından, ele geçirmek istedikleri bu dünyadan, kendilerinden çoktan kesmişler ümidi. Savaş değil sadece arzuladıkları... Savaşla birlikte kıyametin kopmasını istiyorlar aslında. Kıyametin kopmasıyla birlikte İsa Mesih'in yeryüzüne ikinci kez inip onları cennete götürmesini bekliyorlar... Amerikalı ve İsrailli zenginler kendilerine satın aldıkları mezarlıkların İsa'nın çarmıha gerildiği yere çok yakın olmasını istiyorlarmış. En pahalı mezarlıklar çarmıha en yakın olanlarmış... Cennete herkesten önce gitmekmiş bütün telaşları... Bu dünyada kaptıkları yerler onlara yetmemiş besbelli... Orada da en güzel yerlerin kendilerine ait olmasını istiyorlarmış...

Her şeyi ele geçirmek ve maddi olan ne varsa hepsine sahip olabilmek yolunda yaşam sevinçlerini ve hayatın sırlarını çoktan yitirdiklerini belki herkesten önce onlar anlamışlardır. Kazandıkça kaybettiklerini... Sevgiyi, büyüyü, şefkat ve anlayış duygusunu... Onca insanın ölebileceği gerçeğinin bile ayırdına varamayacak kadar ilgisizler hayata karşı bu yüzden... Çünkü çoktandır, insanlar önce üzerlerinde egemenlik kurulacak ve ardından teslim alındıktan sonra buruşturup atılacak kadar değersiz nesneler onlar için... Yaşamalarıyla yok olmaları arasında hiç fark yok onların gözünde...

İnsanlara nesne gözüyle bakanların bir süre sonra kendilerini de öyle hissetmeleri kadar doğal bir şey olamaz. Karşısındakilerin biricik ve vazgeçilmez olduklarını düşünenlerdir ancak kendilerinin de biricik ve vazgeçilmez olduğunu düşünenler...

Her şeye sahip olamayacaklarını anlamış olmalılar ki dünyanın sonu gelsin istiyorlar... Ama öleceklerine de inanmıyor olmalılar ki cennette ayırmayı düşündükleri yerlerde sonsuza dek mutlu yaşamayı umut ediyorlar hala... Ölümleriyle hala yüzleşememişler belli ki... Yüzleşselerdi başka türlü bir hayat sürerlerdi çünkü... Bu kadar hırs dolu ve acımasız bir hayat sürdürmezlerdi o zaman. Paylaşmayı ve anlamayı öğrenirlerdi... Vicdanları gelişir, ellerinden geldikçe haksızlık yapmamaya çalışır, yaptıkları zamansa kendilerinden utanır, kırdıkları, haksızlık yaptıkları insandan özür dilemeyi düşünürlerdi... Ölümleriyle yüzleşselerdi yok ederek, ezip geçerek yaşamanın anlamsızlığını görür, her şeye sahip olmak için sarıldıkları hırs ve açgözlülüğün onları bir gün derin bir boşluğa sürükleyeceklerini içten içe hissederlerdi...

Eğer yüzleşselerdi kendileriyle, ben şu kadar şeye sahip oldum ya da olmalıyım, yerine bu dünyada yaşamalarının gerçek bir anlamı olup olmadığını düşünürlerdi... Yaşamlarının gerçek bir anlamı olup olmadığını bir kez olsun derinden ve cesaretle sorgulamadıkları için hep maddi, hep günlük hayatın içinde kalmak zorunda hissetmişlerdir kendilerini... Hep yüzeyde, hep oyunların içinde... Her şeyin hep daha çoğunu istedikleri ve bütün çabaları buna yönelik olduğu için kazandıkça, elde ettikçe, sahip oldukça azaldıklarını, tükendiklerini, parçalandıklarını bir kez olsun bile sahiden hissetmemişlerdir...

Neden giderek azaldıklarını, tükendiklerini, parçalandıklarını hissedemeyenler köklü bir sıkıntının içine yuvarlanır usulca? Derinde duran, pis, yapışkan bir sıkıntıdır bu... Büyük bir dramdır aslında köklü bir sıkıntı yaşadığı halde bunu neden yaşadığını, hayatında nelerin eksik olduğunu, neyin özlemini çektiğini bilememek...

İşte savaşı bu köklü sıkıntıyı yaşayanlar, ama bunu neden yaşadıklarını bile bir kez olsun düşünmeyenler çıkartacaklar...

Bu savaşı senin gibi insanlar çıkartacak...

Senin gibi içlerinde hep derin bir sıkıntı duyup da bunun yaşam biçimlerinden kaynaklandığını değil, sahip olduklarını henüz yeterli bulamadıklarına yoranlar çıkartacaklar bu savaşı... Sahip olmak istediklerinin hiçbir zaman sonu gelmeyeceğini fark edemeyecek kadar hırsına ve açgözlülüğüne yenilmiş olanlar çıkartacak...

Aslında yeterince anlamıştım seni... Sevemediğini, sevme yeteneğinin olmadığını içte içe biliyordum, ama bir türlü kurtaramıyordum kendimi senden... Ne zaman senden uzaklaşmak istesem, ne zaman seni unutabilmek için köşeme çekilsem, beni kendi halime bırakmıyor, çok özlediğini, bensiz yaşayamadığını, senin için çok önemli ve vazgeçilmez olduğumu söylüyordun. Ve öylesine iyi bir oyuncuydun ki her defasında beni söylediklerine inandırıyor ve yeniden kazanıyordun... Uyuşturucu bağımlısı gibi olmuştum. İçimden bir ses, yapma, gitme ona, yine aynı şeyler olacak, bir yara daha alıp yeniden köşene çekileceksin, diyor; ama başka bir ses, git, sonuna kadar yaşa, ne olacağını düşünme, böyle bir duyguyu bir daha yaşayamazsın, yaşanmadığı, bir şeyler eksik kaldığı için sonra çok acı çekersin, diyordu... Ve ben hep bu sese kapılıp sana geri dönüyordum...

Kaçıncı terk ediliş, kaçıncı kavuşma olurdu bu, nedenlerini ve sayısını hep unutmuş olurdum... Çünkü ne zaman sana geri dönsem adeta çocuklaşır, geçmişte yaşanan onca acı deneyimi unutur, sana yeniden kavuşmanın o tarifsiz sevinci ve neşesi içinde bambaşka bir benliğin içine girer, gerçekliğimden kopar, bir süre hayal dünyasında yaşardım...

Sonra yine sen beni o hayal dünyasından uyandırır, o çocuksu neşemi içimden sökerek alır, beni yeniden geldiğim yere yine geri gönderirdin... Ve bunları yaparken kendini hep haklı bulur, ilişkiyi bu hale getirenin hep ben olduğumu, bu ayrılığın benim hatalarımdan ve yanlışlarımdan kaynaklandığı bana bir şekilde kanıtlar, ayrılığın bütün suçunu benim üzerime yükler, sonra yeniden kendi hayatına dönerdin...

İçimdeki o ilk sesin dediği olurdu her defasında, her defasında köşeme bir yara daha almış olarak dönerdim. Ve her dönüşümde, artık bu son, bir yara daha almaya tahammülüm yok, onu unutmaya mecburum, yoksa bu benim sonum olacak, derdim kendime... Ve senin açtığın yaraları canım tarifsiz acıyarak sarmaya başlardım... Ve sensiz geçen her günün başında ve sonunda, onu bu gün daha az düşündüm, bir önceki günden daha az sızladı içim, kurtuluyorum ondan, birkaç haftaya kalmaz kuşlar gibi hür olurum, onun içime bıraktığı bu yaralı aşktan sonsuza dek kurtulacağım, sanki hiç bir şey yaşamamış gibi olacağım, bir rüyaydı, geldi geçti, diyeceğim, hatta eskisinden daha iyi ve daha özgür hissedeceğim kendimi, diye avutmaya çalışırdım. Ben dizlerimin üzerinde bin bir güçlükle doğrulmaya uğraşırken, sanki bütün bu can çekişmelerimi, bu kanlı hesaplaşmalarımı uzakta bir yerden büyük bir dikkatle ve anı anına izliyormuşçasına, belki birkaç gün daha geçse yaralarımı tamamen saracağıma kendimi inandırmışken telefonun gelirdi...

Çok özledim, derdin. **"Seni çok merak ettim. Biz dost değil miyiz? Birbirimizi hiç aramayacak mıyız? İhtiyaç duyduğumuzda hatır soramayacak mıyız?"**

Öylesine sakin ve sıradan bir sesle söylerdin ki bunu... Kendimi bu hayatın dışındaki bir zamanda yaşıyormuş gibi hissederdim o an... Sanki bir hastaydım da, sen de doktorumdum benim. **Bugün nasılız bakalım, yaralarımız acıyor mu, hadi toparlanın artık biraz, bırakmayın kendinizi böyle, biraz çabayla yaralarınız iyi olacak, göreceksiniz,** diyen doktorumun sesiydi sanki sesin... Bu sesini duyunca, sanki büyük bir cezayla hayatın dışına fırlatıldığım o yerden sana ağzıma geleni söylemek, lanetler okumak, canını tarifsiz acıtmak isterdim, ama yine de elimden gelmezdi sana bunları yapmak. Sadece sesini dinlemek, o anda nasıl bir ruh hali içinde olduğunu hastalıklı bir merakla anlamak isterdim..

Senin o, **dost değil miyiz,** sözün sanki yıllardır yitik bir gezegende yaşıyormuşum duygusu uyandırırdı bende: Dost... Onca acıdan, onca ayrılık ve özlemden sonra söylediğin o "dost" sözcüğü bedenimi içerden çökertir, hayallerime usulca gömdüğüm aşkın o puslu aynasını yüzüme haince çarpar, aynanın kanlı parçaları ruhumun o bir türlü kapanmamış yaralarına birer birer ve sonsuz bir acıyla gömülürdü...

Nasıl hiçbir şey olmamış gibi ararsın beni, derdim... Nasıl da kayıtsızsın onca yaşananlara... Ne anlama geliyor, dost değil miyiz, diye sorman... Neden izin vermiyorsun yaralarımı sarmama... Bıraksana beni kendi halime... Seni unutmama izin versene... Hiç mi acıma duygusu yok sende...

Kanayan bir şarkı gibi çıkardı bu sözler ağzımdan... Ahengi bozulmuş bir ağıt gibi... Diz çökmüş bir onurun çaresiz, tiz çığlıkları gibi çıkardı...

"Ne var bunda?.. Ne bu öfke?... Seni anlamıyorum. Hatırını soramayacak mıyım senin? Düşman mıyız?.. Kabalaşmana gerek yok..."

Aklını yitirmiş bir çocuğu teskin edercesine söylerdin bütün bunları... Gücünden ve açtığın yaralarımın ne denli derin olduğundan hiçbir şüphe duymuyormuşçasına söylerdin... Sanki senden gizli bir şey yaparken beni yakalamışsın gibi beni kendime suçlu hissettirirdin.

Seni sevdiğim için ben suçluydum. Beni terk edip gittiğin için daha da suçlu... Her şeyi mahvettiğim halde, bana lütfedip uzattığın dostluk elini kabul etmediğim için bağışlanmaz bir suçlu...

Evet, benliğinin hala benim içimde saklı olan parçasını koparmak, bir daha senin tarafından yaralanmamak ve ruhumu senden sonsuza dek kurtarmak için savaşırken beni suçüstü yakalamıştın ve içimdeki benliğini yerine geri yerleştirip, kaldığın yerden yeni bir kanlı oyuna başlamak istiyordun aslında... Beni özlediğini söyleyip, **biz dost değil miyiz,** diye sormanın altında dizlerimin üzerinde doğrulmamı istemeyişin yatıyordu...

Hem hangi efendi ister kölesinin zincirlerini kırıp özgürlüğe kavuşmasını... **Nasılsın, seni merak ettim,** diye sorarken aslında benden duymak istediğin senin için ne

kadar acı çektiğim, seni nasıl bir türlü unutamadığımdı... Beni arayıp nasıl olduğumu sorman, katillerin bir zaman sonra cinayet işledikleri yere dönüp, o anı bir kez daha yaşamak isteyişlerine çok benziyordu... İşkenceciler bazen işkence yaptıkları kişilere öylesine acı verirler, onları öylesine hırpalarlar ki, bir süre sonra işkenceye maruz kalan kişi bu acılara tahammül edemez, düşüp bayılır. Ama işkenceci daha istediğini elde etmemiştir. Bayılan kurbanı ayılması için üzerine su döküp ayıltır. Ayılsın, biraz olsun kendisine gelsin de işkence yapmaya devam edebilsin, diye...

Demek sen de benden istediğini henüz elde edemedin. Yetmedi içimde açtığın yaralar... Demek hala ruhumda yaralanmamış yerler var... Bana tutkuyla bağlandığını söylerdin... Demek senin gibi insanlar tutkuyla bağlandıklarından intikam almaya doymuyormuş... Demek öldürdüğü kurbanını özleyen bir katil gibi bir kez daha görmek istiyorsun beni... Acından baygın düşmüşüm. Ayılıp kendime gelmemi istiyorsun. Demek doymadın bana yaptığın işkenceye...

Büründüğün rollerin sonu gelmiyor: Bir gün aşık kadın... Ertesi gün tutkuyla bağlı... Sonraki bir başka gün, benimle yapamayacağını anlıyor... Onca yıldan sonra ayrı dünyaların insanı olduğumuzu fark ediyor... Ayrı dünyaların insanı olduğumuzu söyleyen kadın birkaç hafta sonra benimle sohbet etmeyi ve uyumayı özlediğini söylüyor... Aradan çok geçmiyor, o aşık kadın, **biz dost değil miyiz, birbirimizin hatırını soramaz mıyız, seni merak edemez miyim,** diyor...

Bir duygudan başka bir duyguya hayatlarla ve duygularla alay edercesine, adeta uçarcasına, ben böyle istiyorum, böyle olsun, diyerek ve istediğine hemen ulaşabileceğinden emin ve karşısındakinden de hissettiği duygunun karşılığını hemen isteyerek, yaşayıp gidiyor... İstediği her şeye, her zaman ve hiçbir itiraz beklemeden ulaşabilme isteğinin kör bencilliğinden kaynaklandığını ve bu bencilliğin içinde karşısındakinde açtığı yaraları fark etmeden kıra döke yaşıyor...

İstediğin her şeyi, hemen o an elde etme isteği içindeki o köklü sıkıntıdan kaynaklanıyor aslında... Sen hayatına girdiğin insanların nasıl yabancısıysan, kendinin de öyle yabancısısın... Bu yüzden durmadan yalnızsın... Kendinle bir başına kalmak, içindeki o yabancıyla bir başına kalmak anlamına geliyor. Tiksiniyorsun, nefret ediyorsun içindeki o yabancıdan. Sana tarifsiz bir sıkıntı veriyor o ... İçindeki yabancıyı sana unutturacak olan ilk aklına gelen kişiye sarılıyorsun... İçindeki yabancı sana hep unutmak istediğin seni hatırlatıyor çünkü... Sana seni unutturacak, sana seni unutturduğu için seni sana iyi ve değerli hissettirecek kim varsa o gece o sevgilin oluyor... Ona ruhun, benliğin dışında her şeyini sunuyorsun... O gece ya da birkaç gece daha istediğini elde ediyor, içindeki yabancıdan kurtulduğunu hissediyorsun... Kiminleysen onun biçimini alıyorsun... Sen sen değil, birlikte olduğun kişi oluyorsun... Ama günler geçtikçe birlikte olduğun kişi senin için kafanda yarattığın senaryoya uymuyor... Gerçeğe bürünüveriyor. Senin kim olduğunu öğrenmek istiyor... Bir ilişki talep ediyor. Seni sahiplenmek istiyor. Kendisini anlatmak istiyor. Kendisini anlatırken senden ayrı bir kişi olduğunu hatırlatmak istiyor sana... Sana senden ayrı bir kişi olduğunu hatırlatırken içindeki yabancıyı ortaya çıkarttığını fark etmeden yapıyor bunu... Gerçekler hoşuna gitmiyor senin... İçindeki yabancıyı sana hatırlatan ne varsa ondan uzaklaşmaya, onu kendinden itmeye başlıyorsun...

Kafanda yazdığın senaryodaki rollere bir türlü uymuyor hayatına aldığın insanlar... Oyunbozanlık ediyorlar sana. Sözünü dinlemiyorlar... Hayatına aldıkların kendileri için yazdıkları rolleri oynamak istiyorlar... Böyle olunca olan senin yazdığın senaryoya oluyor... Filmin bir yerinden kopuyor. Gerçeğin o keskin ve çiğ ışığı gözlerini yakıyor... Geceleri ansızın kendi boşluğuna uyanıyorsun... Ama içindeki yabancı senden önce uyanmış oluyor... Onunla göz göze geliyorsun... Bir an ondan hiçbir zaman kurtulamayacağını anlıyorsun... İşte bu felaketin oluyor... İşte bu sana bağlananların, seni sevenlerin felaketi oluyor... İçinden bir türlü atamadığın, bir türlü kurtulamadığın o yabancının intikamını onlardan almaya çalışıyorsun... Yaptığın, söylediğin hiçbir şeye inanmadan yaşamaya başlıyorsun... Rolden role giriyorsun... Duygularla, hayatlarla alay etmeye başlıyorsun... Söylediklerin hiçbir zaman hissettiklerin olmuyor... Ama zamanla öyle bir ustalık kazanmış oluyorsun ki, söylediklerini hissetmiş de öyle söylemişsin gibi, karşına kim çıksa inandırıyorsun... **Ben aşık bir kadınım,** diyerek saatlerce ağlıyor, karşındakinin sana ve aşkına inandığından emin olduğun anda birden ona ilgisizleşiyor, **ben aslında kimseye ait değilim,** diyor, birden kayıplara karışıyorsun...

Kendinin bile yabancısı olduğun için yaptığın hiç bir şeyden suçluluk duymuyorsun... Tanımadığın bir yabancısın sen çünkü. Tanımadığın ve neyi niye yaptığını bilmeyen bir insanın suçluluk duyması mümkün olabilir mi... Kendinin bile uzağında yaşayan bir insan kime ve neye karşı bir sorumluluk duyabilir ki... Her şey bir oyundur onun için... İçindeki yabancıdan kurtulmak için durmadan oynamak zorunda olduğu sonsuz, kirli, faili belli olmayan bir oyun... Öyle bir yabancı var ki içinde , tek bir duygusu var onun: İstediği rolleri oynamayanlara, bu oyuna itiraz edenlere, yazdığım rolü oynayacaksınız, diye direttiğindeyse çaresiz kalıp çekip gidenlere duyduğu sonsuz nefret...

Seni içindeki yabancınla baş başa bırakıp gidenlere duyduğun o sonsuz nefretten payımı çok aldım ben... Benden istediğin rolü oynamadığım için durmadan yaraladın beni... Seni tanımak istediğim için... Sana her istediğini yaşamayacağını hatırlatmak zorunda kaldığım için...

İnsan neden her istediğini yaşayamıyor, diye sormuştun bana o son gece... Ama hangi son geceydi hatırlamıyorum... Çünkü bizim ilişkimiz sonu bir türlü gelmeyen son gecelerin toplamından ibaretti...

Açıkça söylemekten çekinsen de ne demek istediğini anlamıştım aslında... Hayatında benim dışımda başkaları vardı ve sen onlarla da bir şeyler yaşamak istiyordun... Onlara gittiğinde benim sana hesap sormayıp, buna katlanmamı, beni özlediğindeyse hiç bir şey olmamış gibi sana kapılarımı sonuna kadar açmamı, ama sen bütün bunları yaşarken benim sana hep sadık kalmamı, hayatıma kimseyi almayıp seni hiç eksilmeyen bir özlemle beklememi istiyordun... Çünkü tek bir kişinin sevgisi sana yetmiyordu... Tek kişinin varlığı içindeki yabancıyı sana unutturamıyordu... Hatta o tek kişiyle ilişkin biraz uzayınca içindeki yabancı birden ona dönüşüyordu... Kurtulmak istediğin yabancı sana sarılan, seni özleyen sevgilin oluyordu...

Her istediğimizi yaşamak isteriz bazen, dedim sana, ama bu bir ütopya olarak kalır; Çünkü hayat buna izin vermez, bir şeyleri seçmek zorundayız; neyi seçersek başka bir şeyden vazgeçmiş oluruz; çocuklar ister her istediklerini yaşamayı, sadece çocuklar; ama büyüdükçe bunun olamayacağını onlar da anlarlar; bunun olamayacağını anlamak insanın olgunlaştığını gösterir...

Bunları sana söylerken seni kaybedeceğimi biliyordum... Ama söylemek zorundaydım... Çünkü seni seviyordum ve seni kimseyle paylaşamazdım... Seni severken ve seni seçerken hayatımdaki bir çok değerli şeyden vazgeçerek yapmıştım bunu... Bu bedelleri ödeyerek gelmiştim sana... Senin de benim için bazı bedeller ödemen gerekiyordu... Ödemezsen beni kaybederdin... Beni kaybedersen ben nasıl sensiz kalınca acı çekiyorsam, sen de öyle acı çekerdin...

Ertesi gece... Bir gece sonra, bana olan aşkının bittiğini söyledin kayıtsız ve duygusuz bir sesle... **Bu kadar kolay mı,** diye sordum sana... **Kolay,** dedin aynı ses tonunla...

"Peki, onca yaşanan şey, hepsi boşuna mıydı?"

Benim için artık bir anlamı kalmadı, dedin, hoşçakal.

Büyümekten, olgunlaşmaktan bahsederken çocuk kalan bendim aslında... Seni bu kadar iyi tanıdığımı zannederken aslında hiç tanımadığımı fark ediyordum... Ben seni bu kadar severken senin neden hiç sevmediğini ve asla sevemeyeceğini bir türlü anlamamış, belki de anlamak istememiştim... Sen içindeki yabancıyı unutabilmek için nasıl oyunlarla ve yalanlarınla yaşıyorsan, ben de hep içimdeki çocuğun sesine kulak vererek bir başka yalanı sürdürüyordum... Boşluğunda aşkımın yitik ülkesini arıyordum... Sen içindeki yabancının önünde diz çöküyordun, ben de senin... Sen içindeki yabancıyı kandırırken, ben içimdeki çocuğu kandırıyordum... Kendini bile sevmeyen birinin elbet bir gün beni seveceğine kendimi inandırmaya çalışmak başka ne anlama gelirdi ki... İçindeki yabancı ne kadar umutsuzsa, içindeki yabancıyı bile bile senin bir gün beni seveceğini uman ben de o kadar umutsuzdum aslında... Öyle bir umutsuzluktu ki bu kaybolduğun yerden büyük bir aşk çıkartmaya çalışıyordum...

Aramızdaki tek farksa sen yaşadığın hiçbir şeye inanmazken, ben yaşadığım her şeye sonuna kadar inanıyordum...

Başta söylediğimi düzeltiyorum: Bu savaş sadece senin gibi insanlar yüzünden değil, hiç kimseyi sevemeyen ve sevemeyecek olan senin gibilerle, senin gibilere inanmayı sürdürüp hayatını mahveden benim gibiler yüzünden çıkacak...

Savaş çıkacak, dedim, değil mi?... Savaş hiç bitmedi ki çıksın...

Bunu da düzeltiyor ve bu hayattan affımı diliyorum...

* **Van.** 14 Mart Cuma günü, saat 15:00-18:00 arası **Müşfik Yayın Pazarlama**'da söyleşim var.
* **Van.** 15 Mart Cumartesi gunu saat 13.00-19:00 saatleri arasında **Müşfik Yayın Pazarlama**'da imza günum var. Cumhuriyet Cad. Altın Galerya uzeri, No:2, Kat 4, Valılık Karşısı.
* **İstanbul.** 21 Mart Cuma günü, saat 16:00'da, **Beyoğlu Ritüel Cafe**'de söyleşi ve imza günum var. Beyoğlu-Ayhan Işık Sok
* **Bursa.** 22 Mart Cumartesi günu, saat 15:00-18:00 arasında, **Ekin Kitabevi**'nde söyleşi ve imza günum var. Kıbrıs Şehitleri Cad., No:149, Osmangazi Metro Çıkışı. Tel: 0224 - 252 50 38
* **Adana.** 4 Nisan Cuma gunu saat 13.00'ten itibaren **Adana Gündoğdu Koleji**'ndeyim.
* **Adana.** 5 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **Karahan Kitabevi**'ndeyim.

cezmier@leman.com.tr

LEMAN ve LEMANYAK

TÜYAP Bursa Kitap Fuarı'nda İmza Günleri

14 Mart Cuma
Güneri İçoğlu
15 Mart Cumartesi
Gürcan Yurt
Cengiz Akın
Leman standında kitaplarını imzalayıp, okurlarıyla söyleşecekler...
İmza Saatleri:
14:00-17:00 arasıdır!
Fuar alanı: Yalova yolu 4.Km. (Butlim yanı)

LeMan Kültür'de

17 Mart Pazartesi
Saat: 21:00
Fatih Kaçan
Gösteri
Rezervasyon: 0212 - 2499113

Akşamsetası

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

bezginbekir@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

TEZ - ANTİTEZ

Güneri İçoğlu

Sanırım artık hayatımızı küçük mutluluklar küçük başarılar yerine, küçük başarısızlıklar üzerine kurmamız gerek. Zira Londra'da yapılan bir araştırmaya göre; insanların küçük başarılar ve küçük mutluluklardan adeta tiksindiği ortaya çıkmış. Zira yapılan anketler sonucunda herkes büyük başarılar, büyük mutluluklar istiyormuş. Çok büyük başarı olmayacaksa, bari hayatımızı küçük başarısızlıklar üstüne kuralım şeklindeymiş anket verileri.. Neden mi?. Çünkü küçük başarısızlıklar seni başkalarına muhtaç kıldığı için insanlar birbirine bağımlı oluyorlarmış ve bu duruma da seviniyorlarmış. Öyle ki artık insanlara sempatik geliyormuş bu durum. Giderek herkes birbirine bağımlı olmayı sever hale geliyormuş. Peki nedir bu küçük başarısızlıklar?.. Mesela, çorap katlayamamak, yemek yapabilememek, ütü yapamamak, ampul değiştirememek, cam macunu çekememek gibi... Buna benzer gündelik dandikten şeylerin hepsini yapabildiğinizde karşınızdaki ona bağımlı olmayacağınız için sizin bu küçük başarılarınızdan da, sizden de tiksiniyor ve sağlıklı bir ilişki olmuyormuş.. Bu tezi şöyle analiz ediyoruz; ilk başta, **"haydiii, bu nasıl tez, olur mu böyle şey?"** dedirtiyor, pek akla yatkın gibi görünmemekle birlikte biraz düşününce akla uygun gibi geliyor. Sonra biraz daha düşününce **"Doğru be abi hakkaten de yüzde yüz böyle abi"** diyoruz...

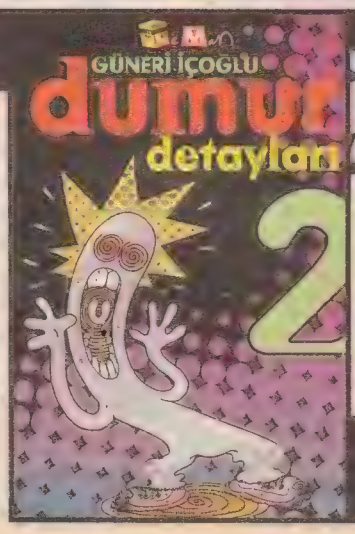

ÇIKTI

Kitaptaki bütün detaylar kelimesi kelimesine doğru ve gerçektir.. Zira Dumur parolamız şudur: **"Beynimiz öylesine dumura uğramıştır ki, yalan ve sahte şeyler yazacak kadar sağlıklı değiliz"**

GAZETE BAYİLERİ VE KİTAPÇILARDA

Baştarafı 4. Sayfada

la atılacağı, I.Dünya savaşında atom bombasını uçakla gidip atmışlardı. Şimdi balistik füzeler geliştirildi, sonra cruise, sonra scud. Bu füzeler menzillerine, uzaktan kumandasına, radardan gizlenmesine, atmosfer üzerinden uçmasına, yön bulmasına, kıtalararası yol alması gibi özelliklerine göre sınıflanıyor, ancak, bu füzelerin her biri çok çok yüksek bilgi ve teknoloji istiyor.

Mesela, Irak'ı birkaç yıl denetimsiz bırakın Avrupa kıtasını yok edecek füzeler geliştirdiği 1991'deki denetçi raporlarında yazıyor... Hem üretimi, hem atılması, hem barındırılması çok yüksek teknoloji isteyen bu bombaların gizlenmesi de büyük teknoloji gerektiriyor.

Sovyetler'in çözülmesinden sonra Rusya'nın belki de paraya ihtiyacı vardı, İran'a nükleer tesis kurdu, balistik füze sattı.

(Nükleer, biyolojik, kimyasal silahları komşuları geliştirip üretirken Türkiye neden sessiz. Türkiye'de bu silahlardan var mı? Gizliliğini koruyan ülkelerin başında neden Türkiye geliyor.

Türkiye'nin sessizliği anlamlı sessizlik. Türkiye'nin siyasi askeri dostlarından elinde bu silahlardan olduğu şüphesi yüksek. İsrail'le dostluğu ve Amerika'yla çok sık dillendirdikleri stratejik dostluk beyanları çok anlamlı. Stratejik dostluk, askeri, güvenlik alanında ortak çıkarlar anlamı taşıyor. Stratejik dostların nükleer bombaların ortasında dostlarını keklik gibi bırakması mümkün değil. Stratejik dostluk vurgusu, askeri, güvenlik alanında İsrail ve Amerika'yla sürekli, fazlasıyla içiçe andlaşma, ilişkiler ve Türkiye'nin İsrail ve Amerika'ya bilinemez derin bağlılığı, Türkiye'nin boş olmadığını gösteriyor.

Türkiye etrafındaki nükleer tehditten neden rahatsız olduğunu beyan etmiyor. İnsan komşularına bas bas bağırmaz mı, nedir bunlar diye. Bir tuhaf sessizlik de, AB'ye giriş tartışmalarında.. AB, Türkiye'yi sürekli insan hakları ihlali konusunda uyardı, ancak Türkiye'nin de çevrecilik konusunda elinde büyük kozlar vardı... Mesela, bizim elimizde hiç nükleer tesis yok, her birinizin onlarca nükleer tesisi var diye politika yapabilirdi, hiç sesini çıkarmadı, bu kozu hiç kullanmadı. Bu anlamlı bir sessizlik..)

İsrail'in nükleer bomba konusundaki keyfi, başına buyruk oluşu, andlaşmaları hiçe sayışı, Kuzey Kore, Irak ve İran ve Libya gibi ülkeleri kudurtuyor, kavga da burdan çıkıyor. Serseri, terörist devlet ilan edilseler de, nihayetinde bu ülkelerin devlet sınırları var, coğrafyaları uydudan gözleniyor, bu devletlerin içine sızmış ajanlık faaliyetleri var, yani bir şekilde denetleniyorlar. Baskı ve ambargoyla sıkıştırılıyorlar. Asıl tehlike, ülkesiz devletler.

İslam dünyasını son yirmi yıldır kasıp kavuran ülkesiz örgütler, ya da devletsiz örgütlerin büyüklüğü şaşırtıcı.

Taliban'ı tanıyoruz, Suud destekli. Taliban İslam devleti kurdu. Bu İslam devleti, radikal İslam'ın ikinci başarısı, birincisi İran İslam Devrimi'ydi. Ancak İran'ın köklü devlet geleneği, devletini sürekli kılmayı bildi. Rusya'yla nükleer çalışmalar başlattı. Bugün Basra Körfezi'ne girecek her gemiyi su altından yokedecek füzeleri var. Ve devrimden sonra Irak savaşında kimyacı, fizikçi gibi teknik adam sıkıntısı çekti, hızla bu açığını kapattı...

Humeyni'nin Lübnan'daki kolu Hizbullah, eşi benzeri olmayan gaddarlıkta bir örgüttü. Lübnan'daki iç dengeleri bozdu. Şiiler çoğaldı. İsrail saldırılarına cevap verdi. Bugün, İsrail'in boşalttığı sınırı Hizbullah koruyor. Hatta Arap ülkelerinden gelen turistler buradan İsrail askerlerine taş atıyor. Hizbullah, Lübnan'dan İsrail'i biz çıkarttık, diyor. Ve hızla partileşmeye, yani ılımlaşmaya çalışıyor.

El Cihad, Mısır'da, 1980'de Müslüman Kardeşler örgütünü zayıf bularak sivrildi. CIA'yı yirmi yıldır uğraştırıyor. Alikıran başkesen. Kör İmam'ın dünya ticaret merkezine saldırısıyla dünya manşetlerinde onlarca yıl başköşeyi koruyor. Siyasilere suikastler düzenledi, laikleri, Amerikan yanlılarını hiç affetmedi. El Cihad'dan daha sert ve tuhaf bir örgüt daha var Tekfir.. Kendi dışında herkesi kafir ilan eden bu örgütün zalimliği başka konu.

Cezayir'de halkın desteğiyle iktidara gelip laik bir darbeyle safdışı kalan Cezayir İslami Hareketi (FIS) iç savaş başlattı. Katliamlar, katliamlar. Zamanla FIS'ı dahi zayıf bulan, Afganistan direnişinden dönen İslamcıların başlattığı "Silahlı İslami Hareketi" Cezayir'i tam bir kan gölüne çevirdi. FIS, İslami Silahlı Hareketin halkı İslam'dan soğuttuğunu, korkuttuğunu görüp, yumuşama kararı aldı.

Filistin'de Hamas, bugün ortadoğunun en ünlü ve gururu bir örgüt. Filistin davasında laik, milliyetçi Filistinli liderlerle iç siyaset dengeleri bozulmasın diye sürekli taviz verip sessiz kalıyor. Çünkü İsrail'e karşı verdikleri savaşta "birlik" görüntüsü çiziyor. İntihar komandolarıyla hergün dünya haberlerinde. Koskoca İsrail orduları ve ajanları Hamas'la başedemiyor...

Sıralayalım, Cezayir'de FIS, Mısır'da El Cihad,. Filistin'de Hamas, Lübnan'da Hizbullah... Hepsinin büyük bir güç olmasını sağlayan inanılmaz halk desteği. Bu topraklarda doğan her çocuk kendini bu örgütlerde buluyor. Milyonlarla ifade edilen genişlik ve o denli etkinliğe sahipler.

Hepsinin dünya görüşü, İslam'ın ilk yıllarındaki hayat görüşü, yani, selefilik, İslam'ı ilk günleri gibi yaşamak.

Hepsinin ortak davası: Filistin mücadelesine omuz vermek. Sonra Afgan direnişi.. Ve hepsinin üçüncü kavga alanı, ülke içindeki laik ya da batılı kukla yönetim, kafir ilan ettikleri siyasilerle savaşmak, öldürmek..

Hepsinin büyük başarıları var, yılmadılar, durmadılar, geri adım atmadılar. Ayrıca hepsinin okulları, yoğunlaştıkları üniversiteleri ve hakim oldukları bölgeleri var..

Yalnız hepsinde bugünlerde ılımlaşma çabaları da var. Mesela FIS, iktidar ellerinden alınınca silahlara sarıldılar, ancak, kendi halklarının paniğe kapılmasından çok zarar gördü. Varlıklarını topyekün kaybediyor gibilerdi, hızla, partileşmenin,

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

PANTOLON
METİNFİDAN

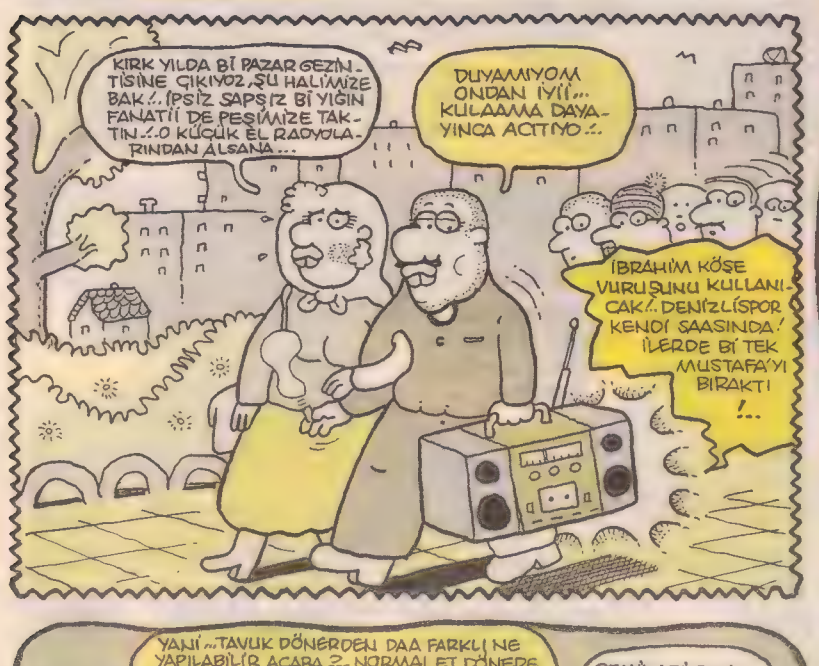

HAİN EVLAT ÖKKEŞ
Can Barşlan

ERDENER ABİ

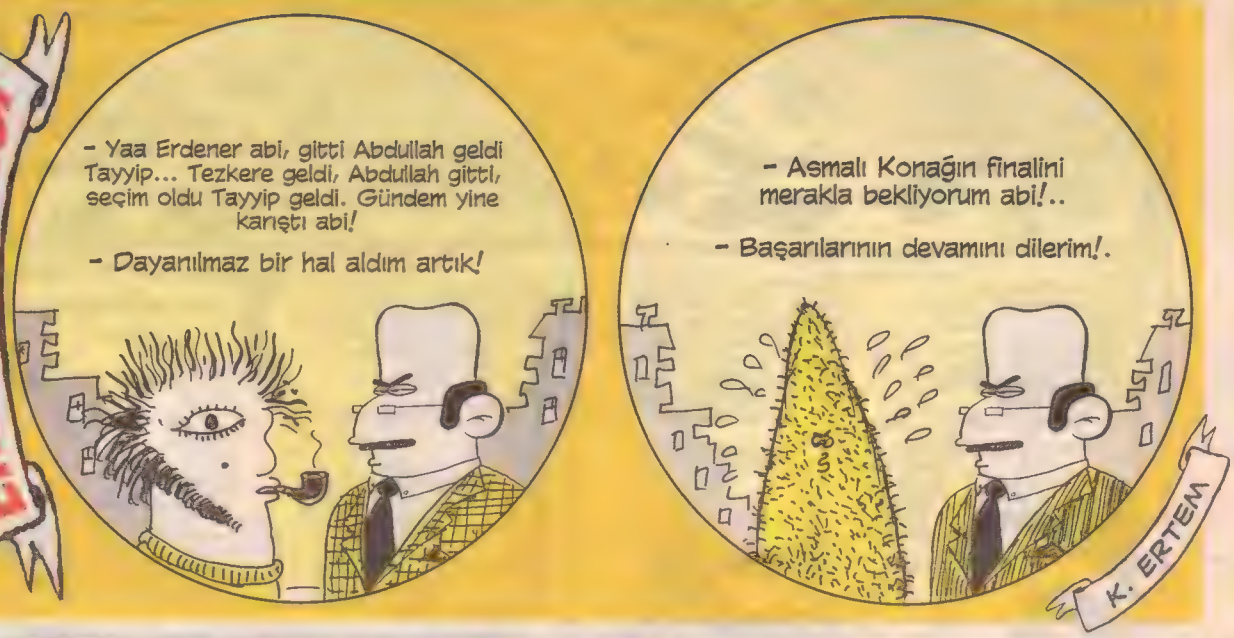

İki Resim Arasındaki 7 Fark
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Kırmızı Şarap & Beyaz Şarap

"Saat onikiden sonra bütün içkiler şaraptır"
Cemal Süreya

1. Kırmızı şarap, genellikle erkeklerin tercihidir... **Beyaz şarap, genellikle kadınların!..**
2. Kırmızı şarap, kırmızı etle içilir... **Beyaz şarap, beyaz etle!** (Vejeteryanlar, rose mi içer?!)
3. Kırmızı şarap, esas oğlandır... **Beyaz şarap, yan tip!..**
4. Kırmızı şarap, "İsa'nın kanı" nitelemesiyle mistik bir anlam yüklenir... **Beyaz şarap, mistik boyutu olmayan bir şarap türüdür!...**
5. Kırmızı şarap, piyasanın tartışılmaz aslan payına sahiptir... **Beyaz şarap, marjinaldir!...**
6. "Sıcak şarap", kırmızı şarapla bütünleşmiş bir kavramdır... **Beyaz şaraptan sıcak şarap yapıldığını görmedim, duymadım!..**
7. Kırmızı şarap için her zaman "kırmızı şarap" demeyiz, genellikle "şarap" demekle yetiniriz **Beyaz şarabı kastetmek için "beyaz şarap" demek gerekir!..**

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI
MAHMUT TİBET

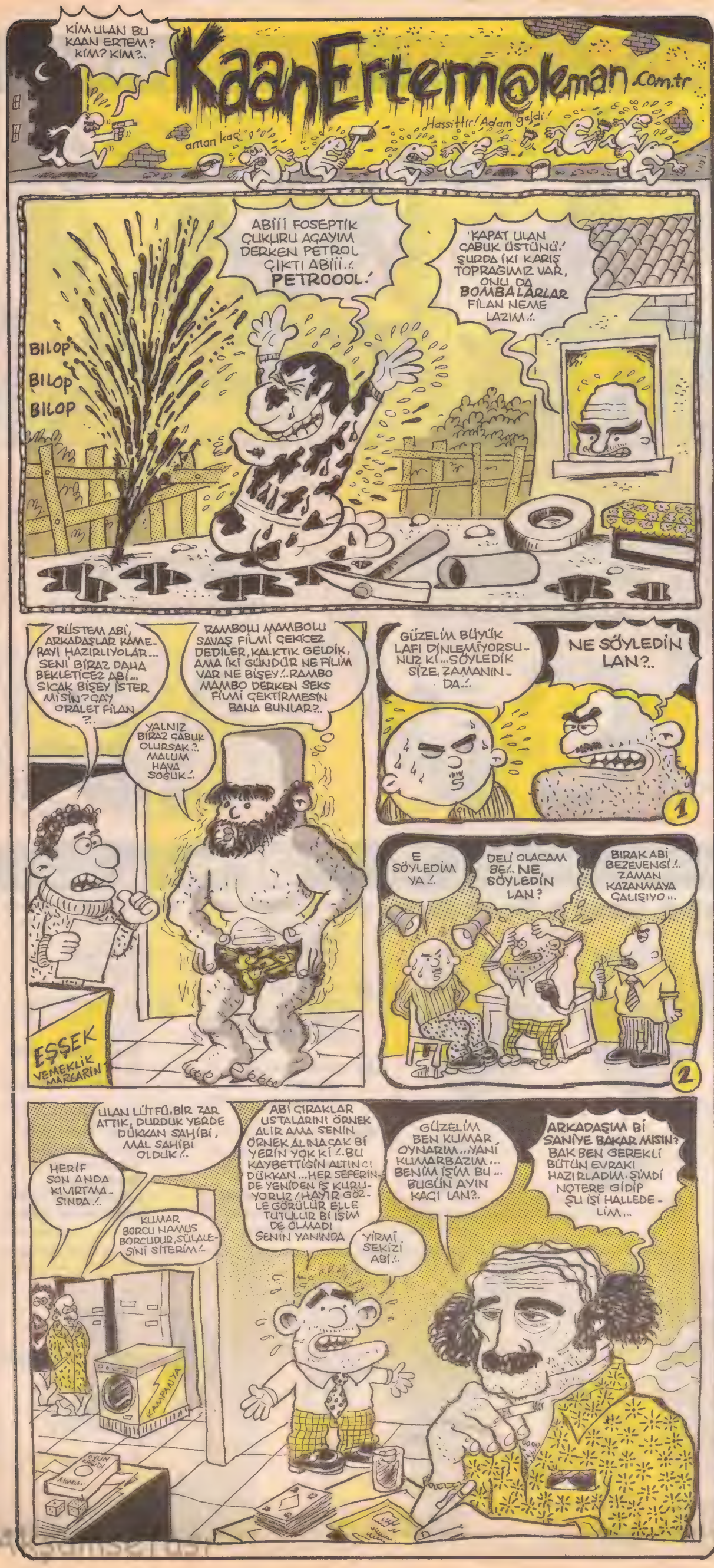
KİM ULAN BU KAAN ERTEM? KİM? KİM?..
KaanErtem@leman.com.tr
aman kaç
Hassittir! Adam geldi!
ABİİİ FOSEPTİK ÇUKURU AÇAYIM DERKEN PETROL ÇIKTI ABİİİ..! PETROOOL!
'KAPAT ULAN ÇABUK ÜSTÜNÜ.' ŞURDA İKİ KARIŞ TOPRAĞIMIZ VAR, ONU DA BOMBALARLAR FİLAN NEME LAZIM..!
BILOP
BILOP
BILOP
RÜSTEM ABİ, ARKADAŞLAR KAMERAYI HAZIRLIYOLAR... SENİ BİRAZ DAHA BEKLETİCEZ ABİ... SICAK BİŞEY İSTER MİSİN? ÇAY ORALET FİLAN ?..
RAMBOLU MAMBOLU SAVAŞ FİLMİ ÇEKİCEZ DEDİLER, KALKTIK GELDİK, AMA İKİ GÜNDÜR NE FİLİM VAR NE BİŞEY..! RAMBO MAMBO DERKEN SEKS FİLMİ ÇEKTİRMESİN BANA BUNLAR?..
YALNIZ BİRAZ ÇABUK OLURSAK..? MALUM HAVA SOĞUK..!
EŞŞEK YEMEKLİK MARGARİN
GÜZELİM BÜYÜK LAFI DİNLEMİYORSUNUZ Kİ... SÖYLEDİK SİZE, ZAMANINDA..!
NE SÖYLEDİN LAN?..
1
E SÖYLEDİM YA..!
DELİ OLACAM BE..! NE SÖYLEDİN LAN?
BIRAK ABİ BEZEVENGİ..! ZAMAN KAZANMAYA ÇALIŞIYO...
2
ULAN LÜTFÜ, BİR ZAR ATTIK, DURDUK YERDE DÜKKAN SAHİBİ, MAL SAHİBİ OLDUK..!
HERİF SON ANDA KIVIRTMASINDA..!
KUMAR BORCU NAMUS BORCUDUR, SÜLALESİNİ SİTERİM..!
ABİ ÇIRAKLAR USTALARINI ÖRNEK ALIR AMA SENİN ÖRNEK ALINACAK Bİ YERİN YOK Kİ..! BU KAYBETTİĞİN ALTINCI DÜKKAN... HER SEFERİNDE YENİDEN İŞ KURUYORUZ! HAYIR GÖZLE GÖRÜLÜR ELLE TUTULLUR Bİ İŞİM DE OLMADI SENİN YANINDA
YİRMİ SEKİZİ ABİ..!
GÜZELİM BEN KUMAR OYNARIM... YANİ KUMARBAZIM... BENİM İŞİM BU... BUGÜN AYIN KAÇI LAN?..
ARKADAŞIM Bİ SANİYE BAKAR MISIN? BAK BEN GEREKLİ BÜTÜN EVRAKI HAZIRLADIM. ŞİMDİ NOTERE GİDİP ŞU İŞİ HALLEDELİM...
KAMPANYA

Feyzi Özşahin
feyzi@leman.com.tr
body,td,div,.p,a{font-family:arial,sans-senf } div,td{color:#000} .f,.fl.link{color:#6f6f6f} a:link,.w,a w:link,.w a:link{color:#00c} a:visited,.fl:visited{color:#551a8b} a:active,.fl active{color:#f00} .t a.link,.t a:active,.t a visited,.t{color:#ffffff} .t{background-color:#3366cc} .h{color:#3366cc;font-size:14px} .i,.i:link{color: #a90a08} .a,.a:link{color:#008000} z{display:none} div.n {margin-top 1ex} n a{font-size.10pt; color:#000} .n .i{font-size
VAH YAVRUM, YİNE KABUS GÖRÜYOR !...
BOŞVER ABİ, SÜRÜDEN AYRILMAYALIM ... N'OLUR N'OLMAZ !...
PEKİ YA SÜRÜ BİZDEN AYRILIRSA ? BUNU HİÇ DÜŞÜNDÜN MÜ ?...
ÇOCUKLAR, BURASI DA DAHA ÖNCEDEN SİZE BAHSETTİĞİM CEHENNEM ...
BU YENİ DİN HOCASI SÜPER ANLATIYO YAA !...

13. Sayfadan Devam

sosyal çalışmaların önünü açtılar...

Ortadoğu topraklarında sert islami hareketler kesin zaferler kazanamadı, hiçbir ülkede iktidarı tam olarak ele geçiremedi. Ancak inançlarından ve batı düşmanlıklarından zerre geri dönmediler!..

Bunca ölü, suikast, fırtınalardan sonra radikal grupların ellerinin boş kalması, İslam'ı katliamlar, vahşetlerle tanıtmaları, bu radikal örgütlerin dünya görüşlerini değilse de, siyasi tavırlarını zorlamaya başladı.

Üstelik bu grupların ortak özelliği okumuş, üniversiteli yöneticileri olması, kimya, fizik, sosyoloji okumuş, batıda okumuş insanlar. İnançlarını asla, ama, siyasi kavgalarının yönü hakkında bugün tartışma, düşünme içindeler.

Mesela, radikal İslam'ın ortadoğuyu kan gölüne çevirmesi, ya da şöyle toparlayalım, her örgütün kendi devletindeki laiklerle boşuna zaman kaybetmesi, erimelerine, zayıflamalarına yol açtı. Artık yeni bir hedef, yeni bir diriliş, yeni bir siyasi yön bekliyorlar...

Bu yepyeni bekleyişi kıvılcımlaştıran El Kaide Örgütü... 11 Eylül'ü düzenledi. El Kaide bütün bu radikal gruplara başınızı ülkenizden dışarı kaldırın diye yeni bir hedef mi gösterdi. Savaşı batı topraklarının içine mi taşıyın, demek istedi. Son yirmi yılın muhasebesini yapıp, kendimizi, halkımızı, fazlasıyla ve boşuna mı öldürdük demeye çalıştı...

El Kaide'nin enternasyonal ve popüler eylemleri ortadoğu coğrafyasında büyük sevinç yarattı...

Amerika, Afganistan'da yakaladığı yüzlerce El Kaide militanını bir adaya hapsedip, sorgulamaya başladı. Film de burada başladı.

El Kaide'nin yokedilemeyecek kadar büyük bir örgüt olduğunu görüyor. Çünkü bu sert radikal örgütler aynı zamanda El Kaide'nin doğal depoları. Ortadoğunun sert örgütleri aynı zamanda potansiyel El Kaide... Ortadoğuda her genç anında El Kaide'ye katılabilir, anında El Kaide gibi örgütler kurabilir.

CIA'nın, dünya siyasetinin büyük kuşkusu bu: Radikal İslam yön mü değiştiriyor, eskiden ne güzel kendi ülkelerinde birbirlerini boğazlıyorlardı, şimdi, tüm dünyada sahneye çıkıyorlar. Radikal islamın yön, tarz, siyaset değiştirdiğine dair büyük izlenimleri hep birlikte izliyoruz.

Birincisi. Taliban, Hizbullah, FIS, El Cihad hiçbiri kimyasal, biyolojik silah kullanmadı. Ortadoğuda kullanılan kimyasal, biyolojik bombaların birincisi İran-Irak savaşında, ikincisi Irak Halepçe'de üçüncüsü Esad tarafından Hama'da atıldı.. 1991 Körfez Savaşı'nda Amerika Bağdat'a seyreltilmiş uranyum kullandı, bugün dahi çocuklar sakat doğuyor. İkisini Saddam, birini Esad, birini Amerika.. Bu dört bombanın da bu örgütlerle hiç ilişkisi yok. Ama Hizbullah isterse bu bombayı İran'dan pekala alabilir... Ya da, El Cihad gibi bir örgüt bu bombayı her yerden alabilir...

Bu bombayı önce ve ilk defa El Kaide 11 Eylül'den sonra kullandı, şarbon... Şarbonlu mektuplar, dünya siyasetini, trafiğini, ajanlarını sarsacak kadar önemli, büyük bir siyasi dönüşüm.

Bu inanılmaz kararlı, keskin ve milyonlarca üyesi olan örgütler, kimyasal, biyolojik silah kullanmaya başlarsa, işte dünya devletleri, sınırları, andlaşmaları, güvenlik ve ve ve .... herşey yeniden tartışılmak ve yapılanmak zorunda...

Amerika'nın ve dünyanın korkuları bu.. Teröristlerin, yani potansiyel olarak milyonlarca üyesi olan bu örgütlerin, bu kimyasal-biyolojik bombaları ele geçirmesi, bütün hesapların gözden geçirilmesi anlamı taşıyor...

Kimyasal, biyolojik bombaların kolay üretilmesi, hemen üretilmesi, kolay transferi, bu bilgilerin kolayca başkalarına ulaştırılması, tüm bu olup bitenlerin asla denetlenemez oluşu, büyük korkunun başını çekiyor. Bilimkurgu filmleri dahi, daha feci bir dünya tasarımı ortaya koyamadı.

Hadi, silah denetçileri Irak'ta istediği yeri arıyor... İşte raporlar ortada, her evi, her arsayı, her depoyu nasıl arayacaklar, bu fiziki olarak mümkün değil.

Üstelik karşısında devlet değil, bir terörist örgüt varsa, nasıl kontrol edeceksin. Bu örgütlerin çeşidi birkaç, büyüklüğü onbinler olsa, günümüz istihbaratı bunu yine de denetleyebilir. Ama örgütlerin çeşidi sonsuz, coğrafyası çok geniş, kadroları milyonların üstünde. Üstelik her bir militan Allah'ın askeri, intihar komandosu, bilgi sızdırmaz, konuşmaz, yeminli, kararlı insanlar. Ve bu yoğunlukta militan üretecek üniversiteler, okullar, bölgeler şu anda ortadoğuda bu örgütlerin elinde...

11 Eylül saldırısıyla Amerika'nın güvenliği sarsıldı, yani en iyi malı çürüdü. Birincisi, Atlantik aşıldı. Etrafı okyanuslarla çevrili Amerika, askeri olarak doğal korunma mutluluğu içindeydi. Bu ulaşılmazlık Amerika halkına neşeli bir güven veriyordu. Mesela, Avrupa, balistik füzelerden korunmak için füze kalkanı projesine 400 milyar yatırmak zorunda.. 11 Eylül güvenlik kavramının değişmesine sebep oldu.

İlk işleri Amerika'daki tüm Arap kökenlileri fişlemek oldu. Özgürlükler ülkesi yara alıyor. Bağımsız yargıçları ve ayrıntılı hukuk tezleriyle ünlü Amerika, istihbarat şemsiyesini herşeyin üstüne çıkarıyor..

11 Eylül'le yaşadığı ikinci büyük sarsıntı: İstihbarat şoku. Pentagon ve gökdelenlerin uçaklarla yokedilmesi dünyaca ünlü CIA ve FBI'nın karizmasını çizdi. CIA'nın zaafiyetini gözler önüne serdi. 11 Eylül şu büyük gerçeği dünyaya gösterdi: Amerika aslında o kadar güçlü ve büyük değil.

Amerika'nın gücünü oluşturan, iftihar ettiği, bütün dünyaya korku saldığı istihbarat teşkilatının aldığı bu yara, Amerika'nın dünya gözünde "büyüklük"ünü tartışma konusu yaptı.

Ladin bir terörist deyip geçmeyin, çağ açıp çağ kapatıyor, ne yaptı? Büyük devlet konseptini kendi zehirli nükleer silahıyla tehdit etti. Dünyanın en korkunç silahını popülerleştirdi ve her mazluma siz de pekala rahatlıkla kullanabilirsiniz, dedi... tatbik etti, uygulama alanını gösterdi, öğretti, ezberletti.

Artık, silah, güç, devlet, denge, bütün siyasi kavramları karıştıran bir belirsizliğin içine doğru gidiyoruz!

Oysa Amerika'nın klasik istihbaratı çok güçlü, mesela, Kuzey Irak'ta beşbin Peşmerge ajanı olduğunu kendi söylüyor, körfez savaşından sonra ülkesine götürdü bunları. Kürt ajanlarının sayısı her halde onbinin üstünde. Bu kürtler vasıtasıyla İran, Türkiye, Suriye ve Irak içlerine rahatlıkla girip çıkıyor, bölgeyi kontrol edip, karıştırıyor! Bu kürt ajanlar, Amerika'nın bölgeyi en dipten tanımasında mercek rolü oynadı.

Dünya Amerika'nın Afganistan'da yokedici bir savaş başlatacağı tehditleriyle karşılaştı. Bu savaşı hepimiz bekliyorduk. Ancak Amerika, Kabil'le yetindi. Çünkü El Kaide'nin gizlendiği Toro Bora dağları ikibin metre yarıkları olan, dipsiz uçurumları, hatta ışık girmeyen dev kaya çatlakları ve kuyulardan oluşmuş bir bölge. Burada savaş olmaz, yalnız bombalama...

Amerika fikir değiştirip Irak'a karşı saldırı planları başlattı. Hatta Amerika BM kararları olmadan savaşmak istiyor, bir siyasi tavır olarak "hukukun" ve BM'nin önüne geçmek istiyor. Böylelikle, bir devleti ortadan kaldıran bu gücün, ortadoğuda bu silahı elinde bulunduruyor şüphesiyle bir terörist örgütün onbinlerce üyesini ortadan kaldırması sıradan iş haline gelecek.

Yüzlerce El Kaide militanını hapsedip sorgulamaya başladı. El Kaide üyelerinin yeri, yurdu, adı, davası, işini zaten biliyordu. Ama artık devreye şarbon girmişti. Bu militanların ilişkide olduğu büyük coğrafya gözünü korkuttu. Bu militanların uzandığı milyonlarca gencin bilgi sızdırmaz, inatçı ve yeminli karakteri gözünü kor-

Devamı 15. Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

harala gürele

ÇAKÇAK

daral@leman.com.tr

MİSAFİRLERE EŞLERİNİ İKRAM EDEN ESKİMOLAR SERİSİ DEVAM

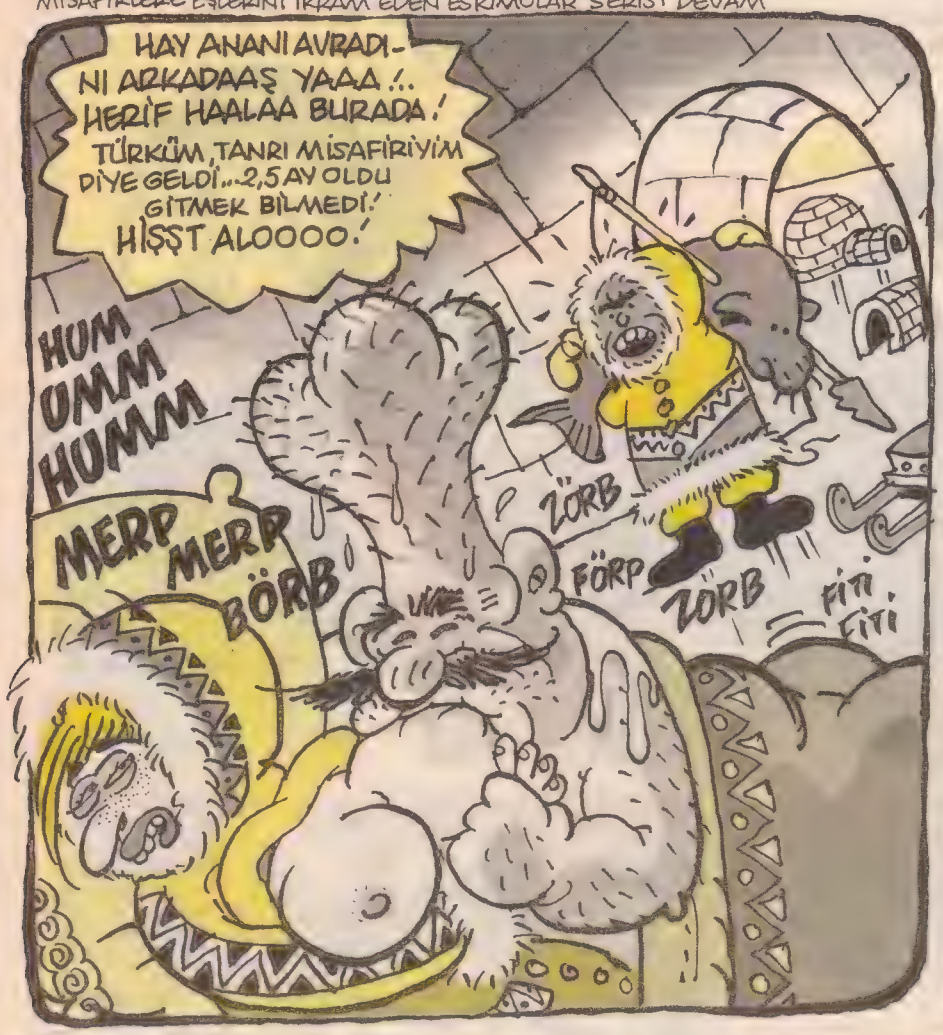

●ŞERİAT KANUNLARI VE ARABİSTANLI HIRSIZ HASİP...

●İDEALİST DOKTORLAR FEYZİ İLE REMZİ

YARI ÖZEL, YARI KAMUSAL ŞİKAYET: SCANER DENİLEN ŞU ALETLERİN MEZARLIĞI OLAN LEMAN'DAN SONRA EVDE DE İKİNCİ SCANER CESEDİNİN RUHUNA FATİHA OKUDUK.. TEKNOLOJİ KUMPASLARI İLE, YOK BUNUN DİRAYVI YOK.. BU MODEL XP'DE ÇALIŞMAZ.. ATTIK KENARA.. DERGİ İŞLERİ BEKLETİLMEZ DİYE ALLAHTAN BİR YEDEK TARAYICI ALMIŞTIM "U" İLE BAŞLAYAN EN İYİ DENİLEN MARKA HALİYLE İKİSİ DE EN İYİSİ AMA GEL GÖRKİ İKİNCİ YEDEK GELDİĞİ GÜN ARIZALI ÇIKTI.. HAYDİ GERİYE.. BİRİNCİSİ TEKNOLOJİ KUMPASLARI İLE DEVREDIŞI KALIRKEN İKİNCİSİ TAMİRDEN GELDİ 100 TARAMA BİLE YAPMADAN CORTLADI.. NAAPİM BEN MERAL TAMER'E Mİ YAZAYIM, FİRMANIN ÖNÜNE GİDİP İKİ MAKİNEYİ DE FIRLATIP BİR DELİ EDASI İLE TELEVİZYONLARA MI ÇIKAYIM.. TEKNOLOJİ BENİ DELİRTTİ.. KEŞKE TAŞ DEVRİNDE YAŞASAYDIM.. YURDU TEKNOLOJİ ÇÖPLÜĞÜ İLE DONATAN İTHALATÇI DİSTRİBÜTÖR FİRMALARA VE ONLARI DENETİMSİZ YURDA SOKTURANLARA LANET...

AYRINTILAR

METİN ELİDAĞ

Önce markete uğradım... Ne ikram etmek gerekir acaba diye düşünüyordum.. Bir iki şişe asitli içecek alıp, vakumlu poşetler tezgâhına yöneldim sonra. Kabaca, üç çeşit gıda ürünü mevcuttu: En âdileri, yarı âdiler, ve normâl.. İrfan, yabancı değildi. Üstelik, evlenip gidiyodu aramızdan. Hem de başka bi memlekete. Yani, yarı-adi bi şöleni hak etmekteydi lavuk.. Ben yine de kıyağımı yaptım. Marketten çıktıktan sonra, üst sokaktaki profiterolcuya (yazması daha zor!) girip, yarım kilo da ondan aldım.. Bi ara Taner aramış, "rakı, şarap filan getireyim mi!" diye sormuştu. İçmek için, bahane arıyo. "İçmeyelim," dedim, "En ayık kafayla uğurlayalım herifi." Geçerken bakkala uğrayıp, her ihtimale karşın bi kaç şişe bira aldım ama.. Altı katı tırmanarak sonra, içeri girdim, elimdekileri yere bıraktım, (tam bir sır perdesi! Neyi, nasıl yere bırakıyosun, poşetin dışından hiçbişey belli olmuyo. Şişe yan mı yatıyo, tatlı döküldü mü, şu kıvrılan ne!) aldım, tezgâha dizdim hepsini; şömineyle ilgilendim hemen. Sevgili evsahibim, şömineyle ocak arası, çok tuhaf bir delik tasarlamış doğrusu. Dibine, odunların içine oturunca ısıtıyor ancak. Neyse ki, katalitik vardı. İrfan'ın şerefine, üç gözünü de yakacağım harıl harıl. Duvardaki deliğe sadece mangalı sokarız.. Pazarlık edip beşyüzbine aldığım, iki portakal sandığını kırdım evvelâ. Sonra balkona çıkıp, gözüm gibi baktım, sadece özel günner için sakladığım, mis kokulu odunnardan getirdim. Zamanında bi çeki almıştım, (ikiyüzelli kilo). Dört özel gün, iki yarı-özel gün, özel olcaanı zannettiim üç tane de berbat gün; ama hâlâ bitmemişlerdi.. Neyse, alttan tutuşturdum bunnarı, ve bi anda duman oluverdi etraf! Kapıyı pencereyi açtım hemen! Bi anlık, ters bir rüzgardı fakat, geçti kayboldu. Sonra Czaarrr! kapı zili. İrfan'la, Taner...

Harbiden gidiyodu herif, yolcuydu. Hiç giden birini görmemiştim nerdeyse. Yani, giden bi herif görmemiştim daha doğrusu.. Şindi buna, giderken, sarılmak filan da icap edecekti; öüüf! Hiç sarılmamıştım daha evvel... Gitmek, gelmek, bunlardan konuşmadık masada. Ve allaha şükür, herşey vardı önümüzde; salata, içecek, keççap, mayonez, turşu; sıcak yemek, soğuk tatlı, ılık muhabbet. "Bi sürprizim var sana, sonra!" dedim. Taner atladı: "Şak şak, ve kadınlar çıkacak içerki odadan!" Eh, bekarlığa vedâ, böyle bişey de olabilirdi, ama prensip olarak karşıydım. Üstelik, ne yani, Taner de vardı orada, ona da mı ısmarlıycaktım. "Porno izleriz," dedim.. Delikten, son pişenleri çıkardı Taner. Ve gerçekten, becerikli bi adam bu. Benim üstüste bıraktığım odunnarı, öyle bi güzel çatmıştı ki maşayla, nefis bi şekilde yanıyorlar, ve sadece ocağın karşısında ısınabiliyoduk.. Hoparlörden ağır Dayr Streyts melodileri süzülüp, yüzlerimizden kırmızı alevlerin gölgesi geçerken, o sıralarda bir arada, derin bi sessizlik hâkim oldu masaya. Birileri, özel bişeyler söyleme ihtiyacı hissetmekteydi sanki.. Üç tane, eşşek kadar heriftik. Herbirimizin plânları, kemikleşmiş hayâlleri vardı. Karakterlerimiz belirgindi artık, oyun oynayacak çağda değildik. Ya boka batmıştık inançlı bi şekilde, veyahut huzur tasarılarımıza bi ucundan sıkı sıkıya tutunmuştuk işte. Konunun mana ve önemini sorgulayan küçük nutuklar çekmeye, kimse niyetli görünmüyordu.. Ayrıca, biberler, turşu filan, ağır gelmişti mideye belki. Asitle, baharatla doldurmuştum masayı!. İkinci sigaraların ardından, "evvet," dedim, "taze tatlı." Gerçekten tazeydi; ve sekiz taneydiler. İkişer adet bize koyup, İrfan'a üç tane servis yaptım, bi tane de kâsede kaldı. Belki, biri filan uğrardı hani.. Bulaşıklar yükselirken masada, "sana da zahmet oldu, dedi İrfan, "Yıkarız beraber.." Bak sen!. Normal bi zamanda tabağın içindeki artığı bile çöpe dökmez. Demek, ağır basan hüzün duygusu, inceleştiriyor insanı.. "Sürpriz ne?" dedi Taner.. Duvara beyaz perdeyi gerip, bitpazarından aldığım, Rus malı slayt makinemi getirdim.

Tabii makineyi, slayt makinesi yapacak olan şey, seyre değer slaytların bulunmasıydı. Tanıtım, reklâm işleri yapan bir arkadaşımın verdiği, erotik diyaları çıkardım çekmeceden. Bi güzellik yarışmasının, ön çekim dialarıydı. Yakın plân yüzler, kalçalar, göğüsler, rötuşlanmış kukular. Bütün kukuların çevrelerini, mayo içinde sırıtmasınlar diye, sanal yöntemlerle güzelce traşlamıştı arkadaşım. Kalite kızlardı. Fakat, mastırbasyon amaçlı kullanıma yaramıyolardı açıkçası. Duygusal, hüzünlü bi tarafları da vardı çünkü, öyle mal gibi, ellerinde isim tabelâları tutarlarken. En fazla, bir ön seyir işlevi görebilirlerdi, herhangi bi seksten önce. Bi daha rahatça, pornografik dergilere filan bakabileceğini sanmadığımdan, İrfan bu gösteriyi, hak ediyodu şimdi.. Ama onu, derin bi keder sarmıştı bir kere. Kukularla felan hiç ilgilenmedi. Taner ise, her zamanki gibi, bütün ayrıntıları merak etmekteydi. Şu kızın çenesi niye böyle diye sordu, bir portre çekimine bakarken. Gidip, yakından inceledik: Tuhaf bir et beniydi.. Şampiyon olan birinci kıza da baktıktan sonra, açık saçık bi film koyduk viisidiye.. Gerçekten, o anlar da hüzünlüydü. Sessizdik. Bi tek Taner, aynı iddiasını yineleyip duruyordu: Kapaklı kukular orjinaldir; zor bulunur... Ülke, hayâller, umut, çocuk, gurbet; belki başka bi yazıda etraflıca bahsedeceğim konuları da, şöyle kısaca bi deştikten sonra, hep beraber dışarı çıktık sonra. Taner, ertesi gün vedalaşmak üzere ayrıldı, İrfan'la başbaşa kaldık..

"Bavulların filan hazır mı?" diye sordum, sahilde yürürken.. "Hazır," dedi.. Bi yandan, buralardan uzak kalacağı için mutsuzken, sevdiği kadına kavuşacağı için de kıpır kıpırdı.. Daha fazla dayanamıycaktım. Yani, bir an önce bitsindi şu iş. Bi köşeye çekmeyi düşündüm. Çöp birikintileri vardı orada. Yürüdük. Daha temiz bir yerde, kapalı bi simitçi tezgâhının önünde durduk.. "Hakkını helâl et," dedi. Ve salak gibi, helâl olsun demeyi unutup, -güzel bi veda plânlıyorum ya- o telaşla, abuk subuk başka şeyler dedim! Sonra, yarım yamalak sarıldık. Gidip minibüsüne bindi, ben de karşı kaldırıma geçtim.. Biraz dolaştım ara sokaklarda; eve dönüp, yere düşen göğüslü slaytları topladım, gidip işedim, tabakları lavaboya bıraktım, keççapın filan kapağını kapattım, masayı sildim, dağılan siidileri rafa kaldırdım, sandalyeleri yerine götürdüm, son kalan tatlıyı kaşıkladım..

kuttu. El Kaide'nin yokedilemez olduğunu gördü. Ortadoğu toprakları potansiyel milyonlarca El Kaide militanıyla dolu.

Üstelik İslam, bu militanların doğal dini, doğal coğrafyaları, kesip, yokederek, dışlayarak, hapse atarak, sürerek, üstlerine bomba atarak, tüm bu grupların ele başlarını yokederek, bu milyonları durdurmanın imkanı olmadığını gördü.

Hatta, Ladin'i öldürmek, yakalamak, bu örgütlerin gücüne, hırsına güç katar. Aslında El Kaide diye bir örgüt yok. Hepsi arapça bilen, kültürleri birbirine benzeyen, yıllarca aynı okullarda, benzer çatışmalarda, aynı fikirlerle büyümüş bu milyonları, satın almak, konuşturmak, kullanmak, takip ederek, baskı uygulayarak kontrol etmek mümkün değil.

El Kaide girilmez yasaklı korkunç kapıyı açmıştı, bu sert örgütlere iki büyük işaret vermişti. Birincisi çatışma alanını batı coğrafyasını yıkın. Böylelikle, kanlı görüntüler, ağlayan anneler, kalkan tabut görüntüleri artık İslam coğrafyasında değil, Batı'da yaşanacak. Ve bu görüntülerin psikolojik çöküntüsü Batılı devletleri, hatta Batı kültürünü derinden sarsacak.

İkincisi, El Kaide kimyasal, biyolojik bomba işine girdi, bu tahmin edilemeyecek, belki de insanlığı kıyamet karmaşasına sokacak belki de doğuyla batı arasında büyük demir perde, duvar konulmasına kadar uzayacak derin bir siyasi yarılma!

Amerika, Irak'ı BM kararlarını kasıtlı olarak ihlal ederek, bütün terörist grup ve devletleri istediği an yokedebileceği gösterisini yaptıktan sonra, istihbaratını daha da yenileyecek...

Irak'ta kukla devlet kurarak, bu devletin oluşumunda anti-terörizmi bir milli dava haline getirecek. Yani kurulan devlet demokratik devlet olacak... Arap gençliğini bozan özgürlüklerin, uyuşturucu bataklığın merkezi de olabilir..

Demokratik devlet terörizm konusunda techizatlanmak zorunda. Irak, yüksek bir istihbarat çalışması için merkez olacak, akademileşecek. Iraklı çocuklar, çocukluk yaşlarından itibaren bu kolejlerde okuyacak. Arap çocuklar, Arap topraklarında dil olarak kültür olarak din olarak çok yakın oldukları bu örgütlerin içine rahatlıkla girip çıkabilecek. Bu örgütleri rahatlıkla takip edebilecek.

Yani, istihbarat olarak Irak, yetiştirdiği Arap ajanlarla, Arap coğrafyasında, büyüyen, gelişen, üreyen gizli örgüt ve militan grupları daha içerden, yakından gözleme, kontrol, denetim imkanına sahip olacak.

Bu istihbarati bir devrimdir, CIA'nın arapçasını, arap çocukları kuracak. Ortadoğu yetiştireceği arap çocuklarla ortadoğuyu kontrol etmeye çalışacak.

Birebir takip. Yani, ülkesindeki gibi, her doğan Arap çocuğu fişlemek. Görecek, tanıyacak, kontrol edecek büyük bir ajan şebekesinin merkezleri Irak'ta kurulacak.

Benim fikrimce, Amerika petrol için savaşa girmiyor. Birinci neden, milyonlarla ifade edilen İslami gruplara, sizi yasa, hukuk tanımadan anında yokederim deyip, fırsatını bulup onbinlerce örgüt üyesini yoketme şansını ele geçirecek, ikincisi, ileriye dönük, ortadoğu'da arap çocuklarıyla ajan okullarını devreye sokacak...

Üçüncüsü ve tabii, Irak'a çok gelişkin, kadınlı, seksli, uyuşturuculu, maceralı, şamatalı, bataklıklı bir kültür pompalayıp, Irak'ı ortadoğunun vur patlasın, çal oynasın özgürlüklerinin merkezi yaparak, sıkı, kapalı, örgütlü ortadoğu gencine alternatif bir modern(!) yaşam sunacak!.. Sert dini örgütleri yumuşatarak çözmek için şüphesiz içimizde en çok "demokrasi" isteyen yine Amerika olacak!..

Böylelikle, Bush'un "dünya teröre karşı çıkanlar-terörü destekleyenler" diye ikiye bölünecek, lafının ne anlama geldiğini anlamaya çalıştık. İdam mahkumlarının dahi neden öldürüldüklerini bilme hakkı vardır, bu yüzden ölüm gerekçesi boyunlarına asılır. Biz zavallı anadolu çocukları tavuk gibi boğazlanmadan hiç değilse niçin öldürülcüğümüzü anlamaya çalışalım.

Ve tabii İsrail iki kuş vuracak. Birincisi, etrafını kuşatan radikal örgütlere tam saha pres uygulayacak. İkincisi, etrafını saran Araplar devletleri, yani Arap hilalini tam ortadan kıracak!..

Boş verin. Size ilginç bir hikaye anlatayım. Yıllardır Mersin limanında çürümeye terkedilmiş çok eski yapıda bir gemi vardı. Hep ordaydı. Halk gemiyi tanıyordu ama ne olduğunu bilmiyordu. Pas içinde kendiliğinden sökülen geminin kime ait olduğu bilinmiyor. Gemi ordaydı, terkedilmişti.. Bilinen bu...

Günün birinde yahu bu gemi neden burada, sahibi yok mu, nerden geldi diye merak ettiler. Sordular, soruşturdular, geminin, I. Dünya Savaşı'nda Çanakkale Boğazı'nı İngiliz gemilerine dar eden ünlü Nusret Mayın gemisi olduğunu öğrendiler. Utandılar. Valilik, belediye hemen harekete geçti. Yılların umursamazlık ve ihmalinden mahçupluk duyup, gemiyi hemen müzeleştirmek için çalışmalara başladılar...

Yıllardır orada duruyordu, kimse o geminin nerden geldiğini bilmiyordu, sonunda öğrenip, bu ihmallerini hızla kapatmaya çalıştılar...

Ancak, o gemi nerden geldi, kim getirdi Mersin limanına. Bu sorular hala bilinemiyor...

Gemiyi Mersinliler'in farketmesinden bir zaman sonra, Mersin limanına Amerikan silahları, gemileri gelmeye başladı...

Şimdi anlıyoruz ki, Nusret Mayın Gemisi, seksen yıl sonra, kendiliğinden son bir görev için Mersin limanına gelmiş, Amerikalılar'ı bekliyordu...

Bir hesap vardı, yarım kalmış, hepimiz unutmuştuk o hesabı.. Ama içimizde hala sökülmemiş, hala ayakta kalmaya çalışan Nusret Mayın Gemisi, o hesabı unutmamış, tek başına yıllarca bekliyordu...

Amerikan savaş gemileri çelikten ve çok büyüktüler, her tarafından ihtişam fışkırıyordu, Nusret Mayın Gemisi ise, bütün demirleri bütün tahtaları çürümüş...

Ey şanlı Türk askeri, bu sorum yalnız sana!...

Nusret Mayın Gemisi orda kimi bekliyor?

Ne diyeceğiz şimdi ona? Sen hiç korkma Amerikalı babalar geldi, üç-beş dolar alıp sana sağlam bi cila çekeriz, mi, diyeceğiz...

Ey şanlı Türk askeri bu sorum yalnız sana...

Nusret Mayın Gemisi, Mersin limanında kimi bekliyor? Şimdi biz ne diyeceğiz ona...

nihatg@leman.com.tr

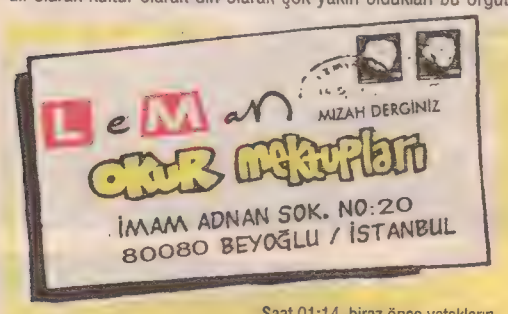

Saat 01:14, biraz önce yatakların-da hiçbir suçu olmayan melekler gibi, herşeyden habersiz uyuyan iki oğlumu seyrediyordum. Birisi 1,5 öteki 5,5 yaşında iki küçük çocuk. Milyonlarca yaştan gibi masum, çaresiz, savunmasız uyuyorlar. Geçenlerde gördüğüm rüya geldi yine aklıma; her gece olduğu gibi... Her aklıma geldiğinde tekrar tekrar o duygular canlanıyor.

Rüyamda çocuklarımla ölümü bekliyorduk... Evet ölümü... Bu duyguyu kaç anne yaşamıştır acaba?.. Sebebi bile olmadığımız, hiç karışmadığımız, bizlerden çok uzak nedenlerle çıkan bir savaştı ölümümüzü hazırlayan.

Onlar herzamanki gibi küçücük ama bir o kadar da temiz masum dünyalarında basit hayaller kurup basit oyunlar oynuyorlardı. Küçük oğlum oturmuş oyuncaklarıyla oynarken, henüz anlaşılmayan konuşmalarıyla neşeli sesler çıkarıyordu. Diğeri ise bana bitmek bilmeyen sorularını soruyordu; "Anne, yazın tavşan alınca onu dışarda bırakmayalım, kediler yer, bi de üşür. Evde kutuda besleriz, değil mi?", "Anne, aslında biz evde fil bile besleriz, babam çok büyük bir kutu alsa... değil mi anne, anne, anne değil mi?.."

Bense ağlıyordum. Bugüne kadar rüyalarımdan sadece birinde böylesine ağlamıştım, annemin öldüğünü görmüştüm, 6-7 yaşlarındaydım o zaman... Bu ikincisinde ise çocuklarım için ağlıyordum. Pencereden baktığımda dışarıda uçuşan uçaklar ve helikopterleri görüyordum. Şehre kimyasal bomba atılmıştı ve herkes gibi evimizde, o kendimizi en güvenilir hissettiğimiz yerde ölümü bekliyorduk. Zehirli gaz ein içine sızacak ve... bunu düşündükçe hıçkırıklara boğuluyordum. Çocuklarımın gözlerimin önünde belki de çırpınarak can vereceklerini, yavrumun o tertemiz, o sevgi dolu hayallerinin neye uğradığını bile anlayamadan acılar içinde son bulacağını, küçük oğlumun, hani düşüp biryerlerini acıttığı anki yüz ifadesiyle, gözlerinde yaşlarla kucağıma atlayıp son nefesini vereceğini... Ve ben hiçbir şey yapamayacak, sadece bu acıyı yaşayıp çırpınacaktım...

Onları bu dünyaya mutlu olsunlar, iyi birer insan olsunlar diye getirmiyor muyuz? Onlar için yaşamıyor muyuz, onlar için çalışıp çabalamıyor muyuz? Bu acıları yaşamış ve yaşamaya hazır olan anneleri ancak onlar anlayabilirler. Dünyada hiçbir sebep bu masum hayatları söndürmeyi gerektirecek kadar geçerli olamaz. Amaç adam gibi yaşamaksa, bazıları yaşarken nasıl oluyor da diğerlerini harcayabiliyorlar? Bunu hangi din, hangi ahlak, hangi, hangi insani değerler kabul edebilir? Benim gördüğüm sadece bir rüyaydı, ama bu rüya birçok insan için gerçeğe dönüşecek. Birileri zengin olsun, birileri kendi hasta ruhlarını tatmin etsinler diye, kendi hırsları uğruna bu kadar masum insan, hele ki küçücük çocukları nasıl kurban edebilirler? Bunları düşündükçe insan olmaktan utanıyorum.

Her hayat kutsaldır, her hayat orunmaya değerdir, çünkü her insan kendince evrenin merkezidir. Kimsenin hayatı diğerinin uğruna feda edilecek kadar değersiz olamaz, buna ancak o kişi karar verebilir, isterse sevdikleri için kendini feda eder ama buna başkaları karar veremez.

Binlerce insan ölümün gelip kendilerini bulacağı günü korkuyla bekliyor. Bizi ilgilendirmeyen, hiçbir meşruiyeti olmayan bu kıskanç, bu iğrenç savaşa niçin ortak oluyorsun? Buna karar verenler bu yetkiyi kimden aldılar? bu affedilmez birşey.

Ve ben kendim birşeyler yapamamamın verdiği vicdan azabıyla ancak duygularımı yazabildim. İçimdeki sessiz haykırış artık kabına sığmadı. Sadece paylaşmak istedim.

Bütün çocuklar aynı. Bunca insanın hayatını feda etmeye hazırlananlara ve destekleyenlere soruyorum, "Hiç düşündünüz mü? Sizin çocuklarınızın Irak'taki çocukların yerinde olduğunu?" Şöyle bir hayal edin sadece...

Aslı Bulan

Merhaba Leman Okuyucuları

İnanın hiçbir masum yalan masum insanları öldürme fikrini haklı çıkaramaz. Ve hiçbir güç halkların kardeşliğini bozamaz. "Yaşasın halkların kardeşliği, kahrolsun ABD Emperyalizmi". Klasik oldu, oldu ama ABD'nin işgalci fikri değişmedikçe biz de değişmeyeceğiz. Kah canlı kalkan olacağız. Kah asılacağız, yakılacağız ya da yıldızlı berelerimizle puromuzu tüttürürken binlerini sinirden öldüreceğiz. Sinirden öldüreceğiz, çünkü biz kan meraklısı, savaş meraklısı, petrol, para vb. şeylerin meraklısı değiliz. İnsan olmanın adam gibi yaşamanın meraklısıyız. Haa! Unutulmamalı ki gerektiğinde gerektiği şekilde, yer ve zamanda savaşmasını da iyi biliriz. Tıpkı korkusuz bir dünyada yaşamayı bildiğimiz gibi...

bekdemir60@mynet.com

Kurtuluş İstemekte Gizli

Evet arkadaşlar burdan herkese çağrıda bulunuyorum.. Hepinizi şu günlerde televizyonun fişini çekmeye, ekran karartmaya davet ediyorum... O çığırtkanların reytingleri yüksek çıkmasınki, halkın sesine de kulak verilmesi gerektiğini anlasınlar... Şimdi sizin sesinizin duyulması lazım ki, ilerde Iraklı anaların feryatları, Iraklı çocukların çığlıkları duyulmasın..

Haydi Lemancı yoldaşlar zaman mücadele zamanı, zaman ekranları kapatıp çığırtkanları susturma zamanı... Sessiz kalmak savaşa evet demektir... **UNUTMAYIN!**

Varvara48@yahoo.com

Merhaba Leman;

Ben 23 yaşındayım. Bir tekstil firmasında çalışıyorum. Seninle tanışalı yaklaşık 1 yıl olmakta, ve benim en samimi arkadaşımsın diyebilirim. Bu arada sana ilk kez yazıyor olduğumu belirtmeliyim. Herkeste olduğu gibi senin de gündeminde savaş olduğunu biliyorum. Bu yüzden düşüncelerimi seninle paylaşmak istedim.

Her akşam saat 20:00'de evimin ışıklarını kapatıp odanın ortasına oturuyorum... Gözlerimi kapatıyorum... ve kendimi, her an evine düşecek bir bombanın korkusuyla yaşayan Iraklı bir çocuğun yerine koyuyorum... Oysa herkes o çocuğun korkusunu ve acısını anlayabilseydi, şu an savaş için hiçbir neden kalmazdı. Çünkü hiç kimse o anı yaşamak istemezdi eminim... Ayrıca, yaşadığım semtin savaşa karşı çok duyarsız olduğunu söylemeliyim. Savaşsız bir dünya istediğime tüm Cennetçeşme'nin katılmasını ve İzmir'in orayı desteklemesini, Türkiye'nin de İzmir'i, Dünya'nın da Türkiye'yi desteklemesini istardım... Umuyorum ki bu savaş olmaz ve yeryüzünde bir daha SAVAŞ kelimesi telaffuz edilmez.

İyi ki varsın diyorum Leman'a, Leman'la beni tanıştıran ve onu çok sevdiren Leman dostuna ve de Leman'ı yaratan siz emekçilerine.. Selamlar. SAVAŞA HİÇ GEREK YOK!

Elif T./İzmir

Cevap!..

Herkese merhaba. Konumuz tabi ki savaş. Ne var bu mina kodumun savaşında!! Neysa yalnız ben savaştan değil bir Lemancı arkadaşımın yayımlanan mektubuna karşılık olarak yazıyorum. Söylemek istediğim, Artvin'den yazan Sona arkadaşıma bir iki laf, fazla bi şey değil. Sona'cığım 7-8 senedir Leman'ı aldığını söylüyorsun. Demek ki almış ama anlayarak okumamışsın. 7-8 sene evveline kadar 'seks' kelimesi neydi biliyor musun? Bilemezsin, kaç yaşında olduğun tabi ki kimseyi ilgilendirmez ama 18 yaşında bir kıza hatta öğretmen lisesinde okuyan birisine uygun göremedim mektubunu. Tabi tam tersini düşünenler de vardır. Seks günümüzde belki de su kadar çok kullanılan bir rahatlama gerecidir kimbilir. Çevremde de var, biliyorum. Kızların seks üzerinde düşünmeye kafa yapısı el vermiyor. Amacım tatsız bir tartışma başlatmak değil. Sadece dergiyi anlayarak okuman gerçeğini irdelemek. Leman'ı okuyan fanatiklerin eminim ki çoğu, Leman'ın gün geçtikçe daha iyiye gittiğini düşünüyorlardır. Bundan sen de emin olabilirsin. Ben tam bir basketbol ve rap hastasıyım diyebilirim. Bundan da oldukça mutluyum... Kısacası senin mektubunda dediğin gibi, bunları okuduktan sonra Leman hakkında senin tabirinle eskisi kadar sevdiğin kanaatindeyim. Söylediklerinde son derece art niyetli olmadığın da sezilmiyor değil. Ama dediğim gibi 'seks' yaşamın bir parçası artık. Vazgeçilmez dediklerimizden biri. Bilirsin işte. Bu arada arkadaşlarına da bir çift sözüm var: "Birgün alın bu dergiyi, oturun masanıza, keyfini çıkarın".

Biraz da savaş hakkındaki düşüncelerimi söylemek istiyorum. Eminim ki savaşa destek veren insanlar da savaşın çıkmasını istemeyen dünya insanlarından biridirler. En az bizim kadar savaşa karşılar. Ama... Bu insanlar savaş olunca bir zerrecik de olsa hayatların kurtulacağı kanaatindeler. Sen kurtulacaksın belki ama ölecek 10 çocuğa n'olucak?.. Bir insan mı? 10 BEBEK Mİ? Hiçbiri... Savaş çıkmasın herkes yaşasın. En iyi dileklerimle. bu arada Sona arkadaşım,ben 15 yaşındayım. Anadolu Lisesi'nde okuyorum. Kendinize iyi bakın.

Punitive13#Hatay

Selam Hüzünkovan Kuşları-m

Daha şimdi odama girdim! Yarın dershanem var! Ders çalışmam gerekmiş! Bu sabah okuyup masamın üzerine bıraktığım Leman'ı görünce içimden "ne dersi yaa" dedim! Zaten 6 aydır aynı boku söylüyorum... Acaba şöyle birgün güneş bizim dünyaya falan çarpabilir mi ya? Kökten temizlensek! Enfes bi tat alırım herhalde... bu İngilizceyle başım belada... Ne bu adamları anlıyorum, ne de niye İngilizce öğrendiğimizi! Ama acayip ortak yönümüz var:) Onlar da beni anlamıyor, ne güzel!

Bu arada şu "SAVAŞ" olayı! Manyak bunlar ya! Yiyin lan birbirinizi, kudurun salaklar! Ulan savaşta kazanıcak hiçbir şeyiniz yok! Bunun tek getirisi (belki de götürüsü) binlerce kayıp RUH olacak! Uyanın be! Muhteşem Bush amcamın dünya görüşüne de hayran kaldım yanii:) Aaah keşke böyle bir babam olsaydı! Böylece onu keyifle gebertebilirdim! Zaman geçtikçe Dünya kendini tüketiyor! Oysa bu dünyanın dönmekten başka meziyetleri de var inanın! Bunca insan hayatını mahvedip, petrolleri götürdüğün zaman çok mu hoşnut olcan Bush'cum?.. Aman olursun sen! Hay o petroller boyunu geçer de boğulursun inşallaaah!.. Ulan bi gıdım kafa basmıyo ya! Yuh yani koca Dünya bi solucanla başedemedik!

Buyur vur kimi istiyosan... Vur onca yüreği, vur onca bebeği, damla damla dök kanları! Sonra da güçlüyüm diye çık ortaya Bush efendi! O tetikler geri tepsin emi! Öf ya bu olay çok canımı sıkıyor! "SAVAŞA HAYIR" dedik olmadı... Şimdi ben diyorum ki; madem böyle "SAVAŞA EVET!". Bi de bunu deneyelim! Gerçi böyle tiksinç bir durumda cümle kurmanın pek anlam ve ehemmiyeti yok ama olsun! Kelime işte! Bu sıralar çok sık duvarlarla konuşmaya başladım! Güzel anlıyorlar insanı... Eleştirmeden, baymadan, yorum yapmadan... Anlat, anlat dur! Ama bu gece kafamı yastığa koyduğumda, birgün onların bile tepeme yıkılabilme ihtimalinin olduğunu düşünücem! –Miş'li geçmişe yol verdim! Gelecekse kayıp! Savaş yapıcağınıza piknik yapın, ne biliyim ya!

(Bu arada 25 Şubat sayılı Leman'da, İzmir'den Deniz isimli arkadaşın yazdıklarını okudum.. Galiba bendensin! Canım sana mektup yazmak istedi.. Benim adres sürekli değişiyo, keşke adres verseydin) Düşçe kalın...

Derya/İstanbul

Elbetteki Savaşa Hayır

İnsanların kendi sınırları çerçevesinde yaptıkları eylemleri hep birlikte çeşitli yayın organlarında takip ediyoruz. Kimbilir kaç milyon insan şu ana kadar aynı tepkiyi gösterdi. Savaş yanlıları bunu oturup hiç düşünmedi. Onlar hiç bu kadar savaş karşıtı insan varken işlerini anlaşarak çözme yoluna girişmedi. Sadece kendi çıkarları için insanların haksızlığa da tepkisini hiçe sayarak hareket ettiler bu zamana kadar. Bir anlamda bunca yazılıp-çizilen ve insanların karşı olduğu haberleredir sitemimiz. Hala savaşı düşünüp de bu insanları acıya sürükleyenleredir protestolarımız. Bu yüzden tüm dünyada tek bir vücud olup hep bir ağızdan atalım naramızı: SAVAŞA HAYIR!..

dakbas_23@hotmail.com

Tek bir ağızdan kapitalizmin bu ham katliamına "HAYIR". Şu an sürmekte olan ve bizlerin bilinçli bir şekilde habersiz bırakıldığımız diğer savaşlara da en az olmaz olası bir Irak savaşı kadar "HAYIR". Bundan sonra olacakların hesabını yaparken şu an vahşice öldürülen Filistinliler'i, Afganlar'ı ve daha nicelerini unutamayız. Bu durum ancak başka çıkar çevrelerine yalakalık olarak nitelendirilebilir. Yani bugün Türk medyasının bir bölümünün (ki bu büyük bir oranıdır) yaptığı gibi...

Hakan Karaahmetoğlu - Eren Bardız - Cemal Önal - Kadir Yavanoğlu - Fatih Kurt

LeM
Sayı: 592
14 Mart 2003 Cuma
Haftada bir yayımlanır

Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN Kemal ARATAN Atilla ATALAY Rewhat ARSLAN Can BARSLAN Bahadır BOYSAL Mehmet ÇAĞÇAĞ Gökhan DABAK Cezmi ERSÖZ Ramize ERER Kaan ERTEM Metin FİDAN Nihat GENÇ Feyhan GÜVER Güneri İÇOĞLU Lütfü OFLAZ Aslan ÖZDEMİR Vedat ÖZDEMİROĞLU Suat ÖZKAN Erdor ÖZKAHRAMAN Feyzi ÖZŞAHİN M. ÖZKANOĞLU Vacip ÖRGER Behiç PEK Sefer SELVİ Derya SAYIN Özge SAMANCI Galip TEKİN Mahmut TİBET Alp Tarner ULUKILIÇ Ahmet YILMAZ Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU Tanzer ERCANPOLAT Mert HOŞGÖR Fikret ÖZDEMİR Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN Renk Ayrımı: M. ÖZKARA Ali Ekber USLU Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU Engin ÖZDEMİR Satış: Cengiz KOCALI Müessese: Ali YAVUZ Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU
guneri@leman.com.tr

Geçen haftadan devam... Gönül Adamımız Romen bandıralı kuruyük gemisinin arkasında bağlı harab olmuş sandalıyla Boğaz'a gelir...

LUCESCU

SAĞOL KAPTAAN!

İYİ ŞANSLAR!

İŞTE GELİYOR... DAHA SAVAŞ BAŞLAMADAN SAVAŞTAN ÇIKMIŞ GİBİ ŞUNA BAKIN..!

MERHABA ÇOCUKLAR, KURUYÜK GEMİSİNİN KAPTANI BOĞAZ'DAN TANIDIK ÇIKTI DA PERİŞAN BİR HALDE GETİR-DİLER BİZİ SAĞOLSUN.

SAVAŞA HAYIR

KİRA N'OLDU EV KİRAM? BERBER RECEP AMCA'DAN BORÇ ALIP, HEMEN EV KİRASINI ÖDEYEYİM...

BOŞVER ONU ŞİMDİ... BEN VERMEYE ÇALIŞTIM AMA EV SAHİBİN ALMADI... İKİ KİRAYI BAĞIŞLADI...

SAVAŞA HAYIR

BİZ DE BARIŞ İÇİN GÖSTERDİĞİ GABALARDAN DOLAYI YİNE BU ONUR ÇAPASINI GÖĞSÜNE TAKIYORUZ..!

BİRŞEY YAPMADIK Kİ, HENÜZ HERŞEY BİTMEDİ... DAHA DOĞRUSU BAŞLAMADI BİLE, BİRAZ SOLUKLANIP YİNE DÖNÜCEM...

AHHGGH!.. ÇOCUKLAR YAPMAYIN ŞUNU YAHU!.. HER SEFERİNDE AYNI ŞEYİ YAPIYORSUNUZ. GÖĞSÜMÜ DELDİNİZ..

HAH HAH HAA!

Bayır Gazlı

FEYHAN GÜVER

ONLARA BERABER YAŞADIĞIMIZI SÖYLEMEDİM MÜGE..TERS KAÇAR BİZDE...KAN İSTERLER ŞİMDİ...

SIRF SEN İSTİYOSUN DİYE GELDİK KÖYÜNDE EVLENDİK AMA LÜTFEN SINIRLARIMI ZORLAMA KENAN...

AY GÜLNAZ ABLA ÇABUK KAPAT...IŞIĞA DAYANAMIYOM...

BU KADININ VEBALİNDEN KURTULAMIYCAKSIN OSMAN... DIŞARI SALMAYA SALMAYA YARA SA GİBİ YAPTIN KAPINI...AÇ ŞU PERDELERİ AAAÇ'

Akşamsefası

593

21 Mart 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/12- 750.000 TL. (KDV dahil)

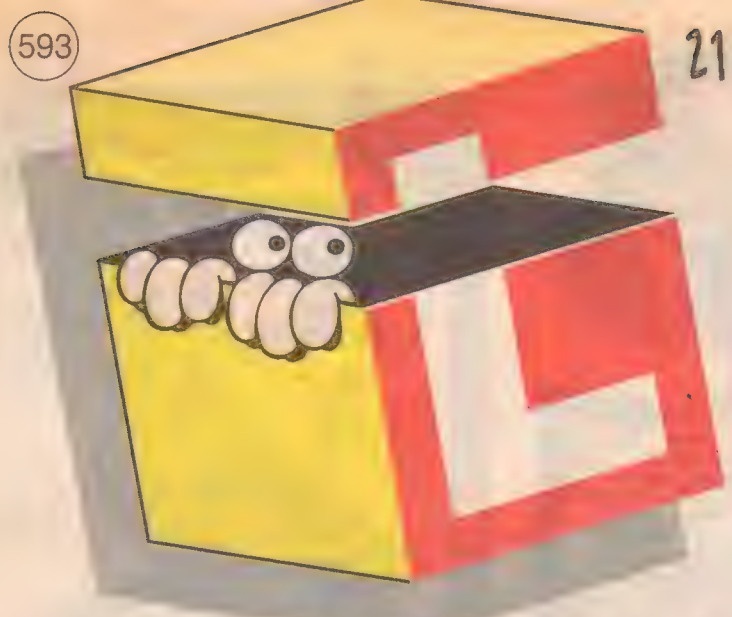

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

BUSH GECEYARISI BÜTÜN DÜNYA'DA CANLI YAYINLANAN TARİHİ(!) KONUŞMASIYLA SADDAM'A 48 SAAT SÜRE VERDİ...

Süre konuşmanın bitimiyle işlemeye başladı... LeMan elinize geçtiğinde Amerika belki de Irak'a saldırmış olacak... Korkunç silahları, bombaları ve askerleriyle Irak'a ölüm kusacak... Ve belki bizimkiler de ikinci kez tezkereleriyle bu insanlık suçunda veballeri olacak...

Bush ile Saddam'ı LeMan Kültür'de buluşturduk!..

Akşam

HER ZAMANKİ GİBİ DÜNYANIN YAPAMADIĞINI LeMan YAPTI...

SADDAM'LA BUSH'U

LeMan KÜLTÜR'DE BULUŞTURDUK

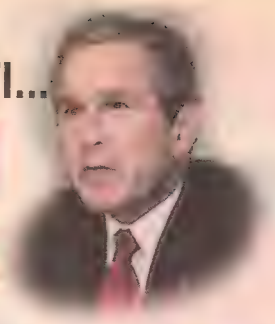

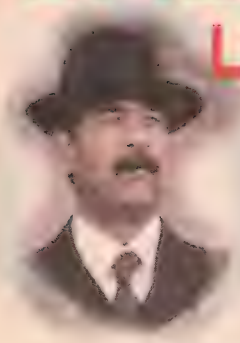

Bush tarihi konuşmasında(!) Saddam'a 48 saat süre verdi... Saddam, Bush'un ağzındaki tükürük kurumadan cevabını geciktirmedi: "Tabutlarla göndereceğim sizi!".. Dünya sahnesinin şu anda en önemli iki figürü hiç bir araya gelmediler... Ama savaşa hazırlanan bu iki biblo buluşmaları için araya Leman girince akan sular durdu.. Evet Bush ile Saddam savaştan önce Leman Kültür'de ilk kozlarını paylaştılar..

Sinan Göksel - V.Ö - Çağçağ

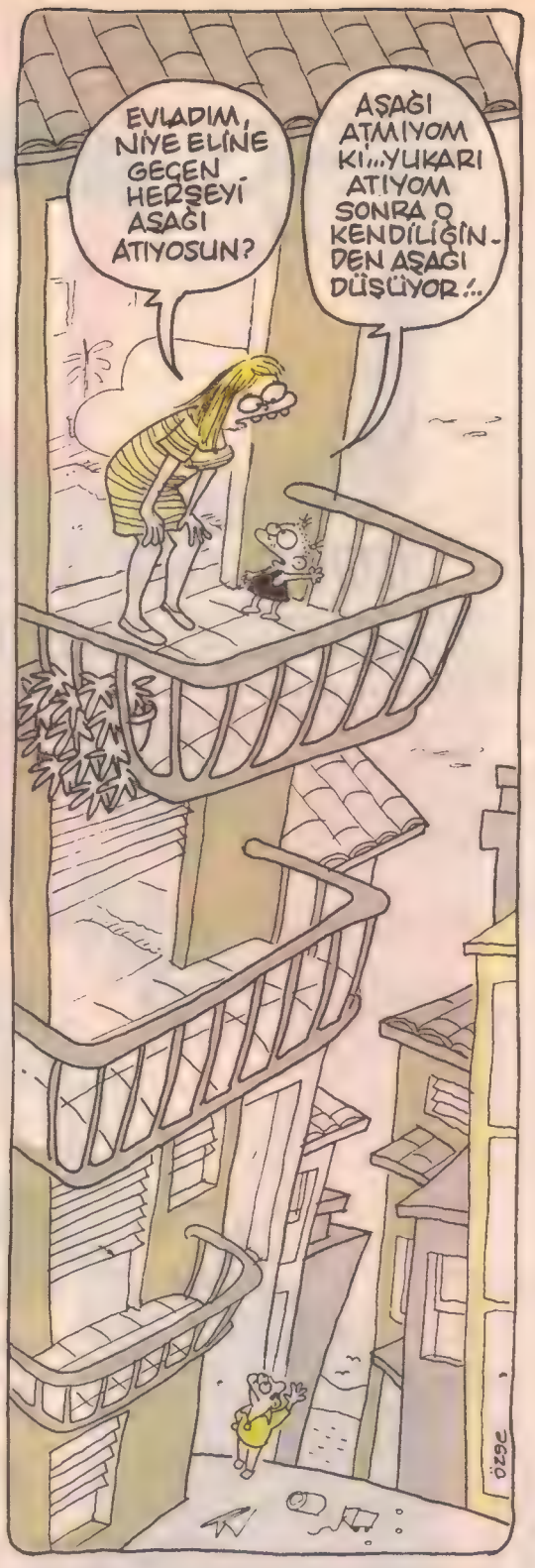

Akşam Gazetesi

Bush'un Saddam'a 48 saat süre tanıdığı tarihi(!) konuşmasını yapmasına saatler kala bizimkiler panikle telefona sarılıp Amerika'yla görüşmeye çalıştılar... Hükümetimiz jet hızıyla tezkereyi yeniden meclise getireceğini taahhüt ederken Saddam, Bush'a "haastt.." dedi..

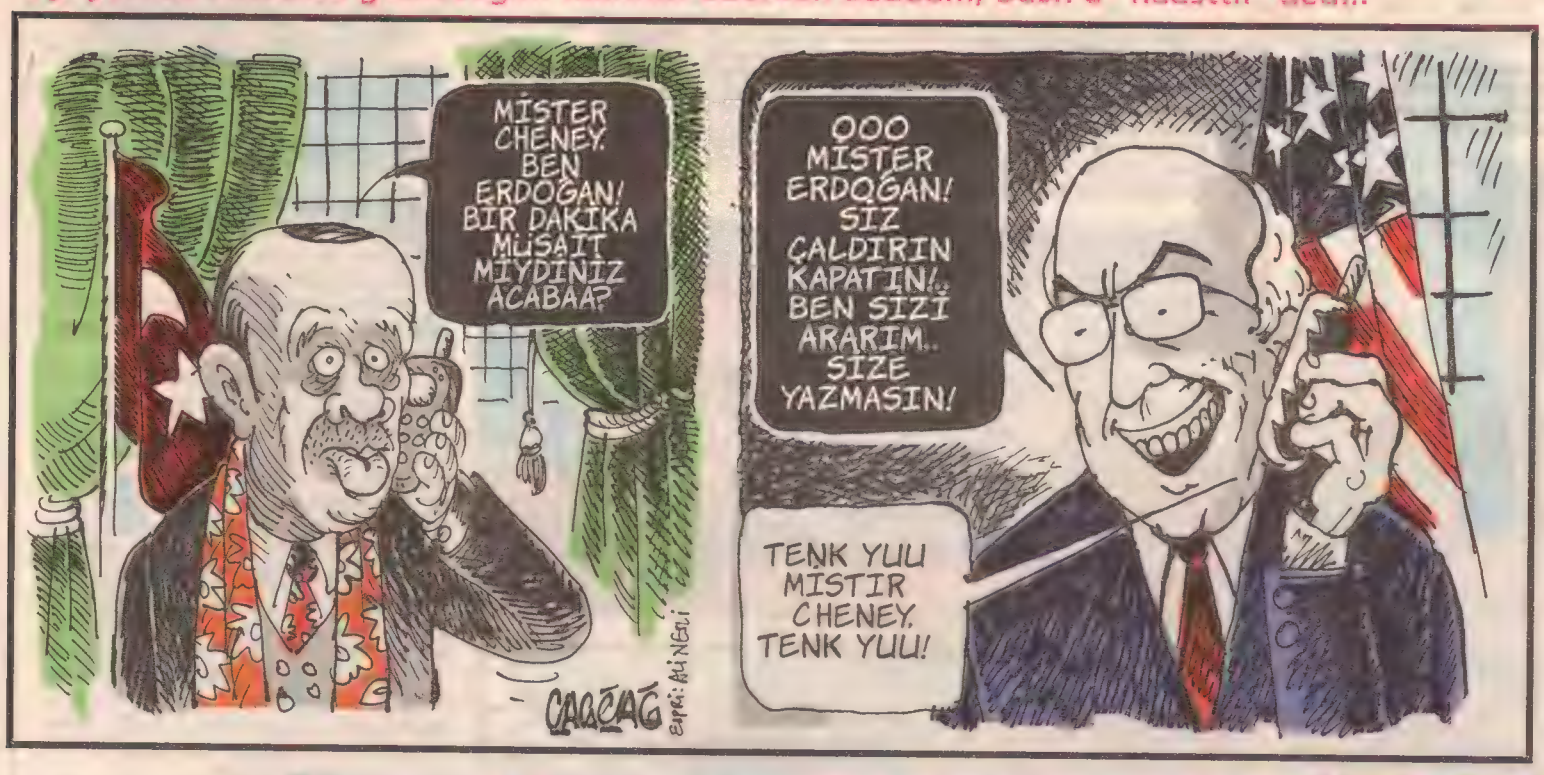

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

Filiz Kırkaya'dan barışa katkı olsun diye...

İstanbul Üniversitesi Veteriner Fakültesi öğrencileri Yıldıray, Özgüç ve Ahmet' ten sevgiler, saygılar...

15 mart c.tesi Sherbrooke-Quebec, Kanada-spartacus

SAVAŞA HAYIR

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

LeMan

Dünyanın iki süper dallaması Amerika ve İngiltere, Halepçe'de ölen bebeklerin intikamını alaçakmış...

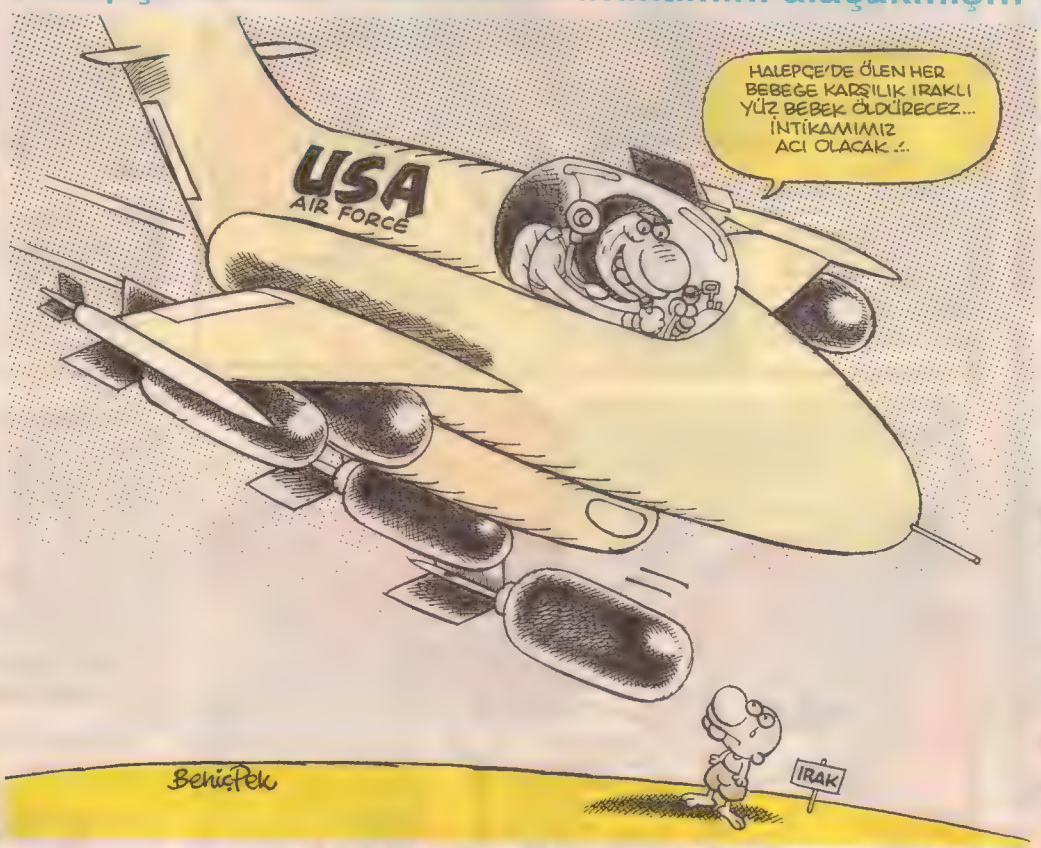

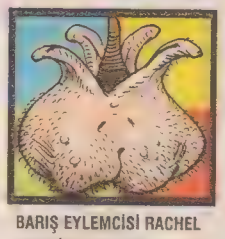

BARIŞ EYLEMCİSİ RACHEL CORRİA'YI DOZERLE EZEN ELLERİ VE KEPÇELERİ KANLI İSRAİL VAHŞETİ

ANZAR-BLAİR-BUSH
uç dallamaşorler
PİYASALAR
savaştan, tezkereden medet uman kandan beslenen beslemeler
TEZKERE
"evet" diye el kaldıranın elleri kırılsın
MİCHEAL DODSON
bir bu eksikti amerikanın ikinci üçüncü sınıf komutanları bile hükümete fırçasını kayıyor..
SADDAM
atma mazluma hardalı çıkar aheste aheste
İŞ GÜVENCESİ YASA TASARISI
ne vahşi kapitalistmişiniz alçaklığın tarihini yazıyorsunuz
SSK YOLSUZLUKLARI
bir günde aynı kişiye 803 idrar tahlili buna çiş mi dayanır. hortumun da boku çıktı

ERDENER ABİ

ABD askerleri, hükümetin tezkeresini falan beklemeden, güneyde ev ve işyerlerini kiralamaya devam ediyor...

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAKÇAK

•Dayısı Ünal Bankın kriz nedeniyle Timsah'ın kenesini kesince,eski işi jigololuga geri döner..

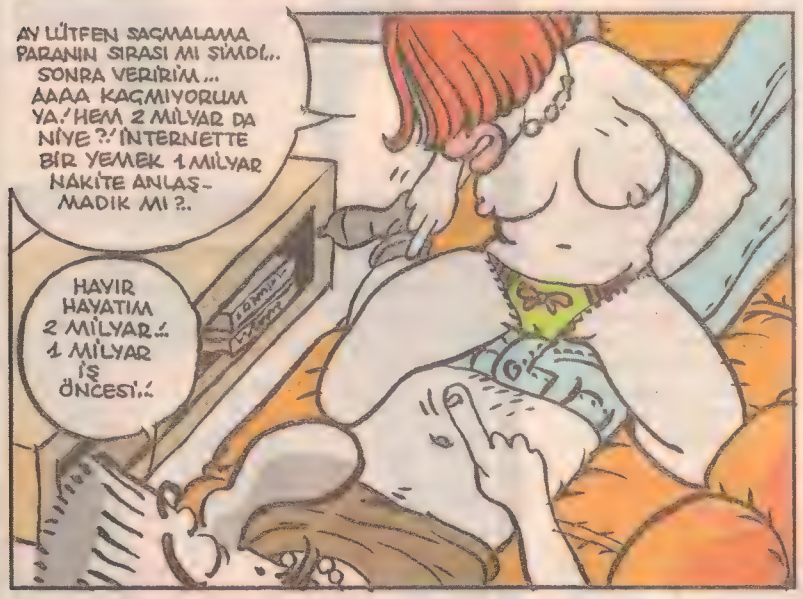

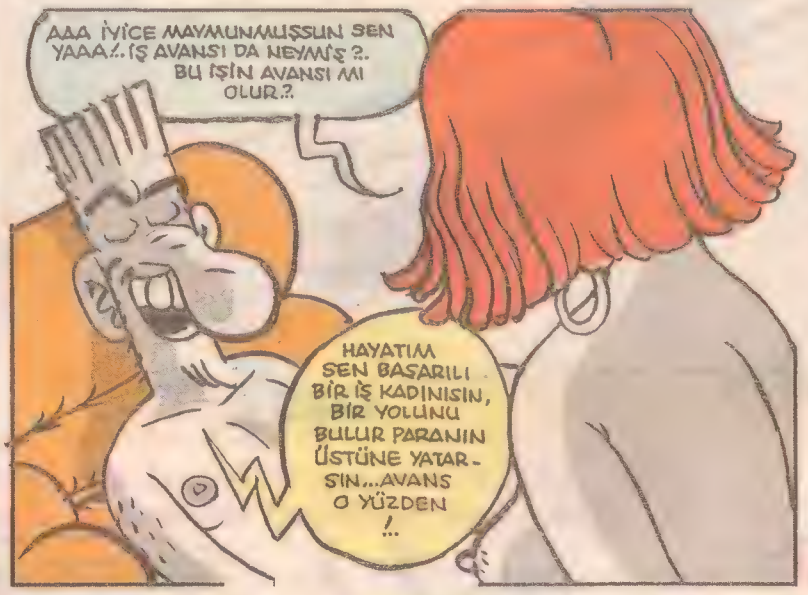

daral@leman.com.tr

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Alo Sıkılhan, evet... Derhal odana çıkıyorsun, yasaklısın! Hafta sonu planlarını iptal et, arkadaşların eve gelemez, harçlığı da yarıya indirdim. Evet!

- Peki ya solunum? Oksijen alıp karbondioksit vermeyi de kesiyim mi anne? Fotosentez uygun mudur, hehe...

- Ağlanacak haline gülme Sıkılhan! Mizah bu diil, evladım! Veli toplantısında baban ve ben senin ebeveynlerin olmaktan utanç duyduk... Buraya not ettim hepsini... Biiir; teneffüslerde arkadaşlarınla oynamak yerine bahçedeki o kuşun yuvasına tıranıp kraker koyuyormuşun... İkiii; tiyatro çalışmasında hiç repliği olmayan bir uşak rolünü seçmişsin!.. Üç, ki bu üçüncü bilgiyi arkadaşın Bunalgül verdi, okuldaki bahar balosu için henüz bir kızı davet etmemişsin. Böyle asosyallik olmaz yavrum. Sana içine dönük olmayı yasaklıyorum Sıkılhan. Baban aktif bi insandır, ben de yırtıcıyım. Taşıdığın genler bizim olamaz, evet. İşine yarıycak dostlar edinmelisin Sıkılhan, tuttuğunu koparmalı, hayatı ısırmalı, yırtıcı olmalısın. Dinliyo musun beni çocuğum. O hışırtılar nedir, naapıyosun orda? Umarım sosyal birşeydir.

- Yırtıcı olmaya çalışıyorum anne. Telefonumu söküyorum, sim kartımı çıkarıp yırtıcam, evet, öyle yapıcam...

- Evet... Yani hayır, yapmamalısın Sıkılhan, yırtıcılık bu değil çocuğum, tuttuğunu koparmak bu değil, koparma telefonunu Sıkılhan. Alo, kapadın mı? Eşeksin çocuğum. Seni doğurucağıma fazla mesai yapsaydım, Almanca kursuna gitseydim. Hem kariyerimi mahvettin, hem de içe dönüksün Sıkılhan.

- Sıkılhan, hayırlı bi kısmet işi düşünür müsün güzel kardeşim? İsmi Nurcan... Helal süt emmiş, yaş 17, esmer dudaklı, 92 göğüs var hatunda... Degaje güzeli...

- Obaa... Esmer dudaklı haa... E güsel.

- Şiiii. Bak bi yanlış anlaşma olmasın, evlenicekiniz yalnız. Hayırlı kısmet diyorum sana. Vur kaç yok!

- Nası yani? Her neyse, almıyım o zaman Hırgürkan kardeş, benim zaten bi beşik kertmem olması lazım galiba... 20 yıl içinde onunla dünya evine girmeyi düşünüyorum.

- Sen hele bi bu Nurcan'ı al, beşiktekini de sonra ben alırım be Sıkılım! Yanlış anlama ama, bu Nurcan'la aramızda güzel bişeyler oldu, yakınlaşma gibisinden. Yanlış anlama, yatak olayına girmedik tabi. Bunun ailesi peşime adam takmış, "Ya nikaha, ya mezara" yapıyorlar bana...

- Yanlış anlamıyorum ama zaten reşit değiliz evlenmemize mani bir durum var, Hırgürkan kardeş...

- Sen orasını mesele etme, biz ameliyatla yaşını diktiririz kızın... Yanlış anlama yatak olayına girmedik. Bas nikahı bir ay sonra boşanırsın, hayır benim memleketlim olmasa sorun diil... Aloo? Ben sana bakarım Sıkılhan... Aloo? Kapattın mı lan? Bittin sen oğlum, gelme okula! Bittinnn! Gerdeğe girmeden vurucam seni, bittin!

- Alo, Sıkılhan? Büzge'yi arayıp benim de blumi hastalığına yakalandığını söyler misin? Hiç bişi yiyemiyorum, yesem bile çıkartmak zorunda kalıyorum... Yedi kilo filan gibi verdim yaniii...

- Geçmiş olsun Bunalgül ama Büzge ve altı parmaklı kankisi Çisil'le her küstüğünüzde beni cepsekreter olarak kullanmasan diyorum. Aç kendin sööle.

- Gerçekten... O Çisil salağı var ya, onun albi ayağı altı parmaklı. Artı, vertigo hastalığına yakalandığını söylerse ona inanma tımam mı? Durduk yere yalandan bayılıyor, başı filan dönmüyo o cadalozun, uyduruyo.

- Sayenizde bana da depresyon teşhisi koyuyorlar ama benim bir suçum yok tabi.

- Ay evet bende de insomia var galiba... Dün gece dikkat ettim, hiç uyku girmedi gözüme... Baksana Sıkılhan kaç gece üst üste uyumazsan uykusuzluk hastalığı insomia'ya yakalanmış oluyorsun?

- ...

- Sıkılhan? Depresyon atağı mı yaşıyorsun şu an sen? Ay evet bende de biraz panik atak oluyor... Bazen yani... Neyse kapatıyorum ben, geçmiş olsun...

Atilla Atalay
sklhan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

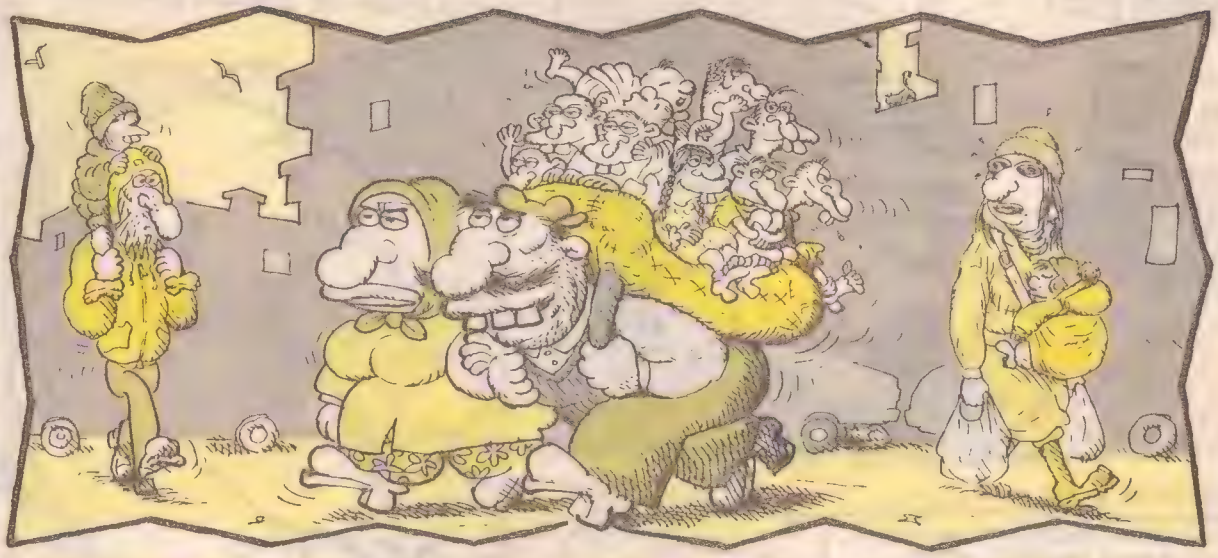

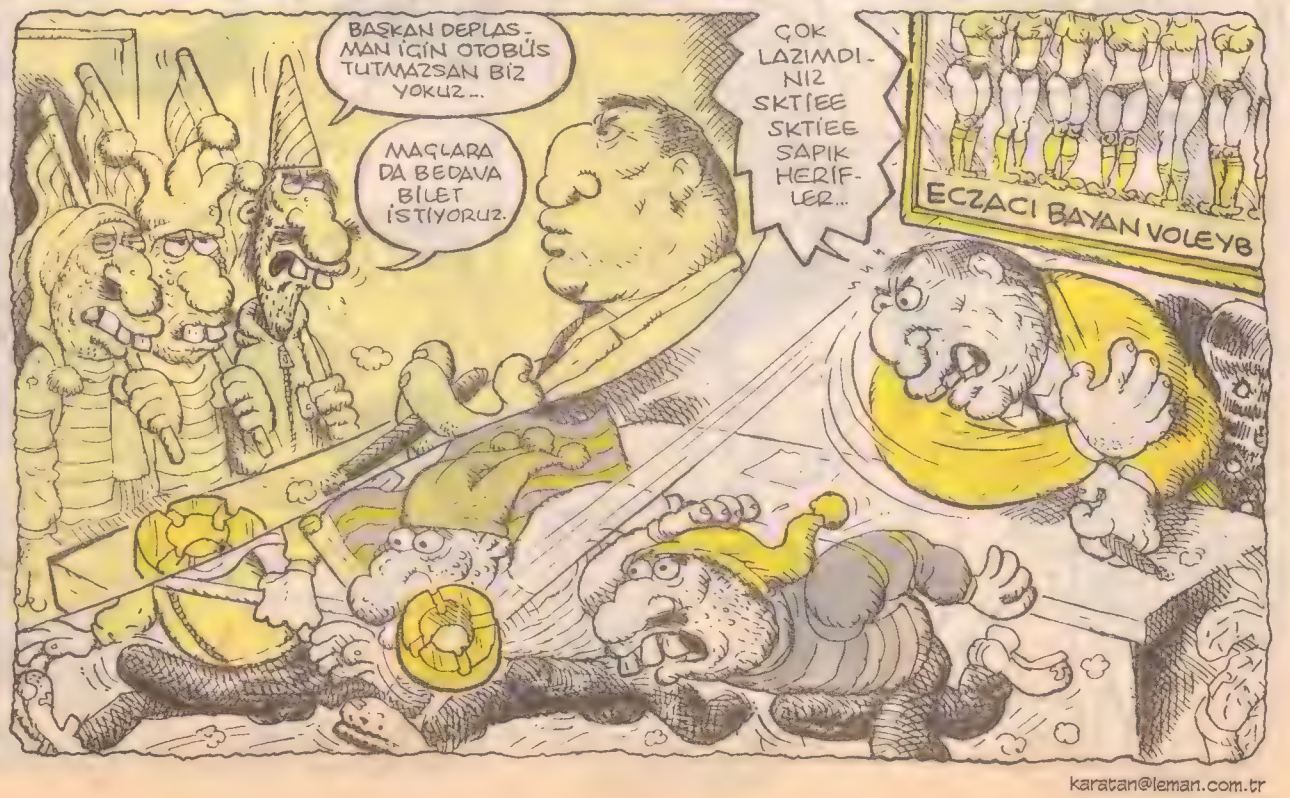

karatan@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

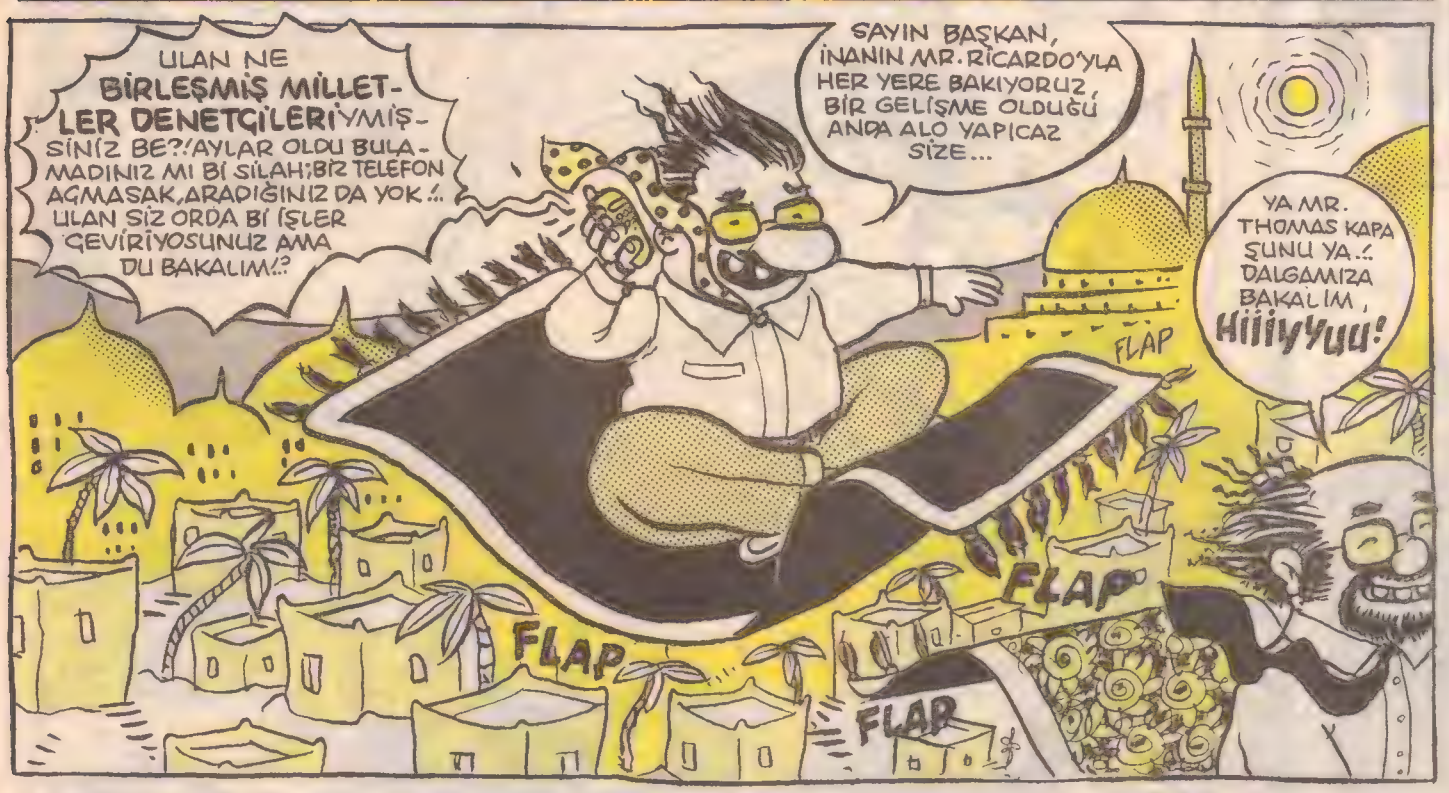

• FORREST GUMP...

O ESNADA BLEK...

AHMET YILMAZ

• ALADDİN'İN DİSİPLİNLİ LAMBASI ...

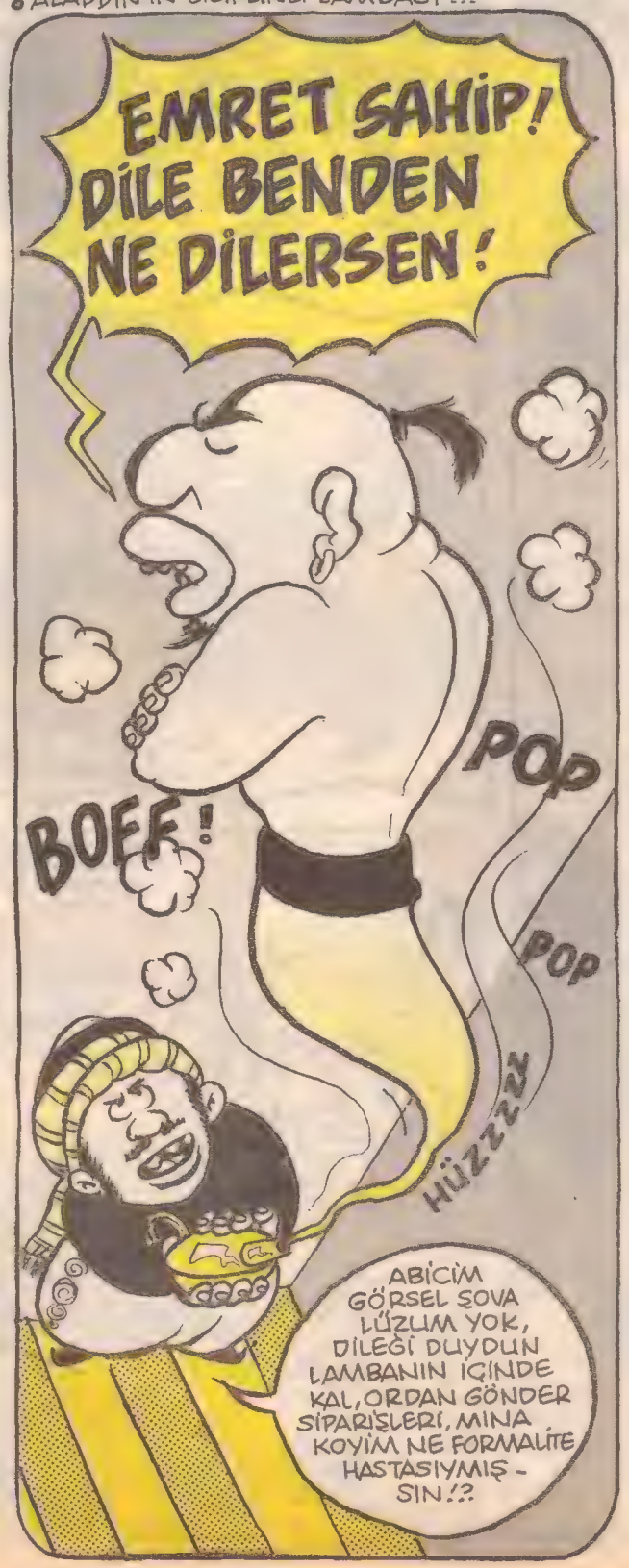

cemaahmet@leman.com.tr

Bebek kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Kırılacak Eşya

● Biri bana

"Beyaz gül, kırmızı gül, güller arasından gelir / Yarim giymiş beyaz azye, cuma namazından gelir" türküsünün 'erkekten erkeğe' yazılmış olduğunu söylediydi...

Tam bilemeceğim..

İllaki bişey söyle diyen çıkarsa şunu vurgulayayım:

Beyaz rus, kırmızı rus, ruslar arasından gelir!

● Televizyonunu yeni açanlar için söylüyorum, şu an sizi istediğim gibi kandırabilecek bir durumum var!..

● Savaş her an çıkabilir, bir... Haftaya Kadıköy Haldun Taner Sahnesi'nde "Aşk-ı Memnu" oyunu var, iki...

- Merhumu nasıl bilirdiniz?
- Morgol gömlek giyerdi!

● Haritayla, metotla çok işimiz varmış gibi yıllar yılı haritametot!..

● Kırılacak eşya...

Akacak zaman...

Helalleşecek özne ile nesne...

Dikkat, kırılacak eşya!..

Bari şu beyaz floresan ışığını kapatsa biri.

● Megabaytlar yakın eder ırağı!

● Seksüel Hayatın Esrarı devam ediyor!..

"Sempati, Aşk ve Telkin" başlıklı bölümden:

"Bir adam akıl ve mantık ile herşeyi çok berrak görebilir. Kendisine haksızlık yapıldığını anlıyabilir. Fakat bazı sevgi hisleri onu sürüklediği takdirde sevdiği şahsa pervanenin lambaya, denizcinin vapur düdüğüne koşması gibi şuuraltından tutulmuş olabilir. Bu olayları şu iki misal ile aydınlatabiliriz.

1. ZALİM BÜYÜ!

Seçkin bir aktör, histerik, evli bir kadına âşık olmuştu. Pek çok erkek değiştiren bu kadın yalnız kocasını aldatmakla kalmıyor, aktörü de hattâ başkalarını da aldatıyordu. Aktör bunu tamamiyle biliyor ve dilber kadının kendisine yaptığı zalim büyüden bütün kuvveti ile kurtulmayı istiyordu. Fakat cinsî iştihası ve arzuları üzerinde bu kadının çekim kudreti o kadar fazla idi ki hiç birşeye muvaffak olamıyor, daima yenilmiş vaziyette kalıyordu. Ümitsizlik içinde doktora gitti ve "Hypnotisme" yardımı ile kendisini bu aşktan kurtarmasını rica etti. Derhâl durumun güçlüğünü anlayan doktor ümidi olmadığı halde ona yardım etti. Mantığın yardımına rağmen telkinleri bu isterik ayartıcının ilham ettiği heyecanın şiddeti yüzünden mağlûp oldu. Kesin hiç bir sonuç elde edilemedi..." (Abraham Stonne, Cinsiyette Saadetin Anahtarı, Sf.20-21 - "2-Telkinin Tesiri" haftaya artık!)

● Blue Velvet Velidedeoğlu...

● -Ha'ları duyacağız!..

dermiş öğrencilerine hep Cüneyt Gökçer.

Bundan başka

"P'leri patlat, T'leri zıplat, S'leri tıslat"

da dermiş fonetik aleminde.

- Kalleş köpekler!..

derdi düşmanlarına hep Cüneyt Arkın.

● Freddie Mercury adam gibi adamıdı...

● İyice: Vurdulu-kırdılı meyhane!..

(Bi çamurluk yazısı görmüştük Ankara yakınlarında, "Sosyete Rezillik" diye)

● Pet-shop tüketicisinin Pako abisi...

● "Alamanya, Alamanya

Benim gibi damat bulaman ya"

Nedir böyle bu?.. Unutmak isterim.

● @ işaretine "güzel a" karşılığını uygun görmüşler, yedi gün düşünmüşler!...

sisli geçmiş zaman

buz mavisinin içinde
dekupe bulutlar
gözyaşı kadar sakin sabah havası
bugün cumartesi
bugün oğlunu görecek yorgun babası

vuracak saçlarına yüzüne
serin ışıklar
küçük adam konuşacak ve susacak
bugün cumartesi oğlum
baban sana yalnız pabuç alacak

TERELALLI

PICTURES

ÇAN BARSLAN

TOPLANTI
BÜTÜN HAYVAN TÜRLERİ DAVETLİDİR
ÖNEMLİ!.. VE ACİL!..

BU NE ACABA?..
GİDELİM BAKALIM... NEYMİŞ...

ARKADAŞLAR, BU İNSAN DENİLEN AYMAZ VE FÜTURSUZ YARATIKLAR DÜNYAYI HIZLA FELAKETE DOĞRU SÜRÜKLÜYOLAR... ÜÇÜNCÜ DÜNYA SAVAŞININ FİTİLİ ATEŞLENMEK ÜZERE...

HADİ YAA...
OHAA!
O KADAR CİDDİ Mİ?..
HEM DE ÇOK CİDDİ...

BİR NÜKLEER SAVAŞIN EŞİĞİNDEYİZ RADYOAKTİF BİRİKİNTİ VE KALINTILAR HEPİMİZİN BESİN KAYNAKLARINI KURUTACAK... İNSANLAR KENDİ IRKLARIYLA BERABER BİZİ DE YOKEDECEKLER HAYATTA KALABİLMEK VE BESİN ZİNCİRİMİZİ KORUYABİLMEK İÇİN ÇÖZÜM ÜRETMELİYİZ.

AKSİ HALDE DÜNYA ÜZERİNDEN KAYBOLACAĞIZ... OLASI BİR NÜKLEER SAVAŞ SONRASI YERYÜZÜNDE SADECE HAMAM BÖCEKLERİ KALACAK...

HEHEHE... BİZ DAYANIKLIYIZ...
SİNİR...

HEPİNİZDEN EN KISA ZAMANDA PROJELER BEKLİYORUZ...

En kısa zaman sonra...

SIRADA KÖPEK ARKADAŞIN PROJESİ VAR...

BEN DİYORUM Kİ... NÜKLEER PATLAMALAR BAŞLADIĞINDA VE RADYASYON YAYILDIĞINDA ÇÖMELELİM, O ZAMAN BİŞEY YAPMAZ...

HADİ LEEN!
KERİZ MİSİN NESİN BE!
PROJEYE BAK...

NİYE AMA YAA? BAŞKASI ÇÖMELİNCE BİZ BİŞEY YAPMIYOZ AMA...

HADİ KARDEŞ HADİ. SIRADAKİ...

6 ay sonra...

HERKES YOK OLDU... NE BİR CANLI KALDI NE DE BESİN OLABİLECEK BİŞEY... DÜNYA KÜL YIĞININA DÖNDÜ SANKİ ÖLÜM FOKURDUYOR... SADECE BİZ KALDIK...

HAMAM BÖCEKLERİ VE DOMUZLAR!..

AMA BİZE İNANMADILAR... BEN O KADAR SÖYLEMİŞTİM... PROJEMİZİ KAALE ALMADILAR... ÜSTELİK KIZDILAR VE ALAY ETTİLER... AMA HAKLIYDIK... BİZ HAKLIYDIK...

6 ay önce...

İŞTE DOMUZLAR OLARAK PROJEMİZ BU ARKADAŞLAR... SANKİ BİR DEVRİDAİM DÜZENİ... BESİNİ BESİN OLARAK KULLANMAK... ARTIKLARDAN YARARLANMAK, ÇEMBERİ TAMAMLAYIP ZİNCİRSEL BİR DÖNGÜ YARATMAK, EN AKLA YATKINI BU...

NEE?! YANİ KENDİ BOKUMUZLI MU YİYCEZ?..
BÖAAA!.. İĞREEENÇ!..
YUUU! İN ORDAN!..
BOKUMUZU YİYCEZ... SONRA ONU ÇIKARTCAZ... VE TEKRAR YİYCEZ... SONRA TEKRAR... AY KUSUCAM!
OLMAZ OLSUN BÖYLE ZİNCİR! BOK YİYENİN PROJESİNE BAK!..

Akşamsefusi

LeMan anti MEDYA

Uğur Dündar'ın gizli kamerası 7 sokak çocuğunun intihara kalkışmasına yol açtı. Önce karınları doyurulup sonra da gizli kameraya görüntülenmelerine tepki gösteren çocuklar Haliç köprüsündeki intihar girişimlerinden zor vazgeçirildi…

Amerikan Büyükelçisi W.R.Pearson'ın "Irak'ta en az 25 yıl kalacağız" sözlerini Hürriyet dışındaki gazeteler haber olarak sayfalarında yer verdi. Ertesi gün Yalçın Doğan köşesinde, "İyiki temkinli davranmışız.Ben Pearson'la görüştüm, 'Irak'ta en az 25 yıl kalırız'sözünü yalanladı" diyerek şeyini(!) savundu…

Savaşın en ateşli savunucusu yeminli mütercim Ertuğrul Özkök'ün patronu Aydın Doğan'ın sahibi olduğu Petrol Ofisi'nin Amerikalılalara akaryakıt satacağı iddia edildi…

BU NE? DAMAR! ÜTOPİK BARIŞ YANLILARI AL SİZE Bİ ŞAMAR

Yazan: Haybeci Şensoy

Sene 1975! Yer Paris. Ben o sırada Bastın Yuniversitide kitaptan saykıloji okuyorum. Papam Paris'te konsül. Ben henüz yeni doğuyorum ve yirmiiki yıl geçiyor ve ben Paris'e, yaz tatilimi konsül papamın yanına geliyorum. Tam üç hafta! Bu bir tavuk kuluçka süresidir.. Türkiye'de maalesef ben bunu kimseye anlatamadım. Günlerden jeudi. paris'in Büyükçekmecesi Şose Danten'de dolaşıyorum. Alt dudağıma bir Galovaz cigarası, üst dudağıma bir Mirey Metyö şansonu sokuşturmuşum ıslıkla. Hem içiyorum, hem çalıyorum. Bakkaldan föme dö sosös (sucuk) alıcam. İşte tam o anda onunla gözgöze geliyorum. Sadik bakışlı bu mazozik çehre doğuştan cani bir herif irisi. Bıçağını boğazımdan sokup ucunu omurilik soğanıma deydiriyor. Ve hırlıyor: "Lö frank, dö la jan!" (ya paranı, ya canını!) Ben kanverhan içinde inliyorum: "Lama löjan, dö la frank tüberkiloz." (canımı alma, para verem) diyorum. Ama kudurmuş gibi aksânıyla oynayıp duruyor. Tam da götüpale önündeyiz. "Daha şimdi ön dö anfan kuşe mort!" (Daha dün iki çocuk boğazladım.) diyor. Gözlerinin zetinasında yarı insan, yarı tarantula bir fer yanıp sönüyor. Elindeki usturayı öbür elindeki veba dolu varile sokup sokup kafama çalıyor. Ve şimdi de benim gibi cesur ama mâsum pek çok ABD askeri hebâ olacak. Evet! O gün Paris'te beni öldüren bu pis beyinli genç, Saddam Hüseyin'in ta kendisiydi. Onunla böyle tanışmıştım. Aradan yıllar geçecek ve o ruhsal salyalı dikta beyin, Irak'a başkan olacaktı.

not: Gerçekte başımdan böyle bir olay geçmemiştir. Ama ne kadar olası, ne kadar oluşabilik bi hâdise onu görmeniz açısından ve sayın Bush'un duygularını daha iyi anlayabilmemiz için kurguladım. Ostur-fikşın yaptım.

Burası CHARLIE HEBD

"NON A LA GUERRE ET SOLIDARITE AVEC

(savaşa hayır ve Leman'la daya

Fransa'nın LeMan'ı **CHARLIE HEBDO'**cu kankalar LeMan sanatçı ve
layıp, dayanışma duygularıyla bize yukardaki destek mesajlarını gönderiyo
zer Charb, Charlie Hebdo'ya LeMan'ın "Savaşa Hayır" afişini yapıştırıyor (
Poz veren Fransa'nın ve Charlie'nin ünlü sanatçıları **Cabu-Gebe-Jul-E**
Charb-Luz-Bernar-Tignous-Mougey (aşağıda)
Biz de buradan onlara **"Savaşa Hayır, yaşasın mizahçı dostlar aras**
ma" diyoruz… (Fotoğra

cezmi ersöz

YARIN HER YERDE BÜYÜK BÜYÜK ATEŞLER YANACAKTI

Ne kadar hüzün geçmişse dünyadan
Ne kadar acı geçmişse yaşayacağız
Hepsini yeniden, bir bir dünyada
Dünyadan ve dünyayla sana sığınırım
Acılardan ve hüzünlerden değil
Kaçmalardan ve korkulardan değil
Çünkü bir güçtür sıcaklığın kollarıma
Çünkü kanları, kanları, kanları hatırlarım
Çünkü ölülerimiz toplanacaktır
Ve yüceltilecektir bir mavide.

Kalkın ayağa…Kimliklerinizi verin…

Kim olduğunu anlamamız için ceketini geriye atıp duruyordu. Belindeki silahından anlamamızı istiyordu bize niye kimlik sorduğunu…İri yarı bir sivil polisti önümüzde duran. Gözlerinden başıboş kalmış bir nefret okunuyordu…Kime ve neden hesap soracağını bilmeyen bir öfkeyle kışkırtılmıştı bu nefret…

1984 yılının Nisan ayında **Van** şehrinde işte böyle karşılaşmıştık o başıboş kalmış nefretle…Taşlar, kediler, kilimler, yıldızlar, çiçekler, dereler bile korkunç bir baskı altındaydı o günlerde…Sadece kimi ve neyi yok edeceğini bilmeyen nefret özgürdü…**Van** sokaklarında, Batının ve Doğunun bütün sokaklarında elini kolunu sallayarak dolaşıyordu öfkenin o yıkıcı duygusu…

Patnos'da yaptığı askerliği biten abimle **Van**'da bir kafeteryada çay içiyorduk. Uzun bir yolumuz vardı daha önümüzde. **İstanbul**'a yaşadığımız şehre geri dönüyorduk.Bu geri dönüş yolculuğunda abimi yalnız bırakmak istememiştim. Bir saat sonra otobüsümüz kalkıyordu. Kim bilir bir daha bu şehre ne zaman geri dönerdik. Belki de hiçbir zaman geri dönmeyecektik… Bizi **İstanbul** bekliyordu. Ailemiz, dostlarımız, alışkanlıklarımız… Burada yaşananlar bizi çok da ilgilendirmiyordu…Yabancısıydık buralarda olup bitenlerin. Acı çekeceksek, baskı göreceksek bunları kendimizi hayli güvenli ve korunaklı saydığımız şehrimizde yaşamalıydık…Herkes yaşadığı yere benzerdi. Hem biz buraya hiç benzemiyorduk.Mendillerimiz burada kanamıyordu…

Ayağa kalkıp kimliklerimizi gösterdik. Abim asker kimliğini. Ben nüfus cüzdanımı..

Sarışın ve açık renk gözlü oluşum sivil polisin dikkatini çekmiş olmalı ki, nüfus cüzdanımı göstermeme rağmen, benden pasaportumu istiyordu ısrarla…

Pasport…Pasportunu ver, diyordu…

Ben yabancı değilim, Türkiyeliyim, anlatamadım herhalde…

Gözlerindeki o başıboş nefret beni değil anlamak, duymak bile istemiyordu…

Sen şüpheli şahıssın, seni hiç gözüm tutmadı, yukarı gelin benimle…

İstanbul'a döneceğimizi, otobüsümüzün bir saat sonra kalkacağını , yasadışı hiçbir şey yapmadığımızı söylememize rağmen hiç oralı bile olmadı…Bu söylediklerimden çok geçmeden ve hayli derinden utanacağımı bilemezdim…Çünkü o yıllarda ve daha uzun yıllar boyunca sadece **Van**'da değil, bütün Doğuda üniformalılar dışında hemen herkes şüpheli, suçlu ve yaşa dışıydı…

Meğer biraz olsun soluklanmak için oturduğumuz o kafeteryanın en üst katı emniyet müdürlüğüymüş…

Sivil polis önde abimle ben arkada, **İstanbul** ve geri dönüş hayallerimiz sisli bir tedirginliğin en arkasında asansörle binanın en üst katına çıktık…

"Burada Allah yoktur, peygamberse süresiz izne çıkmıştır."

Emniyetin kapısından içeri girer girmez sanki bütün duvarların ve kapıların üzerinde bu söz yazılıydı…

Bu sözün arkasında kendini hiç saklama gereği duymayan sadist kahkahalar her yere sinmiş olan o iğrenç kokuyu daha da ürkütücü kılıyordu…

Tentürdiyot, alkol, kloroform kokusu sağlık ocaklarında, hastanelerde hüzünlü bir şefkati anımsatır.Ama bu kokular bir emniyet binasında insanlığın en affedilmez suçunu bize ortak eder:İşkence…

1984 yılında **Van** şehrinde…Abimle ben, **İstanbul**'a dönmemize bir saat kala bilmediğimiz, içinden hiç geçmediğimiz bir zaman tüneline girmiştik…

Biz hep ileri doğru gitmek istersek, zulmün zamanı bizi hep gerilere doğru çeker…

Emniyetin kapıları sımsıkı kilitlenmiş odalarından yürüdüğümüz koridora sızana çığlıkların ve inleyişlerin yankısı burada hiç olmadığı söylenen Tanrıyı hatırlatmıştı bana…Acaba neredeydi şimdi o?..Neden bu acımasızlığa karşı suskun kalıyordu?…Bir bildiği varsa bunu bizlerden neden ısrarla saklıyordu?

İnsan Tanrısal imgenin kutsal bir parçasıysa burada, bu karanlık odalarda işkenceler altında çığlık atıp inleyen Tanrının ta kendisi değil miydi?..Tanrıyı yaptıkları işkenceler sonucunda öldürdükleri ya da öldürecekleri düşündükleri için mi, **burada Allah yoktur,** diye yazmışlardı duvarların ve kapıların üzerine…Onun günlerdir kaybolduğunu merak edip buraya sormaya gelenlere, yaptıklarını gizlemek için; **buraya hiç gelmedi, onu tanımıyoruz, burada yok,** demek için onu çoktan kayıtlarından silmiş olmaları gerekirdi…

Sivil polis bizi emniyet müdür yardımcısının odasına soktu.İçerde bulunan resmi görevliler odalardan gelen çığlıklara ve inleyişlere alışmışçasına koltuklara oturmuş çaylarını içip sohbet ediyorlardı. Bizi oturtmadılar. Birkaç dakika sonra yan odalardan birinden gelen uzun boylu, oldukça zayıf, kır saçlı bir sivil memur, elindeki siyah, kalın ciltli bir defterle geldi ve eline aldığı kimliğime bakıp aranıp aranmadığımı bu defterden kontrol etmeye başladı…Aranmadığımı bildiğim halde içime yine de derin, yapışkan bir korku düşmüştü…İşkence sesleri ve çığlıklar **İstanbul**'dan ve hayallerimden artık daha yakındı bana…Onca yıl yaşadığım ve yaşamayı umut ettiğim ne varsa silinip gitmiş, hayatım bu emniyet binasında duyduğum çığlıklardan ibaret olmuştu…

Kimlik tespitim için geçen o kısacık süre yüzyıllarca sürmüştü sanki…Bana yüzyıllarca gelen bu sürede onca yıl ne büyük bir dalgınlıkla yaşadığımı hatırlatmıştı bana. Hayat **İstanbul**'da geçen zamanlarımdan ibaret değildi. Bu dalgınlıklarla geçen yıllarımda kim bilir kaç tesellisiz çığlığın suç ortağı olmuş, emniyetlerin karanlık boşluklarına atılarak kaybedilen kim bilir kaç insanın cinayetine uzaktan da olsa hissedar olmuştum…

O siyah ciltli ve kalın defterde adıma rastlayamadılar…Bu rastlantıya başta bizi oraya getiren sivil polis olmak başta olmak üzere, odadaki tüm görevliler üzülmüştü!..Orada bulunmalarının bir gerekçesi kalmamıştı. Beni çığlıkların geldiği odalardan birine götüremeyeceklerdi…Benim çığlığımla birlikte daha da çoğalan çığlıklara güvenle sarılıp çaylarını görevlerini yapmış olmanın rahatlığıyla içemeyeceklerdi…Çünkü ne kadar çok insanı işkence altına alırlarsa kendilerini o kadar çok güven içinde hissedeceklerdi…

Çantanı aç, diye bağırdı bizi gözaltına alan polis… **İçindeki her şeyi çıkart ve masanın üzerine koy…**

İç çamaşırlarımı, kazağımı, gömleklerimi ve yolda okumak için yanıma aldığım birkaç kitabı masanın üzerine koydum.

Hiçbir kitap kurdu suç unsuru arayan bir polis kadar iştahla sarılmaz kitaplara…Kitaplarımın birinin arkasında **"faşizm"** sözcüğü geçiyordu…Faşizmin ne olduğunu bilenler bu sözcüğe nerede rastlarsa rastlasınlar yüreklerinde belli belirsiz bir kasılma, karın boşluklarından tüm vücutlarına doğru yayılan hafif bir tiksinti duyarlar…Ama onun gözleri nefretle parladı.

Bak işte, demedim mi ben sana sen şüpheli şahıssın, diye, bak ne yazıyor burada.Oku, ne yazıyor.

Faşizm, yazıyor dedim hafifçe…

Daha yüksek sesle söyle, bağır…

Faşizm, diye bağırdım yüzüne doğru…

Yüzüne nasıl **faşizm,** diye bağırmış olmalıyım ki, elini silahına götürüp, ona sanki üzerindeki kutsal bir emanetmiş, bu emanetin içinde saklı olan bilgiler hayatın bütün sırlarını taşıyormuşçasına ona birkaç kez dokundu…

İçimdeki o derin, o yapışkan korkunun altında dakikalardır saklı duran öfkem bana rağmen açığa çıktı birden…

Neden elini silahına götürüyorsun? Vuracak mısın beni? Durma vur? Ne sanıyorsun kendini?..Ne istiyorsun benden?Derdin ne? diye bağırdım…Sesimi ben bile tanıyamamıştım…

Benden böyle tepkiyi hiç beklemiyordu, ben de onun çeneme okkalı bir yumruk atacağını…Yumruğun etkisiyle gözümden birkaç damla gözyaşı aktığını hatırlıyorum. Araya abim girdi. Polisler abimi tutup geri çektiler: **Bırak, sen karışma, kardeşin bu yumruğu hak etmişti**, dediler…

Yerden kalktım ve bana alaylı bir nefretle bakan polise sadece şunları söyledim: **Bir gün bana attığın bu yumruğun hesabını senden soracağım…** Bunu neden ve neyime güvenerek söylediğimi bilmiyordum. Bu sözler dudaklarımdan öylesine dökülmüştü işte…Ama artık iyice öğrendiğim şuydu: Ben o yumruktan sonra artık sadece **İstanbul** değildim. Doğuydum, Batıydım. **Van**'dım, **Diyarbakır**'dım…Zulmün kol gezdiği karanlık ve çamurlu sokaklardım…Ölümün ve işkencenin çığlıklarla örülü olduğu tentürdiyot kokan emniyet odalarıydım…

Ölülerimiz toplanacaktır
Kenar köşe kasaba hanlarından
Deniz en güzel aşkken ayışığına
Küçük ve karanlık odalarda öldürülenler
Direnerek ve akarak ölenler
Yüceltilecektir
Anılacaktır ölümleri
Bir şehir akşamında herkes kaçışırken
Ormanlar bir çözülmeye bozulurken
Karanlığa kanıyla karşı duran
Kanıyla ışıtan, yalazlayan karanlığı
Yalnız ve dayanıklı gecelerinde üşüyen
Ölülerimiz toplanacaktır

Bana yumruk atan sivil polis yine de hırsını alamamanın verdiği kirli bir öfkeyle; **Defolun gidin buradan, bir daha karşı çıkmayın,** diye bağırdı…

Masanın üzerinde hüzünle katlanmış iç çamaşırlarımı, kazağımı gömleklerimi ve kitaplarımı çantama doldururken, biraz önce polise söylediğim sözler kulağımda çınlıyordu: **Bana attığın bu yumruğun hesabını senden bir gün soracağım…**

Aradan tam 16 yıl geçmişti…Bu süre içinde birçok kitabım yayınlanmış, Doğuda ve Batıda beni seven ve yazdıklarımı ilgiyle okuyan sayısız okurum olmuştu…16 sene sonra yine bir nisan ayında beni **Van**'a, **Van**'daki bir kültür merkezine konferans vermem için çağırmışlardı…Bu 16 sene içinde köprülerin altından çok sular akmış, zorbalığın önünde diz çökmesi istenen bolge halkı inanılması güç bir mücade-

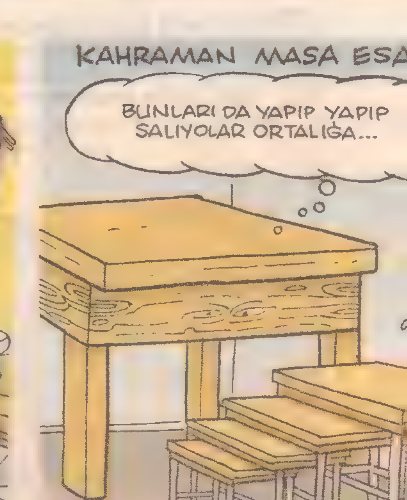

O, Paris
E LEMAN"
anışma)
okurlarını selam-
lar... Sanatçı/çi-
stte)
mmanuel Veil-

ndaki dayanış-
ıar: İlhan Arkan)

le vermiş ve zulmün gözlerine korkusuzca bakmayı öğrenmiş ve **artık yeter** demeye başlamışlardı...

Beni bu kültür merkezine çağıranlar arasında onca yıl süren baskılara karşı durabilmek için halkın kendi içinden çıkarttığı ve bu yüzden olacak geçen hafta kapatılan **Halkın Demokrasi Partisi**'nden **HADEP**'ten yetkililer de vardı... Yapılan son seçimlerde bölgedeki neredeyse bütün belediyelerin başına bu partinin destekleyip seçtiği yöneticiler geçmişti...

Yüzlerce **Vanlı** okurum gelmişti o gün beni dinlemeye...Kültür merkezinin bütün salonları tıklım tıklım dolmuş, bir çok kişi içeri girememiş, konuşmamı dışarıya da konan hoparlörlerden duymaya çalışıyorlardı...

Konuşmamın bir yerinde 16 yıl önce burada nasıl gözaltına alındığım, alındığım emniyet müdürlüğünde duyduğum çığlıklar ve bir sivil polisten yediğim yumruktan bahsetmiş, zulüm ve zorbalıkla bu kısa tanıklığın bile bana bölgede onca yıl nelerin yaşandığı anlamama yettiğini anlatmıştım...

Yıllar önce maruz kaldığım aşağılanmayı ve yediğim yumruğu anlatmam bile birilerinin hoşuna gitmemiş olacak ki, içerde beni dinleyenler arasında bulunan bir sivil polis cebinde sakladığı telsizle bu durumu üstlerine bildirmiş...Bunun üzerine Terörle Mücadele Timleri konuşma yaptığım kültür merkezini basmış ve beni gözaltına almak istemişler...Polis şefleriyle beni oraya davet eden kültür merkezinin yöneticileri ve **HADEP**'li yetkililer arasında şu konuşmalar geçmiş:

Biz bu kişiyi gözaltına almak istiyoruz...

Biz misafirimizi kimseye vermeyiz. Onu almak için bizi çiğneyip geçmeniz gerekir...

Çok kısa, ama çok uzun ve çok anlamlı bir suskunluk olmuş.Hayat kadar kısa, hayat kadar uzun ve çok anlamlı bir suskunlukmuş bu...

Polis şefleriyle beni oraya çağıranlar bu kısa, ama çok anlamlı olan suskunlukta göz göze gelmişler...Bu göz göze gelişteki suskunlukta dizlerinin üzerine çökertilmek istenen bir halk usulca ayağa kalkıyormuş...Suskunluğun sonuna gelindiğinde iki tarafta artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını anlamışlar...

Polis şefleri beni alamadan geri dönmüşler...

Bütün bunları söyleşim bittikten çok sonra öğrenmiştim...Tedirgin olmayayım diye önce söylemek istememişlerdi, ama ısrar edince anlatmak zorunda kalmışlar: Polis şeflerinin beni alamadan gittiklerini öğrenince gözlerimden iki damla gözyaşı geldi. Ama bu gözyaşları 16 yıl önce **Van** emniyetinde bir polis memurundan yediğim yumruk sonucu akan gözyaşlarına hiç benzemiyordu...

16 yıl önce yediğim yumruğun hesabını uğradığı zulümlerin tanığı olduğum ve dizlerinin üzerinde doğrulan bir halk benim yerime sormuştu...Bu gözyaşları boşuna yaşamadığıma inandığım o anda içimi dolduran umut ve sevincin gözyaşlarıydı...

Hem yarın **Newroz**du...Bu ülkenin ve dünyanın her yerinde büyük büyük ateşler yanacaktı...

HADEP kapansa da **DEHAP** vardı... **DEHAP** kapansa ne değişirdi ki, dizlerinin üzerinde çoktan doğrulmuş bir halk yarın her yerde büyük büyük ateşler yakacaktı...

Sana sığınılacaktır kırılıp toplanınca
Sana sığınıyorum kırılıp toplanınca
Değil sonsuz girdiçıktısına yaşamaların
Ey en güzeli, en gürü bütün çeşmelerin
Ayın ve denizin sahibi ve su içmelerin
Sana sığınılacaktır
Ve kuytularda , dağlarda, alanlarda
Akıtılan ve akıp gelen kanlarda
Bir sabah büyük büyük ateşler yanınca
Eller temizlenecektir
Bir tören olacaktır
Ölülerimiz toplanacaktır.

*(**Turgut Uyar**. Biraz Daha.*
***Her Pazartesi** adlı şiir kitabından.)*

* **İstanbul.** 21 Mart Cuma günü saat 16.00 19 00 arası Beyoğlu **Ritüel Kafe**'deyim. Beyoğlu Ayhan Işık Sok
* **Bursa.** 22 Mart cumartesi günü **Ekin Kitapevi**'ndeyim.Kıbrıs Şehitleri Caddesi. No:149 Osmangazi Metro Çıkışı Bursa Tel:0224 252 50 38
* **İzmir.** 28 Mart Cuma günü saat 15.00 18.00 arası **Karşıyaka Belediyesi** ndeyim.İzmir
* **İzmir.** 29 Mart cumartesi günü saat 15 00 18 00 arası **İzmir Leman Kültur**'deyim: Kıbrıs Şehitleri Caddesi.No 62. Alsancak. İzmir

cezmier@leman.com.tr

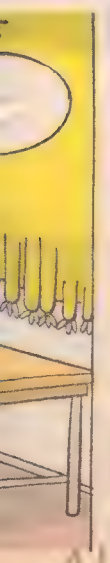

Akşamsefası

Kırık Çıbıklebi

kirikcibiklebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

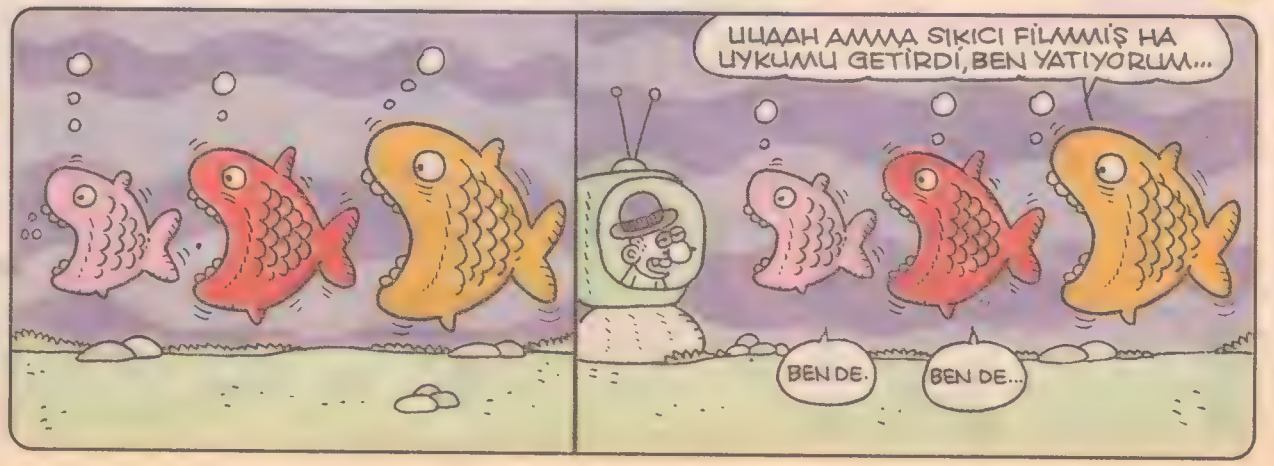

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

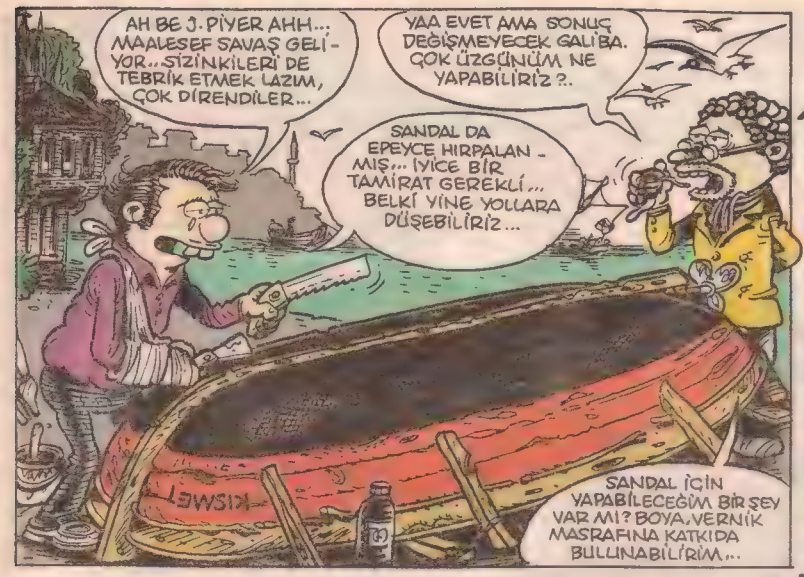

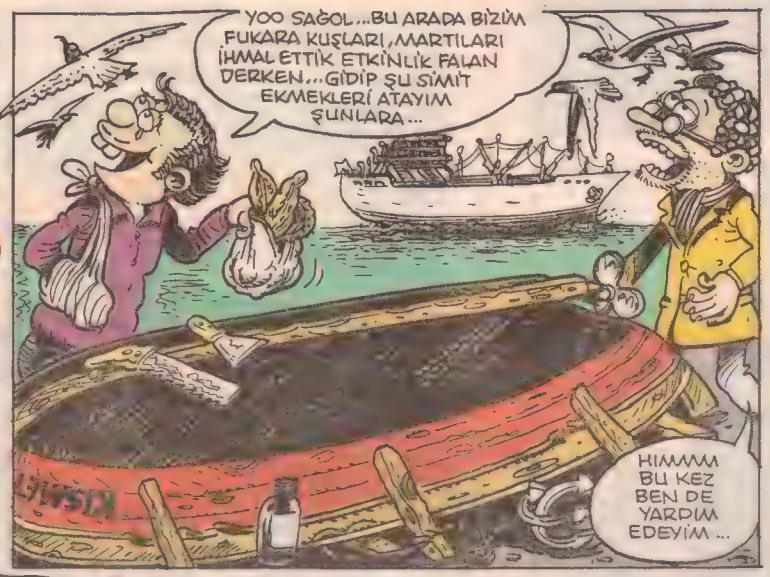

guneri@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Göğüs Çatalı & Kıç Çatalı

1. Göğüs çatalı, feminen bir oluşumdur...
   Kıç çatalı, maalesef erkekte de mevcuttur!..
2. Göğüs çatalı, ezelden beri sergilene durulmuştur..
   Kıç çatalı, yeni yeni vizyona çıkmıştır!..
3. Göğüs çatalı, ferahlık hissi ve heyecan verir...
   Kıç çatalı, sürpriz gibidir ama değildir!..
4. Göğüs çatalı, meme uçlarının ipucunu verir!..
   Kıç ucu diye birşey yoktur!..
5. Göğüs çatalı, genellikle hesaplı olur...
   Kıç çatalı, kazayla olur, tesisatçıda da belirir!..
6. Göğüs çatalı, bakıldığında göğüs sahibi bunu farkeder...
   Kıç sahibi farketmez!..
7. Göğüs çatalı, sterildir...
   Kıç çatalı şaibe barındırır!..

(Fikir ve Çizimler : Mehmet Çağçağ - Teşekkürler)

vo@leman.com.tr
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

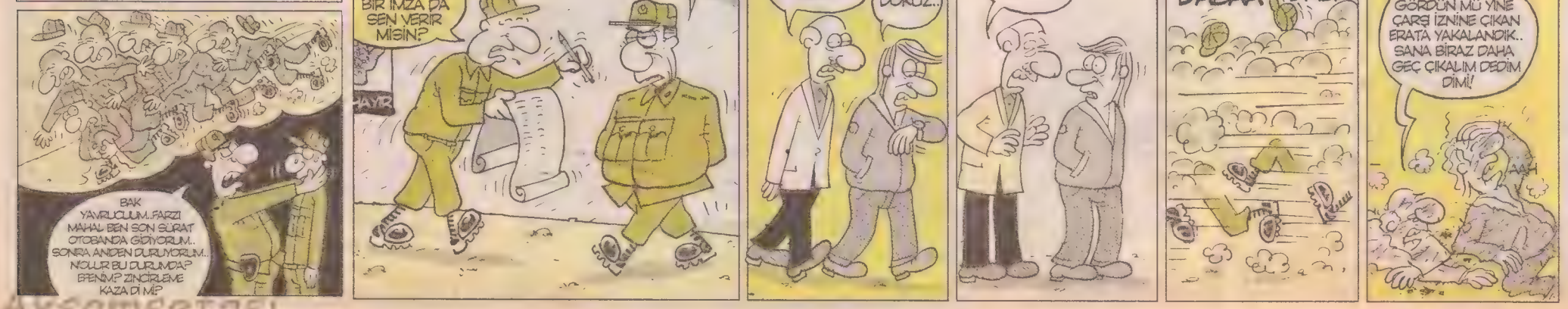

Akşamsetası

Muhabir

enderoz@leman.com.tr
Ender Özkamaman

Akşamsefusi

KAAAN ERTEEEEM..!
KAAAN ERTEEEEM..!

kaanertem@leman.com.tr

BADAM!
BADAM!
BADAM!

BUDDA
BUDDA
BUDDA
BUDDAA

DEDİYDİM İBRAHİM'E ÜÇ METRE KARE ARAZİ İÇİN ŞU HERİFLERE KAZIK ATMA, BİR ANLARLARSA CANINA OKURLAR ATTIĞIN KAZIĞI DÖTÜNDEN ÇIKARTIRLAR AMA DİNLEMEDİ...

BEN DE DÜKKANI KİRAYA VERDİYDİM AMA MAKUL FİYATA!..

MİNİ ÖYKÜ...

CE... CE CA-CA!.. CA!..

Him!

LE-LE LI-LA..!
LA!.LA!

Evet!

HO-HO-DU BA!
BA!.BA!..

Allah Allah!

BE BÖ..!

EEEAAAAHH!
AEEÖÖHH!..

HAR HAR

SENİ TERKEDİYORUM CEMAL! ÇÜNKÜ ÇOK KILLISIN! AMA KILLI DERKEN YOĞUN BİR ENTELLEKTÜELLİĞİ KASTETMEDİM, YANLIŞ ANLAMA!

PEKİ NEYİ KASTETTİN AMUĞA GODUĞUM?..

METÜN!.METÜN! SAĞA GAÇ!.ADAMLI TUT LAA!..
BAH HELE SANA DİYOM!
AHMEET! SEN GERİDE GAL!..

YAHU ARKADAŞ HİÇ Mİ FATİH TERİM'İ SEYRETMEDİN? HİÇ Mİ LUCESKU'YU İNCELEMEDİN? ALLAH MÜSTEHAKINI VERSİN EMİ! ANCAK KARİZMANIN BÜTÜN BU ACAYİPLİĞİNE KARŞI TAKIMIN ŞAMPİYONLUĞA OYNAMASI DA KAFAMI KURCALAYAN BAŞKA Bİ KONU!

1-0

ADIDAS

Aksamsetast

Feyzi Başaran

feyzi@leman.com.tr

NİYE SELAM VERMEDİN ?...

BOŞVER, UZUN HİKAYE ...

FEYZİ

KAŞIK YOK ...
KAŞIK YOK !...

LÜTFEN KESER MİSİN ŞUNU !...

FEYZİ

ANNE, BABAM DOĞAL NEDENLERDEN ÖLDÜ DEĞİL Mİ ?...

EE, TABİİ, ÖYLE DE DENEBİLİR ...

FEYZİ

RADİKAL İSLAMIN SONU

Nihat Genç

Türkiye'de islami hareket, 1980'li yılların ortalarından itibaren varoşlarda yoksulların oylarını toplayarak sonraki yirmi-otuz yılın siyasetini kökünden değiştirmeye başladı. Yoksul mahallelerin dayısı radikal sol ise hapiste, işkencedeydi, topyekün sindirilmiş, onbinlercesi yurtdışına kaçmıştı.

Evrenli, Özallı rejimler dini değerlere fazlasıyla müsamahakar davranmayı devlet politikası olarak kabullendi.

90'lı yıllara doğru hapisten çıkan solcular, yoksulları radikal islamın yanında görünce neye uğradıklarını şaşırdılar. Bu şaşkınlıkları bugün dahi giderilmiş değil, kimi siyasete küserken, içlerinden dine, imana gelenler dahi oldu.

İslamın yoksullar üzerinde yükselmesi anlaşılmayacak bir tutum değil, yoksullar radikal olur, yoksullar tutucu olur. Yoksullar solcuyken de radikal ve tutucuydular, islamcıyken de...

CHP ve kemalizm statükoyu temsil ediyordu. CHP'nin elinde fazlasıyla bozulmuş ve gülünç duruma düşmüş bir sosyal demokrasi duruyordu. Şehre yeni inen kitlelerin bu bozuk-komik solu sevmesi, benimsemesi mümkün değildi. Hatta bu bozulmuş sol şeytanlığın, batıcılığın ta kendisiydi, dayatmacıydı, halkı aşağılamanın ta kendisiydi. Halkın değerleriyle dalga geçmenin, kendini devletin efendisi sayıp topluma yukardan, bilmiş, hacivat gibi akıl vermenin ta kendisi...

Bu bozulmuş, biraz milliyetçi, biraz sosyalist, biraz tepedenci, biraz batıcı bu solun aynısından Mısır'da da vardı, Cezayir'de de.. Radikal islam aynı yıllarda bu üç ülkede de aynı dayatmalar, aynı laik-şeriat tartışmaları, aynı batı hayranlığı çelişkileri üzerinden tartışma alanına fırladı. Önce belediyelerle halkın güvenini, sevgisini kazandı, sonra, siyaseti becerebileceğini kanıtlayıp büyük oynamaya başladı.

Şehre yeni inen yoksul köylülerin gözünde, iyi giyinmiş akademisyenler, doktorlar, mühendisler, avukatlar, askerler, Çankaya'da oturanlar, rahat giyim tarzı olanlar, hepsi, statükoyu temsil ediyordu. Görüşleri sol olmasa da, solcular da aslında solcu olmasalar da, şehre yeni gelenler, hepsini aynı statükonun içinde anlıyordu. İslamın aşınları için işte bu "tağuti" (iblis) düzen bunlardan kuruluydu..

CHP, şeriatçı, islamcıları görünce, çok zamandır boşa aldığı kemalizmi sıkıya aldı. Sol kemalizm üstü bozuk bir sosyal demokrasiyle islami hareketin sözcüleriyle sidik yarışına girdi. CHP tam bir hezimete uğradı. Meclise dahi giremediği yıllar oldu. CHP'nin bozuk solculuğu yenilince kurunun yanında yaş da yandı, diğer sol görüşler de nasiplerini bu büyük İslam dalgasından aldı, meşhur sol kahramanlar, diyelim Ecevit dahi, hızla soldan milliyetçiliğe doğru kaçmanın, yani, ben değiştim demeye başladılar!..

Laik-şeriat tartışması aralıksız yirmi yıl sürdü. Üstüne bir de 28 Şubat darbesiyle tartışmalar perçinleşti. Sonunda, dünya vahşet tarihine girecek, 45 kişiyi satırla kesip bahçesine gömen Hizbullah gibi radikal islamcı örgütler bu tartışmalardan doğdu. Ve yine, dün, bu radikal islamın dergilerinde, hücre evlerinde büyüyen bir çok genç siyasetçi, Türkiye'nin siyasal tarihinde devrim yapacak bir çoğunlukla bugün meclise girdiler.

Son yirmi yılda milyonlarca yoksul müslüman genç radikal islamın saflarında Bosna'da, Cezayir'de, Afganistan'da silahlı savaşlara katıldı. Kendi ülkelerinde laiklere karşı kanlı eylemlere girişti. Müslüman kardeşlerini dahi öldürdüler. Afganistan'da, Cezayir'de, Mısır'da ve Türkiye'de bu vahşi katliamlar tüm dünyayı şaşkına çevirdi. En çok şaşıranlar, bu radikal müslüman gençliği sevgiyle büyüten orta sınıf zengin müslümanlardı.

Müslüman gençler müslümanlara karşı vahşi katliamlar nasıl yapar? Orta sınıf ve zengin müslümanlar, mesela ülkemizde iktidar koltuğuna oturunca, bunun sebeplerini hiç tartışmadan, hızla unutmaya çalışıyor!

Cezayir 1962'de bağımsızlığını ilan ederken Fransızlar'a karşı bir milyon ölü vermişti. Bağımsızlık savaşının sembol ismi Bin Bella, üç-dört yıl sonra iktidardan indirildi. Ve Cezayir, laik, sosyalist tepeden inmeci bir kurmay kadronun eline geçti.

1980'li yıllara geldiğimizde, yönetim, toplumsal barışı lüks ithal girdileri ülkeye sokarak, rahat yaşamla müslüman bir sosyete yarattı. Fransızca hayranı akademisyen, entellektüel kadroyla orta sınıf zenginlerin bir barışıydı bu. Şöyle anlatabiliriz, Özal'ı, tek parti döneminin CHP'si düşünün, lüks mallar sokuyor, hayali ihracaat yapıyor, bütçeyi yalan yanlış yazıyor, bir yığın türedi zengin üretiyor, bir kalkınma yanılsaması yaratıyor!

Cezayir'de üstelik yönetimin adı herkese iş bulan anlamında sosyalisttir. Toplumun zenginleri yüksek petrol girdisiyle vur patlasın, çal oynasın bir hayat yaşamakta.

Sosyetik gençlerin buluşma yeri görkemli tüketim mekanı Riyad El Fetih (Fetih Bahçeleri) yoksul gençleri rahatsız etmekte. Bizdeki Laila, diyelim, Fetih Bahçeleri sosyal patlamalar sonucu saldırılara uğrar. Yoksul gençliğin kinini kustuğu yerdir sosyetik gençlerin mekanları. Bir defasında Cezayir bayrağı indirilmiş, yerine boş bir irmik çuvalı çekilmiştir.

Bu yoksul gençlerin adı Cezayir'de "hittistler"dir. Hittist, kavramı, sırtını duvara verip bomboş oturan demek. Hittistler bomboş oturduğu için sürekli dalga geçilen bir kesim. Karikatürler, yazılar, her defasında hittistleri alaya alır, aşağılar...

1986'da petrol fiyatları düşünce, sosyalist rejim üretmeyen, çalışmayan halka yüksek sübvansiyonlarla bir toplumsal barış sağlayamaz. Petrol fiyatlarının düşüşü, grevlerin, ayaklanmaların önünü açar. Çok geçmeden dünün horgörülen, aşağılanan hittistleri sokağı ele geçirirler. Baskıcı rejim, sokağı kontrol edemez.

Sosyalist lafı iktidarın adı olduğu için bu yoksul kesimleri solcuların kanalize etmesi, yönlendirmesi mümkün değildir!

Hittistleri toparlayacak, onlara çeki düzen verecek bir ideoloji kapıda bekliyor. Yoksul mahallelerde serbest vaizler fink atmaya başladı. Ateşli, heyecanlı, sakallı islamcı vaizler gençler arasında ün toplamaya başladı. Eski bir bağımsızlık savaşçısı olan Mustafa Buyali artık dinsiz diye nitelediği rejimin karşısına geçerek büyük bir isim yaptı. Okuduğu, anlattığı kitaplar, düşünce, Seyyid Kutup ve Mevdudi gibi üçüncü dünya İslamı'ydı.. Seyyid Kutup, Baas rejimi tarafından Mısır'da asılmıştı.

Buyali, Cezayir'i elinde tutan Ulusal Halk Meclisi (FLN)'ye karşı cüretkar eylemler düzenler. Varoşlarda ateşli vaazların verildiği mescitler, vahşi namaz odaları olarak adlanıyordu. Çok büyüdüler, çoğaldılar. 1989'da 33 yaşında olan ve mobiletiyle bu namaz odalarını dolaşarak hem camii arapçası hem de Cezayir lehçesinde üstün hatiplik yeteneğiyle bu yoksul kitleleri hem ağlatıp hem güldüren, hittistleri fanatik islama doğru yönlendiren sembol bir isim şöhret yapıyordu: Ali Benhac!

Cezayir'de İslami Hareket (FIS) büyük bir güç toplar, yoksul halka yardım eder, küçük belediyeler ele geçirir. Fransız televizyon kanalı artık şeytan uydusudur, yasaklanmalı. Aydınlanma ruhunun ve laikliğin taşıyıcısı olarak fransızca konuşan aydınlar rezillikle, hainlikle suçlanır. İslamcılar hızla, toplumdaki fransızlaşma ve laikleşmeye karşı bayrak açar. Akademisyenleri, aydınları, sosyalist rejimi kafirlikle suçlayan FIS halkın partisi olur, iktidarı ele alır!

FIS'ın seçim galibiyetini iktidar (FLN) hazmedemez, FIS'ı indirir. FIS, İslami Selamet ordusu adında silahlı kolunu kurar. FIS iktidara karşı iç savaş sürecini başlatır. Cezayir facialarının, katliamlarının önü açılır.

Kanlı çatışmalar birbirini izler, terörizm kardeşlerini katletmeye başlar. FIS, ne kadar silahlı mücadele verse de orta sınıf müslümanları ve masum halkı içinde barındırıyor, fazla ileri gidemez.

Afganistan'dan dönen bir yığın savaşçı, savaş tecrübesi olan militanlar, sokaktaki yoksulların (hittistleri) önlerine katarak, FIS'ı pasiflikle eleştirir ve döktüğü kanlarla Cezayir halkına dehşet salan Silahlı İslami Grup (GIA)'yı kurar.

GIA, silahlı hareket ordusu olmaktan öte bir katliam hareketidir, müslüman, hristiyan, laik ayırdetmez. Bugün dahi GIA'nın eylemleri anlaşılmamakta, tartışılmaktadır. Bütün yöneticileri sokaktan gelmiş 25-30 yaşları arasında gençlerdir. Hareket, Londra'da çıkarılan Ensar dergisi tarafından yönetilir.

GIA bir defasında hristiyan keşişleri, bir defasında FIS'ı

Devamı 16 Sayfada

Akşamsefası

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

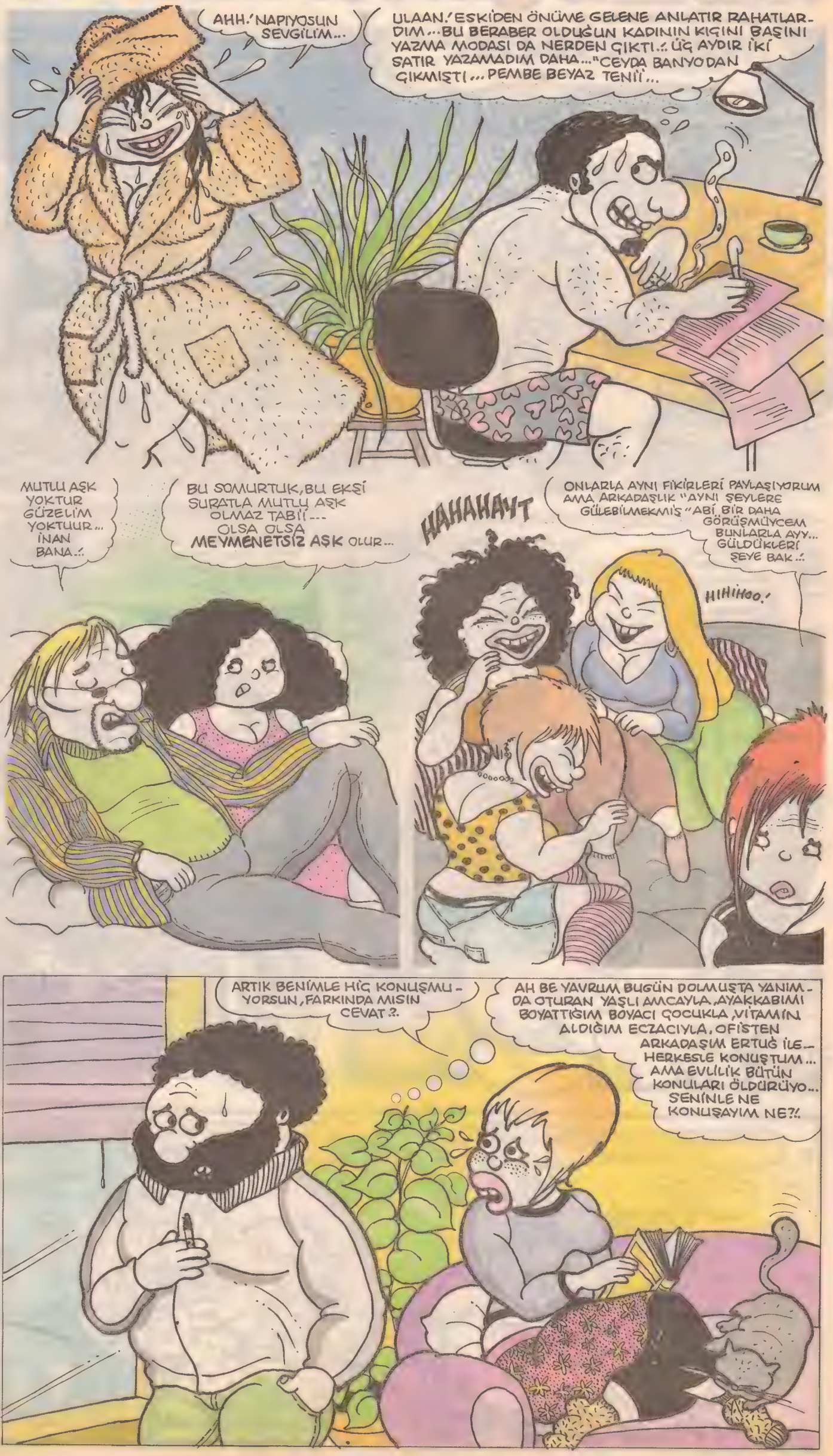

harala gürele

daral@leman.com.tr

ÇAĞDAŞ

• CEMAATLER ÇATIŞMASI...

• ZİNZOĞ EMMİ VE PARTNERİ NECİLE YENGE.

• HIZLI SİGORTACI PELİN PRİM PEŞİNDE...

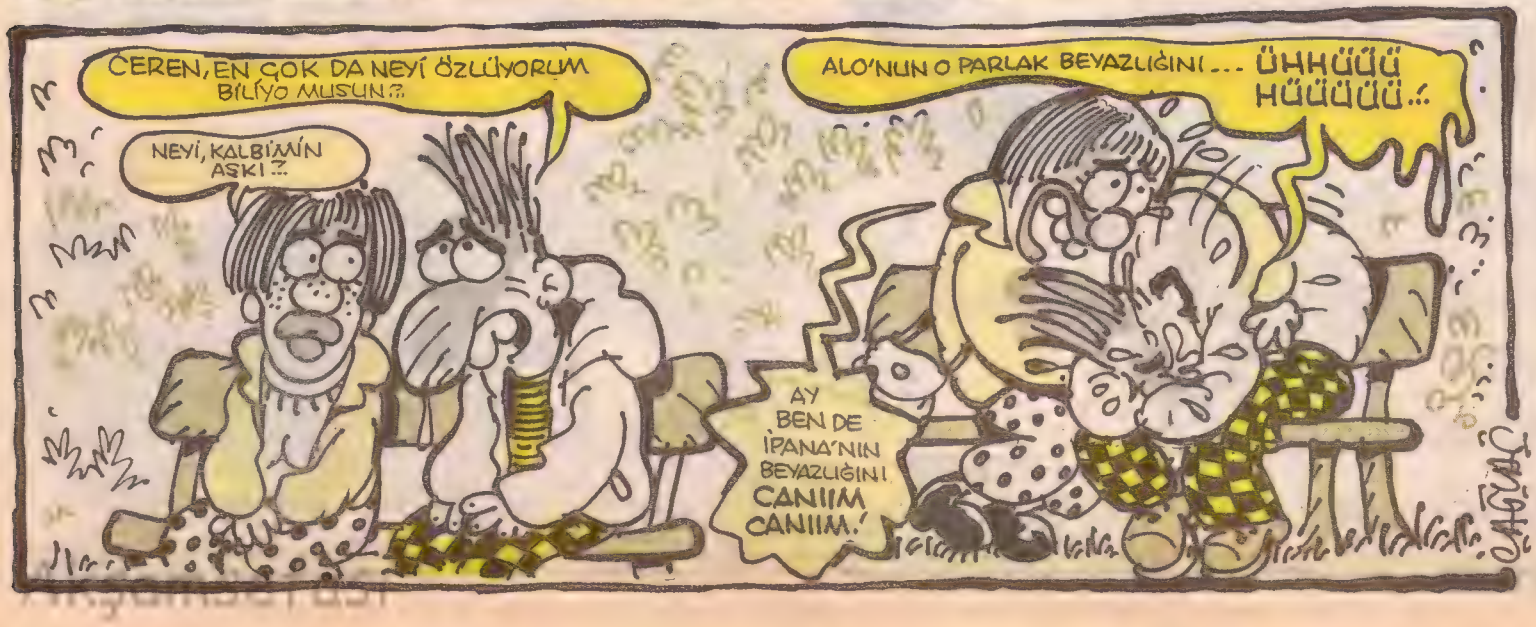

Baştarafı 13 Sayfada

destekleyen masum müslüman köylüleri katletti. Bugün GIA'nın casuslarla doldurulmuş çok tuhaf bir yapıda olduğunu görürüz. Kardeşin kardeşi öldürmesine sebep laiklerin ve Fransızlar'ın GIA içine sızmasıyla olmuştur, iddiası çok yaygındır. Bugün bizim Hizbullah'ın derin devletin örgütü olduğu iddiamız, gibi. GIA üzerine bir çok çalışma yapılmış ve bugün bu orgütun tam bir provake örgütü noktasında goruşler var.

GIA kurulur kurulmaz FIS'ı kafirlikle suçlar. Cezayir'i tam bir iç savaş sürecine sokar. 1993'ten sonra, üniversite öğretim üyeleri, entellektüeller, yazarlar, hekimler acımasızca katledilir.

Liderlerinin hepsi yoksul kent gençliği olan GIA, yoksul kent gençliğine tamamen hakimdir, militan sıkıntısı yaşamaz. Yoksul mahallelerden islami bir gerilla ordusu kurar. Her bir yoksul genci katliamlarıyla dehşet salan kanlı bir militana dönüştürmeyi bilir.

GIA'nın eylemleri çok geçmeden Fransa'ya taşınır. Bir Fransız uçağını kaçırırlar. Laik-şeriatçı savaşını mutluluktan izleyen Fransızlar, kan kendilerine bulaşınca, savaşın kendi topraklarına sıçrayacağı korkusuyla, iç savaş sürecine el koymaya başlar.

GIA'nın sonu gelmez katliamlarından FIS yani müslüman halk ve partisi utanmaya başlar. Müslümanlar GIA'nın eylemlerine karşı tek vücut olmaya çalışır, yetmez, GIA'yı bitirmek için dün savaş açtığı laik rejimle uzlaşma çalışmalarına başlar.

Yoksul gençliğin ilahı Ali Benhac hala hapisteydi, yoksul gençlik 10 yıl süren iç savaş sürecinde Cezayir'i tam bir kan gölüne çevirmiştir. GIA dağıldı. Ancak, GIA'dan yetişen kanlı militanlar, adam kaçırmaya, arazi mafyacılığına, haydutluğa kaldıkları yerden devam etti.. Tıpkı bizim susurlukçular gibi..

Bugün araştırmacılar GIA gibi eşi benzeri olmayan katil bir örgütün toplumsal tabanına dikkat çeker.

Cezayir iç savaşını yoksul kent çocukları düzenlemiştir.

Bu çocukları, Seyyid Kutup'un, Mevdudi'nin, Filistin'in, Afganistan'ın birkaç küçük, kolay, cihad sloganıyla sert bir askeri ordu olarak toparlamak, üç-beş şeriatçı vaazcı için zor olmamıştı!..

Tesadüfe bakın ki yoksul mahallelerin ayaklanışı ve şiddetin islamileşmesi, laiklere karşı kanlı saldırılar aynı günlerde Mısır'da cereyan ediyor. Cezayir GIA'nın eylemleriyle sarsılırken, aynı yıllarda Mısır'da İslami Cemaat Örgütü ve buna bağlı küçük silahlı grup El Cihad'ın vahşetlerine tanık oluruz.

İslami cemaat ve silahlı örgütü El Cihad, hristiyan azınlık denilen kıptilere savaş açar. Kafirlikle suçladığı subayları öldürür. Bütün dünyanın gözlerini Mısır'a çeviren turist otobüsü katliamı ve otelde turistlerin öldurulmesini gerçekleştirir!

İslami Cemaat ve silahlı El Cihad örgütünün militanları da aynen GIA'nın militanları gibi yoksul mahallelerden devşirilmiştir.

Kahire yoksul semtleriyle meşhur, Okaliptüs, Baraki mahalleleri buna bir örnek. Ancak, İmbaba ismi yoksulluğun sembölü.. İmbaba yoksulluğuyla, çeteleriyle, kabadayılarıyla, karate, dövüş seven gençleriyle halkı haraca kesen, başını buyruk gençleriyle ün yapmış Kahire'nin yoksul semti..

İmbaba "ıslamileşmeden" önce de başına buyruk bir semtti.. İmbaba'nın yoksul gençlerinin hızla islami sloganlara sarılması ve hızla sert militanlar olmaları Afganistan'dan donen savaşçılar sayesinde. Cezayir'de olduğu gibi, Afgan savaşından dönen ateşli vaazlar, sert sloganları ve kahraman, gazi ünvanlarıyla yoksul gençleri örgütlemeyi ve savaşçı militan haline sokmayı başardılar.

İmbaba, "girilmezliğiyle" ün yapmış bir semtti. Hatta, Enver Sedat'ı öldürenler elini kolunu sallayarak bu mahallede yaşadığı söylenir. İmbaba hakkında çok sonra bir yığın sosyolojik araştırma yapıldı...

Müslüman Kardeşler (İhvanı Müslimin) hareketi, Mısır tarihinin hareketi. Esnaf, okumuş aydınlar, tabipler, mühendisler, doktorlar yetiştirmiş, çok büyük sivil güce sahip olmuş, orta sınıfın ve alt sınıfın büyük sempatisini kazanmış bir örgüt. Mesela, 1992 Kahire depreminde devletin aksaklıklarını, yani yüzbinlerce insana yardım, çadır, yiyecek gönderen müslüman kardeşlerdir. Müslüman kardeşlerin tarihi de laiklerle çatışmanın tarihi. Yiyecek gönderdikleri çadırların üstünde Tek Yol Devrim, yazar. Esnaf, yanlarında, Ve El Ezher üniversitesi laiklerle şeriatçılar arasında ortayolu, aklıselimi bularak otorite rolü oynasa da, El Ezher, Müslüman kardeşlerin ve İslami Cemaat'den yana tavır koyar.

Dünya ticaret merkezini çökerten Kör İmamın hayatı ise CIA'lı araştırmacı kitapların konusu, İslami cemaatin liderlerinden Kör İmam yıllarca Amerikan desteği görmüş, Amerıkan kayırması görmüş ve fakat, sonunda, işte Ladin'e benzeyen bir hikaye!

Enver Sedat'ın 1981'de İslami Cihad tarafından öldürülmesi tam bir şoktur. İç karışıklıklar başlar. Birkaç yıl sonra Hüsnü Mübarek yine de barışçı davranır. Sert militanları ılımlaşmaya, partileşmeye davet eder, El Cihad üyelerinin bir kısmını affeder. Ancak Mısır, kontrol edilemez İmbaba çıkışlı büyük silahlı örgütlerle karşı karşıya kalır. İslami Cemaat Nil vadisinde halkı haraca kesip, vergi toplamaya başlar. Aynen Cezayir'de GIA'nın yaptığı gibi, köylüleri, mağaraları ele geçirir, silahlı gerillalarını İmbaba'dan devşirir.

Turistlere saldırı, otelcilerin, rehberlerin, lokantacıların ekmeğine mal olur, yoksul Mısır devleti turizm gelirinin küçülmesiyle ağır yara alır. Şiddet hareketleri halkı ürkütür, İslam'ın vahşi katliamları müslüman halkı şiddete karşı devlet güçlerinin yanında yeralmasına yol açar. Mısır polisi ve ordusu, ondörtbin kişilik gücüyle İmbaba'yı altı hafta kuşatır. Beşbine yakın insan tutuklanır. Bu kuşatma ve tutuklama İmbaba'nın sonudur. Radikal İslam'dan temizlenen İmbaba'ya hızla sosyal yardım hareketleri başlar.

Yoksul gençlerin radikal islama ısınmalarını sağlayan vaazlar basitti ve devrimciydi. Afgan direnişinden dönen mücahidlerin öğretileri birkaç küçük kitapçık kadardı ve yeni bir hayat vaad ediyordu. Herşeyiyle yeni bir hayat, giyim, kuşam, konuşma, evlilik, herşey. Radikal islamın bütün coğafyalarda en büyük sloganı: Allahüekber'dir. İran devrim yıllarında Şah sokağa çıkma yasağı getirir. Humeyni de herkesin damlara-balkonlara çıkıp Allahüekber diye bağırmasını söyler. Bütün müslümanların hergün tesbih olarak dilinden düşürmediği Allahuekber sozcüğü kitleleri ayaklandıran, harekete geçiren ve sade, kendi halinde bütün müslumanları coşturan keskin bir kılıç rolu oynuyor. Mevdudi ve Seyyid Kutup'u çok seviyorlar, çünkü düşünceleri gençlerin kafasında çok basitçe özetlenip sloganlaşabiliyordu! Sokakta ve siyasette Allah'ın tam hakimiyeti!..

Diğer başarılı eylemleri, yine, İran devriminde cumadan çıkan halkın toplanıp mitingleşmesi, bu mitingin halk yığınlarıyla bütunleşip korkusuzca ordu güçlerinin-toplarının önüne geçmesi, radikal islamın diğer büyük eylem tarzıdır.

Cuma namazları çıkışı toplanan gençlik, her cuma bu ateşi, heyecanı büyütüp halk kitleleriyle buluşur. Hazır camiiye doluşmuş müslümanlar hazır manevi duyguların doruğunda pasiflikten kurtulup birer ateş topu gibi sokağa dökülür..

Radikal İslamın üçüncü büyük çalışması yoksul semtlerin pasaj altları, derme çatma sokaklarda bekar evlerinde kurulan mescitler. Mescidlerin her biri ateşli konuşmacılar tarafından bir askeri hücre evi gibi çalıştırılır.

Şüphesiz radikal islamın doğal hücreleri savaş alanlarıydı. Afganistan, Bosna, Çeçenistan, Filistin.

Radikal İslam öğretisi, yoksulların anlayacağı kadar basit, tüm yoksulları ateşleyecek kadar büyük bir nefret taşıyordu. Kendilerini saran yoksul yalnızlığı-dışlanmışlığı aşmak için yoksullar hızla birbirlerine sarılmak ister. Kendilerini toplumun bir parçası olduğunu hissettirmek için toplumsal sorunları heyecanla tartışmaya bayılır.

Ülkemizden örnek verelim. Türkeş'in milyonlarca yoksul genci partisine katması, eğitimle olmadı. Ona buna, önüne çıkana komünist diyen, vatan haini suçlaması yapan bir genç, bu iki slogan ve hareketle çok çabucak kendini büyük bir davanın parçası hisseder. Topluma birkaç laf atarak kocaman bir dünyayla kendilerini bütünleşmiş hisseder.

İlk müslümanlar gibi sade bir hayat, dünyanın her yerinde aynı hayat, işte bunun adı: Selefi cihad. Selefi İslam katliamlarla büyüdü, katliamlarıyla müslümanların nefretini kazandı, artık unutulmaya yüz tuttu. Ama Selefi cihad tarihte eşine az rastlanır bir karşı hayat ve direniş hareketiydi.. Müslüman aydınlar selefi cihadın neden, nasıl büyüdüğünü henüz anlamış değil. Selefi cihadı büyüten yoksul gençlik, yoksul kentlerdi. Bakın, Selefi cihad, sahabeden Ebu Zerr'i çok sever. Ebu Zerr, parayı, zenginliği sevmeyen, paranın hemen bölüşülmesini, dağıtılmasını isteyen ve birçok İslam yorumcusuna göre tam bir sosyalistti. Selefi cihadın elinde para tutmaması, parayı kardeşleriyle hemen bölüşmesi, herkesin paradan, maldan, mülkden nefret etmesi bu hareketin samimiyetle gençler arasında hızla yayılmasına sebep oldu.

Selefi cihad, müslümanların tarihte, mutlu, şan, şeref içinde kurdukları devletleri, sarayları, büyük siyasi, kültürel kurumları diğer müslümanlar gibi sevip baştacı etmez. Selefi cihad bir nevi sadelik hareketidir, şiirin, edebiyatın dahi yüzüne bakmaz. Cat Stevens selefi İslamın sembol bir ismi olmasına rağmen onun müzik yapmasını pek istemezler.

Selefi cihad, yavan, kuru ekmek gibi, kuru Allah davasıdır. Selefi cihadın sosyalizme benzeyen diğer yüzü, aynen sosyalistler gibi, bütün dünyayı savaş cephesi ilan etmiş, kendi ülkelerinden çıkmışlardır, Bosna'da, Çeçenistan'da, Fransa'da, her yer, savaş cephesidir.

Selefi İslam sadece katliamları ve mükemmel sadelik taşıyan hayatlarıyla değil, öğretileriyle de islam alimlerinin fikirlerinde büyük kırılmalar yarattı. Mesela Selefi cihad, mezheplerin, tarikatların islam kardeşliğini bozduğunu, bunların sonradan islama sokulduğunu söyler. Diyelim, Yaşar Nuri Öztürk gibi din yorumcuları bu görüşlerle bütün fikirlerini değiştirmiş, "Kur'an" dışında başka rehber istemeyiz diye bas bas bağırmaya, toplumu etkilemeye başlamışlardır.

Selefi cihad sadece kendi ülkelerinde değil, Amerika'da, İngiltere'de, Fransa'da kapalı cemaatler kurdu, dergiler çıkardı, özellikle Fransa'da bir yığın eylemde bulundu. Fransız polisi, yakaladığı teröristlerin üstünde para bulamayışı ve eylemlerini çok basit mutfak gereçleriyle yapması karşısında, şaşkınlığa uğradı. Hareket bilgi, tecrübe, para üzerine değil, tam bir "fedakarlık", şehidlik üzerine kuruluydu. Bu anlayışla batıda kendilerine koloniler kurdular. Özellikle İngiltere'de rahat çalışmaları için hiçbir eyleme girişmediler. Ancak, Amerika ve Fransa'daki eylemleriyle tüm dünya basınının ve ajanların üstlerine çullanmasına sebep oldular.

Sonunda özledikleri İslami toplumu, Cezayir'de, Çeçenistan'da, Afganistan'da ve Bosna'da inşa edemediler. Cezayir'de ve Mısır'da ve Türkiye'de devlet güçleri tarafından bastırıldılar, selefi Taliban'ın ise üstüne tüm dünya çullandı.

Daha dün mescit duvarlarına "tek yol islam" yazan militanlar, şimdi dağılmaya yüz tuttular, tek yol islam artık şirket tabelalarına yazıyorlar. Düne kadar bunlar şarap-rakı içiyor deyip kafir ilan ettikleriyle uzlaşmaya başladılar, 68'li solcuların medyada yönetici olması gibi. Ancak, savaş alanlarında halkla çok içiçe yaşayıp birçok yardım sandığı, sosyal fon, yardımlaşma kültürü geliştirdiler. Bugün dahi dünyanın neresinde bir müslümanın başına bir şey gelse, hemen atlayıp gidecek, yardım edecek kadar güçlüdürler. Selefi cihadı şirketleştirdiler diye suçlayamayız, şirketlerin karlarını hızla sosyal yardım kurumlarıyla halka dağıttılar.

Ancak militan islam içinde büyüyen ve şimdi başıboş kalan birçok eylemci, bir yığın yalan yanlış şirketle halkın parasını dolandırdı, mafya, çetevari islami holdingler, şirketler türedi. Bu arada, faizsiz bankacılık batılı ekonomi teorisyenlerini güldürüyordu, şimdi, faiz olmadan kar bölüşümü üzerine yüzlerce şirket başarılı bir hayat sürüyor. Ayrıca, radikal islam üzerinden tanışılan büyük müslüman kitleleri pazarlama, ticaret alanında kullandılar, otomobil, ev, mangal ızgara, kitap, satarak cemaatlerin gücüyle birçok üçkağıtçı milyarder oldu. Şirketlerin hepsi kapitalizmin batıda ilk yıllarda yükselirken dayandığı "güven" esasından hareket ediyordu, yani söz yetiyordu. Müslümanlar araba, ev alıp satarken, çek, senet demeden birbirlerinin sözüne güvenmeyi esas aldı. Türkiye'de onbinlerce müslüman şirket bu anlayışla hızla büyüdü. Ve aynı "güven" esasından bir yığın dolandırıcı holdingler doğdu...

Radikal islam'dan çözülen gençler, ılımlı partilere ısınmaya başladı, müslüman şirketlerin genel müdürlüğünde kravat takmaya başladı. Önlerinde ihmal ettikleri devasa bir gerçekle karşılaştılar. Batılı büyük şirketlerle ortak ülke ekonomilerinin ana kapılarının, giriş-çıkışlarının tutulduğunu, işgal edildiğini gördüler. Ülkenin, siyasi, hukuki ve ekonomik ve sosyal kurumlarında hiç söz sahibi olmadıklarını gördüler. Hangi hükümet, hangi iktidar olursa olsun, bu şirketlerin ve kurumların boyunduruğunda olduğuna şahit oldular. Yani, radikal İslam, Bosna'ya, Çeçenistan'a, Afganistan'a koşarken, ülkelerinin büyük hukuki, siyasi, ekonomik ve sosyal ve sivil kurumlarını ihmal etmişlerdi, bu kurumlar laikler ya da çağdaşlar diyelim, tarafından biçimlenmişti. Şimdi, bu kurumların içine girebilmek, bunların yanında söz sahibi olmak, çok güçtü..

Büyüyen İslami hareket, onun partileri, başta petrol, ilaç, otomobil, büyük tüketim maddeleri, elektronik, hepsinin başkalarının elinde olduğunu gördü.

Kurdukları şirketler cemaatleri gibi tarihte eşine rastlanmayan büyük bir sosyal dayanışma ve güven duygusuyla çığ gibi büyümüştü.. Ama kurdukları şirketler pazarlamadan, büyük batılı şirketlerin acentası olmaktan ileri gidemiyor. Hatta, bu batılı şirketlerin dayatmaları, kulu kölesi olmadan piyasada yaşanamayacağını gördüler.

Çok mu geç kalmışlardı? Yoksa, siyaseti, ekonomiyi, şimdi yeni baştan mı öğreniyorlar. Çok acımasız, kahpe tehlikeler şimdi kapıda onları bekliyor. Diyelim, işsizlik, eğitim, sağlık gibi, müslüman yoksul kitlelere götürmek istedikleri reformları, büyük batılı şirketlerden izin almadan yapamazlar. Hatta, ülke ekonomisini elinde tutan batı ortaklı şirketler mahvolmasın diyen kapitalist borsa edebiyatının kurbanı olmaktan kurtulamayacaklar. Şimdi, kendi halklarını kırbaçlamak sırası onlarda. Hükümetlerin kemer sıkma politikalarının devamcısı şimdi, onlar. Radikal islam, on yıl gibi kısa sürede "statüko"nun ta kendisi olmaya aday olarak kendini bulmanın şaşkınlığını yaşıyor!

Radikal islamın yetiştirdiği yüzbinlerce genç aydın, politikacı, düzenin adamı olmaya aday bugünkü siyasetlerini çözmekte zorlanıyor, akılları almıyor, çaresizlik içinde çözülüyorlar.

Minareler süngümüz, diyenler, bugün ABD ordularının yanında müslüman kardeşlerine saldırıyor? Dün Ladin gibi düşünenler, bugün, kafirlerle kolkola Ladin'i öldürmeye gidiyor.

Bu hızlı değişim ve bu aptallaştırıcı şaşkınlığı müslümanların kaldırması mümkün değil!

Şehre geldiklerinde, ya da siyasetle ilk tanıştıklarında kafir ilan ettikleri laikler, sol kemalistler, masonvari sağcı partileri, yoketmek, öldürmek için şiddetle üstlerine gitmişlerdi. Derin bir İslam alevini başlarına sarıp sokaklara düşmüşlerdi..

Şimdi düşünüyorlar, mason dedikleri, DP, AP, DYP geleneğinin de bundan kırk yıl önce kalalistikle köyden geldiğini, şimdi düşünüyorlar, rütbeli kemalistlerin de bir zamanlar gecekondulu ailelerin çocuklarından imtihanla orduya girdiğini, şimdi düşünüyorlar, şehre, saldırmak kolay, ama, bu şehri, siyasi, hukuki, ekonomik olarak yeniden düzenlemenin zorluğunu...

Dünün ateşli radikal militanlarının bugün statükocularla dost olmasıyla dalga geçmeyelim. Hor görmeyelim. Küçümsemeyelim. Mısır'da, Cezayir'de. Türkiye'de bu çocuklar, bizim yoksul semtlerimizde bizimle büyüdüler. Özbeöz kardeşlerimiz onlar. Her yoksul genç gibi büyük bir insan, dünya davasına sarıldılar. Şehid oldular, sonunda kaybettiler. Kaybeden onlar değil, şehre her otuz yılda nefret dolu saldırılar düzenleyen bizim mahalle...

Bizim mahalle 1960'da solcuydu, 1980'de müslüman. Gittiler, savaştılar, öldüler, yenildiler. Onların uzlaşımcılıklarıyla, başkalarının düdüğünü öttürmeleriyle alay etmeyelim, artık.

Biz, yoksul kentlerin çocukları, neden iki de bir yeniliyoruz. Bunu anlamaya çalışalım.

Bu kısır döngü içinde milyonlarca gencin hayali, umudu, enerjisi, dün sol içinde, bugün İslam içinde yine yokolup gitti. Cezayir'den Pakistan'a bütün yoksul, kimsesiz, aç, çıplak mahallelerin ütopyaları, geleceği, iddiaları, davası, yine hezimetle maçı kaybetti!

Kaldırımlarda oyuncak araba satan Kör Satıcı'yı hatırlatıyor bana. Şu fikir adamlarımız, şu aydınlarımızın hali...

Kaldırımdaki Kör Satıcı'nın önünde, kartondan bir tabla. Tablanın içinde kör satıcı, kurulan, yanan, dönen, ışıklı, siren gibi ses çıkartan bir oyuncak araba koyuyor. Araba mukavva kutuların köşelerine vurdukça dönüyor, yön değiştiriyor. Öbür köşeye vuruyor, yine devriliyor, yine yön değiştiriyor.

Sonra yine kurulan, yine devrilen, yine çığlıklı, sirenli, tabutlu sesler çıkartan ve mukavva kutudan kaldırıma çıkamayan Kör Satıcı'nın arabaları...

Doğu'nun elli yıldır yetiştirdiği aydın: Kör Satıcı! Hepimiz Kör Satıcılarız...

Oysa şu bizim kaldırımın büyüklüğüne bakın, Cezayir'den Pakistan'a, oradan Kazakistan'a yürüyün. Kaç denize ulaşır. Akdeniz, Kızıldeniz, Basra, Karadeniz, Hint Okyanusu, Hazar Denizi, ama biz, mukavva kutu içinde dönüp duvara çarpıp devriliyor, tekrar öbür duvara...

Başkalarının bombalarıyla her bir sınır imha ediliyor. Cezayir'den Pakistan'a hiç değilse hayalinizde yürüyün.

Mezhep, dil, din, sınır demeden, upuzun cennet bahçesinde yürür gibi yürüyün...

Kör satıcılar bizi mukavva kartonun üstünde çevirmiş, onlar kuruyor, biz siren çalıyor, devriliyoruz. Başımızı bir sınırdan bir sınıra vurup devriliyoruz. Katliamlar çığlıklar bitmiyor.

Şu doğunun bahçelerine bakın, uçsuz bucaksız ekonomik imkanlar, biri Hindistan'dan bilgisayar satar, biri bizden demir çelik alır, biri diğerinden su, biri petrol, hurma, zeytin, buğday, ekonomik imkanları kendi aralarında kullanmalarına izin verilmez.

Bir doğu paktı, doğu birliği, doğu kulübü, arabı, acemi, Türki, Pakistanlısı, kendi arasında, değil, kültürel, siyasi, ekonomik ittifak, kardeşlik, bir şarkısını bilmez...

Fas'ta büyüyen çocuklar Türk'ün edebiyatından habersiz. Türkiye'de büyüyen çocuklar İran'ın edebiyatından. Hergün Sibel Canlar, Erman Toroğlular, Ertuğrul Özköklerle kurulu bir hapishane içinde bir karanlık, pis kokulu çöplük içinde dönüp duruyoruz.. Başımızı karton kutunun duvarlarına vurup devriliyoruz.

Amerika daha kaç yüz sene saldıracak, kaç milyon çocuğumuz daha nükleer bombalarla imha edilecek!..

Size de dar gelmiyor mu bu hudutlar. Kör satıcının mukavva tablasından kaldırımlara neden atlamıyoruz. Kendi enternasyonalizmimizi neden kuramıyoruz. Hergün aynı medya dedikoduları içinde boğulup, boğdurulup yokediliyoruz.

Amerika daha kaç yüz sene saldıracak, kaç milyon çocuğumuz daha nükleer bombalarla imha edilecek!..

Başkalarının çizdiği sınırlar içinde bir yüzyıl daha Kıbrıs'ı tartışırız. İki şehir Kürt devleti olacakmış diye, bin yıl daha özbeöz kardeşlerimizi öldürürüz. Bu mukavva kutu üstünde bin yıl daha bağırıp çağırıp, şimdi dönüp, devrilip yine statükoya saldırırız...

Ladin ve Saddam ve Apo üreten bu coğrafyanın kaderini değiştiremiyoruz. Dağlarından ot toplayamıyor, denizinde balık tutamıyor, kara kaşlı sedef dişli kızlarını hiçbirimiz şiirimize almıyoruz.

Oysa, her yerde benim şarkım çalar. Ama neden, odadan odaya ses geçirmez kalın siyasi duvarlar. Ben kardeşimi duymam, o beni duymaz... Söyleyin, size de dar gelmez mi bu hudutlar. Siz de istemez misiniz, bir bahçeden diğerine kelebekler gibi uçmayı. Sarhoş sakiler gibi, zıplaya atlaya doğunun bahçelerinde gezmeyi, Cezayir'den Pakistan'a Hindistan'a sınırsız, mezhepsiz, bizim yoksul sokaklarımızda gezmeyi!..

Tam arkamızda bir bahçe dönüp bakmamışız, o çöllerde çok yürümüşüz gibi, o çöllerde çok kafa patlatmışız gibi, yüzümüzü bir kez olsun dönmemişiz, şimdi, cehennemin dibi Pasifik'ten Amerika üçyüzbin kişilik ordu getiriyor, isyan ediyoruz, şimdi, ya habip!

Ya habip.

Sınır diye övündüğümüz şey, her birimizi tek tek bağlayan bir tutsaklık zinciri..

Ya habip, araplığı, Türklüğü bize öğretenler, ya habip, arabı, acemi, ayrı odalara koyanlar, şimdi her odaya tek tek saldırıp tek tek boğazlıyor!

Ya statüko! Ya parababaları! Ya orospu çocukları! Ya .mına koduğumun çocukları!

Bir kuşağımızı daha kurban aldınız diye sevinmeyin. Keyifle yağlı, kanlı ellerinizi ovuşturmayın. Bir kuşağımızı daha borsalarınızın, şirketlerinizin emrine, köleliğine soktunuz diye gerinmeyin...

Biz burdayız, hala sokakta. Yeni bir saldırı için, şehre yeniden dalmak için. Burada, 68 solundan, 80'in islamından dersler çıkartarak. Bütün tecrübeleri, bütün tarihi bir daha toplayarak. Bütün coğrafyaları üst üste koyup geliyoruz...

Bekle bizi statüko! Bekleyin orospu çocukları! halkların paralarını gasbedenler, hırsızlar, hortumcular, petrolcüler, ilaççılar, kan emenler, nükleer bomba atanlar!..

Sonuna kadar öldürün sokaktakileri, hepsini öldürün, bir daha öldürün.. Unutmayın... Sokağın ölmez, yanmaz, kokmaz, bitmez bir kalbi var, yerkürenin arzı gibi. Onur hala o kalbin içinde, simleriyle ateş taşıyan kelebekler gibi... Sokağın bir kalbi var, yoksul.. Bölüşen, kardeş, herkese sarılan bir kalbi!..

Ey sokak!..

İçimizde hala en şehvetli sensin. Hala en hür dizginlenmez duyguların sahibi sensin... Hala bitmeyen, bitmeyecek, bitirilemeyecek aşkımızsın..

Ya sokak!.. Dünyanın kapılarını bize yine sen açacaksın!.. Ölmekten bıkmadık, Vietnamlar'dan, Iraklar'dan, Bosnalar'dan bıkmadık... Tükenmedik... Evet... Yeniden bütün coğrafyalarına koşmaya.. Koşmaya.. koşmaya...

Aşkların aşkı, ey sokak, senin kadar kışkırtıcı, gizemli, sarhoş edici bir güzel görmedim!...

nihatg@leman.com.tr

LeMan Okuyucu Mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO.20 BOSBO BEYOĞLU / İSTANBUL

Taşucu Halkı Adına Basın Açıklaması

Amerika bütün ekonomik ve siyasal gücüyle, dünyayı bir anda yok edebilecek, süper silahlarla, bombalarla donatılmış bütün askeri gücüyle dünyayı istila

etmeye devam etmektedir. Teskereli ya da teskeresiz, yasal ya da yasal olmayan her yolla bu gün ülkemizin bütün limanları işgal edilmiş, havaalanlarına girilmiş istedikleri her bölgede askeri yığınak oluşturmuşlardır.

Kurtuluş savaşıyla dünyada emperyalizme karşı ilk halk savaşını vermiş ve düşmanı denize dökmüş bir halkın çocuklarıyız. Abilerimizin ablalarımızın, dünyanın jandarmalığına soyunmuş Amerika'nın 6. Filosu'na karşı verdiği mücadelenin bize verdiği yüreklilikle ve cesaretle bu gün de dünya halklarının karşı olduğu bu savaşın karşısındayız. Bu gün, 10 yıldır bir tek bomba bile atmamış, ama kitle imha silahı kullanma ihtimali var düşüncesiyle Amerika bütün askeri varlığını Irak'ı yok etmek için seferber ederken, tanklarıyla toplarıyla her gün onlarca Filistinliyi öldüren İsrail karşısında tek bir ses çıkartılmamaktadır. Ne ülkemizde ne bölgemizde ne de dünyamızda savaş istemiyoruz. Savaşa karşı barışı, diktatörlüğe karşı demokrasiyi savunuyoruz.

İçinde yaşadığımız bu küçük kasabanın adı , savaş senaryolarında adeta bir hedef olarak geçmektedir. Biz Taşucu halkı olarak dünya basınında adı, savaşla anılan bir liman kasabası olmak istemiyoruz. Bundan tam 70 yıl önce 1933 de Atatürk "yurtta barış, dünyada barış" demişti. Yıl 2003 ve insanlığın, ülkemizin, çocuklarımızın geleceği için yine barış taleplerimizi bu küçük liman kasabasından haykırıyoruz.

AMERİKALI EVİNE DÖN, BU ÜLKE BU HALK SATILIK DEĞİL.

TÜM BEL SEN DİSK GENEL İŞ
Tüm Belediye Memurları Sendikası
TAŞUCU İŞYERİ TEMSİLCİLİĞİ

Bir Adım

Merhaba arkadaşlar... Eğer edinmediysek umut edinelim, sevgili edinelim, sevgi edinelim. Eğer hala anlatmadıysakta, cephedekilere anlatalım bu edindiğimiz hayatı. Kimse tetiğe basmazsa savaş çıkmaz diyelim, basmayın şu tetiğe ve yeni, güzel bir yaşam için siz de bir adım atın diyelim onlara. Hadi hadi hadi... Böylece hem bizim, hem de cephedeki insanların amacı olur, adı da BARIŞ olur.

Unutmayalım ki, mutlu, umutlu ve bir parça düşünen insanlar savaşmazlar, hayatı bırakmazlar. Tüm LeMancılar'a selam...

Engin/Malatya (İçinden:)

Hep Para İçin

Onlar ilk önce doğaya aşık olan bir toplumu yani Kızılderili ırkını yok ettiler. Hem de sadece para uğruna! Geçmişin derinliklerinden günümüze kadar hep aynı mantıkla geldiler. Para için insan öldürme... Şimdi de sırada Irak var!.. Göz göre göre birçok insan öldürülecek. Lütfen buna sessiz kalmayalım. En azından hiçbir şey yapamıyorsak bile ABD'nin mallarını satın almayalım.

Biz okurlara SAVAŞA HAYIR posteri verdiğinizden dolayı siz Leman Dergisi'ne sonsuz teşekkürler ederim.

Savaşa Hayır Diyen Bir Genç/Bursa

İki DJ arkadaşımın eline tutuşturup çektim. **İlker Ezal - Özgür Okyay**

Bu arkadaşımız da yıllarını tiyatroya ve sinemaya vermiş biridir. **Mithat Öztürk**

Merhaba... Tüm yüreğimle savaşa karşıyım. Bir reklam ajansının başındayım. Televizyon ve radyolara reklam hazırlıyorum. Aynı yerlere program, fragman vb. şeyler de yapıyorum. Karikatür de çiziyorum ama çok yerden cevap alamayınca uğraşmaz oldum. Savaşa karşı platformuna görüntülü bir savaşa hayır çalışması yaptım bir de savaşa karşı bir iki resim gönderiyorum... İyi çalışmalar. **Mehmet Baran**

Memleketimden İnsan Manzaraları

Sevgili Leman dostlarım; bugün çok dertli ve kederliyim. İçim içimi yiyor. Şimdi televizyon izliyordum ve bu mektubun size ulaşması gerektiğini düşündüm. Sitemim ne **Bush**'a ne **Blair**'e.. sitemim Medya'ya. Bazı medya kesimlerine. Biz çok afedersiniz g.tümüzü yırtıyoruz SAVAŞA HAYIR diye ama medya ve TV kanallarının bundan haberi yok. Daha doğrusu z.klerinde değil. Yok **Asmalı Konak** yok, **Ekmek Teknesi**, yok efendim **Kınalı Kar..** ya bırakın bu işleri ya! Tamam onlar da olsun ama bunlar boş iş mına koyyim. Ben G.A.R.E. lisesinde okuyorum. İnanın koca okulda toplasanız (okul 700 kişilik) 3-5 kişi Leman ve L-Manyak okuyor ve hepsi dünyanın merkezini **Akmerkez** sanıyorlar. Sitemim bu gençliğe. Sabah okula geliyorum, derste ya Ekmek Teknesi muhabbeti, ya Kınalı Kar geyikleri. Türkiye'nin yarını olacak gençlerin savaştan haberi yok. Bush'u sorsak, çokta önemli değil ama tanımaz bu dallamalar. Ahh! ahh! Gel de ah çekme. Ah **Ata**'m vah Ata'm! Neyse ya, her şeye ve bu öküz gençliğe rağmen, bilinçsiz mandalara rağmen SAVAŞA HAYIRRR!

Ömer Özcan/İstanbul

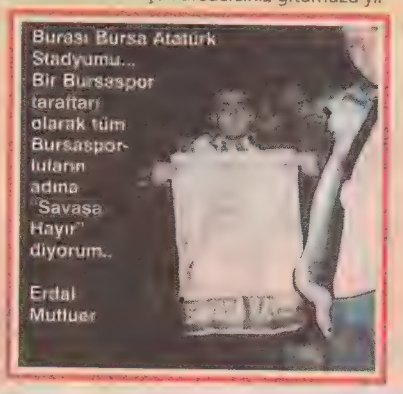

Barışlar Ola!

Ne kadar zaman oldu içinde cadıların, peri kızlarının, beyaz atlı prenslerin yaşadığı ama ne olursa olsun sonu iyilerin galibiyetle sonuçlanan masalardan birini dinlemeyeli? En son ne zaman öptüm, buram buram naftalinle yoğrulmuş umut kokulu ihtiyar bir eli? Ne zaman güldüm ağız dolusu doyasıya?! 17 yaşıma girmeme birkaç ay kalmışken, gittikçe daha da iğrençleşiyor düşlerim... Şimdi okyanusta, batmaya hazırlanan bir gemi umutlarım ve henüz 16 yaşımdayken bana ölümü özleten, intiharın en acısız olanını bulmak için stratejiler geliştiren sisteme LANET OLSUN! Ama bilinsin isteriz düşmanlarımızca; onlara inat YAŞAYACAĞIZ! **Yılmaz Güney**'in dediği gibi; "Yarınlar bizim çünkü..."

SAVAŞA HAYIR! BARIŞLA KALIN.

Özlem Ş./İstanbul

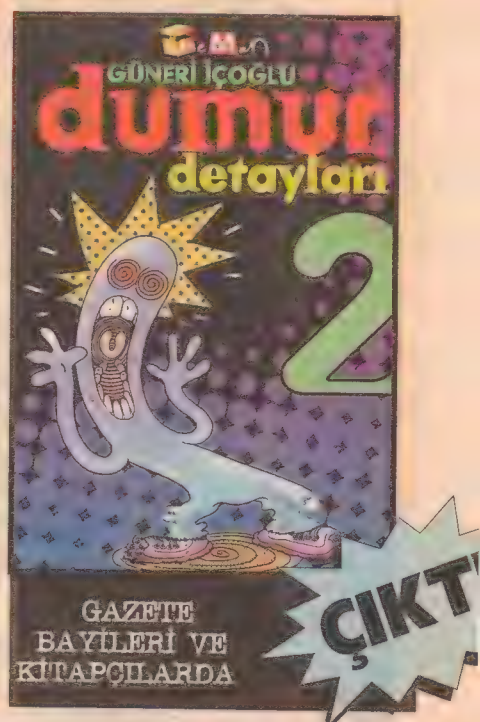

LeMan
SAYI: 593
21 MART 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Banadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gokhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GUVER ● Guneri İÇOĞLU ● Lutfu OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat OZKAN ● Ender OZKAHRAMAN ● Feyzi OZŞAHİN ● M. OZKANOĞLU ● Vacip ORGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya Şevki SAYIŞMAN ● Gaip TEKİN ● Mahmut T-BET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret OZDEMİR ● Kaligrafi: Renk Ayrımı: M OZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Üzeyir ATMACA Tel: 0.212 292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0 212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0 212 292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93-95 96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

EY İNSANOĞLU! BEN GEZEGENLER HAKİMİ, EVRENİN YEGANE GÜÇ SİMGESİ **GALAKTUS**'UM! BEN GÜCÜM, İRADEVİM! KADERİ ELİNDE TUTAN ADAMIM BEN .!.

TAMAM KARDEŞ, SEN ASLANSIN, SEN KAPLANSIN, BİR TANESİN! ANLADIK... FAKAT SELMA'LARDAN YENİ KAÇTIM... ÇOK FENA REGL OLMUŞUM... ALT TARAF RESMEN SALÇA KAYNATIYOR... HEMEN Bİ YOL VER, EVE GİDİP ABDEST ALICAM... DAHA AKŞAMA DÜĞÜNE GİDİLECEK... HADİ ABİCİM... HADİ BABACIM ------

EVET, KÖYLÜ KARDEŞ... VAR MI Bİ İSTEK?. UN, ŞEKER...

HAMDOLSUN... İSTEK YOKTUR...

PEKİ, ALKOL? RAKI, CİN, BİRA... HİÇ?..

TÖBE MÜSLÜMAN, O NASIL LAF!..

PEKİ, SEKS... HİÇ?NGDERSİN?

.....OLUMLU BULURAM...

ÖZLEEM... KOŞ, **BBG** BAŞLIYOR .!.

ULAN AĞZIDAN SKİŞ-MİSLER SİZİ BE! ASIL DOĞAL YAŞAM BURDA! ZİBİDİLERİ İZLİYCEKTİNİZ MEĞER, BİZİ NİYE TIKTINIZ BURAYA?..

ABİ RELAX...

ÖzleM

ABİ, GÖMSEK ARTIK KURTLANDI İYİCE...

BANA BAK MUSA. İKİ AY SONRA ORTAKLASA MOBİLYACI DÜKKANI AÇACAZ, ALLAHAŞKINA BÖYLE ZARİFLİKLERLE GELME BANA... SEN İÇİNDEKİ ÇOCUĞU ÖLDÜRMEDEN Bİ BOK YAPMAM BEN SENLE ORTAKLASA .!.

HOCAM, HİÇ SESİNİ ÇIKARMA, DEDEDEN ÇOK BÜYÜK MİRAS KALDI... AYLARDIR NEW YORK SENİN, AKAPULKO BENİM OVA BAYIR GEZİYORUM DÜNYAYI... VE İŞTE BUGÜN GELDİM KAPINA...

NE DİYOSUN LAN SEN?.

İÇERDE DİYORUM, AMBİANS NASIL, MÜZİK NASIL?..

CEHENNE

AVRADINI ZİKTİKLERİM... **GENE ZAM YAPMAMIŞ-LAR!**

İSYAN ÇIKARALIM !..

KAZAN KALDIRA-LIM!

OSMANLI BANKASI

Akşamsefası

594

28 Mart 2003 Cuma 152209 Sayı: 2003/13- 750.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

K.K.T.C-850.000 TL.

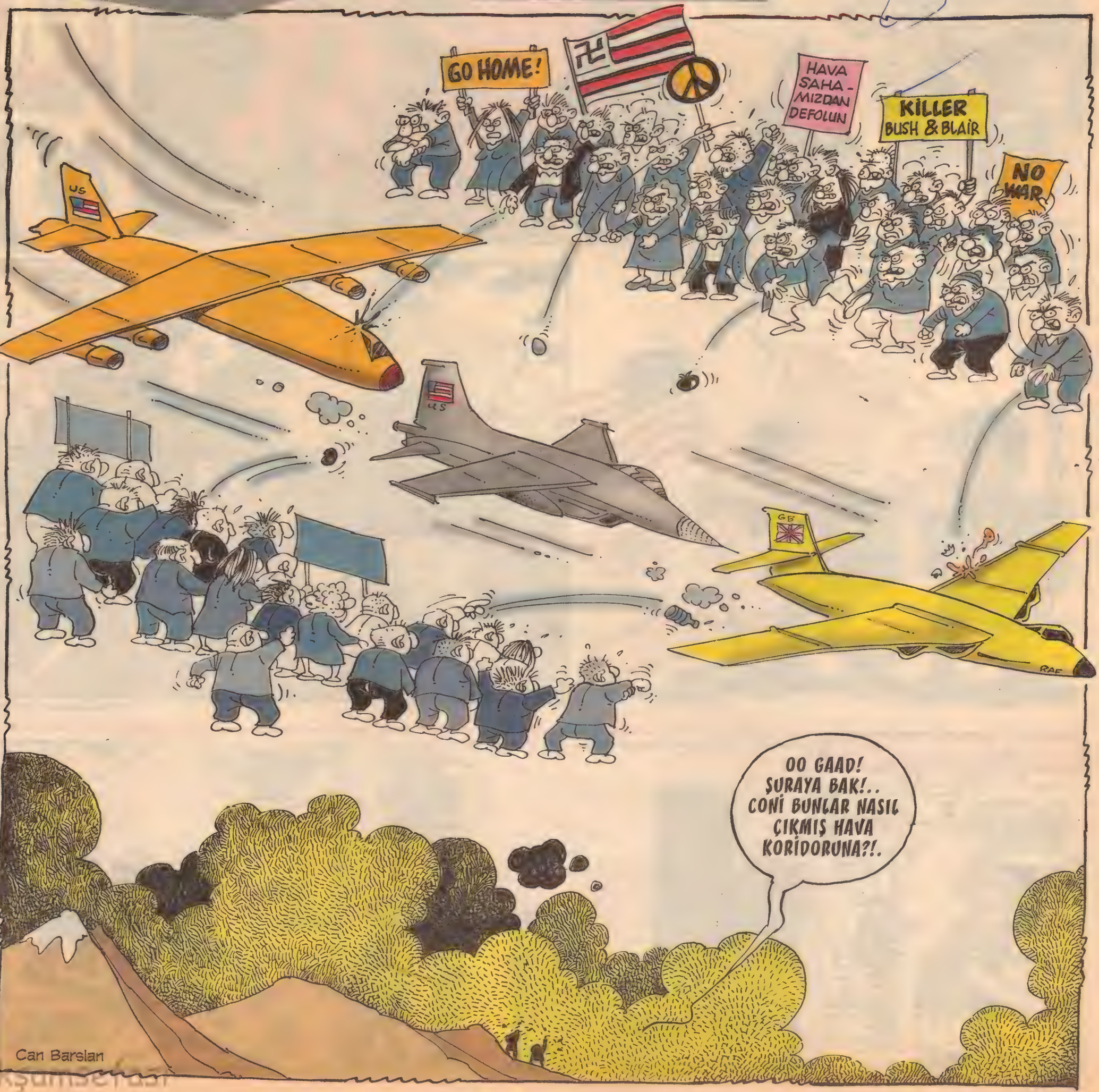

Arşivsefası

Uluslararası tüm hukuk kurallarını çiğneyerek Irak'a saldıran barbar Amerika'nın savunma bakanı Rumsfield, "Amerikalı esir askerlerin görüntülerinin yayınlanması Cenevre anlaşmalarına aykırıdır" dedi..

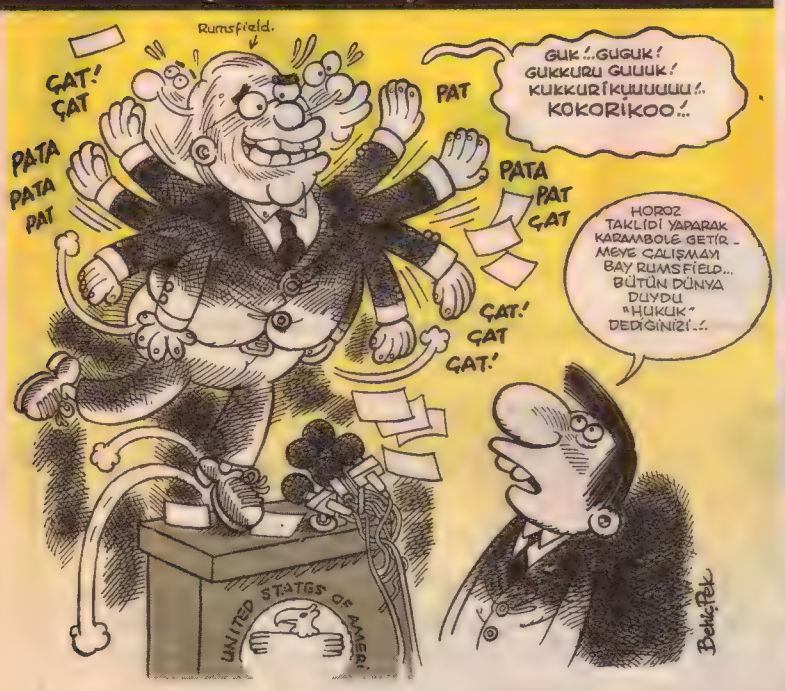

ABD askerlerinin Umm Kasr limanına ABD bayrağı çekmesi üzerine ABD'nin dürrük komutanı Tommy Franks, "Ülkemizde böyle durumda bir delikanlının ilk aklına gelen bayrak dikmektir.Ama bu görevin işgal değil özgürleştirmekle ilgili olduğunu hatırlayınca hemen bayrağı indirmiş" kıvırtmalarını döktürdü...

Amerikan yönetimi Saddam Hüseyin'in devrilmesinin ardından Irak'ın yeniden yapılanmasına yardımcı olmak için 2 milyon Iraklı memur ve askerin maaşını ödeyecek. Savaştan sonra Irak askerlerine inşaat çalışmaları, enkaz ve mayın temizleme işleri için ücret ödenecek. Tüm memurlar ilk birkaç ay durum normale dönene kadar maaş alacaklar!..

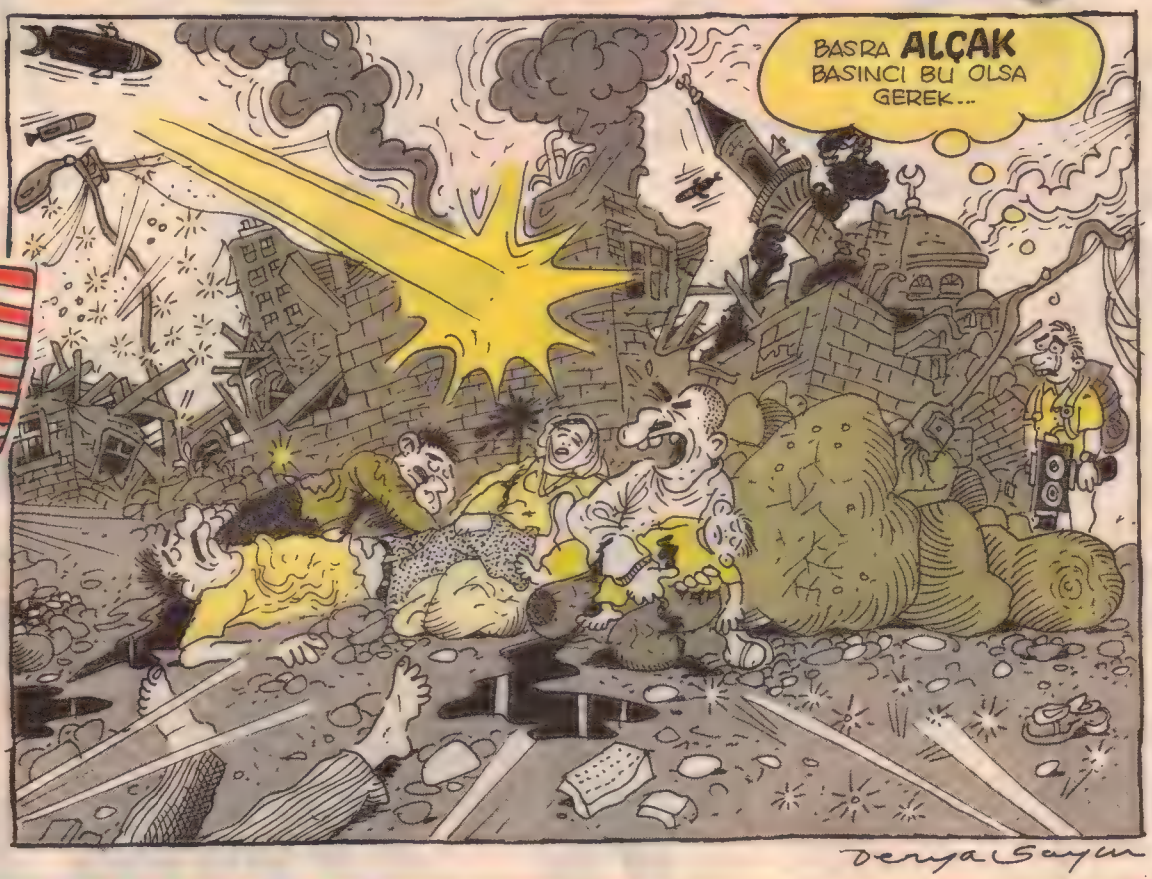

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

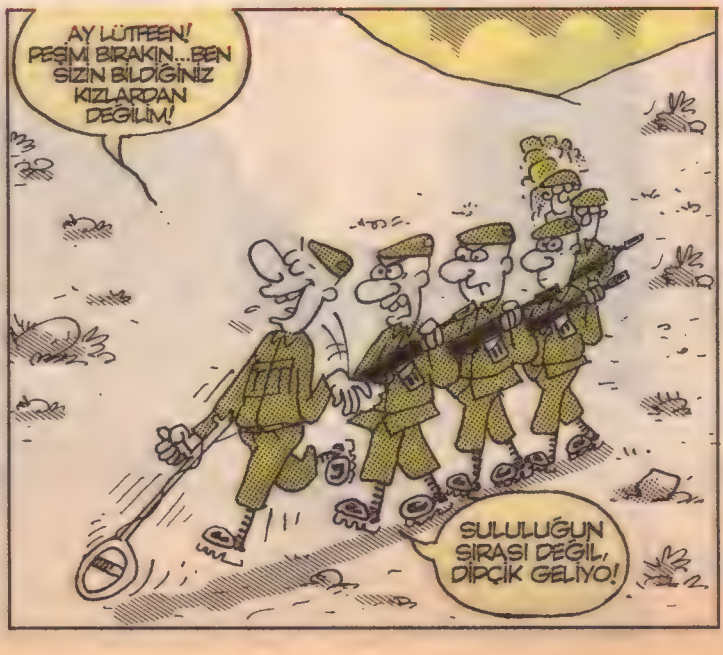

Akşamsefası

Bu yıl ki Oskar ödül töreni tepesine bombalar yağan Irak halkının çığlıkları arasında yapıldı.

İzmir'de bazı öğrenciler derslerde sık sık bayılınca, okul müdürünün yaptırdığı araştırmada acı gerçek ortaya çıktı: Simit parası bile olmayan yoksul öğrenciler açlıktan bayılıyordu...

Savaş süresince akıllı stratejiler izleyemediğimizi söyleyen Sakıp Sabancı, "Talih kuşu omzumuza konmuştu, bağırdık kuşu uçurttuk" şeysini etti...

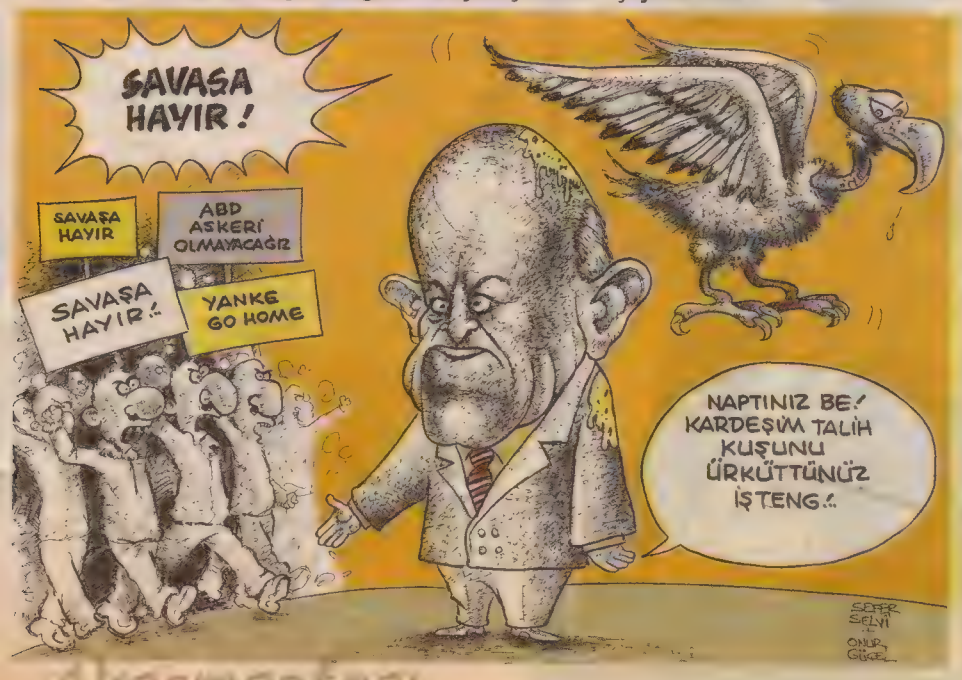

TAYYİP ERDOĞAN HÜKÜMETİ ne isa'ya, ne musa'ya acemiler mangası, tavırsız tavuklar

GEORGE WAR BUSH her bir parçan ırak çöllerine yayılsın.. döktüğün her mazlumun kanı boğazına düğümlensin... gün yüzü göreme kanadı yolunmuş kartal bozuntusu...

NEWYORK BORSASI savaşa kadehli kutlama..silah tekellerinin hisse senetleri patladı.. kandan kar eden yavşaklar

MEDYA SOYTARILARI haber değil silah reklamı yapıyorlar ırakta ölen her çocuğun ahı üzerinizde olsun

HART TEEETER yaptığı kamuoyu araştırmasında bush'a desteğin arttığını söyleyen dallama şirket

Savaşa Hayır LeMan afişleri her yerde

BURASI ISPARTA E-TİPİ CEZAEVİ C-11 KOĞUŞ

Biz adli hükümlü olarak cezamızı yatmaktayız. Bu haksız savaşa sonuna kadar karşıyız. Fotoğraflarımızı çok önce çektirdik daha bugün elimize geçtiği için biraz geç kaldık göndermekte.. (Soldan-Sağa: Volkan Sapmaz, Mahmut Demir, Ökkeş Babacan, Ekrem Türkyılmaz, Yasin Körpe)

Savaşta hayvanlar da ölecek.. SAVAŞA HAYIR Nihan Gezeroğlu/Tekirdağ

Ey üzerine ölü toprağı serpilmiş ülkem, kendine gel... Turgay Şahin

Stefania ve Grazie... Eyfel bahçesinden

Bursa'dan "Savaşa Hayır" Sağlık Çalışanları Gaffar Karadoğan ve arkadaşı

Elbette savaşa hayır...

Öznur Karaca ve Ebru Ok Manisa

Afişlerini yapıştırdığınız yerleri, hele bir de önünde poz vererek bize gönderirseniz yayınlamaktan büyük keyif duyarız. (Barış işareti, ya da muhtelif savaş karşıtı işaretler yaparak) editor@leman.com.tr veya LeMan posta adresine...

GEORGE DABILYU DENYO BUSH'UN

DÜNYA TELEVİZYONLARINA YANSIYAN TARİHİ TIMAR SAHNELERİNİN EKRANA YANSIMAYAN DİĞER GÖRÜNTÜLERİNİ ÇAĞÇAĞ ELE GEÇİRDİ..

SAVAŞ SEBEBİ İLE TİMSAH HATIRI SAYILIR BİR BEDELLE CEPHESİNİ BUSH'A KİRALADI..

SIKILHAN
ile dialog çabaları

- Eee, alo Sıkılhan umarım beni duyabiliyosundur, eeee şu anda durum burda sakin. Ofis kontrol altında. Biraz önce çok yakınıma bir jöle kavanozu düştü. Kısa bir panik anından sonra ben masanın arkasına doğru geri çekildim, eee evet... Şu an, ıiii, evet şu an, ofisin çaycısı Hanif Efendi eee, içeri girdi, eee... Aman Tanrım... Aman Tanrım...

- Anne?

- Eeee.... Hanif yerdeki jöleye basıp kaydı... Şu anda tepsi yerdee, ortalık tuz buz... Hanif dört bardağı kırdığını söylüyor ama ... eee ama, tabi bu kesin bi bilgi değil. Eeee... Eeşoğleşek.

- Obaaa. Ayıp ama anne yaa adamcağız dört bardak kırdı diye. Yanlışlıkla olmuştur. Amerika bile kaçıncıdır yanlışlıkla oraya buraya füze düşürüyo.

- Hayır çocuğum Hanif'e söylemiyorum, ben babana dedim "eşşoğleşek" diye. Sabaha kadar yattığı yerden savaşa baktı. Rüyama girdi yaa, bilinçaltıma kaçtı. Sabahtan beri ofiste herkesle böyle "savaş naklen yayını" gibi konuşuyorum. İğrenç bişi nereyi açsan savaş. Oskara bile savaş karıştı. Hayatım altüst oldu, çıdırıciim evet!

- "Savaşa hayır" diyosun yani.

- Evet, detoks olmam lazım Sıkılhan. Bünyemdeki savaş toksinlerini atıcam. Ofisten bi kız arkadaşım var kendisi Ally McBeal'in 123 bölümünü videoya almış gidip üstüste onları izliycez. Eee, şu aşamada eve geç gelicek gibi görünüyorum. Bu bana iyi gelicek, evet iyi. Dolapta havuç ve/veya benzeri bişey var onu ye Sıkılhan. Yemelisin. Eee, şu andaaa durum sakin. Burada, Hanif'in yeniden büyük fincanda "Early Grey" tabir edilen çaylardan getireceği konusunda duyumlar alıyoruz. Şok gelişmeler olursa ben sana yine bağlanıcam. Evet Sıkılhan, sendeyiz.

- Ben burda değilim!

- Alo Sıkılhan, Hırgürkan ben, okulda "Şok Ve Dehşet Operasyonu" nu başlatmış bulunuyorum. Ortamlara delikanlılığı hakim kılıcam, aleme uygarlık getiricem, şeref ve haysiyet tesis edicem. Aktif olarak katılır mısın Sıkılhan?

- Gülmekten katılırım Hırgürkan, muhuhoha.

- Ben ciddiyim ama Sıkılhan şerefsizlik yapma. Okulun başı boş kaldı çekidüzen vericem. O ornspu Edebiyat Hocası gidicek bu okuldan, ayrıca onaltı kişilik "Dövülücek Yavşaklar" listem var. Bi de kimya laboratuarının adını değiştirmek istiyorum. İçerde şişlenen ortanca abim Vurkırkan'ın adı verilcek oraya. Kız kardeşim Dövnur'u ise okul gazetesinin başına geçirmek arzusundayım. Alo Sıkılhan, hatta mısın lan? Ses versene Mastırsörcın'ın (Başçavuş) eşşeği mi osuruyo olm burda lavuk? Şüüü, kapadın mı lan gene? Bana bak tavır alırım lan sana şerefsiz. Bittim olm sen, şok ve dehşet yapıcam, balyoz gibi inicem lan kafana, seni de öğrendik ibiş. Biz şok ve dehşet olsun istiyoruz siz kof ve yavşak çıkıyosunuz olm.

- Büzge doomgünümü unuttu bilyo musuun?

- Ha?

- Alo, Sıkılhan sensin di mığ? Ben Bunalgül. Büzge diyorum, doomgünümü unuttu. Yivrenç ama di mıı? Çisil'le beraber Go Kart'a izlemeye gitmişler. Çisil'in çıktığı Go Kart arabası sürüyo da. "Hakkı" diye adı var çocuğun inanabiliyo musun? Çisil utanıyo çocuğun isminden "Volkansun" diye çağırıyo ortamlarda. Ay ama var ya ben çok kırıldım Büzge'ye. Onu müttefikim bi insan diye biliyodum halbuki. Yemin ediyorum artık hiç bi sıtratejik önemi kalmadı benim için. Hakkı'nın yarışını seyredicem diye sattılar beni. Hakkı işte O Hakkı! Bi de şeye benziyo diyolar, hani Irak'ta esir düşen Amerikalılar oynuyo ya NTV'de orda ilk çıkan çocuk var Nivcörsi'den kumral açık renk gözlü, zannedersem balık burcu, işte bu Hakkı ona benziyomuş. Bok benziyo! Bi kere Hakkı'nın burnu kemerli...

- Benim ise aklım hasta Bunalgül! Siz bir nesiniz yaa, kimsiniz böyle?

Atilla Atalay
eklinan@leman.com.tr

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

KOALİSYON ASKERLERİNİN MORAL GECESİ VE JENNIFER BENLY

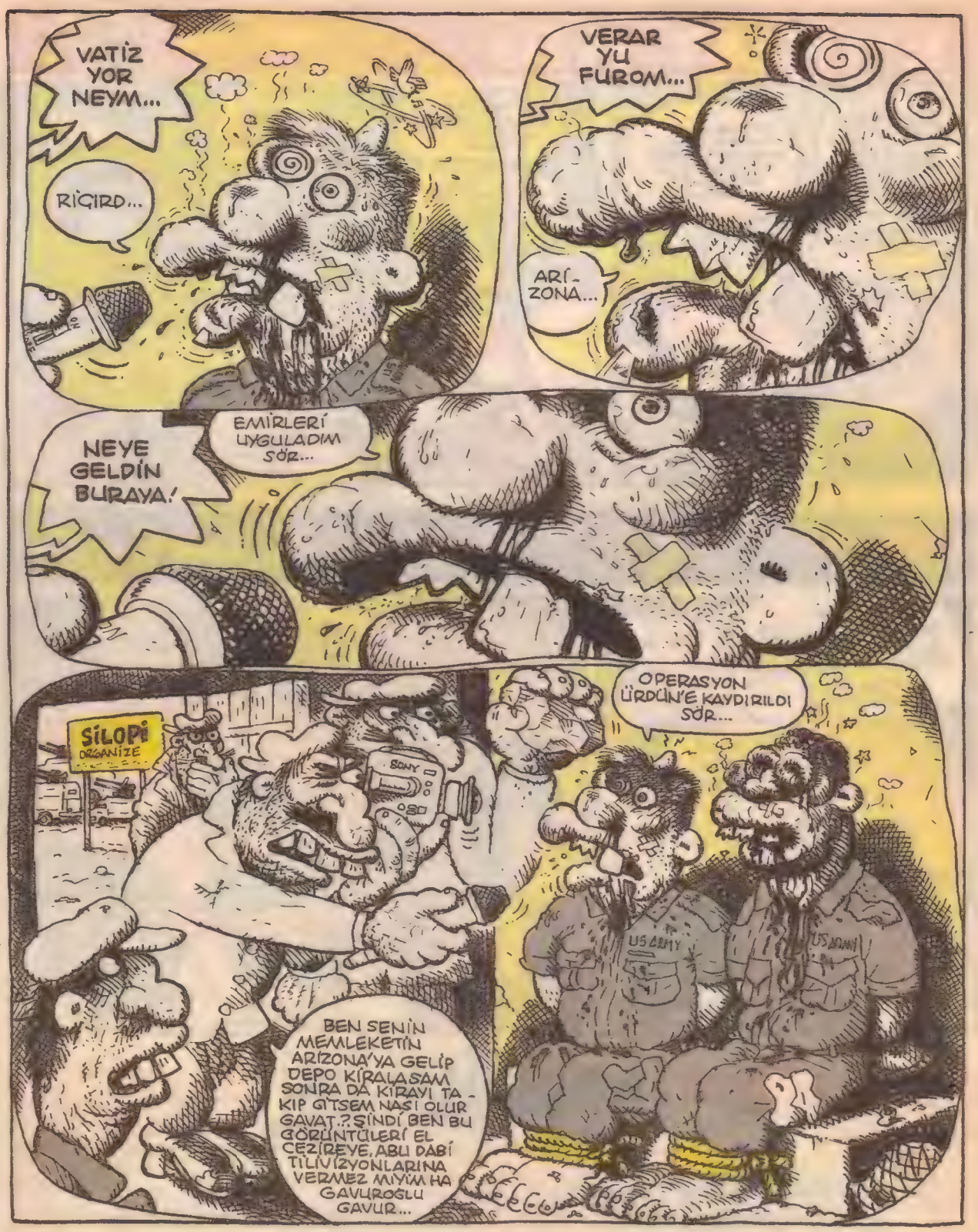

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barşlan

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

metinfidan

metinfidan @laman.com.tr

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

ÇUKUROVA SPEED!

• Yılan, kertenkele ve timsahlar soğukkanlı hayvanlar grubuna girer..(Bilim dünyası)

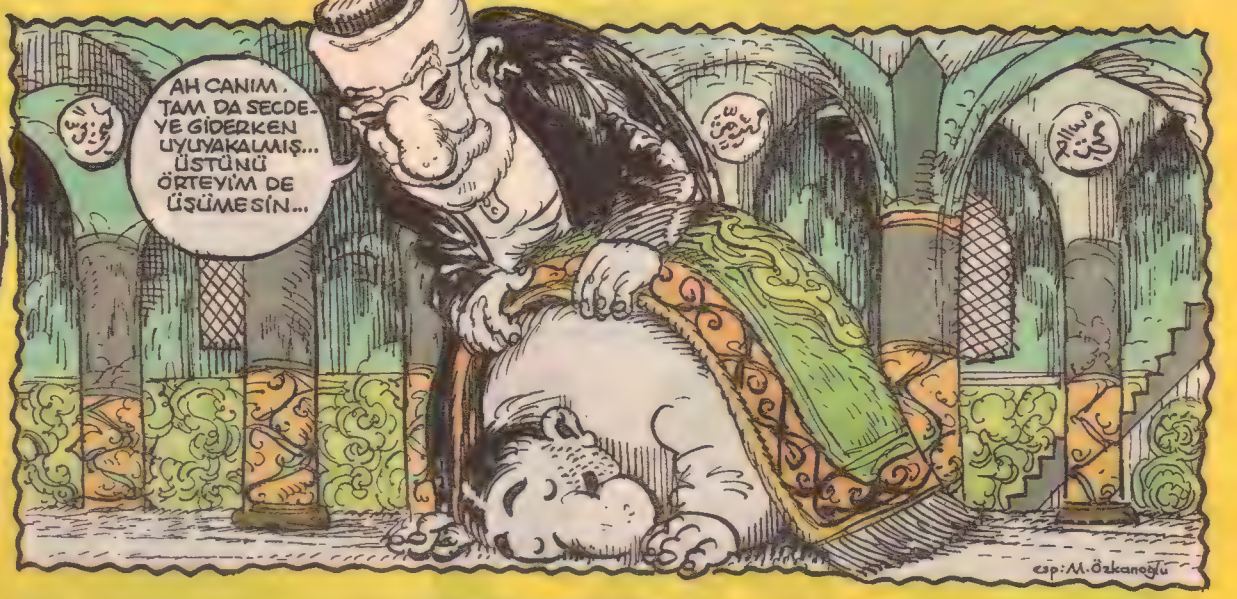

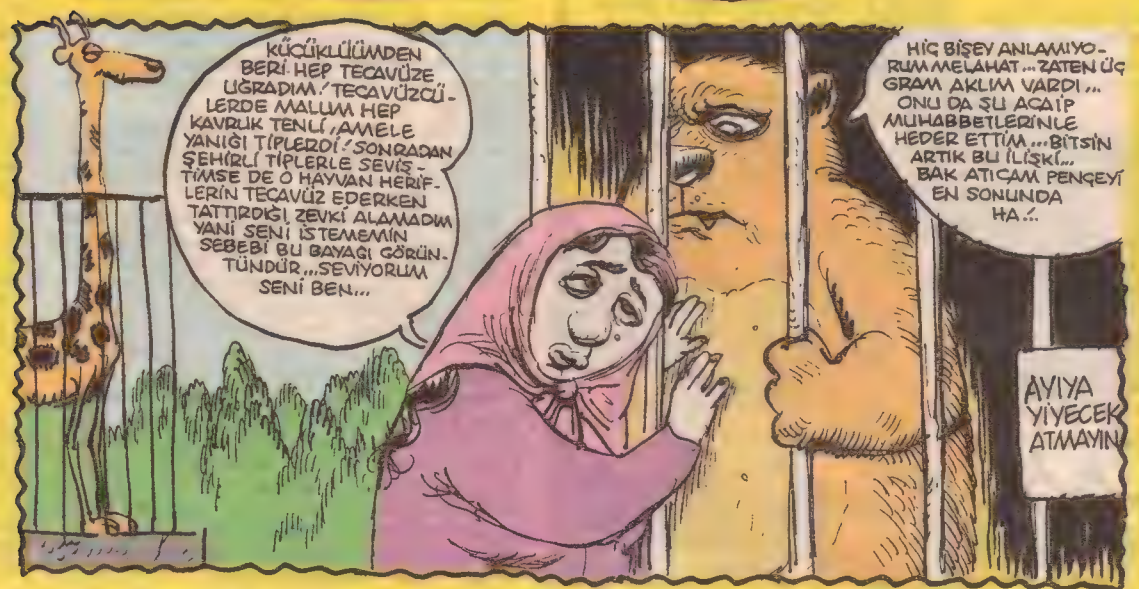

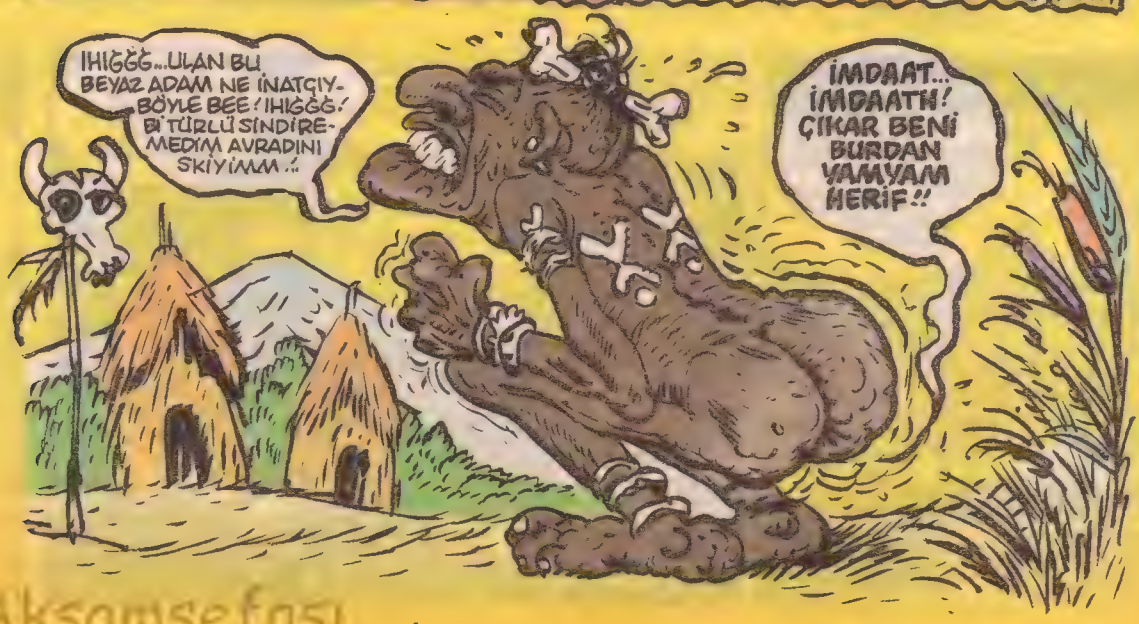

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Gülü

FEYHAN GÜVER

MANSUR'U HİÇ BU KADAR ÖZLEMEMİŞTİM

cezmi ersöz

Günlerdir utanç içindeyim... Hiç kendimi bu kadar zavallı ve çaresiz hissetmemiştim. Televizyon kanallarında savaşın görüntülerini izlerken yaşadığım dehşet bu güne dek yaşadığım her şeyi sorgulamaya itiyor beni... Yaşadığım ve yaptığım... Dünyayı değiştirmeye çalışmamın nafile bir çaba olduğunu hissediyorum bir an. Sadece **Basra**, sadece **Bağdat** değil, yazdığım onca yazı, söylediğim onca söz bombalanıyor aslında... Sadece bu kutsal kentler değil, hayatım bombalanıyor..Sadece hayatım değil; şiir, vicdan, erdem, sevgi adına ne varsa hepsi bombalanıyor... Bu çaresizliği daha fazla yaşamak istemiyor ve televizyonumun düğmesini kapatıyor, salonumdaki mumlarımı yakıyor, kendime bir kadeh rakı doldurup, mum ışıklarının salonumun duvarlarında bıraktığı titrek gölgelerine bakarak, bu dünya yaşamaya değer mi? sorusunu soruyorum kendime... Eğer yaptıklarımın bir karşılığı yoksa, hayat bana rağmen bildiğini okuyorsa, hayallerimin, umutlarımın, dahası varlığımın bu gidişatta hemen hiçbir anlamı yoksa neden yaşıyorum? diye soruyorum kendime... Aldığım nefesten utanıyorum. Benim yaşadığım dünya böyle bir dünyaysa, varlığımın hiçbir anlamı yoksa, yaptıklarım hiçbir şeyi değiştiremeyecek güçteyse, onca çabaya değmez deyip, aldığım nefeslere bir son vermek, şehirlere bombalar yağarken sessiz sedasız aynılmak istiyorum bu dünyadan... Bir kaçış, bir teslimiyet gibi değil, içine düştüğüm o derin anlamsızlık duygusundan kurtulmak için yapmak istiyorum bunu: Bu dünya yaşamaya değer mi?

Bu savaşa, savaşların anası diyorlarsa, ben de bu soruya soruların anası, diyorum. Öyle bir soru ki bu bana onca yıldır yazma gücü verdi... Onca yıldır en umutsuz aşklara bile delice bağladı bu soru... Bu soruya yanıt bulabilmek için başımı olmadık belalara soktum. Kimileri bu cesareti nereden buluyorsun, senin enerjin hiç bitmez mi, hiç tükenmez mi? diye sordular hep bana... Bitmedi gerçekten... En dibe düştüğüm anlarda bile yukarı çıkmasını bildim. Bu bitip tükenmeyen çırpınışım aklımdan, yüreğimden o bir türlü çıkmayan soruya kesin ve sahici bir yanıt bulabilmek içindi, evet, bu dünya yaşamaya değer, demek içindi onca çabam...

Yanıtı kolay bir soru değildi bu. Hiç değil... Hele böyle bir dünyada... Görünen her şeyin gerçek olmadığı, gerçeğinse görünmeyen bir yerde saklandığı... Umut etmenin derin bir acı verdiği... Tarihe ve geleceğe güvenmenin her defasında derin bir hayal kırıklığı yarattığı... Güzel günler göreceğiz, diye beklerken, o beklenen güzel günlerin bizi yeni ölümlere, yeni yıkımlara sürüklediği...

Hayatım boyunca insanlığın hiç bu kadar karanlık bir noktaya sürüklendiğine tanık olmamıştım... Dünya bıçak sırtında... Daha da ilerleyip bizi özgür ve mutlu bir iklime çıkartmasını umduğumuz uygarlığın umduklarımızın tersine içinde ucu bucağı belirsiz bir barbarlık taşıdığına ilk kez bu kadar yakından tanık oluyoruz... İnsanoğlunun ruhundaki o vahşi töz hiç bu kadar pervasızca ve acımasızca ortaya dökülmemişti... Oysa bu vahşi tözün bir gün son bulacağına öylesine inandırmıştım ki kendimi... Bu korkunç yıkıcılığın altından yeryüzünü aşkın yüzü yapacak o ruhlarımızın derinliklerinde saklanan sonsuz iyiliğin ve yaşam sevincinin inatçı bir kardelen çiçeği gibi fışkıracağına öylesine umut bağlamıştım ki...

Bu tanık olduklarımın karşısında yaşadığım çaresizliği en çok da bu çocuksu umuduma, karşılığı olmayan inançlarıma bağlıyorum...

Yaşadığım bu çaresizlik, evimde bu eli kolu bağlı oturuşum, inançlarımın avuçlarımda tuzla buz oluşu öylesine derin bir öfkeye sürüklüyor ki beni, bu öfkeyi ister istemez kendime yöneltiyorum...

Bu dünyada bir şeyler kötüye gidiyorsa bu benim içimde de bir şeylerin kötüye gittiğini gösterir, diyor ve uygarlığın karanlık kalbindeki bu bir türlü yatışmak ve iyileşmek bilmez olan o vahşi tözü kendi ruhumun derinliklerinde anıyorum...

Ve bu arayış yıllardır unutmaya, batırmaya çalıştığım bir anımı getiriyor aklıma... Ruhumun karanlıklarına gizlemeye çalıştığım o yüz çaresizliğimin bütün savunma mekanizmalarını zayıflattığı bu gece gözümün önüne geliyor...

Ankara, Polatlı'da yedek subay öğrenciliğim sırasında tanıdığım **Kırşehirli** bir er vardı. **Mansur**'du adı... Alevi kökenliydi.Lise ikiden kim ayrılmış, okuldan ayrıldıktan yapmadığı iş kalmamış, sevgi dolu, kimseyi kırmak istemeyen ve benim için çok özel bir insandı... Akşamları birliğin kantininde buluşur, şiirden, aşktan, insanlardan konuşur, dertleşirdik... **Mansur** askerlikten, silahtan, insan öldürmekten nefret ettiği için eğitimden hep kaçar, süngü savaşını öğrenmektense mutfakta soğan, patates doğramayı tercih ederdi... Ama birliğe ye-

ni tayin olan b
ona silahla eğit
almam diyerek
itaatsizlik etti,
inat ettikçe hü
revlendirdiği ki
eline silah alma

Mansur'un
nöbet bekliyor
celerini ve kişil
bir akşam hüc
Tuncelili er , b
kontrol ediyor,
konuş, yoksa
girer, diyordu...

Mansur'a h
ortasında yere
dine verdiği s
duyunca sevin
aydınlık gözler
savaşmasın, e
yaşasınlar, di
Sonra bana hü
sizliğine rağme
leri, adlı şiirini

Şiiri okuyup
Mansur?, Çok
hep aklımdası
istermiş gibi ba
di... **Bir Mansu**
vildi de, yeter.

Ertesi gün
sonra tören ya
mize tayinlerim
ve Füze Okulu
törenin provası
di. Okulun bah
den başlaması
önce **Mansur**'
celili er yanım
kıpkırmızı olmu

Mansur bu
vardım nöbet
türkü söyledi,
beti başkasına
di... Bunları sö
Tuncelili er...

Bir süre kal
düğüm her şey
mez gökyüzün
sanki. Bu haya
lece asılı kalmı
kacak mısın, y
renemedin mi
diye kükredi. Z
baya nasıl de
madan çe'

Sonra
marşlar
tım... Yü
kendi bedenim
Mansur'un ken
bir defterden k
değil, tırnak d
Cezmi abi; bu
ra, iyi insandı
hiç üzülme ab
mezdim. Beni
mayarak yaşa
bu... Abi seni
ma geldin ya,
mın en güzel,
viyorum Cezm

Mansur'un
ter kağıdına gö
hep bir ağızda
rüne söylenen
ben yaşıyordu
bir şehre doğr
sevdiklerim va
ne yapsam **M**
hiç unutamaya

Artık benim
marşlar; bütün
tırlatacak, o kış
biler için ne y

Behiç Pek

behicpek@leman.com.tr

Akşamsefası

ir subay **Mansur**'u zorla eğitime çıkarmaya, im yapmaya zorladı. **Mansur, ben elime silah** , bu subaya karşı koymuştu. **Mansur**'u emre diye birliğin ortasındaki bir hücreye attılar... O re cezası uzuyor, üstüne üstlük subayın gö- ni erler hücreye girip onu acımasızca dövüyor, ası için zorluyorlardı...

kaldığı hücresinin başında sabah akşam erler ve oraya kimseyi yaklaştırmıyorlardı... Düşün- ğini sevdiğim **Tuncelili** bir erin nöbette olduğu resine gittim **Mansur**'un. İsteğimi kırmayan ir taraftan nöbetçi subayın gelip gelmediğini ama bir taraftan da çok korkuyor, **bir an önce seni burada görürlerse benim başım derde**

ucresinin kırık camından seslendim. Karanlığın çömelmiş kim bilir hangi düşlere dalmış ken- zün bedelini ödemeye çalışıyordu... Sesimi çle irkildi, hemen pencerenin yanına geldi. O karanlıkta bile ışıyordu: **Benim çocuklarım llerine silah almasın, insanlar barış içinde ye katlanıyorum bütün bunlara,** diyordu... cresinin karanlığına, durumunun bütün o çare- n bir **Edip Cansever**'in, **Mendilimde Kan Ses-** okudu...

bitirdikten sonra, **Senin için ne yapabilirim üzülüyorum , elimden bir şey gelmiyor, ama n,** dedim... Uzun uzun, sanki kalbimi okumak ktı bana ve sonra da:**Beni unutma, yeter,** de- **r vardı, o da bu dünyada yaşadı, sevdi, se-** ..

birlikte tören provası yapılacaktı. Birkaç gün pılacak, acemiliğimiz bitecek, görev birlikleri- iz çıkacaktı... Yüzlerce öğrenci **Polatlı Topçu** nun bahçesinde marşlar söyleyerek büyük ni yapıyorduk... Bir ara dinlenme molası veril- çesindeki çimenlerin üzerinde provanın yeni- ı bekliyorduk. Bu sırada yanıma birkaç gece n hücresinin başında nöbet bekleyen o **Tun-** geldi, yüzü allak bullaktı, gözleri ağlamaktan ştu ve dudakları titreyerek:

sabah hücresinde kendini astı... O gece ben e, çok da kötü görünmüyordu, bütün gece u kağıdı da sana vermemi istedi. Sabah nö- devrettim. O fark etmiş kendini astığını, de- yledikten sonra koşarak uzaklaştı yanımdan

amadım oturduğum yerden, bu hayatta gör- bana öylesine acı veriyordu ki o an ister iste- e doğru çevirdim gözlerimi. Orada değildim ın, bu zamanın dışında, gerçeğin ucunda öy- tım. Neden sonra bir subay yanıma gelip; **kal- oksa seni kendi usullerimle kaldırayım, öğ- hala, burası asker ocağı, ana kucağı, değil,** re kadar korkmamıştım ondan... Hatta bu su- bir öfkeyle bakmış olmalıyım ki, çok uzat-

ası başladı yine. Adeta bir hayalet gibi vürüyen acemi subayların arasına karış- miydim, bir başkası mıydı bilmiyorum, n, zihnimin dışına çıkmıştım sanki... Sonra dini asmadan önce bana gönderdiği o küçük, partılmış o buruşuk kağıdı açıp okudum: **Diş eğil, bir mendil niye kanar... Beni unutma dünyada bir Mansur vardı de beni soranla- de, kimseye kötülük etmedi de... Benim için ... Elime silah alsaydım kendimi hiç affet- a için en doğrusu bu... Kendime saygı duy- naktansa, onurumla ölmeyi istedim. Hepsi anıdığım için çok mutluyum... O gece yanı- birlikte şiirler okuduk ya, bu kısacık hayatı- n anlamlı hatırasıydı benim için... Seni se- abi... Kardeşin Mansur...**

unları yazıp gönderdiği o buruşuk, beyaz def- yaşlarım damlıyordu... Yanımdaki insanların söylediği marşlar **Mansur**'un o kısacık öm- ir ağıt gibi geliyordu kulağıma... O ölmüştü, . Birkaç gün sonra buradan ayrılacak başka yola çıkacaktım... Umutlarım, beklentilerim, ı ve daha da olacaktı... Ama nereye gitsem, **nsur**'un o kısacık ömrüne söylenen bu ağıtı aktım...

için vatan ve bayrak adına söylenilen bütün kahramanlık ve savaş türküleri **Mansur**'u ha- acık hayat öyküsü bana hep onun ve onun gi- ptığını soracak, eğer gerçekten bir şeyler yapmıyorsam aldığım her nefesi ona rağmen aldığımı düşünecek ve korkunç bir suçluluk duygusu duyacaktım...

Mansur'un cenazesi askerlerin morali bozulmasın diye, gizlice memleketi **Kırşehir**'e gönderilmişti. Ondan bana kalan tek şey, göz yaşlarımla ıslanmış ve buruşuk bir kağıda yazılmış bu veda mektubuydu...

Salonumun ışıklarını yakıp, çalışma odama geçtim. Yazı masamın çekmecelerinden birinde saklı olan bu veda mektubunu arayıp buldum... Yeniden, yeniden okudum... Bu mektubu ilk kez bir tören provasında okurken nasıl ağladımsa, onca yıldan sonra okurken yine ağlamaya başladım... Ayakta kalabilmek ve yoluma devam edebilmek için onun öyküsünü ve bende emanet olan yüzünü unutabilmek için ne denli çok çaba harcadığım aklıma geldi... Onu unutamazsam yaşayamazdım çünkü. Askerliğimi bitiremez, girdiğim işlerde başarılı olamaz, geçimimi sağlayamaz, eğlenip mutlu olamazdım...

Ama onca yıldan sonra gelip bir duvara çarpmıştım işte... Biraz önce televizyon kanallarında seyrettiğim **Iraklı** çocukların kanlar içindeki cesetleri ruhumun en gizli karanlıklarına gizlediğim o yüzü, **Mansur**'un o sevecen, o inançlı yüzünü karşıma çıkarmış, artık ondan kaçamayacağımı bana bir kez daha hatırlatmıştı...

Mansur'u o karanlık hücresinden çıkartamamış, onu eline silah almaya zorlamayan, barış dolu bir dünyaya kavuşturamamış, marşlar eşliğinde yürüdüğüm bir tören provasında bana kendini asmadan önce yazıp gönderdiği veda mektubunu sadece ağlayarak okumuş, sonra da onu ve suçumu unutmaya kendimi zorlayarak hayatıma kaldığı yerden devam etmiştim...

Hayır, hayatıma son vermeyecektim. Bu güne dek yazdıklarım ve söylediklerim hayatı değiştirmeye yetmemişse de, yine de bunu yapmaya hakkım yoktu... Bunu yaparsam en büyük haksızlığı **Mansur**'a yapmış olacaktım... Çünkü **Mansur** benim yerime kendini feda etmişti... O koşullarda elinden en çok bu geliyordu onun... Öyküsünü bana emanet etmişti... Ve o öykünün içinde bütün insanlığın kurtuluşu gizliydi... Herkesin **Mansur** gibi yaşadığı bir dünyayı hayal etsenize... Kimsenin eline silah olmak istemediği ve gerekirse bunun için hayatından bile vazgeçmeyi göze aldığı bir dünyayı...

Benliğim **Mansur**'un acısıyla titrerken yeniden televizyonumu açtım ve kanalların arasında dolaşırken **Irak**'ta esir düşen **Amerikalı** askerlerle yapılan röportajlarla karşılaştım... Askerlerden biri **neden , Irak'a geldiniz, neden bizi bombalıyorsunuz?** sorusuna korku ve utanç içinde sadece şunları söylüyordu: **Ben bir askerim, emir aldım, aldığım emri yerine getirmek için...**

Nefret etmek gelmedi içimden bu askere... Çünkü öyle zavallı, öyle çaresiz gözüktü ki gözüme... Hayatı kendisine ait değildi... İradesi elinden alınmıştı... Neden orada olduğunu bile gerçekten bilmiyordu; yaptığı işi gerçekten ve bir kez olsun bile derinden düşünmemişti... Gözünü dünyanın kaynaklarını ele geçirmek hırsı bürümüş aç gözlü bir güruhun isimsiz bir kurbanıydı artık o... Dünya onu hep böyle hatırlayacaktı...

Evet, hırs ve servet tanrısı dünyayı yakmaya devam ediyor... Ve her geçen gün hayatımız bizim elimizden çıkıyor... Sonumuzu korku , utanç ve çaresizlik içinde bekliyoruz...

Ya hep birlikte mahvolacağız, ya da artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

Dünya yanıyor... Geçmişimiz, geleceğimiz, hayallerimiz, umutlarımız yanıyor... Onca umut bağladığımız uygarlık meğer içinde vahşi bir yüz saklıyormuş... Birileri bizi bu karanlığın yüreğine doğru sürüklüyor... Ömrüm boyunca insanlığın bu denli çaresiz kaldığını görmemiştim...

Ve **Mansur**'u hiç bu kadar özlememiştim...

Sahi bir diş, bir tırnak değil, bir mendil niye kanar...

* **İzmir.** 28 Mart Cuma günü saat 15.00 18.00 arası **Karşıyaka Belediyesi**'ndeyim.İzmir
* **İzmir.** 29 Mart cumartesi günü saat 15.00 18.00 arası **İzmir Leman Kültür**'deyim: Kıbrıs Şehitleri Caddesi.No:62. Alsancak. İzmir (**İzmir**'deki bu etkinlikler **DIGIL Sanat Kafe**'nin katkılarıyla olacaktır)
* **Adana.** 4 Nisan Cuma günü saat 13:00'ten itibaren **Adana Gündoğdu Koleji**'ndeyim.
* **Adana.** 5 Nisan Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **Karahan Kitabevi**'ndeyim.
* **Zonguldak.** 19 Nisan cumartesi günü saat 13:00-16:00 arası **Atlas Kitabevi**'ndeyim. Gazipaşa Cad. Maliye Sok. No:2 Tel: 0372 - 252 30 89
* **Zonguldak.** Aynı gün 16:30 - 18:30 arası **Dünyaevi Kafeterya**'da söyleşim var.
* **İstanbul. Maltepe.** 26 Nisan cumartesi günü 15.30 17.30 arası **Yayla Sanat Merkezi**'ndeyim. Maltepe. Tel:0216 441 20 87
* **Öteki Okumalar.** İki ayda bir yayınlanan Kültür ve Sanat dergisi. Yazışma adresi: PK 287, 80223, Şişli.İstanbul.
* **Anadolu'nun Sesi.** Adalet ve özgürlükten yana bir radyo.92.8 Tel:0212 259 91 00.01
* **Sinan Kara. Datça**'daki haksızlıklara ve yolsuzluklara çıktığı için hakkında milyarca liralık para ve on yılları aşan hapis cezaları açılan **Sinan Kara** verdiği mücadeleyi kitaplaştırdı: **Sinan**'ın **"Kara" Kitabı.** Ozan Yayıncılık.
* **Hazan. Van**'da yayınlanan sanat-edebiyat seçkisi.Yazışma adresi: Abdurrahman Adıyan. Durteks genç mağaza. Kazım Karabekir Caddesi. No:97 **Van.** Tel:0432 214 55 01

cezmier@leman.com.tr

Akşamsefası

Kırık Lebleb

kirikleblebi@leman.com.tr

SUAT ÖZKAN

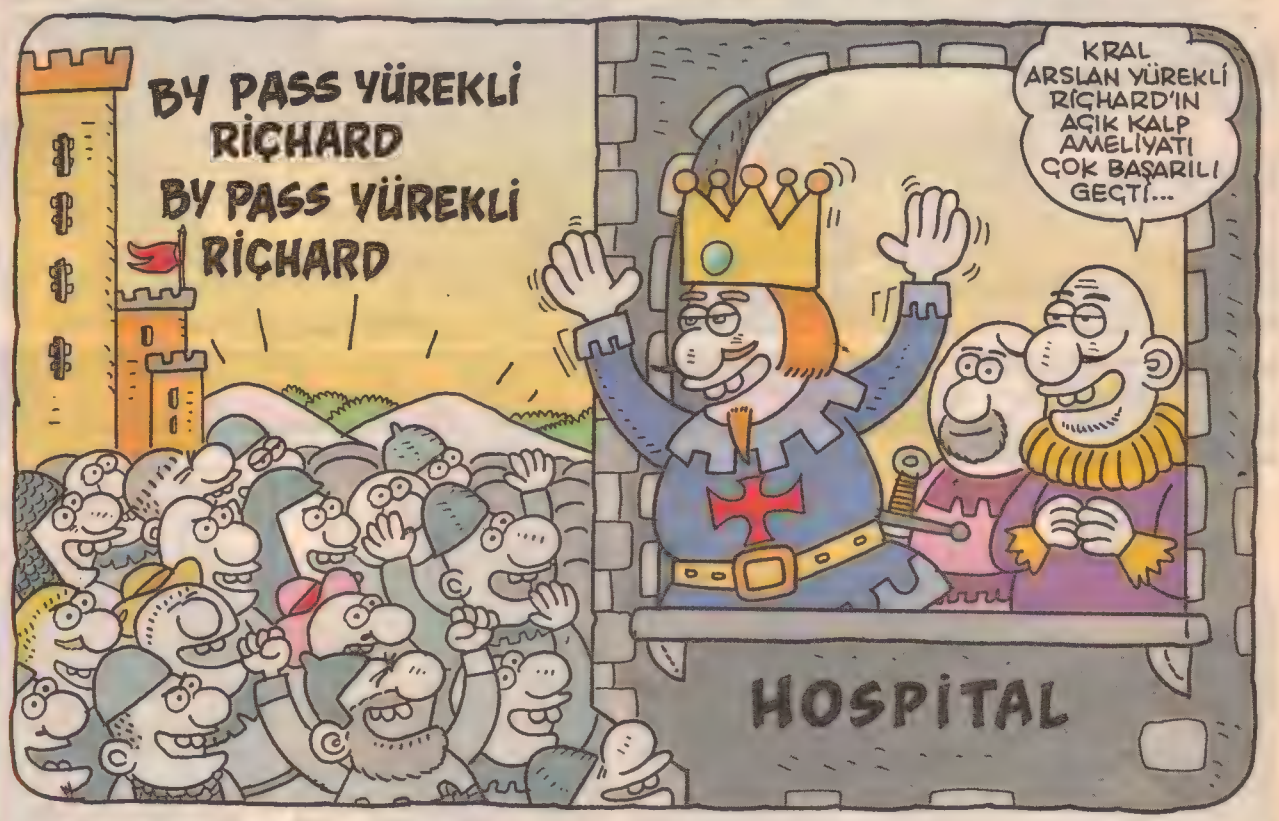

BEZGİN BEKİR

Tuncay Akgün

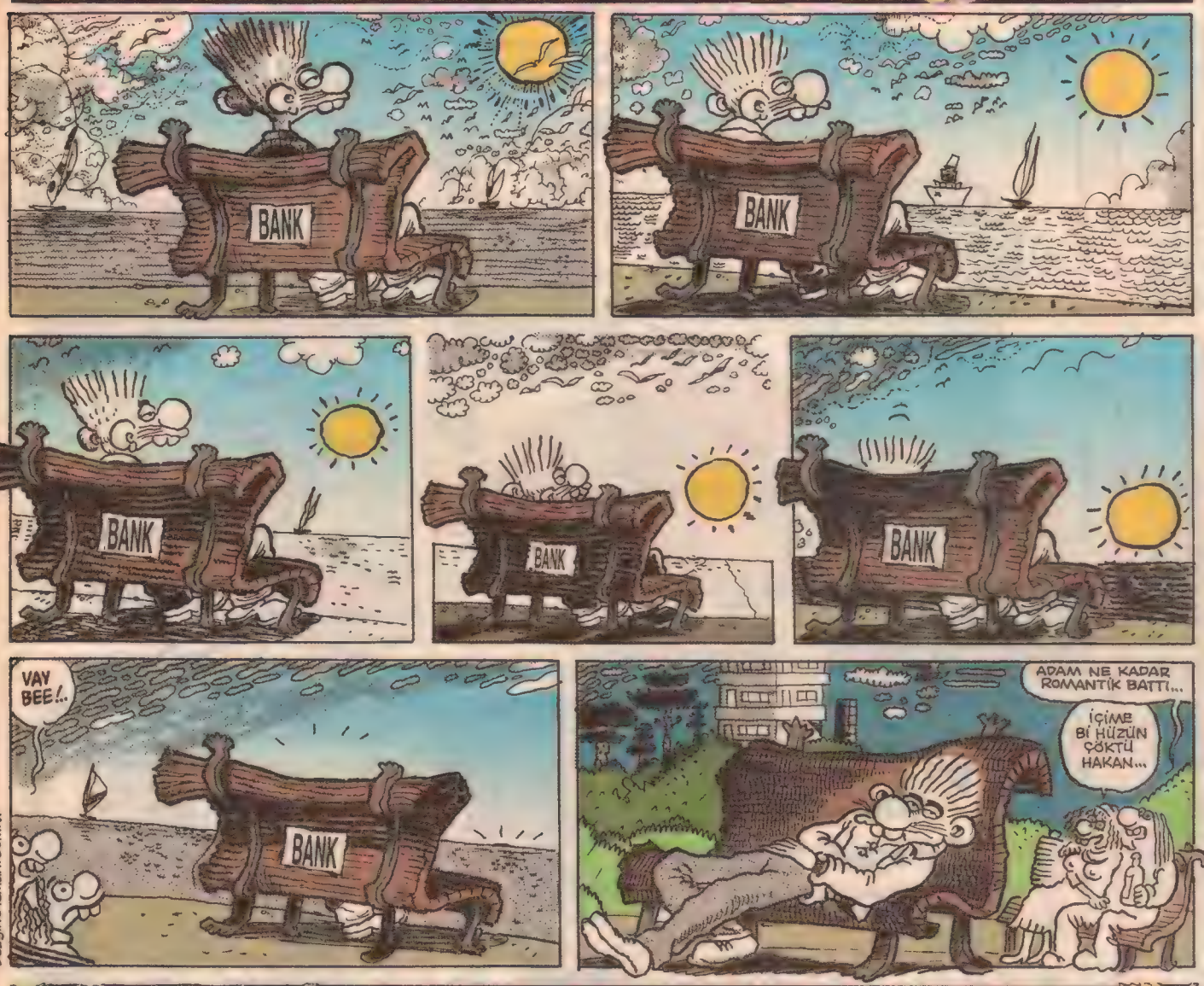

bezgin@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

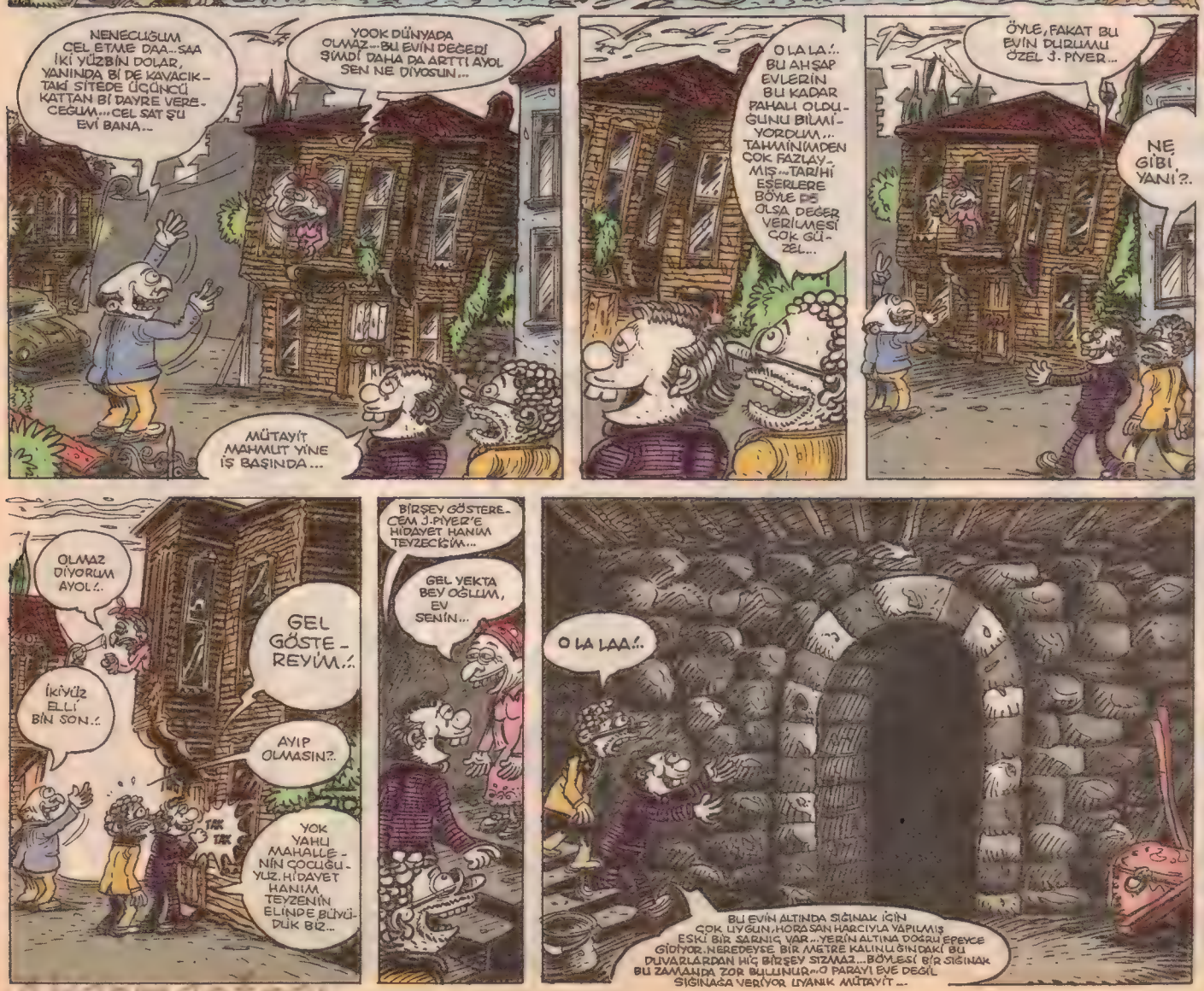

guneri@leman.com.tr

ÖZGE

SAMANCI

Arşivsetasi

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·E·i·D·A·N

Faruk, portakal bakmıştı, ben de iyi bir kültablası arıyordum.. Cuma pazarının içinden geçerek, yukarıya saptık sonra. İşimize gelen şeyleri bulamamıştık. Bikaç kilometre ilerideki, yeni kurulan dev alışveriş merkezine gitmeyi kararlaştırdık. Hem gezmiş olurduk. "Orda daha kaliteli ve ucuza portakal bulursan, nasıl taşıyacaksın eve?" dedim. Düşündü. Boş boş gezmek, etrafa bakınmak güzeldi de, sonra poşetlerle eve dönmek, bi aile babası filan değilsen, acayip annamsız geliyordu bazen. "Almam belki," dedi. Benim yüküm ise daha hafif olacaktı, eğer beğendiim bir kültablası bulursam. Aylardır dükkânlara girip çıkmış, hoşuma giden bi küllüğe rastlayamamıştım! Sigara içen birisinin, önemli eşyalarından biri hâline gelir bi kültablası. Balkon kenarındaki masanın üzerinde, duruyor bi tane, kahverengi camdan, üçgen. Yatak odasında vardı elbet, şeffaf beyaz camdan, yuvarlak. Çalışma masasında, aynı biçimli, ama mavi camdan olanı mevcut. Şimdi de, içerdeki sehpanın üzerine, -önceki kırıldığı için- güzel bir şey alıp koymayı düşünüyodum. Kafamda çok değişik, fantastik kültablası tasarımları uçuşmaktaydı, biz yukarıya tırmanırken. Kavşağa varınca, mezarlığın kenarından aşağıya doğru inmeye başladık.. Uzakta, dev ışıklı tabelâlarıyla belirmişti alışveriş merkezi. Trafik yavaşlıyordu o bölgede. İki ayda dikivermişlerdi bu koca beton yığınını. "Başka binalar olsa, yıllar sürerdi," dedim, "ne bileyim, deprem konutları filan." "Bok gibi paraları var," dedi Faruk, "bi günde bile dikerler isteseler." Yeni mallar gelmiş olmalıydı, kamyonetler filan bekleşiyordu büyük, hangar kapılarının önünde. Ve başka bir sürü de 'normâl, ana, yan, çıkış, dönüş' kapısı filan bulunmaktaydı, hangisinden gireceğimize karar verdik önce. Faruğun elinde, küçük bir spor çanta vardı. "Bunu bantlıycaklar şindi, bir önlem olarak," dedi. "Hasigtir," dedim, "yani, benim zavallı poşetimi de bantlıycaklar şindi?" Küçük bir poşet vardı elimde.

Büyük market kısmının girişindeki görevli kız, önce Faruğun çantasının üzerini, sonra da caart diye, elimdeki naylon poşeti bantladı. "Acayip saçma," dedim, "ben, hastalıklı biri olsam meselâ, çantamdan ilacımı almam gerektiinde ne olucak peki." "İlacını çantana koymaz, cebinde taşırsın." "Olur mu lan, canım nerde isterse orda taşırım." Bu meseleyi fazla kurcalamayıp, binlerce ürün ve malın dizildiği koridorların arasına daldık. Portakallara bakmayı sonraya erteleyip, önceliği bana vermişti Faruk. Fekat bir türlü kültablası reyonunu bulamadık. Zaten öyle bi reyon olduğunu da zannetmiyodum. Ana bir bölüm olarak 'cam eşyalar' kısmına gelip, oradaki, bardakları silen bi görevliye sordum. O sırada, tavaları ve tost makinelerini seyretmekteydi Faruk. "Hep isterim, ama ne zamandır bi tost makinesi alamadım," dedim, imrenen bakışlarımla. "Şu teflon tavalar da bayaa işe yarıyo aslında," dedi Faruk, fiyat etiketini incelerken. Alışveriş cehenneminin sıcaklığı, ensemizden yavaşça ısıtmaktaydı belli ki. Oradan bi an önce uzaklaştık. Sadece asıl ihtiyaçlarımızı düşünmek zorundaydık.. Evet, yüzlerce kültablası durmaktaydı önümde işte; fekat hiçbiri bi halta benzemiyordu. Bir kere, bi küllüğün en önemli işlevi olan, 'dar oyuk' özelliğine sahip değillerdi. Sigarayı sadece bi yere bırakmak için, tabak da kullanırdım! Kenarlardaki 'dar oyuklar' sağlam bi sıkıştırma hareketi için mutlaka gerekliydi, böylece çarşaflardaki ve kanape örtülerindeki yanık sayısı en aza inerdi. İşte, bunu dikkate almamışlardı pek. Ayrıldık cam eşya kısmından. Karşımıza çıkan kitap ve müzik koridorunda ister istemez bayaa bi vakit geçirdikten sonra, meyve, zerzevat kısmına yöneldik. Faruk, portakaldan tamamen vazgeçmişse de, etrafa bakınıyor, dalgamızı buluyorduk. Dev alışveriş merkezi, çok şeyi satın almak, türlü lezzetler tatmak, ona bunu elde etmek gibi tehlikeli istekler doğururken, öte yandan da tuhaf bi şekilde, çok az şey istemek, seçici olmak, hiçbirini beğenmemek gibi garip bir duyguyu körüklemekteydi. Bir çeşit protesto refleksiydi belki, tüm bu saçmalığa ve aptallığa karşın. Ama karnımızın acıkması konusunda, yapabileceğimiz pek bişey yoktu. "Şu yukardaki dükkânlardan bişeyler tıkınalım mı?" dedi Faruk. "Olur," dedim. Önümüzde, gazoz kutularıyla oluşturulan bir tepeyi farkettik. Filmlerdeki gibiydi, birisi çarpınca, komik bi şekilde hepsi yerlere saçılan. "Yıkılır mı acaba, dedim, "bi tanesini çeksek aradan." Yanına varınca gördük ki, öyle üstüste dizilmemişlerdi. Aralarında, her sırayı tutan tahta raflar vardı. Hiçbişey çizgi filmlerdeki gibi değildi, daha düzdü, daha sabitti. Ve poşetimi de, ne biçim bantlamıştı şu kız! Ucundan açmaya çalıştığımda, berbat bi şekilde yırtılıverdi.

Baştan sona yürüyerek, yanyana sıralanmış tıkınma yerlerinin menülerini filan inceledik. Hesaplıca görünen bi tanesinde karar kıldık sonra. Herşey o kadar sahte geliyordu ki bi taraftan. Yani, tepsilerimizi alıp masalara giderken, Faruk'la olur olmaz herşeye gülüp geçiyorduk. Ne bileyim, acayip temiz ve parıl parıldı herşey! Bi parfümeri mağazası, eczane, züccaciye filan vardı mesela alt katta; en güzel kızlar, yakışıklı herifler, en süslü giysileriyle, buraların tipleri olarak salınan kokonalara 'hoşgeldiniz' diyorlar kapılarda, ortalığı parlak renklere boğan afişler asılı her yanda; büyük neon harfler, bilim-kurgu filmi gibi: video tanıtımı yapan, metalik çerçeveli garip ekranlar.. Oturduğumuz yerin kocaman camından ise, dışarıda, aslında ne mal olduğunu bildiğimiz şehrin, içersi kadar parlak olmayan koyu karanlığı ve sisi görünüyordu.. Masadaki kültablasını gösterdi Faruk. İnce bi alüminyumdan uydurulmuş, basit küllüklerdi; ilkokulda defter kağıttan yaptığımız kalemtraş kaplarını andıran. Hemen yanıbaşımızda ise, herbirine milyarlar harcandığı belli olan, içlerinde kırmızı, iri japon balıklarının gezindiği, fiyakalı akvaryumlar vardı. Akvaryumu çalıp götüremezsiniz tabii, bunu biliyorlar. Bir cam küllüğün çalınma olasılığından bile tırsarlar ama, Tanrıları para olanlar. Herşeyi çok iyi hesaplamışlar aslında, şeytani bir zeka seziliyor etraftaki düzende.

Çıkıp yürürken, "İşte, burası gerçek," dedim Faruğa dönerek, "Bu sokak, şu kaldırım taşları, o parlak koridorlardan bin kat daha gerçek." Sonra, gerçek dediğimiz şeyin tadını çıkartarak, hiç konuşmadan yürüdük. Minibüsler, kalabalık otobüsler geçiyordu yanımızdan. İleride, önümüzde yürüyen bir kadın, bir apartmana dalarak gözden kayboldu. Kapalı bi kasap dükkânının içinde, üç bekleme sandalyesi vardı, bir de sehpa.

Aksamsefasi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

KAAANERTEEEM

@leman.com.tr

GÖKTEN KAFAMIZA FÜZE VE BOMBA DÜŞÜYOR(!..)

BU ŞİMDİ FÜZE Mİ OLUYOR? HİÇ BÖYLE FÜZE GÖRMEMİŞTİM!

DUR LAN YAKLAŞMA, BELKİ KİMYASAL FİLANDIR!.. JANDARMA GELENE KADAR BEKLE!

NE GÜZEL GECE HABERLERİNİ OKUYUP SON SERVİSLE EVİME GİDİYORDUM... ANCAK ŞU SAVAŞ ZİKİ ÇIKTI ÇIKALI ŞU SON DAKİKALARIN ARDI ARKASI KESİLMEDİ BE. AHA HERİF YİNE GELİYO!

HALUK ABİ BAĞDAT'TAN Bİ SON DAKİKA HABERİ GİRİCEZ ABİ... STÜDYO HAZIR. İSTERSEN BİRAZ FONDOTEN SÜRSÜNLER SANA...

AY BIRAK ŞİMDİ MATEMATİĞİ FİZİĞİ! HAZIR BAŞBAŞA KALMIŞKEN SEVİŞELİM AYOL!..

AŞKIM HİÇ OLMAZSA ÜÇ DÖRT SAHİFE ÇALIŞSAYDIM!..

ULAN ŞU KARININ AZGINLIĞINDAN KİTAP KAPAĞI AÇAMADIM YILLARDIR! İKİ DERSİ VERİP HİÇ OLMAZSA LİSEYİ DIŞARDAN BİTİRMEME BİLE MÜSAADE ETMEDİ! SEVİŞMEKTEN Bİ DİPLOMA BİLE ALAMADIM.

YIĞINLAR...

EYO EYOO

EMEKLİYE, MEMURA ZAM GELECEKMİŞ!

HEY EHO EHO HEY

HEY EYOO EHİ HEHE HOHO EHİ EHİ EHİ

NE?

YENİ VERGİLER KONACAKMIŞ!

VAY BABO OY OY

NE? AMAN VAY VAY OY OY AMAN AMAN

SAVAŞ KAPIDA DEDİM, İPLEMEDİNİZ, HA ÇIKTI HA ÇIKACAK DEDİM, DALGA GEÇTİNİZ! ŞİRKET İÇİN GEREKLİ EKONOMİK ÖNLEMLERİ ALIN DEDİM, BOŞVER DEDİNİZ!.. PEKİ ŞİMDİ SADDAM'IN KİMYASAL FÜZESİNDEN BETER OLAN ABDURRAHMAN'IN FÜZESİNİ YEDİĞİNİZ ZAMAN NE DİYECEKSİNİZ BAKALIM!

ZORT!

PÜSÜSS PÖSS PISS PISIIII SSSST POS POSSS PÖSÖSS PÖS PÖSÜÜ POSS POSU PÜS PÖSSS ÖSS PÖÖSS PÜSS POSS

POOSSS PISST PÖSS PISSS PISSSS

YILLIK BİLANÇO

YILLIK BİLANÇO

SISSSTTTT

Feyzi Özşahın feyzi@leman.com.tr

ANNECİİİM !!! İSKELET !...

KORKMA CANIM, SADECE BİRKAÇ KILÇIK PARÇASI ...

BU NOTU SİZE İLETMEMİ İSTEDİLER, AMA SADECE YARISINI GETİREBİLDİM ...

BIKTIM ŞU YARI-İLETKENLERDEN !...

KAHRETSİN, SİLAHI VAR !... B-PLANINI UYGULUYORUZ !...

AMA BİZİM B-PLANIMIZ YOK Kİ !...

IRAK SENİN NEYİNE

Nihat Genç

46 koalisyon devleti and içmiş yoketmeye. İkisi savaşıyor, 44'ü leş bekliyor. Bize de düşer diye sırtlan gibi uzaktan kokluyorlar. Lanet olsun uygarlığınıza. Ekranlardan başımızı ayırmıyoruz. Bir kadın, Iraklı. Siyah şallı yarımbaşını örtmüş. Kaçmış. Dağbaşında, yanında çocukları. Onlar da kara. Bir dizini kırmış, diğerini uzatmış. Kucağına yuvarlak tahta sofra siniyi çekmiş. Bir hamarat. Başlamış ekmek, bazlama, neyse artık. Yanında küçücük bebeği unla oynuyor. Oynaması için hamurun ucundan koparıp eline veriyor. İşte bu kadının tepesinden atacaklar bombaları. Canavar bilimadamlarının icad ettiği devasa bombaları. Bir çırpıda açıyor yufkaları, kamera başka yerlere uzanıyor, ekranın köşelerinden kadını arıyorum. Yufka açtığı o şeye oklava, büyüğüne merdane diyorlar. Benim küçüklüğümde onun adı makarna çubuğuydu. Boy boy makarna çubukları vardı annemin. Gözümü açtığım günden beri annem yufka açar. Eli hergün hamurlu. Bazen makarna çubuğunu sirk canbazı gibi burnumun üstünde düşürmeden tutar, oynardık, ufacıktık işte. Yufka, börek, baklava açar. İlkokuldan dönerdim annem yufka açardı, ortaokuldan, liseden.. Üniversiteden memleketime dönerdim, annem hala yufka açıyor. Ekmek birgün için değil. Hergün ekmek, hergün ekmek. Iraklı kadının tıpkısı annem. Onun gibi kara. Onun gibi yarımbaş eşarbı. Onun gibi bir dizini kırmış, diğerini uzatmış. İşte annem bu.

Atasözündeki gibi bakıyor kemaraya kadın: 'biz buranın yerlisiyiz, kaşı gözü kirlisiyiz' der gibi. Yerlileri öldürüyorlar. Ne çok anneme benziyor. Elinde makarna çubuğu. Önünde tahta orta sinisi. Makarna çubuğu yalnız yufka açmak için değil. Kapı arkasında jandarma nöbeti gibi bekler. Ne zaman annem beni azarlasa elinde makarna çubuğu. Çok az dövmüştür beni, ya da hatırlamıyorum, ama makarna çubuğunu eline aldığında nasıl korkardım. Nasıl korkardım makarna çubuğundan. Şimdi B 52 bombaları kaç kat büyüktür makarna çubuğundan, bir milyar çarpı bir milyar çarpı milyar, ama hiç korkmuyorum B 52 bombalarından, ama hala korkuyorum annemin makarna çubuğundan.

O günkü mutfağımızı hatırladım, bir tel dolap içinde bir şeker çuvalı, dibinde iki avuç fasulye, diğer çuval içinde un, o kadar şeker, bunun adı da kumanyaydı, ramazan geldiğinde kumanya bitti yine diye hayıflanarak üzülürdü. Yarım kese kağıdı zeytin. Zeytinleri sayarak kahvaltıya koyardık, tek düşerdi bazen, hak yerini bulsun diye ikiye bölünür, yarım zeytin düşerdi. Niyeyse zeytin israf olmasın diye zeytini iki dişte ısırırdık, hemen bir zeytini lup diye yutmak sofra adabına aykırıydı. Akşam yemeğinden sonra ortada tek portakal. Törenle soyulur, annemin adil ellerinde yavaş yavaş, itinayla, bir damla suyu akmadan dilimlenir. Kaç dilim düştü hesabı ince ince mızmızlanarak, küserek, ona daha çok verdin diye, dilim kavgasıyla sofradan kalkardık. Ekranda Iraklı kadın, aynısı annemin.

Bazen soruyor arkadaşlar, onbin dolar yirmibin dolar maaşları niye kabul edip yazmadın o gazetelerde, işte sürünüyorsun, diyorlar. Ama işte Amerikancı gazeteler o kadını bombalıyor, o benim annem. Ana ocağım, baba ocağım, ata ocağım, çocukluğum. İşte kadının elinde makarna çubuğu, durmaksızın yufka açıyor. Ocağımızı Bombalıyorlar.

İstesem de zaten Amerikancı özenti adamlar gibi giyinemem, takım elbiselerinin renklerini, üstlerindeki kravatın desenini, altlarındaki ayakkabının şeklini hiç sevmedim, istesemde patronların önünde eğilemem, istesem de başkanın adamlarından talimat telefonları alamam. Elimde değil. Benim annem işte o kadın. Gördünüz ekranda o kara şallı yufka açan kadın. Hangi fikrin sahibi olursam olayım, o benim annem. Kestane kabuğundan çıkmış kabuğunu beğenmiyor, olur mu. Kültürüm, vatanım, çocukluğum, toprağım. Ne yapayım, ölürsek ölürüz, aç kalırsak kalırız. Ne yapabilirim.

Ne mutlu annemin makarna çubuğuna. Büyüttü beni, şimdi halkımın yanında yazılar yazıyorum. Annem çoktan öldü ama doğunun tüm kadınları ona benziyor, nerde görsem annem gibi görüyor, özlüyorum. Ne mutlu sana coşkulu kalemim, pantolanlarını ütüledi, iskarbinlerini sildi, ne onurlu, ne bükülmez bir çocuk yaptı seni. Annen ne güzel öğretti sana. Memleketinin çocuğu olmayı...

Bir makarna çubuğuyla, B 52 bombalarından asla korkmamayı...

Elli yıl geriye döndük, II. Dünya Savaşıyla tarihte herşeyin silbaştan değiştiği, herşeyin yeniden kurulduğu elli yıl öncesine. Önce elli yıl önce kurulan Birleşmiş Milletler yıkıldı, sonra, elli yıl ince ince binbir emekle kurulan Avrupa Birliği sarsıldı. ABD Bağdat'ı yoketmeden ne çok şeyi yıktı. Eski siyasetler, ittifaklar, AB, sağcılık, solculuk, laiklik, demokrasi, ulus devlet, sınırlar, herşeyi ezdi geçti.

İnsanlığın önünde iki tane siyaset kaldı, birincisi Amerika'ya karşı olanlar, ikincisi Amerika'nın yanında olanlar, birgün içinde, onlar kovboy, biz yine apaçi olduk. Nükleer bombası olmayan devlet artık kalmayacak. 10 yıla kalmaz doğu topraklarında tek bir ABD'li vatandaş, asker kalmayacak. 10 yıla kalmaz doğu topraklarında tüm ABD elçilikleri iptal edilip kovulacak. ABD'yle görüşen, ilişki kuran, ittifak kuran siyasiler, şirketler, doğu topraklarında hain ilan edilip, taşlanarak öldürülecek. 1950'lerden itibaren doğu topraklarında yüzlerce milli bağımsızlık savaşı verildi, allem kullem, bir çok bağımsız devlet ABD'nin dümenine girmeye mecbur kaldı. Bağımsızlık savaşları yeniden başlayacak. ABD'ye geçit veren tüm iktidarların işi zor artık. Batı topraklarında her an kimyasal zehirler kitleleri öldürme tehlikesiyle kol gezecek. Bakalım deliler mi, delilerin borsası, silahları mı, yoksa demokrasi ve açıklık rejimleri mi kazanacak.

ABD, herkes, çocuklar dahi görsün diye bombardımanı primetime, yani, TV'lerin en çok izlenen akşam saatinde gerçekleştirdi. Çoluk çocuk gelmiş geçmiş dünya tarihinin en vahşi en eşitsiz savaşına tanık oldu. Saddam, tüm dünya ekrandan Bağdat'ı seyrederken Dede Efendi'nin bestesi Allahüekber-Allahüekber-Lailaheillalah salasını çok acıklı bir sesle Bağdat'ın minarelerinden yayınladı. Arap vicdanı titredi. Araplar hüngür hüngür tüm dünyada müslümanlar zırıl zırıl ağladı. Bütün dünyada bu ezan-sala sesleri duyulmasın diye TV'ler yayını kesti, sonra sesi kesti. Ama olan oldu. Araplar tek yürekte birleşti. Artık ABD tüm doğu müslüman ülkeleri tek tek tarihten silmek zorunda. Sadece Bağdat'ı tarihten silerek savaş kazanamaz. Allah'ın sesini duydu müslümanlar, artık onları kimse durduramaz.

ABD'yi yöneten 15 tane manyak Batı uygarlığının beşyüzyıllık birikimini bir anda yoketti. Artık, başkan, meclis, seçim, demokrasi, yönetim, bunların hepsi, kökünden anlamını, şeklini değiştirecek. Demokrasiler topyekün imhaya yolaçan siyasetin iplerini 10-15 manyağın eline vermemek için büsbütün değişecek. Delilerin iktidarını engellemek için demokrasilerin huyu, suyu, rengi, kökünden değişecek.

Bizleri ya zalim diktatörler, ABD başkanı gibi deliler yönetecek, ya da kayıtsız şartsız bir demokrasinin önü açılacak. İki arada bir derede rejimlerle demokrasiler yaşayamayacak. Her seçimde halklar sandık başına yüzde yüz bir katılımla koşacak. Görünürde demokratik, ama ipler ordunun, manyak adamların elindeki demokrasiler tarihe gömülecek, ya da çok sıkı denetlenecek. Kararları kesinlikle referandumlar verecek. Ya da bu delilerin durmaksızın iktidar olduğu yeni bir yüzyıl önümüze açılacak...

İncirlik üssünün en fazla üç-dört yıllık ömrü kaldı. Gelişen, büyüyen, moda siyasetlerin rengi anti-amerikancılık olacağı için, ülkemizdeki Amerikancı basın, işadamları nasibini alacak, deliye dönecekler, ama delilik onlar için fazla bir değişiklik yaratmayacak. Mesut Yılmaz, Özal, Tansu Çiller, Ağar gibi batıcı, Amerikancı siyasilerin mezarları dahi kazılıp yokedilecek. Doğu toprakları, batıyla değil, Amerika'yla keskin bir politik ayrıma girecek. Arap ülkelerinin hareketlenmesiyle 70'lerdeki petrol şoku yaşanacak. Üç-dört yıla kalmaz, ABD Bağdat'ı işgal etse dahi bir varil petrol alamayacak. Amerikalı şirketler, markalar dışlanacak, ülkelere sokulmayacak, artık Amerika da bizim Karlofça, Prut benzeri andlaşmalara mecbur kalmayı öğrenecek.

Anlattığım bu şeylerin hepsi 1960'lı yılların siyasi coşkularıydı. Bu anti-amerikancı yapılanma o zamanlar Sovyetler olduğu için Amerika Sovyetler'e karşı savaştı, ülkedeki milliyetçi akımlara, Sovyetler'i yoketmek için destek verdi. Amerika bugün savaştıracak anti moskovacı bulamayacak, kimleri kime karşı kışkırtacak, artık herkes anti-amerikancı. Çalıştık çabaladık ülkemizi bataklıktan kurtardık, şimdi Mehmetçik el Cezire TV'de esir görüntüleriyle dünyaya tanıtılsaydı, ya da Urfa, Mardin, Basra gibi çatışmanın odağı olsaydı, bizim basın çok mutlu olacaktı, karşı koyduk, Amerikan askerini Mardin'den çıkarttık, 20 Mart tarihi bizim de bağımsızlığımızı hatırladığımız günün adı... Doğu topraklarında beş yıla kalmaz, ülkeler

Devamı 14 Sayfada

Akşam Servisi

ramize.erer@leman.com.tr

RAMİZE ERER

harala gürele

ÇAĞLAR

daral@leman.com.tr

USANDIRAN OSMAN VE ALTINCI ZEVCESİ ŞİŞME CENİFİR..

TEKNOLOJİ TRENİNİ KAÇIRANDA, GÖR BAŞINA NELER GELİR..

TIP ÖĞRENCİLERİNİN ANATOMİ DERSLERİ..

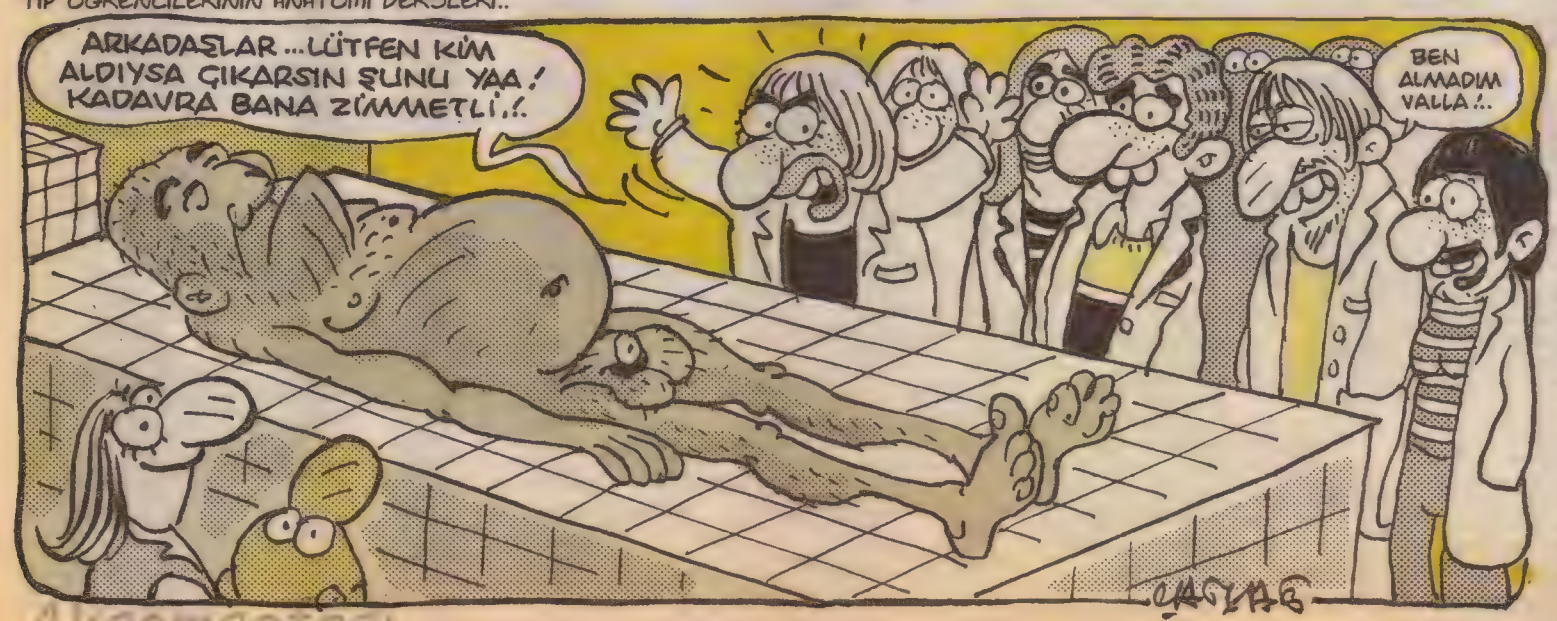

Başlangıcı 13. Sayfada

lacak.

60'ların radikal solu, 80'lerin radikal İslam'ı gibi, bugünlerde dehşet saçan anti-amerikancı gruplar türeyecek. Bize düşen, topraklarımızda, komşularımızda büyüyecek anti-amerikancı hareketliliği şiddetten arındırmak. Ancak sosyal ve siyasal hayatta girişilecek anti-amerikancı temizlikte başrolü oynamak. Markalardan, şirketlere, gazetecilere kadar büyük bir anti-amerikancı temizlikte yorulmaksızın çalışmak.

1950'de balta girmemiş ormanlarda yaşayan yerliler çoktan bağımsız devlet kurup çoktan modern şehirlerde oturmaya başladılar ve o yıldan beri bizdeki Demirel iktidarının ekonomisi, kalkınması bu ülkelerin hala gerisinde. Elli yıl Amerika bize iç karışıklık, darbe, kardeşi kardeşe öldürmeyi öğretti. Silahlanma yarışı öğretti, köpeklik öğretti.

Ortadoğu ülkeleri, İsrail'in karşısında durabilmek için İsrail'i taşlamayı bırakacak, İsrail'i yoketmenin tek yolu, Amerika'nın karşısında kayıtsız şartsız direnmek olduğunu anlayıp, ABD elçilikleri, ittifaklarına karşı şiddetli siyasi tavırlara yönelecek. Bölgeden Amerika kovuldukça, tasını tarağını topladıkça, işte İsrail o zaman komşularıyla barışı arayacak, .ikine göre ali kıran baş kesen olmaktan vazgeçecek.

Araplar dünya tarihinin en taze, turfanda milliyetçileridir. Araplıklarını önce Baas partilerinde aramış, sonra radikal İslam'da boşuna çırpınıp durdular. Araplık davası emperyalistlerin bitmeyen saldırıları ve iç karışıklıklarıyla hergün daha da kabarıp, Arap milliyetçiliği, coşkulu, önü alınamaz bir hal alacak. Bağdat düşse de Araplık büyüyecek, düşmese de.. Amerika'nın petrol tekeli yıkılacak, petrolsüz Amerika sıradan bir devlet haline gelecek.

Ezilmekten, aşağılanmaktan, yenilmekten, hor görülmekten, dalga geçilmekten usanan Araplar, kanlı canlı daha sert siyasi yapılarla yanyana gelecek. İsrail nükleer bombalarına güvenemeyecek. Kukla arap monarşileri, kukla babadan oğula rejimler, suikastlerle, cinayetlerle, kendi halkları tarafından ABD'nin dümenindesiniz diye alaşağı edilecek, huzur gelecek.

Türkiye'de güvenlik ve ulusal onur denilince akla ABD gelecek. Türkiye kişiliğini bulmanın etkisiyle yeni bir insan olacak. Silahlı kuvvetlerin varlığı, onuru, ülkedeki ABD'lilere karşı girişilecek sert tavırlarla kabul görecek. Kötüyle daha kötü arasındakiler siyasetten dışlanacak. Halk, partiler, ordu daha cesur olacak. TV'ler tüm Amerikancıları ve rezillikleri ayan beyan suç üstü gösterdiği için tüm TV kanallarını icad edenlere dualar edilecek. Doğu ülkelerinde dolar tedavülden kalkacak. Ajanlar, gazeteciler Amerikan hesabına dolarla çalıştığı için, artık Amerikancılık yapmakta zorlanacak. Elinde dolar tutanlar cezalandırılacak, bu paraları kimden aldın diye sorguya çekilecek. Kızılderililer, Vietnam, Kamboçya'dan sonra Irak'ı da imha eden Amerika durmayacak, Hitler'in Polonya'dan girip Fransa, İtalya, Yunanistan'ı dümdüz ettiği gibi, Suriye, İran, Türkiye, önüne kim çıkarsa ezip geçecek. Savaşı Saddam kazanırsa, ödül diye kendisine Seda Sayan, Ajda Pekkan ve tüm TV spikerlerimizi bir uçakla göndereceğiz, Reha Muhtar'ı, Ertuğrul Özkök'ü Bağdat semalarından Saddam'a fırlatacağız. Yazar Nihat Genç ölene kadar bir apaçi gibi aralıksız, yorulmaksızın Amerika'ya karşı yazılar yazacak. Miğfersiz yazar kalmayacak. Dilimiz döndüğünce CIA'ya, onun ajanlarına, onun köpeklerine amansız savaşımız sürecek. Borsa batıyor, ekonomi çöküyor diye bağıran herkese, borsanız mı vardı, piyasanız mı vardı diye sorulup hain ilan edilip linç edilecek. Amerika'ya bahar gelmeyecek, kuşlar ötmeyecek, çiçekler açmayacak, kelebekler Amerika kıtası üstünden uçmayacak. Nehirleri şırıl şırıl akmayacak. Bulutlar Amerika kıtası üstünden geçmeyecek. Geçse bile, bulutlar, bu kimyasal bulut mu diye, bulut görününce tüm Amerikalılar korkup sığınaklarına kaçacak. Doğu topraklarında tarihimizin hiçbir döneminde görülmemiş kadar sıkı bir coşkuyla birbirimize sarılacağız. Daha çok aşık olacağız, daha çok İranlı, Faslı, Cezayirli, Avrupalı, dostlarımız olacak. Amerika malına, kültürüne, silahına hiçbir zarar vermeden yaşamış bir insanı adam yerine koyup kız vermeyeceğiz. Her sabah penceremizi açıp yaşasın hayat yaşasın hayat diye çılgınlar gibi bağıracağız. Kumruları seyredip, ne güzelsiniz işte çok güzelsiniz diye durmaksızın seveceğiz. Amerikan filmlerine gidenler, Amerikan filmi eleştirisi yapanlar, protesto edilecek. Amerikalı yıldızların resimlerini yayınlayan, bulmacalarına koyanlar lanetlenecek. Sevgilimizin dudaklarına kırmızı ruju biz süreceğiz, her sabah sevgilimizin farını, sürmesini ellerimizle çekeceğiz, kimyasallara karşı koruyucu maskemiz olacak. TV'lerdeki uzmanlarımıza bakıp şaşırıyoruz, Türkiye'de onbinlerce taktik hava savaşı yönetecek uzman olduğunu... Şimdi aldığımız bir habere göre Irak halkı hiç sokağa çıkmayacak. Kimseyle konuşmayacak, hiçbirşey yemeyecek, kimsenin gözlerine bakmayacak. Şimdi aldığımız haberlere göre Irak halkı yalnızlıktan öldü. Şu anda ekranda siz de görüyorsunuz sayın seyirciler Iraklı çocuklar artık okula gitmeyecek. Ekrandan izliyorsunuz sayın seyirciler, ilkokullara tanklar, ortaokullara helikopterler, üniversitelere füzeler girecek. Irak'ın elinde çok miktarda kimyasal bulundu sayın seyirciler. Kimyasalların çocuklar olduğu anlaşıldı. Analar kimyasal doğurmasın diye hemen öldürüldü. Dün gece bombardımanda onbinlerce Iraklı imha edildi. İngiltere savunma bakanı şehid olan altı askerleri için ailelerine başsağlığı diledi. Kimse endişe etmesin petrol bölgeleri güvenlik altında diye devam etti. Sayın seyirciler Vietnam'da ayın parladığı gecelerin adı bombardıman geceleriydi, kırkyılda hiçbirşey değişmedi, tüm kıtalarda geceleri ay görürseniz bombardıman başlıyor demek. Sayın seyirciler dün gece Bağdat'a demokrasi geldi. Şu bizim Aydın Doğan'ın Dinç Bilgin'in Ertuğrul Özkök'ün çok çırpınıp Türkiye'ye getirmek istedikleri demokrasi dün Bağdat semalarında görüldü. Şu gördüğünüz mantar şeklindeki duman, demokrasinin şapkası olur. Irak halkını mantar şeklindeki demokrasi şapkası, mahalle mahalle, bina bina yerle bir ederek selamladı. Siren sesleriyle demokrasinin şapkasını kutladı Irak halkı. Kutlamalarda yüzbin kişi öldü. Sayın seyirciler bankalar kapalı olduğu için Ertuğrul Özkök, Dinç Bilgin gibi Türk misafirler kutlamalara katılamadı, ancak, Posaş'dan sevgiler telgrafı çektiler. Sayın seyirciler başkan Bush Beyaz Saray bahçesinde açıklama yaptı, yarın akşam, ondan sonraki akşamlarda da Irak'a demokrasiyi sokmaya çalışacaklar, kaçıranlar için, arkası yarın, yeniden yayınlayacaklar. Sayın seyirciler Iraklı çocuklar demokrasiyi görmeden rüyalarında uyuyup kaldılar. Sayın seyirciler savaş yine hayatı yendi. Yine insanlık tankların altında kaldı. Yine banka hırsızları, ilaç hırsızları, bir avuç petrol için milyonlarca insanı öldürüyor. Yine bombalar azraillerin eline geçti. Sayın seyirciler hiçbir savaş başladıktan sonra kazanılmaz. Şu anda ekranlarda izliyorsunuz sayın seyirciler, batı uygarlığı Bağdat'ta kanlar altında, dün gece bir demokrasi paketi oluşturdu, bu modelden her ülkeye dağıtılacak. Göklerden düşen bu model kapanın elinde kalıyor, elleri yerin bin metre altına gömülüyor. Türkiye Irak'a atılacak her bomba için bir dolar istedi, Amerikalılar bir dolar vermedi, bir dolar çarpı bir milyar bomba hesabı yapılırken Irak'ta yüzbin kişi daha öldü. Irak halkı dün akşam da demokrasiden korkup sığınaklarına saklandı. Demokrasi bomboş sokaklarda binaları mantar şapkasıyla boşuna selamladı..

Son gelen haberlere göre çatışmalar sürüyor sayın seyirciler, Japonya'da Kazakistan'da Tv başında insanlığın kalbinde beyninde çatışmalar. Son gelen haberlere göre sayın seyirciler, aile içinde, akraba arasında mecliste muhalefet içinde herkes aralarındaki sebepsiz mayınlan

kaldırıyor, insanlık mayınlarını temizliyor sayın seyirciler. Çatışmalar insanlığın kalbinde vicdanında sürüyor, hudutlar mayınlar kalkıncaya kadar, vahşiler dünyayı terkedinceye kadar sürecek sayın seyirciler. Savaşı durdurmanın tek yolu vardı, Papa, Irak'a canlı kalkan gidebilirdi. Hristiyanlar için çatışma bitti. Hristiyanların çatışması nükleer bombalarla sürüyor. Papa, kurulacak yeni petrol boru hattından birinin Vatikan'a bağlanmasını istedi, vaftiz suyu demokrasi suyu diye dağıtacak, her sabah hristiyanlara içirecek. Irak'lı ölen çocukların kanları Dicle ve Fırat'ı kirletmesin diye önlemler alındı. Petrole karışmış çocuk kanları labaratuvarlara götürülüp ayıklanıyor sayın seyirciler. İşte ekranda görüyorsunuz, bombalar öldürürken, her bir çocuğu yerin altına unufak edip gömüyor, çocukların bedenleri sondaj kuyularından daha derin kaya katmanlarının dibine yerleştiriliyor. Şimdi TRT 2'de söyledi sunucu: 'Sayın seyirciler hem savaşı birlikte izliliyoruz, hem de uzmanlarımızla değerlendiriyoruz' dedi. Biz de değerlendirelim sayın seyirciler. Hep birlikte savaşı değerlendirelim. O kadar TV'de tek bir insan ağlamadı. Neden biz evde oturup ağladık. Sayın seyirciler ağladığımız için savaşı değerlendiremedik, kaçırdık savaşı, ağlayanlar savaşı değerlendiremez mi, uzmanlar TV'de bir açıklama yapsın sayın seyirciler. Filiz Akın'ın kör oldum filmlerine ağlayanlar, şimdi neden ağlamıyor. Katliamlarla gurur, kahramanlık kazanılmaz. Kültürler bombalarla yıkılmaz. Ekmeğini bölüşmeyenlerin ekmeği lezzetli olmaz. Yanılıyorsunuz sayın seyirciler, herşeye rağmen insanlığın en dayanıklı tek malı, kardeşliktir. Şimdi aldığımız bir habere göre savaş Bush'un Saddam'ın denetimden çıkıp kendi başına kendi şartlarında çatışmalarını sürdürüyor. Çatışmalar denetimsiz kendi başına sürüp hudutları geçecek, şehir şehir gezecek.. Sayın seyirciler çocukları öldürmeyi gerektirecek hiçbir suç dünyada yaratılmamıştır. Çocukları öldürmeyi zorunlu kılan hiçbir sebep dünyada olmamıştır ve dünyanın ve Tanrının güzelliği burada saklıdır. Bilimadamları, aydınlar, sanatçılar sokaktaki insanlar kimse anlayamadı çocukları öldürmeyi gerektirecek bir suçu... Çocuklar sebepleri görmezler. Çocukları petrol ve ilaç şirketlerinin nasıl yönetildiğini bilmezler. Çocuklar borsanın iniş çıkış rakamlarını ezberde tutamazlar. Çocukların çığlığını kokusunu duymayanlar hayatta hiçbirşeyi duyamaz. Sayın seyirciler ülkemizde çocukları hiç tanımamış gazeteler, TV'ler var, durmaksızın piyasalar piyasalar diyorlar.. Sayın seyirciler ölen çocuklar için Allah'a dua edelim. Bu gece yatmayalım. Sabaha kadar dua edelim. Koş, koş, koş, Allahım, çocuklarına sen koş. Bezlenmiş bir bebeğin kafasına balta ve çekiçle hafifce şakadan vurmak dahi caniliktir. Düşünün bu bombaların gücünü kaç milyar çarpı balta kaç milyar çarpı çekiçten daha güçlü. Zorba, vahşi, katil, geçin bunları, bu eski dünyanın sıfatları, bu yeni vahşetin boyutunu anlatmaz. Uzaydan gelmişler, duygu, insan, düşünce tanımazlar. Bildikleri tek şey, ekrana çıkıp haritalar önünde konuşmak, bombaların gücünden, görüntüsünden, şok, dehşet diyerek konuşmak. Başka şey anlamıyorlar, işte şok ve dehşet bu insanların hala bu dünyada varolması. Piyasalar uğruna onbinlerce çocuğu ekranlardan nakilen yayın öldürmeleri. Allahım sen koş çocuklarına. Çocuklarını rüyalarına sok, görmesinler. Kuşlarını gönder, Allahım al onları sığınaklarından, göklerdeki sığınaklarına gönder. Meleklerini gönder. Öldürüp öldürüp özgürleştirdik diyorlar, öldüre öldüre özgürlük, Allahım bunların hepsi özgürleşmiş canavar.

Ey özgür kovboy, seni düştüğün bataklıktan kimse çekip kurtaramayacak. Öğrendik işte dünyanı, bomba, Amerikan eşyası, Amerikan rüyası. Küreselleşme, Amerikan askerlerinin elini kolunu sallayarak dolaşması, istediği kıtada istediği kadar çocuk, aile öldürmesi. Köpekbalıklarına benzeyen milyonlarca füze. Güneşten kavrulmuş ve bitkin düşmüş birkaç küçük sessiz kasabaya binlerce tanktan ateş açmak nasıl bir öfke. Suratlarınız yanmış demire döner, erir inşallah. Çölün geniş düzlüklerinde kaybolun, sulanmız koksun inşallah. Bir ot kümesini bir tek palmiye yaprağını, özlesinler hele. Güneş parıldasın tepelerde hele. Tek bir şiir okumamış, demirden kertenkeleye benzeyen suratları simsiyah kararsın hele. Tükrükleri çölün kumuyla çamur olup boğazlarını tıkasın hele. Kademe kademe çölün tepeleri Allah'ın, mazlumların birlikleri gibi önlerini keser, boğar onları inşallah. İğrenç sinekler tükrüklü dudaklarınıza bal bulmuş gibi yapışır inşallah. Sıcaktan götünüzün yağı akar, o yağa yumurta kırıp yemek dahi nasip olmaz inşallah. Terlerinizi silecek kağıt mendil stokları tükensin, dolarlarla silersiniz .ötlerinizi, silmek için Fatih Altaylı, Ertuğrul Özkökler'den bir tabur göndeririz, korkmayın. Çöllerde yitip, ölüp kalır, göz oyuklarınıza akrepler, diken sırtlı kertenkeleler yuva yapar inşallah. Bin gemi dolusu bombayı tek bir şehre boşaltmak nasıl bir insanlık. Amerika bunun için basit bir temizlik diyor. Bombalardan savunma bakanlığı ziyafetmiş gibi, ağzını ballandırarak anlatıyor. Her bomba bir milyon dolar, bir milyar dolarmış, gazetelerimiz kahkahalarla manşetlerde göbek atıyor. Sayın seyirciler bu savaş artık zalim Saddam'ın savaşı değil, bu savaş mazlumların savaşı, ulan Amerika Saddam gibi kanlı diktatör dahi senin yanında mazlum kaldı ya... pilotları bombayı attıktan sonra şişe dolu şampanyasını içiyor, dilini çıkartıp şişenin ağzını yalıyor. Hazır bombayı sallamışken bir de İran'a Suriye'ye atıyor, taşak geçip yanlışlıkla oldu diyor. Fiyakalı üniformasının ütüsü bozulmadan bir defada onbinlerce insanı öldürmenin gururundan bahsediyor. Demirden balinalar gibi bombalar kucağında. Muzafferane basın toplantısında generaller, rahat, geniş, sakin, hepsi haplanmış konuşuyorlar. İnsanın bir milyon bombası olunca sayın seyirciler artık ve yine niye yalan yalan yalan konuşurlar....

Mikrofon uzatılan her Iraklı bir çırpıda herşeyi söylemek istiyor, tarihini, kültürünü, dinini, medeniyetini, yoksulluğunu, haksızlığı.. Bombalar kalbimize düşüyor, kızgın bir ütü bastırılmış gibi göğsümüz, sabaha kadar yatağımızda kızgın ütü çarpı milyar kızgın ütü, çarpı milyar. Suskun ve derin ve sela okunan bir gecede, evlerinde zıni zıni ağlayan çocukları göstermiyor kameralar. Babaların, ninelerin, ihtiyarların korkulu dudaklarını, dualarını göstermiyor CNN.. İnsanları kitleler halinde imha edenler yine kahraman oldu. İnsanlar ölmesin diye yürüyen çırpınan slogan atan tasa tencereye vuranlar basın-medya tarafından yine cani yapıldı, siz olmasaydınız savaş çabuk bitermiş, diye manşet atıyorlar. Bu savaşın suçu yine savaş istemeyenlerin üstüne kaldı. İşte medyanız sayın seyirciler. Birileri para vermiş, saldırın savaşa hayır diyenlere demiş. Kardeşim orada dünya tarihinin en kanlı savaşı, sokakta bağıranla ne işin var. İşte basın. Bombalar anaforlu rüzgar gibi. Binaları toza dumana katıp havaya uçuruyor. Kilometrelerce öteden yer kabuğu zangır zangır deprem gibi titriyor. Hangi düşmanın öfkesi bu kadar kabarıp koca bir şehri çocukları ihtiyarıyla imha edecek kadar büyük olur. Neden olur. Tarihin en vahşi barbarları Moğollar, bu zalimler yanında, çelik çomak oynamış çocuklar gibi mazlum kaldı..

Bir zalim, bir deli kral daha gömülür kum fırtınalarına. Tankların demir leşleri örtülür yine kumlarla. Çöle gurur yine sabırla gelir. Sessiz mi sessiz geceleri Bağdat'ın kuleleri. Bitmiyor bombardıman geceleri. Dokunsan ağlayacak yaslı minareleri. Gökten bombalarla özgürlük iniyor. Mazlumlar her ülkede her coğrafyada sultanımızdır, dualarımız ebediyyen onlarladır. Uyuyan çocuklar mabede benzer. Semanın kapıları gibidir yorganları, annesinin kolları. Düşlerinde uzuyor çocukların kirpikleri çalı çalı.. Bakmaya doyulmaz o karaçalı kirpiklere. Uyurken soluğu yorganında zambaklar açıyor, çocuklar uyurken, çamlar, çınarlar, kestaneler, beton duvarlar dahi gül açar. Haftalardır bombalar manşetinde gazetelerin. Neden unuttular dünyanın bu en güzellerini. Koca yazarlar, başbakanlar, komutanlar, hiç duymadılar mı çocukların kokusunu. Ot kadar minnacık parmaklarını. Henüz bir yumurta kabuğu kadar incecik bıngıldaklarını. Çocuklarımızı sevince, melekler de öper bizi gizlice. İşte gördük, çatladı yitti dünya. Elimizde ne bilim ne demokrasi ne kültür kaldı, hayat diye bebeklerimizden başka neyimiz vardı. Yürüyün Amerikan kovboyları, Bağdat'a yürüyün, çok geçmeden önünüze Kerbela çıkacak. Bin yıldır hala Kerbela'nın eziyeti yüreğimizde. Siz daha üç gün oldu, ne tez yoruldunuz. Bin yıllık çöllerin üzüntüsü biz de yaslı bayramlar oldu, durun siz daha grip olmadınız..

Bembeyaz bir ölüm bekliyor askerlerinizi. Kör bir dev gibi çöller, sürü sürü tepeler. Allah'ın kefeni çöl. Artık anladı Amerika, atom bombası atmadan savaşı kazanamayacağını. Şimdi bakalım ne bok yiyeceksiniz, hergün manşetlerde çeşit çeşit yediniz, bok çeşidi kalmadı yiyeceğiniz. O masum çöllerde gemiler kadar büyük develer uyur.. Deve tüyünden çöl kilimleri, hala küçücük izbe kasabalarında işlemeli bakır lambaları. İşte bu lambanın ışığında dua okuyan küçücük elli, kuzguni saçlı çocuklar, bunları mı öldüreceksiniz. Eski bir trajedi Kerbela'nın kumları, bari diz çöküp birkaç sayfa tarihini okusanız. Ne düzenli ordular, ne Allah'ın belası bombalarınız, çölün bu çalkantılı sinsi dalgalar gibi kumlarını anlayamaz. Ne saraplarınız, ne postallarınız, ne içip içip kusmalarınız lekeleyemez o mübarek kumları. Artık siz de oturup sayarsınız 1917'de arkadan İngiliz oyunlarıyla vurulmuş, Osmanlı ordıları gibi tek tek o çölün kumlarını. Perde perde açılır kum tepeleri. Kızıl kızıl kumlar, çadır beyazı kumlar, yoksul rüzgarlar, küçük kuru otlar, bir zamanlar bir halkın gözyaşlarıyla sulandı, kimse kurutamadı bin yıldır. Ne güneş, ne dünya kadar büyük bombalarınız. Hala tüter tüter kum tepeleri, her sabah eğilir, Hazreti Ali'nin, Selahaddin Eyyubi'nin kılıcını arar. Boşuna aramayın bulamazsınız, o kılıç doğruluk ve ahlak kılıcıydı, dolar ve petrolden değildi... İyi bakın o incecik kum tanelerine, rüzgar rüzgar dualarla incecik incecik, gariplerin, Allah'ın ateşiyle, aşkıyla ufaldılar. Kokusu yanık yanık. Göklerde yıldızlar görmesin yerlerinden fırlar. Bu çölün köpüklü, kabarcıklı çayını, bağdaş kurmadan kimse içemez. Tanklarınız eriyip güneşte şimdi, öğrenirsin Amerika sen de bağdaş kurmayı, ellerini başının üstüne koyup sen de teslim olmayı. Siz yine bulutlu gecelerde ateş açın, göklerde yıldızlar görmesin zalimliğiniz, yerlerinden fırlar. Zavallı askerlerinizin yanakları pirzola gibi şişer şişer kabarcık kabarcık patlar inşallah. Korkunç pis sinekler burnunuzu yuva yapar. Bombaların uğultusu, Vietnam'ın, Kamboçya'nın Kızılderilileri'n öte dünyalardan laneti doldurur kulaklarınızı, yavaş yavaş deliririr kahraman fiyakalı subaylarınız. Geride bütün tarihini ezbere almış, bütün vahşetinize şahid olmuş bir Iraklı çocuk kalır, siyah soğuk bakışlı, bir Iraklı çocuk. O mahzun, halkı imha edilmiş çocuk. O, insanlığa koşun, yardım edin diye ağlayan çocuk. Gözleri nükleer bombalarla boşalmış o kara çocuk. Gözleri derin derin delip geçen tarihi, biz insanları, yarınları.

Kum tepecikleri denizde dalgalar gibidir. bir tepeden bir tepeye rüzgarlarla dualarla koşarlar. Orada gözlerin görmediği çılgın tekneler vardır. Kürekleri sala, yelkenleri aşk, evliyadan kaptanları vardır. Gecenin dalgaları sıra sıra tepeleri kudurtup, fıkır fıkır oynatır, kum tanecikleri dizginlenmez, bir aşkla yanlır sular gibi, yerin altından homurtularla, hortumlarla ayaklarınız çekilir.

Bin yıl öncesinden gömülmüş, o bilinmez sanklı meçhul mezarların uranlanmış kemiklerinden tozlu bir el uzanır, uzanır, çeker, çeker pis postallarınızdan. Tarih bir daha, mazlumların, onurlu halkların tokatının en büyük bombalardan daha feci zalimlerin suratında patladığına şahit olur.

Bir tek adım atmak nasip olmaz, inşallah. Üç beş bomba icad edip, gazetelerden üçbeş yazar satın alıp, ne çabuk öğrendiniz dünyayla daşak yapmayı. Ne çabuk unuttunuz o dünyayı bir Allah'ın yarattığını. O dünyayı gururlu insanların ebediyyen canları pahasına nöbette beklediğini.

Biz çok ağladık doğrusu o çöllerde, çok ölü verdik.. Sivas'tan ozanlar Osmanlı'ya tokat gibi isyan gibi türküler yaktı: Yemen Senin Neyine, diye... Biraz da Amerikalı anneler dizini dövüp cani başkanlarına türkü yaksın: Irak senin neyine.....

(Not: Ekranlarda, gazetelerde füzelerin silahların güçleri tanıtılıyor, füzelerin imha edici, yokedici kuvvetleri ballandırılarak rakamlarla anlatılıyor. Kimi imha edecekler? Bebekleri. Ben de sütunumda bebekleri tanıtmak istiyorum.

Bu bebekler, genellikle küçük çaplı olur. Karargahlarına beşik denir. Genellikle alçaktan atılıp tutularak sevilirler. Bariz açık hedefleri anneleridir. Biraz büyüyünce iki kanadını açıp hedefine öyle sarılır. Saldırıları ağlayarak düzenler. Stratejik, taktik olarak çok sık sıçarlar. Bölgede birden fazla olurlarsa dayanılmaz olurlar. Zıbınları olur, ama çeşitli kamuflajlarla da sarılırlar. Patikleri önceden örülür, yünden örülür, artık çelikten de örülenlerini Amerika piyasaya çıkartabilir. Yakalarına mavi boncuk takılır. Havadan, karadan, denizden milyonlarca sperm bombası atışıyla hedefe kitlenilir. Bir tanesi başarılı olur. Yüzbinlercesinin babası yoktur. Hiç görmemişlerdir, hepsi askerdir. Bunlara yapılacak muameleye genellikle anneler, teyzeler, halalar, komşular da burnunu sokar. Alt yapıya çok zarar verirler. Bezleri masraflıdır. Şu anda milyonlarcasının yolda olduğu söyleniyor. Emirlere, komutanlara katiyen uymazlar. Biyolojik tehlikeleri inanılmazdır, şiddetli patlamalarla gaz çıkartırlar, havada uçarken vuuvv, uvvvv, gibi garip sesler çıkartırlar. Bazen uyumaları imkansızdır. Konuyu, komşuyu misket bombası kadar etkili çığlıklarla geceyarısı ayağa kaldırır, sığınaklara sokar. Uyumaları için derhal sallanmaları lazım. Şu anda Irak'ta yüzbinlercesi uyusun diye sallanıyor. Sıcak, boğucu, nefes alınmayan sığınaklarda Bağdatlılar sırayla birbirlerinin bebeklerini battaniye içine koyup sallarken ninni söyler.. Annesinin yorgunluktan canı çıkmış, korkudan uykusuzluktan sinirleri yine tepesinde toplanmış.. Hedefteki adam: Ey bebek!..

nihatg@leman.com.tr

LeMan Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20 80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Savaşa Hayır! Ya Barış?

Parmağına batan dikeni inceledikten sonra, dikenin benzerini ağaç dalından yontup, vahşi doğaya karşı kendini savunan ilkel atamız, o masum dikenin bugün teknikle donatılıp kendi ırkını tehdit eden bir silaha dönüştüğünü görseydi nasıl şaşırırdı kimbilir... Oysa sadece kendini doyurmak ve vahşi doğa karşısında korumak için geliştirdiği "diken", bugün "vahşi uygarlıkların" elinde egemen bir anlayışa oönüşmüş durumda. Bu anlayışın diğer adıysa "SAVAŞ"...

Bugün savaş artık bir biçimin ötesinde bir anlayışa dönüşmüş ve hatta kimilerinin de ekmek kapısı haline gelmiş durumda. Peki o zaman kendimize şunu sormalıyız; "Kendini savaşla varedip, bugün dünyanın ve insanlığın başına adeta bela olmuş ABD ve onun taraftarları karşısında, biz BARIŞ'ı yeteri kadar geliştirebildik mi?" Malesef Hayır!

Tam bu anda "Ne yapmalıyız? diye geçiyor içimden, umudumu diri tutuyorum ama halen cevap getirebilmiş değilim, çünkü insanlığın başına bela olan "Vahşi Uygarlıklar" kendi varlığını sürdürebilmek için 24 saat bunun yoğunluğunu yaşıyor ve "her şeye rağmen" kendini ve çıkarlarını diri tutmaya çalışıyor. Ama bizim barış için kafa yoracak aydınlarımız nerede? Savaş karşıtlarının buluşacağı çatı neresi? Savaşa karşı olan ama neden karşı olduğunu bilmeyen %94'e barış bilincini kim verecek?.. Dualara mı sığınalım? yoksa, kısa bir süre sonra her sokak başında açılacak olan savaş sığınaklarına mı?

Umutsuz görmeyin beni, bunlar önemli bulduğum sorular ve bu sorulara cevap getirilirse asıl o zaman ABD ve onun gölge takipçileri "Kahrolacak", sadece Irak'ta değil yeryüzünden "defolacaktır"... Unutmayın ki günün 24 saati herkes içindir. Yeter ki sen bu siyah ve beyazın savaşında ak yüreğini özgür kılmaktan çekinme, çünkü dünyanın en büyük "dikeni" orada yatmakta... Yoksa halen ilkel atanın; insanlığın geldiği düzey karşısında döktüğü gözyaşını görmüyor ve sen de geleceğe gözyaşıyla mı bakmak istiyorsun?

Baver/Şanlıurfa
nismo_21mynet.com

Kurtuluş Ellerimizde

Çocuktum bir zamanlar, annemin bir tanesi, uçurtmalarımda oldu, gazoz kapaklarımda, düşlerimde oldu. (Hiçbir çocuğun düşü çirkin değildir, tümü saf, temiz ve güzel düşlerdir). Derken büyüdüm, umut çekirdeğinde gizlediğim çocukluğum hep saf bir çocuk olarak kaldı, sakladım onu hep kötülerden, çirkinliklerden... Şimdi bombalar düşecek çocuklara, analara, babalara... Çıyan yürekli, solucan beyinliler çalacaklarmış onların düşlerini, kirleteceklermiş rüyalarını, gülümsemelerini alıp çığlıklar verecekler, gözlerindeki pırıltıyı alıp karanlıklar serpecekler, yüreğindeki umutları alıp korkular ekeceklermiş.

Elimde sihirli bir değnek olsa buşh ve buşh beyinli insan simsarlarının petrolde boğulmalarını dilerdim. Ama yok artık (çocukça) dileklerden öte, düşlerden gerçek, söylevlerden farklı bir şeyler yapmalı, ve bitirmeli bu lanet, kabuslu günleri. Dünya ve insanlık kazanmalı artık. Tıpkı Ahmet Telli'nin şiirlerinde dediği gibi... Tüm Lemancılar ve yüreğinde çocukça sevgiler taşıyan insanlar umutla kalın...

Tunç/İstanbul

İnsanca Yaşamak

Nedir insanca yaşamak bu topraklarda? 1 milyonu verip biniyorsun otobüse. Sonra saatlerce, soğukta otobüs beklemek mi? Otobüse binince oturacak yer bulamayıp, ayaklarınız şişerek yolculuk yapmak mı? İnsanca soru sorduğunuz bir görevlinin sizi terslemesi mi?.. Nedir söyleyin insanca yaşamak bizim buralarda? İnsanca yürürken kaldırımlarda, nezih (!) zenginlerin arabalarının fışkırttığı çamurlu sularda ıslanmak mı?.. Yoksa alışveriş yaparken, bir dükkan esnafı tarafından azar işitmek mi? İmalı bir şekilde alaya uğramak mı? Ya da kulağımıza bir sesin hep 'paran varsa varsın, yoksa yoksun' mu demesidir?.. Yıllarca okuyup, bu ülkeyi yönetmeye talip olmuş tuzu kuruların ağzına bakarak, bir iş, bir memuriyet dilenmek mi?

Soruyorum! İnsanca yaşamak, hayatında otobüse, minibüse binmemiş, çarşıya, pazara uğramamış insanların -işte böyle yaşayan- insanları mı yönetmesi?.. Ne bileyim belki de size bahşedilmiş, üç kuruş emekli aylığını (Avrupa'nın yarısı bile değil) alırken, kuyruklarda ölmekte olabilir. Ya da kanserseniz, tansiyon hastasıysanız, paranız olmadığı için ilaç alamayabilirsiniz. İnsanaca yaşaya... pardon ölebilirsiniz.

Siz, size, bu toprakların sözde sahiplerinin, parayı, malı, mülkü, zartı, zurtu elinde tutanların altın tepside (!) sunduğu hayatı alır, insanca sürünmeye devam eddebilirsiniz. İyi yaşantılar. Çünkü ben HAYVANCA YAŞAMAYA karar verdim.

Ömer Öztürk/İstanbul
sanat3@hotmail.com

Henüz 7 yaşını doldurmadan okula başlamıştı. Hayatla ilgili bilmediği, tatmadığı o kadar çok şey vardı ki... Küçük kız öğrenmek için masumca sorular soruyordu annesine. Annesi en yakınıydı. Babası ise denizci olduğu için hep uzaklarda olan...

Büyüklerin konuşmalarını dikkatle dinleyip, masum sorular soruyordu küçük kız. Dedesi "savaş" diye birşeyden bahsetmişti. Ne anlama geliyordu bu kelime? İyi mi yoksa kötü birşey miydi? Utanarak fısıltıyla sordu annesine. Gözleri doldu annesinin "Savaşın olduğu yerde çocuklar oyun oynayamaz. Ordaki çocukların babaları eve bir daha geri dönmez" demişti annesi.. Küçük kız birşeyler öğrenmenin sevinci tatmadan, daha savaşı tam olarak anlamamış olmasına rağmen hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Tüm çocuklar gibi oyun oynamayı seviyordu o. Ve bütün çocuklar oyun oynamalıydı!

O küçük kız şimdi üniversite 1. sınıfta. Bundan 12 yıl önce anlayamadığı olay tekrar yaşanıyor, yaşattırılıyor! O zaman sadece ağlayabilmişti. Bugün ise bulunduğu her ortamda "Savaşa Hayır" diyebilmiş, babasıyla oturup bu konuyla ilgili fikir alışverişi yapmış biri...

Yine de içi rahat değil. Herşeye rağmen savaş çıktı. Yine çocuklar oyun oynayamayacak, babalar eve dönemeyecekler!

Göktül/İstanbul

"Hayır"sız Yaşarmaz

Aslında biz millet olarak bu sözcüğü az kullanırız. Karşımızdakini kırmaktan korkarız bu karşı duruşla. Ama dünyamızın mevcut gidaşıt artık birilerini "hayır" demeye zorluyor. Bu saatten sonra varsın kırılacak olan kırılsın, dökülecek olan dökülsün. Aksi takdirde kırılacak dökülecek bir şey kalmayacak buralarda..

Bu muhalif tavır gençliğin asilliğiyle açıklanabilecek bir durum değil. Bu "insan"ım diyebilmenin bir gereği. Kaldı ki bizden daha fazla hayat tecrübesine sahip olanların insanlıktan nasiplenemediğini görmek kendimize olan inancımızı daha da sağlamlaştırmalı. Birçok LeMan'cının da bu noktada bana katıldığını biliyorum.

Sonuç olarak; artık kişisel sınırları aşmalıyız. Tavırlarımız net ve somut bir biçim almalı. İnsanlık onurunu yaşatmak ve büyütmek biz "insan"ların elinde. Bize "siz de kim oluyorsunuz?" diyen bebek düşmanı zorbalara "Biz bu dünyanın harcıyız" diyebilmeliyiz. Bu amaç etrafında hepinizi meydanların uğultusana davet ediyorum ve candan kucaklıyorum...

Tolga/Ankara

LeMan
SAYI: 594
28 MART 2003 CUMA
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Atilla ATALAY ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Cezmi ERSÖZ ● Ramize ERER ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Feyzi ÖZŞAHİN ● M. ÖZKANOĞLU ● Vacip ÖRGER ● Behiç PEK ● Sefer SELVİ ● Derya SAYIN ● Özge SAMANCI ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Renk Ayrımı: M.ÖZKARA ● Ali Ekber USLU ● Montaj: Kadri ÇAVUŞOĞLU ● Engin ÖZDEMİR ● Satış: Cengiz KOCALI ● Müessese: Ali YAVUZ ● Baskı Sorumlusu: Özeyir ATMACA Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (140) Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93-95-96 • Genel Dağıtım: BBD Merkez Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

LeM anti MEDYA

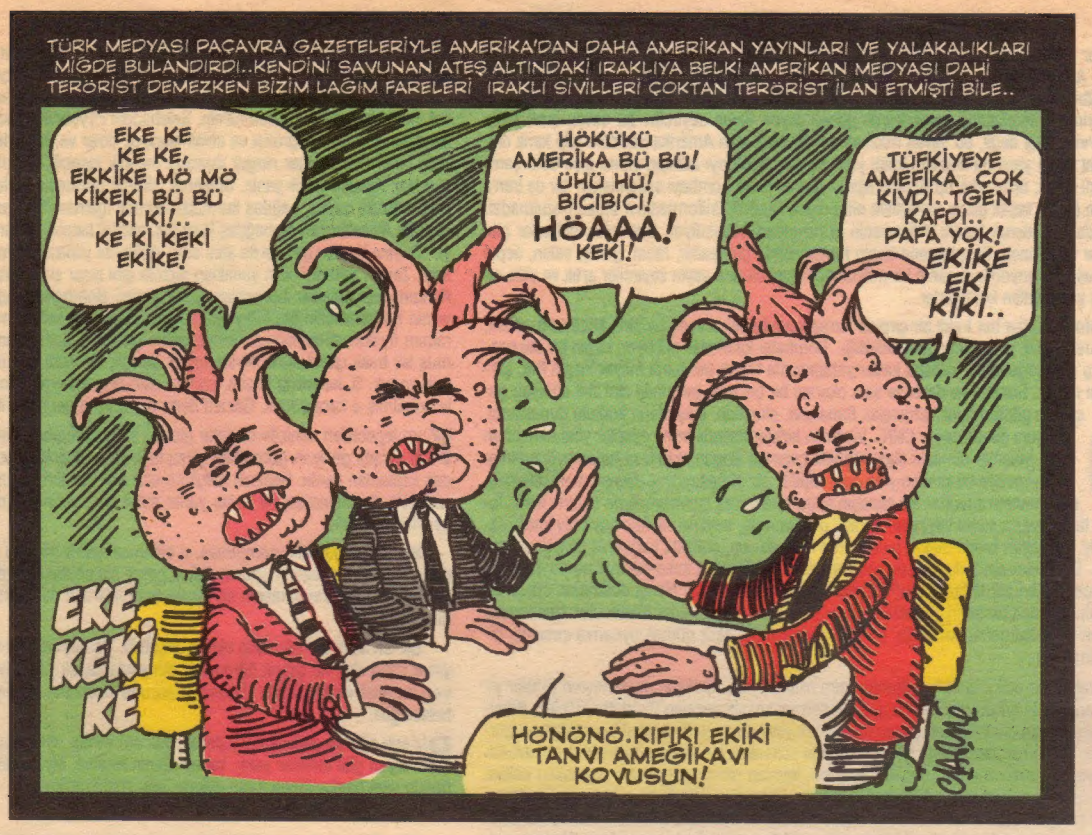

Ufuk Güldemir yönetimindeki Habertürk ilk çıktığı gün böyle demişti

Manifesto

Bu gazeteyi çıkarmaktaki samimi amacımı size bildirmek isterim. Size "haber" vermek istiyorum. Ama "bütün" haberleri vermek istiyorum. Bu haberleri size zarif bir formatta toplumu yüceltecek bir terbiyenin hakim olduğu bir lisanda sunmak istiyorum. Hiçbir tarafa, partiye, hizbe iltimas etmeksizin veya onlardan çekinmeksizin, tarafsız olarak vermek istiyorum. **Gazete Habertürk**'deki köşeleri kamu açısından önemli her sorunun tartışıldığı bir forum haline sokmak ve bu maksatla zeka belirtisi taşıyan bütün fikri tartışmaları buraya davet etmek istiyorum. Yandaki paragraf bana ait değil. New York Times'in mimarı **Adolf Simon Ochs**'a ait. Tam 104 sene önce kaleme alınmış. Ben sadece New York Times'ın adını çıkarıp **Habertürk**'ün adını koydum. Kendimi bağlıyorum. Size böyle bir günlük gazete vereceğim. Okurlarının da yazarlarının da gurur duyacağı bir gazete vereceğim. Amacı sadece ve sadece **"halka doğru haber vermek"** olan bir gazete vereceğim. Size adam gibi bir gazete vaad ediyorum. İş arkadaşlarıma da "şerefli bir kurum"

UFUK GÜLDEMİR

Savaş başladığından bu yana Ertuğrul Özkök'e rahmet okutacak kadar Amerikan yanlısı yayın yapan Habertürk, ABD'li askerlerin Türkiye'den çekilmesini "Manken, solcu, islamcı ittifakı kazandı, Türkiye kaybetti. Gözünüz aydın" diye verdi.

İşte Buzdağının altı →

Özgürlük Anıtı, Amerika'da sadece bir heykel, Bağdat'ta bir kundakçıdır..

Sinan Göksel

Körfez savaşından bu yana ABD silah tüccarlarının biriktirdiği silah stoklarını Irak savaşında eritiliyor.. Birinci körfezde bu silahların faturası Kuveyt, Katar, Bahreyn, S.Arabistan gibi Amerikan kukla devletlerine ödetilmişti... İkincisinde bakalım kimlere fatura edilecek...

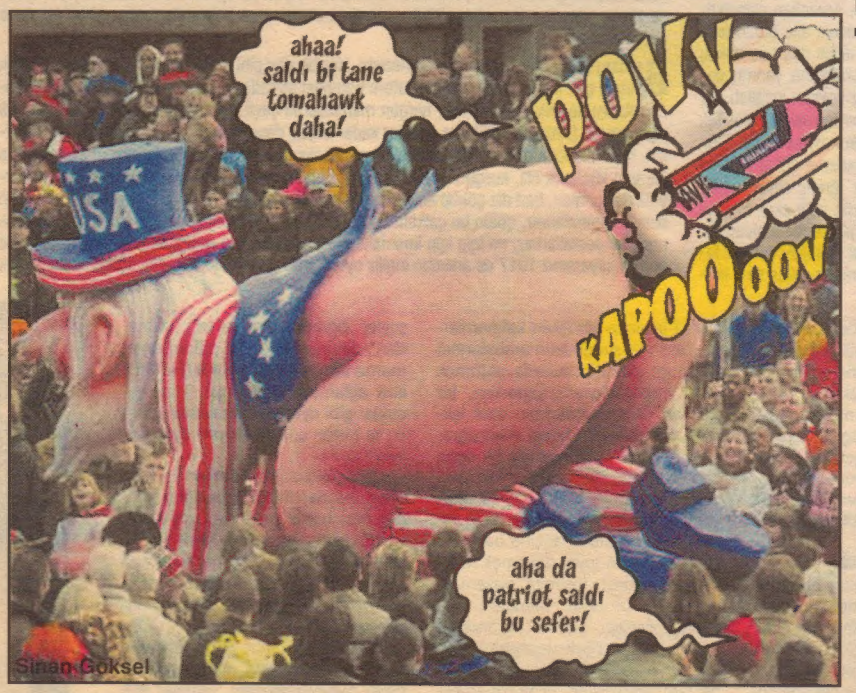

Sinan Göksel

ye ve kus
bush menüsü

DİP NOT

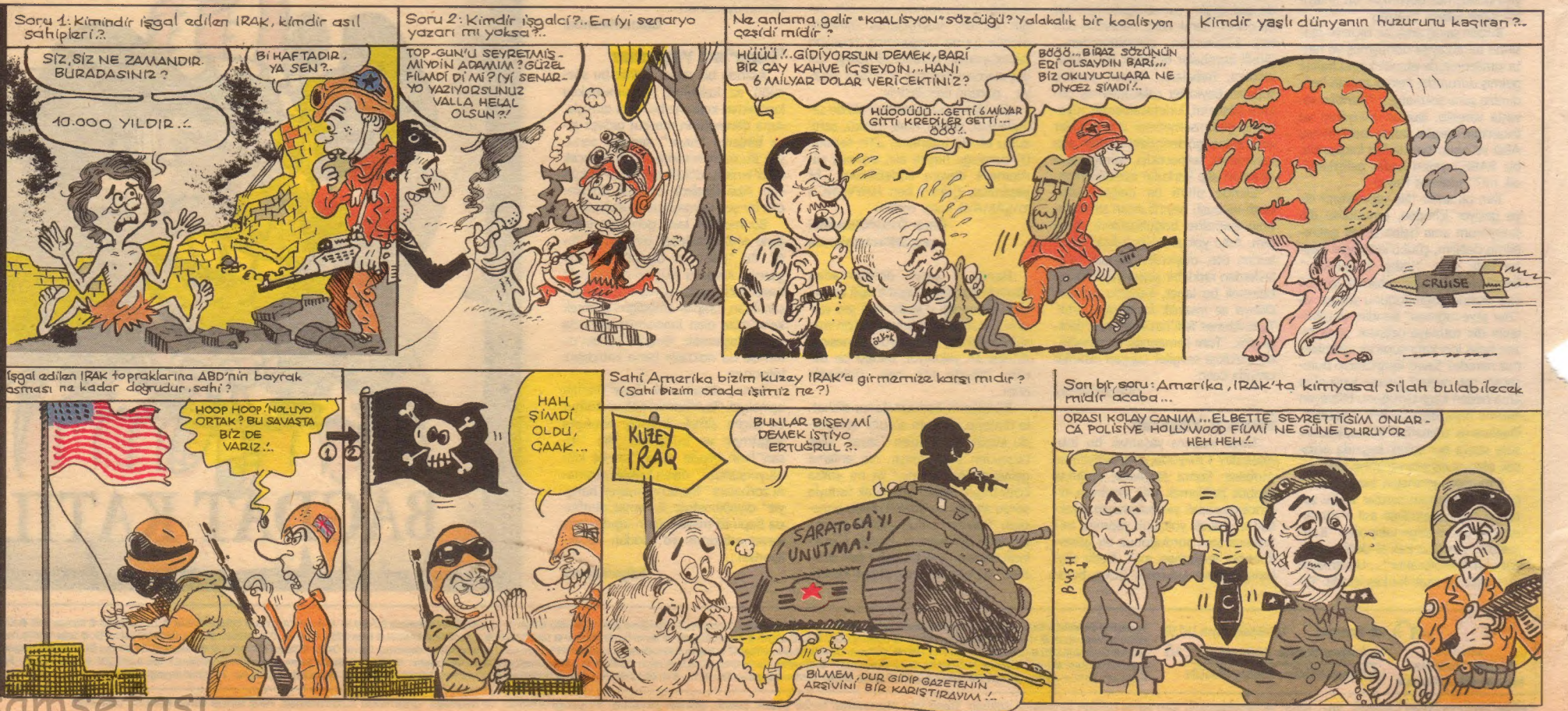

Alp Tamer

Akşamsefası

LeMan

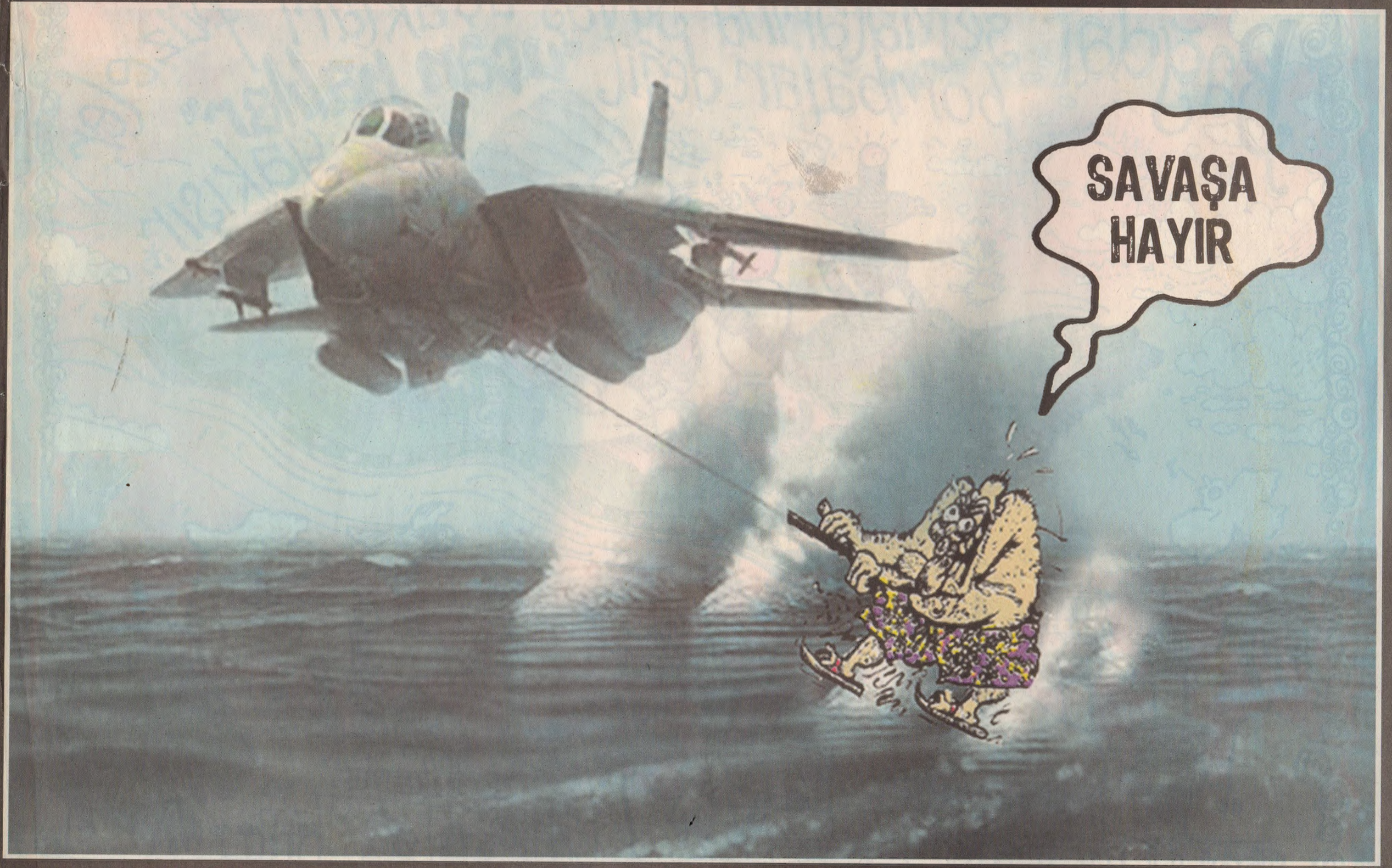

DeliCevat

IRAK'A DOKUNMA

Bağdat semalarına savaş uçakları füzeler, bombalar değil "uçan halılar" yakışır.*

TUNCAY AKGÜN

*V.Ö.

LeMan